

TURKISH ASSOCIATION OF ORAL
AND MAXILLOFACIAL SURGERY

TURKISH ASSOCIATION OF ORAL AND
MAXILLOFACIAL SURGERY
32th INTERNATIONAL
SCIENTIFIC CONGRESS

T A O M S ' 2 5

0 5 - 0 9 N O V E M B E R 2 0 2 5

KAYA PALAZZO HOTELS & RESORTS

Antalya, Türkiye

ABSTRACT BOOK

**7th YOUNG
TAOMS
SYMPOSIUM**

İçindekiler / Contents

Kurullar / Boards

Bilimsel Program / Scientific Program

Sözlü Bildiriler / Oral Presentations

Poster Bildiriler / E-posters

Kurullar / Boards

Kongre Onursal Başkanı / Honorary Congress President

Orhan Güven

Kongre Başkanı / Congress President

Mehmet Ali Erdem

Genel Sekreter / Secretary General

Mehmet Ali Altay

Genç Taoms Başkanları / Young Taoms Presidents

Emrah Soylu

Onur Gönül

Genç TAOMS EACMFS Ödül Komitesi / Young TAOMS – EACMFS Award Committee

Mustafa Sancar Ataç

Orhan Güven

Paul Pöschl

Javier González Lagunas

Organizasyon Komitesi / Organizing Committee

Ayşegül Tüzüner
Başak Keskin Yalçın
Çağrı Delilbaşı
Emre Benlidayı
Ergun Yücel
Erol Cansız

Firdevs Şenel
Mehmet Ali Altay
Mustafa Sancar Ataç
Sırmahan Çakarar
Yavuz Tolga Korkmaz

Bilimsel Komite / Scientific Committee

Adnan Öztürk
Alper Alkan
Amir Elbarbary
Bahar Gürsoy
Banu Gürkan Köseoğlu
Behçet Erol
Chingiz Rahimov

Christos Perisanidis
Dilip Srinivasan
Göksel Şimşek Kaya
Ignacio Garcia Recuero
Javier González Lagunas
Manlio Galie

Max Heiland
Mehmet Manisalı
Paul Pöschl
Raymond Wong
Ufuk Tatlı
Ümit Ertaş

Sosyal Komite / Social Committee

Aras Erdil
Begüm Elbir
Büşra Karaca
Onur Evren Kahraman
Sezai Çiftçi
Sinem Büşra Kırac Can

Bilimsel Program / Scientific Program

5 KASIM | 5 NOVEMBER • ÇARŞAMBA | WEDNESDAY

SALON 1 • HALL 1

16:00-16:30 AÇILIŞ SEREMONİSİ • OPENING CEREMONY

16:30-18:00 PANEL
TME İnternal Düzensizliklerinde Tedavi Yaklaşımları
Treatment Approaches for Internal Disorders of the TMJ
Moderatörler • Moderators:
Orhan Güven, Mustafa Sancar Ataç

16:30-16:45 **TME İç Düzensizliklerinde Anatomik Değişiklikler**
Anatomical Adjustments in TMJ Internal Disorders
Çağrı Delilbaşı

16:45-17:00 **TME İnternal Düzensizliklerinde Konservatif Tedavi**
Conservative Treatment of Internal TMJ Disorders
Yusuf Emes

17:00-17:15 **TME Artrosentezinde Güncel Teknikler**
Current Techniques in TMJ Arthrocentesis
Mehmet Fatih Şentürk

17:15-17:30 **TME İnternal Düzensizliklerinde Açık Eklem Cerrahisi Yöntemleri**
Open Joint Surgery Techniques for TMJ Internal Derangements
Ufuk Tatlı

17:30-17:45 **TME Patolojilerinin Cerrahi Tedavisi ve İyi Klinik Uygulamalar**
Surgical Management of TMJ Pathologies and Best Clinical Practices
Candan Efeoğlu

17:45-18:00 **TARTIŞMA • DISCUSSION**

18:00-19:00 AÇILIŞ KOKTEYLİ • WELCOME COCKTAIL

6 KASIM | 6 NOVEMBER • PERŞEMBE | THURSDAY

SALON 2-9 • HALL 2-9

08:00-09:00 **Sözlü Bildiri Oturumları 1-8**
Oral Presentation Sessions 1-8

SALON 1 • HALL 1

09:30-11:15 IAOMS OTURUMU • IAOMS SESSION
Moderatörler • Moderators:
Ayşegül Mine Tüzüner, Mehmet Ali Altay

09:30-10:00 **Ortognatik Cerrahide Hastaya Özgü İmplantların Kullanımı**
The Use of Patient-Specific Implants in Orthognatic Surgery
Max Heiland

10:00-10:30 **Obstrüktif Uyku Apnesinde Ortognatik Cerrahi**
Orthognatic Surgery for Obstructive Sleep Apnea
Raymond Wong

10:30-11:00 **Sendromik Hastalarda Ortognatik ve Temporomandibular Eklem
Rekonstrüksiyonu**
Orthognatic and TMJ Reconstruction in Syndromic Patients
Ignacio Garcia Recuero

11:00-11:15 **TARTIŞMA • DISCUSSION**

11:15-11:30 KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK

11:30-13:15 OTURUM • SESSION
Moderatörler • Moderators:
Bahar Gürsoy, Erol Cansız

11:30-12:00 **Genioplastide Hasta Odaklı Yaklaşım**
A Patient Centred Approach in Genioplasty
Mehmet Manisalı

12:00-12:30 **Zorluklardan Çözüme: Maksillofasiyal Deformite Cerrahisi**
From Challenges to Solutions: Maxillofacial Deformity Surgeries
Sina Uçkan

6 KASIM | 6 NOVEMBER • PERŞEMBE | THURSDAY

12:30-13:00 **Oral Yumuşak Doku Rekonstrüksiyonunda Sanal Planlama ve Navigasyon Destekli Cerrahinin Etkinliği**
Effectiveness of Virtual Planning and Navigation-Assisted Surgery in Reconstruction of Oral Soft Tissues
Chingiz Rahimov, Günel Aliyeva

13:00-13:15 **TARTIŞMA • DISCUSSION**

13:15-14:15 **ÖĞLE YEMEĞİ • LUNCH**

SALON 2 • HALL 2

14:30-16:00 **MASTERCLASS**
Botoks-Dolgu Uygulaması ve Komplikasyon Yönetimi Kursu
Botulinum Toxin and Dermal Filler Applications with Complication Management
Eğitmen • Instructor: Barış Aydil
Moderatör • Moderator: Banu Gürkan Köseoğlu

SALON 3 • HALL 3

14:30-16:00 **MASTERCLASS**
Ortognatik Cerrahide İpuçları ve Püf Noktaları: Video Sunumu
Tips and Tricks in Orthognathic Surgery: A Video-Based Presentation
Eğitmen • Instructor: Emre Benlidayı
Moderatör • Moderator: Ertan Yalçın

SALON 4 • HALL 4

14:30-16:00 **UYGULAMALI KURS | HANDS-ON COURSE**
Zigomatik İmplant Cerrahisi: Model Üzerinde Uygulamalı Kurs
Zygomatic Implant Surgery: A Practical Course on Models
Eğitmen • Instructor: Belir Atalay
Moderatör • Moderator: Özge Doğanay Özyılmaz

SALON 5 • HALL 5

14:30-16:00 **CPR KURSU | CPR COURSE**
Muayenehanede Acil Durumlar (Model üzerinde uygulama)
Emergency Situations in the Dental Practice (Model-Based Simulation)
Eğitmen • Instructor: Tolga Şitilci
Moderatör • Moderator: Nergiz Yılmaz

15:15-15:30 **KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK**

7 KASIM | 7 NOVEMBER • CUMA | FRIDAY

SALON 2-9 • HALL 2-9

08:00-09:00 **Sözlü Bildiri Oturumları 9-16**
Oral Presentation Sessions 9-16

SALON 1 • HALL 1

09:30-12:00 **EACMFS OTURUMU • EACMFS SESSION**
Moderatörler • Moderators:
Mustafa Sancar Ataç, Sirmahan Çakarar

09:30-10:00 **Orbital Cerrahide Yenilikçi Yaklaşımlar: Başarının Multidisipliner Anahtarı**
Innovative Orbital Surgery: the Multidisciplinary Key to Success
Manlio Galie

10:00-10:30 **Ortognatik Olgularda Rinoplasti Planlaması**
Planning rhinoplasty in Orthognatic Cases
Javier González Lagunas

10:30-10:45 **KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK**

10:45-11:15 **İmplantoloji ve Rekonstrüktif Cerrahinin Kesişimi: Baş-Boyun Onkolojik Cerrahileri Sonrası Seçenekler ve Sınırlılıklar**
Implantology Meets Reconstructive Surgery-Options and Limits After Major Head and Neck Oncological Procedures
Paul Pöschl

11:15-11:30 **TARTIŞMA • DISCUSSION**

11:30-12:00 **ENDÜSTRİ OTURUMU • INDUSTRY SESSION**
Implantswiss'te Yenilikler!
What's New at Implantswiss!
Selçuk Köylü (Ürün Müdürü)

implantswiss

12:00-13:00 **ÖĞLE YEMEĞİ • LUNCH**

7 KASIM | 7 NOVEMBER • CUMA | FRIDAY

13:00-14:00 OTURUM • SESSION

Moderatörler • Moderators:
Cahit Üçok, Alper Sindel

13:00-13:45 **Çocuk ve Adölesanlarda Dentoalveolar Travmatik Yaralanmalar: Minimal Müdahale ile Başarı Mümkün mü?**

*Dentoalveolar Traumatic Injuries in Children and Adolescents:
Is Minimal Intervention an Alternative Option for Success?*
Beste Özgür, A. Burak Çankaya

13:45-14:00 TARTIŞMA • DISCUSSION

14:00-14:15 KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK

14:15-16:15 GENÇ TAOMS SEMPOZYUMU • YOUNG TAOMS SYMPOSIUM

Moderatörler • Moderators:
Onur Gönül, Emrah Soylu

14:15-14:25 **Rekonstrüksiyon Plağı Uygulamasında Klinik İpuçları**

Clinical Tips for Reconstruction Plate Application
Soner Sağaltıcı

14:25-14:35 **Yirmi Yaş Dişleri: Çekim Atığı mı, Hücresel Hazine mi?**

Wisdom Teeth: Extraction Waste or Cellular Treasure?
Betül Gedik Tarhan

14:35-14:45 **Vestibüloplasti ve Repozisyonel Flep: Yeni Bir Teknik**

Vestibuloplasty and Repositional Flap: A New Technique
Onur Evren Kahraman

14:45-14:55 **Cerrahi Maksiller Ekspansiyonda Morbiditeyi Azaltmak: Ne Kadarı, Nasıl Mümkün?**

*Reducing Morbidity in Surgical Maxillary Expansion:
How Much and How Is It Possible?*
Sinem Aksu

13:55-15:05 **Temporomandibular Eklem Lavajında Klinik İpuçları**

Clinical Tips for Temporomandibular Joint Lavage
Şafak Yağan Taş

15:05-15:15 **Dijital Planlama Çağında Cerrahi Rehberlerin Hassasiyeti**

Precision of Surgical Guides in the Digital Planning Era
Beyza Kahraman

7 KASIM | 7 NOVEMBER • CUMA | FRIDAY

- 15:15-15:25 **Shell Tekniği ile Vertikal Alveoler Kret Augmentasyonu:
Cerrahi Teknik ve Klinik İpuçları**
Vertical Alveolar Ridge Augmentation with the Shell Technique:
Surgical Technique and Clinical Tips
Sinem Büşra Kırac Can
- 15:25-15:35 **Fonksiyondan Estetiđe: Ortognatik Cerrahinin Çift Yönlü Etkisi**
From Function to Aesthetics: The Bidirectional Effect of Orthognathic
Surgery
Begüm Elbir
- 15:35-15:45 **Ameloblastomada Cerrahi Spektrum: Hastaya Özel Stratejik
Yaklaşım**
Surgical Spectrum in Ameloblastoma: A Patient-Specific Strategic
Approach
Busehan Bilgin
- 15:45-15:55 **TARTIŞMA • DISCUSSION**
- 17:00-18:00 **ASİSTANLAR YARIŞIYOR • QUIZ NIGHT**

8 KASIM | 8 NOVEMBER • CUMARTESİ | SATURDAY

12:45-13:30 ÖĞLE YEMEĞİ • LUNCH

13:30-15:15 **PANEL**
Rehabilitation Options In The Atrophic Maxilla
Atrofik Maksillada Rehabilitasyon Seçenekleri
Moderatörler • Moderators:
A. Burak Çankaya, Alp Saruhanoğlu

Panelistler • Panelists:
Mustafa Ramazanoğlu
Sabri Cemil İşler
Erdem Kılıç
Bahadır Kân
Süleyman Bozkaya
Yavuz Tolga Korkmaz

SALON 2 • HALL 2

15:30-17:00 **MASTERCLASS**
Ekstra Oral Yaklaşımlar
Extraoral Approaches
Eğitmen • Instructor: Mustafa Sancar Ataç
Moderatör • Moderator: Göksel Şimşek Kaya

SALON 3 • HALL 3

15:30-17:00 **MASTERCLASS**
Kişiyi Özel Eklem Protezi ile Simultane Ortognatik Cerrahi
Patient-Specific Joint Prosthesis with Simultaneous Orthognathic Surgery
Eğitmen • Instructor: Erol Cansız
Moderatör • Moderator: Anıl Özyurt

SALON 4 • HALL 4

15:30-17:00 **UYGULAMALI KURS | HANDS-ON COURSE**
Temel Mini Plak, Vida Osteosentezi
Basic Mini-Plate and Screw Osteosynthesis
Eğitmen • Instructor: Başak Keskin Yalçın
Moderatör • Moderator: Hüseyin Can Tükel

SALON 5 • HALL 5

15:30-17:00 **MASTERCLASS**
Minimal İnvaziv Ortognatik Cerrahi
Minimally Invasive Orthognathic Surgery
Eğitmen • Instructor: Ahmet Emin Demirbaş
Moderatör • Moderator: Levent Ciğerim

16:15-16:30 **KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK**

9 KASIM | 9 NOVEMBER • PAZAR | SUNDAY

SALON 1 • HALL 1

08:45-09:15 OTURUM • SESSION

Moderatörler • Moderators:

Nihat Akbulut, Gelengül Urvasızoğlu

08:45-09:15 **İmplantolojide Ön Bölgede Maksimum Başarı İçin Neler Yapılmalı?**
Adım Adım Klinik İpuçları
Steps to Achieve Maximum Success in the Anterior Zone of
Implantology: Step-by-Step Clinical Tips
Elçin Bedeloğlu

09:15-09:30 KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK

09:30-11:05 OTURUM • SESSION

Moderatörler • Moderators:

Bülent Katipoğlu, Candan Efeoğlu

09:30-09:50 **Yeni Nesil Sprey/Gargaralar ve Çene Cerrahisinde Önemi**
Next-Generation Sprays/Mouthrinses and Their Significance in Oral
and Maxillofacial Surgery
Hülya Koçak Berberoğlu

09:50-10:10 **E-PTFE Membranlarla Alveolar Rekonstrüksiyon, Komplikasyonlar
ve Yönetimi**
Alveolar Reconstruction with e-PTFE Membranes: Complications and
Management
Firdevs Şenel

10:10-10:30 **Serbest Fibula Greftiyle Rekonstrükte Edilen Çenelerde İmplant
Uygulamaları**
Implant Placement in Mandibles Reconstructed with Free Fibula
Grafts
Fatih Cabbar

10:30-10:50 **Subperiosteal İmplantlarda Planlama ve Klinik İpuçları**
Planning and Clinical Tips for Subperiosteal Implants
Özge Doğanay Özyılmaz

10:50-11:05 TARTIŞMA • DISCUSSION

11:05-11:20 KAHVE MOLASI • COFFEE BREAK

9 KASIM | 9 NOVEMBER • PAZAR | SUNDAY

11:20-12:35 OTURUM • SESSION

Moderatörler • Moderators:
Onur Şahin, Onur Yılmaz

11:20-11:40 **İmplantolojide İmmediate Yerleştirme ve Yükleme Protokolleri**
Immediate Placement and Loading Protocols in Implantology
Mehmet Emre Yurttutan

11:40-12:00 **Alveoler Kemik Defektlerinin Rehabilitasyonunda Karar Verme: Kanıta Dayalı Yaklaşımlar**
Decision-Making in the Rehabilitation of Alveolar Bone Defects: Evidence-Based Approaches
Berkay Tokuç

12:00-12:20 **Baş-Boyun Rekonstrüktif Cerrahide Bütünleyici Beslenme Yönetimi**
Supplemental Feeding in Head and Neck Reconstruction
Nima Moharramnejat

12:20-12:35 **TARTIŞMA • DISCUSSION**

12:35-12:50 **KAPANIŞ • CLOSING**

Sözlü Bildiriler

Oral Presentations

SS-001

Sekonder alveoler greftleme ve fistül onarımında farklı destek yöntemlerinin klinik sonuçları

Aseel HALAWA, Nihat AKBULUT, Gizem AKSULU

Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Samsun

GİRİŞ: Alveol yarıkları ve fistüller, *dudak damak yarığı* olgularında sıklıkla karşılaşılan ve fonksiyonel, estetik ile ortodontik sorunlara yol açan defektlerdir. Sekonder alveoler greftleme, bu defektlerin onarımında altın standart olarak kabul edilmekte olup, farklı cerrahi teknikler ve ek biyolojik materyaller ile başarı oranı artırılabilir. Bu vaka serisinde, *PRF*, titanyum plak desteği ve seçilmiş olgularda dil grefti kullanılarak elde edilen klinik sonuçlar sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Ondokuz Mayıs Üniversitesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi kliniğinde 2020–2024 yılları arasında alveol yarığı onarımı ve fistül kapatma amacıyla opere edilen 5 hastanın verileri retrospektif olarak incelendi. Tüm olgularda iliak krestten otolog blok ve spongiöz kemik grefti kullanıldı. Hastaların çoğunda kemik rejenerasyonunu desteklemek için *PRF* membran uygulandı. Bazı vakalarda kemik greftini stabilize etmek amacıyla titanyum mini plaklar kullanıldı; plaklar çıkarıldığında defekt alanında belirgin kemikleşme izlendi. Yumuşak doku desteğinin yetersiz olduğu olgularda ise ek olarak dil grefti uygulandı. Ortalama takip süresi 12 ay olup, bu süre zarfında greft stabilitesi, diş sürmesi ve fistül kapanması değerlendirildi.

SONUÇ: Sonuçlarımız, sekonder alveoler greftlemede *PRF*, titanyum plak desteği ve dil greftinin birlikte kullanımının kemik oluşumunu ve defekt stabilitesini artırarak başarıyı desteklediğini göstermektedir. Bu vaka serisi, alveol yarığı onarımlarında biyolojik ve mekanik destek yöntemlerinin literatürde bildirilen sonuçlarla uyumlu şekilde ek fayda sağlayabileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: alveol yarığı, dil grefti, dudak damak yarığı, fistül kapatma, *PRF*, sekonder alveoler greftleme

Clinical outcomes of adjunctive methods in secondary alveolar cleft repair and fistula closure

Aseel HALAWA, Nihat AKBULUT, Gizem AKSULU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ondokuz Mayıs University, Samsun, Turkey

OBJECTIVE: Alveolar clefts and fistulas are common findings in *cleft lip and palate* patients, leading to functional, esthetic, and orthodontic problems. Secondary alveolar bone grafting (SABG) is considered the gold standard for closing these defects, and the use of adjunctive biological or mechanical methods may improve outcomes. In this case series, we present our clinical experience with the use of *PRF*, titanium plate stabilization, and tongue grafts in selected cases.

CASE PRESENTATION: A total of 5 patients underwent SABG and fistula closure procedures at the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ondokuz Mayıs University, between 2020 and 2024. In all patients, autogenous block and cancellous bone grafts were harvested from the iliac crest. *PRF* membranes were used in most cases to support bone regeneration. In selected patients, titanium mini plates were applied to stabilize the graft, and upon plate removal, significant bone formation over the plates was observed. In cases with inadequate soft tissue support, tongue grafts were additionally used to enhance closure. The mean follow-up period was 12 months. During this period, graft stability, tooth eruption, and fistula closure were clinically and radiographically evaluated.

RESULT: Our findings suggest that the use of *PRF*, titanium plate support, and tongue grafts in combination with iliac crest bone grafting can enhance bone formation and defect stability in alveolar cleft patients. This case series demonstrates that adjunctive biological and mechanical techniques provide additional benefits in SABG and fistula repair, consistent with results reported in the current literature.

Keywords: alveolar cleft, cleft lip and palate, fistula closure, *PRF*, secondary alveolar bone grafting, tongue graft

SS-002

Diş Çekimi Uygulanan Hastalarda İlaç Kullanımlarının Değerlendirilmesi

Zelal GÜNDÜZ¹, Aylin ÇALIŞ¹, Mehmet Zuhuri ARUN², Yıldız ÜNÜVAR³

¹Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir

²Ege Üniversitesi, Eczacılık Fakültesi Klinik Eczacılık Anabilim Dalı, İzmir

³İzmir Tınaztepe Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, İzmir

AMAÇ: Günümüzde uzayan yaşam süresi ile ilaç kullanım sıklığı artmaktadır. Diş çekimi, en sık uygulanan cerrahi işlemlerden biridir. İlaç kullanımının çene cerrahisi tedavi sonuçlarına etkisini değerlendiren çalışmalar sınırlıdır. Çalışmamızda diş çekimi öncesi etkin ilaç uzlaşısının tedavi sonuçlarına etkileri incelenmiştir.

YÖNTEM: Tek merkezli prospektif planlanan çalışmamızda kliniğimize başvuran hastalarda ilaç uzlaşısı yapıldı. Diş çekiminden 24 saat sonra ilaç kullanımları ile ödem, kanama ve ağrı derecesi telefon görüşmesiyle değerlendirildi. Verilerin kaydedilmesi için çalışmamızda web tabanlı bir yazılım geliştirildi. Veriler SPSS 25 ile analiz edildi.

BULGULAR: Çalışmaya 23 erkek, 27 kadın olmak üzere 50 hasta dâhil edildi. Hastaların yaş ortalaması $57,10 \pm 13,146$ idi. Diş çekimi sonrası kanama görülen hastaların kullandıkları ortalama ilaç sayısı 5.4 ± 2.07 iken kanama görülmeyenlerin 3.08 ± 2.35 idi. Kanama meydana gelen hastaların ilaç rejimi karmaşıklık indeksi istatistiksel anlamı derecede yüksekti. Hastaların % 24'ünde en az bir ilaç kullanımına ara verilmiştir. En sık kullanımına ara verilen ilaçların kanama zamanını uzatan ilaçlar olduğu görüldü. Ayrıca ilaç kullanımına ara verilen hastalarda operasyon sonrası kanama görülme riski diğer hastalara göre yüksek bulundu. Hastaların ağrı skoru ile kullandıkları ilaç sayıları arasında istatistiksel olarak anlamlı zayıf pozitif bir ilişki belirlendi. Bu bulguya paralel olarak kesilen ilaç sayısı ve ağrı skoru arasında orta derecede pozitif bir ilişki belirlendi. İlaç reçete edilen hastalarda ilaç rejimi karmaşıklık indeksinin arttığı belirlendi.

SONUÇ: Ön çalışmamızda elde ettiğimiz sonuçlar hastaların kullandıkları ilaç sayılarının ve ilaç rejimi karmaşıklık indekslerinin özellikle girişim sonrası kanama ve ağrı olmak üzere etkileri olabileceğine işaret etmektedir. İlaç kullanımının değerlendirilmesi girişim sonrası komplikasyon riskinin belirlenmesine yardımcı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Ağrı, Diş Çekimi, Kanama, Polifarmasi.

Evaluation of Medication Use in Patients Undergoing Dental Extraction

Zelal GÜNDÜZ¹, Aylin ÇALIŞ¹, Mehmet Zuhuri ARUN², Yıldız ÜNÜVAR³

¹Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir

²Ege University, Faculty of Pharmacy, Department of Clinical Pharmacy, Izmir

³Izmir Tınaztepe University, Faculty of Dentistry, Izmir

OBJECTIVE: With the rise in life expectancy, medication use is increasing. Tooth extraction is one of the most common surgical procedures. Studies assessing the impact of medication use on oral surgery outcomes are limited. This study investigated the effect of pre-extraction medication reconciliation on treatment outcomes.

METHODS: This single-center prospective study included patients undergoing medication reconciliation before tooth extraction. Medication use, edema, bleeding, and pain were assessed by phone 24 hours postoperatively. A web-based software was developed for data collection, and analyses were performed using SPSS 25.

RESULT: Fifty patients (23 men, 27 women; mean age 57.1 ± 13.1) were included. Patients with postoperative bleeding used more medications on average (5.4 ± 2.07) than those without bleeding (3.08 ± 2.35). Their medication regimen complexity index was significantly higher. At least one drug was discontinued in 24% of patients, most commonly those prolonging bleeding time. These patients had a higher risk of bleeding. A weak positive correlation was found between pain scores and number of medications used, and a moderate correlation with number of discontinued drugs. Patients prescribed medications had higher complexity indices.

CONCLUSION: Our findings suggest that both the number of medications and regimen complexity may affect postoperative bleeding and pain. Assessing medication use may help predict complication risk.

Keywords: Pain, Tooth Extraction, Bleeding, Polypharmacy.

SS-003

Tüm Ark Protetik Rehabilitasyonda Titanyum ve Zirkonya İmplantlardaki Stres Dağılımının Sonlu Elemanlar Analizi ile İncelenmesi

Bahattin ŞAZ¹, Özge Doğanay ÖZYILMAZ¹, Özgün Yusuf ÖZYILMAZ²

¹Bezmialem Vakıf Üniversitesi

²İstanbul Galata Üniversitesi

AMAÇ: Dental implantlarda kullanılan materyallerin stres dağılımı ve mekanik özellikleri, implant başarısı ve uzun dönem stabilite açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışmanın amacı, titanyum ve zirkonya implantların farklı altyapı materyalleri ile birlikte kullanıldığında implant, protetik sistem ve peri-implant dokular üzerindeki stres dağılımlarını üç boyutlu sonlu elemanlar analizi (SEA) yöntemi ile değerlendirmektir.

YÖNTEM: Dişsiz maksillanın üç boyutlu modeli, bilgisayarlı tomografi verileri kullanılarak oluşturulmuştur. Çalışma kapsamında titanyum ve zirkonya implantlar, kantileverli ve kantileversiz protez tipleri ile Co-Cr, PEKK ve zirkonya altyapı materyallerinden oluşan kombinasyonlar modellenmiştir. Modeller üzerinde, birinci molar dişin santral fossasına palato-bukkal yönde, 45° açıyla ve 200 N büyüklüğünde oblik statik yük uygulanmış; implant, abutment, vida, altyapı ve peri-implant kemikteki Von Mises ve principal stres dağılımları incelenmiştir.

BULGULAR: En yüksek von mises değeri, kantileverli PEKK altyapılı zirkonya implant modelinde (378.388 MPa) kaydedilmiştir. PEKK altyapılar, Co-Cr ve zirkonya altyapılara kıyasla daha yüksek Von Mises gerilmeleri ve daha fazla protez yer değiştirmesi göstermiştir. Kantilever varlığı, tüm altyapı materyallerinde stres seviyelerini artırmış ve özellikle posterior abutmentler ile peri-implant kemikte stres yoğunlaşmaları gözlenmiştir. Ayrıca, PEKK altyapılı kantileverli modellerde trabeküler kemikte stres değerleri fizyolojik eşik seviyesinin üzerinde kaydedilmiştir.

SONUÇ: Zirkonya implantlar titanyuma göre daha yüksek stres gösterse de güvenli sınırlar içinde kalmıştır. Rijit altyapı materyalleri ve kantileversiz tasarımlar, daha dengeli biyomekanik sonuçlar sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Zirkonyum implant, Tüm ark protez, Stres dağılımı, Kantilever, Zirkonyum/PEKK/Co-Cr altyapı, Sonlu elemanlar analizi

Stress Distribution in Titanium and Zirconia Implants with Full-Arch Prostheses: A Finite Element Analysis

Bahattin ŞAZ¹, Özge Doğanay ÖZYILMAZ¹, Özgün Yusuf ÖZYILMAZ²

¹*Bezmialem Vakıf University*

²*Istanbul Galata University*

OBJECTIVE: The stress distribution and mechanical properties of materials used in dental implants are crucial for implant success and long-term stability. This study aimed to evaluate the stress distribution in the implant, prosthetic system, and peri-implant tissues when titanium and zirconia implants were combined with different substructure materials, using three-dimensional finite element analysis (FEA).

METHODS: A three-dimensional model of an edentulous maxilla was constructed from computed tomography data. Titanium and zirconia implants were modeled in combination with cantilevered and non-cantilevered prostheses and Co-Cr, PEKK, or zirconia substructures. An oblique static load of 200 N was applied at a 45° angle in the palato-buccal direction to the central fossa of the first molar. Von Mises and principal stress distributions were analyzed in the implant, abutment, screw, substructure, and peri-implant bone.

RESULT: The highest Von Mises stress was recorded in the cantilevered zirconia implant model with a PEKK substructure (378.388 MPa). PEKK substructures exhibited higher Von Mises stresses and greater prosthesis displacement compared with Co-Cr and zirconia substructures. The presence of a cantilever increased stress levels in all substructure materials, with stress concentrations particularly noted in posterior abutments and peri-implant bone. Moreover, trabecular bone stresses exceeded the physiological threshold in cantilevered PEKK substructure models.

CONCLUSION: Although zirconia implants exhibited higher stresses than titanium, the values remained within safe limits. The use of rigid substructure materials and cantilever-free designs resulted in more favorable biomechanical outcomes.

Keywords: Zirconia implant, Full-arch prosthesis, Stress distribution, Cantilever, Zirconia/PEKK/Co-Cr framework, Finite element analysis

SS-004

230 Hastada İmplant Uygulamalarının Retrospektif Değerlendirilmesi

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, Onur ODABAŞI, KEVSER SANCAK

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Ankara

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniği'nde implant tedavisi uygulanan hastalarda demografik özellikler, sistemik ve lokal risk faktörleri, greftleme yöntemleri ve implant başarısını retrospektif olarak değerlendirmektir.

YÖNTEM: 2024-2025 yılları arasında implant tedavisi yapılan 230 hasta retrospektif olarak incelendi. Yaş, cinsiyet, sistemik hastalık ve ilaç kullanımı, sigara, bruksizm, vitamin takviyesi, önceki implant deneyimi, immedat implant uygulamaları, greftleme yöntemleri ve kullanılan materyaller değerlendirildi. İmplant başarısızlıkları tanımlayıcı istatistiklerle analiz edildi.

BULGULAR: Çalışmaya dahil edilen 230 hastanın %54,35'i erkekti. Sigara kullanımı %27,39, bruksizm sıklığı ise %24,78 olarak belirlendi. Hastaların %67,91'i düzenli ilaç kullanıyor olup, en sık görülen sistemik durum hipertansiyondu; antihipertansif ilaç kullanımı %18,26 oranındaydı. Vitamin takviyesi kullanım oranı %30,86 iken, en yaygın kullanılan destek D vitaminiydi (%20). Hastaların %10'u daha önce implant deneyimine sahipti. İmmedat implant uygulama oranı %7,82 olarak saptandı. Greftleme işlemleri incelendiğinde, hastaların %28,69'unda sinüs lift yapılmış olup, bunların %15,65'i kapalı lift şeklindeydi. Sinüs lift dışı greftlemeler %22,17 oranında gerçekleştirildi ve en sık tercih edilen yöntem %7,82 ile Urban tekniği oldu. Genel olarak hastaların %36,95'inde greft kullanıldı; en çok tercih edilen greft materyali ise %36,95 ile ksenogreftti. Tüm implantlar değerlendirildiğinde yalnızca 3 olguda (%0,01) başarısızlık gözlemlendi. Bu olgulardan ikisi greftleme yapılan, biri ise immedat implant uygulanan hastalardı.

SONUÇ: Bu retrospektif değerlendirme, implant başarısında hasta alışkanlıkları, sistemik durum, ilaç kullanımı ve greftleme yöntemlerinin belirleyici olduğunu göstermektedir. Bulgular, implant tedavilerinde risk faktörlerinin yönetimi ve cerrahi yaklaşım seçiminde klinisyenlere yol gösterici olacaktır.

Anahtar Kelimeler: dental implantlar, risk faktörleri, retrospektif çalışma

Evaluation of 230 Patients Undergoing Implant Treatment: A Retrospective Study

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, Onur ODABAŞI, KEVSER SANCAK

Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: The aim of this study was to retrospectively evaluate the demographic characteristics, systemic and local risk factors, grafting procedures, and implant success in patients who underwent implant treatment at the Oral and Maxillofacial Surgery Clinic of Ankara Yıldırım Beyazıt University.

METHODS: A total of 230 patients who received implant treatment between 2024 and 2025 were retrospectively analyzed. Data on age, sex, systemic diseases and medication use, smoking, bruxism, vitamin supplementation, previous implant experience, immediate implant placement, grafting techniques, and graft materials were recorded. Implant failures were assessed using descriptive statistics.

RESULT: Of the 230 patients, 54.35% were male. Smoking was reported in 27.39%, bruxism in 24.78%. Regular medication use was present in 67.91%, with hypertension being most common systemic condition; 18.26% of patients used antihypertensive drugs. Vitamin supplementation was reported in 30.86%, most frequently vitamin D (20%). Ten percent of the patients had a previous history of implant treatment. The rate of immediate implant placement was 7.82%. Grafting procedures were performed in 28.69% of cases as sinus lift, of which 15.65% were closed techniques. Non-sinus lift grafting accounted for 22.17%, with Urban technique being most frequent (7.82%). Overall, grafting was required in 36.95% of patients, with xenograft being most used material (36.95%). Only three implants (0.01%) failed during follow-up; two were associated with grafting procedures, one with immediate placement.

CONCLUSION: This retrospective evaluation highlights significance of patient habits, systemic conditions, medication use grafting approaches determining implant success. The findings provide valuable insights for clinicians in risk management, surgical decision-making in implant dentistry.

Keywords: dental implants, risk factors, retrospective study

SS-005

Pla/Kitosan içerkli biomateryalin ve Plateletten Zengin Fibrinin periferik sinir hasarının tedavisinde kullanımı ve etkilerinin deneysel olarak incelenmesi

Nilüfer ÖZKAN, Sezer ÖZÇAKIR, Metehan KESKİN
Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Samsun

AMAÇ: Bu deneysel çalışmanın amacı siyatik sinir nörotmezis tipi hasar modeli oluşturulan ratlarda, üretilen PLA ve kitosan içerkli biyobozunur biomateryalin, TZF ile kombinasyonunun periferik sinir iyileşmesi üzerine etkilerini araştırmaktır.

YÖNTEM: Deneysel çalışmada, 32 adet Wistar albino sıçan (n=8/grup) rastgele dört gruba ayrıldı ve farklı tedavi protokolleri uygulandı: yalnızca primer sinir onarımı (Kontrol grubu), TZF membranı uygulanması (TZF Membran grubu), bilinen ortalama molekül ağırlığına sahip PLA ve kitosan kullanılarak elektro-eğirme yöntemiyle üretilen biyobozunur membran uygulanması (PLA/Kitosan Membran grubu) ve her iki biomateryalin birlikte uygulanması (PLA/Kitosan + TZF grubu). Tedavi etkinlikleri ise immünohistokimyasal, stereolojik, fonksiyonel (Siyatik Fonksiyonel İndeks, SFI) ve elektrofizyolojik (EMG) analizlerle değerlendirildi.

BULGULAR: Aktif kaspaz-3 ekspresyonu, PLA/Kitosan (p=0.0247) ve TZF (p=0.0234) gruplarında kontrol grubuna göre anlamlı olarak azaldı. S100-β pozitifliği, TZF grubunda PLA/kitosan grubuna kıyasla anlamlı düzeyde daha yüksek bulundu (p=0.0341). Kontrol grubuyla karşılaştırıldığında, TZF grubunda ve PLA/Kitosan + TZF grubunda miyelinli akson sayısı artış gösterdi (p<0,05). SFI ve amplitüd değerleri arasında istatistiksel olarak anlamlı fark yoktu (p>0.05). Latans süresi TZF grubunda kontrol grubuna göre (p=0.0017) ve PLA/kitosan grubuna göre (p=0.0147) anlamlı şekilde uzama gösterdi.

SONUÇ: PLA/Kitosan ve TZF membranları tek başlarına veya kombinasyon halinde sinir rejenerasyonunda apoptozu azaltıcı, Schwann hücre aktivitesini artırıcı ve miyelinli akson sayısını yükseltici etkiler gösterdi. Bununla birlikte TZF'nin latansı uzatması, fonksiyonel iletim açısından sınırlayıcı bir etki ortaya koydu. Bu biomateryallerin uzun dönem rejeneratif potansiyellerinin ileri çalışmalarla değerlendirilmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Periferik sinir iyileşmesi, PLA, Kitosan, TZF

Experimental Evaluation of PLA/Chitosan Biomaterial and Platelet-Rich Fibrin for the Treatment of Peripheral Nerve Injury

Nilüfer ÖZKAN, Sezer ÖZÇAKIR, Metehan KESKİN

Ondokuz Mayıs University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Samsun

OBJECTIVE: The aim of this experimental study was to investigate the effects of PLA and chitosan biodegradable biomaterial in combination with PRF on peripheral nerve healing in rats with a sciatic nerve neurotmesis injury model.

METHODS: In the experimental study, 32 Wistar albino rats (n=8/group) were randomly divided into four groups and subjected to different treatment protocols: primary nerve repair only (Control group), application of PRF membrane (PRF Membrane group), application of biodegradable membrane produced by electro-spinning method using PLA and chitosan with known average molecular weight (PLA/Chitosan Membrane group) and application of both biomaterials together (PLA/Chitosan + PRF group). Treatment efficacy was evaluated by immunohistochemical, stereological, functional (Sciatic Functional Index, SFI), and electrophysiologic (EMG) analysis.

RESULT: Active caspase-3 expression was significantly decreased in PLA/Chitosan (p=0.0247) and PRF (p=0.0234) groups compared to the control group. S100-β positivity was significantly higher in the PRF group compared to the PLA/chitosan group (p=0.0341). Compared to the control group, the number of myelinated axons increased in the PRF group and PLA/Chitosan + PRF group (p<0.05). There was no statistically significant difference between SFI and amplitude values (p>0.05). Latency time was significantly prolonged in the PRF group compared to the control group (p=0.0017) and the PLA/chitosan group (p=0.0147).

CONCLUSION: PLA/chitosan and TZF membranes alone or combination showed apoptosis-reducing, Schwann cell activity-enhancing, and myelinated axon number-enhancing effects in nerve regeneration. However, the prolongation of latency by TZF revealed a limiting effect in terms of functional conduction. It is recommended to evaluate the long-term regenerative potential of these biomaterials in further studies.

Keywords: Peripheral Nerve Repair, PLA, Chitosan, Platelet-Rich Fibrin

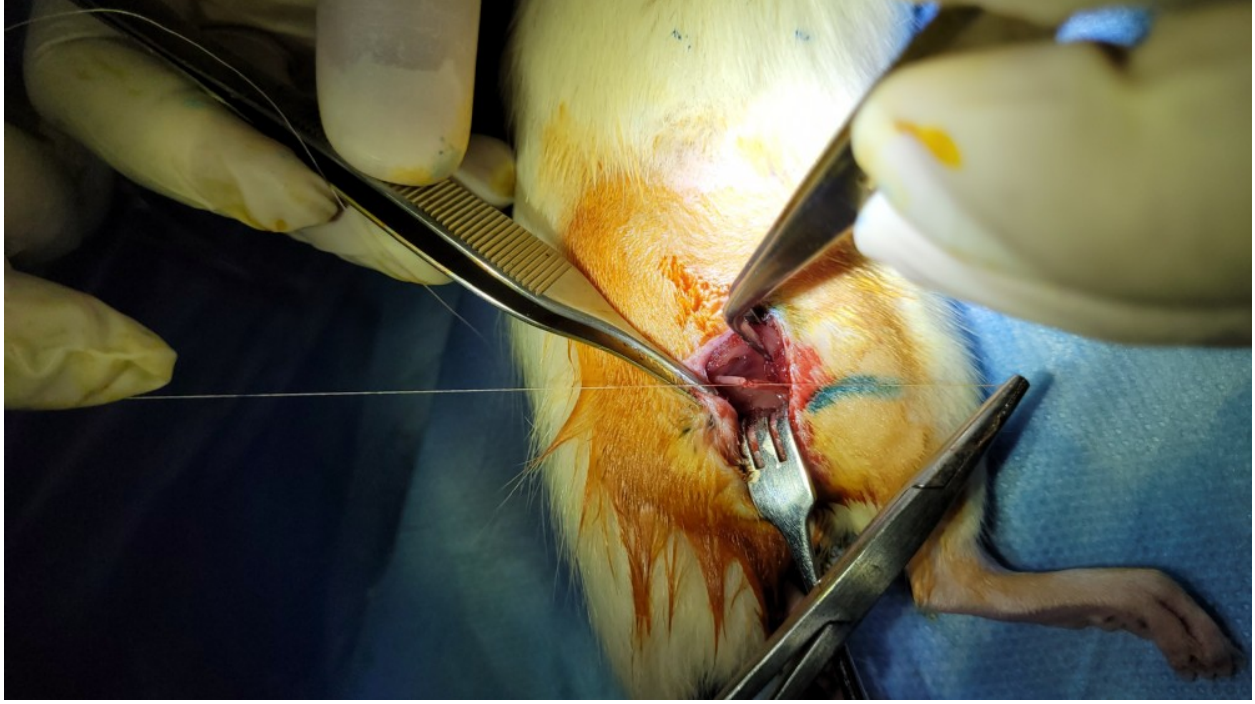
Sinir hasarı oluşturulması Establishment of nerve injury

Nörötmezis tipi sinir hasarı oluşturulması

Establishment of neurotmesis-type nerve injury

Siyatik sinirin dikilmesi
Suturing of the sciatic nerve

Siyatik sinirin uç uca getirilmesi
Suturing of the sciatic nerve

SS-006

Antiresorptif İlaç Kullanan Hastalarda Biyoyararlanabilir D Vitamini Düzeyleri ile İlaç İlişkili Çene Osteonekrozu Riski Arasındaki İlişki

Dilara Nur ŞENGÜN¹, Gulsum Feyza TURKES², Ömer Faruk KOCAMAZ¹

¹Ankara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

²Ankara Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Temel Tıp Bilimleri Anabilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, total 25(OH)D, serbest ve biyoaktif (biyoyararlanabilir) D vitamini düzeyleri ile antiresorptif ilaç kullanan hastalarda ilaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ) gelişim riski arasındaki ilişkiyi değerlendirmektir.

YÖNTEM: Prospektif bir olgu-kontrol çalışma gerçekleştirildi. Antiresorptif tedavi gören toplam 56 birey dahil edildi: 20 MRONJ tanılı hasta ve 36 MRONJ açısından risk altındaki antiresorptif ilaç kullanan hasta. Biyoyararlanabilir D vitamini düzeyleri, total 25(OH)D, D vitamini bağlayıcı protein ve albümin değerlerinden hesaplandı. Vitamin D parametreleri ile MRONJ arasındaki ilişki lojistik regresyon modelleri ile incelendi. Ayırıcı gücü değerlendirmek için ROC analizi kullanıldı ve istatistiksel anlamlılık $p < 0.05$ olarak kabul edildi.

BULGULAR: MRONJ grubundaki hastalarda biyoyararlanabilir D vitamini düzeyleri kontrol grubuna kıyasla anlamlı olarak daha düşüktü ($p=0.018$). Çok değişkenli analizde, antiresorptif tedavi süresinin uzaması MRONJ riskini artırırken ($OR=1.22$; %95 GA: 1.006–1.480), daha yüksek biyoyararlanabilir D vitamini düzeyleri riski azalttı ($OR=0.947$; %95 GA: 0.901–0.996). ROC analizi, biyoyararlanabilir D vitamininin MRONJ öngörüsünde anlamlı ayırt edici değere sahip olduğunu gösterdi ($AUC=0.692$).

SONUÇ: Serum biyoyararlanabilir D vitamini düşüklüğü, MRONJ riskindeki artış ile bağımsız olarak ilişkilidir. Buna karşın total 25(OH)D'nin prediktif değeri sınırlı kalmıştır. Bulgular, biyoyararlanabilir D vitamininin daha hassas bir biyobelirteç olabileceğini ve uzun süreli antiresorptif tedavi gören hastalarda bireyselleştirilmiş D vitamini takibi ile risk değerlendirmesinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: İlaç ilişkili Çene Osteonekrozu, D Vitamini, Antiresorptif Ajanlar, Çene Hastalıkları

Association Between Bioavailable Vitamin D Levels and Risk of Medication-Related Osteonecrosis of The Jaw in Anti-Resorptive Drug Users

Dilara Nur ŞENGÜN¹, Gulsum Feyza TURKES², Ömer Faruk KOCAMAZ¹

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

²Department of Basic Medical Sciences, Faculty of Medicine, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: This study aimed to assess the association between total 25(OH)D, free, and bioavailable vitamin D levels and the risk of medication-related osteonecrosis of the jaws (MRONJ) in patients receiving antiresorptive agents.

METHODS: A prospective case-control study was performed, including 56 individuals under antiresorptive therapy: 20 with MRONJ and 36 antiresorptive drug users at risk of MRONJ. Bioavailable vitamin D was estimated using total 25(OH)D, vitamin D binding protein, and albumin concentrations. Logistic regression models were applied to determine the relationship between vitamin D indices and MRONJ. Discriminative performance was analyzed with ROC curves, and statistical significance was set at $p < 0.05$.

RESULT: MRONJ patients exhibited significantly lower bioavailable vitamin D compared with controls ($p = 0.018$). In multivariable analysis, longer duration of antiresorptive treatment was associated with increased MRONJ risk (OR=1.22; 95% CI: 1.006–1.480). Conversely, higher bioavailable vitamin D levels correlated with reduced risk (OR=0.947; 95% CI: 0.901–0.996). ROC analysis demonstrated that bioavailable vitamin D provided significant discriminatory ability for MRONJ prediction (AUC=0.692).

CONCLUSION: Reduced serum bioavailable vitamin D is independently linked to elevated risk of MRONJ, whereas total 25(OH)D showed limited predictive value. These findings suggest that bioavailable vitamin D may serve as a more sensitive biomarker and underscore the potential benefits of individualized vitamin D monitoring in patients undergoing prolonged antiresorptive therapy.

Keywords: Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw, Vitamin D, Antiresorptive Agents, Jaw Diseases

SS-007

**Denosumab ve Bifosfonatların “Diş Çekimi Sonrası MRONJ Gelişiminde Karşılaştırılması:
Retrospektif Analiz**

Cihan TOPAN¹, fatma DOGRUEL², Yahya ÇUBUKÇU¹, Ahmet E. DEMİRBAS¹, İsa CÜCE³

¹Erciyes Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi A.b.d.

²Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Dahiliye Anabilim Dalı

³Erciyes Üniversitesi Tıp Fakültesi Fiziksel Tıp ve Rehabilitasyon Anabilim Dalı

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı Bifosfonat ve denosumab kullanan hastalarda diş çekimi sonrası MRONJ oluşma sıklığını karşılaştırmak ilaç türüne göre değerlendirmektir.

YÖNTEM: Bu çalışma tek merkezli ve retrospektif olarak tasarlanmıştır. Çalışma kapsamında 2020-2024 tarihleri arasında antirezorptif ilaç kullanan ve diş çekimi için müracaat eden hastaların demografik, tıbbi ve radyolojik verileri kullanılmıştır. Hastalar kullandıkları antirezorptif ilaç türüne göre Denosumab ve Bifosfonat grubu olarak iki gruba ayrılmıştır. Gruplar arası diş çekimi sonrası klinik olarak MRONJ varlığı açısından karşılaştırılma yapılmıştır. İstatistiksel anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edilmiştir.

BULGULAR: Çalışmaya 100 hasta (72 bifosfonat, 28 denosumab) dahil edilmiştir. Toplamda 100 hastadan üç (%3) hastada MRONJ geliştiği tespit edilmiştir. Bifosfonat grubundaki hastalarda herhangi bir MRONJ olgusuna rastlanmamıştır. Denosumab grubu hastalarının üç (%10,7) tanesinde MRONJ geliştiği belirlenmiştir. Denosumab grubundaki hastalarda Bifosfonat grubundaki hastalara kıyasla istatistiksel olarak önemli ölçüde daha fazla oranda MRONJ geliştiği tespit edilmiştir ($p=0.001$).

SONUÇ: Denosumab kullanan hastalarda, ilaç ilişkili osteonekroz gelişme olasılığı bifosfonat grubuna kıyasla daha yüksek bulunmuştur. Bu hastalarda cerrahi öncesi risk değerlendirmesinin titizlikle yapılması, travmayı azaltan çekim teknikleri, primer kapama, enfeksiyon kontrolü ve yakın klinik-radyografik izlem MRONJ riskini azaltmada kritik rol oynamaktadır. Gelecek araştırmaların prospektif/çok merkezli, daha geniş örneklemlili ve önceden tanımlı klinik-radyografik veriler ile yürütülmesi önerilir.

Anahtar Kelimeler: Antirezorptif ilaçlar, bifosfonat, denosumab, MRONJ

Comparison of Denosumab and Bisphosphonates in the Development of MRONJ After Tooth Extraction: A Retrospective Analysis

Cihan TOPAN¹, fatma DOGRUEL², Yahya ÇUBUKÇU¹, Ahmet E. DEMİRBAS¹, İsa CÜCE³

¹Erciyes University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

²Erciyes University, Faculty of Medicine, Department of Internal Medicine

³Erciyes University, Faculty of Medicine, Department of Physical Medicine and Rehabilitation

OBJECTIVE: The aim is to compare the incidence of MRONJ after tooth extraction in patients using bisphosphonates and denosumab, and to evaluate it according to the type of medication.

METHODS: This study was designed as a single-center, retrospective analysis. Demographic, medical, and radiological data of patients who used antiresorptive drugs and presented for tooth extraction between 2020 and 2024 were included. Patients were divided into two groups according to the type of antiresorptive drug used: denosumab and bisphosphonates. The groups were compared in terms of the clinical presence of MRONJ after tooth extraction. A p-value of <0.05 was considered statistically significant.

RESULT: A total of 100 patients (72 bisphosphonate, 28 denosumab) were included in the study. Among these, MRONJ developed in 3 patients (3%). No cases of MRONJ were observed in the bisphosphonate group. In contrast, MRONJ occurred in 3 patients (10.7%) in the denosumab group. The incidence of MRONJ was found to be significantly higher in patients receiving denosumab compared to those receiving bisphosphonates (p=0.001).

CONCLUSION: In patients receiving denosumab, the likelihood of developing medication-related osteonecrosis was found to be higher compared to the bisphosphonate group. In these patients, meticulous preoperative risk assessment, the use of less traumatic extraction techniques, primary closure, infection control, and close clinical–radiographic follow-up play a critical role in reducing the risk of MRONJ. Future studies are recommended to be conducted prospectively, in a multicenter design, with larger sample sizes and predefined clinical–radiographic data.

Keywords: antiresorptive agents, bisphosphonate, denosumab, MRONJ

SS-008

Pediatric Hastalarda Mandibula Fraktürlerinin Retrospektif Olarak İncelenmesi

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Mehmet Emre BENLİDAYI
Çukurova Üniversitesi Ağız ve Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adana

AMAÇ: 2012–2023 yılları arasında Çukurova Üniversitesi'nde tedavi edilen pediatrik mandibula kırıklarının anatomik dağılımı, etiyolojik nedenleri, tedavi yöntemleri ve uzun dönem sonuçlarının değerlendirilmesi.

YÖNTEM: Bu retrospektif çalışmaya, 2012–2023 yılları arasında mandibula kırığı nedeniyle tedavi edilen 18 yaş altı 50 hasta dahil edilmiştir. Hastaların demografik özellikleri, kırık lokalizasyonları, etiyolojik faktörleri, tedavi yöntemleri ve plak söküm durumları incelenmiştir. Kontrole gelen 42 hastada komplikasyon durumu, fonksiyonel bulgular ve radyolojik değerlendirmeler yapılmıştır.

BULGULAR: Hastaların yaş ortalaması $12,5 \pm 4,7$ yıl (2–17); 35'i erkek, 15'i kadındır. En sık etiyoloji düşme ve trafik kazaları, daha nadir olarak darp, spor, bisiklet ve çok nadiren diğer travmalardır. Toplam 81 kırığın %37'si kondilde, %24,7'si parasimfizde, %18,5'i angulusta, %11,1'i simfizde, %8,6'sı korpusta tespit edilmiştir. Tedavi yöntemleri ORIF, MMF, konservatif ve kombine (ORIF+MMF) şeklindedir. Rezorbe olmayan plak çıkarılması 12 yaş altı grupta daha sık izlenmiş, ancak olguların %76'sında rutin çıkarma yapılmamıştır. Elli hastadan 42'si kontrole gelmiş, ortalama takip süresi $3,93 \pm 3,22$ yıl olmuştur. Hastaların %76,2'sinde komplikasyon görülmemiştir. Komplikasyonlarda mandibular asimetri (%11,9), ağız açılımında deviasyon/defleksiyon (%9,5) ve nadiren alt dudakta parestezi (%2,4) saptanmıştır. Hasta yaşı ile kırık etiyolojisi ve kondil kırıklarının anatomik lokalizasyonu ile deplasman durumu arasında anlamlı ilişki bulunmuştur. Mediale deplase veya deviye kondil kırıkları zamanla yeniden şekillenerek simetri kazanmıştır. Klinik muayenede interinsizal açıklık ve lateral hareketler tedavi sonrası normal sınırlar içinde izlenmiştir.

SONUÇ: Pedatrik mandibula fraktürlerinde büyümeyi olumsuz etkilemeyecek, en az invaziv ve fonksiyonel tedavi yaklaşımları tercih edilmelidir. Asemptomatik olgularda rezorbe olmayan plakların yerinde bırakılması güvenli görünmekle birlikte, küçük yaş grubunda olası büyüme etkileri nedeniyle dikkatli takip ve gerektiğinde çıkartım önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Pediatric, mandibula fraktürü, etiyoloji, tedavi, retrospektif

Retrospective Analysis of Mandibular Fractures in Pediatric Patients

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Mehmet Emre BENLİDAYI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Turkey

OBJECTIVE: Evaluation of the anatomical distribution, etiological causes, treatment methods, and long-term outcomes of pediatric mandibular fractures treated at Çukurova University between 2012 and 2023.

METHODS: This retrospective study included 50 patients under 18 years of age who were treated for mandibular fractures between 2012 and 2023. Patients' demographic characteristics, fracture locations, etiological factors, treatment methods, and rates of plate removal were evaluated. In the 42 patients who attended follow-up, complication status, functional outcomes, and radiological assessments were examined.

RESULT: The mean patient age was 12.5 ± 4.7 years (2–17), with 35 males and 15 females. The most common etiologies were falls and traffic accidents, while assaults, sports, bicycle accidents, and other causes were less frequent. Of 81 fractures, 37% were condylar, 24.7% parasymphiseal, 18.5% angular, 11.1% symphyseal, and 8.6% corpus. Treatments included ORIF (52%), MMF (32%), conservative (8%), and combined ORIF+MMF (8%). Plate removal was more frequent in patients under 12, though 76% did not have routine removal. Forty-two of fifty patients attended follow-up (mean 3.93 ± 3.22 years). Complications were rare: mandibular asymmetry (11.9%), deviation on mouth opening (9.5%), and lower lip paresthesia (2.4%). Condylar fractures remodeled over time, with normal clinical findings.

CONCLUSION: In pediatric patients, minimally invasive and functional treatment approaches that do not adversely affect growth should be preferred. In asymptomatic cases, leaving non-resorbable plates in place appears to be safe; however, careful follow-up and removal when necessary are recommended in younger children due to potential effects on growth.

Keywords: Pediatric, mandibular fracture, etiology, treatment, retrospective.

SS-009

Diş Çekimi Öğretiminde Ters Yüz Öğrenme ve Geleneksel Eğitimin Karşılaştırılması

Emrecañ ERTAŞ, Emel BULUT, Emine Asena SİNGER

Öndokuz Mayıs Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağz Diş ve Çene Cerrahisi, Samsun

AMAÇ: Bu çalışma, diş hekimliği öğrencilerinde diş çekimi öğretiminde geleneksel teorik eğitimin etkinliğini, videolarla desteklenen ters yüz öğrenme (flipped learning) modeliyle karşılaştırmayı amaçlamaktadır.

YÖNTEM: Çalışmaya 2024–2025 akademik yılında diş çekimi deneyimi olmayan 112 dördüncü sınıf öğrencisi katılmıştır. Öğrenciler rastgele iki gruba ayrılmış; deney grubuna prosedür videoları izletilmiş, kontrol grubuna ise yalnızca ders anlatımı yapılmıştır.

BULGULAR: Sonuçlara göre, ters yüz öğrenme grubundaki öğrenciler ilk diş çekimini yardım almadan yapmada anlamlı derecede daha başarılı olmuş (%58,1'e karşı %36,0; $p = 0.0468$). Ayrıca bu grupta kaygı düzeyi daha düşük ($p = 0.0468$) ve alet kullanımıyla ilgili eğitim yeterliliği algısı daha yüksek bulunmuştur ($p = 0.0224$). Ancak, teorik hazırlık, eğitimin yararlılığı ve alet kullanma özgüveni açısından gruplar arasında anlamlı fark gözlenmemiştir.

SONUÇ: Çalışma sonucunda, ters yüz öğrenme modelinin öğrencilerin teknik bağımsızlığını artırdığı ve kaygıyı azalttığı; fakat teorik yeterlilik ve özgüveni tek başına geliştirmede yetersiz olabileceği belirlenmiştir. Bu nedenle, videolu eğitimlerin yanında yansıtıcı uygulamalar, mentorluk ve geri bildirim mekanizmalarının eklenmesi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Diş Çekimi, Ters Yüz Öğrenme, Diş Hekimliği Eğitimi, Beceri Kazanımı

Effectiveness of Flipped Learning Compared to Conventional Instruction in Teaching Tooth Extraction to Dental Students

Emrecañ ERTAŞ, Emel BULUT, Emine Asena SİNGER

Ondokuz Mayıs University, Dentistry Faculty, Oral and Maxillofacial Surgery, Samsun

OBJECTIVE: This study evaluated the effectiveness of flipped learning supported by procedural videos compared to conventional lectures in teaching tooth extraction to dental students.

METHODS: A total of 112 fourth-year students with no prior extraction experience were randomized into a flipped learning group (n=62) and a control group (n=50). The flipped group received video-based training, while the control group attended traditional lectures.

RESULT: Results showed that a significantly higher proportion of students in the flipped group performed their first extraction unaided compared to controls (58.1% vs. 36.0%, $p=0.0468$). Flipped learning also reduced students' procedural anxiety ($p=0.0468$) and improved their perception of adequate instrument training ($p=0.0224$). However, no significant differences were observed in theoretical preparation, perceived usefulness of instruction, or self-rated competence with instruments.

CONCLUSION: In conclusion, flipped learning enhanced procedural independence and lowered anxiety during the first clinical extraction. Nevertheless, it did not substantially improve self-perceived competence or theoretical readiness, highlighting the need for complementary strategies such as mentorship and reflective practices to foster comprehensive clinical confidence.

Keywords: Dental Education, Tooth extraction, Dental Education, Skill Acquisition

SS-010

Derin Öğrenme Tabanlı Inferior Alveoler Sinir Parestezisi Riski: CBCT Referanslı Klinik Çalışma

Mizgin BULŞU¹, Emre YAPICIOĞLU², Ömer DEMİR²

¹Batman Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Batman/Türkiye

²Dicle Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Diyarbakır/Türkiye

AMAÇ: Panoramik radyografilerden mandibular üçüncü molar cerrahisi sonrası parestezi riskini üç düzeyde tabakalandıran, CBCT referanslı derin öğrenme modeli geliştirmek ve klinik sonuçlarla ilişkilendirmektir.

YÖNTEM: 2025 yılında Batman Üniversitesi'nde yürütülen tek merkezli gözlemsel çalışmaya panoramik radyografisi ve eşleşik CBCT'si bulunan 600 yetişkin dahil edildi. Etiketler, CBCT altın standart kabul edilerek Roboflow'da oluşturuldu. Panoramik bulgulara göre düşük, orta ve yüksek risk tanımlandı; CBCT yalnızca doğrulamada kullanıldı. YOLOv8 tabanlı model yalnızca panoramik görüntülerle eğitildi; 90° döndürme ve $\pm 15^\circ$ rotasyon ile artırma uygulandı. Model başarımı precision, recall, F1, mAP@0.5 ve mAP@0.5-0.95 ile raporlandı. Cerrahi sonrası parestezi klinik izlemle kaydedildi. Çekim endikasyonu konulan 515 dişin dağılımı: düşük 185, orta 172, yüksek 158.

BULGULAR: Eğitim ve doğrulama kayıpları paralel biçimde azaldı. Model F1 $\approx 0,70$, mAP@0.5 $\approx 0,72$ ve mAP@0.5-0.95 $\approx 0,65$ değerlerine ulaştı. Parestezi orta risk grubunda 1 olguda ve yüksek risk grubunda ise 2 olguda izlendi; düşük risk grubunda parestezi görülmedi.

SONUÇ: Yalnız panoramik girdiyi kullanan ancak CBCT-referanslı etiketlemeyle eğitilen derin öğrenme yaklaşımı, klinik sonuçlarla uyumlu üç basamaklı risk tabakalandırması sağlamıştır. Bu yaklaşım preoperatif bilgilendirme ve cerrahi planlamayı destekleyebilir; ancak çok merkezli dış doğrulama ve etki analizi çalışmalarına ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Derin öğrenme, Inferior alveoler sinir, Parestezi

Deep Learning–Based Paresthesia Risk Of The Inferior Alveolar Nerve: CBCT-Referenced Clinical Study

Mizgin BULŞU¹, Emre YAPICIOĞLU², Ömer DEMİR²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Batman University, Faculty of Dentistry, Batman/Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Dicle University, Faculty of Dentistry, Diyarbakır/Turkey,

OBJECTIVE: To develop a CBCT-referenced deep learning model based on panoramic radiographs that stratifies the risk of paresthesia following mandibular third molar surgery into three levels, and to relate these findings to clinical outcomes.

METHODS: In this single-center observational study conducted at Batman University in 2025, 600 adults with panoramic radiographs and matched CBCT scans were included. Labels were created in Roboflow, with CBCT accepted as the gold standard. Based on panoramic findings, low, moderate, and high risk categories were defined; CBCT was used only for validation. The YOLOv8-based model was trained exclusively on panoramic images, with data augmentation applied using 90° flipping and ±15° rotation. Model performance was reported using precision, recall, F1, mAP@0.5, and mAP@0.5–0.95. Postoperative paresthesia was recorded through clinical follow-up. Among the 515 teeth indicated for extraction, the distribution was as follows: low risk 185, moderate risk 172, and high risk 158.

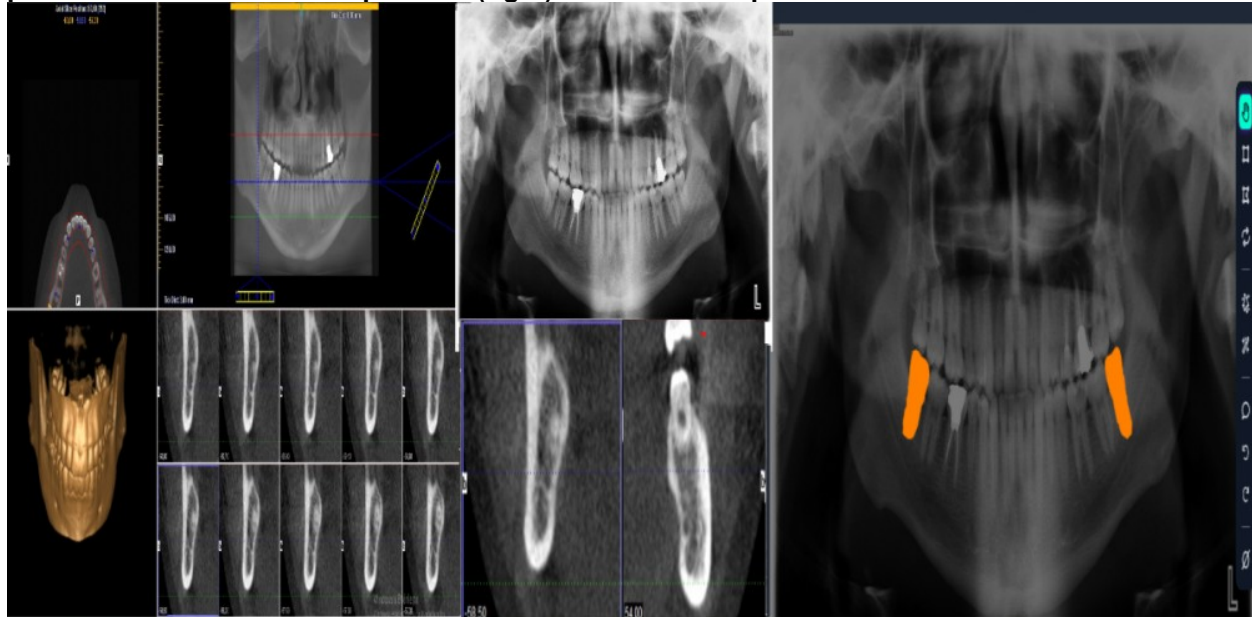
RESULT: Training and validation losses decreased in parallel. The model achieved F1 ≈ 0.70, mAP@0.5 ≈ 0.72, and mAP@0.5–0.95 ≈ 0.65. Paresthesia occurred in 1 moderate and 2 high-risk cases; none in the low-risk group.

CONCLUSION: The deep learning approach trained with CBCT-referenced labeling but using only panoramic input achieved a three-tier risk stratification consistent with clinical outcomes. This approach may support preoperative counseling and surgical planning; however, multicenter external validation and impact analysis studies are needed.

Keywords: Deep learning, Inferior alveolar nerve, Paresthesia

Resim 1: Aynı hastaya ait CBCT kesiti (solda), panoramik radyografi (ortada) ve Roboflow platformunda yapılan etiketleme örneği (sağda).

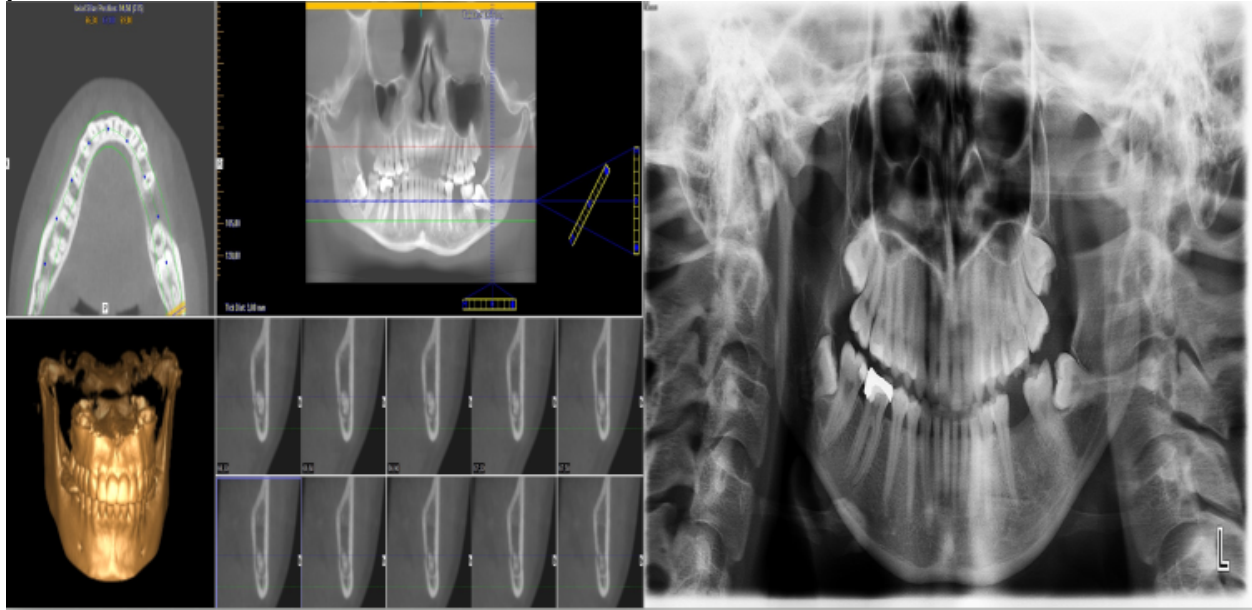
Figure 1. CBCT section (left), panoramic radiograph (middle), and an example of labeling performed on the Roboflow platform (right) from the same patient.

Resim 1: Aynı hastaya ait CBCT kesiti (solda), panoramik radyografi (ortada) ve Roboflow platformunda yapılan etiketleme örneği (sağda).

Figure 1. CBCT section (left), panoramic radiograph (middle), and an example of labeling performed on the Roboflow platform (right) from the same patient.

Resim 2: Parestezi gelişen yüksek riskli hastaya ait CBCT görüntüsü (solda), panoramik radyografisi (sağda)
Figure 2. CBCT image (left) and panoramic radiograph (right) of a high-risk patient who developed paresthesia.

Resim 2: Parestezi gelişen yüksek riskli hastaya ait CBCT görüntüsü (solda), panoramik radyografisi (sağda)
Figure 2. CBCT image (left) and panoramic radiograph (right) of a high-risk patient who developed paresthesia.

SS-011

Alveoler Kemik Yetersizliklerinde Kemik Hacminin Arttırılması İçin Kullanılan, Mandibuladan ve İliak Kanattan Alınan Ototogreftlerin Karşılaştırılması

Mehmet Erdem PARMAKSIZ, Huseyin Can TUKEL
Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi- Ağız Dis ve Cene Cerrahisi

AMAÇ: Retrospektif çalışmanın amacı, alveoler kemik yetersizliklerinde kemik hacminin artırılmasına yönelik olarak mandibuladan (ramus ve simfiz bölgesi) ve iliak kanattan alınan otogreftlerin klinik etkinliğini karşılaştırmak ve bu greftlerin implant tedavisi üzerindeki uzun dönem sonuçlarını değerlendirmektir. Otojen kemik greftleri, "altın standart" olarak kabul edilmekte olup, bu çalışmada farklı donör bölgelerden elde edilen greftlerin hacimsel stabilitesi, rezorpsiyon oranları, komplikasyon sıklığı ve implant sağkalımı gibi parametreler üzerinden değerlendirilmesi hedeflenmiştir.

YÖNTEM: Çalışma kapsamında, 2012–2024 yılları arasında Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde implant tedavisi görmüş ve augmentasyon prosedürleri uygulanmış hastaların retrospektif verileri değerlendirilmiştir. Radyolojik ve klinik parametreler (Plak indeksi, Gingival indeks, cep derinliği, marjinal rezorpsiyon) dikkate alınarak 369 implant analiz edilmiştir. Veriler augmentasyon tipi, anatomik bölge, implant çapı, protez tipi ve cinsiyet gibi değişkenlere göre karşılaştırılmış, ayrıca gruplar arası başarı oranları ve sağlık skorları istatistiksel olarak analiz edilmiştir.

BULGULAR: Bulgular, özellikle iliak greftlerde daha yüksek rezorpsiyon oranları ve greftleme sonrası komplikasyonların daha sık gözlemlendiğini ortaya koyarken, mandibular ramus ve simfiz bölgesinden elde edilen greftlerin klinik olarak daha stabil ve başarılı olduğunu göstermiştir. Ayrıca, orta çaplı implantlar, sabit protez (vidalı) kullanımı ve kadın hastalarda başarı oranlarının istatistiksel olarak daha yüksek olduğu tespit edilmiştir. Lojistik regresyon analizine göre augmentasyon tipi, implant çapı ve protez tipi implant başarısını anlamlı şekilde etkileyen faktörler arasında yer almıştır.

SONUÇ: Sonuç olarak, mandibuladan elde edilen otogreftlerin, özellikle karmaşık alveoler defektlerde iliak greftlere göre daha öngörülebilir ve başarılı sonuçlar sunduğu söylenebilir. Bu veriler, klinisyenlerin greft kaynağı seçiminde kanıta dayalı karar vermesine katkı sağlamakta ve implant cerrahisinde uzun dönem başarıyı artırmaya yönelik önemli bir rehber sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Otojen kemik grefti, Alveoler kemik defekti, Implant başarısi

Comparison of Autogenous Grafts Harvested from the Mandible and the Iliac Crest for Increasing Bone Volume in Alveolar Bone Deficiencies

Mehmet Erdem PARMAKSIZ, Huseyin Can TUKEL

Çukurova University Faculty of Dentistry - Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Aim of this thesis is to compare the clinical efficacy autogenous bone grafts harvested from mandible and the iliac crest in management of alveolar bone deficiencies and to evaluate their long-term outcomes in implant therapy. Autogenous bone grafts are still considered the "gold standard". Study aims to assess volumetric stability, resorption rates, complication frequencies, implant survival associated with grafts obtained from different donor sites.

METHODS: Study retrospectively evaluated data of patients who received implant therapy and underwent bone augmentation procedures between 2012 -2024 at Çukurova University Faculty of Dentistry. A total of 369 implants were analyzed based on radiological and clinical parameters, including plaque index, gingival index, probing depth, and marginal resorption. Data were compared according to augmentation type, region, diameter, prosthesis type, and gender. Addition, success rates and peri-implant health scores were statistically analyzed across groups.

RESULT: Findings revealed that iliac grafts were associated with higher resorption rates and more frequent postoperative complications, whereas grafts obtained from the mandibular ramus and symphysis regions demonstrated better clinical stability and outcomes. Furthermore, medium-diameter implants, screw-retained fixed prostheses, and female patients were found to be significantly associated with higher implant success rates. According logistic regression analysis, augmentation type, implant diameter, and prosthesis type were identified as statistically significant factors influencing implant success.

CONCLUSION: In conclusion, autogenous grafts harvested from mandible provide more predictable and successful outcomes compared to iliac grafts, especially complex alveolar defects. These findings support evidence-based decision-making in donor site selection and offer valuable guidance for improving longterm outcomes in implant surgery.

Keywords: Autogenous bone grafts, Alveolar bone deficiencies, Implant success

SS-012

Sigara Kullanımının Lokal İnfiltratif Anestezinin Başlama Süresi Üzerine Etkisi: Pilot Çalışma

Öykü Beyhan YILMAZ, Ferit BAYRAM

Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, İstanbul, Türkiye

AMAÇ: Oral cerrahi uygulamalarında ağrı kontrolünün temelini lokal anestezi oluşturur. Bununla birlikte, sigara kullanımı gibi bireysel ve davranışsal faktörlerin anestezinin etkinlik ve başlama süresi üzerinde etkili olabileceği düşünülmektedir. Bu pilot çalışmada, diş çekimi yapılacak hastalarda sigara kullanımının lokal infiltratif anestezinin başlama süresi üzerine etkisi araştırılmıştır.

YÖNTEM: Prospektif gözlemsel olarak planlanan bu çalışma Ekim 2025 – Kasım 2025 tarihleri arasında Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde yürütülmüştür. Çalışmaya toplam 46 hasta dahil edilmiştir. Tüm hastalara çekim öncesi infiltratif lokal anestezi uygulanmış ve anestezinin başlama süresi dakika cinsinden kaydedilmiştir. Sigara kullanımı üç kategoriye ayrılmıştır: içmeyen, az içen (≤ 10 adet/gün) ve çok içen (>10 adet/gün). Gruplar arasındaki farklılıkların değerlendirilmesinde Mann–Whitney U ve Kruskal–Wallis testleri kullanılmıştır.

BULGULAR: Çalışmaya 25 erkek (%54,3) ve 21 kadın (%45,7) hasta dahil edilmiş olup, ortalama yaş $32,0 \pm 12,5$ yıl olarak bulunmuştur. Anestezi başlama süresi içmeyenlerde ortalanca 1,5 dk (IQR 1,5–2,0), az içenlerde 1,5 dk (IQR 1,5–1,6), çok içenlerde ise 2,0 dk (IQR 1,5–2,0) olarak hesaplanmıştır. Gruplar arasında istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır (Mann–Whitney U = 302, p = 0,32; Kruskal–Wallis H = 3,98, p = 0,14).

SONUÇ: Bu pilot çalışmanın sonuçları, sigara kullanımının infiltratif lokal anestezinin başlama süresi üzerine istatistiksel olarak anlamlı bir etkisi olmadığını göstermektedir. Ancak çok içen grupta gözlenen hafif uzama eğilimi, klinik açıdan dikkate değer olabilir. Bulguların doğrulanabilmesi için daha geniş örneklemlemlerle ve farklı anestezi ajanlarıyla yapılacak ileri araştırmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Başlama süresi, infiltratif anestezi, sigara

The Effect of Smoking on the Onset Time of Local Infiltrative Anesthesia: A Pilot Study

Öykü Beyhan YILMAZ, Ferit BAYRAM

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Marmara University, Istanbul, Türkiye

OBJECTIVE: Local anesthesia is the cornerstone of pain control in oral surgical procedures. However, individual and behavioral factors such as cigarette smoking may influence the efficacy and onset time of anesthesia. The aim of this pilot study was to investigate the effect of smoking on the onset time of local infiltrative anesthesia in patients undergoing tooth extraction.

METHODS: This prospective observational study was conducted at Marmara University Faculty of Dentistry between October 2025 and November 2025. A total of 46 patients were included. All patients received infiltrative local anesthesia before extraction, and the onset time was recorded in minutes. Smoking status was categorized into three groups: non-smokers, light smokers (≤ 10 cigarettes/day), and heavy smokers (> 10 cigarettes/day). Differences between groups were analyzed using the Mann–Whitney U and Kruskal–Wallis tests.

RESULT: The study included 25 male (54.3%) and 21 female (45.7%) patients, with a mean age of 32.0 ± 12.5 years. The median onset time of anesthesia was 1.5 min (IQR 1.5–2.0) in non-smokers, 1.5 min (IQR 1.5–1.6) in light smokers, and 2.0 min (IQR 1.5–2.0) in heavy smokers. No statistically significant differences were found between the groups (Mann–Whitney U = 302, $p = 0.32$; Kruskal–Wallis H = 3.98, $p = 0.14$).

CONCLUSION: The results of this pilot study showed that cigarette smoking did not have a statistically significant effect on the onset time of infiltrative local anesthesia. However, the slight prolongation observed in the heavy smoking group may be clinically noteworthy. Larger-scale studies with expanded samples and different anesthetic agents are warranted to further validate these findings.

Keywords: Local anesthesia, onset time, smoking

SS-013

**Khoury Tekniği ile Alveoler Kemik Ogmentasyonu: Radyolojik Bulgular ve Postoperatif
Komplikasyonlar**

Zeynep SELVİ KUŞ¹, Onur ODABAŞI¹, Berrin ÇELİK², KEVSER SANCAK¹

¹Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

²Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Otojen kortikal plakların split edilmesine dayanan Khoury tekniği, alveoler kret ogmentasyonu için öngörülebilir bir yöntemdir. Bu çalışmada, bu teknikle tedavi edilen hastalarda radyolojik kemik kazanımları ve postoperatif komplikasyonların değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM: Khoury tekniği ile alveoler kemik ogmentasyonu uygulanan 20 hasta retrospektif olarak incelenmiştir. Hastaların 14'üne horizontal, 2'sine vertikal, 4'ünde ise kombine ogmentasyon yapılmıştır. Alveoler kret genişliği ve yüksekliği, preoperatif ve postoperatif 4. ayda elde edilen konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KİBT) görüntülerinde, aynı referans noktalarından yapılan lineer ölçümlerle değerlendirilmiştir. Horizontal ölçümler, kret tepesinden 2 mm ve 4 mm apikalde gerçekleştirilmiştir. Vertikal ölçümler, anatomik landmark ile alveoler kret tepesi arasındaki mesafe ölçülerek belirlenmiştir. Postoperatif komplikasyonlara ilişkin veriler hasta kayıtlarından elde edilmiştir.

BULGULAR: Toplamda 15 saha için horizontal, 6 saha için vertikal ölçüm yapılmıştır. Ortalama horizontal artış kret tepesinin 2 mm altında $4,6 \pm 2,4$ mm, 4 mm altında ise $4,2 \pm 2,1$ mm olarak bulunmuştur. Ortalama vertikal artış $3,6 \pm 1,3$ mm dir. Bir olguda (%6-7) yara dehissensi ve enfeksiyon görülmüştür. Nörosensoryel değişiklik veya belirgin rezorpsiyon saptanmamıştır.

SONUÇ: Khoury tekniği ile alveoler kret ogmentasyonu, klinik olarak anlamlı kemik kazanımı, düşük komplikasyon oranı ve düzgün yara iyileşmesiyle stabil sonuçlar sağlayan güvenilir bir yöntemdir. Başarılı sonuçlar için uygun hasta seçimi ve dikkatli cerrahi yaklaşım kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Alveolar kret ogmentasyonu, Kemik rejenerasyonu, Khoury tekniği

Alveolar Bone Augmentation with the Khoury Technique: Radiological Findings and Postoperative Complications

Zeynep SELVİ KUŞ¹, Onur ODABAŞI¹, Berrin ÇELİK², KEVSER SANCAK¹

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara Yildirim Beyazıt University, Ankara, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Radiology, Faculty of Dentistry, Ankara Yildirim Beyazıt University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: The Khoury technique, based on splitting autogenous cortical plates, is a predictable method for alveolar ridge augmentation. This study evaluated radiological bone gains and postoperative complications in patients treated with this technique.

METHODS: A retrospective evaluation was performed on 20 patients who underwent alveolar bone augmentation using the Khoury technique. Horizontal augmentation was applied in 14, vertical in 2, and combined in 4 patients. Ridge width and height were measured on cone-beam computed tomography (CBCT) images obtained preoperatively and 4 months postoperatively, using linear measurements from identical reference points. Horizontal dimensions were assessed at 2 mm and 4 mm apical to the crest. Vertical dimensions were determined as the distance between anatomical landmarks and the alveolar crest. Data on postoperative complications were retrieved from records.

RESULT: Paired horizontal measurements were available for 15 sites, vertical for 6 sites. Mean horizontal gain was 4.6 ± 2.4 mm at 2 mm below the crest and 4.2 ± 2.1 mm at 4 mm. Mean vertical gain was 3.6 ± 1.3 mm. One patient (~6%) developed wound dehiscence and infection. No neurosensory alterations or significant resorption were observed.

CONCLUSION: Alveolar ridge augmentation with the Khoury technique provides significant bone gain, low complication rates, and stable outcomes with favorable healing. Proper patient selection and surgical execution are essential for success.

Keywords: Alveolar ridge augmentation, Bone regeneration, Khoury technique

SS-014

İnsizyon Rehberliği ve Relapsın Önlenmesi Amacıyla CAD-CAM Teknolojisi ile Hazırlanmış Vestibüloplasti Plağı: Olgu Serisi ve Literatür Derlemesi

Berker DOĞANER¹, Kaan YİT¹, Can Arda YAPICI², Gökçen ATEŞ DİNÇER², Fatma Gülbahar IŞIK ÖZKOL², Fırat SELVİ¹

¹*İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Çene Cerrahisi ve Hastalıkları Anabilim Dalı*

²*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı*

GİRİŞ: Bu çalışmanın amacı, kişiye özel CAD-CAM vestibüloplasti plaklarının hem cerrahi kesi rehberi hem de postoperatif relapsı engellemek için kullanılabilirliğini değerlendirmek ve sonuçları literatürde bildirilen klasik vestibüloplasti teknikleriyle karşılaştırmaktır.

VAKA SUNUMU: Üç hastada mandibular anterior bölgede vestibüloplasti planlandı. Preoperatif fonksiyonel ölçü alındı, tomografi verileri ve dijital model üzerinde CAD-CAM yazılımı kullanılarak kişiye özel vestibüloplasti plakları tasarlandı. Plaklar insizyon hattını gösterecek şekilde planlandı ve postoperatif olarak vestibül derinliğini korumak amacıyla iki mini vida ile sabitlendi. Plaklar postoperatif üçüncü haftada çıkarıldı ve dördüncü haftada protetik rehabilitasyon için fonksiyonel ölçü alındı. Vestibül derinliğindeki kazanım, başlangıç ve son ölçümler arasında sanal olarak karşılaştırıldı. Ayrıca 1980–2025 yılları arasında PubMed’de “vestibuloplasty,” “mandible” ve “vestibular deepening” anahtar kelimeleriyle literatür taraması yapıldı. Bulgular; relaps oranı, iyileşme süresi ve komplikasyonlar açısından literatür verileri ile karşılaştırıldı.

SONUÇ: Preoperatif ve postoperatif vestibül derinliği ölçümlerinin karşılaştırılması, dört haftada tüm olgularda anlamlı bir derinlik kazanımı gösterdi. Mental sinir bütünlüğü korundu ve postoperatif komplikasyon gözlenmedi. Plak fiksasyonu sayesinde erken relaps saptanmadı. Literatürdeki raporlarla karşılaştırıldığında daha düşük relaps oranı gözlemlendi. Kişiye özel CAD-CAM vestibüloplasti plakları, kesi rehberliği sağlayarak cerrahi güvenliği artırır ve postoperatif vestibül derinliğinin korunmasına katkıda bulunur. Bu teknik, relaps kontrolünde klasik vestibüloplasti yöntemlerine göre avantaj sunabileceği düşünülmektedir. Tekniğin daha büyük örneklemli olgu serileri ve uzun dönem takiplerle doğrulanması gerekmektedir. Literatürde bu tekniğe dair herhangi bir raporun bulunmaması, yöntemimizin daha önce tanımlanmadığını ve umut verici bir potansiyele sahip olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Vestibüloplasti, relaps, kesi kılavuzu, CAD-CAM, mandibula

Custom CAD-CAM Vestibuloplasty Plate for Incision Guidance and Relapse Prevention: Case Series and Literature Review

Berker DOĞANER¹, Kaan YİT¹, Can Arda YAPICI², Gökçen ATEŞ DİNÇER², Fatma Gülbahar IŞIK ÖZKOL², Fırat SELVİ¹

¹*Istanbul University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery*

²*Istanbul University Faculty of Dentistry, Department of Prosthodontics*

OBJECTIVE: This study aims to evaluate the feasibility of using patient-specific CAD-CAM vestibuloplasty plates as both surgical incision guides and postoperative stabilization devices, and to compare the outcomes with conventional vestibuloplasty techniques reported in the literature.

CASE PRESENTATION: Vestibuloplasty was planned in the mandibular anterior region of three patients. A preoperative functional impression was obtained, and custom vestibuloplasty plates were designed using CAD-CAM software on the digital model. The plates were planned to indicate the incision line and were fixed in place with two miniscrews postoperatively to maintain vestibular depth. Plates were removed at the third postoperative week, and a functional impression for prosthetic rehabilitation was obtained at the fourth week. Vestibular depth gain was compared virtually between baseline and final impressions. Also a literature review was also conducted on PubMed between 1980 and 2025 using keywords such as “vestibuloplasty”, “mandible” and “vestibular deepening”. The outcomes were compared with published series in terms of relapse rate, healing period, and complications.

RESULT: Comparison of preoperative and postoperative vestibular depth measurements demonstrated a significant depth gain at four weeks in all cases. Mental nerve integrity was preserved, and no postoperative complications were observed. Early relapse was not detected due to plate fixation. Compared to reports in the literature, a lower relapse rate was observed. Patient-specific CAD-CAM vestibuloplasty plates enhance surgical safety by providing incision guidance and contribute to the maintenance of postoperative vestibular depth. This technique may offer an advantage over conventional vestibuloplasty methods in controlling relapse. Validation with larger case series and longer follow-up is recommended. The absence of any reports of this technique in the literature suggests that our method has not been previously described and holds promising potential.

Keywords: Vestibuloplasty, relapse, incision guide, CAD-CAM, mandible

SS-015

Geriatrik Bireylerde Dental İmplant Kullanımının Yaşam Kalitesi Üzerine Etkisi

Sabir MAJİDOV, Zeynep Afra AKBIYIK AZ, Alp SARUHAN OĞLU
İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Bu çalışma, İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'ne başvuran ve huzurevlerinde yaşayan geriatrik bireylerde dental implant kullanımının yaşam kalitesi üzerindeki etkilerini değerlendirmek amacıyla yürütülmüştür. Dental implant tedavisinin oral fonksiyonlar, protetik rehabilitasyon ve estetik algıya katkıları incelenmiş; ayrıca GOHAI ölçeği kullanılarak implantların klinik ağız koşulları, genel sağlık durumu ve yaşam kalitesine olan yansımaları değerlendirilmiştir.

YÖNTEM: Çalışmaya, İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'ne başvuran ve huzurevlerinde yaşayan, 65 yaş üzeri gönüllü bireyler dahil edilmiştir. Tüm katılımcılar en deneyimli araştırmacı tarafından intraoral olarak muayene edilmiş, ardından GOHAI-TR ve Geriatrik Bireylerin Oral Mukoza Değerlendirme Formu doldurulmuştur. Huzurevlerinde yapılan değerlendirmeler sabah saatlerinde gerçekleştirilmiş, çalışma kapsamında girişimsel bir işlem uygulanmamış, yalnızca muayene ve anket yapılmıştır. Elde edilen veriler istatistiksel olarak analiz edilmiştir.

BULGULAR: Üniversite grubundaki geriatrik bireylerin fiziksel ağız işlevleri huzurevinde yaşayanlara kıyasla daha iyi bulunmuştur. Buna karşın, huzurevinde yaşayan bireylerde ağrı ve rahatsızlık algısı daha yüksek düzeyde saptanmıştır. Psikososyal boyutta iki grup arasında anlamlı bir farklılık gözlenmemiş, toplam yaşam kalitesi puanlarının da benzer seviyelerde olduğu belirlenmiştir. İmplant varlığı açısından her iki grupta da implant sahibi olmayan bireyler çoğunluğu oluşturmuş, ancak üniversite grubunda implant taşıyanların oranı daha yüksek bulunmuştur. Ortalama implant sayısı farklılık göstermemiş, protez kullanımının huzurevinde daha yaygın olduğu görülmüştür.

SONUÇ: Dental implantların geriatrik bireylerde yaşam kalitesine etkisi sınırlı bulunmuştur. Üniversite grubunda fiziksel işlevlerin daha iyi olduğu, huzurevinde yaşayanlarda ise ağrı algısının daha yüksek olduğu görülmüştür. İmplant varlığı her iki grupta düşük düzeyde kalırken, protez kullanımının huzurevlerinde daha yaygın olduğu saptanmıştır. Bu bulgular, geriatrik popülasyonda ağız sağlığının iyileştirilmesi ve uygun protetik rehabilitasyon planlamasının yaşam kalitesi açısından önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental implantlar, Geriatrik bireyler, Yaşam kalitesi

The Impact of Dental Implant Use on Quality of Life in Geriatric Individuals

Sabir MAJİDOV, Zeynep Afra AKBIYIK AZ, Alp SARUHAN OĞLU
Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: This study evaluated the impact of dental implant use on the quality of life of geriatric individuals applying to Istanbul University Faculty of Dentistry and living in nursing homes. Implant therapy was examined in relation to oral function, prosthetic rehabilitation, and esthetic perception. The GOHAI index was used to assess associations with oral conditions, health status, and quality of life.

METHODS: The study included volunteers over 65 years of age from the university clinic and nursing homes. Examinations were performed by the most experienced investigator, followed by completion of the GOHAI-TR and an oral mucosa evaluation form. Nursing home assessments were scheduled in the morning to minimize disruption of routines. No invasive procedures were conducted; only questionnaires and basic evaluations were applied. Data were statistically analyzed.

RESULT: University participants showed better physical oral function, whereas nursing home residents reported greater pain. Psychosocial scores were similar, and overall quality of life did not differ significantly. Most individuals in both groups lacked implants, though the proportion of users was slightly higher in the university group. Mean implant numbers were comparable, while prosthesis use was more frequent among nursing home residents.

CONCLUSION: Dental implants had limited impact on quality of life in geriatric individuals. While university patients showed better physical performance, nursing home residents reported more pain. Implants were uncommon in both groups, but prosthesis use was more prevalent in nursing homes. These findings highlight the importance of improving oral health and providing proper prosthetic rehabilitation to enhance quality of life in elderly populations.

Keywords: Dental implants, Geriatric individuals, Quality of life

SS-016

Mandibular Üçüncü Azı Dişleri için KIBT Taleplerinin Gerekliliğinin Yeniden Değerlendirilmesi

Çise Aleyna Çeki, Melike Kentkuran, Sedef Ayse Tasyapan, Umut Ata Ova, Hulya Cakir Karabas, Hülya Koçak Berberoğlu, Banu Gürkan Köseoğlu
İstanbul Üniversitesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, gömülü mandibular üçüncü molarlarda (GMÜM) panoramik radyografilerden elde edilen sevk endikasyonlarının inferior alveolar kanal (İAK) teması açısından öngörü değerini konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) kullanarak değerlendirmektir. Özellikle KIBT istem sıklığını belirlemek, olası gereksiz kullanımları ortaya koymak ve her bir endikasyonun tanısal performansını incelemek hedeflendi.

YÖNTEM: Panoramik ve KIBT görüntülemeleri mevcut olan toplam 1200 GMÜM retrospektif olarak analiz edildi. Panoramik radyografilerde kaydedilen sevk endikasyonları kanal kesintisi, kanal daralması, karanlık alan, kanal varyasyonu ve süperpozisyondu. KIBT görüntüleri, İAK ile temasın varlığı veya yokluğu açısından değerlendirildi. Sevk endikasyonları, İAK teması ve demografik değişkenler arasındaki ilişkiler istatistiksel olarak analiz edildi.

BULGULAR: KIBT isteminde en sık görülen endikasyon süperpozisyondu (%77.8), bunu kanal daralması (%9.0), koyu alan (%7.6), kanal kesintisi (%5.2) ve kanal varyasyonu (%0,4) izledi. Olguların %86.0'sında KIBT ile doğrulanmış İAK teması saptandı. Kanal kesintisi (%98.4, p=0.004) ve süperpozisyon (%84.8, p=0.023) anlamlı olarak İAK temasıyla ilişkili bulundu; diğer endikasyonlar yüksek temas oranları göstermesine rağmen istatistiksel olarak anlamlı değildi. İAK teması olan hastalar, olmayanlara kıyasla anlamlı derecede daha yaşlıydı (29.6±11.3 yıla karşılık 24.6±7.9 yıl, p<0.001). Gruplar arasında cinsiyet dağılımında anlamlı fark saptanmadı (p=0.055).

SONUÇ: Geleneksel panoramik bulgular İAK temasını öngörmeye hâlen değerli olmakla birlikte yalnızca süperpozisyona güvenmek KIBT'ın aşırı kullanımına yol açabilir. Yaş, İAK yakınlığı olasılığını artıran bir faktör olarak görünürken cinsiyet önemli bir belirleyici faktör değildir. Bu bulgular, yüksek değerli endikasyonlara öncelik verilmesinin ve üçüncü molar değerlendirmelerinde KIBT kullanımında seçici, risk temelli bir yaklaşım benimsenmesinin önemini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Konik Işınli Bilgisayarlı Tomografi (KIBT), Mandibular üçüncü molar, Inferior alveolar kanal (İAK), Panoramik radyografi, Süperpozisyon

Reassessing the Necessity of CBCT Requests for Mandibular Third Molars

Çise Aleyna Çeki, Melike Kentkuran, Sedef Ayse Tasyapan, Umut Ata Ova, Hulya Cakir Karabas, Hülya Koçak Berberoğlu, Banu Gürkan Köseoğlu
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: The aim of this study was to evaluate the predictive value of panoramic referral indications for inferior alveolar canal (IAC) contact in impacted mandibular third molars (IMTMs) using cone-beam computed tomography (CBCT). Specifically, we sought to quantify the frequency of CBCT referrals, identify potential overuse, and evaluate the diagnostic performance of each indication.

METHODS: A total of 1200 IMTMs with corresponding panoramic and CBCT imaging were retrospectively analyzed. Referral indications recorded from panoramic radiographs included canal interruption, canal contraction, dark area, canal variation, and superposition. CBCT scans were reviewed to confirm the presence or absence of IAC contact. The associations between referral indications, IAC contact, and demographic variables were statistically evaluated.

RESULT: The most frequent indication for CBCT referral was superposition (77.8%), followed by canal contraction (9.0%), dark area (7.6%), canal interruption (5.2%), and canal variation (0.4%). Overall, 86.0% of cases demonstrated CBCT-confirmed IAC contact. Canal interruption (98.4%, $p=0.004$) and superposition (84.8%, $p=0.023$) were significantly associated with contact; however, other indications exhibited high, yet statistically insignificant, contact rates. Patients with IAC contact were significantly older than those without (29.6 ± 11.3 vs. 24.6 ± 7.9 years, $p<0.001$). There was no significant difference in sex distribution between groups ($p=0.055$).

CONCLUSION: Although traditional panoramic signs remain valuable predictors of IAC contact, reliance on superposition alone may lead to excessive CBCT use. Age seems to increase the likelihood of IAC proximity; however, sex wasn't a significant predictor. These findings underscore the importance of prioritizing high-yield referral indications and adopting a selective, risk-based approach to CBCT use in third molar assessment.

Keywords: Cone-Beam Computed Tomography (CBCT), Mandibular third molar, Inferior alveolar canal (IAC), Panoramic radiography, Superposition

SS-017

Gömülü Üçüncü Molar Cerrahisinde Postoperatif Ağrı Kontrolü İçin Lokal Anestezi ile Kombine Tramadol Kullanımı

İbrahim Murat AFAT¹, Merve ÇELEBİ ALMAÇ², Tülin SATILMIŞ³, Onur GÖNÜL²

¹Serbest Çalışan, İstanbul

²Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, İstanbul

³Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tıp Fakültesi, Dr. Siyami Ersek Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Anesteziyoloji ve Reanimasyon Anabilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Bu çalışma, gömülü üçüncü molar cerrahisinde lokal anestezi ile kombine tramadol kullanımının postoperatif ağrı ve analjezik ilaç ihtiyacına etkisini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

YÖNTEM: Randomize, çift kör ve plasebo kontrollü olarak tasarlanan çalışmaya 60 sağlıklı birey dahil edildi. Katılımcılar, tramadol+artikain (LT grubu) ve yalnızca artikain (LA grubu) olmak üzere iki gruba ayrıldı. Tüm cerrahiler aynı cerrah tarafından, benzer cerrahi zorlukta (Pell & Gregory Class I, Pozisyon A) uygulandı. Ağrı düzeyleri, operasyon sonrası 10 dakika ile 48 saat arasında belirli zaman noktalarında görsel analog skala (VAS) ile değerlendirildi. İlk analjezik alım zamanı ve toplam analjezik dozu ikincil sonuçlar olarak kaydedildi.

BULGULAR: LT grubundaki hastalar, LA grubuna kıyasla 1., 2. ve 6. saatlerde anlamlı şekilde daha düşük VAS skorları bildirdi ($p < 0.01$). Ancak, 4. saatte LT grubunda geçici olarak daha yüksek ağrı skorları izlendi; bu farkın, grubun analjezik kullanımının gecikmesine bağlı olabileceği düşünüldü. LT grubu ilk analjeziği daha geç aldı ve toplamda daha az analjezik tüketti ($p < 0.001$). Yan etkiler gruplar arasında benzerdi ve minimaldi.

SONUÇ: Tramadolün lokal anestezi ile kombinasyonu, gömülü üçüncü molar cerrahisi sonrası analjeziyi uzatmakta ve analjezik ihtiyacını azaltmaktadır. Bu yaklaşım, postoperatif ağrı yönetiminde etkili ve güvenli bir strateji sunmaktadır. İlerleyen dönemde çalışmamızın sonuçlarının daha geniş katılımlı, farklı varyantlarla dizayn edilmiş yeni çalışmalarla irdelenmesinin faydalı olacağı kanaatindeyiz.

Anahtar Kelimeler: Gömülü Yirmi Yaş, Tramadol, Artikain, Lokal Anestezi, VAS

Tramadol Combined with Local Anesthesia for Postoperative Pain Control in Third Molar Surgery

İbrahim Murat AFAT¹, Merve ÇELEBİ ALMAÇ², Tülin SATILMIŞ³, Onur GÖNÜL²

¹Private Practice, İstanbul/Turkey

²Marmara University Dentistry Faculty Department Of Dentistry Faculty, Department Of Oral And Maxillofacial Surgery, İstanbul/Turkey

³University of Health Sciences, Faculty of Medicine, Dr. Siyami Ersek Training and Research Hospital, Department of Anesthesiology and Reanimation, İstanbul/Turkey

OBJECTIVE: This study aimed to evaluate the effect of combining tramadol with a local anesthetic on postoperative pain and analgesic requirements following impacted third molar surgery.

METHODS: A randomized, double-blind, placebo-controlled trial was conducted with 60 healthy participants. Subjects were allocated into two groups: tramadol + articaine (LT group) and articaine alone (LA group). All surgeries were performed by the same surgeon, with standardized difficulty (Pell & Gregory Class I, Position A). Pain levels were assessed using a visual analog scale (VAS) at specific time points between 10 minutes and 48 hours postoperatively. Secondary outcomes included time to first analgesic intake and total number of analgesic doses.

RESULT: VAS scores were significantly lower in the LT group at 1, 2, and 6 hours postoperatively ($p < 0.01$). However, a temporary increase in pain was observed at the 4-hour mark in the LT group, likely due to delayed use of rescue analgesics. Patients in the LT group took their first analgesic significantly later and required fewer doses overall compared to the LA group ($p < 0.001$). Adverse effects were minimal and comparable between groups.

CONCLUSION: The addition of tramadol to a local anesthetic prolongs postoperative analgesia and reduces analgesic consumption in third molar surgery. This technique appears to be an effective and safe strategy for postoperative pain management, potentially enhancing recovery and warranting further investigation for broader clinical applications.

Keywords: Wisdom Tooth, Tramadol, Articaine, Local Anesthesia, VAS

SS-018

Atrofik Kretlerde Modifiye Shell Augmentasyon Tekniği: Vaka Serisi Ve Literatür Derlemesi

Berkay AKPINAR, Tuğçe ÇABAS, Furkan SARAÇOĞLU, Seray ÖZTÜRK, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Ankara Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Atrofik çenelerde implant uygulamaları öncesinde çeşitli augmentasyon teknikleri tercih edilmektedir. İleri alveoler kemik kaybı yaşayan hastalarda kemiğin rehabilitasyonu amacıyla sıkça tercih edilen tekniklerden biri Modifiye Shell Tekniğidir. Bu çalışmanın amacı, modifiye Shell tekniği ile augmentasyon uygulanmış hastalarda tedavi sonuçlarının değerlendirilerek literatür destekli sunulmasıdır.

YÖNTEM: 2024-2025 tarihleri arasında Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Çene Cerrahisi kliniğinde 5 adet modifiye shell tekniği ile augmentasyon uygulanmış hastalar retrospektif olarak değerlendirilmiştir.

BULGULAR: 4 tanesi maksilla anterior bölgede, 1 tanesi mandibula posterior bölgede lokalize atrofik kretlerin augmentasyonu amacıyla 20-60 yaş aralığında 5 hastaya augmentaston uygulanmıştır. Üç hastada hem vertikal hem horizontal kemik augmentasyonu; iki hastada horizontal kemik augmentasyonu uygulanmıştır. 6 aylık takip sonucunda yeterli kemik kazanımı sağlanmış ve ilgili bölgelere planlandığı şekilde implant yerleştirilmiştir.

SONUÇ: Uzun vadeli implant başarısı için kemik hacmi ve kalitesi büyük önem taşımaktadır. Bu augmentasyon tekniği, atrofik kretlerde vertikal ve horizontal kemik miktarını arttıran alternatif bir tekniktir.

Anahtar Kelimeler: Alveoler kret augmentasyonu, Dental implant, Modifiye shell tekniği

Atrophic Ridges and the Modified Shell Augmentation Technique: Case Series and Literature Review

Berkay AKPINAR, Tuğçe ÇABAS, Furkan SARAÇOĞLU, Seray ÖZTÜRK, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Various augmentation techniques are preferred prior to implant placement in atrophic jaws. Among these, the Modified Shell Technique has become a frequently utilized method for the rehabilitation of patients with advanced alveolar bone loss. The present study aims to evaluate the clinical outcomes of patients treated with the Modified Shell Technique and to present the findings in the context of current literature.

METHODS: Between 2023 and 2025, five patients who underwent ridge augmentation using the Modified Shell Technique at the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, were retrospectively analyzed.

RESULT: Augmentation procedures were performed in five patients aged between 20 and 60 years, involving four anterior maxillary sites and one posterior mandibular site. In three patients, combined vertical and horizontal ridge augmentation was performed, while in two patients only horizontal augmentation was required. After a 6-month healing period, sufficient bone volume was achieved in all cases, and implants were successfully placed at the planned sites.

CONCLUSION: Adequate bone volume and quality are critical determinants for long-term implant success. The Modified Shell Technique provides a reliable and predictable alternative for increasing both vertical and horizontal bone dimensions in atrophic ridges, demonstrating favorable short-term outcomes in this case series and supporting evidence from the literature.

Keywords: Alveolar ridge augmentation, Dental implants, Modified shell technique

SS-019

Odontomaların Klinik Özellikleri ve Cerrahi Tedavisi: Olgu Serisi ve Literatür Derlemesi

Yunus Emre ŞEN, Çise Aleyna ÇEKİ, Eda ETİK, Başak KESKİN YALÇIN, Hülya KOÇAK BERBEROĞLU
İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Odontomlar, en sık rastlanan odontojenik tümörler olup, biyolojik davranışları nedeniyle genellikle hamartomatöz lezyonlar olarak değerlendirilmektedir. Dünya Sağlık Örgütü sınıflamasına göre kompleks ve compound olmak üzere iki alt tipe ayrılırlar. Kompleks odontomlarda dental dokular düzensiz bir kitle şeklinde organize olurken, compound odontomlarda ise çok sayıda diş benzeri yapı gözlenmektedir. Çoğunlukla asemptomatik seyreden bu lezyonlar, diş sürme anomalilerine, lokalize şişliğe veya rutin radyografik incelemelerde tesadüfen saptanabilen bulgulara yol açabilmektedir.

VAKA SUNUMU: Pubmed vaka taraması yapıldı; odontom vakalarının istatistiği çıkarıldı. Kliniğimizde tedavi edilen hastalarımızın operasyonları çalışmaya eklendi. Çalışmada sunulan beş olgunun üçü (n=3, %60) kompleks odontom, iki olgu (n=2, %40) ise compound odontom olarak saptanmıştır. Olguların cinsiyet dağılımında üçü erkek (%60), iki tanesi kadın (%40) hastadır. Lokalizasyon açısından, mandibula posterior bölge en sık tutulan alan olarak gözlenmiş olup üç olguda mandibula posterior, iki olguda maksilla anterior bölge etkilenmiştir. Yaş dağılımı geniş bir yelpazede olup, hastalar 8 ila 49 yaş arasında değişmektedir ve olguların %60'ı pediatrik döneme (%40 8–16 yaş, %20 11 yaş), %40'ı erişkin döneme (18–49 yaş) aittir. Tüm olgular cerrahi eksizyon ile tedavi edilmiş, postoperatif dönemde komplikasyon gözlenmemiş ve histopatolojik inceleme ile tanı doğrulanmıştır.

SONUÇ: Sunulan bu olgular, odontomların klinik spektrumunun oldukça geniş olduğunu ve yaş, cinsiyet, tip ile başvuru nedenleri açısından belirgin farklılıklar gösterebildiğini ortaya koymaktadır. Erken tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, diş sürme bozuklukları, maloklüzyon ve kistik oluşum gibi komplikasyonların önlenmesi açısından kritik önem taşımaktadır. Elde edilen bulgular, cerrahi eksizyonun güvenilir ve etkin bir tedavi yaklaşımı olduğunu, prognozun genellikle tatmin edici düzeyde seyrettiğini ve nüks insidansının oldukça düşük olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi tedavi, Kompleks odontom, Compound odontom, Odontojenik tümör

Clinical Features and Surgical Management of Odontomas: A Case Series and Literature Review

Yunus Emre ŞEN, Çise Aleyna ÇEKİ, Eda ETİK, Başak KESKİN YALÇIN, Hülya KOÇAK BERBEROĞLU
Istanbul University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul

OBJECTIVE: Odontomas are the most common odontogenic tumors and are generally considered hamartomatous lesions due to their behavior. According to the World Health Organization classification, they are categorized into two subtypes: complex and compound. Complex odontomas consist of dental tissues arranged in a disorganized mass, while compound odontomas comprise multiple tooth-like structures. These lesions are often asymptomatic but may cause disturbances in tooth eruption, localized swelling, or may be incidentally detected on radiographs.

CASE PRESENTATION: A PubMed case review was conducted to evaluate odontoma cases, including patients from our clinic. Among five cases, three (60%) were complex odontomas and two (40%) were compound odontomas. Three patients were male and two were female. The mandibular posterior region was most frequently affected ($n = 3$), followed by the maxillary anterior region ($n = 2$). Ages ranged from 8 to 49 years; 60% occurred in the pediatric period and 40% in adults. All patients were treated with surgical excision, without postoperative complications, and diagnoses were histopathologically confirmed. These findings illustrate the demographic and clinical diversity of odontomas and emphasize the value of early detection and surgical management.

RESULT: All lesions were surgically excised, and recovery was uneventful. Histopathology confirmed diagnoses. These cases illustrate the wide clinical spectrum of odontomas, showing variability in age, sex, type, and presentation. Early diagnosis and appropriate surgical management are essential to prevent complications such as impaired tooth eruption, malocclusion, and cyst formation. Surgical excision is a safe and effective treatment, with favorable prognosis and minimal risk of recurrence.

Keywords: Compound odontoma, Complex odontoma, Odontogenic tumor, Surgical management

SS-020

Diş Hekimliği Öğrencilerinin Antibiyotik Kullanımı ve Direnci Konusundaki Bilgi ve Tutumlarının Değerlendirilmesi

Zeynep NAİBOĞLU, Dilek Aynur ÇANKAL

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Antibiyotik direncindeki artış, halk sağlığı açısından küresel bir tehdit oluşturmaktadır. Bu durum, bireylerin bilgi eksikliği ve yanlış ilaç kullanımıyla ilişkilendirilmektedir. Çalışmanın amacı, Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi öğrencilerinin antibiyotik kullanımı ve antibiyotik direnci konusundaki bilgi ve tutumlarını değerlendirmek; elde edilen bulguları cinsiyet ve sınıf düzeyiyle ilişkilendirmektir. Ayrıca gelecekte antibiyotik reçete edecek diş hekimliği öğrencilerinde farkındalık geliştirilmesi hedeflenmiştir.

YÖNTEM: Fakültenin 1–5. sınıflarında öğrenim gören 315 öğrenciye, her sınıfa eşit sayıda olmak üzere anket uygulandı. Anket, demografik veriler, antibiyotikler ve antibiyotik direnci hakkında bilgi düzeyi (her biri 11 soru) ile antibiyotik kullanımına yönelik tutum (8 soru) ölçeklerinden oluşturuldu.

BULGULAR: Katılım oranı %100'dür. Öğrencilerin %65.1'i kadın, %34.9'u erkektir. Kadın öğrencilerin doğru cevap oranı erkeklerden yüksektir. Antibiyotik bilgi düzeyleri %7.3 mükemmel, %31.7 çok iyi, %49.8 iyi, %11.1 kötü; antibiyotik direnci bilgisi ise %8.9 mükemmel, %41.6 çok iyi, %37.5 iyi, %12.1 kötü bulunmuştur. Ancak tutum düzeyi %95.2 oranında düşük saptanmıştır. Beşinci sınıf öğrencileri, bilgi ölçeğinde en yüksek başarıyı göstermiştir.

SONUÇ: Eğitim ilerledikçe bilgi düzeyinde belirgin artış görülmekle birlikte, bu artışın antibiyotik kullanım tutumlarına yansımadağı belirlenmiştir. Öğrencilerin bilgi-tutum uyumunun sağlanabilmesi için eğitim süreçlerinde davranış değişikliğini destekleyici yöntemlere ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Akılcı ilaç kullanımı, Antibiyotik direnci, Dental enfeksiyon, Diş hekimliği eğitimi

Evaluation of Dental Students' Knowledge and Attitudes Regarding Antibiotic Use and Resistance

Zeynep NAİBOĞLU, Dilek Aynur ÇANKAL

Gazi University Faculty of Dentistry Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: The global rise of antibiotic resistance represents a major public health concern, often linked to insufficient knowledge and inappropriate antibiotic use. This study aimed to assess the knowledge and attitudes of students at Gazi University Faculty of Dentistry regarding antibiotics and resistance, and to examine results by gender and year of study. Additionally, it emphasized raising awareness among future dental practitioners who will prescribe antibiotics.

METHODS: A total of 315 questionnaires were distributed to students in years 1–5 (63 per class). The survey included demographic data, an 11-item scale assessing general antibiotic knowledge, an 11-item scale evaluating resistance knowledge, and an 8-item scale examining attitudes toward antibiotic use.

RESULT: The response rate was 100%. Of the participants, 65.1% were female and 34.9% male. Females gave more correct answers. General knowledge was excellent in 7.3%, very good in 31.7%, good in 49.8%, and poor in 11.1%. Resistance knowledge was excellent in 8.9%, very good in 41.6%, good in 37.5%, and poor in 12.1%. However, only 1.9% showed good attitudes, while 95.2% displayed poor ones. Fifth-year students had the highest scores overall.

CONCLUSION: Although knowledge increased with training, this did not translate into improved attitudes. Educational strategies promoting behavioral change are needed to align knowledge with practice in future dental professionals.

Keywords: Rational drug use, Antibiotic resistance, Dental infection, Dental education

SS-021

Gömülü Mandibular Üçüncü Molar Dişin Transservikal Yaklaşım ile Cerrahi Çekimi ve Literatür Derlemesi

Bahadır SANCAR, Erkan MECU

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Transservikal cerrahi yaklaşım, derin gömülü üçüncü molar diş vakalarında, intraoral erişimin yetersiz kaldığı durumlarda tercih edilen bir yöntemdir. Cerraha geniş ve doğrudan bir görüş alanı sunarak kontrollü osteotomi ve atravmatik diş çekimi sağlar. Kortikal perforasyon, kistik lezyon, trismus veya fasiyal enfeksiyon gibi komplikasyonların eşlik ettiği olgularda cerrahi güvenliği artıran bir alternatiftir.

VAKA SUNUMU: 64 yaşında erkek hasta, ekstraoral şişlik ve trismus şikâyetiyle başvurdu. Radyolojik incelemelerde, mandibular üçüncü molar dişin derin kemik dokusu içinde gömülü olduğu ve çevresinde bukkal ve lingual korteksi perfore eden radyolusent kistik bir lezyon saptandı. Dişin konumu ve ağız açıklığındaki kısıtlılık nedeniyle transservikal yaklaşımla dişin çekimi planlandı. Olası iatrojenik mandibula kırığı riskine karşı rekonstrüksiyon plağı uygulanmasına karar verildi. Hastanın 3D mandibula modeli elde edilerek rekonstrüksiyon plağı önceden şekillendirildi. Diş atravmatik şekilde çekildi, kistik doku enükle edildi. Hemovak yerleştirildi ve bölge suture edildi.

SONUÇ: Gömülü mandibular üçüncü molar diş çekiminde geleneksel intraoral yaklaşımlar çoğu vakada yeterli olsa da, bazı olgularda erişim güçlüğü, komplikasyon riski ve anatomik sınırlamalar nedeniyle alternatif tekniklerin uygulanması gerekebilir. Bu bağlamda, bukkal kortikotomi, piezoelektrik cerrahi destekli osteotomi ve transservikal yaklaşımlar gibi yöntemler, cerrahi başarıyı artırmak ve postoperatif morbiditeyi azaltmak amacıyla geliştirilmiştir. Bu olgu, derin gömülü mandibular üçüncü molar diş ile birlikte bukkal ve lingual korteksi perfore etmiş kistik lezyonun tedavisinde transservikal yaklaşımın güvenli ve etkili bir seçenek olduğunu göstermektedir. Transservikal yaklaşımla sağlanan geniş cerrahi erişim, hem mandibular üçüncü molar dişin çekimini hem de kistik dokunun tam enükleasyonunu mümkün kılmıştır. Rekonstrüksiyon plağı ve 3D modelleme ile yapılan ön hazırlık, cerrahi stabiliteyi ve öngörülebilirliği artırmış; postoperatif dönemde komplikasyon izlenmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Derin Gömülü Diş, Transservikal Yaklaşım, Rekonstrüksiyon Plağı

Surgical Extraction of an Impacted Mandibular Third Molar via Transcervical Approach and Literature Review

Bahadır SANCAR, Erkan MECU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Inonu University Faculty of Dentistry

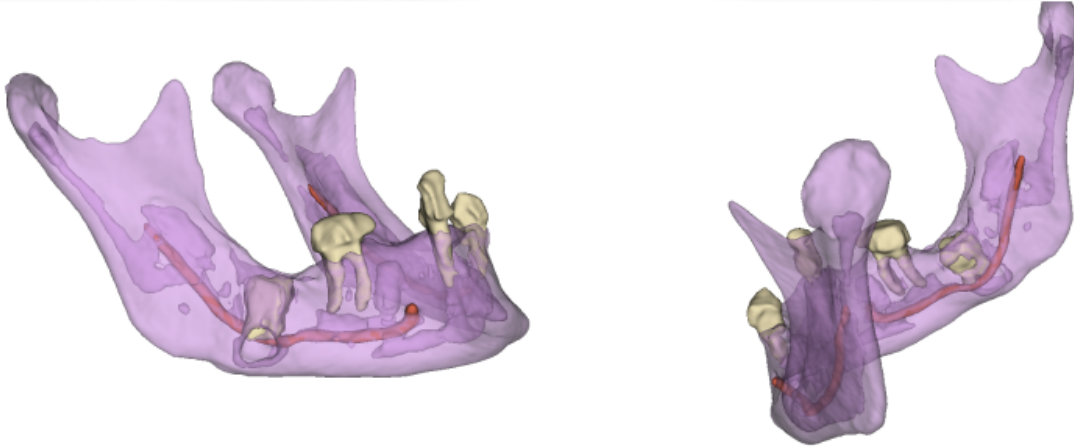
OBJECTIVE: The transcervical approach offers a safer and more controlled alternative for extracting deeply impacted mandibular third molars when intraoral access is limited, especially in cases with complications like cortical perforation, cystic lesions, trismus, or facial infections.

CASE PRESENTATION: A 64-year-old male presented with extraoral swelling and trismus. Imaging revealed a deeply impacted mandibular third molar with a cystic lesion perforating buccal and lingual cortices. Due to limited mouth opening, a transcervical extraction was planned. To prevent mandibular fracture, a reconstruction plate was pre-shaped using a 3D model. The tooth was removed atraumatically, the cyst enucleated, and the site sutured after placing a hemovac drain. No postoperative complications occurred.

RESULT: Although conventional intraoral approaches are sufficient in most cases of impacted mandibular third molar extraction, alternative techniques may be required in certain cases due to limited access, increased risk of complications, and anatomical constraints. In this context, methods such as buccal corticotomy, piezoelectric-assisted osteotomy, and transcervical approaches have been developed to enhance surgical success and reduce postoperative morbidity. This case demonstrates that the transcervical approach is a safe and effective option for the treatment of a deeply impacted mandibular third molar associated with a cystic lesion perforating both buccal and lingual cortices. The wide surgical access provided by the transcervical route enabled both the extraction of the third molar and complete enucleation of the cystic tissue. Preoperative preparation with a reconstruction plate and 3D modeling improved surgical stability and predictability, with no complications observed in the postoperative period.

Keywords: Deeply Impacted Tooth, Transcervical Approach, Reconstruction Plate

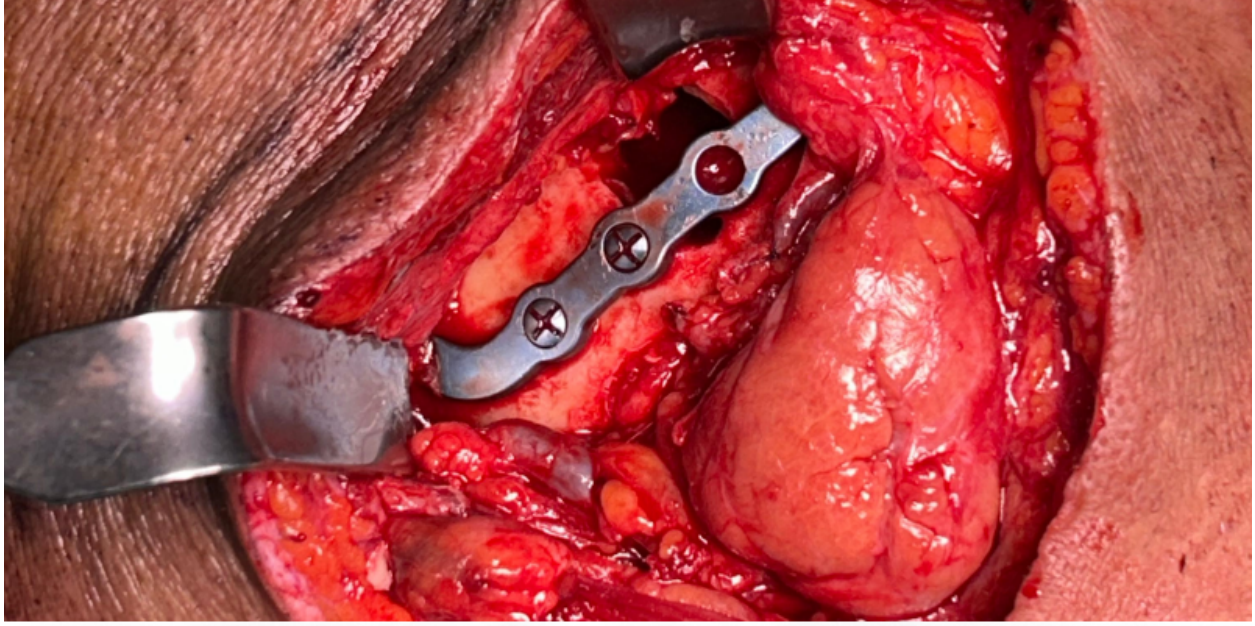
preoperatif radyografik görüntüler
Preoperative radiographic images

Preoperatif değerlendirme için panoramik radyografi ve CBCT tabanlı 3D sanal model

Preoperative radiographic images, including panoramic and CBCT scans, were evaluated prior to surgery

Rekonstrüksiyon plağının intraoperatif ve postoperatif panoramik görüntüsü
Intraoperative and panoramic view of the reconstruction plate

Intraoperatif rekonstrüksiyon plağının görüntüsü ve postoperatif radyolojik görüntüsü
Intraoperative view of the reconstruction plate and postoperative radiographic image

SS-022

Bone Lid Tekniği ile Çene Cerrahisinde Klinik Uygulamalar: Vaka Serisi ve Sonuçlar

Damla DEĞER¹, Hüseyin Can TUKEL²

¹Asistan, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

²Doçent, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

GİRİŞ: Bone lid (kemik kapak) tekniği, çenelerde kistik/tümöral lezyonlar, gömülü dişler, endodontik mikrosürji ve sinüs cerrahisine erişimde kortikal kemiğin geçici olarak kaldırılıp aynı seansta yerine geri yerleştirilmesine dayanan bir yöntemdir. Bu çalışmada, bone lid tekniğinin kemik bütünlüğünü koruma, defekt oluşumunu azaltma ve postoperatif iyileşme sürecine katkısını değerlendirmeyi amaçladık.

VAKA SUNUMU: 2019–2025 yılları arasında fakültemiz kliniğine başvuran, kistik/tümöral lezyon veya gömülü diş nedeniyle cerrahi işlem planlanan 22 hasta çalışmaya dahil edildi.

Hastaların yaşları 15–69 arasında değişmekteydi.

10 hasta derin gömülü diş olgusuydu, 12 hasta ise kistik/tümöral lezyon nedeniyle opere edildi.

Tüm operasyonlar piezocerrahi cihazı kullanılarak gerçekleştirildi.

7 hastada kemik kapağın stabilizasyonu için miniplak ve vida kullanıldı, diğer 15 hastada ek fiksasyon aracı kullanılmadı.

Postoperatif kontroller 1. hafta ve 6. ayda yapıldı.

Tüm olgularda kemik kapağı başarılı şekilde çıkarılıp operasyon sonunda yerine yerleştirildi. Postoperatif dönemde 1 hasta hariç yara iyileşmesi hızlı ve komplikasyonsuz seyretti; ciddi enfeksiyon veya ciddi defekt oluşumu gözlenmedi.

SONUÇ: Bone lid tekniği, kemik bütünlüğünü koruyarak büyük defektlerde epitel migrasyonunu engelleyebilir ve ossifikasyon için doğal bir iskelet oluşturabilir. Bu sayede konvansiyonel yöntemlerde görülen geniş kortikal kemik kayıpları önlenir. Çalışmamız, bone lid tekniğinin kemik hacmini koruma, düşük enfeksiyon riski ve hızlı iyileşme avantajları sunduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Kemik kapak, kortikal kemik, piezo cerrahi

Application of the Bone Lid Technique in Jaw Surgery: Case Series and Outcomes

Damla DEĞER¹, Hüseyin Can TUKEL²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Adana, Türkiye

²Associate Professor, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: The bone lid technique is a surgical approach in which a cortical bone segment is temporarily removed and repositioned within the same session to access cystic/tumoral lesions, impacted teeth, endodontic microsurgery sites, and the maxillary sinus. This study aimed to evaluate the effectiveness of the bone lid technique in preserving bone integrity, minimizing defect formation, and contributing to postoperative healing.

CASE PRESENTATION: Between 2019 and 2025, 22 patients who presented to our faculty clinic with cystic/tumoral lesions or impacted teeth requiring surgical intervention were included in the study. The patients' ages ranged from 15 to 69 years. Ten patients had deeply impacted teeth, and 12 patients underwent surgery for cystic/tumoral lesions. All operations were performed using a piezosurgical device. In 7 cases, miniplates and screws were used for stabilization of the bone lid, whereas no additional fixation material was required in 15 cases. Postoperative follow-up was conducted at 1 week and 6 months. In all cases, the bone lid was successfully removed and repositioned at the end of surgery. Except for one patient, postoperative wound healing was rapid and uneventful, with no evidence of severe infection or significant defect formation.

RESULT: The bone lid technique preserves bone integrity, prevents epithelial migration in large defects, and provides a natural scaffold for ossification. Thus, it avoids the extensive cortical bone loss commonly observed with conventional methods. Our study demonstrates that the bone lid technique offers clear advantages in terms of bone volume preservation, low infection risk, and rapid healing.

Keywords: Bone lid, cortical bone cap, piezosurgery

post op panoromik görüntü
post-operative panoramic radiograph

pre-op panoramic görüntü
pre-operative panoramic radiograph

SS-023

Dental İmplantların Anatomik Boşluklara Migrasyonunun Cerrahi Yönetimi

Deniz Ates, Hüseyin Melihcan Kaş, Yusuf Bekir Kara, Soner Sağaltıcı, Abdullah Tolga Sitalci, Cemil Isler, Sirmahan Cakarer
İstanbul Üniversitesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim dalı, İstanbul

GİRİŞ: Dental implant cerrahisinde nadir görülen ancak önemli komplikasyonlardan biri, implantların komşu anatomik boşluklara yer değiştirmesidir. Bu durum operasyon sırasında veya erken postoperatif dönemde ortaya çıkabilir ve maksiller sinüs, nazal kavite veya sublingual boşluk gibi bölgeleri içerebilir. Azalmış kemik yüksekliği, yetersiz cerrahi planlama ve primer stabilitenin sağlanamaması başlıca predispozan faktörler arasındadır. Radyolojik olarak erken tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, ek komplikasyonların önlenmesi açısından kritik öneme sahiptir. Bu çalışmada, dental implant migrasyonu gelişen üç olgu sunulmuş ve bu komplikasyonun önlenmesine yönelik potansiyel stratejiler tartışılmıştır.

VAKA SUNUMU: Vaka 1:

Yirmi dokuz yaşında kadın hasta, başka bir merkezde implant tedavisi sonrası ağrı ve uyuşukluk şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Radyografik incelemede, sağ ve sol mandibula posterior bölgelerdeki implantların inferior alveolar kanalı perforate ettiği ve üst sağ çenede bir implantın maksiller sinüse migrasyon gösterdiği tespit edildi. Sedasyon altında migrasyon gösteren implantlar çıkarıldı. Granülasyon dokusu tamamen temizlendikten sonra hasta re-implantasyon için takibe alındı. İlk cerrahinin yıkıcı etkileri nedeniyle ilerleyen dönemde ek augmentasyon gereksinimi öngörülmektedir.

Vaka 2:

Elli yedi yaşında kadın hastada sağ mandibula posterior (46 bölgesi) bölgeye implant yerleştirilmesi planlandı. İşlem sırasında, muhtemelen aşırı spongios kemik yapısı nedeniyle implant mandibular bazise kadar ilerledi. Bukkal kemikte pencere açılarak implant çıkarıldı ve hasta iyileşme süreci sonrasında re-implantasyon için takibe alındı.

Vaka3:

Kırk yaşında kadın hastada, başka bir merkezde 46 numaralı bölgeye implant planlanmıştı. Operasyon sırasında kemiğin spongios yapısının yanlış değerlendirilmesi sonucu implant inferiora doğru migrasyon gösterdi. Bukkal kemikte pencere açılarak implant çıkarıldı ve aynı seansta mevcut socketin distalinde yeni bir implant yerleştirildi.

SONUÇ: İmplant migrasyonu; kemik kalitesinin yetersiz değerlendirilmesi, yetersiz cerrahi planlama veya aşırı derin preparasyon nedeniyle meydana gelebilir. Erken radyografik tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, ek komplikasyonların önlenmesi açısından kritik öneme sahiptir. Operasyon öncesi dikkatli değerlendirme, bölgesel anatomiye iyi bilme ve yeterli cerrahi deneyim; matkap açısının doğru kontrolü ve primer stabilitenin sağlanmasıyla birlikte implant deplasmanı riskini en aza indirmek için temel stratejilerdir.

Anahtar Kelimeler: İmplant Migrasyonu, anatomik boşluklar, Komplikasyon

Surgical Management of Dental Implant Migration Into Anatomical Spaces

Deniz Ates, Hüseyin Melihcan Kaş, Yusuf Bekir Kara, Soner Sağaltıcı, Abdullah Tolga Sitalci, Cemil Isler, Sirmahan Cakarar

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University Istanbul

OBJECTIVE: One of the rare but significant complications in dental implant surgery is the migration of implants into adjacent anatomical spaces. This situation can occur intraoperatively or during the early postoperative period and may involve the maxillary sinus, nasal cavity, or sublingual space. Reduced bone height, inadequate surgical planning, and insufficient primary stability are among the main predisposing factors. Prompt radiographic diagnosis and appropriate surgical management are crucial to prevent further complications. In this study, we present three cases of dental implant migration and discuss potential preventive strategies to minimize this complication.

CASE PRESENTATION: Case1

A 29-year-old female presented with pain and numbness after implant treatment in another center. Radiography showed perforation of the inferior alveolar canal bilaterally and migration of one maxillary implant into the sinus. The migrated implants were removed under sedation, granulation tissue debrided, and the patient scheduled for reimplantation. Additional augmentation will be required due to previous surgical damage.

Case2

A 57-year-old female underwent implant placement in the right posterior mandible (46). The implant advanced to the mandibular base, likely due to excessive cancellous bone. It was removed via a buccal window, and the patient was followed for reimplantation after healing.

Case3

A 40-year-old female had an implant planned for region 46 in another center. Intraoperatively, due to misjudged bone density, the implant migrated inferiorly. It was retrieved through a buccal window, and a new implant was placed distally in the same session.

RESULT: Implant migration into anatomical spaces may occur due to inadequate bone quality assessment, insufficient surgical planning, or excessive drilling depth. Early radiographic detection and appropriate surgical management are essential to prevent further complications. Proper preoperative evaluation, a good understanding of regional anatomy, and sufficient surgical experience—together with careful control of drilling angulation and maintenance of primary stability—are key strategies to minimize the risk of implant displacement.

Keywords: Implant Migration, Anatomic Spaces, Complication

SS-024

**Ektopik Mandibular Gömülü Premolar Dişin Ekstraoral Yaklaşımla Çıkarılması: Olgu Sunumu ve
Literatür Taraması**

Ömer Faruk BOYLU, Nur Muhammed DEMİR

*Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu, Türkiye*

GİRİŞ: Ektopik diş terimi, dişin normal anatomik konumundan uzakta, dişli olmayan bir alanda bulunmasıyla karakterize klinik bir durumdur. Ektopik dişlerin çoğu klinik belirti ve semptomları nedeniyle teşhis edilir ve sadece birkaçı rutin radyografik muayene sırasında tesadüfen bulunur. Literatürde intraoral (ilk tercih) ve ekstraoral yöntem olarak iki cerrahi yaklaşım tanımlanmıştır. Literatürde tanımlanan ekstraoral yaklaşımlar ise submandibular, retromandibular, preauriküler ve anteparotid-transmasseteric'tir.

VAKA SUNUMU: 15 yaşında sistemik olarak sağlıklı erkek hastanın rutin muayenesi sonucu sol mandibula premolar dişinin ektopik olarak mandibula bazaline doğru asemptomatik olarak ilerlediği teşhis edilip kliniğimize yönlendirildi. Yapılan CBCT incelemesinden sonra ilgili gömük dişin mandibula bazaline yakın ve folikülünde geniş aralanma olduğu tespit edildi. Ulaşım zorluğu ve kanama riskinden dolayı genel anestezi altında ekstraoral submandibular yaklaşımla ilgili diş çıkarıldı.

SONUÇ: Ektopik dişleri çıkarmak için çeşitli cerrahi prosedürler tanımlanmıştır. Daha yaygın teknik, diş ektopik bir bölgede yer alsa bile intraoral yaklaşımdır. Ancak intraoral yaklaşım genellikle görüş zorluğu, cerrahi bölgenin kanaması ve inferior alveolar veya lingual sinirlerde hasar riskine sebep olabilir. Diğer taraftan, ekstraoral yaklaşım gibi konservatif olmayan cerrahi yöntem, ameliyat sonrası ciltte estetik olmayan bir iz dokusu ile ilişkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: Ekstraoral Yaklaşım, Ektopik Diş, Genel Anestezi

Excision of an Ectopic Impacted Mandibular Premolar Tooth via an Extraoral Approach: A Case Report and Literature Review

Ömer Faruk BOYLU, Nur Muhammed DEMİR

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: The term ectopic tooth refers to a clinical condition in which a tooth is located away from its normal anatomical position, often in a non-dentate area. Most ectopic teeth are diagnosed due to clinical signs and symptoms, while only a few are detected incidentally during routine radiographic examinations. In the literature, two main surgical approaches have been described for the removal of ectopic teeth: the intraoral approach (preferred first) and the extraoral approach. Reported extraoral approaches include submandibular, retromandibular, preauricular, and anteparotid-transmasseteric techniques.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old systemically healthy male patient was referred to our clinic after routine examination revealed an ectopic mandibular premolar tooth asymptotically migrating toward the mandibular basal bone on the left side. Cone-beam computed tomography (CBCT) confirmed the position of the impacted tooth close to the mandibular basal bone, with notable widening of the follicular space. Due to limited access and the risk of bleeding, the tooth was surgically removed under general anesthesia using an extraoral submandibular approach.

RESULT: Various surgical procedures have been described for the removal of ectopic teeth. Although the intraoral approach is generally preferred even for ectopically located teeth, it may sometimes be limited by poor visibility, increased bleeding at the surgical site, and the risk of injury to the inferior alveolar or lingual nerves. Conversely, extraoral approaches, while providing better access in certain cases, may result in less favorable cosmetic outcomes due to the potential for postoperative scarring.

Keywords: Ectopic Tooth, Extraoral Approach, General Anesthesia

SS-025

Dental Ototransplantasyon: Güncel Olgu Sunumlarına Dayalı Cerrahi Süreç Ve Sonuçlar

Eren YILMAZ¹, Ülkühan BULUT¹, Emre Sefa ÇİNİ²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye.

²Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye.

GİRİŞ: Bu çalışmanın amacı, nadir bir olgu sunumu eşliğinde dental ototransplantasyon sürecini değerlendirmektir. Son yıllarda yayımlanan olgu sunumları incelenerek başarı oranları ve karşılaşılan komplikasyonlar özetlenmiş, ayrıca yazarlar tarafından gerçekleştirilen mandibulada gömülü ve sürnümerer dişlerin nakliyle yapılan bir vaka sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Literatürde son dönemde yayınlanan beş ototransplantasyon vakası analiz edilmiştir. Vakalar; donör diş tipi, kök gelişim evresi, cerrahi teknik, ekstraoral süre, splint süresi ve takip protokolleri açısından karşılaştırılmıştır. Buna ek olarak, 17 yaşındaki erkek bir hastada horizontal gömülü 35 numaralı diş çekilmiş; üç hafta sonra aynı bölgedeki horizontal gömülü sürnümerer diş 35 bölgesine, 44-45 arası sürnümerer diş ise 36 bölgesine nakledilmiştir. Soketler trephine frez ile hazırlanmış, elde edilen otojen kemik greftleri nakil bölgesinde kullanılmıştır. İncelenen vakalarda, donör diş kök gelişiminin %50-75 oranında tamamlandığı ve apikal foramenin açık olduğu durumlarda başarı oranının arttığı görülmüştür. CAD/CAM ve 3D planlama kullanılan olgularda cerrahi sürenin kısaldığı, komplikasyonların azaldığı gözlenmiştir. Sunulan vakada atravmatik ekstraksiyon, otojen greftleme ve iki haftalık esnek splint sonrası donör dişler vitalitesini korumuş; enfeksiyon veya mobilite izlenmemiştir. Ancak 4. ay kontrolünde 36 bölgesinde radyolusent alan tespit edilmiştir.

SONUÇ: Dental ototransplantasyon, implantlara biyolojik olarak uyumlu ve fonksiyonel bir alternatiftir. Başarılı sonuçlar için uygun vaka seçimi, dikkatli planlama ve üç boyutlu cerrahi hazırlık önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Dental ototransplantasyon, gömülü diş, splint

Dental Autotransplantation: Surgical Procedure And Outcomes Based On Recent Case Reports

Eren YILMAZ¹, Ülkühan BULUT¹, Emre Sefa ÇİNİ²

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye.*

²*Department of Prosthodontics, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye.*

OBJECTIVE: The aim of this study is to evaluate the process of dental autotransplantation through the presentation of a rare case. Recent case reports were reviewed to summarize success rates and complications, and a clinical case involving the transplantation of impacted and supernumerary teeth in the mandible performed by the authors is presented.

CASE PRESENTATION: Five recently published autotransplantation cases were analyzed. The cases were compared in terms of donor tooth type, root development stage, surgical technique, extraoral time, splint duration, and follow-up protocol. Additionally, a 17-year-old male patient case is presented. In this case, the horizontally impacted tooth 35 was extracted, and three weeks later, a horizontally impacted supernumerary tooth in the same region was transplanted to the 35 area, while another supernumerary tooth located between teeth 44 and 45 was transplanted to the 36 area. The recipient sockets were prepared using a trephine bur, and the harvested autogenous bone grafts were used to fill gaps around the transplanted teeth. The reviewed cases showed higher success rates when donor teeth had 50–75% root formation and open apical foramina. In cases using CAD/CAM and 3D planning, surgical time was shorter and complications fewer. In the presented case, following atraumatic extraction, autogenous grafting, and two weeks of flexible splinting, the donor teeth remained vital, with no infection or mobility. However, a radiolucent area was detected around the tooth transplanted to the 36 region at the 4-month follow-up.

RESULT: Dental autotransplantation is a biologically compatible and functional alternative to implants. Successful outcomes require proper case selection, careful planning, and three-dimensional surgical preparation.

Keywords: Dental autotransplantation, impacted tooth, splint

SS-026

**Yapay Zeka Dil Modellerinin Ağız, Diş Ve Çene Cerrahisi Alanındaki Yeterliliklerinin
Değerlendirilmesi**

Ercan AVCI, Tolgahan KARA

Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

AMAÇ: Yapay zekanın tıptaki kullanımı giderek artmaktadır. Özellikle yapay zeka dil modelleri, tanı ve tedavi planlamasında fayda sağlayabilecek potansiyele sahiptir. Bu çalışmanın amacı, farklı yapay zeka dil modellerinin ağız, diş ve çene cerrahisi alanındaki yeterliliğini, doğruluğunu ve güncelliğini değerlendirmektir.

YÖNTEM: Çalışma iki aşamalıdır. İlk aşamada, 10 klinik senaryo ChatGPT 4.0 mini ve Gemini 2.0 flash modellerine yöneltilmiş, yanıtlar 5 uzman tarafından DISCERN skorlamasıyla değerlendirilmiştir. İkinci aşamada ScholarGPT, Consensus ve Scispace'ten 3 farklı konuda 10'ar kaynak istenmiş, elde edilen literatürler GQS(Global Quality Score) ölçeğiyle puanlanmıştır.

BULGULAR: ChatGPT ve Gemini'nin senaryo bazlı puanları Wilcoxon Signed-Rank Testiyle karşılaştırılmıştır. Analiz sonucunda Gemini'nin puanları, ChatGPT'ye göre anlamlı olarak daha düşük bulunmuştur ($z = -2,075$, $p = 0,038$), bu da ChatGPT'nin performans açısından Gemini'ye üstün olduğunu göstermektedir.

İki büyük dil modelinin yanıtları, beş uzman tarafından değerlendirildi; tek değerlendirici için sınıf içi korelasyon (ICC) sırasıyla 0,238 ve 0,369 ile düşük-orta düzeyde güvenilirlik gösterirken, değerlendiricilerin ortalaması alındığında ICC 0,610 ve 0,745 ile iyi düzeyde güvenilirlik sağlanmıştır, bu da iki büyük dil modelinin yanıtlarının ortalama puanlarının güvenilir bir ölçüt olduğunu göstermektedir. Konulara göre büyük dil modellerinin literatür taraması sonuçlarının değerlendirilmesinde One-Way ANOVA testi kullanıldı. Buna göre 3 farklı büyük dil modeli arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark gözlenmemiştir ($p=0,178$).

SONUÇ: ChatGPT klinik senaryolarda Gemini'den daha yüksek doğruluk ve güvenilirlik göstermiştir. Literatür taramasında ise anlamlı fark bulunmamıştır. Sonuç olarak yapay zekâ dil modellerinin uzman gözetiminde karar destek süreçlerinde yardımcı olabileceği sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Dil Modelleri, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

Evaluating The Adequacy Of Artificial Intelligence Language Models In Oral, Dental And Maxillofacial Surgery

Ercan AVCI, Tolgahan KARA

Tokat Gaziosmanpasa University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: The use of artificial intelligence (AI) in medicine is rapidly increasing, and language models in particular show promise in diagnostic and therapeutic applications. This study aimed to evaluate the adequacy, accuracy, and currency of different AI language models in oral, dental, and maxillofacial surgery.

METHODS: The study was conducted in two stages. In the first stage, 10 clinical scenarios were presented to ChatGPT 4.0 mini and Gemini 2.0 flash, and responses were evaluated by five experts using the DISCERN scoring system. In the second stage, 10 references on three different topics were requested from ScholarGPT, Consensus, and Scispace, and the retrieved literature was assessed using the Global Quality Score (GQS).

RESULT: Scenario-based scores for ChatGPT and Gemini were compared with the Wilcoxon Signed-Rank Test. Gemini scored significantly lower than ChatGPT ($z = -2.075$, $p = 0.038$), indicating ChatGPT's superior performance. Expert evaluations of the two models showed intraclass correlation coefficients (ICCs) for a single rater ranging from low to moderate reliability (0.238 and 0.369). However, average ICCs across raters indicated good reliability (0.610 and 0.745), confirming that the models' mean scores are consistent. For the literature review, One-Way ANOVA showed no statistically significant differences among ScholarGPT, Consensus, and Scispace ($p = 0.178$).

CONCLUSION: ChatGPT demonstrated higher accuracy and reliability than Gemini in clinical scenarios. No significant difference was found among the models in literature review tasks. Overall, AI language models may provide valuable support in clinical decision-making when used under expert supervision.

Keywords: Artificial Intelligence, Language Models, Oral and Maxillofacial Surgery

SS-027

Pediatric Popülasyonda Bilinçli Sedasyon ve Ebeveyn Algıları

Sefa ÇOLAK¹, Canan BAYRAKTAR NAHİR², Aslı BAŞAL¹, Rutkay Fırat BULUT¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

²Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Pedodonti Anabilim Dalı

AMAÇ: Çocuklarda dental anksiyete yaygın olup tedavi uyumunu zorlaştırır ve ebeveyn anksiyetesi bu durumu artırabilir. Sedasyon, anksiyeteyi azaltarak güvenli ve etkili tedavi olanağı sağlar, ancak ebeveynlerin bilgi eksikliği tedaviden kaçınmalarına yol açabilir. Bu nedenle hekimlerin aileleri bilgilendirmesi önemlidir. Çalışma, çocukların oral sedasyon altındaki tedavilerine ilişkin ebeveyn görüşlerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

YÖNTEM: Çalışma, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde sedasyon altında tedavi planlanan çocukların ebeveynleriyle yapılan anket çalışmasına dayanmaktadır. Gönüllü onam alınan katılımcılar, kimlik bilgisi içermeyen 17 soruluk anketi 45 dakika içinde doldurmuştur. Örneklem büyüklüğü G*Power ile 570 olarak belirlenmiş; Tip I hata 0,05, güç %95, etki büyüklüğü 0,174'tür. Veriler SPSS 26 ile analiz edilmiş, kategorik veriler sayı-yüzde, sürekli veriler ortalama-standart sapma ile sunulmuş, ki-kare testi ile $p < 0,05$ anlamlı kabul edilmiştir.

BULGULAR: Çalışmaya 422 ebeveyn katılmış, çocukların yaş ortalaması 7,9, ebeveynlerin 37,9'dur. Katılımcıların yarısı sedasyon hakkında bilgi sahibi olmayıp, en yaygın kaynak internettir. Açlık süresi, lokal anestezi ve sedasyon sonrası okula dönüş konularında eksiklikler gözlenmiş; eğitim düzeyi arttıkça bilgi yükselmiş, genç ebeveynlerde kavram karışıklığı daha sık, deneyimli ebeveynlerde ise farkındalık daha yüksek olmuştur.

SONUÇ: Ebeveynlerin sedasyona ilişkin bilgi ve tutumları genel olarak yetersizdir. Yaş, eğitim ve önceki deneyim bilgi düzeyini önemli ölçüde etkilemektedir. Bilgilendirme süreçlerinin güçlendirilmesi, özellikle düşük eğitim düzeyine sahip veya deneyimsiz ebeveynlere yönelik daha kapsamlı bilgilendirme yapılması tedaviye uyum ve memnuniyeti artıracaktır.

Anahtar Kelimeler: Bilinçli sedasyon, ebeveyn algısı, pediatrik popülasyon

Conscious Sedation and Parental Perceptions in the Pediatric Population

Sefa ÇOLAK¹, Canan BAYRAKTAR NAHİR², Aslı BAŞAL¹, Rutkay Fırat BULUT¹

¹Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

²Tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty of Dentistry, Department of Pedodontics

OBJECTIVE: Dental anxiety is common in children and hinders treatment compliance, and parental anxiety can exacerbate this situation. Sedation reduces anxiety, providing a safe and effective treatment, but parents' lack of knowledge can lead to treatment avoidance. Therefore, it is important for physicians to inform families. The study aims to assess parental opinions regarding children's treatment under oral sedation.

METHODS: The study is based on a survey conducted with parents of children scheduled for treatment under sedation at Tokat Gaziosmanpaşa University Faculty of Dentistry. Participants, who provided voluntary consent, completed the 17-question, anonymous questionnaire within 45 minutes. Data were analyzed using SPSS 26. Categorical data are presented as numbers and percentages, continuous data as mean and standard deviation, and $p < 0.05$ was considered significant using the chi-square test.

RESULT: 422 parents participated in the study, the average age of the children was 7.9 years, and the average age of the parents was 37.9 years. Half of the participants lacked knowledge about sedation, with the internet being the most common source. Gaps were observed regarding fasting duration, local anesthesia, and returning to school after sedation. Knowledge increased with increasing education level, with confusion more common among young parents and higher awareness among experienced parents.

CONCLUSION: Parents' knowledge and attitudes regarding sedation are generally inadequate. Age, education, and previous experience significantly influence knowledge levels. Strengthening information processes, particularly providing more comprehensive information to parents with lower education or inexperience, will increase treatment compliance and satisfaction.

Keywords: Conscious sedation, parental perception, pediatric population

SS-028

Zigomatik buttressten alınan blok greft ile kesici diş ark kurvatürünün yeniden oluşturulması:

Teknik not

Ahmet Talha OSMANOĞLU¹, Özay ÖZSOY², Mehmet Emin TOPRAK¹

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Anterior maksillada ark konturunun korunması estetik ve fonksiyon için kritiktir; donör saha seçimi greftin doğal konturunu ve morbiditeyi belirler. Zigomatik buttress, maksiller arkla geometrik uyumu sayesinde uygun kortikal blok kaynağıdır. Khoury tekniği, ince kortikal “shell” ve içini partikül otogreftle doldurma prensibiyle hacim stabilitesi ve düzgün kontur sağlar

VAKA SUNUMU: Bu olguda 22 yaş erkek hastada, 21 no lu diş bölgesinde erken diş kaybına bağlı horizontal defekt için CBCT’de kret genişliği 2.4 mm ölçüldü. Zigomatik buttress’tan blok kortikal greft alınarak Khoury “shell” tekniği uygulandı. Mandibular ramus greftiyle ark kurvatürü oluşturulamaz; ayrıca zigomatik donörün yakınlığı postoperatif ağrı-ödemi azaltır ve n. alveolaris inferior un zedelenme riski yoktur. Özellikle gummy smile’lı hastalarda blok greftin ark kurvatürünü taklit etmesi estetik açıdan önemlidir. Bu hastada blok, ark konturuna uyumlu yerleştirildi; alıcı sahada ince kortikal plaka mikro vidalarla fiks edildi, boşluk 1:1 otogreft–ksenogreft karışımıyla dolduruldu ve gerilimsiz primer kapatma yapıldı. Dördüncü ayda CBCT’de genişlik 5.1 mm idi, ark konturu komşu dişlerle uyumluydu; 4.1×10 mm implant (Meisinger, Aich, Germany) yerleştirildi.

SONUÇ: Zigomatik buttress’tan alınan blok greftin doğal konturu, anterior maksiller ark formuna yüksek uyum sağlayarak Khoury tekniği ile birlikte estetik konturun ve hacim stabilitesinin güvenle elde edilmesine olanak tanır. Ancak bu yöntemin anterior tek diş eksikliği büyüklüğündeki defektler için daha uygun olduğu görülmüştür. Başarılı sonuç için doğru vaka seçimi, greftin ark konturuna uygun yerleştirilmesi ve gerilimsiz flep kapanışı belirleyicidir.

Anahtar Kelimeler: zigomatik buttress, blok kemik grefti, Khoury tekniği, anterior maksilla rekonstrüksiyonu

Recreation of the Incisor Arch Curvature Using a Zygomatic Buttress Block Graft: Technical Note

Ahmet Talha OSMANOĞLU¹, Özay ÖZSOY², Mehmet Emin TOPRAK¹

¹Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

²Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Prosthodontics, Ankara

OBJECTIVE: Preserving anterior maxillary arch contour is critical for esthetics and function, and donor selection dictates graft contour and morbidity. Owing to its geometric match, the zygomatic buttress is a suitable cortical block source. The Khoury technique, using a thin cortical shell filled with particulate autograft, provides stable volume and smooth contour.

CASE PRESENTATION: A 22-year-old male with a horizontal defect at tooth 21 had a CBCT ridge width of 2.4 mm. A zygomatic buttress block was harvested and the Khoury shell technique applied. Arch curvature is difficult to reproduce with a standard ramus block; the zygomatic donor's proximity also reduces postoperative pain/edema and avoids inferior alveolar nerve risk. In patients with a gummy smile, replicating the arch curvature with the block graft is especially important for esthetics. The block was adapted to the arch, fixed with micro-screws, the gap filled with a 1:1 autograft–xenograft mix, and tension-free closure achieved. At four months, CBCT showed 5.1 mm width and harmonious arch contour; a 4.1 × 10 mm implant was placed.

RESULT: The zygomatic block's native contour closely matches the anterior maxillary arch, enabling reliable esthetic contour and volume stability with the Khoury technique. This approach appears best suited to single-tooth–width anterior defects. Success depends on proper case selection, arch-conformant graft placement, and tension-free flap closure.

Keywords: zygomatic buttress, block bone graft, Khoury technique, anterior maxillary reconstruction

SS-029

Gömülü Yirmi Yaş Cerrahisi Sonrası Görülen Anjiyoödem: Bir Vaka Sunumu ve Literatür Derlemesi

Muhammet Fatih ÇIÇEK, Emre DEMİRTAŞ, cansu gül KOCA
Uşak Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: Anjiyoödem, diş hekimliği pratiğinde nadir karşılaşılan ancak potansiyel olarak hayati risk taşıyan bir tablodur. Anjiyoödem, dermisin derin tabakaları ile subkutan dokuda meydana gelen şişliklerle karakterizedir. Oral cerrahi sonrası gelişen postoperatif ödemden ayırımının yapılması güç olabilir. Bu durum çoğunlukla alerjik reaksiyonlarla ilişkilendirilse de, alerjik olmayan faktörler de etiolojide rol oynayabilir. En çok dudak ve periorbital bölgede gözlenir. Bu olgu sunumunda, açık çekim sonrası ortaya çıkan anjiyoödem tanı süreci, klinik bulguları ve tedavisi literatür eşliğinde sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'ne, 18 ve 48 numaralı gömülü dişlerin cerrahi çekimi için yönlendirilen, sistemik olarak sağlıklı ve bilinen bir ilaç alerjisi olmayan 17 yaşındaki erkek hastaya ilgili işlem uygulanmıştır. Hastaya postoperatif antibiyotik, analjezik ve gargara reçete edilmiştir. İşlem sonrası hasta sorunsuz şekilde taburcu edilmiştir. İlk gün yapılan kontrolde yalnızca postoperatif ödem gözlenmiştir. Hasta ikinci gün çekim bölgesinin kontralateral tarafında basmakla çukurlaşmayan, gözde kapanmaya neden olan periorbital ödemle gelmiş ve anjiyoödem teşhisi konulmuştur.

Antihistaminik ve kortikosteroid reçete edilen hastanın önceden yazılmış olan ilaç grupları değiştirilmiştir ve günlük takip fotoğrafları alınmıştır. Hastanın anjiyoödem bulgularında hızlı düzelme gözlenmiştir.

SONUÇ: Diş hekimliği uygulamaları sonrası, özellikle alerjik bireylerde kullanılan ilaçlara bağlı olarak nadiren anjiyoödem vakaları görülmektedir. Ayrıca, nonalerjik olgularda cerrahi sonrası geç dönemde ortaya çıkan ve ölümlü sonuçlanan vakalar da bildirilmiştir. Bu nedenle hekimin, anjiyoödem klinik bulguları, tanısı ve tedavi protokolleri hakkında bilgi sahibi olması, hastayı uygun sağlık merkezlerine yönlendirmesi hayati önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Anjiyoödem, Diş çekimi, İlaç Uygulaması

Angioedema After Impacted Wisdom Tooth Surgery: A Case Report and Literature Review

Muhammet Fatih ÇİÇEK, Emre DEMİRTAŞ, cansu gül KOCA
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Uşak University, Uşak, Turkey

OBJECTIVE: Angioedema is a rare but potentially life-threatening condition in dental practice, characterized by swelling of the deep dermis and subcutaneous tissue. It can be difficult to differentiate from normal postoperative edema following oral surgery. While often linked to allergic reactions, non-allergic causes may also contribute. It commonly affects the lips and periorbital region. This case report presents the diagnosis, clinical features, and treatment of angioedema developing after surgical tooth extraction, with reference to the literature.

CASE PRESENTATION: A 17-year-old male with no known drug allergies and a healthy medical history was referred to the Faculty of Dentistry at Uşak University for surgical extraction of impacted teeth 18 and 48. The procedure was completed uneventfully, and the patient was prescribed antibiotics, analgesics, and mouthwash. On the first postoperative day, only routine swelling was noted. However, on the second day, he returned with non-pitting periorbital edema on the side opposite the extraction site, causing partial eye closure. Angioedema was diagnosed. The initial medications were discontinued and replaced with antihistamines and corticosteroids. Daily clinical monitoring and photographic documentation were carried out. Rapid resolution of symptoms was observed.

RESULT: Though rare, angioedema may occur following dental procedures, particularly due to medications. Non-allergic, delayed-onset, and even fatal cases have also been reported. Clinicians should be familiar with its clinical presentation, diagnosis, and treatment, and promptly refer patients to appropriate medical care when necessary.

Keywords: Angioedema, Tooth extraction, Drug administration

Resim 1
Figure 1

Resim 2
Figure 2

SS-030

Bukkal Osteotomi (Buccal lid) Tekniği ile Gömülü Üçüncü Molar Diş Çekimi ve Kistektomi: İki Olgu Sunumu

Hadi NASROLLAHİ, Sezai ÇİFTÇİ, Mehmet Sait ŞİMŞEK

İnönü Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya, Türkiye

GİRİŞ: Bukkal kortikotomi tekniği, günümüzde derin gömülü mandibular dişlerin çekiminde ve bu dişlerle ilişkili patolojik lezyonların enüklasyonunda tercih edilen cerrahi yöntemlerden biridir. Bu yaklaşımın başlıca avantajları arasında, minimal kemik kaybı sağlaması ve postoperatif dönemde morbiditenin azaltılması sayılabilir.

VAKA SUNUMU: 36 yaşındaki erkek hastada sol mandibulada gömülü 38 numaralı diş ve eşlik eden patolojik lezyon tespit edildi. Öncelikle lezyona marsüpyalizasyon işlemi uygulanarak böyütlerinin küçüldüğü izlendi, ardından 8 ay sonra bukkal kortikotomi tekniği ile diş çekimi yapıldı ve lezyonun enükleasyonu gerçekleştirildi.

Bukkal segment plak ve minivida ile fiksasyonu sağlanarak yerine adapte edildi; postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon gözlenmedi.

İkinci olgu, 47 ve 48 numaralı gömülü dişlerin çekimi için başvuran 20 yaşındaki erkek hasta, lokal nestezi altında rotari motor yardımıyla bukkal osteotomi uygulandı, diş çekim sonrası kemik minivida ile bikortikal olarak fikse edildi ve postoperatif dönemde komplikasyon izlenmedi.

SONUÇ: Bukkal kortikotomi tekniği, mandibular lezyon ve gömülü diş cerrahisinde kemik kaybını azaltıp postoperatif morbiditeyi düşürerek kemik yapısının korunmasını sağlar. Çalışmalar, piezoelektrik cihazla uygulanan osteotomilerin kemik defektlerinde daha düşük ağrı ve yüksek bukkal segment entegrasyonu (%>90) göstererek yöntemin güvenli ve cerrahi sonucu iyileştirici olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: bukkal osteotomi, gömülü üçüncü molar, enükleasyon

Extraction of Impacted Third Molars and Cystectomy Using the Buccal Osteotomy (Buccal lid) Technique: Two-Case Report

Hadi NASROLLAHİ, Sezai ÇİFTÇİ, Mehmet Sait ŞİMŞEK

İnönü University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Turkey

OBJECTIVE: The buccal corticotomy technique is currently one of the preferred surgical methods for the extraction of deeply impacted mandibular teeth and the enucleation of associated pathological lesions. The main advantages of this approach include minimizing bone loss and reducing morbidity in the postoperative period.

CASE PRESENTATION: In a 36-year-old male patient, an impacted mandibular left third molar (tooth #38) associated with a pathological lesion was identified. The lesion was initially reduced by marsupialization, and eight months later the tooth was extracted and the lesion enucleated using the buccal corticotomy technique. The buccal bone segment was repositioned and stabilized with a plate and miniscrews, and no postoperative complications were observed.

The second case involved a 20-year-old male patient who presented for the extraction of impacted mandibular teeth 47 and 48. Under local anesthesia, a buccal osteotomy was performed with the aid of a rotary instrument; following tooth extraction, the bone was bicortically fixed with miniscrews, and no postoperative complications were reported.

RESULT: The buccal corticotomy technique preserves bone structure in mandibular lesion and impacted tooth surgery by reducing bone loss and minimizing postoperative morbidity. Studies have demonstrated that osteotomies performed with piezoelectric devices are associated with reduced postoperative pain and a high rate of buccal segment integration (>90%), thereby supporting the safety of the technique and its effectiveness in improving surgical outcomes.

Keywords: buccal osteotomy, impacted third molar, enucleation

Figur 1
figure 1

radiyolojik görüntü
Radiological image

Figur 1
Figure 1

Lezyonun ve gömülü dişin radyolojik görüntüsü
Radiological Image of the Lesion and the Impacted Tooth

SS-031

Transosseöz Tünel tekniği ile Pediküllü Bichat Yağ Pedinin Geniş Oroantral Defektin Kapatılmasında Kullanılması

Rosa ADANÇ KIZILKAYA, Özgür DAĞAL, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ

Oroantral ilişki (OAI) maksiller posterior dişlerin çekimi, kistik veya tümöral lezyonların cerrahi olarak çıkarılması ya da travma sonrası gelişebilir. Tedavi edilmediğinde oroantral fistül (OAF) oluşabilir. Pediküllü bukkal yağ pedi, güçlü vaskülarizasyonu ve kolay ulaşılabilirliğiyle özellikle posterior maksilla defektlerinde güvenilir bir seçenektir. Literatürde, bu tekniğin yüksek başarı oranı (%90–96), hızlı epitelizeasyon ve düşük nüks riski sağladığı bildirilmiştir (Shukla et al., 2021; Mallesh et al., 2020; Pizzolante et al., 2024).

Transosseöz yaklaşımla mobilize edilen pediküllü bukkal yağ pedi, defekte daha kolay yönlendirilebilir ve daha stabil hale gelir.

VAKA SUNUMU

22 yaşında kadın hasta, 1,5 yıl önce KBB kliniğinde kistik lezyon nedeniyle operasyon geçirmiştir. İlgili bölgedeki 1. molar dişin çekimi sırasında oluşan 1x1 cm defektin kapatılmasında bukkalde transosseöz pencere açılmış, pediküllü bukkal yağ pedi mobilize edilerek defekt üzerine geçirilmiştir. Dişlerin üzerine periacyrl uygulanarak ek stabilizasyon sağlanmıştır. Erken kontrollerde fistül nüksü veya enfeksiyon izlenmemiş, komplikasyonsuz iyileşme gözlenmiştir. Bulgular, benzer çalışmalarda bildirilen yüksek başarı ve düşük komplikasyon oranlarıyla uyumludur (Pizzolante et al., 2024).

TARTIŞMA / LİTERATÜR DERLEMESİ

Literatürde pediküllü bukkal yağ pedinin OAF kapatılmasında yüksek başarı ve düşük komplikasyon riski sağladığı bildirilmektedir. Shukla et al. (2021), BFP'nin bukkal ilerletme flebine göre daha hızlı epitelizeasyon ve düşük morbidite sunduğunu belirtmiştir. Mallesh et al. (2020) %96 başarı oranı elde etmiş, transosseöz yaklaşımın stabiliteyi artırdığını vurgulamıştır. Pizzolante et al. (2024) 1000'den fazla vakayı içeren derlemelerinde, 1 cm'den büyük defektlerde BFP'yi en etkili seçenek olarak bildirmiştir. Bu veriler olgumuzla uyumludur.

SONUÇ

Transosseöz pediküllü bukkal yağ pedi transferi, posterior maksilla defektlerinde pratik ve güvenilir bir yöntemdir.

Bichat yağ dokusunun stabil olması, bukkal sulkusun korunması ve palatal arterlere zarar verilmemesi tekniğin avantajıdır.

Çift katmanlı kapatma, greft nekrozu ve fistül nüksü riskini azaltır. Bu olguda defekt başarıyla kapatılmış olup, literatürdeki yüksek başarı oranlarıyla paralellik göstermektedir (Shukla et al., 2021; Mallesh et al., 2020; Pizzolante et al., 2024).

Anahtar Kelimeler: Oroantral defekt, Pediküllü bukkal yağ pedi, Transosseöz yöntem, Antrokoanal polip, Çift katmanlı kapatma

Use of the Pedicled Buccal Fat Pad with the Transosseous Tunnel Technique for Closure of a Large Oroantral Defect

Rosa ADANÇ KIZILKAYA, Özgür DAĞAL, Mehmet Emin TOPRAK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Turkey

INTRODUCTION

Oroantral communication (OAC) may occur after extraction of maxillary posterior teeth, surgical removal of cystic or tumoral lesions, or trauma. If untreated, it may develop into an oroantral fistula (OAF). The pedicled buccal fat pad (BFP), with its rich vascularization and accessibility, is a reliable option for posterior maxillary defect closure.

Studies report high success rates (90–96%), rapid epithelialization, and low recurrence (Shukla et al., 2021; Mallesh et al., 2020; Pizzolante et al., 2024).

Mobilization through a transosseous approach allows easier positioning and better stability.

CASE REPORT

A 22-year-old female underwent surgery 1.5 years earlier in the ENT clinic for cyst removal.

During extraction of the first molar, a 1×1 cm defect occurred. A transosseous buccal window was created, and the pedicled BFP was mobilized and passed through to close the defect. Periacryl was applied for stabilization.

Early follow-ups showed no recurrence or infection, and healing was uneventful. These results align with studies reporting high success and minimal complications (Pizzolante et al., 2024).

DISCUSSION / CONCLUSION

Literature supports the BFP's high reliability and low complication rate in OAF management.

Shukla et al. (2021) reported faster healing and lower morbidity versus buccal advancement flaps.

Mallesh et al. (2020) achieved 96% success and emphasized stability via the transosseous approach.

Pizzolante et al. (2024) reviewed over 1,000 cases, recommending BFP for defects >1 cm.

The present case confirms that transosseous pedicled BFP transfer is a simple, practical, and effective method for posterior maxillary reconstruction.

Keywords: Oroantral defect, Pedicled buccal fat pad, Transosseous technique, Antrochoanal polyp, Double-layer closure

SS-032

**Atrofik Posterior Mandibulada Inferior Alveolar Sinir Lateralizasyonu ile Dental İmplant
Rehabilitasyonu: Vaka Sunumu**

Metehan KESKİN, Fatih KAYA

Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Samsun

Giriş. Atrofik posterior mandibula, implant yerleştirilmesi açısından kemik hacmi kısıtlılığı ve inferior alveolar sinirin yakınlığı nedeniyle cerrahi açıdan zorlu bir bölgedir. Literatürde inferior alveolar sinir (IAN) lateralizasyonu / translokasyonu, ileri mandibular atrofi olgularında implant rehabilitasyonu için uygulanabilir bir seçenek olarak önerilmiştir (Ueda ve ark., 2018; Abayev & Juodzbals, 2015)

Vaka Sunumu. 47 yaşında, sistemik olarak sağlıklı bir kadın hastada, posterior mandibulada ileri kemik rezorpsiyonu ve anterior bölgede horizontal kayıp saptandı. Posterior bölgede implant yerleşimi için IAN lateralizasyonu eş zamanlı implant yerleştirilmesi ile planlandı. Cerrahide piezocerrahi ile lateral kortikal kemik kaldırıldı ve sinir korunarak mobilize edildi. Implant yerleştirildikten sonra çıkarılan kortikal plak öğütülerek allogreft ile karıştırıldı ve sinir ile mukoperiostal flep arasına yerleştirildi. Literatürde sinir ile greft materyal temasının nörolojik risk oluşturabileceği bildirildiği için (Pimentel ve ark., 2016; Neurosensory Disturbances çalışması, 2023), biz de PRF membranlarını sinir-greft arasına biyolojik bariyer olarak uyguladık. Cerrahi saha kollojen membran ile kapatılarak primer kapatma gerçekleştirildi. Postoperatif dönemde geçici parestezi gözlemlendi; ancak birinci ay sonunda tamamen düzeldi.

Sonuç. Literatürde, IAN lateralizasyonu ile eş zamanlı implant yerleştirme, 5 yıllık izlem sonrası %98.6'ya varan implant sağkalım oranları göstermiştir (Bae & Glickman, 2016). Ancak bu yöntem, nörosensory bozukluk riski taşır; çoğu vakada geçici duyuşal değişiklikler görülür (Abayev & Juodzbals, 2015). Olgumuzda PRF destekli yaklaşım, dikkatli cerrahi ve uygun endikasyonla başarılı sonuç vermiştir ve literatürde önerilen uygulamalara paraleldir.

Anahtar Kelimeler: atrofik mandibula, sinir lateralizasyonu, dental implant

Dental Implant Rehabilitation with Inferior Alveolar Nerve Lateralization in the Atrophic Posterior Mandible: A Case Report

Metehan KESKİN, Fatih KAYA

On dokuz Mayıs University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

INTRODUCTION: The atrophic posterior mandible poses a surgical challenge for implant placement due to limited bone volume and proximity to the inferior alveolar nerve (IAN). In the literature, IAN lateralization or transposition has been proposed as a viable method for implant rehabilitation in severely atrophic mandibles (Ueda et al., 2018; Abayev & Juodzbals, 2015)

Case Presentation. A 47-year-old healthy female patient presented with multiple early tooth loss. Radiographic evaluation showed severe posterior mandibular atrophy and horizontal bone deficiency anteriorly. To allow implant placement in the posterior region, IAN lateralization with simultaneous implant insertion was planned. During surgery, the lateral cortical bone was mobilized using piezoceramics, and the nerve was carefully preserved and mobilized. After implant insertion, the removed cortical plate was milled, mixed with allograft, and placed between the nerve and mucoperiosteal flap. As graft-nerve contact is recognized as a potential neurological risk (Pimentel et al., 2016; Neurosensory Disturbances meta-analysis, 2023), we used platelet-rich fibrin (PRF) membranes as a biologic barrier. The surgical site was covered with a collagen membrane for primary closure. Postoperatively, transient paresthesia occurred, but resolved completely by one month.

CONCLUSION: In the literature, simultaneous implant placement with IAN lateralization has shown implant survival rates up to 98.6% at 5 years (Bae & Glickman, 2016). Nevertheless, this technique carries a risk of neurosensory disturbances; in most cases, these are transient (Abayev & Juodzbals, 2015). In our case, the PRF-supported approach, when applied with careful surgical technique and proper indication, achieved a successful outcome consistent with literature recommendations.

Keywords: atrophic mandible, nerve lateralization, dental implant

SS-033

“Minimal İnvaziv Cerrahi Destekli Hızlı Üst Çene Genişletmesi (Sarpe) Uygulamalarında Vestibüler İnsizyon Modifikasyonlarının Klinik Bulgulara Etkisi”

Ayten Öztürk¹, Yıldız Ünüvar², Anıl Karaman¹

¹Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi A.B.D Türkiye

²Tınaztepe Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi A.B.D Türkiye

GİRİŞ: Skeletsel maturasyona ulaşmış hastalarda görülen transvers maksiller darlıkların tedavisinde cerrahi destekli hızlı üst çene genişletmesi (SARPE) yaygın olarak uygulanmaktadır. Geleneksel olarak maksiller lateral duvara ulaşmak için tam uzunlukta vestibüler insizyon kullanılmaktadır; ancak geniş insizyonlar postoperatif morbiditeyi artırabilmektedir. Son yıllarda, yumuşak doku travmasını ve hasta rahatsızlığını azaltmak amacıyla modifiye vestibüler insizyon teknikleri önerilmektedir. Bu çalışmanın amacı, farklı vestibüler insizyon tasarımları kullanılarak gerçekleştirilen SARPE operasyonlarının klinik sonuçlarını değerlendirmektir.

VAKA SUNUMU: Transvers maksiller darlık tanısı konan altı erişkin hasta, lokal anestezi altında SARPE operasyonu ile tedavi edildi. Tüm olgularda bilateral lateral osteotomi ve orta palatal sütür osteotomisi uygulandı; pterigomaksiller disjeksiyon yapılmadı. Tüm hastalarda diş-destekli Hyrax apareyi kullanıldı. Bir hastaya tam uzunlukta vestibüler insizyon, beş hastaya ise modifiye vestibüler insizyon ile cerrahi erişim sağlandı. Genişletme, operasyon sonrası 3 günlük latent dönemin ardından günde 2x0,25 mm hızında başlatıldı ve hedeflenen genişleme elde edilene kadar devam ettirildi. Skeletodental değişiklikleri, postoperatif komplikasyonları ve erken dönem stabiliteyi değerlendirmek için klinik ve radyolojik incelemeleri yapıldı.

SONUÇ: Tüm hastalarda planlanan transversal genişleme elde edildi ve ortalama intermolar genişleme 5–7 mm olarak ölçüldü. Genişleme paterni, dental ark seviyesinde daha belirgin ve nazal tabanda daha sınırlı olacak şekilde V-şeklinde izlendi. Majör komplikasyon (hemoraji, kontrolsüz fraktür) gözlenmedi. Modifiye vestibüler insizyon uygulanan hastalarda, tam insizyon yapılan hastaya kıyasla postoperatif ödem ve rahatsızlık daha az izlendi. Erken takip döneminde nüks saptanmadı.

Anahtar Kelimeler: modifiye vestibüler insizyon, maksiller genişletme, SARPE, transvers maksiller darlık,

“Evaluation Of The Clinical Effects Of Vestibular Incision Modifications In Minimally Invasive Surgically Assisted Rapid Palatal Expansion (Sarpe)”

Ayten Öztürk¹, Yıldız Ünüvar², Anıl Karaman¹

¹Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

²Izmir Tinaztepe University, Vocational School of Health Services, Department of Mouth and Dental Health, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Surgically assisted rapid palatal expansion (SARPE) is widely used to correct transverse maxillary deficiency in skeletally mature patients. Traditionally, a full-length vestibular incision has been used to access the maxillary lateral wall; however, extended incisions may increase postoperative morbidity. Recently, modified vestibular incisions have been proposed to reduce soft tissue trauma and patient discomfort. This study aimed to evaluate the clinical outcomes of SARPE performed using different vestibular incision designs.

CASE PRESENTATION: Six adult patients with transverse maxillary deficiency underwent SARPE under local anesthesia. Bilateral lateral osteotomy and midpalatal suture osteotomy were performed in all cases, without pterygomaxillary disjunction. A tooth-borne Hyrax appliance was used. One patient underwent SARPE via a full-length vestibular incision, whereas five patients were treated using a modified vestibular incision. Expansion was initiated after a 3-day latency period at a rate of 0.25 mm twice daily until the planned expansion was achieved. Clinical and radiographic evaluations were performed to assess skeletal and dental expansion, postoperative complications, and early stability.

RESULT: All patients achieved the desired transverse expansion, with a mean intermolar increase of 5–7 mm. Expansion followed a V-shaped pattern, being more pronounced at the dental arch level and less at the nasal floor. No major complications (hemorrhage, uncontrolled fractures) occurred. Patients treated with modified vestibular incisions exhibited reduced postoperative edema and discomfort compared with those treated with a full-length incision. No relapse was observed during early follow-up.

Keywords: modified vestibular incision, maxillary expansion, SARPE, transverse maxillary deficiency

SS-034

Benign Mikst Odontojenik Tümör Olgusu Serisi: Kompound ve Kompleks Odontomalar

Sinem Busra KIRAC, Görkem GÜVEN, Ömer Furkan ÖZKAN
Marmara Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Odontomalar, odontojenik tümörler arasında en sık görülen kapsüllü lezyonlardır ve genellikle asemptomatiktir. Histolojik olarak iki alt tipe ayrılırlar: kompound ve kompleks odontoma. Bu lezyonlar çoğunlukla rutin radyografik incelemeler sırasında tesadüfen tespit edilir. Bununla birlikte, bazı olgularda diş sürme gecikmesi, şişlik veya lokalize ağrı gibi klinik belirtiler görülebilir. Bu çalışmada, farklı alt tiplerdeki üç odontoma olgusu; klinik, radyolojik ve cerrahi bulgular açısından sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Olgu 1 – Kompound Odontoma:

26 yaşında, sistemik hastalığı olmayan erkek hastanın sağ maksillasında, çok sayıda diş benzeri yapı içeren, sınırlı radyopak bir lezyon saptandı. Klinik ve radyolojik değerlendirme ile kompound odontoma ön tanısı kondu. Lezyon lokal anestezi altında eksize edildi. Histopatolojik inceleme tanıyı doğruladı. Postoperatif komplikasyon izlenmedi.

Olgu 2 – Kompleks Odontoma:

25 yaşında asemptomatik kadın hastada, rutin radyografide sağ posterior mandibulada düzensiz sınırlı, homojen radyopak lezyon görüldü. Lokal anestezi altında cerrahi eksizyon uygulandı. Histopatoloji sonucunda kompleks odontoma tanısı doğrulandı. İyileşme sorunsuz seyretti.

Olgu 3 – Kompleks Odontoma:

17 yaşında, kistik fibrozis tanılı (ilaç kullanmayan) kadın hastada, sağ posterior mandibulada dişle ilişkili radyopak lezyon saptandı. Ön tanı ameloblastik fibro-odontomdu. Lezyon ilgili dişle birlikte çıkarıldı. Histopatoloji sonucunda kompleks odontoma tanısı kondu. Komplikasyon gelişmedi.

SONUÇ: Odontomalar genellikle asemptomatik seyreden, radyolojik olarak tanınabilen benign tümörlerdir. Kesin tanı için histopatolojik değerlendirme gereklidir. Enükleasyon temel tedavi yöntemidir. Bu olgular, tanı ve tedavide multidisipliner yaklaşımın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Benign odontojenik tümör; Kompound odontoma; Kompleks odontoma; Enükleasyon

A Case Series of Benign Mixed Odontogenic Tumor: Compound and Complex Odontomas

Sinem Busra KIRAC, Görkem GÜVEN, Ömer Furkan ÖZKAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Marmara University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Odontomas are the most common encapsulated lesions among odontogenic tumors and are usually asymptomatic. They are histologically divided into two subtypes: compound and complex odontomas. These lesions are often detected incidentally on routine radiographic examinations. In some cases, they may present with delayed tooth eruption, swelling, or localized pain. This study presents three odontoma cases with different subtypes, focusing on clinical, radiographic, and surgical findings.

CASE PRESENTATION: Case 1 – Compound Odontoma:

A 26-year-old male with no systemic disease had a well-defined radiopaque lesion in the right maxilla containing multiple tooth-like structures. A presumptive diagnosis of compound odontoma was made. The lesion was excised under local anesthesia. Histopathology confirmed the diagnosis. No postoperative complications occurred.

Case 2 – Complex Odontoma:

A 25-year-old asymptomatic female had a homogeneous, irregular radiopaque lesion in the right posterior mandible found on routine imaging. Surgical removal was performed under local anesthesia. Histopathological evaluation confirmed a complex odontoma. Healing was uneventful.

Case 3 – Complex Odontoma:

A 17-year-old female with cystic fibrosis (not on medication) had a radiopaque lesion related to a tooth in the right posterior mandible. Ameloblastic fibro-odontoma was suspected. The lesion and the associated tooth were excised. Final diagnosis was complex odontoma. No complications were observed.

RESULT: Odontomas are benign tumors, usually asymptomatic and detectable via radiographs. Histopathological examination is essential for diagnosis. Enucleation is the primary treatment. These cases emphasize the need for multidisciplinary evaluation.

Keywords: Benign odontogenic tumor; Compound odontoma; Complex odontoma; Enucleation

SS-035

Khoury Tekniği ile Kemik Rekonstrüksiyonu: Bir Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Zeynep TOPAK¹, Berkan DUMAN¹, Gülce Ecem DOĞANCALI², Betül GEDİK², Mehmet Ali ERDEM²

¹*İstanbul Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, TUR.*

²*İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, TUR.*

GİRİŞ: Maksiller anterior bölgedeki alveolar defektler, estetik ve fonksiyonel rehabilitasyonu zorlaştıran klinik durumlar arasında yer almaktadır. Bu defektlerin tedavisinde otojen kemik greftleri hâlen altın standart kabul edilmekte olup, Khoury tarafından tanımlanan split-bone blok greft tekniği, özellikle hacimsel kemik ogmentasyonu gerektiren olgularda öne çıkmaktadır. Bu bildiride, anterior maksillada Khoury tekniği kullanılarak gerçekleştirilen alveolar kret rekonstrüksiyonu ve implant destekli rehabilitasyon olgusu sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik hastalığı bulunmayan 46 yaşındaki erkek hasta, üst çenesinin protetik rehabilitasyonu amacıyla kliniğimize başvurdu. İlk değerlendirmede 11, 12, 13 ve 22 numaralı dişlerde periapikal lezyonlar tespit edilerek ilgili dişler çekildi. Üç aylık iyileşme dönemini takiben anterior maksillada belirgin bir defekt gözlemlendi ve Khoury tekniği planlandı. Greft materyali, mandibular ramus bölgesinden elde edildi ve split-bone blok tekniği ile ikiye ayrılarak bukkal ve palatinal yüzeylere adapte edildi. Defekt bölgesine ayrıca partiküler otojen kemik grefti ve allogreft karışımı yerleştirildi, üzerine PRF membran uygulanarak implant için 6 aylık iyileşme dönemine geçildi. Altı aylık iyileşme sürecinin ardından bölgede yeterli kemik hacmi elde edilerek implantlar başarıyla yerleştirildi. Hasta güncel durumda protetik rehabilitasyon aşamasındadır.

SONUÇ: Khoury split-bone blok tekniği, özellikle estetik açıdan kritik olan anterior maksilla bölgesinde hacimsel kemik ogmentasyonu için güvenilir ve öngörülebilir bir yöntemdir. Bu olguda, ramustan elde edilen otojen greft ve ek materyallerle desteklenen ogmentasyon sonrası, implant yerleştirilmesine uygun kemik hacmi sağlanmış ve başarılı bir rehabilitasyon süreci gerçekleştirilmiştir. Sunumumuzda uyguladığımız ogmentasyon yöntemi derlenen güncel literatür bilgileriyle karşılaştırılarak tartışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: kemik ogmentasyonu, otojen kemik grefti, dental implant

Khoury Technique for Alveolar Bone Reconstruction: Case Report and Literature Review

Zeynep TOPAK¹, Berkan DUMAN¹, Gülce Ecem DOĞANCALI², Betül GEDİK², Mehmet Ali ERDEM²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University Institute of Health Sciences, Istanbul, TUR.

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University Faculty of Dentistry, Istanbul, TUR

OBJECTIVE: Alveolar defects in the anterior maxilla present significant challenges for both esthetic and functional rehabilitation. Autogenous bone grafts remain the gold standard in the management of such defects, and the split-bone block graft technique, described by Khoury, has gained prominence particularly in cases requiring volumetric bone augmentation. This report presents a case of alveolar ridge reconstruction in the anterior maxilla using the Khoury technique, followed by implant-supported rehabilitation.

CASE PRESENTATION: A 46-year-old male patient without any systemic disease was referred to our clinic for prosthetic rehabilitation of the maxilla. Clinical and radiographic evaluation revealed periapical lesions associated with teeth 11, 12, 13, and 22, which were subsequently extracted. After a three-month healing period, a pronounced defect was observed in the anterior maxilla, and reconstruction with the Khoury technique was planned. A bone block was harvested from the mandibular ramus, split into two thin plates, and adapted to the buccal and palatal aspects of the defect. Additionally, a mixture of particulate autogenous bone graft and allograft was placed, and the site was covered with a PRF membrane. Following a six-month healing period, sufficient bone volume was achieved, and implants were successfully placed. The patient is currently in the prosthetic rehabilitation phase.

RESULT: The Khoury split-bone block technique is a reliable and predictable method for volumetric bone augmentation, particularly in the esthetically critical anterior maxilla. In this case, augmentation supported by an autogenous graft harvested from the ramus, combined with additional materials, provided sufficient bone volume for implant placement and resulted in a successful rehabilitation process. In our presentation, the applied augmentation method will be discussed and compared with current evidence from the literature.

Keywords: bone augmentation, autogenous bone graft, dental implants

SS-036

İliak Greft ile Çift Vaka Rekonstrüksiyonu: Kemik Yetersizliği ve Santral Dev Hücreli Granülom

Mehmet Fuat KILIÇ, Ömer Can MANAV, Semih KARATAŞ, Atakan AKYÜZ, Cahit ÜÇÖK
Ankara Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Maksillofasiyal bölgede ortaya çıkan kemik defektleri, fonksiyonel ve estetik açıdan ciddi sorunlara yol açmakta olup çoğunlukla rekonstrüksiyon gerektirmektedir. Geniş hacimli defektlerde yüksek başarı oranları nedeniyle iliak greftler uzun süredir altın standart olarak kabul edilmektedir. Bu bildiride, biri ileri derecede vertikal ve horizontal kemik yetersizliği, diğeri ise santral dev hücreli granülom rezeksiyonu sonrası oluşan defekt olmak üzere iki olgu sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik anamnezinde Tip-1 Diabetes Mellitus ve proteinüri öyküsü bulunan 30 yaşındaki kadın hasta kliniğimize başvurdu. Full mouth implant cerrahisi planlanan hastadan CBCT incelemesi istendi ve sonucunda ileri vertikal ve horizontal kemik kaybı tespit edilmiş, bu nedenle iliak greft ile modifiye shell tekniği uygulandı. İkinci olgu, sistemik anamnezinde herhangi bir rahatsızlığı bulunmayan 22 erkek hasta kliniğimize mandibula anterior bölgede kistik lezyon şikayetiyle başvurdu. Yapılan klinik ve radyolojik muayene sonucunda insizyonel biyopsi alındı. Patoloji sonucunda santral dev hücreli granülom tanısı konuldu. Hastaya rezeksiyon ile eş zamanlı iliak greft ile rekonstrüksiyon uygulandı.

SONUÇ: İliak greft, hem ileri derecede kemik kayıplarında hem de patolojik lezyon rezeksiyonlarını takiben ortaya çıkan defektlerde güvenilir ve etkin bir rekonstrüksiyon seçeneği sunmaktadır. Sunulan iki vaka, farklı klinik senaryolarda iliak greft kullanımının başarısını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: İliak greft, kemik augmentasyonu, santral dev hücreli granülom, maksillofasiyal rekonstrüksiyon

Reconstruction of Two Cases with Iliac Graft: Bone Deficiency and Central Giant Cell Granuloma

Mehmet Fuat KILIÇ, Ömer Can MANAV, Semih KARATAŞ, Atakan AKYÜZ, Cahit ÜÇÖK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Bone defects occurring in the maxillofacial region lead to significant functional and aesthetic problems and often require reconstruction. Iliac grafts have long been accepted as the gold standard in the management of large-volume defects due to their high success rates. In this report, two cases are presented: one with severe vertical and horizontal bone deficiency, and the other with a defect following resection of a central giant cell granuloma.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old female patient with a medical history of Type 1 Diabetes Mellitus and proteinuria was admitted to our clinic. Full mouth implant surgery was planned, and CBCT examination revealed severe vertical and horizontal bone loss. Therefore, augmentation was performed using an iliac graft with the modified shell technique. The second case involved a 22-year-old male patient with no systemic medical history, who presented with a complaint of a cystic lesion in the anterior mandible region. Following clinical and radiological examination, an incisional biopsy was performed, and the pathology result confirmed a diagnosis of central giant cell granuloma. Simultaneous iliac graft reconstruction was performed during the planned resection surgery.

RESULT: Iliac grafts provide a reliable and effective reconstruction option both in cases of severe bone loss and in defects arising after pathological lesion resections. The two cases presented demonstrate the success of iliac graft utilization in different clinical scenarios.

Keywords: Iliac graft, bone augmentation, central giant cell granuloma, maxillofacial reconstruction

SS-037

Sedasyon altında diş çekimi yapılan pediatrik hastaların ebeveynlerinin memnuniyet değerlendirilmesi

Öykü ODABAŞIOĞLU, GÜLCAN BERKEL, YILMAZ CANER TONGUÇOĞLU
Marmara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana bilim dalı, İstanbul

AMAÇ: Sedasyon altında diş çekimi işlemi gerçekleştirilen çocuk hastaların ebeveynlerinin işlem sonrası memnuniyetlerinin pediatrik anestezi ebeveyn memnuniyeti anketi ile değerlendirilmesidir. Hastaların ebeveynlerinin memnuniyet durumunun; yaş, eğitim düzeyi ve hanenin ekonomik durumu gibi demografik verilerden etkilenmesi ikincil amaçtır.

YÖNTEM: Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi ameliyathanesinde sedasyon altında diş çekimi gerçekleştirilmiş 110 hastanın arşivde kayıtlı dosyaları incelenmiştir. "Marmara Üniversitesi Diş hekimliği Fakültesi Uygulama ve Araştırma Merkezi Veri sahibi açık rıza formu" "kabul ediyorum" şeklinde imzalanmış olan ebeveynler ile telefon anketi gerçekleştirilecektir. İletişime geçildikten sonra çalışmanın amacı, nasıl uygulanacağı ve katılımcıdan beklenenler anlatılarak sözlü onam alınacaktır. Çalışmadaki görüşmelerin hepsi aynı araştırmacı tarafından gerçekleştirilecektir.

BULGULAR: 71 kişilik final araştırma grubuyla çalışmamız tamamlanmıştır. Ulaşılan demografik veriler neticesinde, katılan ebeveynlerden 48 kişinin kadın, 23 kişinin ise erkek olduğu görülmüştür. Çalışmaya dahil edilen 71 çocuk hastamızdan, 43 kişinin erkek, 28 kişinin ise kız olduğu sonucu görülmüştür. Çocukların sedasyona yönlendirilme sebebi olarak; 35 çocukta korku, 8 çocukta geçmiş kötü deneyim, 16 çocukta diş hekimi önerisi, 11 çocukta mevcut hastalık, 1 çocukta ise mide bulantısı sebebiyle sedasyona başvurulduğu sonucuna ulaşılmıştır. Hane ekonomik durumunun, ebeveyn cinsiyeti ve yaşı, sedasyon bekleme süresinin, çocukta mevcut hastalık bulunması ve bulunmaması durumunun ve çekilen diş sayısının memnuniyet ölçütü üzerinde anlamlı bir fark yaratmadığı görülmüştür. İlköğretim ve lise grubunda anestezi ekibi hakkında memnuniyet ölçeği üniversite grubundan yüksek çıkmıştır ($p < 0.05$)

SONUÇ: Erkek hasta ebeveynlerinin anestezi ekibi ve toplam memnuniyeti kız hasta ebeveynlerine göre anlamlı olarak yüksek bulunmuştur ($p < 0.05$). Katılımcı ebeveynlerinin eğitim durumu memnuniyet ölçeği üzerinde anlamlı fark sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Sedasyon, Pediatrik Hasta, Memnuniyet, Anket

Evaluation of parental satisfaction in pediatric patients undergoing tooth extraction under sedation

Öykü ODABAŞIOĞLU, GÜLCAN BERKEL, YILMAZ CANER TONGUÇOĞLU
Department of Oral & Maxillofacial Surgery, Marmara University

OBJECTIVE: The aim of this study was to evaluate the post-procedural satisfaction of parents of pediatric patients undergoing tooth extraction under sedation using the Pediatric Anesthesia Parent Satisfaction Questionnaire, and to assess whether satisfaction is influenced by demographic factors such as age, education level, and household economic status.

METHODS: Archived records of 110 patients who underwent tooth extractions under sedation were reviewed. Parents who signed the consent form stating "I Agree" were contacted for a telephone survey. The study purpose, procedures, and participant expectations were explained, and verbal consent was obtained. All interviews were conducted by the same researcher.

RESULT: The study was conducted with 71 participants (48 mothers, 23 fathers) and their children (43 boys, 28 girls). Reasons for sedation included fear (n=35), previous negative experiences (n=8), dentist's recommendation (n=16), systemic disease (n=11), and nausea (n=1). Household economic status, parental gender and age, sedation waiting period, presence of systemic disease, and number of extracted teeth were not significantly associated with satisfaction levels. However, satisfaction with the anesthesia team was significantly higher among parents with primary and secondary education compared to those with university education ($p < 0.05$).

CONCLUSION: Parental satisfaction with the anesthesia team and overall satisfaction were significantly higher among parents of male patients compared to those of female patients ($p < 0.05$). The educational level of participating parents showed a significant effect on satisfaction scores.

Keywords: Sedation, Pediatric Patient, Satisfaction, Questionnaire

SS-038

Lateral Sinüs Ogmentasyonu Sonrası Maksiller Sinüzit Gelişmesi: İki Merkezli Retrospektif Çalışma

Talha TÜRKEİ¹, Çağrı DELİLBAŞI¹, Zekai YAMAN², Erkhan GENÇ³

¹*İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız, Diş, ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*Amerikan Hastanesi, Ağız ve Diş Sağlığı Kliniği, İstanbul, Türkiye*

³*Amerikan Hastanesi, Kulak Burun Boğaz Kliniği, İstanbul, Türkiye*

AMAÇ: Maksiller sinüs augmentasyonu (MSA), posterior maksillada kemik yetersizliği durumunda implant yerleştirilmesi için yaygın kullanılan güvenilir bir tekniktir. Bununla birlikte, MSA sonrasında gelişen maksiller sinüzit nadir görülen (%<5) fakat ciddi komplikasyonlara yol açabilen bir durumdur. Bu çalışmanın amacı, lateral sinüs ogmentasyonu sonrası maksiller sinüzit gelişen olguların klinik özelliklerini, uygulanan tedavi yaklaşımlarını ve cerrahi sonuçlarını retrospektif olarak değerlendirmektir.

YÖNTEM: 2010–2024 yılları arasında İstanbul Medipol Üniversitesi Unkapanı Diş Hastanesi ve Amerikan Hastanesi Diş Kliniğinde lateral yaklaşımla sinüs ogmentasyonu uygulanan ve postoperatif dönemde maksiller sinüzit tanısı alan 20 hasta retrospektif olarak incelendi. Hasta grubu 9 kadın ve 11 erkek hastadan oluştu ve yaş ortalaması 54 (43–69 aralık) olarak tespit edildi. Hastalardan 7'sine (%35) ogmentasyonla aynı seansta implant yerleştirildiği saptandı.

BULGULAR: 11 hastada (% 55) operasyon öncesi kronik maksiller sinüzit öyküsü mevcuttu. Sinüzit gelişen tüm hastalara başlangıçta sistemik antibiyotik, nazal ve oral dekonjestan tedavisi uygulandı. 5 hasta ilaç tedavisine yanıt verirken, 15 hastada ek cerrahi girişim gerekli oldu. Enfekte greft materyali ve yerleştirilen 13 implanttan 9'u Caldwell–Luc operasyonu ile çıkarıldı. Bu hastaların 4'ünde ek olarak fonksiyonel endoskopik sinüs cerrahisi (FESS) uygulandı. İyileşme dönemi sonrasında 5 hastada yeniden sinüs augmentasyonu gerçekleştirildi ve bu hastalarda herhangi bir komplikasyon gözlenmedi.

SONUÇ: Sinüs ogmentasyonu sonrası maksiller sinüzit gelişiminde en önemli risk faktörlerinden biri preoperatif mevcut kronik sinüzit varlığıdır. Bu nedenle, cerrahi planlama öncesinde ayrıntılı klinik ve radyolojik inceleme yapılmalı, gerektiğinde bir kulak burun boğaz uzmanından konsültasyon istenmelidir. Post-operatif akut veya kronik maksiller sinüzit gelişmesi hastanın yaşam kalitesini düşüren ve yapılan dental girişimlerin başarısız olmasına neden olan ciddi bir komplikasyondur.

Anahtar Kelimeler: Sinüs Ogmentasyonu, Maksiller Sinüzit, Komplikasyon

Incidence of Maxillary Sinusitis After Lateral Sinus Augmentation: A Retrospective Multi-Center Study

Talha TÜRKELİ¹, Çağrı DELİLBAŞI¹, Zekai YAMAN², Erkhan GENÇ³

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, School of Dentistry, İstanbul Medipol University, İstanbul, Türkiye*

²*American Hospital, Oral and Dental Health Clinic, İstanbul, Türkiye*

³*American Hospital, ENT Clinic, İstanbul, Türkiye*

OBJECTIVE: Maxillary sinus augmentation (MSA) is a widely used and reliable technique for implant placement in cases of posterior maxillary bone deficiency. However, the development of maxillary sinusitis following MSA, although rare (<5%), can lead to serious complications. The aim of this study is to retrospectively evaluate the clinical characteristics, treatment approaches, and surgical outcomes of cases that developed maxillary sinusitis after lateral sinus augmentation.

METHODS: Between 2010-2024, 20 patients diagnosed with postoperative maxillary sinusitis after undergoing lateral sinus augmentation at İstanbul Medipol University Unkapanı Dental Hospital and the American Hospital were retrospectively analyzed. The study group consisted of 9 female and 11 male patients, with a mean age of 54. In 7 patients (35%), implants were placed simultaneously with the augmentation procedure.

RESULT: A history of chronic maxillary sinusitis prior to surgery was present in 11 patients (55%). All patients received initial treatment with systemic antibiotics, nasal and oral decongestants. While 5 patients responded to medical therapy, 15 required additional surgical intervention. Infected graft material and 9/13 placed implants were removed via the Caldwell–Luc procedure. In 4 of these patients, functional endoscopic sinus surgery was also performed. Following the healing period, sinus augmentation was successfully repeated in 5 patients.

CONCLUSION: One of the most significant risk factors for the development of maxillary sinusitis after sinus augmentation is the presence of preexisting chronic sinusitis. Therefore, thorough clinical and radiological evaluations should be conducted before surgical planning, and ENT consultation should be sought when necessary. Postoperative acute or chronic maxillary sinusitis is a serious complication that can reduce the patient's quality of life and compromise the success of dental procedures.

Keywords: Sinus Augmentation, Maxillary Sinusitis, Complication

SS-039

Kompaund Odontoma: Vaka Serisi ve Literatür Derlemesi

Betül ÇALIK¹, Mahide Büşra BAŞKAN², Meltem KORAY²

¹*İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Hastalıkları ve Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

GİRİŞ: En sık görülen benign odontojenik tümörler olan odontomaların etiyolojisi tam olarak bilinmemektedir. Farklılaşmış epitelyal ve mezenkimal hücrelerin büyümesi sonucu ortaya çıkan gelişimsel anomaliler olarak kabul edilmektedirler. Mine ve dentinden oluşan bu tümörler değişken miktarda pulpa ve sement dokusu da içerebilirler. Makroskobik ve mikroskobik özelliklerine göre kompaund ve kompleks olmak üzere iki alt tipte incelenmektedirler. Kompaund odontoma, diş benzeri yapıların bir araya gelmesiyle oluşurken kompleks odontoma ise mine, dentin, sement ve pulpa dokularının düzensiz bir şekilde yerleşimi ile karakterize amorf kalsifiye kitle görünümündedir. Bu çalışmada, kompaund odontoma tanısı alan üç olgunun radyolojik bulguları ve uygulanan cerrahi tedavi süreçleri sunulmakta ve literatür eşliğinde tartışılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Bu vaka serisinde kliniğimize başvuran ve radyolojik incelemeler sonucunda kompaund odontoma tanısı alan üç olgu sunulmaktadır. Olgulardan biri erkek hastada maxillada lokalize iken diğer iki olgu kadın hasta ve mandibula lokalizasyonludur. Olguların tümünde radyolojik olarak diş benzeri yapılar izlenmiş, lezyonlar cerrahi olarak eksize edilmiş ve histopatolojik inceleme ile tanılar doğrulanmıştır. Postoperatif iyileşme süreci sorunsuz tamamlanmış, takiplerde ek bir komplikasyon gözlenmemiştir.

SONUÇ: Kompaund odontomalar çoğunlukla asemptomatiktir ve radyolojik muayene ile saptanmaktadır. Ancak bazı klinik belirtiler de rapor edilmiştir; bunların başında daimi dişlerin retansiyonu ve kemik ekspansiyonu gelmektedir. Kompaund odontomalara cerrahi yaklaşım, anatomik yapılar nedeniyle hâlâ klinik olarak önemli zorluklar taşımaktadır. Özellikle gelişmekte olan diş folikülleri, nörovaskülerizasyon ve ince bukal korteks gibi yapılar, iatrojenik yaralanma açısından yüksek risk oluşturmaktadır. Ancak odontomalar, olası odontoameloblastoma dönüşümünü ve kist oluşumunu önlemek amacıyla cerrahi olarak eksize edilmelidir. Bu vaka serisi, kompaund odontomaların klinik özellikleri ve tedavi sonuçlarının mevcut literatür ile uyumlu olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Benign tümörler, Kompaund odontoma, Odontojenik tümörler

Compound Odontoma: Case Series and Literature Review

Betül ÇALIK¹, Mahide Büşra BAŞKAN², Meltem KORAY²

¹*Istanbul University, Institute of Health Sciences, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul, Turkey*

²*Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul, Turkey*

OBJECTIVE: The etiology of odontomas, the most common benign odontogenic tumors, remains unclear. They are considered developmental anomalies arising from the proliferation of differentiated epithelial and mesenchymal cells. Composed of enamel and dentin, with possible amounts of pulp and cementum, odontomas are classified into two types: compound and complex. Compound odontomas contain multiple tooth-like structures, while complex odontomas appear as irregular calcified masses of enamel, dentin, cementum, and pulp. This study presents the radiographic findings and surgical management of three compound odontoma cases, discussed within the current literature.

CASE PRESENTATION: This case series presents three patients who visited our clinic and were diagnosed with compound odontoma based on radiographic examinations. In one case, the lesion was localized in the maxilla of a male patient, while the other two cases involved female patients with mandibular localization. In all cases, radiographic evaluation revealed tooth-like structures. The lesions were surgically excised, and the diagnoses were confirmed through histopathological analysis. The postoperative healing process was uneventful, and no additional complications were observed during follow-up.

RESULT: Compound odontomas are generally asymptomatic and commonly detected on routine radiographs. Reported manifestations include retention of permanent teeth and localized bone expansion. Surgical management can be challenging due to the risk of injury to developing follicles, neurovascular bundles, and thin cortices. Nevertheless, excision is recommended to prevent potential transformation or cyst formation. This case series highlights that the clinical features and treatment outcomes of compound odontomas are consistent with current literature.

Keywords: Benign tumors, Compound odontoma, Odontogenic tumors

SS-040

Bifosfonat Nekrozunda PRF Uygulaması: Bir Vaka Sunumu ve Literatür Derlemesi

Merve İSLAMOĞLU, Sertan ERGUN

*İstanbul Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

GİRİŞ: Bifosfonat ilişkili çene osteonekrozu (BRONJ), özellikle bifosfonat tedavisi gören hastalarda diş çekimi veya invaziv dental işlemler sonrası gelişebilen, tedavisi güç ve yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bir tablodur. Klinik bulgular arasında nekrotik kemik varlığı, ağrı, enfeksiyon ve fonksiyon bozukluğu yer alır. Güncel tedavi yaklaşımları; konservatif ilaç tedavileri, antibiyotik kullanımı, cerrahi debridman ve iyileşmeyi hızlandırıcı biyomateryallerin uygulanmasını içermektedir. Son yıllarda otolog bir materyal olan Platelet Rich Fibrin (PRF), içerdiği büyüme faktörleri sayesinde doku rejenerasyonunu destekleme ve enfeksiyon riskini azaltma potansiyeli ile öne çıkmıştır.

VAKA SUNUMU: Bu olguda, meme kanseri nedeniyle uzun süre intravenöz zoledronik asit (Zometa) kullanmış ve yaklaşık 1,5 yıl önce tedavisi sonlandırılmış 73 yaşında kadın hasta sunulmaktadır. Sol maksillada ağrı ve nekrotik kemik alanı bulunan hastaya, cerrahi öncesi 4 hafta kombine antibiyotik tedavisi uygulanmıştır. Lokal anestezi altında nekrotik kemik uzaklaştırılmış, hazırlanan PRF defekt bölgesine yerleştirilmiş ve primer kapama sağlanmıştır. Postoperatif takiplerde iyileşmenin komplikasyonsuz seyrettiği gözlenmiştir.

SONUÇ: Bu vaka, PRF'nin BRONJ tedavisinde cerrahi yaklaşıma katkı sağlayabileceğini göstermektedir. PRF, biyouyumlu yapısı ve büyüme faktörleri aracılığıyla yara iyileşmesini desteklemekte ve literatürle uyumlu olumlu sonuçlar vermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bifosfonat ilişkili osteonekroz, BRONJ, cerrahi tedavi, Trombositten Zengin Fibrin

PRF Application in Bisphosphonate Necrosis: A Case Report and Literature Review

Merve İSLAMOĞLU, Sertan ERGUN

Istanbul University Institute of Health Sciences Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Bisphosphonate-related osteonecrosis of the jaws (BRONJ) is a challenging condition that may develop in patients receiving bisphosphonate therapy, particularly after tooth extraction or invasive dental procedures. It is characterized by necrotic bone exposure, pain, infection, and impaired oral function, significantly reducing patients' quality of life. Current treatment strategies include conservative medication, antibiotic therapy, surgical debridement, and the use of biomaterials to enhance healing. Platelet-Rich Fibrin (PRF), an autologous material rich in growth factors, has recently gained attention for its potential to promote tissue regeneration and reduce infection risk.

CASE PRESENTATION: This case report presents a 73-year-old female patient with a history of intravenous zoledronic acid (Zometa) therapy for breast cancer, discontinued 1.5 years earlier. The patient exhibited pain and necrotic bone in the left maxilla. Prior to surgery, a 4-week course of combined antibiotics was administered. Under local anesthesia, necrotic bone was removed, PRF was prepared and applied to the defect, and primary closure was achieved. Postoperative follow-up revealed uneventful healing without complications.

RESULT: This case demonstrates that PRF may enhance surgical outcomes in BRONJ management. Due to its biocompatibility and growth factor content, PRF supports wound healing and provides favorable results consistent with previous reports.

Keywords: Bisphosphonate-related osteonecrosis, BRONJ, Platelet-Rich Fibrin, surgical treatment

SS-041

Anestezinin Tarihsel Gelişimi: Diş Hekimliğinde Dönüm Noktaları

Oğuz TEMİZEL, Gülsüm AK

İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, anestezinin tarihsel gelişimini ve diş hekimliği ile oral maksillofasiyal cerrahideki rolünü inceleyerek modern dental uygulamalardaki önemini ortaya koymaktır.

Anesteziyolojinin gelişimi, modern tıbbın ve özellikle cerrahi disiplinlerin evriminde dönüm noktası oluşturmuş; ağrısız tedavi olanağı sağlayarak hasta konforu ve tedavi başarısını artırmıştır.

YÖNTEM: Bu derleme çalışmasında, anestezinin tarihsel kökenlerinden günümüz uygulamalarına kadar olan süreç, tıp ve diş hekimliği literatürü taranarak değerlendirilmiştir. Horace Wells ve William T.G. Morton'un öncü çalışmalarından başlayarak lokal, sedasyon ve genel anestezi yöntemlerinin diş hekimliğine entegrasyonu kronolojik olarak incelenmiştir.

BULGULAR: Anestezi uygulamaları 19. yüzyılda eter ve nitroz oksit kullanımıyla başlamış, Wells ve Morton'un deneysel çalışmalarıyla dental prosedürlerde ağrı yönetimi mümkün hale gelmiştir. Takip eden yıllarda lokal anesteziklerin keşfi, sedasyon tekniklerinin geliştirilmesi ve genel anestezinin çene cerrahisinde kullanımı, diş hekimliğinde disiplinler arası iş birliğini güçlendirmiştir. Günümüzde teknolojik yenilikler, bilgisayar destekli sistemler ve yeni farmakolojik ajanlar sayesinde dental anesteziyoloji hem güvenlik hem de etkinlik açısından ileri bir düzeye ulaşmıştır.

SONUÇ: Anestezinin tarihsel gelişimi, diş hekimliğinde devrim niteliğinde değişimlere yol açmış; klinik pratiği, hasta deneyimini ve cerrahi uygulamaları kökten dönüştürmüştür. Bu çalışma, diş hekimliği öğrencileri ve profesyonellerine anestezinin geçmişten günümüze uzanan yolculuğuna dair bütüncül bir bakış sunmayı hedeflemektedir.

Anahtar Kelimeler: Anestezi, Dental Anesteziyoloji, Diş Hekimliği Tarihi

The Historical Development of Anesthesia: Milestones in Dentistry

Oğuz TEMİZEL, Gülsüm AK

Department of Oral and maxillofacial surgery, Institute of Health Sciences, İstanbul University, İstanbul

OBJECTIVE: This study aims to examine the historical development of anesthesia and its role in dentistry and oral and maxillofacial surgery, emphasizing its importance in modern dental practice. The evolution of anesthesiology represents a turning point in modern medicine and surgical disciplines, enabling pain-free treatment and improving both patient comfort and treatment outcomes.

METHODS: This review evaluates the historical background and contemporary practices of anesthesia through a literature survey in medicine and dentistry. The integration of local, sedation, and general anesthesia techniques into dental practice was analyzed chronologically, beginning with the pioneering works of Horace Wells and William T.G. Morton.

RESULT: Anesthetic applications began in the 19th century with the use of ether and nitrous oxide. Experimental studies by Wells and Morton enabled effective pain management in dental procedures. Subsequently, the discovery of local anesthetics, the development of sedation methods, and the introduction of general anesthesia in jaw surgery strengthened interdisciplinary collaboration. Today, technological innovations, computer-assisted systems, and new pharmacological agents have elevated dental anesthesiology in terms of both safety and efficacy.

CONCLUSION: The historical development of anesthesia has led to revolutionary changes in dentistry, transforming clinical practice, patient experience, and surgical approaches. This study aims to provide dental students and professionals with a comprehensive overview of the evolution of anesthesia from past to present.

Keywords: Anesthesia, Dental Anesthesiology, History of Dentistry

SS-042

Subperiostal İmplantların Komplikasyon Oranları ve Kısa Dönem Takip Sonuçları

Burak DURDU, Suheyb BİLGE, Ahmet Emin DEMİRBAŞ, Emrah SOYLU
Erciyes Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilimdalı, Kayseri

AMAÇ: Subperiosteal implantlar, ileri düzey kemik rezorpsiyonuna sahip ve konvansiyonel implant uygulamasına uygun olmayan hastalarda alternatif bir tedavi seçeneği olarak geliştirilmiştir. Bu çalışmanın amacı, kliniğimizde subperiosteal implant uygulanmış hastaların kısa dönem(1-3 yıl) takip sürecinde ortaya çıkan komplikasyonları değerlendirmek ve literatürle karşılaştırmaktır.

YÖNTEM: Subperiosteal implant uygulanan hastalar 1-3 yıl süreyle düzenli aralıklarla klinik ve radyografik olarak takip edilmiştir. Takip süresince enfeksiyon, yumuşak doku iritasyonu, implant ekspozisyonu, protez uyum sorunları ve implant kaybı gibi komplikasyonlar kaydedilmiş; ayrıca hastaların subjektif memnuniyet düzeyleri değerlendirilmiştir.

BULGULAR: En sık gözlenen komplikasyonların yumuşak doku iritasyonu ve sınırlı implant ekspozisyonu olduğu saptanmıştır. Protez uyum problemleri ve enfeksiyon daha düşük sıklıkta görülürken, implant kaybı oranı oldukça sınırlı kalmıştır. Bulgular genel olarak literatürde bildirilen komplikasyon profilleri ile uyumludur.

SONUÇ: Subperiosteal implantların uzun dönem kullanımında komplikasyonlar görülebilmekte olup, Ancak bu komplikasyonların büyük oranda yönetilebilir nitelikte olduğu ve literatürde bildirilen verilerle paralellik gösterdiği belirlenmiştir. Uygun hasta seçimi, titiz cerrahi yaklaşım ve düzenli kontrollerin komplikasyon oranlarını azaltmada kritik rol oynadığı sonucuna varılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Subperiosteal implantlar, Komplikasyon, Takip

Complication Rates and Short-Term Follow-Up Results of Subperiosteal Implants

Burak DURDU, Suheyb BİLGE, Ahmet Emin DEMİRBAŞ, Emrah SOYLU
Erciyes University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kayseri

OBJECTIVE: Subperiosteal implants were developed as an alternative treatment option for patients with advanced bone resorption who are not suitable for conventional implant placement. The aim of this study was to evaluate the complications that occurred during the short-term (1-3 years) follow-up of patients who received subperiosteal implants in our clinic and to compare them with the literature.

METHODS: Patients receiving subperiosteal implants were followed clinically and radiographically at regular intervals for 1-3 years. Complications such as infection, soft tissue irritation, implant exposition, prosthesis fit problems, and implant loss were recorded during follow-up, and patients' subjective satisfaction levels were also assessed.

RESULT: The most common complications were soft tissue irritation and limited implant exposure. Prosthetic misfit and infection were observed less frequently, while implant loss was relatively rare. Overall, the findings were consistent with complication profiles previously reported in the literature.

CONCLUSION: In the long-term use of subperiosteal implants, complications may occur; however, it has been determined that these complications are largely manageable and consistent with the data reported in the literature. It was concluded that appropriate patient selection, meticulous surgical technique, and regular follow-up play a critical role in reducing complication rates."

Keywords: Subperiosteal implants, Complications, Follow-up

SS-043

Çeşitli Maksiller Sinüs Lift Operasyon Teknikleri ile Birlikte Uygulanan İmplantların Uzun Dönem Başarısının Klinik ve Radyografik Olarak İncelenmesi: Retrospektif Bir Çalışma

Helin Merve ÖZALP¹, Yavuz Tolga KORKMAZ¹, Fatih Mehmet KORKMAZ²

¹*karadeniz teknik Üniversitesi diş hekimliği fakültesi ağız diş çene cerrahisi trabzon*

²*karadeniz teknik üniversitesi diş hekimliği fakültesi protetik diş tedavisi trabzon*

AMAÇ: Posterior maksillada yetersiz kemik yüksekliği durumunda, implant uygulaması için güvenilir bir tedavi seçeneği olan maksiller sinüs lift operasyonları uygulanmaktadır. Son yıllarda, greft kullanılmadan gerçekleştirilen açık sinüs lift tekniği, tedavi maliyetini azaltması ve daha düşük komplikasyon riski taşıması nedeniyle popüler bir yöntem haline gelmiştir.

YÖNTEM: Çalışmamıza, posterior maksillada yetersiz kemik yüksekliği nedeniyle tek aşamalı sinüs lift operasyonu ile birlikte implant destekli sabit protetik restorasyon yapılan hastalar dahil edilmiştir. Hastalar retrospektif olarak değerlendirilmiş ve uygulanan cerrahi tekniğe göre iki gruba ayrılmıştır. Grup 1, greft kullanılmaksızın gerçekleştirilen açık maksiller sinüs lift operasyonu sırasında implant uygulaması yapılan hastaları, Grup 2 ise greft uygulamasıyla yapılan açık maksiller sinüs lift operasyonu veya kapalı sinüs lift tekniği sırasında implant yerleştirilen hastaları kapsamaktadır. Hastaların demografik özellikleri, implant boyutu ve özellikleri, rezidüel kemik yüksekliği, anatomik lokalizasyon ve takip süreleri değerlendirilmiştir. Çalışmamızın sonuç değişkeni implant sağkalım ve başarı oranıdır.

BULGULAR: Çalışmaya 72'si kadın ve 96'sı erkek toplam 168 hasta ve 316 implant dahil edilmiştir. Grup 1'de başarı oranı %88,7 ve sağkalım oranı %95,9 iken; Grup 2'de başarı oranı %83,6 ve sağkalım oranı %96,7 olarak bulunmuştur. İki grup arasında sağ kalım ve başarı oranı açısından istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmamıştır. Sigara kullanan hastalarda ise başarı ve sağkalım oranları anlamlı düzeyde düşük bulunmuştur.

SONUÇ: Çalışmamızda, greftsiz açık sinüs lift tekniğinin uzun dönem sağkalım ve başarı oranının, diğer yöntemlerle karşılaştırılabilir düzeyde olduğunu gösterilmiştir. Bu bulgular, söz konusu tekniğin maliyet ve komplikasyon riski açısından avantajlı olması nedeniyle uygun olgularda güvenle tercih edilebilecek tedavi seçeneklerinden biri olabileceğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: greftsiz sinüs lift, implant sağkalımı, implant başarıları

Clinical and Radiographic Evaluation of the Long-Term Success of Implants Placed in Conjunction with Various Maxillary Sinus Lift Techniques: A Retrospective Study

Helin Merve ÖZALP¹, Yavuz Tolga KORKMAZ¹, Fatih Mehmet KORKMAZ²

¹*karadeniz technical university faculty of dentistry oral and maxillofacial surgery trabzon*

²*karadeniz technical university faculty of dentistry oral and prosthodontics trabzon*

OBJECTIVE: n cases of insufficient bone height in the posterior maxilla, maxillary sinus lift procedures are applied as a reliable treatment option for implant placement. In recent years, the graft-free open sinus lift technique has gained popularity due to its ability to reduce treatment costs and its lower risk of complications.

METHODS: This study included patients who underwent implant-supported fixed prosthetic restorations with a one-stage sinus lift procedure due to inadequate bone height in the posterior maxilla. Patients were retrospectively evaluated and divided into two groups according to the surgical technique performed. Group 1 consisted of patients who underwent implant placement simultaneously with graft-free open maxillary sinus lift procedures, while Group 2 included patients who received implants either during open sinus lift procedures with grafting or via the closed sinus lift technique. Demographic characteristics of the patients, implant dimensions and features, residual bone height, anatomical localization, and follow-up periods were evaluated. The outcome variables of the study were implant survival and success rates.

RESULT: A total of 168 patients (72 females, 96 males) and 316 implants were included in the study. In Group 1, the success rate was 88.7% and the survival rate was 95.9%, while in Group 2, the success rate was 83.6% and the survival rate was 96.7%. No statistically significant differences were observed between the two groups regarding survival and success rates. However, success and survival rates were significantly lower in patients who smoked.

CONCLUSION: Our study demonstrated that the long-term survival and success rates of the graft-free open sinus lift technique are comparable to those of other methods. These findings suggest that, due to its advantages in terms of cost-effectiveness and reduced complication risk, this technique can be safely considered as a reliable treatment option in appropriate cases.

Keywords: graftless sinus lifting, implant survival, implant success

SS-044

Monoküler ve Binoküler Algının İmplant Açılanması Üzerine Etkisi: In Vitro Çalışma

Duygu BAŞEĞMEZ, Buğra DÜÇ, Abdullah ÖZEL, Muazzez SÜZEN, Sina UÇKAN
İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Her iki göz de görsel girdi sağlasa da, bir anahtar deliğinden bakmak, nişan almak veya mikroskop kullanmak gibi monoküler görevlerde tek göz baskındır. Bu çalışmanın amacı, simüle implant cerrahisi sırasında baskın monoküler ve binoküler algının yakın yerleştirilmiş implantların paralel dizilimi üzerindeki etkisini değerlendirmektir.

YÖNTEM: On beş diş hekimi, 30 akrilik mandibula modeli üzerinde implant cerrahisi simülasyonu gerçekleştirdi. Her uygulayıcı tarafından 44 ve 46 numaralı diş bölgelerine 4,1mm çapında iki implant yuvası, standart frezleme protokolüne uygun şekilde hazırlandı. Her klinisyen biri Rosenbach yöntemiyle belirlenen baskın gözle (monoküler), diğeri her iki göz açık olacak şekilde (binoküler) implant yerleştirdi.. Takiben paralel pimler yerleştirildi ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) görüntüleri alındı. CBCT kesitleri dijital olarak üst üste getirildi ve bukkolingual ve mezyodistal yönlerde açılanmalar ölçüldü. Veriler bağımsız örneklem t-testi ve Mann-Whitney U testi ile analiz edildi, $p < 0,05$ istatistiksel olarak anlamlı kabul edildi.

BULGULAR: Katılımcıların 7'si erkek, 8'i kadındı, 10'u ağız, diş ve çene cerrahisi uzmanı, 1'i implantolog ve 4'ü 4. sene doktora öğrencisiydi. Yedi klinisyende sağ göz, 7 sinde sol göz baskınlığı saptanırken, 1 inde belirgin bir dominans bulunmadı ancak sağ gözünü baskın olarak tercih etti. Mezyodistal açılanmada baskın göz ve her iki göz açık koşulları arasında istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunmazken ($p > 0,05$), bukkolingual açılanmada, baskın gözün iki göz açık koşuluna kıyasla sapması anlamlı derecede yüksek bulundu ($p = 0,007$).

SONUÇ: Bu çalışma oküler dominansın implant yerleştirme doğruluğunu etkilediğini ve monoküler koşullarda sapmaların daha fazla olduğunu göstermektedir. İmplant hazırlığında her iki gözün açık tutulması, cerrahi hassasiyeti artırmak ve komplikasyonları azaltmak için basit ve etkili bir strateji olabilir.

Anahtar Kelimeler: Oküler dominans, İmplant paralelliği, Monoküler ve binoküler algı

The Effect of Monocular and Binocular Perception on Implant Angulation: An In Vitro Study

Duygu BAŞEĞMEZ, Buğra DÜÇ, Abdullah ÖZEL, Muazzez SÜZEN, Sina UÇKAN
Department of Oral&Maxillofacial Surgery, Istanbul Medipol University, Istanbul, Türkiye

OBJECTIVE: Although both eyes provide visual input, tasks requiring monocular vision such as looking through a keyhole, aiming, or using a microscope are typically dominated by one eye. The aim of this study was to evaluate the effect of dominant monocular and binocular perception on the parallel alignment of closely placed implants during simulated implant surgery.

METHODS: Fifteen dentists performed simulated implant surgery on 30 acrylic mandibular models. In each model, two 4.1 mm implant sockets were prepared in the regions corresponding to teeth 44 and 46 using the standard drilling protocol. Each clinician placed implants under two conditions: one using the dominant eye (monocular), determined by the Rosenbach method, and the other with both eyes open (binocular). Subsequently, parallel pins were inserted and cone-beam computed tomography (CBCT) scans were obtained. CBCT sections were digitally superimposed, and angulations were measured in the buccolingual and mesiodistal directions. Data were analyzed using independent samples t-test and Mann–Whitney U test, with $p < 0.05$ considered statistically significant.

RESULT: Of the 15 participants, 7 were male and 8 female. Ten were oral and maxillofacial surgery specialists, one an implantologist, and four doctoral students. Right-eye dominance was found in 7 participants, left-eye dominance in 7, and one showed no clear dominance but preferred the right eye. There was no statistically significant difference in the Mesiodistal angulations dominant-eye and both-eyes-open conditions ($p > 0.05$). However, buccolingual deviations were significantly greater with the dominant-eye condition compared to both-eyes open ($p=0.007$).

CONCLUSION: This study demonstrates that ocular dominance affects implant placement accuracy, with greater buccolingual deviations under monocular conditions compared with binocular vision. Maintaining both eyes open during implant preparation may represent a simple and effective strategy to enhance surgical precision and reduce complications.

Keywords: Ocular dominance, implant parallelism, monocular & binocular perception

SS-045

**Otojen Blok Greftlemenin Yatay Kemik Kaybında İmplant Yerleştirilmesi Öncesi ve Sonrası
Başarısının Değerlendirilmesi: Retrospektif Bir Çalışma**

Esin DEMİR

İzmir Eğitim Diş Hastanesi

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, blok kemik grefti ile augmentasyon uygulanan bölgelere yerleştirilen implantların stabilitesini, yeterli boyutlara sahip yerli kemiğe yerleştirilen implantlarla karşılaştırmalı olarak değerlendirmektir. Ayrıca, blok greftlerle augmentasyon yapılan bölgelere yerleştirilen implantların çevresindeki marjinal kemik kaybı, kemik kazanım miktarı ve periimplant sağlık ile kontur değerlendirilmiştir.

YÖNTEM: Bu retrospektif çalışma, Ocak 2018 ile Eylül 2024 tarihleri arasında 27 hastadaki 54 implantı incelemiştir. Dahil edilen her hastanın biri greft uygulanan bölgeye, diğeri ise yeterli boyutlara sahip yerli kemiğe yerleştirilmiş olmak üzere birer implantı bulunmaktadır. Yerleştirme anındaki, 4. aydaki ve 6. aydaki implant stabilite katsayısı (ISQ) değerleri kaydedilmiştir. Kemik kazanç miktarı ve implantlar etrafındaki marjinal kemik kaybı CBCT ile değerlendirilmiştir. Marjinal kemik kaybı, periimplant sağlık sondalama derinliği ve kanama indeksi açısından değerlendirilmiştir.

BULGULAR: Blok greft ile augmente edilen bölgelerdeki 27 implanttan ikisi survive olamamıştır. Yerleştirme anında ve 4. ayda yerli kemiğe ve greft uygulanan bölgeye yerleştirilen implantların stabilitesi arasında anlamlı bir fark olmamasına rağmen ($p>,05$), 6. aydaki implant stabilitesi arasında anlamlı bir fark tespit edilmiştir. Greft uygulanan bölgelere yerleştirilen implantlarda ISQ değerleri anlamlı olarak daha yüksek bulunmuştur ($p=,04$). Greftlemeden altı ay sonra ortalama kemik kazancı $4,03\pm0,82$ mm olarak ölçülmüştür. Greftleme yöntemleri, greft ile alıcı kemik arasındaki temas durumuna göre değerlendirilmiştir. Blok ile alıcı kemik arasında Khoury yönteminde olduğu gibi mesafe olan olgular, anlamlı derecede daha yüksek kemik kazancı ile sonuçlanmıştır ($p=,036$). Blok greft ile augmentasyon uygulanan bölgelerdeki 27 implanttan dördünde marjinal kemik kaybı tespit edilmiştir. Boyutları yeterli olan yerli kemiğe uygulanan 27 implanttan ikisinde ise sınırlı marjinal kemik kaybı gözlemlenmiştir.

SONUÇ: SONUÇ: Otojen blok greftleme, kemik genişliğini artırmak ve implant yerleştirmeyi kolaylaştırmak için değerli bir çözüm olarak ortaya çıkmaktadır. Ancak, bu sınırlı çalışmada, marjinal kemik rezorpsiyonunun greft uygulanan bölgelerde daha sık görüldüğü tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: dental implant, otojen kemik grefti, alveol rekonstrüksiyonu

Evaluation of the Success of Autogenous Block Grafting in Horizontal Bone Loss Prior to and After Implant Placement: A Retrospective Study

Esin DEMİR

İzmir Training Dental Hospital

OBJECTIVE: The aim of this study was to evaluate implant stabilities which were inserted to augmented areas with block bone graft comparing with implants inserted to native bone with sufficient dimensions. Furthermore, marginal bone loss, bone gain and periimplant health that were inserted to augmented areas with block grafts were evaluated.

METHODS: This retrospective study investigated 54 implants in 27 patients between January 2018 and September 2024. Every included patients have had one implant which was inserted to grafted area, one implant which was inserted to native bone without grafting. Implant stability quotient (ISQ) values at time of insertion and at 4th months and 6th months were achieved. Amount of bone gain and stability of bone around implants were evaluated with CBCT. Periimplant health regarding marginal bone loss, probing depth and bleeding index was evaluated.

RESULT: Two out of 27 implants could not be survived in grafted regions. Although there was no significant difference between stability of implants that were applied to native bone and grafted area at time of insertion and at 4th months ($p > .05$), there was a significant difference between stability of implants at 6. Months. ISQ values were significantly higher in implants that were inserted to grafted areas. ($p = .04$) Mean bone gain at six months after grafting was 4.03 ± 0.82 mm. Grafting methods were evaluated according to contact of graft and recipient bone. Cases with distance between block and recipient bone like Khoury method resulted with significantly higher bone gain. ($p = .036$) Four out of 27 implants have had marginal bone loss in augmented areas. Two out of 27 implants applied to areas of native bone have had a limited marginal bone loss.

CONCLUSION: Autogenous block grafting emerges as a valuable solution for enhancing bone width. However, in this limited study marginal bone resorption was more frequently seen in grafted areas.

Keywords: dental implant, autogenous bone graft, alveolar reconstruction

SS-046

Zirkonya dental implantlar: vaka raporları ve literatür derlemesi

Alanur ŞAHABETTİNOĞLU, Belir ATALAY

İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Zirkonya dental implantlar; metal içermemeleri, yüksek biyouyumlulukları ve doğal diş rengine benzer estetik özellikleri sayesinde özellikle ön bölge rehabilitasyonlarında titanyuma alternatif güvenilir bir seçenek olarak öne çıkmaktadır. Ayrıca metal alerjisi veya hipersensitivite öyküsü olan hastalar için de önemli bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Biyouyumlulukları, düşük plak birikimi eğilimleri ve diş benzer renk özellikleri, yumuşak doku uyumunu ve doğal estetik sonuçları desteklemektedir. Üretim teknolojilerindeki gelişmeler, mikro ve nano ölçekte yüzey modifikasyonlarının uygulanmasına olanak sağlamış ve osseointegrasyon kapasitesini artırmıştır.

VAKA SUNUMU: Bu çalışma estetik beklentileri yüksek veya metal alerjisi öyküsü bulunan hastaları kapsamaktadır. Olguların çoğu anterior maksilla bölgesinden seçilmekle birlikte, artmış oklüzal yükün bulunduğu posterior alanlar veya dar kretli bölgeler de biyolojik gereklilikler nedeniyle tedaviye dahil edilmiştir. Primer stabilite sağlandığı takdirde tek parçalı ve iki parçalı zirkonya implantlarla immedat yerleştirme ve yükleme protokolleri uygulanmıştır. İmplantasyon sırasında trombositten zengin fibrin ve allogreft kullanılarak soket ogmentasyonu yapılmış, geçici restorasyonlar implantlara aynı seansta yerleştirilmiştir. Hastalar dört ay boyunca takip edilmiş ve bu süre sonunda daimi restorasyonlar yapılmıştır. Tedavinin sonunda peri implant dokuların sağlıklı olduğu, iyileşmenin komplikasyonsuz ilerlediği gözlenmiştir.

SONUÇ: Bu vaka dizisi, zirkonya implantların farklı klinik durumlarda güvenle uygulanabileceğini ve yeterli estetik ile fonksiyonel sonuçlar sağlayabileceğini göstermektedir. Anterior maksillada olduğu kadar dar kret veya posterior mandibula gibi daha fazla oklüzal yük gelen bölgelerde de komplikasyonsuz iyileşme gözlenmiştir. Bununla birlikte, zirkonya implantların uzun dönem performansını değerlendirmek için daha fazla klinik çalışmaya ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: biyouyumluluk, estetik, immedat yükleme, osseointegrasyon, zirkonya dental implant

Zirconia dental implants: case reports and literature review

Alanur ŞAHABETTİNOĞLU, Belir ATALAY
Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Zirconia dental implants stand out as a reliable alternative to titanium, particularly in anterior region rehabilitations, owing to their metal free composition, high biocompatibility and aesthetic properties resembling the natural tooth colour. They also provide an important treatment option for patients with a history of metal allergy or hypersensitivity. Their biocompatibility, low propensity for plaque accumulation and tooth like colour characteristics support soft tissue adaptation and natural aesthetic outcomes.

Advances in manufacturing technology have allowed the application of micro and nano scale surface modifications and have increased the capacity for osseointegration.

CASE PRESENTATION: This study evaluated patients with high aesthetic expectations or metal allergies. Most cases involved the anterior maxilla, but some posterior regions with high occlusal load or narrow crests were included. When primary stability was achieved, single and two piece zirconia implants were immediately placed and loaded. Socket augmentation with platelet rich fibrin and allograft and provisional restorations were done in the same session. After four months, definitive restorations were fitted; peri implant tissues were healthy and healing uneventful.

RESULT: This case series shows that zirconia implants can be safely applied in different clinical situations and provide adequate aesthetic and functional results. Complication-free healing was observed not only in the anterior maxilla but also in narrow crests or posterior mandible regions subject to greater occlusal loads. Nevertheless, more clinical studies are needed to evaluate the long-term performance of zirconia implants.

Keywords: aesthetics, biocompatibility, immediate loading, osseointegration, zirconia dental implant

SS-047

**Zigomatik İmplantlarda Yumuşak Doku Yönetimine Yönelik İki Farklı Cerrahi Tekniğin
Değerlendirilmesi: İki Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi**

Anıl KAMAL, Mahzun YILDIZ, Mehmet Emre YURTTUTAN
Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Zigomatik implantlar, maksillada ileri derecede kemik kaybı bulunan ve greftleme ile rekonstrüksiyonun zor olduğu olgularda konvansiyonel dental implantlara alternatif bir tedavi seçeneği olarak geliştirilmiştir. Özellikle de ekstramaksiller teknikle yerleştirilen zigomatik implantlar, bukkal yumuşak dokular üzerinde irritasyona neden olarak dehisans ve potansiyel enfeksiyon riskini artırmaktadır. Bu vaka raporunda, zigomatik implant uygulaması yapılan iki hastada bukkal yumuşak doku yönetimine yönelik iki farklı cerrahi teknik sunulmaktadır. İlk hastada ZAGA "Scarf Graft" tekniği, ikinci hastada ise bukkal yağ dokusu kullanılarak implant çevresindeki yumuşak dokular desteklenmiştir.

VAKA SUNUMU: 58 yaşında sistemik rahatsızlığı bulunmayan hareketli protezini kullanamama şikâyeti olan kadın hasta ve 22 yaşında sistemik anemnezinde ektodermal displazi bulunan sabit protez beklentisi olan erkek hasta. Her iki hastanın da radyolojik ve klinik muayene sonrası üst çenesindeki hem vertikal hemde horizontal kemik yetersizliği sebebiyle üst çeneye 2 zigoma ve 2 konvansiyonel implant planlanmıştır. İlk olguda cerrahi sırasında hastanın dişeti kalınlığı yeterli olduğu için hastada ekstra ödem oluşturmamak adına flep primer kapatılarak operasyon tamamlandı. Ameliyat sonrası 1. yılda ilgili bölgede dişetinde çekilme oluştu ve implantın boynu açığa çıktı. Bu komplikasyonu çözmek için lokal anestezi altında zigomatik implantların etrafı ZAGA "Scarf Graft" tekniğiyle desteklendi, iki yıl sonunda implant çevresindeki yumuşak dokuda dehises görülmedi. İkinci olguda zigomatik implantların etrafı bukkal yağ dokusu kullanılarak desteklendi, iki yıl sonunda implant çevresindeki yumuşak dokularda dehisans izlenmedi.

SONUÇ: Sunulan iki farklı teknikle zigomatik implant çevresinde uygun yumuşak doku yönetiminde etkili bir yaklaşım sağlamaktadır. Doğru yumuşak doku yönetimi komplikasyonların önlenmesinde ve uzun dönem başarıda önemli rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bukkal yağ dokusu, Scarf greft, Yumuşak doku yönetimi, Zigomatik implantlar

Evaluation of Two Different Surgical Techniques for Soft Tissue Management Around Zygomatic Implants: Two Case Reports and Literature Review

Anil KAMAL, Mahzun YILDIZ, Mehmet Emre YURTTUTAN

Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Zygomatic implants have been developed as an alternative treatment option to conventional dental implants in cases with severe maxillary bone loss where reconstruction with grafting is challenging. Particularly when placed using the extramaxillary technique, zygomatic implants may cause irritation on the buccal soft tissues, increasing the risk of dehiscence and potential infection. This case report presents two different surgical techniques for buccal soft tissue management in two patients who underwent zygomatic implant placement. In the first case, the ZAGA “Scarf Graft” technique was applied, while in the second case, buccal fat pad tissue was used to support the soft tissues surrounding the implant.

CASE PRESENTATION: The first patient was a 58-year-old woman with no systemic disease who complained of not being able to use her removable prosthesis. The second patient was a 22-year-old man with ectodermal dysplasia and a fixed prosthesis expectation. Radiographic and clinical examinations revealed vertical and horizontal bone deficiencies in the maxilla. For both patients, two zygomatic and two conventional implants were planned.

In the first case, sufficient gingival thickness allowed primary flap closure without additional grafting. After one year, gingival recession and implant neck exposure occurred. Under local anesthesia, the area was augmented using the ZAGA “Scarf Graft” technique. After two years, no dehiscence was observed.

In the second case, buccal fat pad tissue was used to support the soft tissue around the zygomatic implants. At the two-year follow-up, no dehiscence or complications were detected.

RESULT: The two techniques presented provide effective approaches for appropriate soft tissue management around zygomatic implants. Proper soft tissue management plays an important role in preventing complications and ensuring long-term success.

Keywords: Buccal fat pad, Scarf graft, Soft tissue management, Zygomatic implants

SS-048

Farklı Anatomik Boşluklara Yer Değiştiren İmplantların Cerrahi Yönetimi: Dört Olgu ve Literatür Değerlendirmesi

Sezai ÇİFTÇİ, Seher Ezgi KAMİŞ

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Dental implant cerrahisinin önemli komplikasyonlarından biri implantların ektopik bölgelere yer değiştirmesidir ve genellikle perioperatif dönemde meydana gelir. Maksillada, azalan alveolar kemik yüksekliği implantların sinüse göç riskini artırır Sublingual boşluğa yer değiştirme ise literatürde oldukça nadirdir.

VAKA SUNUMU: VAKA 1: Dış merkezde maksiller posterior bölgeye yerleştirilen implantın sinüse yer değiştirmesi üzerine hasta kliniğimize yönlendirilmiş, radyolojik inceleme sonrası lateral pencere yöntemiyle implant çıkarılmıştır.

VAKA 2: Yaklaşık 17 yıl önce dış merkezde sinüse yer değiştiren implantı tedaviye devam etmek istemediği için sinüste bırakılan hasta yeniden implant uygulaması talebiyle kliniğimize başvurmuştur. Radyolojik muayenede implantın sinüs içinde olduğu görüldü. İmplant bukkal pencere yöntemiyle çıkarıldı.

VAKA 3: Mandibular posterior bölgede cerrahi sırasında fark edilmeyen lingual korteks perforasyonu sonucu implant sublingual boşluğa yer değiştirdi. Lingual flep kaldırılarak implant çıkarıldı.

VAKA 4: Kapama vidası takılırken hastanın hex anahtarını yutması üzerine, radyolojik lokalizasyon yapılarak hastanın genel cerrahiye yönlendirilmesi sağlanmış ve komplikasyonsuz şekilde gastrointestinal sistemden atılımı gözlenmiştir.

SONUÇ: Dental implantların anatomik boşluklara yer değiştirmesi, multifaktöriyel etiyolojiye sahip, nadir ancak potansiyel olarak ciddi sonuçlar doğuran bir komplikasyondur. Bu komplikasyonların önlenmesinde detaylı preoperatif değerlendirme, doğru cerrahi teknikler ve implantın primer stabilitesinin sağlanması hayati öneme sahiptir. İmplantın yer değiştirmesi durumunda, olası komplikasyonları engellemek için mümkün olan en kısa sürede cerrahi olarak çıkarılmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Dental implant, maksiller sinüs, sublingual boşluk

Surgical Management of Implants Migrating into Different Anatomical Spaces: Four Cases and a Literature Review

Sezai ÇİFTÇİ, Seher Ezgi KAMİŞ

inönü University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: One of the major complications of dental implant surgery is the migration of implants into ectopic sites, which usually occurs during the perioperative period. In the maxilla, decreased alveolar bone height increases the risk of implant displacement into the sinus. Migration into the sublingual space, however, is extremely rare in the literature.

CASE PRESENTATION: CASE 1: The patient was referred to our clinic due to migration of an implant, which had been placed in the posterior maxilla at an external center, into the sinus. Following radiological evaluation, the implant was removed using the lateral window approach.

CASE 2: The patient, who had an implant that migrated into the sinus approximately 17 years ago at an external center and was left untreated in the sinus, returned to our clinic requesting a new implant. Radiographic examination revealed that the implant remained within the sinus. The implant was removed using the buccal window approach.

CASE 3: During surgery in the posterior mandible, an undetected perforation of the lingual cortex resulted in implant migration into the sublingual space. The implant was removed after raising a lingual flap.

CASE 4: While placing the healing abutment, the patient accidentally swallowed the hex driver. Radiological localization was performed, and the patient was referred to general surgery. The instrument passed through the gastrointestinal tract without complications.

RESULT: Migration of dental implants into anatomical spaces is a rare but potentially serious complication with a multifactorial etiology. Detailed preoperative assessment, proper surgical techniques, and achieving primary implant stability are crucial for preventing these complications. In cases of implant migration, prompt surgical removal is recommended to prevent possible adverse outcomes.

Keywords: Dental implant, Maxillary sinus, Sublingual space

SS-049

Atrofik Dişsiz Maksilla Ve Bruksizme Sahip Hastanın Protetik Rehabilitasyonunda Kullanılan Subperiostal İmplantlarda Oluşan Stresin Sonlu Elemanlar Analizi İle Değerlendirilmesi

Melek ALKAP¹, Yusuf EMES¹, BÜKET AYBAR¹, ERKAN SANCAKLI²

¹*İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Üniversitesi, Protetik Diş Tedavisi Ana Bilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

AMAÇ: Bruksizm tanılı hastalarda subperiostal implant tasarımlarının ve malzemelerinin klinik kullanım öncesinde değerlendirilmesidir.

YÖNTEM: Cavood-Howell sınıf V hastanın tomografi verileri kullanılarak maksillanın matematiksel modeli oluşturulmuştur. Model üzerine tek ve iki parça olmak üzere iki subperiostal implant tasarlanmıştır. Subperiostal implantlarda titanyum (Ti) ve polietileneretereketon (PEEK) materyalleri kullanılmıştır. Normal oklüzal kuvvetleri simüle etmek için vertikal yönde santral dişin insizal kenarına 50 N ve birinci molar dişin fossasına 150 N kuvvet çift taraflı olarak uygulanmıştır. Oblik kuvvetler ise birinci molar dişin fossasına 30° açı ile 100 N olarak uygulanmıştır. Patolojik oklüzal kuvvetleri simüle etmek için vertikal yönde santral dişin insizal kenarına 200 N, birinci molar dişin fossasına 600 N kuvvet çift taraflı uygulanmıştır. Oblik kuvvetler ise birinci molar dişin fossasına 30° açı ile 400 N olarak uygulanmıştır.

BULGULAR: İmplantlarda oluşan von Mises stres değerleri karşılaştırıldığında tek parça subperiostal implant sistemlerinin, iki parçalı sistemlere kıyasla daha yüksek von Mises stres değerlerine sahip olduğu gözlemlenmiştir. Ti kullanılan modellerde, PEEK kullanılan modellere kıyasla daha düşük von Mises stres değerleri gözlemlenirken, oblik kuvvetler vertikal kuvvetlere göre daha yüksek von Mises stres değerleri oluşturmuştur. Kemikte oluşan stres değerleri karşılaştırıldığında iki parça implant sistemi daha yüksek stres değerlerine neden olmuştur. Materyaller karşılaştırıldığında ise PEEK materyalinde Ti materyaline oranla kemikte daha düşük stres değerleri gözlemlenmiştir.

SONUÇ: En yüksek von Mises değeri patolojik oblik kuvvet altında tek parça PEEK malzeme kullanılan implantta gözlemlenmiştir. Ti materyalinden tasarlanan subperiostal implantın bruksist ve bruksizmi olmayan hastalarda uygulanabileceği sonucuna varılmıştır. PEEK subperiostal implantın ise bruksizmi olmayan hastalarda uygulanabileceği, bruksist hastalarda plastik deformasyona uğrayacağı için kullanılamayacağı sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: bruksizm, iki parça subperiostal implant, tek parça subperiostal implant, titanyum subperiostal implant, PEEK subperiostal implant

Evaluation of Stress in Subperiosteal Implants Used in Prosthetic Rehabilitation of a Patient with Atrophic Edentulous Maxilla and Bruxism by Finite Element Analysis

Melek ALKAP¹, Yusuf EMES¹, BÜKET AYBAR¹, ERKAN SANCAKLI²

¹*Istanbul University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul, Turkey*

²*Istanbul University, Department of Prosthetic Dentistry, Istanbul, Turkey*

OBJECTIVE: Evaluation of subperiosteal implant designs and materials prior to their clinical use in patients with bruxism.

METHODS: Two subperiosteal implants, one and two pieces, were designed on the model. Titanium (Ti) and polyetheretherketone (PEEK) materials were used in the subperiosteal implants. To simulate normal occlusal forces, force of 50N was applied bilaterally to the incisal edge of the central tooth and 150N to the fossa of the first molar in the vertical direction. Oblique forces of 100N were applied at a 30° angle to the fossa of the first molar. To simulate pathologic occlusal forces, a force of 200N was applied bilaterally to the incisal edge of the central tooth and 600N to the fossa of the first molar in the vertical direction. Oblique forces of 400N were applied at a 30° angle to the fossa of the first molar.

RESULT: Comparison of the von Mises stress values of the implants showed that one-piece subperiosteal implant systems had higher von Mises stress values compared to two-piece systems. Lower von Mises stress values were observed in models using Ti compared to models using PEEK, while oblique forces generated higher von Mises stress values than vertical forces. When the stress values in the bone were compared, the two-piece implant system caused higher stress values. When the materials were compared, lower stress values were observed in PEEK material compared to Ti material.

CONCLUSION: It was concluded that the PEEK subperiosteal implant can be used in patients without bruxism, but cannot be used in bruxist patients because it will undergo plastic deformation.

Keywords: bruxism, two-piece subperiosteal implant, one-piece subperiosteal implant, titanium subperiosteal implant, PEEK subperiosteal implant

SS-050

Yönlendirilmiş Kemik Rejenerasyonunda Çadır Vida Tekniğinin Değerlendirilmesi

Elif Aslı GÜLŞEN, Uğur GÜLŞEN, Enes KARAGÖZ

Bülent Ecevit Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Zonguldak, Türkiye

AMAÇ: Yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu (YKR), yetersiz genişlikteki alveoler kretlerin ogmentasyonu için yaygın olarak kullanılan bir tekniktir. Çadır vida tekniği ile gerçekleştirilen YKR uygulamalarında çadır vidaları, bir hacim koruyucu unsur olarak görev yaparak yumuşak dokunun greft materyali ile doğrudan temas etmesini engellemektedir. Bu çalışmanın amacı, yönlendirilmiş kemik rejenerasyonunda çadır vida tekniğinin kret ogmentasyonu üzerine etkinliğinin değerlendirilmesidir.

YÖNTEM: Çalışmaya, implant tedavisi planlanan ve preoperatif KIBT taramaları sonucunda horizontal ogmentasyon gereksinimi saptanan hastalar dahil edilmiştir. Cerrahi prosedürlerde çadır vidası, rezorbe olabilen membran, enjekte edilebilen trombosit zengin fibrin (e-TZF) ve allogreft materyalleri kullanılmıştır. Çalışmamızda operasyon öncesinde ve cerrahiden altı ay sonrasında çekilmiş olan KIBT görüntüleri değerlendirilmiştir. Sabit anatomik referans noktaları olarak kret tepesinden 2, 4 ve 6 mm apikal seviyelerde görüntüler elde edilerek karşılaştırılma yapılmış ve horizontal kret genişlikleri ölçülerek karşılaştırılmıştır.

BULGULAR: Postoperatif 6. ayda elde edilen 2, 4 ve 6 mm mesafelerdeki kret genişliklerinin değerleri, preoperatif ölçümlerdeki genişlik değerlerine oranla daha yüksek düzeyde bulunmuştur. Elde edilen ölçümler ile greft uygulanan bölgelerdeki kemik kazanımları niceliksel olarak istatistiksel analizle değerlendirilmiştir.

SONUÇ: Çalışmamız, çadır vida tekniği kullanılarak uygulanan yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu işlemlerinin, alveoler kretin farklı seviyelerinde istatistiksel olarak anlamlı düzeyde horizontal kemik kazanımı sağladığını göstermektedir. Çadır vida tekniği, horizontal yönde kemik kazanımı açısından öngörülebilir, başarılı ve güvenilir bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Alveoler kemik ogmentasyonu, çadır vida tekniği, horizontal kemik kazanımı, yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu

Evaluation of The Tent Screw Technique in Guided Bone Regeneration

Elif Aslı GÜLŞEN, Uğur GÜLŞEN, Enes KARAGÖZ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bülent Ecevit University, Zonguldak, Turkey

OBJECTIVE: Guided bone regeneration (GBR) is a widely used technique for the augmentation of alveolar ridges with insufficient width. In GBR procedures performed with the tent screw technique, screws act as space-maintaining elements, preventing direct contact of the soft tissue with the graft material. This preserves graft stability and supports the regeneration process. The aim of this study was to evaluate the effectiveness of the tent screw technique in alveolar ridge augmentation within the context of guided bone regeneration.

METHODS: Patients scheduled for implant therapy who required horizontal augmentation based on preoperative cone beam computed tomography (CBCT) scans were included in the study. Surgical procedures involved the use of tenting screws, resorbable membranes, injectable platelet-rich fibrin (i-PRF) and allograft materials. CBCT images obtained preoperatively and six months postoperatively were evaluated. Superimposition was performed using fixed anatomical reference points, and horizontal ridge widths were measured and compared at 2, 4, and 6 mm apical to the crest.

RESULT: At the 6th postoperative month, ridge width measurements obtained at 2, 4, and 6 mm apical to the crest were found to be higher compared to preoperative values. The obtained measurements were subjected to statistical analysis, and bone gains in the grafted regions were quantitatively evaluated.

CONCLUSION: Our study demonstrates that guided bone regeneration procedures performed with the tent screw technique result in statistically significant horizontal bone gain at different levels of the alveolar ridge. The tent screw technique represents a predictable, successful, and reliable method for achieving horizontal bone augmentation.

Keywords: Alveolar bone augmentation, guided bone regeneration, horizontal bone gain, tent screw technique

SS-051

Bilateral Sagittal Split Ramus Osteotomisi Uygulanan Hastalarda İstenmeyen Kırık Oluşumu
İnsidansı: Retrospektif Bir Çalışma

Muammer Çağrı SALKIMTAŞ, Berkay TOKUÇ, Sadi MEMİŞ
Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, sagittal split ramus osteotomisi (SSRO) operasyonu sırasında istenmeyen kırık oluşumunun insidansını belirlemek ve bu durumun cinsiyet, yaş, osteotominin uygulandığı taraf ve maloklüzyon tipine göre dağılımını değerlendirmektir.

YÖNTEM: Kocaeli Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı'nda bilateral SSRO uygulanan 152 hastanın kayıtları retrospektif olarak incelendi. İstenmeyen kırık oluşumu insidansı, cinsiyet, yaş, osteotominin uygulandığı taraf ve iskeletsel maloklüzyon tipine göre değerlendirildi.

BULGULAR: Toplam 152 hastanın 93'ü (%61,2) kadın, 59'u (%38,8) erkekti ve ortalama yaş 22,4 yıl (16–49 yaş arasında) olarak tespit edildi. Bu hastaların 38'inde (% 25,0) Sınıf II, 114'ünde (% 75,0) ise Sınıf III maloklüzyon mevcuttu. Toplam 304 SSRO uygulamasında 9 istenmeyen kırık olgusu saptandı ve bu oran % 2,9 olarak tespit edildi. İstenmeyen kırık gelişen hastaların 6'sı (%66,7) erkek, 3'ü (%33,3) kadındı. Bu grubun yaş aralığı 17–35 yıl olup, ortalama yaş 23,6 yıl olarak değerlendirildi. Olguların 5'i (%55,6) sağ tarafta, 4'ü (%44,4) sol tarafta izlendi. İskeletsel maloklüzyon dağılımı incelendiğinde ise 7 olguda (%77,8) Sınıf III, 2 olguda (%22,2) Sınıf II maloklüzyon bulunduğu gözlemlendi.

SONUÇ: Tek bir merkezde gerçekleştirilen bu çalışmanın sonuçları literatürde bu konuyla ilgili yapılmış çalışmalarla benzerlik göstermektedir. Bununla birlikte, literatürde bildirilen insidans farklılıkları; hasta anatomisi, cerrahi teknikler veya cerrah kaynaklı değişkenliklerle ilişkili olabilir.

Anahtar Kelimeler: İstenmeyen kırık oluşumu, Mandibula, Ortognatik cerrahi, Sagittal split ramus osteotomisi

Bad Split Incidence in Patients Undergoing Bilateral Sagittal Split Ramus Osteotomy: A Retrospective Study

Muammer Çağrı SALKIMTAŞ, Berkay TOKUÇ, Sadi MEMİŞ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye

OBJECTIVE: The aim of this study was to assess the incidence of bad split in sagittal split ramus osteotomy (SSRO) procedures and to analyze its distribution according to gender, age, side of osteotomy and malocclusion type.

METHODS: Records of 152 patients who underwent bilateral SSRO at the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Kocaeli University were retrospectively reviewed. The occurrence of bad split was determined with respect to gender, age, side of osteotomy, and type of skeletal malocclusion.

RESULT: Among 152 patients, 93 (61.2%) were female and 59 (38.8%) were male, with a mean age of 22.4 years (range, 16–49 years). Among these patients, 38 (25.0%) were diagnosed with Class II malocclusion and 114 (75.0%) with Class III malocclusion. A total of 304 SSROs were performed, and 9 bad splits were identified, corresponding to an incidence of 2.9%. Of these cases, 6 (66.7%) occurred in males and 3 (33.3%) in females. Patients with bad splits were aged between 17 and 35 years, with a mean age of 23.6 years. Regarding the side of occurrence, 5 (55.6%) were on the right and 4 (44.4%) on the left. In terms of skeletal malocclusion, 7 patients (77.8%) presented with Class III malocclusion and 2 patients (22.2%) with Class II malocclusion.

CONCLUSION: The findings of this single-center study are consistent with previously published data. Nevertheless, variations in the reported incidence of bad splits across studies may be attributed to differences in patient anatomy, surgical techniques, or operators.

Keywords: Bad split, Mandible, Orthognathic surgery, Sagittal split ramus osteotomy

SS-052

Mandibular Osteotomiler Açısından Sigmoid Kanalın Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KIBT) ile Değerlendirilmesi

İsmail YILDIRIM¹, Çağrı DELİLBAŞI¹, Kader AYDIN²

¹*İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız, Diş, ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız, Diş, ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı, İstanbul*

AMAÇ: Sigmoid kanal, sigmoid çentikten başlayarak mandibula ramusu boyunca inferior yönde ilerleyen intraosseöz bir yapıdır. Bu kanal içerisinde maksiller arterin bir dalı seyretmektedir. Bu çalışmanın amacı, Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KIBT) kullanılarak sigmoid kanalın anatomik özelliklerini değerlendirmek ve mandibular osteotomiler sırasında klinik önemini vurgulamaktır.

YÖNTEM: Retrospektif olarak incelenen KIBT görüntülerinde sigmoid kanalın varlığı ve seyri değerlendirildi. Demografik dağılım, kanalın varlığı ve lokalizasyonu, uzunluk ve çap ölçümleri ile kanalın mandibular lingula, ramus anterioru ve ramus posterioruna olan mesafeleri analiz edildi. Ölçümler sagittal, aksiyel ve koronal kesitlerde yapıldı. Sonuçlar istatistiksel olarak değerlendirildi.

BULGULAR: Toplam 18–40 yaş aralığındaki 102 hastaya ait KIBT görüntüsü incelendi. Sigmoid kanal 38 hastada (%37,2) tespit edildi. Kanalın bilateral varlığı 12 hastada, yalnızca sağ tarafta varlığı 16 hastada, yalnızca sol tarafta varlığı ise 10 hastada görüldü. Ortalama kanal uzunluğu 5,93 mm, ortalama çapı 0,97 mm olarak bulundu. Kanalın mandibular lingulaya ortalama uzaklığı 3,95 mm; ramus anterioruna ortalama uzaklığı 12,49 mm; ramus posterioruna ortalama uzaklığı ise 18,82 mm olarak ölçüldü.

SONUÇ: Sigmoid kanal mandibular lingulaya oldukça yakın konumlanmaktadır. Bu nedenle, özellikle sagittal split ramus osteotomisi sırasında kanalın zarar görmesi olasıdır ve bu durum, içinden geçen arteriyel yapı nedeniyle intraoperatif kanamaya yol açabilir.

Anahtar Kelimeler: Sigmoid Kanal, Mandibular Osteotomi, KIBT

Cone Beam Computerized Tomography (CBCT) Evaluation of the Sigmoid Canal with Respect to Mandibular Osteotomies

İsmail YILDIRIM¹, Çağrı DELİLBAŞI¹, Kader AYDIN²

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, School of Dentistry, İstanbul Medipol University, İstanbul, Türkiye*

²*Department of Oral and Dentofacial Radiology, School of Dentistry, İstanbul Medipol University, İstanbul, Türkiye*

OBJECTIVE: The sigmoid canal is an intraosseous structure that originates from the sigmoid notch and descends inferiorly along the mandibular ramus. A branch of the maxillary artery courses within this canal. The aim of this study was to evaluate the anatomical characteristics of the sigmoid canal using Cone Beam Computerized Tomography (CBCT) and highlight its clinical significance during mandibular osteotomies.

METHODS: Retrospective analysis of CBCT scans was performed to identify the presence and course of the sigmoid canal. Parameters assessed included demographic distribution, canal presence and localization, length and diameter, as well as its distances to the mandibular lingula, anterior ramus, and posterior ramus. Measurements were obtained in sagittal, axial, and coronal planes. Results were statistically analyzed.

RESULT: A total of 102 CBCT scans from patients aged 18–40 years were evaluated. The sigmoid canal was identified in 38 patients (37,2%). Bilateral presence was observed in 12 patients, right-sided presence in 16 patients, and left-sided presence in 10 patients. The mean canal length was 5,93 mm, and the mean diameter was 0.97 mm. The mean distance to the mandibular lingula was 3,95 mm, while mean distances to the anterior and posterior ramus were 12,49 mm and 18,82 mm, respectively.

CONCLUSION: The sigmoid canal is frequently located in close proximity to the mandibular lingula. Therefore, during sagittal split ramus osteotomy, there is a potential risk of injuring this canal, which may result in intraoperative bleeding due to its arterial content.

Keywords: Sigmoid Canal, Mandibular Osteotomy, CBCT

SS-053

**Yüz Çekiciliği ve Ortognatik Cerrahi Gerekliliği Algısında Meslek Grupları ve Yapay Zekâ
Arasındaki Farklılıklar: Türk Popülasyonunda Bir İnceleme**

CEYLAN GÜZEL, İrem TURKAN, Yağmur MALKOÇ, Hilal YILANCI
İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, Türk popülasyonunda çene cerrahları, ortodontistler ve sıradan bireyler (layperson) ile yapay zekâ arasında yüz çekiciliği ve ortognatik cerrahi gerekliliği algısındaki farklılıkları incelemektir.

YÖNTEM: Türk bireylerine ait standartize edilmiş yüz profili fotoğrafları dijital olarak manipüle edilerek hazırlanmıştır. Bu profiller çene cerrahları, ortodontistler, sıradan bireyler ve yapay zekâ algoritması tarafından değerlendirilmiştir. Katılımcılar her profil için çekicilik puanlaması yapmış ve cerrahi gerekliliği belirtmiştir. İstatistiksel analizler gruplar arası farklılıkları ortaya koymak için uygulanmıştır.

BULGULAR: Yapay zekâ, iskeletsel uyumsuzluklara karşı daha yüksek duyarlılık göstermiştir. Çene cerrahları ve ortodontistler, sıradan bireylere kıyasla cerrahi gerekliliği daha yüksek oranda belirtmiştir. Çekicilik puanlamalarında gruplar arasında anlamlı farklılıklar bulunmuş, dental ve medikal uzmanların değerlendirmeleri yapay zekâ çıktılarıyla daha uyumlu saptanmıştır.

SONUÇ: Yüz çekiciliği ve ameliyat gerekliliği algısı çene cerrahları, ortodontistler, sıradan bireyler ve yapay zekâ arasında anlamlı farklılıklar göstermektedir. Bu bulgular, estetik ve cerrahi karar alma süreçlerinde hem profesyonel hem de toplumsal algıların dikkate alınmasının önemini ortaya koymakta; ayrıca yapay zekânın klinik karar destek süreçlerinde potansiyel bir araç olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Yüz çekiciliği, Ortognatik cerrahi, Yapay zekâ

Differences Between Occupational Groups and Artificial Intelligence in the Perception of Facial Attractiveness and Orthognathic Surgery Necessity: An Investigation in the Turkish Population

CEYLAN GÜZEL, Irem TURKAN, Yağmur MALKOÇ, Hilal YİLANCI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, School of Dentistry, Istanbul Medipol University, Istanbul, Türkiye.

OBJECTIVE: The aim of this study was to investigate the differences in the perception of facial attractiveness and the necessity for orthognathic surgery among oral and maxillofacial surgeons, orthodontists, laypersons, and artificial intelligence (AI) in the Turkish population.

METHODS: Standardized facial profile photographs of Turkish individuals were digitally manipulated. These profiles were evaluated by oral and maxillofacial surgeons, orthodontists, laypersons, and an AI algorithm. Each profile was scored for attractiveness and assessed for surgical necessity. Statistical analyses were conducted to compare inter-group differences.

RESULT: AI evaluations demonstrated greater sensitivity to skeletal discrepancies. Oral and maxillofacial surgeons and orthodontists reported surgical necessity more frequently than laypersons. Significant differences were observed in attractiveness scoring among groups, with dental and medical specialists showing closer alignment with AI outputs.

CONCLUSION: The perception of facial attractiveness and the evaluation of orthognathic surgery necessity differ significantly among oral and maxillofacial surgeons, orthodontists, laypersons, and AI. These findings highlight the importance of considering both professional judgment and societal perceptions in treatment planning and suggest that AI may serve as a supportive tool in clinical decision-making.

Keywords: Facial attractiveness, Orthognathic surgery, Artificial intelligence

SS-054

Le Fort I Osteotomisinde Üçüncü Molar Dişinin Varlığı ve Pozisyonu Pterygomaksiller Kırık Paterni Etkiler Mi?

Wissam ALZALAK, Muazzez SÜZEN, Sina UCKAN

İstanbul Medipol Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Pterygomaksiller ayrılma, Le Fort I osteotomisinde kritik bir basamaktır ve istenmeyen kırık paternleri cerrahi komplikasyonlara yol açabilir. Tüm gömülü ve yarı gömülü 20 yaş dişlerinin operasyondan tercihen 4-6 ay önce çekilmesi gerekliliğine inanılır. Bu retrospektif çalışmanın amacı; i) maksiller üçüncü molar dişin varlığı ve pozisyonunun ve/veya ii) pterygomaksiller birleşkenin morfolometrik özelliklerinin PMJ kırık paternini etkileyip etkilemediğini değerlendirmektir.

YAKA SUNUMU: YÖNTEM:

Le Fort I osteotomisi uygulanmış 115 hastanın (230 bölge) Bilgisayarlı Tomografi (BT) görüntüleri değerlendirildi. Preoperatif BT'de (T0) sağ ve sol PMJ anatomisi incelendi; PMJ kalınlığı, genişliği ve açısı kaydedildi. Postoperatif (ortalama 6 ay) BT'de (T1) her bir PMJ bölgesindeki kırık tipi üç gruptan birine sınıflandırıldı: temiz kesim, maksiller sinüs tipi, pterygoid kırık tipi. Ayrıca her hastanın preoperatif iskelet sınıfı da kaydedildi. İstatistiksel analizlerde Ki-kare testi, tek yönlü ANOVA ve Kruskal-Wallis testleri kullanıldı; anlamlılık düzeyi $p < 0.05$ olarak kabul edildi.

SONUÇ: BULGULAR:

Çoğu kırık temiz kesim paternindeydi ($n=155$), bunu maksiller sinüs tipi kırıklar ($n=55$) izledi. Maksiller üçüncü molar dişin varlığı veya pozisyonundan bağımsız olarak en az görülen kırık paterni pterygoid kırık idi ($n=20$). Kırık paterni ile üçüncü molar varlığı/pozisyonu arasında anlamlı bir ilişki bulunmadı ($p=0.196$). PMJ kalınlığı, genişliği ve açısı açısından kırık tipleri arasında anlamlı fark yoktu (tüm $p > 0.3$). İskelet sınıflandırması (Sınıf I-III) ile kırık paterni arasında da anlamlı ilişki bulunmadı ($p=0.41$).

SONUÇ:

Maksiller üçüncü molar dişlerin varlığı/pozisyonu ve pterygomaksiller birleşkenin morfolometrik özelliklerinin PTJ ayrılmasına etkisi olmadığı gözlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Le Fort I, Pterygomaksiller birleşke, maksiller üçüncü molar

Does Third Molar Presence and Position Affect Pterygomaxillary Fracture Pattern in Le Fort I Osteotomy?

Wissam ALZALAK, Muazzez SÜZEN, Sina UCKAN

Department of Oral & Maxillofacial Surgery, Istanbul Medipol University, Faculty of Dentistry, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Pterygomaxillary separation is a critical step in Le Fort I osteotomy, however, unfavorable fracture patterns may lead to surgical complications. It is believed that all impacted and partially impacted wisdom teeth should be extracted 4-6 months before the operation. The aim of this retrospective study was to evaluate whether i) the presence and position of the maxillary third molar and/or ii) the morphometric characteristics of the pterygomaxillary junction influence the type of PMJ fracture pattern.

CASE PRESENTATION: METHODS: Computerized Tomography (CT) observational evaluation was performed on 115 patients (230 areas) who underwent Le Fort I Osteotomy. In the preoperative CT scan (T0), the left and right PMJ anatomy was evaluated and the PMJ thickness, width, and angle were recorded. In the postoperative CT scan (T1) (mean 6 months), the fracture type at each PMJ site was classified into one of three groups: clean cut, maxillary sinus type, pterygoid fracture type. The preoperative skeletal class of each patient was also recorded. Statistical analyses included Chi-square, one-way ANOVA, and Kruskal-Wallis tests and significance set at $p < 0.05$.

RESULT: The majority of fractures were clean-cut pattern ($n=155$), followed by maxillary sinus fracture type ($n=55$). The least observed fracture pattern type, irrespective of maxillary third molar presence/position, was pterygoid fracture pattern ($n=20$). No significant relation was found between fracture pattern and third molar presence and position ($p=0.196$). PMJ thickness, width, and angle had no significance among fracture types (all $p > 0.3$). Skeletal classification (Class I-III) was not significantly related to fracture pattern ($p=0.41$).

CONCLUSION: The presence/position of maxillary third molars and the morphometric characteristics of the pterygomaxillary junction were observed to have no significant effect on pterygomaxillary separation pattern.

Keywords: Le Fort I, Pterygomaxillary Junction, Maxillary Third Molar

SS-055

Temporomandibular eklem rahatsızlıkları tedavisinde uygulanan farklı artrosentez yöntemlerinin klinik olarak değerlendirilmesi: retrospektif çalışma

Ayşe BAYRAKTAR, Helin Merve ÖZALP, Cem ÜNGÖR
ktü diş hekimliği fakültesi ağız diş ve çene cerrahisi trabzon

AMAÇ: Temporomandibular düzensizlikler (TMD), ağrı, hareket kısıtlılığı ve eklem sesleriyle seyrederek yaşam kalitesini olumsuz etkiler. Konservatif tedaviye yanıt vermeyen olgularda minimal invaziv bir yöntem olan artrosentez uygulanır. Bu çalışma, Wilkes evre II-III TME bozukluğu olan hastalarda farklı artrosentez tekniklerini intraoperatif ve klinik sonuçlar açısından karşılaştırmıştır.

YÖNTEM: Bu çalışma, Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde yürütülmüş olup, iki farklı artrosentez tekniğiyle tedavi edilen 50 hastanın kayıtları retrospektif olarak incelenmiştir. Grup 1'de Mun ve ark. tarafından tanımlanan çift iğne yöntemi, Grup 2'de ise Rahal ve ark. tarafından kullanılan fabrikasyon Y-şekilli kanül yöntemi uygulanmıştır. Tüm hastalara lokal anestezi altında artrosentez yapılarak eklem boşluğu Ringer Laktat ile yıkanmış ve 1 ml hyaluronik asit enjeksiyonu uygulanmıştır. Çene hareketleri, çiğneme etkinliği, ağrı düzeyi, eklem sesleri, deviasyon/defleksiyon, otolojik semptomlar ve baş ağrısı preoperatif, postoperatif 1. ve 6. ayda değerlendirilmiş; ayrıca iğne giriş sayısı, işlem süresi, komplikasyon durumu ve tedavi tolerasyonu gibi intraoperatif parametreler gruplar arasında karşılaştırılmıştır.

BULGULAR: Grup 2'de iğne giriş sayısı anlamlı olarak daha az bulunmuştur ($p=0,049$). İşlem süresi, komplikasyonlar ve tedavi tolerasyonu açısından fark izlenmemiştir. Fonksiyonel değerlendirmede her iki grupta iyileşme gözlenmiş; protrüzyon Grup 1 lehine ($p=0,035$), çiğneme etkinliği ise Grup 2 lehine ($p=0,015$) anlamlı bulunmuştur. Semptomatik parametrelerde her iki grupta düzelme saptanmış, ancak gruplar arasında anlamlı fark görülmemiştir ($p>0,05$).

SONUÇ: Farklı artrosentez yöntemleri intraoperatif ve klinik açıdan karşılaştırıldığında, her iki tekniğin de eklem fonksiyonlarını ve semptomları iyileştirmede etkili olduğu görülmüş, ancak bazı parametrelerde gruplar lehine farklılıklar saptanmıştır. Bulgular, artrosentezin temporomandibular eklem bozukluklarının tedavisinde güvenilir ve etkin bir yöntem olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular Eklem Bozuklukları, Temporomandibular Eklem Artrosentezi, TME Artrosentez modifikasyonları

Clinical evaluation of different arthrocentesis methods used in the treatment of temporomandibular joint disorders: a retrospective study

Ayşe BAYRAKTAR, Helin Merve ÖZALP, Cem ÜNGÖR
ktü faculty of dentistry oral and maxillofacial surgery trabzon

OBJECTIVE: Temporomandibular disorders (TMD) negatively impact quality of life by causing pain, restricted movement, and joint noises. In cases unresponsive to conservative treatment, arthrocentesis, a minimally invasive technique, is applied. This study compared different arthrocentesis techniques in patients with Wilkes stage II–III TME disorders in terms of intraoperative and clinical outcomes.

METHODS: This study was conducted at the Faculty of Dentistry, Karadeniz Technical University, and the records of 50 patients treated with two different arthrocentesis techniques were retrospectively reviewed. The double-needle technique described by Mun et al. was applied in Group 1, while the manufactured Y-shaped cannula technique used by Rahal et al. was applied in Group 2. Jaw movements, chewing efficiency, pain level, joint sounds, deviation/deflexion, otological symptoms, and headache were assessed preoperatively and at 1 and 6 months postoperatively; intraoperative parameters such as the number of needle entries, procedure duration, complication status, and treatment tolerance were also compared between groups.

RESULT: The number of needle insertions was significantly lower in Group 2. Functional assessment showed improvement in both groups; protrusion was significantly better in Group 1, while chewing efficiency was significantly better in Group 2. Improvement was observed in symptomatic parameters in both groups, but no significant difference was seen between the groups.

CONCLUSION: The findings indicate that arthrocentesis is a reliable and effective method in the treatment of temporomandibular joint disorders.

Keywords: Temporomandibular Joint Disorders, Temporomandibular Joint Arthrocentesis, TME Arthrocentesis Modifications

SS-056

Rekürrent Temporomandibular Eklem Dislokasyon Hastalarında TME Morfolojisinin Morfometrik Analizi

Zehra GÜLEROL AYDIN, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu/Türkiye

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı rekürrent temporomandibular eklem (TME) dislokasyonu görülen hastalarda morfolojik yapıların analizlerini yapmak,

fonksiyonel hareketler üzerindeki etkisini incelemek ve sağlıklı bireylerle karşılaştırmaktır.

YÖNTEM: Çalışmaya konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KİBT) çekilmiş rekürrent temporomandibular eklem dislokasyonuna sahip 15 hasta çalışma grubuna ve 50 sağlıklı birey kontrol grubuna dahil edilmiştir. Artiküler eminens eğimi ve yüksekliği, glenoid fossa derinliği ve genişliği, kondilin mediolateral ve anteroposterior boyu, kondil uzunluğu, eklem aralıkları sagittal ve koronal kesitlerde incelenmiştir. Ayrıca mandibular fonksiyonel hareketlerde incelenmiştir.

BULGULAR: Gruplara göre artiküler eminens eğimi ve yüksekliği değerlerinde istatistiksel olarak anlamlı bir fark bulunamamıştır. Koronal kesitte ölçülen artiküler eminens eğimi sağ eklemde istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmuştur ($p=0,014$). Glenoid fossa genişliği her iki eklemde sagittal kesitte istatistiksel olarak anlamlı farklılık bulunmuştur. Artiküler eminens morfolojisinin fonksiyonel hareketler üzerindeki etkisi anlamsız bulunmuştur.

SONUÇ: Rekürrent temporomandibular eklem dislokasyonu olan hastalarda glenoid fossa genişliğinin daha fazla olarak bulunması fonksiyonel eklem sırasında eklem stabilitesini azaltabileceğini ve dislokasyona zemin hazırlayacağını düşündürmektedir.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular rahatsızlıklar, Temporomandibular eklem dislokasyonu, Artiküler eminens, Glenoid fossa

Morphometric Analysis Of Tmj Morphology In Patients With Recurrent Temporomandibular Joint Dislocation

Zehra GÜLEROL AYDIN, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: The aim of this study is to analyze the morphological structures in patients with recurrent temporomandibular joint (TMJ) dislocation, to examine their effects on functional movements, and to compare the findings with healthy individuals.

METHODS: The study included 15 patients with recurrent TMJ dislocation who underwent cone-beam computed tomography (CBCT) as the study group and 50 healthy individuals as the control group. The articular eminence inclination and height, glenoid fossa depth and width, the mediolateral and anteroposterior dimensions of the condyle, condyle length and joint spaces were evaluated in both sagittal and coronal sections. In addition, mandibular functional movements were also assessed.

RESULT: There were no statistically significant differences in articular eminence inclination and height values between the groups. However, in the coronal section, a statistically significant difference was found in the articular eminence inclination on the right joint ($p = 0.014$). The glenoid fossa width showed statistically significant differences in both joints in the sagittal section. The effect of articular eminence morphology on functional movements was found to be not significant.

CONCLUSION: The increased glenoid fossa width observed in patients with recurrent TMJ dislocation may reduce joint stability during functional movements and could contribute to the predisposition to dislocation.

Keywords: Temporomandibular disorders, Temporomandibular joint dislocation, Articular eminence, Glenoid fossa

SS-057

Preauriküler tedavi yaklaşımlarıyla üç kondil kırığı vakası: vaka serisi

Muhammet Fatih ÇİÇEK, ahmet CAYMAZ, cansu gül KOCA
Uşak Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: AMAÇ: Bu vaka raporunda travma sebebiyle oluşan kondil kırıklarının tedavi ve takipleri sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Vaka raporu: Uşak Üniversitesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı polikliniğimize başvuran sistemik hastalığı olmayan 3 hastanın tedavi ve takipleri yapılmıştır.

Vaka 1, travma sebebiyle sağ kondilde alçak seviye mediale deplase boyun kırığı, sol kondilde mediale deplase kondil başı kırığı ve parasimfizde oblik kırığı olan 19 yaşındaki erkek hasta preauriküler yaklaşımla opere edilmiştir. Sağ kondildeki kırık ve parasimfizdeki kırık fikse edilmiştir. Sol kondildeki kırık fikse edilememiştir. 3 aylık takipleri yapılmıştır.

Vaka 2, darp sebebiyle sağ kondilde alçak seviye mediale deplase boyun kırığı olan 49 yaşındaki erkek hasta Alkayat Bramley yaklaşımıyla opere edilmiştir. 3 aylık takipleri yapılmıştır.

Vaka 3, trafik kazası sebebiyle sağ kondilinde alçak seviye mediale deplase boyun kırığı olan 24 yaşındaki erkek hasta preauriküler yaklaşımla opere edilmiştir. 1 senelik takibi yapılmıştır.

Bütün hastalara 1 ay süreyle İMF uygulanmıştır ve takipleri yapılmıştır.

SONUÇ: SONUÇ: Ameliyatları tamamlanan ve takipleri yapılan 3 hastanın da travma öncesi mevcut oklüzyonu sağlanmıştır. Hastalarda fasiyal sinir hasarı, enfeksiyon veya post-op kanama gibi komplikasyonlara rastlanmamıştır. Ağız açıklığı maloklüzyon olmaksızın 35± 5mm olarak ölçülmüştür.

Anahtar Kelimeler: kondil kırığı, preauriküler yaklaşım, açık redüksiyon

Three condylar fracture cases treated with preauricular approaches: a case series

Muhammet Fatih ÇİÇEK, ahmet CAYMAZ, cansu gül KOCA
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Uşak University, Uşak, Turkey

OBJECTIVE: This case report presents the treatment and follow-up of condylar fractures caused by trauma.

CASE PRESENTATION: The treatment and follow-up of 3 patients without systemic diseases, who presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery at Uşak University, were carried out. Case 1: A 19-year-old male patient with a low-level medially displaced condylar neck fracture on the right side, a medially displaced condylar head fracture on the left side, and an oblique fracture in the parasymphysis due to trauma, was operated on using a preauricular approach. The fracture on the right condyle and the parasymphysis were fixed. The fracture on the left condyle could not be fixed. A 3-month follow-up was conducted.

Case 2: A 49-year-old male patient with a low-level medially displaced condylar neck fracture on the right side due to assault was operated on using the Alkayat-Bramley approach. A 3-month follow-up was conducted.

Case 3: A 24-year-old male patient with a low-level medially displaced condylar neck fracture on the right side due to a traffic accident was operated on using a preauricular approach. A 1-year follow-up was conducted.

IMF was applied to all patients for one month, and regular follow-ups were performed.

RESULT: In all three patients who underwent surgery and were followed up, pre-traumatic occlusion was successfully restored. No complications such as facial nerve injury, infection, or postoperative bleeding were observed. Mouth opening was measured at 35 ± 5 mm without malocclusion.

Keywords: Condylar fracture, preauricular approach, mandibular trauma

SS-058

Kondilektomi Sonrası Kas Eğitimi ve Oklüzyonun Korunması

Naz Deniz Koşer, Fırat Güneş, Salih Oflioğlu, Anıl Özyurt, Candan Efeoğlu
Dokuz Eylül Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Bu olgu sunumunun amacı, unilateral kondilektomi sonrası eklem protezi kullanılmadan yalnızca ortodontik elastikler ve intermaksiller fiksasyon ile tedavi edilen iki hastayı sunmak ve klinik sonuçlarını değerlendirmektir.

VAKA SUNUMU: İlk olgu, trafik kazası sonrası mandibula kırığı nedeniyle dış merkezde opere edilen 17 yaşındaki erkek hastadır. Mandibula korpusu plak ve vidalarla tespit edilmiş, ancak kondildeki deplase kırığa müdahale edilmemiştir. Kliniğimizde yapılan değerlendirme sonrası kondilde rezorpsiyon saptanmış, kondilektomi uygulanmış ve intermaksiller fiksasyon vidaları yerleştirilmiştir. Ortodontik elastiklerle kas eğitimi yapılarak doğru kapanış yönlendirilmiştir. İkinci olgu, sol temporomandibular eklem bölgesinde travmatik kemik kisti tanısı alan 20 yaşındaki kadın hastadır. Kondil fragmanları eksize edilmiş, bölge kürete edilmiştir. Kontralateral intermaksiller fiksasyon vidalarına elastikler uygulanarak kas eğitimi ile oklüzyon korunmuştur. Operasyonda periost korunduğu için ilgili bölgede yeni kemik oluşumu gözlemlenmiştir. Her iki olgunun takip sürecinde semptomsuz seyir yanı sıra fonksiyonel ve estetik açıdan tatmin edici sonuçlar elde edilmiştir.

SONUÇ: Tek taraflı kondilektomi sonrası eklem protezi kullanılmadan arch bar veya intermaksiller fiksasyon vidaları ile elastik destekli kas eğitiminin sağlanabileceği ve oklüzyonun korunabileceği gösterilmiştir.

Anahtar Kelimeler: İntermaksiller fiksasyon, Kas eğitimi, Kondilektomi, Temporomandibular eklem

Muscle Training and Occlusion Preservation After Condylectomy

Naz Deniz Koşer, Fırat Güneş, Salih Oflioğlu, Anıl Özyurt, Candan Efeoğlu

Dokuz Eylül University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İzmir, Turkey.

OBJECTIVE: The aim of this report is to present two unilateral condylectomy cases managed without prosthetic replacement, using only intermaxillary fixation and orthodontic elastics, and to evaluate their clinical outcomes.

CASE PRESENTATION: The first case involved a 17-year-old male patient who had undergone surgery at an external center due to a mandibular fracture following a traffic accident. The mandibular corpus had been fixed with plates and screws; however, the displaced condylar fracture had not been addressed. Upon evaluation at our clinic, resorption of the condyle was detected. A condylectomy was performed, and intermaxillary fixation screws were placed. Proper occlusion was guided through muscle training using orthodontic elastics. The second case was a 20-year-old female patient diagnosed with a traumatic bone cyst in the left temporomandibular joint region. The condylar fragments were excised, and the area was curetted. Elastics were applied to the contralateral intermaxillary fixation screws, and occlusion was maintained through muscle training. Since the periosteum was preserved during the operation, new bone formation was observed in the corresponding area. Both patients remained asymptomatic during follow-up, and functionally and aesthetically satisfactory outcomes were achieved.

RESULT: These two cases demonstrate that unilateral condylectomy can be successfully managed without prosthetic replacement, using arch bars or intermaxillary fixation screws in combination with elastics to provide muscle training and preserve occlusion.

Keywords: Condylectomy, Intermaxillary fixation, Muscle training, Temporomandibular joint

Figür 1
Figure 1

Olgu 1'in postoperatif 2. ayındaki intraoral görünümü.
Intraoral view of Case 1 at the second postoperative month.

Figür 2
Figure 2

Olgu 2'nin postoperatif 1. yılındaki intraoral görünümü.
Intraoral view of Case 2 at the first postoperative year.

SS-059

Dental implant somun sisteminin etkinliğinin değerlendirilmesi

Mert SAHİN, Emrah SOYLU

Erciyes Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi

AMAÇ: Diş çekimi veya erken diş kaybı sonrasında alveoler bölgede zamanla kemik rezorpsiyonu meydana gelmekte, bunun sonucunda implant yerleştirilmesi çoğu zaman mümkün olamamaktadır. Bu gibi vakalarda implant uygulamasını gerçekleştirebilmek için genellikle maksiller sinüs lift operasyonuna ihtiyaç duyulmaktadır. Sinüs lift işlemi iki aşamalı veya tek aşamalı olarak gerçekleştirilebilmekte olup, yöntemin seçimini rezidüel kemik yüksekliği belirlemektedir. Eğer eş zamanlı implant yerleştirilmesi için yeterli kemik yüksekliği bulunmazsa, öncelikle greftleme yapılmakta ve greftin ilgili bölgede kemik ile kaynaşmasının ardından implant tedavisi uygulanmaktadır.

Bu çalışmanın amacı, yeni geliştirilen somun sistemi sayesinde, rezidüel kemik yüksekliği yetersiz olan hastalarda implantın tek aşamalı sinüs lift ile eş zamanlı olarak uygulanabilmesini sağlamaktır.

YÖNTEM: Posterior maksillayı temsil eden poliüretan modeller üzerinde, somun sistemi kullanılan ve kullanılmayan implant grupları oluşturuldu. Tüm implantların stabiliteleri, Osstell ISQ cihazı ile bukkal, palatinal, mezial ve distal yönlerden ölçülerek karşılaştırmalı biçimde değerlendirildi. Ölçümler, implantların yerleştirildiği andaki primer stabilite düzeylerini belirlemek amacıyla gerçekleştirildi.

BULGULAR: Somun sistemi kullanılan gruplarda, tüm bölgelerde daha yüksek ve istatistiksel olarak anlamlı ISQ değerleri elde edildi. Bu bulgular, somun sisteminin implantlara ek mekanik tutuculuk sağlayarak primer stabiliteyi belirgin şekilde artırdığını göstermektedir.

SONUÇ: Yeni geliştirilen somun sistemi, kemik yüksekliği yetersiz posterior maksilla vakalarında implantların sinüs lift operasyonu ile aynı seansta uygulanabilmesine imkân tanımaktadır. Bu yönüyle sistem, cerrahi süreci kolaylaştıran ve tedavi başarısını artıran yenilikçi bir yaklaşım olarak değerlendirilmektedir. Ancak, yöntemin klinik geçerliliğini ve uzun dönem başarısını ortaya koymak için insan çalışmaları ihtiyacı duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: dental implant, sinüs lift, somun

Evaluation of the Effectiveness of the Dental Implant Nut System

Mert SAHİN, Emrah SOYLU

Erciyes University, Faculty Of Dentistry, Department Of Oral And Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Following tooth extraction or early tooth loss, alveolar bone resorption may prevent implant placement. In such cases, a maxillary sinus lift is often required. This procedure can be performed in one or two stages, depending on residual bone height. If simultaneous implant placement is not possible, grafting is done first, and implants are placed after integration. The aim of this study is to evaluate a newly developed nut system that enables implants to be placed simultaneously with a single-stage sinus lift in patients with insufficient residual bone height.

METHODS: Polyurethane models representing the posterior maxilla were used to create two groups: implants placed with the nut system and implants placed without the nut system. The stability of all implants was measured in the buccal, palatal, mesial, and distal directions using an Osstell ISQ device and comparatively evaluated. The measurements were performed to determine the primary stability levels of the implants at the time of placement.

RESULT: In the groups where the nut system was used, higher and statistically significant ISQ values were obtained in all regions. These findings indicate that the nut system provides additional mechanical retention to implants and markedly enhances primary stability.

CONCLUSION: The newly developed nut system enables implants to be placed simultaneously with sinus lift surgery in posterior maxilla cases with insufficient bone height. In this respect, the system is considered an innovative approach that simplifies the surgical procedure and enhances treatment success.

Keywords: Dental implant, Sinus lift, nut

SS-060

Semaglutid (Ozempic) ve Dental BULGULAR: Çene Cerrahisinin Karşılaşabileceği Yeni Zorluklar

Gülce Ecem DOĞANCALI, Cemil İŞLER, Abdullah Tolga ŞİTİLCİ, Mehmet Ali ERDEM
İstanbul Üniversitesi, Ağız Dış Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

AMAÇ: Glukagon benzeri peptid-1 (GLP-1) reseptör agonisti olan semaglutid, tip 2 diyabet ve obezite tedavisinde yaygın olarak kullanılmaktadır. Bu çalışmanın amacı, semaglutid kullanımına bağlı bildirilen dental bulguları derlemek ve ağız cerrahları için olası klinik zorluklara dikkat çekmektir.

YÖNTEM: Semaglutid ile ilişkili oral komplikasyonları değerlendiren klinik raporlar, vaka bildirimleri ve deneysel çalışmalar literatür taraması ile incelenmiştir.

BULGULAR: Semaglutid kullanan hastalarda en sık bildirilen bulgu kserostomi olup, bu durum çürük ve mukozal enfeksiyon riskini artırmaktadır. Disguzi ve bulantı/kusma ile ilişkili dental erozyon da önemli yan etkiler arasında yer almaktadır. Deneysel veriler, GLP-1 agonistlerinin inflamatuvar süreçleri ve kemik metabolizmasını etkileyebileceğini göstermektedir. Bu bağlamda, dental implant cerrahisi sonrası osteonekroz ile semaglutid kullanımını ilişkilendirilebilir. Öte yandan, ilacın glisemik kontrolü iyileştirici etkisi periodontal sağlık üzerinde dolaylı fayda sağlayabilir.

SONUÇ: Semaglutid kullanımı, ağız cerrahları için yeni zorluklar ve dikkat gerektiren klinik durumlar ortaya çıkarmaktadır. Bu hastalarda ayrıntılı medikal anamnez alınmalı, cerrahi işlemler sonrasında iyileşme yakından izlenmeli ve gerekli durumlarda multidisipliner yaklaşım benimsenmelidir. Konunun aydınlatılması için daha geniş klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: implant, osteonektoz, semaglutid

Semaglutide (Ozempic) and Dental Findings: Emerging Challenges for Oral Surgeons

Gölce Ecem DOĞANCALI, Cemil İŞLER, Abdullah Tolga ŞİTİLCİ, Mehmet Ali ERDEM
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Semaglutide, a glucagon-like peptide-1 (GLP-1) receptor agonist, is widely prescribed for type 2 diabetes and obesity. While its systemic metabolic effects are well established, oral and dental manifestations have only recently been recognized. This study aims to summarize reported dental findings associated with semaglutide use and to emphasize potential clinical challenges for oral surgeons.

METHODS: A review of case reports, clinical observations, and experimental studies was performed to evaluate oral complications related to semaglutide therapy.

RESULT: The most frequently reported manifestation is xerostomia, which increases the risk of dental caries, mucosal discomfort, and opportunistic infections. Dysgeusia and dental erosion associated with nausea and vomiting are also observed. Experimental studies suggest that GLP-1 receptor agonists may modulate inflammation and bone metabolism. Correspondingly semaglutide use may be associated with osteonecrosis following dental implant surgery. Conversely, improved glycemic control provided by semaglutide may indirectly support periodontal health.

CONCLUSION: Semaglutide use introduces new challenges for oral surgeons. Comprehensive medical history assessment, close postoperative follow-up, and multidisciplinary management are recommended to optimize patient outcomes. Further large-scale studies are needed to clarify the mechanisms and clinical significance of these dental findings.

Keywords: implant, osteonecrosis, semaglutide

SS-061

Atrofik Maksiller Kretlerde Cerrahi Çözümler: Zigomatik İmplant Vaka Serisi ve Literatür Derlemesi

Tuğçe ÇABAS, Seray ÖZTÜRK, Berkay AKPINAR, Furkan SARAÇOĞLU, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Ankara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Uzun süren dişsizlik, travma, enfeksiyon, maksiller sinüsün pnömotizasyonundaki değişiklikler ve tümör cerrahisi gibi nedenlerle atrofiye uğrayan maksillada dental implant uygulaması imkansız hale gelebilmektedir. Zigomatik implantlar, özellikle posterior maksilladaki yetersiz kemik hacmi veya kalitesi nedeniyle konvansiyonel implant tedavisinin gerçekleştirilemediği durumlarda alternatif bir çözüm olarak ortaya çıkmaktadır. Zigomatik implantlar, sağkalım oranı yüksek ve komplikasyon oranı düşük, güvenilir bir tedavi seçeneğidir.

YÖNTEM: Bu vaka serisinde 2024-2025 tarihleri arasında Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi kliniğine dişsizlik şikayetiyle implant tedavisi amacıyla başvuran ve şiddetli atrofik maksillaya sahip 5 hasta değerlendirilmiştir.

BULGULAR: Hastaların 3'ü kadın, 2'si erkek, 42-66 yaş aralığında olduğu belirlendi. 4 hastada etiyolojinin erken yaşta diş kayıpları olduğu, 1 hastada ise Langerhans Hücreli Histiyoze bağlı kemik rezorpsiyonu olduğu tespit edildi. Atrofik maksillanın rehabilitasyonu amacıyla tüm hastalara genel anestezi altında zigoma implantları uygulanmasına karar verildi. Bir vakada implantların yerleştirilmesi esnasında bir tarafta yeterli primer stabilite sağlanamadığı için ameliyat sonlandırılıp 6 ay sonra bu bölgeye subperiosteal implant yapıldı.

SONUÇ: Zigomatik implantlar ile rehabilitasyon; greftsiz tedavi yaklaşımına izin veren, acil yükleme prosedürlerini mümkün kılan ve hastalarda psikolojik avantajları ile öngörülebilir bir tedavi seçeneğidir.

Anahtar Kelimeler: Alveol kemik, atrofik kret, zigoma implant

Surgical Solutions for Atrophic Maxillary Ridges: Case Series and Literature Review on Zygomatic Implants

Tuğçe ÇABAS, Seray ÖZTÜRK, Berkay AKPINAR, Furkan SARAÇOĞLU, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: The placement of dental implants may become unfeasible in the maxilla due to atrophy caused by prolonged edentulism, trauma, infection, changes in maxillary sinus pneumatization, and tumour surgery. Zygomatic implants have emerged as an alternative solution, particularly in cases where conventional implant treatment may be difficult due to insufficient bone volume or quality in the posterior maxilla. Zygomatic implants are a reliable treatment option, with a high survival rate and low complication rate.

METHODS: In this case series, 5 patients with severe maxillary atrophy who applied to the Oral and Maxillofacial Surgery Clinic of Ankara University Faculty of Dentistry between 2024 and 2025 for implant treatment due to edentulism were evaluated.

RESULT: Three patients were female and two were male, ranging in age from 42 to 66 years. In four patients, the etiology was early tooth loss, while in one patient, bone resorption due to Langerhans cell histiocytosis was identified. It was decided to place zygomatic implants under general anesthesia in all patients for the rehabilitation of atrophic maxilla. In one case, the surgery was terminated during implant placement because adequate primary stability could not be achieved on one side, and a subperiosteal implant was placed in this area 6 months later.

CONCLUSION: Rehabilitation with zygomatic implants is a predictable treatment option that allows for a graft-free approach, enables immediate loading procedures, and offers psychological advantages to patients.

Keywords: Alveolar bone, atrophic ridge, zygoma implant

SS-062

Tek kullanımlık ve çok kullanımlık frez sistemleriyle yerleştirilen implantların stabilite değerleri ve osseointegrasyon başarılarının karşılaştırılması: Pilot bir çalışma

Sinem AKSU, Beliz İlke ÖZDEMİR, Öznur ÖZALP, Alper SİNDEL, Göksel ŞİMŞEK KAYA, Mehmet Ali ALTAY

Akdeniz Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Antalya

AMAÇ: Dental implant cerrahisinde kullanılan frezlerin keskinliği ve yüzey özellikleri, operasyon sırasında oluşan ısı, basınç ve doku travması düzeyini doğrudan etkileyen önemli faktörlerdir. Bu özellikler osseointegrasyon sürecinin başarısında belirleyici rol oynar. Frezlerin tekrar kullanımı ve sterilizasyon işlemleri, zamanla yüzey deformasyonuna ve keskinlik kaybına neden olarak cerrahi etkinliği azaltabilir. Bu çalışmanın amacı, tek kullanımlık ve çok kullanımlık frez sistemleriyle yerleştirilen dental implantların cerrahi uygulama sırasındaki ve protetik yükleme öncesindeki osseointegrasyon düzeylerinin değerlendirilmesi ve karşılaştırılmasıdır.

YÖNTEM: Kavileri tek kullanımlık frez sistemleri ile hazırlanmış 11 dental implant ile geleneksel frez sistemleri kullanılarak hazırlanmış 11 dental implantın, yerleştirilmesinin hemen ardından ve protetik yükleme öncesi ölçülen ISQ değerleri tanımlayıcı istatistikler kullanılarak kıyaslanmıştır.

BULGULAR: Deney grubuna dahil edilen 11 dental implantın, yerleştirmenin hemen ardından ölçülen ISQ değerleri ortalaması 66,55, protetik yükleme öncesi ortalama değer ise 67,59 olarak hesaplanmıştır. Kontrol grubuna dahil edilen 11 dental implant için ise immedat ölçüm sonucu ISQ değerleri ortalaması 70,68, protetik yükleme öncesi ortalama ISQ değeri 64,2'dir. Tek kullanımlık ve çok kullanımlık frez sistemleriyle yerleştirilen implantların tümü protetik yükleme için yeterli osseointegrasyon düzeylerine ulaşmıştır. Farklı yöntemle yerleştirilen implantlardan oluşan gruplar arasında, stabilite değerleri ve osseointegrasyon başarıları yönünden istatistiksel olarak anlamlı bir fark görülmemiştir.

SONUÇ: Bu pilot çalışmadan elde edilen sonuçlar; uygun cerrahi protokoller ve sterilizasyon standartlarının titizlikle uygulanması halinde, tek kullanımlık ve çok kullanımlık frez sistemleriyle, osseointegrasyon açısından benzer biyolojik ve klinik başarı düzeylerine ulaşılabilirdiğini göstermektedir. Frez sistemi seçiminin, klinik gereklilikler, sterilizasyon koşulları, enfeksiyon kontrolü ve maliyet gibi diğer bazı parametreler doğrultusunda yapılması gerektiği düşünülmelidir.

Anahtar Kelimeler: ISQ, implant, osseointegrasyon, tek kullanımlık

Comparison of Implant Stability and Osseointegration Outcomes Between Single-Use and Reusable Drill Systems: A Pilot Study

Sinem AKSU, Beliz İlke ÖZDEMİR, Öznur ÖZALP, Alper SİNDEL, Göksel ŞİMŞEK KAYA, Mehmet Ali ALTAY

Department of Oral and Maxillofacial surgery, Akdeniz University, Antalya, Turkey

OBJECTIVE: The sharpness and surface properties of burs used in dental implant surgery are important factors that directly affect the level of heat, pressure, and tissue trauma generated during the procedure. These characteristics play a decisive role in the success of osseointegration. Bur reuse and sterilization can lead to surface deformation and loss of sharpness over time, reducing surgical efficacy. The purpose of this study was to evaluate and compare the osseointegration levels of dental implants placed with disposable and reusable burs during surgical application and before prosthetic loading.

METHODS: ISQ values of 11 dental implants prepared with disposable bur systems and 11 dental implants prepared with conventional bur systems, measured immediately after placement and before prosthetic loading, were compared using descriptive statistics.

RESULT: For the 11 dental implants included in the experimental group, the mean ISQ values measured immediately after placement were 66.55, and the mean pre-prosthetic loading value was 67.59. For the 11 dental implants included in the control group, the mean immediate ISQ values were 70.68, and the mean pre-prosthetic loading ISQ value was 64.2. All implants placed with single-use and reusable bur systems achieved sufficient osseointegration levels for prosthetic loading. No statistically significant differences were observed between groups containing implants placed using different methods in terms of stability values and osseointegration success.

CONCLUSION: The results from this pilot study demonstrate that, with meticulous implementation of appropriate surgical protocols and sterilization standards, similar biological and clinical success rates can be achieved with single-use and reusable bur systems in terms of osseointegration. The selection of the bur system should be based on several other factors, including clinical requirements, sterilization conditions, infection control, and cost.

Keywords: ISQ, implant, osseointegration, single-use

SS-063

Kemik Yetersizliklerinde Kortikobazal İmplant Uygulamaları: Üç Olgu Sunumu

Mehmet Alp ERİŞ¹, Mahzun YILDIZ¹, Semih GÖNÇ¹, Semih KARATAŞ¹, Mehmet Emre YURTTUTAN¹, Bora AKAT²

¹Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

²Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Kortikobazal implantlar, ileri kemik kaybı görülen hastalarda dahi güvenle uygulanabilen modern bir tedavi seçeneği olarak öne çıkmaktadır. Kortikal kemikten sağlanan yüksek stabilite sayesinde kemik grefti ihtiyacını büyük ölçüde ortadan kaldırırken, tek parçalı yapısı ve çoklu ankraj imkânı ile cerrahi süreci basitleştirmektedir. Bu yaklaşım aynı zamanda atrofik mandibula vakalarında sık karşılaşılan inferior alveoler sinir hasarı riskini en aza indirerek güvenli bir uygulama olanağı sunar. Erken yükleme protokolü, hastaların fonksiyonel ve estetik beklentilerinin kısa sürede karşılanmasını sağlar. Ayrıca kortikobazal implantlar, konvansiyonel implantlarda osseointegrasyon süreci tamamlanana kadar geçici protezlere dayanak olarak da kullanılabilmekte ve bu dönemde hastaya fonksiyonel destek sağlamaktadır. Bu olgu sunumunda anatomik oluşumlardan kaçınmak için kortikobazal implant planlanan 2 adet, geçici protez uygulamak için planlanan 1 adet olgu sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 67 yaşında hipertansiyon hastalığı olan kadın hasta alt çenede diş eksikliği şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik incelemede mandibula posteriorda bilateral diş eksikliği ve vertikal kemik yetersizliği saptandı. CBCT değerlendirmesi sonrası kişisel cerrahi guide ile sağ ve sol mandibulaya toplam 8 kortikobazal implant yerleştirildi ve erken yükleme protokolü ile protetik rehabilitasyon sağlandı. 78 yaşında hipertansiyon hastalığı olan erkek hasta sağ üst ve sol alt bölgede diş eksikliği şikâyetiyle başvurdu. Vertikal kemik yetersizliği görüldü ve erken yükleme protokolü ile toplam 5 kortikobazal implant yerleştirildi ve protetik rehabilitasyon sağlandı. 43 yaşında sağlıklı kadın hasta üst çenedeki eski protezlerinin yenilenmesi için kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik muayenede destek dişlerde kemik kaybı saptandı, dişlerin çekimi sonrası 6 konvansiyonel implant planlandı. Osseointegrasyon sürecinde dişsiz kalmaması için 4 kortikobazal implant geçici protez desteği amacıyla uygulandı.

SONUÇ: Kortikobazal implantlar, ileri atrofik mandibulada güvenilir stabilite ve erken fonksiyon sağlayarak greft ihtiyacını ortadan kaldırmaktadır. Minimal invaziv yaklaşımları ve hızlı protetik rehabilitasyon imkânı sayesinde hem doktorlar hem de hastalar için öngörülebilir ve tatmin edici bir tedavi seçeneği sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental İmplantlar,İmmediat Dental İmplant Yüklemesi,Kemik Rezorpsiyonu,Maksilla,Mandibula

Corticobasal Implant Applications in Bone Deficiencies: Three Case Reports

Mehmet Alp ERIŞ¹, Mahzun YILDIZ¹, Semih GÖNÇ¹, Semih KARATAŞ¹, Mehmet Emre YURTTUTAN¹, Bora AKAT²

¹Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

²Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Prosthodontics, Ankara

OBJECTIVE: Corticobasal implants have emerged as a modern treatment option that can be safely applied even in patients with severe bone loss. By achieving high stability through cortical bone anchorage, they largely eliminate the need for bone grafting, while their one-piece design and multiple anchorage possibilities simplify surgical procedures. This approach also minimizes the risk of inferior alveolar nerve injury, which is frequently encountered in atrophic mandible cases, thereby offering a safer treatment modality. Immediate loading protocols allow patients' functional and esthetic expectations to be met within a short period. Moreover, corticobasal implants may serve as support for provisional prostheses during the osseointegration period of conventional implants, thus maintaining functional continuity. In this report, two cases in which corticobasal implants were planned to avoid anatomical structures and one case where they were used to support a temporary prosthesis are presented.

CASE PRESENTATION: A 67-year-old hypertensive female presented with mandibular tooth loss. Clinical and radiographic examination revealed bilateral posterior edentulism and vertical bone deficiency. After CBCT evaluation and use of a personalized surgical guide, a total of eight corticobasal implants were placed bilaterally, and prosthetic rehabilitation was completed using an immediate loading protocol. A 78-year-old hypertensive male presented with edentulism in the maxillary right and mandibular left regions. Vertical bone insufficiency was noted, and due to limited treatment time, five corticobasal implants were placed and rehabilitated with immediate loading. A 43-year-old healthy female requested renewal of her maxillary prostheses. Clinical and radiographic evaluation revealed loss of bone support in abutment teeth. After extraction, six conventional implants were planned. To prevent edentulism during osseointegration, four corticobasal implants were placed to support a temporary prosthesis.

RESULT: Corticobasal implants provide reliable stability and early function in atrophic jaws, eliminate the need for grafting, and enable rapid prosthetic rehabilitation, offering a predictable and minimally invasive treatment choice.

Keywords: Bone Resorption,Dental Implants,Immediate Dental Implant Loading,Mandible,Maxilla

SS-064

Titanyum Alerjisi Olan Hastalarda Zirkonyum İmplantlar: İki Olgu Sunumu

Merve AYAZOĞLU¹, mahzun YILDIZ¹, Mehmet Emre YURTTUTAN¹, Bora AKAT²

¹Ankara Üniversitesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

²Ankara Üniversitesi Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Titanyum dental implantlar uzun dönemli başarısı ve biyouyumluluğu sayesinde oral implantolojide altın standart kabul edilmektedir. Ancak nadir de olsa titanyuma karşı gelişebilen aşırı duyarlılık reaksiyonları, implant tedavisinin uygulanabilirliğini sınırlandırmaktadır. Bu nedenle, metal içermeyen ve biyouyumluluğu yüksek bir alternatif olan zirkonyum implantlar son yıllarda önem kazanmıştır.

VAKA SUNUMU: Olgu 1: 62 yaşında, sistemik rahatsızlığı bulunmayan kadın hasta zirkonyum dışındaki dental implantı oluşturan tüm metallere alerjisi olduğu ve hareketli protezini kullanamama şikayetiyle kliniğimize başvurmuştur. Radyolojik ve klinik muayene sonrası ağızda bulunan tüm dişlerin protetik açıdan da değerlendirilmesiyle birlikte çekimine karar verilmiştir. Üst çeneye beş, alt çeneye de dört tane zirkonyum implant planlaması yapılmıştır. İmplant osseoentegrasyonu için 3 ay beklenerek yapılan radyografik muayene sonrasında protez aşamasına geçilmesine karar verilmiştir. 7 aylık takip süresinde hastanın herhangi bir estetik veya fonksiyonel şikayeti olmayıp halen protezini kullanabilmektedir.

Olgu 2: 63 yaşında, sistemik rahatsızlığı bulunmayan kadın hasta dental implant içerisindeki metal bileşenlerin tamamına alerjisi olduğu ve sabit bir protez kullanmak istediği için kliniğimize başvurmuştur. Radyolojik ve yapılan klinik muayene sonucunda sağ ve sol maksilla posterior bölgeye ikiye tane olmak üzere toplam dört tane zirkonyum implant yapılması planlanmıştır. İmplantların osseoentegrasyon süreci tamamlandıktan sonra gerekli cerrahi muayene yapılarak proteze yönlendirilmiştir.

SONUÇ: Zirkonyum implantlar, titanyum alerjisi bulunan hastalarda güvenli ve estetik açıdan tatmin edici bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Ancak uzun dönem klinik sonuçların netleşebilmesi için geniş hasta serilerinde yapılacak ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Biyouyumluluk, titanyum alerjisi, zirkonyum implantlar

Zirconium Implants in Patients with Titanium Allergy: Two Case Reports

Merve AYAZOĞLU¹, mahzun YILDIZ¹, Mehmet Emre YURTTUTAN¹, Bora AKAT²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University Faculty of Dentistry, Ankara, Turkey

²Department of Prosthodontics, Ankara University Faculty of Dentistry, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Titanium dental implants are considered the gold standard in oral implantology due to their long-term success and biocompatibility. However, in rare cases, hypersensitivity reactions to titanium may limit the feasibility of implant therapy. Consequently, zirconia implants, which are metal-free and highly biocompatible, have gained increasing attention in recent years as an alternative.

CASE PRESENTATION: Case 1: A 62-year-old female patient with no systemic disease presented to our clinic with allergy to all metallic components of dental implants except zirconia and complaints of inability to use her removable prosthesis. Following radiological and clinical examination, extraction of all remaining teeth was indicated after prosthetic evaluation. Placement of five zirconia implants in the maxilla and four in the mandible was planned. After a 3-month period for osseointegration and radiographic reassessment, the patient proceeded to the prosthetic phase. At 7 months of follow-up, she exhibited no esthetic or functional complaints and continued to use her prosthesis successfully.

Case 2: A 63-year-old female patient without systemic disease presented with allergy to all metallic implant components and a request for fixed prosthetic rehabilitation. Clinical and radiological evaluation indicated the placement of four zirconia implants, two in each posterior maxillary region. Upon completion of the osseointegration period and surgical follow-up, the patient was referred for prosthetic rehabilitation without complications.

RESULT: Zirconia implants provide a safe and esthetically satisfactory treatment option for patients with titanium allergy. Nevertheless, further long-term clinical studies with larger patient cohorts are required to confirm their predictability and clinical success.

Keywords: Biocompatibility, Titanium allergy, Zirconia implants

SS-065

Şiddetli Atrofik Maksilla Rekonstrüksiyonunda Kullanılan Yöntemler: Vaka Serisi

Tuğba AKYÜZLÜ, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
İstanbul Beykent Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Bu çalışmada ileri derecede atrofik maksillaların cerrahi rehabilitasyonunda uygulanan farklı protokoller sunulmuştur. Kişiye özel tasarlanan subperiosteal ve zigomatik implant uygulamalarının yanı sıra yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu (GBR) ile ogmentasyon sonrasında yerleştirilen implant tedavileri; All-on-Four protokolüne ilişkin klinik protokollerimiz ve karşılaştığımız komplikasyonlar, literatür verileri doğrultusunda incelenmiştir.

VAKA SUNUMU: İstanbul Beykent Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi kliniğine 2023–2025 yılları arasında başvuran ve konvansiyonel implant yerleştirilmesi mümkün olmayan dört atrofik maksilla olgusu sunulmuştur. Her olgu, anatomik koşullara ve klinik gereksinimlere göre farklı cerrahi protokollerle tedavi edilmiştir.

SONUÇ: Bütün protokoller başarı ile uygulanmış ve fonksiyonel protetik rehabilitasyon için uygun alt yapı oluşturulmuştur. Yönlendirilmiş Kemik Rejenerasyonu (YKR) ile ogmentasyonda horizontal ve vertikal kemik hacminde artış elde edilerek kemik içi implant yerleşimi mümkün olmuştur; ancak membran ekspozu ve ikinci cerrahi girişim gerekliliği bu protokolde karşılaşılan zorluklar arasındadır.

Anahtar Kelimeler: Subperiosteal implant, Yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu, Zigomatik implant

Techniques for the Reconstruction of Severely Atrophic Maxilla: A Case Series

Tuğba AKYÜZLÜ, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul Beykent University, Istanbul, Turkey

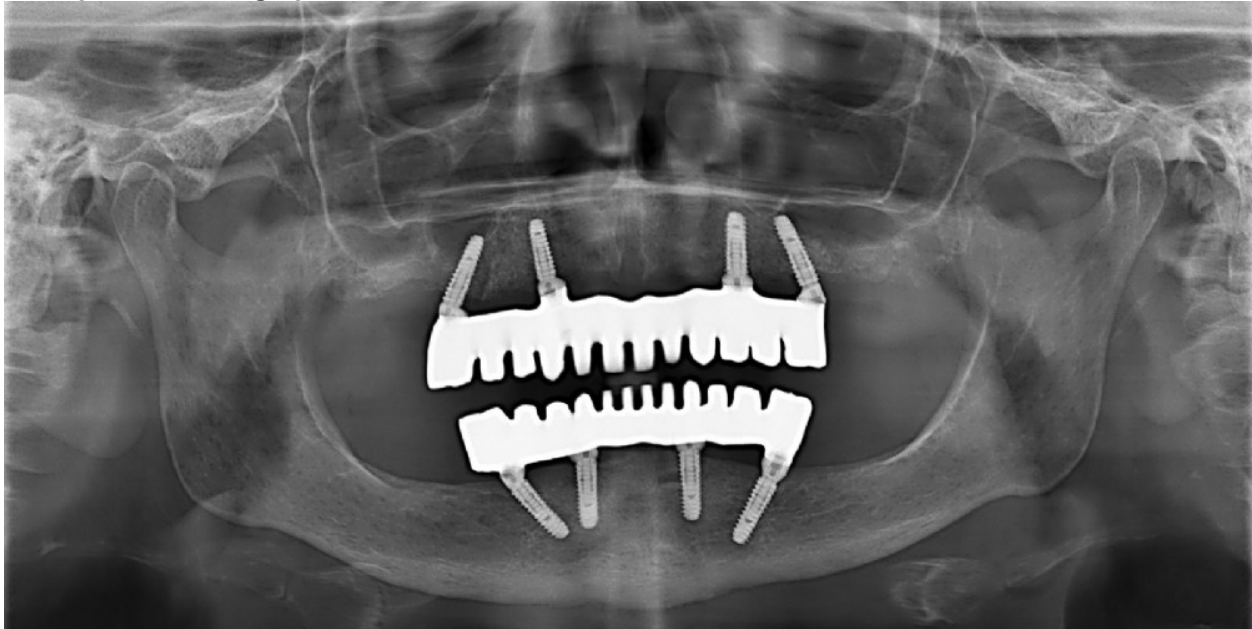
OBJECTIVE: This study presents different protocols applied in the surgical rehabilitation of severely atrophic maxilla. In addition to patient-specific subperiosteal and zygomatic implant applications, implant treatments performed following augmentation with Guided Bone Regeneration (GBR), as well as our clinical protocols related to the All-on-Four concept and the complications encountered, were evaluated in the context of current literature.

CASE PRESENTATION: This report presents four cases of atrophic maxilla treated at the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Istanbul Beykent University, between 2023 and 2025, where conventional implant placement was not feasible. Each case was managed with a distinct surgical protocol tailored to the anatomical conditions and clinical requirements.

RESULT: All protocols were successfully implemented, providing an adequate foundation for functional prosthetic rehabilitation. Guided Bone Regeneration (GBR) with augmentation resulted in horizontal and vertical bone gain, which enabled endosseous implant placement. Nevertheless, this protocol was associated with challenges such as membrane exposure and the need for secondary surgical intervention.

Keywords: Guided Bone Regeneration, Subperiosteal implant, Zygomatic implant

Operasyon sonrası panoramik görüntü
Postoperative radiographic view

Operasyon sonrası panoramik görüntü
Postoperative radiographic view

SS-066

Mandibulada Bilateral Posterior Dişsiz Bölgelerde Titanyum Destekli d-PTFE Membran ile Kemik Ogmentasyonu: Olgu Sunumu ve Literatür Derleme

Ahmet Berkant ÖZEN, İnci Rana KARACA

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: İmplant cerrahisi öncesi kemik hacminin yeterli olması uzun dönem başarı açısından kritik öneme sahiptir. Yetersiz kemik durumlarının tedavisine yönelik yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu (YKR) işlemlerinde, titanyum destekli yoğun politetrafloroetilen membranlar (d-PTFE), biyouyumlulukları, bakteriyel penetrasyona dirençli yapıları ve mekanik dayanıklılıklarıyla güvenilir bir bariyer membran materyalidir. Bu vaka sunumunda mandibulada kemik yetersizliği bulunan iki bölgede titanyum destekli d-PTFE membranla sağlanan YKR ve devamındaki implant tedavisi anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Diş eksikliği nedeniyle fonksiyonel kayıp yaşayan 37 yaşındaki bir kadın hasta Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniğine başvurdu. Ağız içi muayenede mandibulada iki tarafta posterior bölgelerin dişsiz sonlandığı tespit edildi. İmplant tedavisi planlanan bölgelerde tedavi öncesi alınan radyografik görüntülerde vertikal ve horizontal kemik kaybı görüldü. Cerrahi işlem her bölge için 1 seans olacak şekilde planlandı. Bölgelerden tam kalınlık flep kaldırıldıktan sonra ksenogreft ve aynı taraftaki ramustan toplanan otojen kemik grefti karıştırılarak defektli bölge greftlendi. Titanyum destekli d-PTFE membran bölgeye vida ve pinler yardımıyla fiks edildi, ardından flep 3.0 prolent suture yardımıyla suture edildi. 2 seansta cerrahi işlem tamamlandı. 4 aylık takip süresinde herhangi bir komplikasyon gözlenmeyen her iki bölgede yeterli kemik kazanımı sağlandı. 4 ay sonunda membranlar uzaklaştırıldı ve bölgelere ikişer adet implant primer stabiliteyle yerleştirildi.

SONUÇ: Bu vaka sunumu, titanyum destekli d-PTFE'nin komplikasyonsuz iyileşme göstermesi ve güvenilir kemik kazancı sağlaması açısından klinik kullanıma değerli katkılar sunduğuna dikkat çekmektedir.

Anahtar Kelimeler: İmplant Cerrahisi, Kemik Ogmentasyonu, Titanyum Destekli d-PTFE Membran, Yönlendirilmiş Kemik Rejenerasyonu (YKR)

Bone Augmentation with Titanium-Reinforced d-PTFE Membrane in Bilateral Posterior Edentulous Regions of the Mandible: A Case Report and Literature Review

Ahmet Berkant ÖZEN, İnci Rana KARACA

Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Adequate alveolar bone volume is essential for the long-term success of implant therapy. In cases of insufficient bone, guided bone regeneration (GBR) procedures using titanium-reinforced dense polytetrafluoroethylene (d-PTFE) membranes are considered reliable barrier materials due to their biocompatibility, resistance to bacterial penetration, and mechanical stability. This report presents GBR using titanium-reinforced d-PTFE membranes in two mandibular posterior sites with insufficient bone volume, followed by implant placement.

CASE PRESENTATION: A 37-year-old female patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery with functional impairment due to bilateral posterior tooth loss in the mandible. Clinical examination revealed edentulous ridges in the posterior regions, while radiographic evaluation demonstrated combined vertical and horizontal bone loss at the intended implant sites. Surgical intervention was carried out in two sessions, one for each defect site. After elevation of a full-thickness flap, the defects were grafted with a mixture of xenograft and autogenous bone harvested from the mandibular ramus of the same side. Titanium-reinforced d-PTFE membranes were stabilized with fixation screws and pins, and primary closure was achieved with 3-0 polypropylene sutures. The surgical procedures were completed in two sessions. Throughout the four-month follow-up, no complications were observed, and both sites exhibited adequate and clinically significant bone gain. At the end of four months, the membranes were removed and two implants were placed in each region with adequate primary stability.

RESULT: This case report highlights the clinical effectiveness of titanium-reinforced d-PTFE membranes in GBR, demonstrating predictable bone regeneration, uneventful healing, and favorable conditions for subsequent implant placement.

Keywords: Implant Surgery, Bone Augmentation, Titanium-Reinforced d-PTFE Membrane, Guided Bone Regeneration (GBR)

SS-067

Kişiye Özel Mesh Sistemleri ile Maksillofasiyal Rekonstrüksiyon: Planlamadan Cerrahiye Olgu Serisi

Eda ETİK, Yunus Emre ŞEN, Başak KESKİN YALÇIN

İstanbul Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

GİRİŞ: Üç boyutlu (3B) sanal planlama ve bilgisayar destekli tasarım kullanılarak üretilen kişiye özel mesh sistemleri, maksillofasiyal rekonstrüksiyonda cerrahi doğruluğu artırmakta, intraoperatif komplikasyon riskini azaltmakta ve daha öngörülebilir klinik sonuçlar sağlamaktadır. Bu teknolojiler, özellikle karmaşık kemik defektlerinde cerrahın planlamasını optimize ederek hasta-spesifik çözümler sunmaktadır. Kişiye özel tasarım, kemik augmentasyonu ve yönlendirilmiş rekonstrüksiyon süreçlerinde adaptasyonu kolaylaştırarak hem sert hem de yumuşak dokunun iyileşmesini destekler. Son yıllarda yapılan çalışmalar, bu yaklaşımın klasik rekonstrüksiyon yöntemlerine kıyasla operasyon süresini kısalttığını ve implant rehabilitasyonu için uygun kemik hacmi oluşturduğunu göstermektedir.

VAKA SUNUMU: Bu olgu serisinde üç hastada toplam yedi çene kadranında kişiye özel mesh sistemlerinin klinik uygulaması raporlanmaktadır. Sanal cerrahi planlama ve bilgisayar destekli tasarım kullanılarak her hastanın anatomik gereksinimlerine uygun kişiye özel meshler üretildi. Meshler, operasyon sırasında yönlendirilmiş kemik augmentasyonu amacıyla uygulandı. Postoperatif takipte sert ve yumuşak doku iyileşmesi, ağız açma kapasitesi ve implant cerrahisi için kemik rekonstrüksiyonunun yeterliliği değerlendirildi. İki hastada mesh ekspozisyonu gelişti: birinde düzenli takip ile iyileşme sağlanırken, diğerinde iyileşme gözlenmedi ve enfeksiyon riski nedeniyle çıkarıldı. Genel olarak radyolojik ve klinik değerlendirmeler, rekonstrükte alanlarda yeterli kemik hacmi elde edildiğini ve implant yerleştirilebildiğini doğruladı.

SONUÇ: Maksillofasiyal rekonstrüksiyonda kişiye özel mesh sistemlerinin kullanımı, tatmin edici sert ve yumuşak doku iyileşmesi ile öngörülebilir klinik sonuçlar sağlamaktadır. Kişiye özel tasarım ve adaptasyon, cerrahi doğruluğu artırmış, operasyon süresini kısaltmış ve implant rehabilitasyonu için uygun stabil kemik rejenerasyonu oluşturmuştur. Bu yöntem, karmaşık rekonstrüktif senaryolarda güvenilir bir seçenek olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kemik augmentasyonu, kişiye özel mesh, maksillofasiyal rekonstrüksiyon, olgu serisi, sanal cerrahi planlama

Maxillofacial Reconstruction with Patient-Specific Mesh Systems: A Case Series from Planning to Surgery

Eda ETİK, Yunus Emre ŞEN, Başak KESKİN YALÇIN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University Institute of Health Sciences Faculty of Dentistry, Istanbul, Turkey

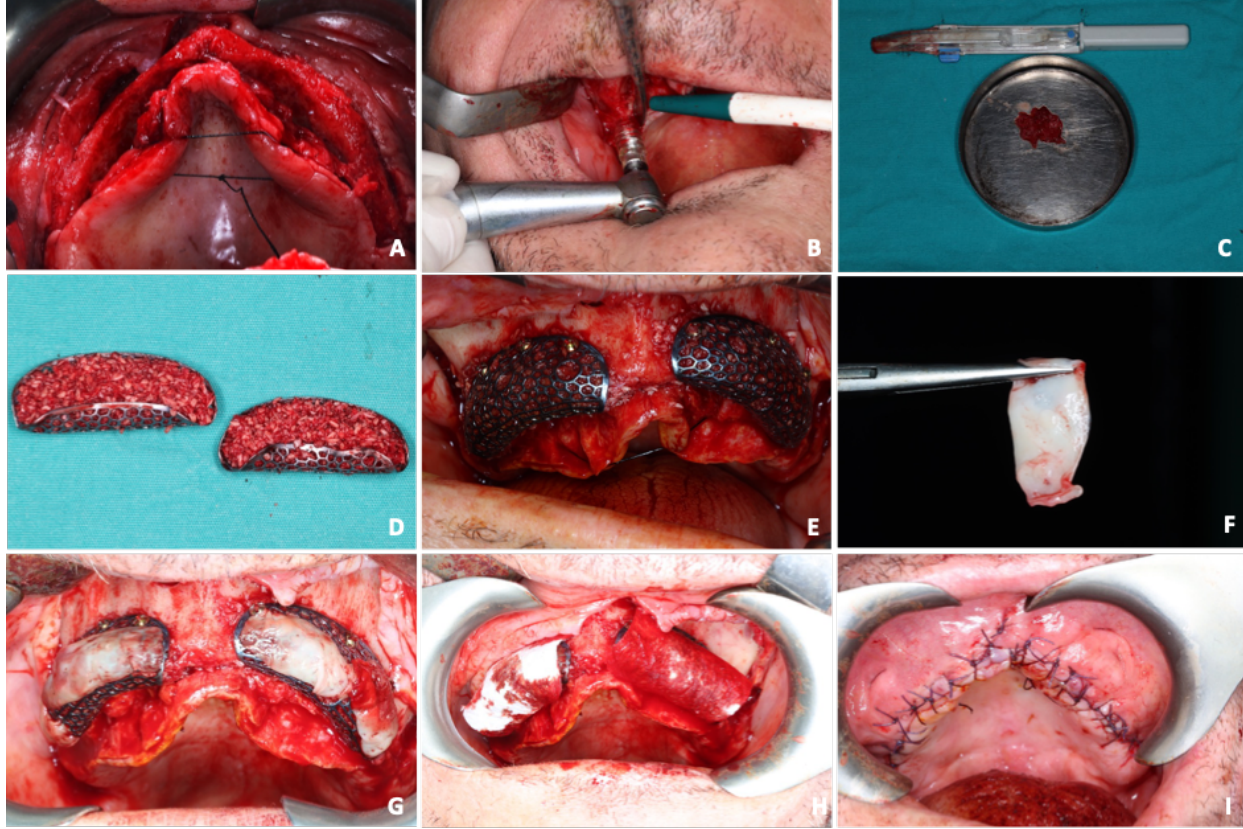
OBJECTIVE: Patient-specific mesh systems produced using three-dimensional(3D) virtual planning and computer-aided design have been shown to enhance surgical accuracy in maxillofacial reconstruction, reduce intraoperative complication risk and provide more predictable clinical outcomes. These technologies particularly optimize surgical planning in complex bone defects, offering patient-specific solutions. Custom design facilitates adaptation during bone augmentation and guided reconstruction procedures, supporting both hard and soft tissue healing. Recent studies have demonstrated that this approach shortens operation time compared to conventional reconstruction methods and creates sufficient bone volume for implant rehabilitation.

CASE PRESENTATION: This case series presents the clinical application of patient-specific mesh systems in seven jaw quadrants across three patients. Customized meshes were designed for each patient based on their individual anatomical requirements using virtual surgical planning and computer-aided design. The meshes were applied intraoperatively to facilitate guided bone augmentation. Postoperative evaluations included assessment of hard and soft tissue healing, oral opening, and the adequacy of bone reconstruction for subsequent implant placement. Mesh exposure was observed in two patients; in one case, healing was achieved with close follow-up, whereas in the other, persistent non-healing necessitated mesh removal due to infection risk. Overall, radiographic and clinical assessments confirmed sufficient bone volume in the reconstructed areas, enabling successful implant rehabilitation.

RESULT: The use of patient-specific mesh systems in maxillofacial reconstruction demonstrates predictable clinical outcomes with satisfactory hard and soft tissue healing. Customized design and adaptation enhanced surgical accuracy, reduced operative time, and promoted stable bone regeneration suitable for implant rehabilitation. This technique remains a reliable option in complex reconstructive cases.

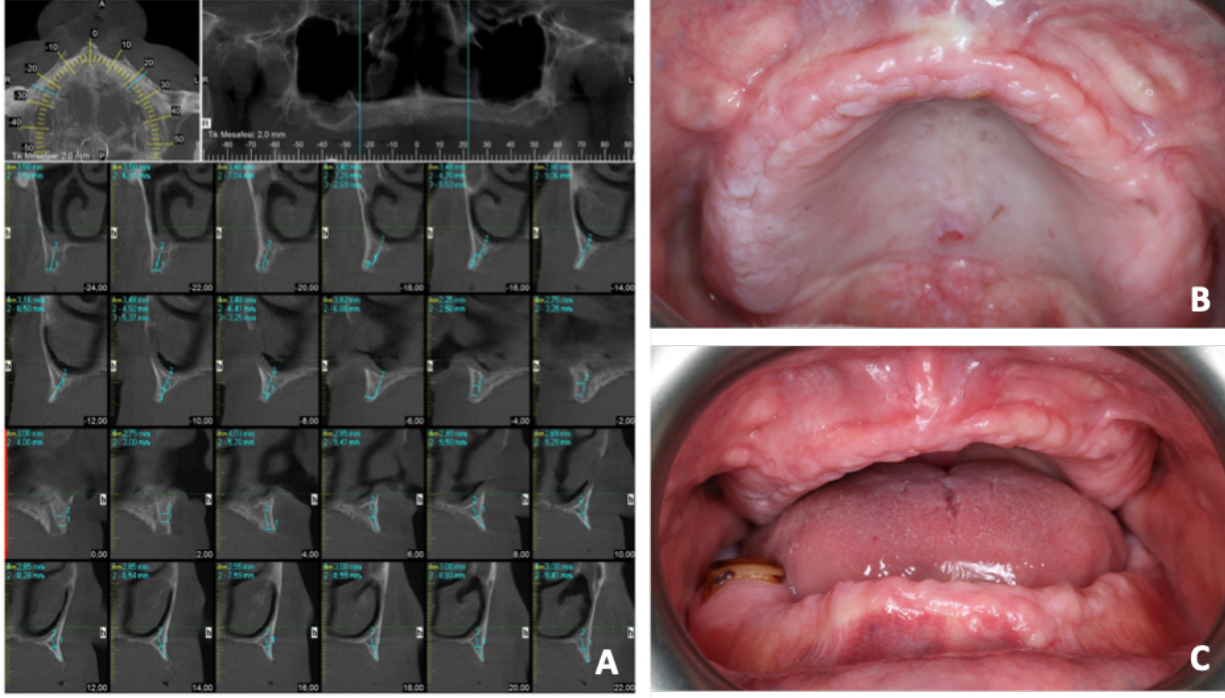
Keywords: Bone augmentation, case series, maxillofacial reconstruction, patient-specific mesh, virtual surgical planning

Cerrahi işleme ait intraoperatif görüntüler
Intraoperative images of the surgical procedure

Cerrahi işleme ait intraoperatif görüntüler: (A) vestibüler ve palatinal fleplerin serbestleştirilmesi, (B) tüberosite bölgesinden frez kullanılarak otojen kemik alınması, (C) kemik kazıyıcı ile elde edilen otojen kemiğin allograft ile 1:1 oranında karıştırılması, (D) kemik partiküllerinin mesh içerisine yerleştirilmesi, (E) mesh'in maksillaya adapte edilmesi, (F) hastadan elde edilen PRF, (G) PRF'in mesh üzerine yerleştirilmesi, (H) rezorbe olabilen membran ile örtülmesi ve (I) cerrahi alanın primer kapatılması.
Intraoperative images of the surgical procedure: (A) release of vestibular and palatal flaps, (B) harvesting of autogenous bone from the tuberosity region using a bur, (C) mixing of autogenous bone harvested with a bone scraper and allograft at a 1:1 ratio, (D) placement of bone particles into the mesh, (E) adaptation of the mesh to the maxilla, (F) PRF obtained from the patient's blood, (G) placement of PRF onto the mesh, (H) coverage with a resorbable membrane, and (I) primary closure of the surgical site.

Hastadan elde edilen görüntüler
Patient-derived images:

Hastadan elde edilen görüntüler: (A) konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (CBCT) taraması, (B) maksillanın ağız içi görünümü, (C) maksilla ile mandibula arasındaki anatomik ilişkiyi gösteren üç boyutlu perspektif.
Patient-derived images: (A) cone-beam computed tomography (CBCT) scan, (B) intraoral view of the maxilla, (C) three-dimensional perspective illustrating the anatomical relationship between the maxilla and the mandible.

Kişiyi Özel Titanyum Mesh Rekonstrüksiyonunun Karşılaştırmalı Değerlendirmesi

Olgu	Hasta	Defekt Lokasyonu	Greft Bileşimi	Mesh Fiksasyonu	Kapatma Tekniği	Postoperatif Komplikasyonlar	Sonuç
1	Erkek	Bilateral maksilla	2 cc otojen (tübrosite) + 5 cc Maxxeus allogreft ¹	8 Ti vida ²	Horizontal matres sütür	1,5. ayda yumuşak doku açılması	8. ayda implant yerleştirmeye uygun kemik oluşumu
2	Kadın	Sol posterior mandibula	1 cc otojen (ramus) + 2 cc Maxxeus allogreft ¹	3 Ti vida ²	Horizontal matres sütür	15. günde yumuşak doku açılması; 2. ayda mesh çıkarıldı	İyileşme yetersiz; enfeksiyon riski nedeniyle mesh çıkarıldı
3	Erkek	Bilateral maksilla	Otojen (tübrosite) + 2 cc Maxxeus allogreft ¹	8 Ti vida ²	Horizontal matres sütür	Yok	Stabil cerrahi saha; açılma veya enfeksiyon yok; başarılı sonuç

Kişiyi özel titanyum mesh rekonstrüksiyonunun karşılaştırması; defekt bölgesi, greft bileşimi, mesh fiksasyonu, kapatma tekniği, komplikasyonlar ve klinik sonuçlar ayrıntılı olarak sunulmaktadır.

Comparative Overview of Patient-Specific Titanium Mesh Reconstructions

Case	Patient	Defect Location	Graft Composition	Mesh Fixation	Closure Technique	Postoperative Complications	Outcome
1	Male	Bilateral maxilla	2 cc autogenous (tuberosity) + 5 cc Maxxeus allograft ¹	8 Ti screws ²	Horizontal mattress suture	Soft tissue dehiscence at 1.5 months	Adequate bone formation for implant placement at 8 months
2	Female	Left posterior mandible	1 cc autogenous (ramus) + 2 cc Maxxeus allograft ¹	3 Ti screws ²	Horizontal mattress suture	Soft tissue dehiscence at 15 days; mesh removed at 2 months	Healing compromised; mesh removed due to infection risk
3	Female	Bilateral maxilla	Autogenous (tuberosity) + 2 cc Maxxeus allograft ¹	8 Ti screws ²	Horizontal mattress suture	None	Stable surgical site; no dehiscence or infection; successful outcome

Comparison of patient-specific titanium mesh reconstructions, detailing defect location, graft composition, mesh fixation, closure technique, complications, and clinical outcomes.

SS-068

Alveoler Kemik Kaybında Rekonstrüktif Cerrahide Yenilikçi Yöntemler: Vaka Serisi

İrfan ÜSTÜNDAĞ

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Alveoler kemik kaybı birçok nedenden ortaya çıkabilir(1). İleri atrofik çenelerde klasik implantlar yetersiz kaldığından rekonstrüktif cerrahi yöntemler uygulanır.

Bu olgularda subperiosteal ve zigomatik implantlar, augmentasyon, bone ring ve sinir transpozisyonu vertikal ve horizontal defektlerin tedavisinde tercih edilmektedir(2,3). Başarı, uygun vaka seçimi ve cerrahi deneyime bağlıdır.

Bu sunumda, ileri kemik rezorpsiyonu olan dört olguda beş cerrahi yöntem karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir.

VAKA SUNUMU: Vaka 1:40 yaşında, sistemik hastalığı olmayan bir hastada, mandibula posteriordaki başarısız augmentasyon alanına subperiosteal implant yapıldı. Takipleri sürmektedir.(Şekil 1A)

Vaka 2:70 yaşında, hipertansiyonlu bir hastada kırık implant çıkarıldı. Simfizden alınan otolog greft ile bone ring tekniği uygulanarak yeni implant yerleştirildi. Takipleri sürmektedir.(Şekil 1B)

Vaka 3:50 yaşında, sistemik hastalığı olmayan bir hastaya maksillaya üç zigomatik ve iki implant, mandibula posteriora sinir transpozisyonu ile altı implant yapıldı. Postoperatif dönem sorunsuzdur.(Şekil 2A)

Vaka 4:50 yaşında, sistemik hastalığı olmayan bir hastada, sol posterior mandibulaya ramustan blok greft augmentasyonu yapıldı. Dört buçuk ay sonra implantlar yerleştirildi, hasta izlenmektedir.(Şekil 2B)

SONUÇ: Atrofik çenelerde tedavi, rezorpsiyon derecesi ve protez ihtiyacına göre değişir. Zigomatik implantlar, ileri maksiller atrofi ve vertikal kayıplarda güvenilir olmakla birlikte cerrahi zorluk ve sinüs komplikasyonu riski taşır(2,4).

Mandibula posteriorda şiddetli rezorpsiyonlarda sinir transpozisyonu implant yerleşimine olanak sağlar; ancak nörosensöriyel riskleri vardır(5). Augmentasyon horizontal defektlerde öngörülebilir, vertikal augmentasyon ise daha sınırlı sonuçlar verir(6).

Subperiosteal implantlar, minimal kemik hacmi veya başarısız girişim öyküsü olan seçilmiş olgularda uygulanabilir; fakat yumuşak doku ve mekanik komplikasyon riski dezavantajdır(7,8).

Bu vaka serisi, her yöntemin farklı endikasyonlara sahip olduğunu göstermektedir. Bireysel planlama ve cerrahi deneyim uzun dönem başarı için kritik önemdedir.

Anahtar Kelimeler: Zigomatik implant, Subperiosteal implant, Sinir transpozisyonu, Augmentasyon, Rekonstrüktif cerrahi

Novel Approaches in Reconstructive Management of Alveolar Bone Loss: A Case Series

İrfan ÜSTÜNDAĞ

Inonu University Faculty of Dentistry Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Alveolar bone loss may result from multiple causes(1). In severe atrophy, conventional implants are often inadequate, making reconstructive surgical techniques necessary. Subperiosteal and zygomatic implants, augmentation, the bone ring technique, and inferior alveolar nerve transposition are commonly used for vertical and horizontal defects(2,3). Their success depends on proper case selection and surgical expertise.

This presentation compares five surgical techniques applied in four cases with advanced alveolar resorption.

CASE PRESENTATION: Case 1:A 40-year-old healthy patient received a posterior mandibular subperiosteal implant after failed augmentation. Under follow-up.(Figure 1A)

Case 2:A 70-year-old hypertensive patient had a fractured implant removed and replaced using the bone ring technique with a symphyseal graft. Follow-up ongoing.(Figure 1B)

Case 3:A 50-year-old healthy patient received three zygomatic and two conventional maxillary implants, plus six mandibular implants with nerve transposition. Recovery uneventful.(Figure 2A)

Case 4:A 50-year-old healthy patient underwent ramus block graft augmentation in the left posterior mandible. Implants placed after 4.5 months; patient under follow-up.(Figure 2B)

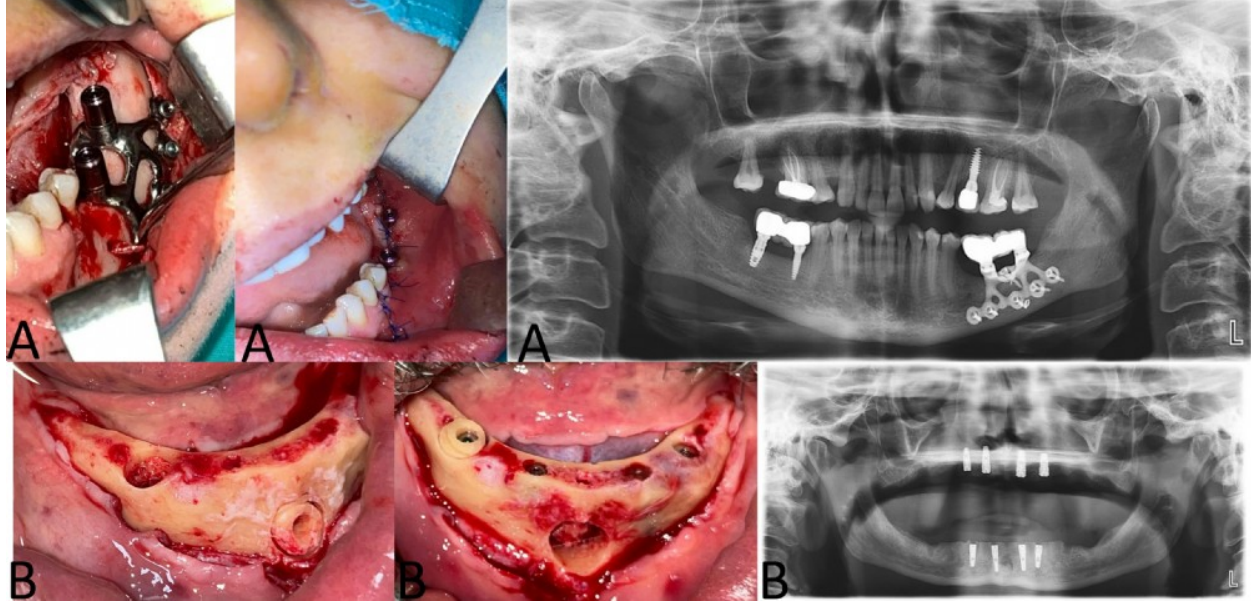
RESULT: Management of atrophic jaws depends on resorption severity and prosthetic needs. Zygomatic implants are reliable in severe maxillary atrophy with vertical loss but involve surgical challenges and sinus risks(2,4).

In the posterior mandible, nerve transposition enables implant placement yet carries neurosensory risks(5). Augmentation is more predictable in horizontal defects, while vertical outcomes remain limited(6). Subperiosteal implants suit cases with minimal bone or failed interventions but risk soft tissue and mechanical complications(7,8).

This series shows each technique has specific indications, and long-term success relies on case selection and surgical expertise.

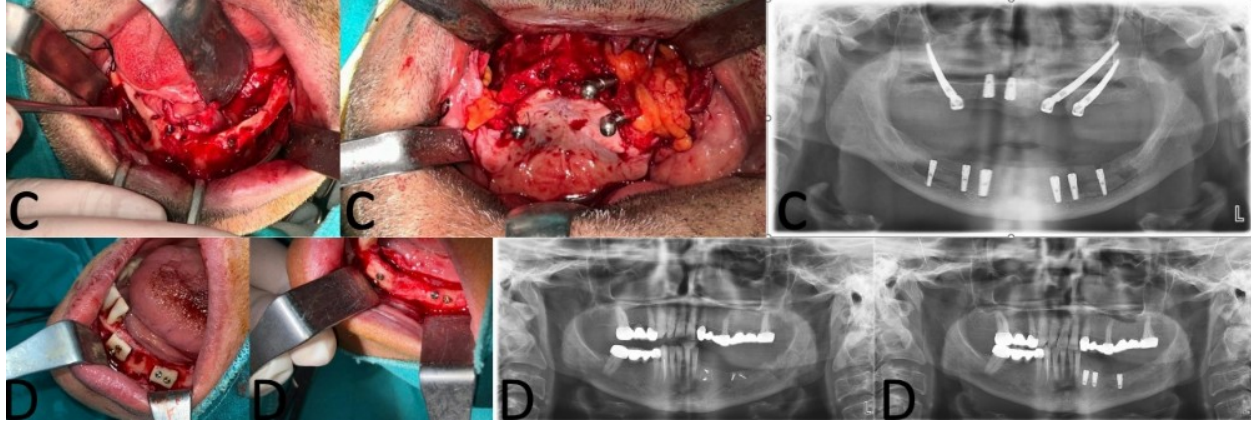
Keywords: Zygomatic implant, Subperiosteal implant, Nerve transposition, Augmentation, Reconstructive surgery

Şekil 1 A,B
Figure 1 A,B

A: Başarısız augmentasyon sonrası posterior mandibulaya subperiosteal implant yerleştirilmesi. B: Mandibula simfizinden elde edilen otolog greft ile uygulanan bone ring tekniği. Aynı seansta implant yerleştirilmesi ve greftin stabilizasyonu görülmektedir.
A: Placement of a subperiosteal implant in the posterior mandible after failed augmentation. B: Use of the bone ring technique with an autogenous graft harvested from the mandibular symphysis. Immediate implant placement and graft stabilization are shown.

Şekil 2 A,B
Figure 2 A,B

A: Maksillaya zigomatik ve konvansiyonel implantların eş zamanlı yerleştirilmesi. Posterior mandibulada implant desteği için inferior alveoler sinir transpozisyonu uygulanmıştır. B: Posterior mandibulada ramustan alınan blok greft ile augmentasyon. İyileşme sonrası görüntü, implant yerleştirilmesi için yeterli kemik hacmi olduğunu göstermektedir.
A: Simultaneous placement of zygomatic and conventional implants in the maxilla. Inferior alveolar nerve transposition was performed in the posterior mandible for implant support. B: Block graft augmentation in the posterior mandible using a graft harvested from the mandibular ramus. Post-healing image demonstrates sufficient bone volume for implant placement.

SS-069

Atrofik Çenelerde Yeni Nesil Subperiostal İmplantlar ile Rehabilitasyon: Vaka Serisi

Ferit BAYRAM, Işıl ÖZKAN

Marmara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: İleri derecede atrofik çenelerde dental implant uygulamaları çoğunlukla greftleme gerektirir. Ancak greftleme işlemleri yüksek morbidite, uzun tedavi süresi ve hasta konforunda azalma ile ilişkilidir. Yeni nesil subperiostal implantlar, bu zorluklara daha az invaziv bir alternatif olarak gündeme gelmiştir.

VAKA SUNUMU: Bu vaka serisinde üç hasta sunulmuştur. İki hastada maksillaya, bir hastada ise mandibulaya CAD/CAM tabanlı kişiye özel titanyum subperiostal implant uygulanmıştır. Mandibula olgusunda implantasyon sonrası üçüncü haftada serbest diş eti grefti ile yumuşak doku desteği sağlanmıştır. Bir hastada protetik rehabilitasyon tamamlanmış olup, diğer iki hasta protez aşamasındadır. Operasyon sırasında ve sonrasında majör komplikasyon görülmemiştir. Maksillada uygulanan olgulardan birinde minimal açılma gözlenmiş, diğer hastalarda yara iyileşmesi sorunsuz gerçekleşmiştir. Tüm hastalar tedavi süreci ve estetik sonuçlardan memnun olduklarını bildirmiştir.

SONUÇ: Yeni nesil subperiostal implantlar, ileri derecede atrofik çenelerde greftleme gereksinimini azaltarak daha az invaziv bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Bununla birlikte, sınırlı da olsa açılma riskinin varlığı dikkate alınmalıdır. Bu yöntem, özellikle ciddi rezorpsiyon vakalarında öngörülebilir ve hasta konforunu artıran bir seçenek olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Atrofik Çene, Subperiostal Implant, Titanyum

Rehabilitation of Atrophic Jaws with Next-Generation Subperiosteal Implants: A Case Series

Ferit BAYRAM, İşıl ÖZKAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul, Turkey

OBJECTIVE: Dental implant placement in severely atrophic jaws often requires bone grafting, which is associated with high morbidity, prolonged treatment times, and reduced patient comfort. Next-generation subperiosteal implants have emerged as a less invasive alternative for such cases

CASE PRESENTATION: This case series presents three patients. Customized CAD/CAM-based titanium subperiosteal implants were placed in two maxillary and one mandibular case. In the mandibular case, a free gingival graft was performed three weeks after implant placement to improve soft tissue support. One patient has completed prosthetic rehabilitation, while the remaining two are currently in the prosthetic phase. No major intra- or postoperative complications were observed. Minimal dehiscence was reported in one of the maxillary cases, while the others healed uneventfully. All patients expressed satisfaction with both the surgical process and the esthetic outcomes.

RESULT: Next-generation subperiosteal implants provide a less invasive alternative to grafting procedures in the rehabilitation of severely atrophic jaws. However, the potential risk of dehiscence should be taken into consideration. This method appears to be a predictable and patient-friendly option, particularly in cases of advanced jaw resorption where conventional grafting would otherwise be required.

Keywords: Atrophic Jaw, Subperiosteal Implant, Titanium

SS-070

Türkiye'de Sinüs Kaldırma İşlemleri Hakkında Bilgi Kaynağı Olarak YouTube: İçerik Kalitesi, Doğruluk ve İzleyici Sağlık Okuryazarlığı

Ali Reyhan CANBAZ¹, Hakan KARABULUT², Kübra ÖZTÜRK¹

¹Dokuz Eylül Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

²Nuh Naci Yazgan Üniversitesi, Kayseri, Türkiye

AMAÇ: Bu çalışma, Türkçe YouTube videolarında sunulan sinüs yükseltme (sinus lift) prosedürlerinin içerik kalitesi, doğruluğu ve eğitim değerini, ayrıca izleyici etkileşimi ve dijital sağlık okuryazarlığını değerlendirmeyi amaçladı.

YÖNTEM: 23 Nisan 2024 tarihinde, 07:00–19:00 saatleri arasında, izleme geçmişinden etkilenmemek için yeni bir Google hesabı kullanılarak YouTube Türkiye tarandı. “Sinüs yükseltme” veya “sinüs kaldırma” anahtar kelimelerini içeren videolar dahil edildi. Ses içermeyen, Türkçe dışındaki dillerde olan, 30 dakikadan uzun, reklam içeren veya konu ile ilgisiz videolar hariç tutuldu. Görüntüleme sayısı, video süresi, yüklemeye beri geçen süre, beğeni, beğenmeme, yorum sayısı, yükleme kaynağı ve video türü gibi veriler toplandı. Videolar eğitim amaçlı veya tanıklık (hasta deneyimi veya yardımcı personel bilgilendirme) olarak sınıflandırıldı ve ağız, diş ve çene cerrahisi uzmanı ile beşinci sınıf diş öğrencisi tarafından Video Bilgi ve Kalite Endeksi (VIQI) ve Küresel Kalite Ölçeği (GQS) kullanılarak değerlendirildi. İzleyici etkileşimi etkileşim endeksi ve görüntüleme oranı ile hesaplandı.

BULGULAR: Videoların çoğu sağlık profesyonelleri tarafından yüklenmiş ve eğitim amaçlıydı. Medyan VIQI ve GQS puanları düşük ila orta kaliteyi gösterdi. Videolar sıklıkla yazar bilgisi, yükleme tarihi, referans ve cerrahi prosedürler veya komplikasyonlar hakkında ayrıntı içermiyordu. İzleyici etkileşimi orta seviyedeydi ve değerlendiriciler arasında anlamlı fark gözlenmedi.

SONUÇ: Türkçe YouTube videolarında sunulan sinüs yükseltme prosedürleri, profesyonel katkıya rağmen düşük eğitim kalitesine sahiptir. Önemli bilgiler sıklıkla eksik olup, videoların hasta eğitimi ve mesleki öğrenimdeki değerini azaltmaktadır. Sağlık profesyonelleri kanıta dayalı içerik üretmeli, izleyiciler ise dijital sağlık içeriğini eleştirel bir şekilde değerlendirmelidir.

Anahtar Kelimeler: Sinüs yükseltme, Video İçeriği ve Kalite Endeksi, Küresel Kalite Ölçeği, YouTube

YouTube as a Source of Information on Sinus Lift Procedures in Turkey: Content Quality, Accuracy, and Viewer Health Literacy

Ali Reyhan CANBAZ¹, Hakan KARABULUT², Kübra ÖZTÜRK¹

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Dokuz Eylül University, İzmir Türkiye*

²*Nuh Naci Yazgan University, Kayseri, Türkiye*

OBJECTIVE: This study evaluated the content quality, accuracy, and educational value of Turkish-language YouTube videos on sinus lift procedures, along with viewer engagement and digital health literacy.

METHODS: On April 23, 2024, between 07:00 and 19:00, YouTube Turkey was searched using a new Google account to avoid recommendation bias. Videos containing the keywords “sinüs yükseltme” or “sinüs kaldırma” were included. Videos without audio, in non-Turkish languages, longer than 30 minutes, containing advertisements, or unrelated to the topic were excluded. Data on view count, duration, time since upload, likes, dislikes, comments, upload source, and video type were collected. Videos were classified as educational or testimonial and evaluated independently by an oral and maxillofacial surgeon and a fifth-year dental student using the Video Information and Quality Index (VIQI) and Global Quality Scale (GQS). Viewer engagement was calculated using the interaction index and view rate.

RESULT: Most videos were uploaded by health professionals and were educational. Median VIQI and GQS scores indicated low to moderate quality. Videos often lacked author identification, publication date, references, and detailed coverage of surgical procedures or complications. Viewer engagement was moderate, and no significant differences were observed between evaluators.

CONCLUSION: Turkish YouTube videos on sinus lift procedures have low educational quality despite professional involvement. Key information is often missing, reducing their value. Health professionals should provide evidence-based content, and viewers should critically assess it.

Keywords: Sinus lift, Video Information and Quality Index, Global Quality Scale, YouTube

SS-071

**Atrofik Posterior Mandibulalarda İmplant Yerleştirilmesi İçin Inferior Alveolar Sinir
Lateralizasyonu: Olgu Serisi**

Erden Deniz MURSA LO Ğ LU, Elifnaz BAYSAL, Fatih CABBAR
Yeditepe Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Posterior mandibulada yetersiz vertikal kemik yüksekliği bulunan olgularda implant yerleştirilmesi amacıyla uygulanan inferior alveolar sinir lateralizasyonu (IASL), öngörülebilirliği yüksek ve klinik etkinliği kanıtlanmış cerrahi bir yaklaşımdır. Alternatif tedavi yöntemleri olan kısa implant kullanımı ve vertikal kemik augmentasyonuna kıyasla, IASL'in vaka bazlı olarak değişebilen avantajları ve dezavantajları mevcuttur. Bu olgu serisinin amacı, IASL'nin endikasyonlarını, cerrahi uygulama aşamalarını ve karşılaşılan komplikasyonları üç hasta örneği üzerinden detaylı biçimde sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Tüm işlemler genel ve lokal anestezi altında gerçekleştirildi. İlk iki olguda, sırasıyla 67 ve 68 yaşlarındaki kadın hastalarda tek taraflı ve bilateral vertikal kemik kaybı mevcuttu. Mental foramenin posteriorunda IASL uygulanarak aynı seansta implant yerleştirildi. Üçüncü olguda, 63 yaşındaki erkek hastada hem vertikal hem horizontal kemik kaybı söz konusuydu. Mental foramenin yeniden konumlandırılmasını içeren inferior alveolar sinir transpozisyonu gerçekleştirildi ve mandibular ramustan alınan kortikal kemik bloğu ile horizontal augmentasyon yapıldı. Bu nedenle implant yerleştirme ikinci bir seansa ertelendi. Tüm hastalar radyografik ve klinik olarak takip edildi. İlk iki hastada implant stabilitesi sağlandı ve protetik rehabilitasyon başarıyla tamamlandı. Üçüncü hasta implant uygulamasına hazır hale geldi. Tüm olgularda postoperatif geçici parestezi izlendi ve 1-2 ay içinde spontan olarak geriledi.

SONUÇ: IASL, dikkatli hasta seçimi ve doğru cerrahi planlama ile birlikte uygulandığında, atrofik posterior mandibulada implant yerleştirilmesi için güvenilir ve etkili bir yöntemdir. Kalıcı sinir hasarı da dahil olmak üzere komplikasyon riski bulunsa da, uygun şekilde planlanıp uygulandığında başarılı bir tedavi seçeneği olmaya devam etmektedir

Anahtar Kelimeler: Atrofik mandibula, dental implant, inferior alveolar sinir lateralizasyonu, vertikal kemik kaybı

Inferior Alveolar Nerve Lateralization for Implant Placement in Atrophic Posterior Mandibles: A Case Series

Erden Deniz MURSAOĞLU, Elifnaz BAYSAL, Fatih CABBAR
Oral and Maxillofacial Surgery Department, Yeditepe University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Inferior alveolar nerve lateralization (IANL) is a reliable technique used for implant placement in cases with insufficient vertical bone height in posterior mandibles. Compared to short implants and vertical bone augmentation, it presents distinct advantages and disadvantages depending on the clinical scenario. This case series aims to present the indications, operative steps, and complications of IANL through the treatment of three patients.

CASE PRESENTATION: All procedures were performed under general and local anesthesia. The first two cases involved female patients aged 67 and 68 with unilateral and bilateral vertical bone deficiency, respectively. In both cases, IANL was performed posterior to the mental foramen, and implants were placed in the same session. The third patient, a 63-year-old male, presented with combined vertical and horizontal bone deficiency in the posterior mandible. IAN transposition, including the repositioning of the mental foramen, was performed, followed by horizontal augmentation using a cortical bone block harvested from the mandibular ramus. Due to the augmentation, delayed implant placement was planned. Radiographic and clinical follow-up was performed in all patients. In the first two cases, implant stability was confirmed, and prosthetic rehabilitation was completed. The male patient is now ready for implant placement. Transient paresthesia was observed postoperatively but resolved spontaneously within 1–2 months in all cases.

RESULT: IANL is a predictable and effective technique for implant placement in atrophic posterior mandibles. Despite the risk of complications, including persistent damage to the inferior alveolar nerve, it remains a successful solution when properly planned and executed.

Keywords: Atrophic mandible, dental implant, inferior alveolar nerve lateralization, vertical bone loss

SS-072

Subperiostal İmplantlar: Eski Bir Hikâyede Yeni Bir Bölüm

Adnan FERİZOVIĆ

İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Subperiostal implantlar (Sİ'ler) tarihsel olarak yüksek komplikasyon oranlarıyla ilişkilendirilmiş ve bu durum kullanımının azalmasına yol açmıştır. Dijital teknolojilerin, CAD/CAM tasarımının ve eklemeli imalatın ortaya çıkışıyla birlikte yeni bir ilgi dalgası oluşmuştur. Ancak sonuçlar hâlâ tutarsızdır; literatürde hayatta kalma ve komplikasyon oranlarının oldukça değişken olduğu bildirilmektedir. Bu da şu soruyu gündeme getirmektedir: modern subperiostal implant tedavisinde başarıyı gerçekten belirleyen faktörler nelerdir?

VAKA SUNUMU: Şiddetli maksiller atrofiye sahip hastaların, özel olarak üretilmiş 3D baskılı titanyum subperiostal implantlarla tedavi edildiği bir olgu serisini sunuyoruz. Klinik protokoller dijital planlama, protez odaklı tasarım ve hemen ya da erken yükleme stratejilerini içermektedir. Sonuçlar mevcut literatürde bildirilen verilerle karşılaştırılmış olup, özellikle yumuşak doku dehissensi ve mekanik başarısızlıkla ilişkili olarak sağkalım ve komplikasyon oranlarındaki değişkenlikler vurgulanmıştır. Bizim serimiz kısa dönemde stabil entegrasyon ve fonksiyonel protez rehabilitasyonu göstermiş, ancak aynı zamanda protez planlaması ve tasarımından doğrudan etkilenen komplikasyonları da ortaya koymuştur.

SONUÇ: Subperiostal implantlar, özellikle konvansiyonel augmentasyon veya zigomatik yaklaşımların kontrendike olduğu aşırı atrofi vakalarında geçerli bir alternatif oluşturabilir. Ancak literatür, bildirilen sonuçlarda dikkat çekici bir heterojenlik ortaya koymakta; bu durum büyük ölçüde implant tasarımı, hasta seçimi ve protez protokollerindeki farklılıklardan kaynaklanmaktadır. Klinik deneyimimiz, gelecekteki çalışmalarda protez odaklı rehberler ve standartlaştırılmış raporlamanın gerekliliğini vurgulamaktadır. Subperiostal implantolojide protezin rolünü yeniden tanımlayarak, bu implantları seçilmiş hastalarda öngörülebilir bir seçenek olarak sunan yeni bir bölüm açabiliriz.

Anahtar Kelimeler: Subperiostal implantlar, Maksiller atrofi, Protez odaklı tasarım, Komplikasyonlar

Subperiosteal Implants: A New Chapter in an Old Story

Adnan FERİZOVIĆ

Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Subperiosteal implants (SIs) have historically been associated with high complication rates, leading to their decline in use. With the advent of digital technologies, CAD/CAM design, and additive manufacturing, a new wave of interest has emerged. However, outcomes remain inconsistent, with literature reporting widely variable survival and complication rates. This raises the question: what factors truly determine success in modern subperiosteal implant therapy?

CASE PRESENTATION: We present a case series of patients with severe maxillary atrophy treated with custom-made, 3D-printed titanium subperiosteal implants. Clinical protocols included digital planning, prosthetically guided design, and immediate or early loading strategies. Outcomes were compared with data from the current literature, highlighting variations in reported survival and complication rates, particularly related to soft-tissue dehiscence and mechanical failure. Our series demonstrated stable integration and functional prosthetic rehabilitation in the short term, but also revealed complications directly influenced by prosthetic planning and design.

RESULT: Subperiosteal implants may represent a valid alternative in cases of extreme atrophy, particularly when conventional augmentation or zygomatic approaches are contraindicated. However, the literature reveals striking heterogeneity in reported outcomes, largely due to differences in implant design, patient selection, and prosthetic protocols. Our clinical experience reinforces the need for prosthetic-centered guidelines and standardized reporting in future studies. By redefining the role of prosthetics in subperiosteal implantology, we may open a new chapter for these implants as a predictable option in selected patients.

Keywords: Subperiosteal implants, Maxillary atrophy, Prosthetically guided design, Complications

SS-073

Kemik Kaybı Olan Anterior Maksillada İmplant Uygulamaları

Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Maksilla anterior bölgesi, estetik ve işlevsel açıdan son derece önemlidir. Kemik kaybı; travma, periodontal hastalık veya uzun süreli dişsizlik nedeniyle oluşabilmektedir. Bu sunumun amacı, maksilla anterior bölgede oluşmuş ileri kemik defektlerinin rehabilitasyonunda güncel yaklaşımları sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Vaka 1: 20 yaşında kadın hasta, maksilla anterior dişlerinde mobilite şikayetiyle kliniğimize başvurmuştur. Yapılan klinik ve radyolojik muayenede, maksilla santral ve lateral dişlerin apikallerinde geniş radyolüsen si ve ilgili dişlerde ileri derecede mobilite tespit edilmiştir. Dişler atravmatik olarak çekilip, soketleri kürete edilmiştir. Küretaj sonrası bukkal kemikte oluşan defekt, allogreft ve titanyum mesh ile rekonstrükte edilmiş; aynı seansta iki adet implant yerleştirilmiştir.

Vaka 2: 35 yaşında kadın hasta, travma sonrası sağ maksiller santral dişinde mobilite ve ekstrüzyon şikayetiyle kliniğimize başvurmuştur. Radyografik incelemede bukkal kemikte kayıp gözlenmiştir. Sağ üst santral diş çekilmiştir. Defekt bölgesi kürete edildikten sonra bukkal kemikte dikey yönde kayıp olduğu değerlendirilmiştir. Kemik defekti titanyum mesh ile rekonstrükte edilerek; mesh, bir adet krestal vida ile sabitlenmiştir. Dört ay sonra implant yerleştirilmiştir.

Vaka3: 19 yaşındaki erkek hasta, sol üst santral diş bölgesinde mobilite ve estetik kaygı şikayetiyle başvurmuştur. İlgili diş çekilip, defekt bölgesi debrite edilmiştir. Simfiz bölgesinden otojen blok greft elde edilerek greft defekt bölgesine uyumlanmış ve bir adet titanyum vida ile sabitlenmiştir. Dört ay sonra dental implant yerleştirilmiştir.

SONUÇ: Maksilla anterior bölgedeki kemik defektlerinin tedavisi, dikkatli bir planlama ile yürütüldüğünde, hem estetik hem de fonksiyonel anlamda hasta beklentilerini karşılayan başarılı sonuçların elde edilmesini mümkün kılmaktadır. Titanyum mesh ve otojen blok greftleme, güvenilir ve öngörülebilir sonuçlar sunan tekniklerdir. Teknik seçimini; defektin morfolojisi, hasta beklentileri ve cerrahın deneyimi gibi faktörler belirlemektedir.

Anahtar Kelimeler: implant, maksilla, ogmentasyon

Implant Therapy in the Anterior Maxilla with Bone Loss

Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI

Health Sciences University, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: The maxillary anterior region is critically important both aesthetically and functionally. Bone loss in this area may result from trauma, periodontal disease, or prolonged edentulism.

The aim of this presentation is to discuss current approaches in the rehabilitation of advanced bone defects in the maxillary anterior region.

CASE PRESENTATION: Case 1: A 20-year-old female presented with mobile maxillary anterior teeth. Imaging revealed extensive periapical radiolucencies and severe mobility. The teeth were extracted, followed by socket curettage. The resulting buccal defect was reconstructed using allograft and titanium mesh, with two implants placed immediately.

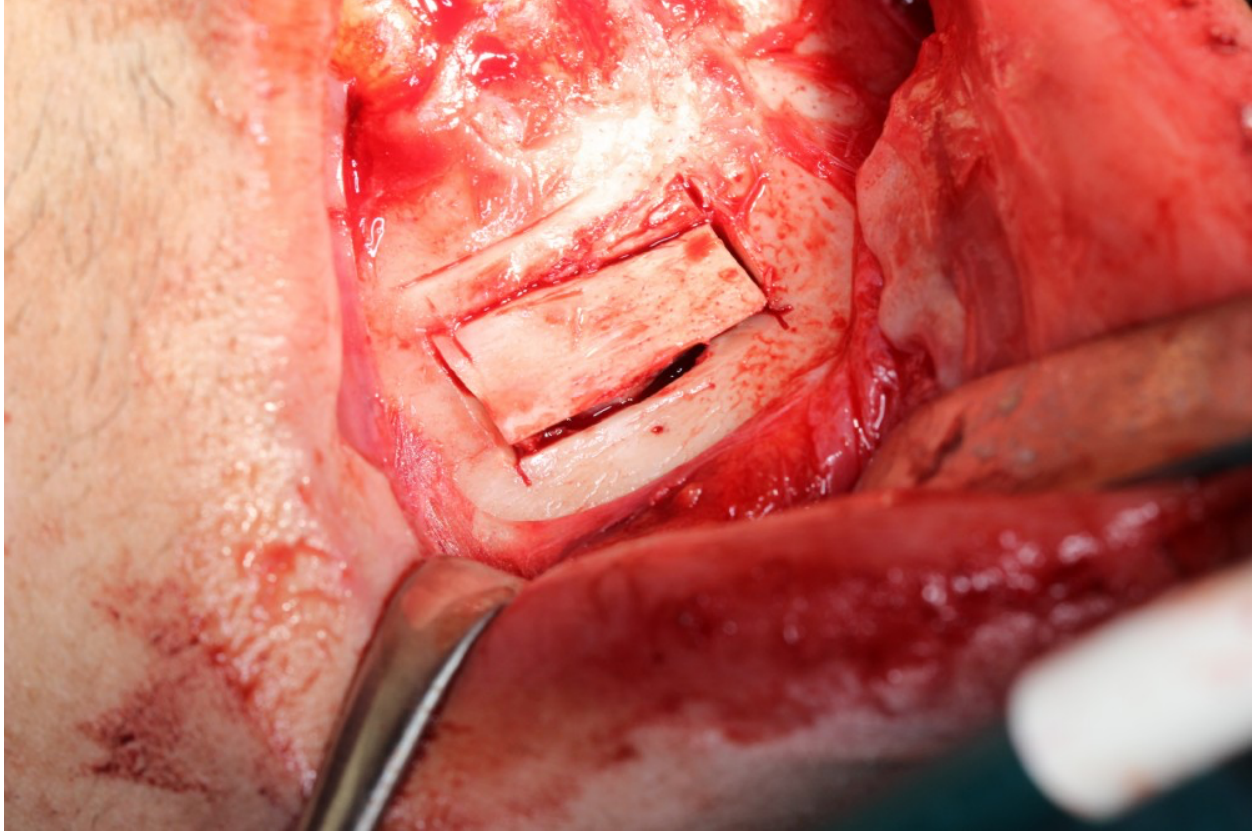
Case 2: A 35-year-old female patient presented with mobility and extrusion of the right maxillary central incisor following trauma. Radiographic evaluation showed buccal bone loss. The tooth was extracted, and after socket curettage, vertical bone loss was confirmed in the buccal plate. The bone defect was reconstructed using titanium mesh, fixed with a single crestal screw. Implant placement was performed after a four-month healing period.

Case 3: A 19-year-old male patient presented with mobility and aesthetic concerns in the left maxillary central incisor region. The tooth was extracted, and the defect was debrided. An autogenous block graft was harvested from the symphysis region, adapted to the defect site, and fixed with a titanium screw. Dental implant placement was performed after 4 months of healing.

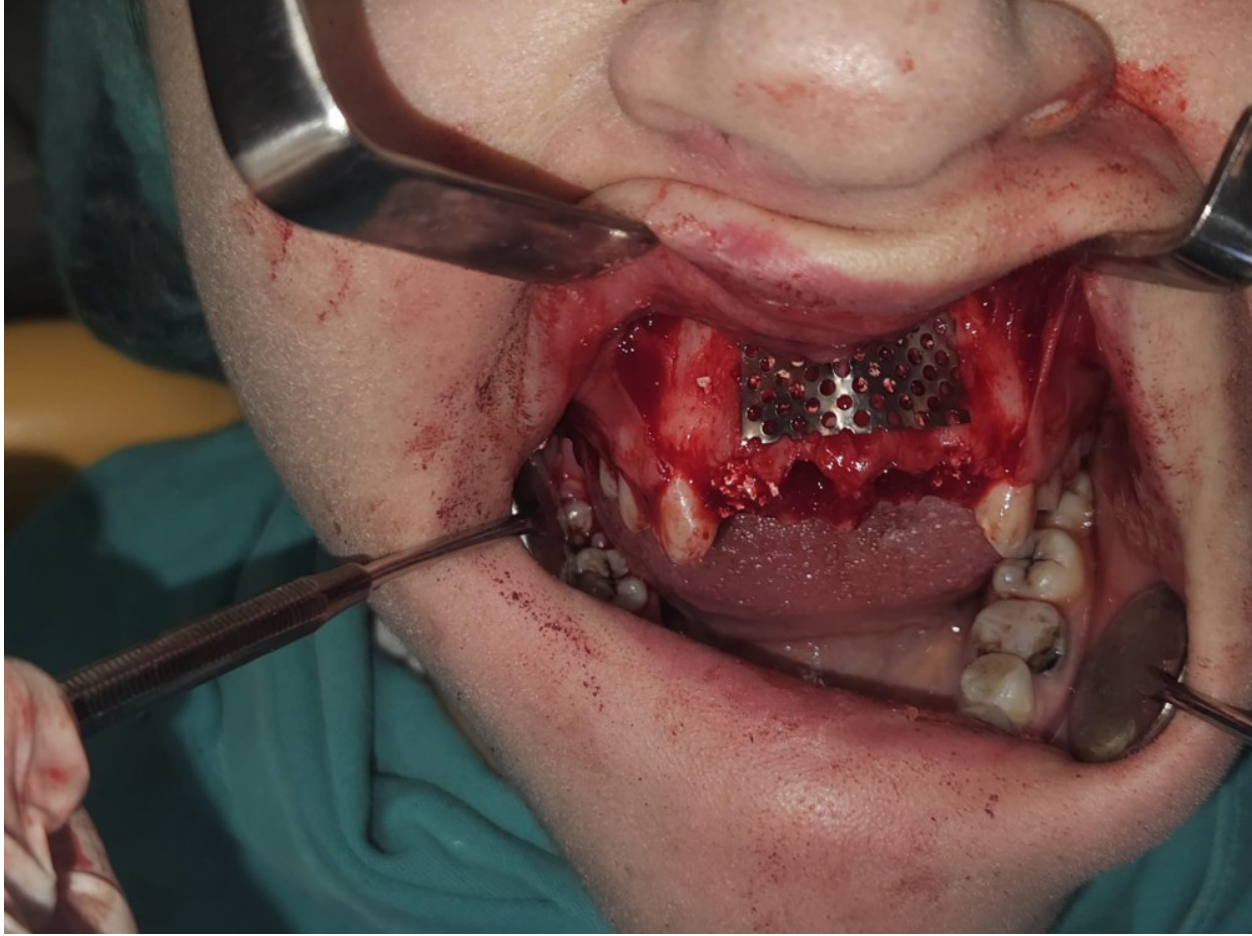
RESULT: Carefully planned reconstruction of anterior maxillary bone defects yields predictable aesthetic and functional outcomes. Both titanium mesh and autogenous block grafting provide reliable solutions, with technique selection based on defect morphology, patient needs, and surgical expertise.

Keywords: augmentation, implant, maxilla

Simfiz Greft Uygulaması
Mandibular Symphysis Graft Harvesting

Titanyum Mesh Uygulaması
Titanium Mesh Application

SS-074

Anterior Mandibular İmplantasyon Sonrası Submental Apse: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Elif Betül YİLDİRİM¹, Gülenay ÇOLAK²

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

²Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Periodontoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Dental implantlardış kayıplarının rehabilitasyonunda öngörülebilir, güvenilir bir tedavi yöntemi olarak kabul edilmektedir; başarı oranlarının %95'in üzerinde olduğu bildirilmektedir. Nadir de olsa ciddi komplikasyonlar gelişebilmektedir. Peri-implant dokuların ötesine ilerleyerek komşu fasyal boşluklara yayılan implant ilişkili enfeksiyonlar, klinik açıdan önemli ancak literatürde yeterince bildirilmemiş komplikasyonlardır. Bu komplikasyonlar arasında submental veya perimandibular bölgelerde ekstraoral apse ve fistül oluşumu dikkat çekmektedir.

VAKA SUNUMU: Bu vakada diyabetis mellitus öyküsü bulunan 33 yaşındaki kadın hastada mandibular implant yerleştirilmesinden 5 ay sonra gelişen submental bölgedeki ekstraoral apse sunulmaktadır. Klinik muayenede implant #41 çevresinde şişlik, eritem ve püy drenajı saptanmış; KIBT incelemesinde apikale uzanan kemik kaybı ve submental boşlukta kortikal perforasyon gözlenmiştir. Başlangıç tedavisi kapsamında sistemik antibiyotik ve ekstraoral drenaj uygulanmış, ardından enfekte implant cerrahi olarak çıkarılmıştır. Bir aylık takip sonucunda enfeksiyonun tamamen gerilediği ve sorunsuz iyileşme sağlandığı görülmüştür.

SONUÇ: Literatürde mandibular implant ilişkili enfeksiyonlara dair bildirilen olgular, submental veya perimandibular apse ve fistül oluşumu ile benzer klinik tablolar ortaya koymaktadır. Bildirilen risk faktörleri arasında implant yerleştirilmesi sırasında lingual kortikal perforasyon, yetersiz çekim soketi debridmanı, ince kortikal yapı, diyabet gibi sistemik hastalıklar ve immünsupresif tedavi yer almaktadır. Bazı olgularda enfeksiyon birden fazla servikal boşluğa yayılmış, Ludwig anjini veya mediastinite ilerlemiş ve bu durum hospitalizasyon, cerrahi drenaj ve implantın çıkarılmasını gerekli kılmıştır. Nadir olarak görülse de implant ilişkili enfeksiyonlar perimandibular boşluklar aracılığıyla hızla yayılabilir ve yaşamı tehdit eden komplikasyonlara yol açabilir. Erken tanı, uygun görüntüleme yöntemleri ve zamanında müdahale büyük önem taşımaktadır. Sunulan olgu ve literatür bulguları, ciddi komplikasyonların önlenmesi amacıyla ayrıntılı preoperatif planlama, titiz aseptik cerrahi teknikler ve sistemik risk faktörleri olan hastaların dikkatle izlenmesinin gerekliliğini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: dental implant komplikasyonları, ekstraoral apse, submental boşluk

Submental Abscess After Anterior Mandibular Implantation: Case Report and Literature Review

Elif Betül YİLDİRİM¹, Gülenay ÇOLAK²

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Türkiye*

²*Department of Periodontology, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Türkiye*

OBJECTIVE: Dental implants are widely recognised as a predictable treatment modality for tooth replacement, with reported success rates exceeding 95%. Severe complications can arise, particularly implant-associated infections that extend beyond peri-implant tissues into adjacent fascial spaces. Among these, the development of extraoral abscesses and fistulas in the submental or perimandibular regions represents a clinically significant yet underreported complication.

CASE PRESENTATION: This report describes a 33-year-old female patient with a history of diabetes mellitus who developed an extraoral abscess in the submental region five months after mandibular implant placement. Clinical examination revealed swelling, erythema, and purulent discharge around implant #41, while CBCT demonstrated apical bone loss and cortical perforation extending into the submental space. Initial management included systemic antibiotics and extraoral drainage, followed by surgical removal of the infected implant. Healing progressed uneventfully, with resolution of infection at one-month follow-up.

RESULT: A review of published cases on mandibular implant-associated infections revealed similar complications characterised by submental or perimandibular abscess and fistula formation. Factors implicated include lingual cortical perforation during implant placement, inadequate debridement of extraction sockets, thin cortical bone, systemic comorbidities such as diabetes, and immunosuppressive therapy. In several reports, infections extended into multiple cervical spaces, with some progressing to Ludwig's angina or mediastinitis, necessitating hospitalisation, airway management, surgical drainage, implant removal. Although uncommon, implant-associated infections may spread rapidly through the perimandibular spaces, resulting in life-threatening complications. Early diagnosis, appropriate imaging, and timely intervention are essential. This case, in conjunction with the literature review, underscores the importance of careful preoperative planning, strict aseptic surgical technique, and vigilance in patients with systemic risk factors to prevent severe implant-related complications.

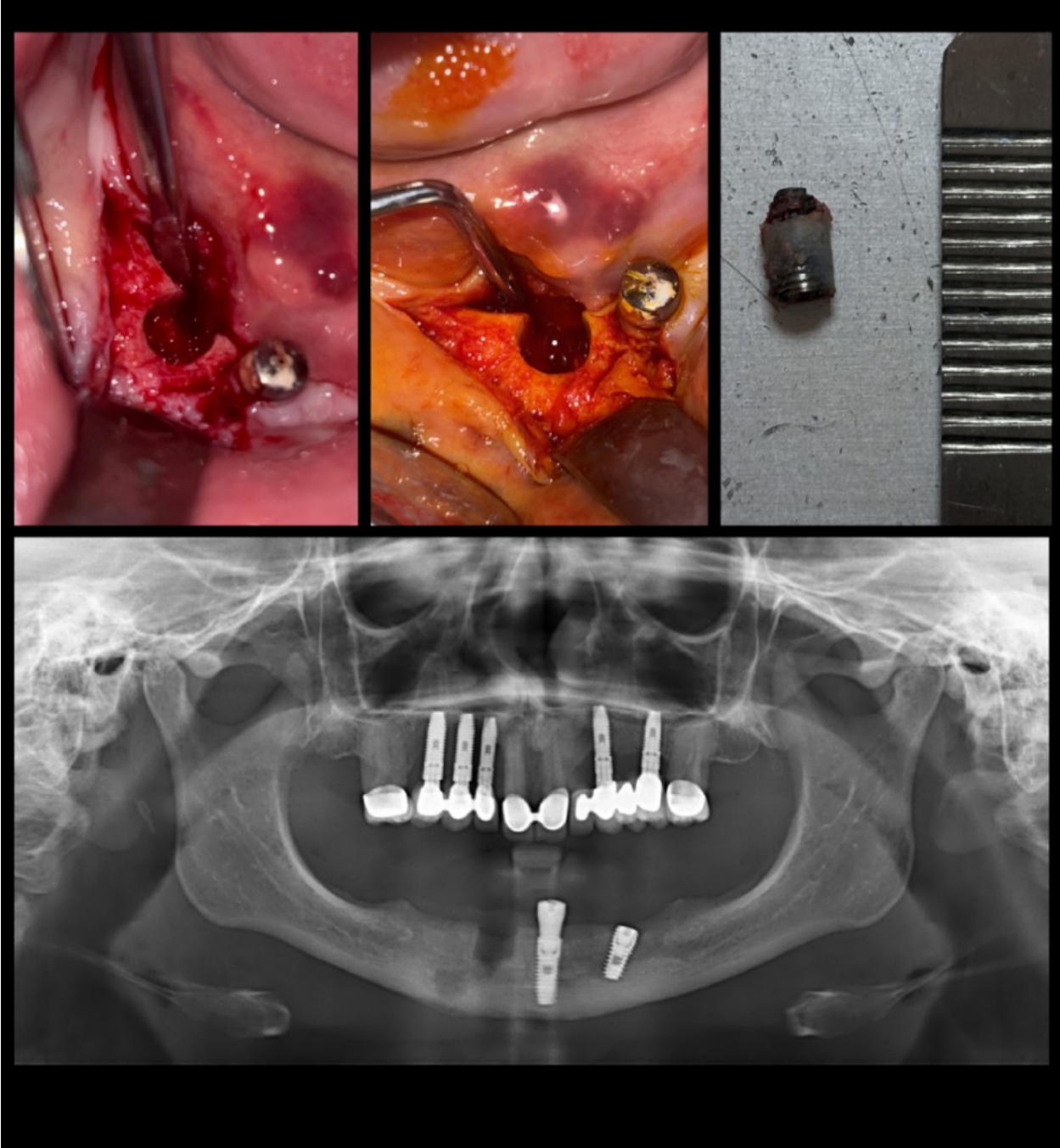
Keywords: dental implant complications, extraoral abscess, submental space

Resim 1.
Figure 1.

Submental şişliğin ekstraoral görünümü
Extraoral view of the submental swelling

Resim 2.
Figure 2

Şekil 3. İmplantın uzaklaştırılmasını takiben tamamen rezorbe olmuş lingual korteksin görünümü (A) ve kavite debridmanı sonrasında Rifamisin solüsyonu ile yapılan irrigasyon (B). Uzaklaştırılan implantın görünümü (C)
Appearance of the completely resorbed lingual cortex after implant removal (A) and irrigation performed using Rifamycin solution following cavity debridement (B). Appearance of the removed implant (C)

Tablo 1.

Kaynaklar (yazarlar ve yayımlanma yılı)	Yer	Tanı ve tedavi
Nkenke ve ark (2004)29	Submental	İnterforaminal bölgeye yerleştirilen dental implantlar sonrasında gelişen submental kutanöz fistül. Tedavi: Ekstraoral yaklaşımla kutanöz sinüs traktının eksizyonu ve yaygın submental skarların revizyonu; ilgili dental implantların uzaklaştırılması
Markiewicz ve ark (2007)30	Sağ mandibular-bukkal alan	Subperiostal implant başarısızlığına sekonder olarak gelişen mandibular orokutanöz fistül. Tedavi: Subperiostal implantın çıkarılması ve ekstraoral fistül traktının primer kapatılması. Ek olarak antimikrobiyal tedavi uygulanmıştır: sefcapene pivoksil hidroklorür 100 mg (oral, günde üç kez), sefotiam dihidroklorür 1 g (IV, günde iki kez) ve klindamisin fosfat 600 mg (IV, günde iki kez).
Silva ve ark (2010)24	Submental	Mandibular anterior dental implanta sekonder olarak submental bölgede gelişen süpüratif kutanöz fistül. Tedavi: İmplantın çıkarılması ve küretaj.
Cariati ve ark (2019)31	Submental, bilateral servikal apse ve anterior mediastinum	Dental implant cerrahisi sonrası tüm servikal boşlukları etkileyen ve anterior mediastene uzanan apse. Tedavi: Dental implantın uzaklaştırılmasını takiben intravenöz Penisilin G sodyum (1.000.000 Ü, 12 saatte bir), gentamisin (240 mg, 24 saatte bir), kortikosteroidler ve non-steroid antiinflatuvar ilaçlar (NSAİİ) uygulanmıştır.
Cillo & Barbosa (2019)32	Submental + Submandibular	“Adalimumab (immünsüpresan) tedavisi almakta olan bir hastada mandibulaya beş implantın eş zamanlı yerleştirilmesi sonrasında gelişen submental ve submandibular apse. Tedavi: Ekstraoral insizyon ve drenaj, tüm implantların uzaklaştırılması ve antibiyotik tedavisi ile yönetilmiş, tam iyileşme sağlanmıştır.”
Lara Cardoso ve ark (2020)9	Submental + Sublingual + submandibular (Ludwig's angina)	Mandibular implantın submandibular boşluğa yanlışlıkla yer değiştirmesi sonucunda Ludwig anjinası gelişimi. Tedavi: Submandibular bölgeden ekstraoral cerrahi girişim ile implantın çıkarılması ve apsenin drenajı. Hastane yatışı süresince (72 saat): seftriakson (1 g, 12 saatte bir), klindamisin (600 mg, 6 saatte bir), deksametazon (5 mg, 12 saatte bir), tenoksikam (20 mg, 12 saatte bir) ve sodyum dipiron (2 cc, 6 saatte bir) uygulandı. Taburculuk sonrası: klindamisin (600 mg, 6 saatte bir, 7 gün) reçete edildi
Elwany ve ark. (2024)33	Submental + Sublingual+ Bilateral submandibular+Anterior visceral (pretracheal) alanlar	Mandibular kanin bölgesine implantasyon sonrası gelişen enfeksiyon; submental, sublingual, bilateral submandibular ve anterior visceral (pretrakeal) boşluklara yayılım. Tedavi: Cerrahi apse drenajı, implantın

		uzaklaştırılması ve kültür sonuçlarına göre düzenlenen intravenöz antibiyotik tedavisi
D'Angeli ve ark. (2025)12	Submental + Submandibular	Peri-implantitis zemininde gelişen submental ve submandibular apse Tedavi: Cerrahi drenaj, enfekte implantların uzaklaştırılması ve sistemik antibiyotik uygulaması”

Perimandibular boşluklara odaklanan mandibular apse ve fistül oluşumuna ilişkin olgu sunumlarının derlemesi

Table 1.

References (authors and year of publication)	Location	Diagnosis and Treatment
Nkenke et al.(2004)29	Submental	Submental cutaneous fistula developing after dental implants placed in the interforaminal region. Treatment: Excision of the cutaneous sinus tract via an extraoral approach and revision of extensive submental scars; removal of the relevant dental implants.
Markiewicz et al. (2007)30	Right mandibular buccal space	Mandibular orocutaneous fistula secondary to failure of a subperiosteal implant. Treatment: Removal of the subperiosteal implant and primary closure of the extraoral fistulous tract. Adjunctive antimicrobial therapy was initiated with cefcapene pivoxil hydrochloride 100 mg three times daily (oral), cefotiam dihydrochloride 1 g twice daily (IV), and clindamycin phosphate 600 mg twice daily (IV)
Silva et al. (2010)24	Submental	Suppurative cutaneous fistula in the submental region secondary to a mandibular anterior dental implant. Treatment: Explantation of the implant and curettage
Cariati et al. (2019)31	Submental+Bilateral cervical abscess+Anterior mediastinum	A abscess affecting all cervical spaces with anterior mediastinal extension after dental implant surgery Treatment: Removal of the dental implant followed by administration of intravenous Penicillin G sodium (1,000,000 IU every 12 hours), gentamicin (240 mg every 24 hours), corticosteroids, and non-steroidal anti-inflammatory drugs (NSAIDs)
Cillo & Barbosa (2019)32	Submental + Submandibular spaces	Submental and submandibular abscess developing after immediate placement of five mandibular implants in a patient receiving Adalimumab (immunosuppressant) treatment. Treatment: Managed by extraoral incision & drainage, removal of all implants, and antibiotic therapy, resulting in complete healing.
Lara Cardoso et al. (2020)9	Submental + Sublingual + submandibular (Ludwig's angina)	Accidental displacement of a mandibular implant into the submandibular space led to Ludwig's angina Treatment: Involved an extraoral surgical removal of the implant and drainage of abscess via the submandibular area. During hospitalisation (72 hours): ceftriaxone (1 g, every 12 hours), clindamycin

		(600 mg, 06/06 hours), dexamethasone (5 mg, 12/12 hours), tenoxicam (20 mg, 12/12 hours) and sodium dipyrone (2 cc, 06/06 hours) were administered. After discharge: clindamycin (600 mg, 06/06 hours, 7 days) was prescribed.
Elwany et al. (2024)33	Submental + Sublingual+ Bilateral submandibular+Anterior visceral (pretracheal) spaces	Infection developing after mandibular canine implantation; spread to the submental, sublingual, bilateral submandibular and anterior visceral (pretracheal) spaces. Treatment: Surgical abscess drainage, removal of the implant and intravenous antibiotic treatment adjusted according to culture results.
D'Angeli ve ark. (2025)12	Submental + Submandibular	Submental and submandibular abscess developing on the basis of peri-implantitis Treatment: surgical drainage,,removal of infected implants and systemic antibiotic

Review of case reports on mandibular abscess or fistula formation with a focus on the perimandibular spaces

SS-075

Atrofik çenelerin iliak greft kullanılarak ve inferior alveolar sinir lateralizasyonu yapılarak rehabilitasyonu: olgu sunumu

Muhammet Fatih ÇIÇEK, muhammed mustafa SAĞER, cansu gül KOCA
Uşak Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: Çalışmamızın amacı, yetersiz kemik hacmine sahip bir hastada iliak greft ogmentasyonu ve inferior alveolar sinir lateralizasyonu tekniklerinin kombine kullanımını tanımlamak ve implant destekli rehabilitasyondaki başarısını değerlendirmektir.

VAKA SUNUMU: Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalına otuz yaşında sistemik sağlıklı bir kadın dişlerinde yaygın ağrı ile başvurmuştur. Klinik ve radyolojik değerlendirmelerde, yetersiz kemik desteği olan dişler görülmüştür. Hastanın dişlerine çekim ile implant endikasyonu konulmuştur. Hem maksilla hem de mandibulada implant yerleşimi için yetersiz kemik hacmi olduğu görüldü. Tüm dişler çekildikten sonra, maksilla anterior bölgedeki kemik defekti iliak krestten alınan greft ile ogmente edildi. Mandibulada dikey yönde kemik yetersizliği nedeniyle sağ ve sol bölgelerde lateralizasyon yapılarak aynı seansta implantlar yerleştirildi. Maksilladaki greftin osseointegrasyonu için 6 ay beklendi ve sonrasında implant yerleşimi gerçekleştirildi. Hastanın 2 yıllık takiplerinde herhangi bir komplikasyon gelişmemiştir.

SONUÇ: Literatürde yapmış olduğumuz ameliyattaki işlemlerin kombine olarak kullanıldığı bir araştırma görülmemiştir. Atrofik çenelerin rehabilitasyonunda iliak greft ile ogmentasyon ve inferior alveolar sinir lateralizasyonu kombinasyonu, implant tedavisinde başarılı ve uzun dönem stabil sonuçlar sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: İliak greft, mandibular transpozisyon, atrofik çene

Rehabilitation of atrophic jaws using iliac graft and inferior alveolar nerve lateralization: case report

Muhammet Fatih ÇİÇEK, muhammed mustafa SAĞER, cansu gül KOCA
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Usak University, Usak, Turkey

OBJECTIVE: The aim of our study is to describe the combined use of iliac graft augmentation and inferior alveolar nerve lateralization techniques in a patient with insufficient bone volume, and to evaluate its success in implant-supported rehabilitation.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old systemically healthy female patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Uşak University Faculty of Dentistry, with widespread dental pain. Clinical and radiological evaluations revealed teeth with insufficient bone support. Tooth extraction and implant indication were determined. Both in the maxilla and the mandible, insufficient bone volume was observed for implant placement. After the extraction of all teeth, the bone defect in the anterior maxilla was augmented with a graft harvested from the iliac crest. Due to vertical bone deficiency in the mandible, bilateral inferior alveolar nerve lateralization was performed, and implants were placed simultaneously. A healing period of 6 months was allowed for osseointegration of the graft in the maxilla, after which implant placement was carried out. No complications were observed during the 2-year follow-up period.

RESULT: To the best of our knowledge, no previous study has reported the combined use of the procedures performed in this surgery. The combination of iliac graft augmentation and inferior alveolar nerve lateralization provides successful and long-term stable outcomes in implant treatment for the rehabilitation of atrophic jaws.

Keywords: Iliac graft, mandibular transposition, atrophic jaw

SS-076

Parkinson Hastalarında Dental Anestezi Stratejileri: Olgu Serisi

Fatih OLUŞ, Hüseyin BABUN
Akdeniz Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Antalya

GİRİŞ: Parkinson hastalığı, motor ve non-motor semptomlarıyla perioperatif yönetimi güçleştiren ilerleyici bir nörodejeneratif bozukluktur. Bu çalışmanın amacı, dental ve maksillofasiyal cerrahi geçiren Parkinson hastalarında perioperatif değerlendirmeleri ve anestezi yönetim stratejilerini sunmak; hastalığın farklı evrelerinde lokal anestezi, sedasyon ve genel anestezinin rolünü vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: Hastalığın farklı evrelerinde bulunan üç Parkinson hastası sunulmaktadır.

Vaka 1: Rasagilin ile kontrol altında olan erken evre PD'li 45 yaşındaki erkek hasta, artikain ile lokal anestezi ve sınırlı doz midazolam sedasyonu altında gömülü üçüncü molar cerrahisi geçirmiş, işlem komplikasyonsuz tamamlanmıştır.

Vaka 2: Levodopa ve entakapon tedavisi alan orta evre PD'li 60 yaşındaki kadın hastada, lokal anestezi ve midazolam-propofol infüzyonu ile sağlanan minimal sedasyon altında çoklu diş çekimi ve implant uygulaması yapılmış, stabil hemodinamik kontrol sağlanmıştır.

Vaka 3: İleri evre PD'li, motor dalgalanmaları, kognitif bozukluğu ve çoklu ilaç kullanımı olan 72 yaşındaki erkek hastada, zygoma implant cerrahisi genel anestezi altında TIVA ile gerçekleştirilmiş, postoperatif yoğun bakım ünitesine kabul edilerek güvenli perioperatif yönetim sağlanmıştır.

SONUÇ: Parkinson hastalarında dental işlemler, hastalığın evresi ve eşlik eden komorbiditeler dikkate alınarak planlandığında lokal anestezi, minimal sedasyon veya genel anestezi altında güvenle gerçekleştirilebilir. Erken evredeki hastalar, vazokonstriktör içeren anesteziklerle sınırlı sedasyonu tolere edebilirken, ileri evredeki olgular sıklıkla yoğun izlem gerektiren genel anesteziye ihtiyaç duyar. Perioperatif sonuçların en iyi düzeye çıkarılabilmesi için multidisipliner iş birliği ve bireyselleştirilmiş protokoller esastır.

Anahtar Kelimeler: Parkinson hastalığı, Dental anestezi, Lokal anestezi, Vaka sunumu

Dental Anesthesia Strategies in Parkinson's Disease: A Case Series

Fatih OLUŞ, Hüseyin BABUN

Department of Maxillofacial Surgery, Akdeniz University, Antalya, Turkey

OBJECTIVE: Parkinson's disease is a progressive neurodegenerative disorder in which both motor and nonmotor symptoms complicate perioperative management. The aim of this study is to present perioperative considerations and anesthesia management strategies in PD patients undergoing dental and maxillofacial procedures, emphasizing the role of local anesthesia, sedation.

CASE PRESENTATION: We report three PD patients at distinct stages of disease progression.

Case 1: A 45-year-old man with early-stage PD controlled on rasagiline underwent third molar surgery under local anesthesia with articaine and limited midazolam sedation without complications.

Case 2: A 60-year-old woman with moderate PD on levodopa and entacapone received multiple extractions and implant placement under local anesthesia and minimal sedation with midazolam–propofol infusion, achieving stable hemodynamic control.

Case 3: A 72-year-old man with advanced PD, motor fluctuations, cognitive decline, and multiple medications underwent zygomatic implant surgery under general anesthesia with TIVA and ICU admission, ensuring safe perioperative management.

RESULT: Dental procedures in PD patients can be safely performed under local anesthesia, minimal sedation, or general anesthesia when tailored to disease stage and comorbidities. Early-stage patients may tolerate limited sedation with vasoconstrictor-containing anesthetics, while advanced cases often require general anesthesia with intensive monitoring. Multidisciplinary collaboration and individualized protocols are essential to optimize perioperative outcomes.

Keywords: Parkinson's disease, Dental anesthesia, Local anesthesia, Case report

SS-077

Mandibular Sinir Kanalına Yerleşen İmplantlara Bağlı Bilateral Hipoestezi: Olgu Raporu

Sezai ÇİFTÇİ, Seher Ezgi KAMIŞ

inönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Dental implant cerrahisi genellikle güvenli bir prosedür olmasına rağmen, mandibular sinir yaralanması nadir fakat ciddi bir komplikasyon olarak kabul edilir. Sinir penetrasyonu veya basısı, özellikle implantın uzun süre sinir kanalı içinde kalması durumunda kalıcı duysal bozukluklara yol açabilir. Bu vaka, mandibular sinir kanalına penetrasyon yapan dental implantlara bağlı gelişen uzun süreli bilateral hipoesteziyi ve cerrahi yönetimini göstermektedir.

VAKA SUNUMU: 67 yaşında kadın hasta, mandibular bölgeye dış merkezde 6 üyeli dental implant yerleştirilmesini takiben alt dudak ve çene bölgesinde bilateral uyuşukluk ile kliniğimize başvurdu. İmplantlar 8 ay boyunca yerinde kaldı ve şikâyetler geçmedi. Klinik muayenede belirgin bilateral hipoestezi saptandı. CBCT incelemesinde 36 ve 46 numaralı diş bölgelerine yerleştirilen implantların mandibular sinire penetrasyon gösterdiği tespit edildi. Lokal anestezi altında, ilgili iki implant çıkarıldı. Operasyon sırasında bir tarafta sinir dokusunda travmaya bağlı bütünlük bozulması, diğer tarafta ise sinir yapısının invazyonuna rağmen bütünlüğün korunması gözlemlendi. Kalan dört implant üzerine protetik üst yapılar uygulandı. Sinir bütünlüğü bozulan tarafta his kaybı devam etti ve sinir rejenerasyonu minimal düzeydeydi; bütünlüğü korunan tarafta belirgin duysal iyileşme gözlemlendi. Hasta, zamanla uyuşukluğun azaldığını ve duyusunun normale yaklaştığını bildirdi.

SONUÇ: Mandibular sinir yaralanmaları, implant cerrahisinde nadir ancak ciddi bir komplikasyondur. Literatürde, sinir penetrasyonu veya basısının erken tanı ve cerrahi müdahale ile yönetilmesinin, kalıcı duysal kaybı azaltabileceği bildirilmiştir. Bu vaka, uzun süre sinir kanalı içinde kalan implantların geçici veya kalıcı hipoesteziye yol açabileceğini ve multidisipliner yaklaşım ile yönetimin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dental implant, İnferior alveolar sinir, Parestezi, Sinir hasarı

Bilateral Hypoesthesia Associated with Implants Located in the Mandibular Nerve Canal: A Case Report

Sezai ÇİFTÇİ, Seher Ezgi KAMIŞ

inönü University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Although dental implant surgery is generally considered a safe procedure, mandibular nerve injury is a rare but serious complication. Nerve penetration or compression, particularly when an implant remains within the nerve canal for an extended period, can lead to permanent sensory disturbances. This case demonstrates long-standing bilateral hypoesthesia associated with dental implants penetrating the mandibular nerve canal and its surgical management.

CASE PRESENTATION: A 67-year-old female patient presented to our clinic with bilateral numbness of the lower lip and chin following the placement of six dental implants in the mandibular region at an external center. The implants had remained in place for eight months, during which her symptoms persisted. Clinical examination revealed significant bilateral hypoesthesia. CBCT evaluation demonstrated that the implants placed in the regions of teeth 36 and 46 had penetrated the mandibular nerve.

Under local anesthesia, the two implants in question were removed. Intraoperatively, one side showed disruption of nerve integrity due to traumatic injury, while on the other side, nerve structure was invaded by the implant but its continuity was preserved. Provisional prosthetic restorations were applied to the remaining four implants. On the side with nerve disruption, sensory loss persisted and nerve regeneration was minimal; however, on the side with preserved nerve integrity, significant sensory recovery was observed. Over time, the patient reported a gradual reduction in numbness and near normalization of sensation.

RESULT: Mandibular nerve injuries are rare but serious complications in implant surgery. The literature reports that early diagnosis and surgical management of nerve penetration or compression can reduce the risk of permanent sensory loss. This case highlights that implants remaining within the nerve canal for an extended period may lead to temporary or permanent hypoesthesia and underscores the importance of a multidisciplinary approach for management.

Keywords: Dental implant, Inferior alveolar nerve, Nerve injury, Paresthesia

SS-078

**Maksilla Anterior Bölgede İmmediyat İmplant Yerleştirilmesi ile İlişkili Kemik Greftlemesi
İhtiyacının Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi ile Değerlendirilmesi**

Mine ŞENKAL KAŞIKÇI¹, Alican KURAN², Zeynep CÖMERT³, Umut SEKİ², Berkay TOKUÇ³

¹Özel Dental Klinik

²Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

³Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, maksilla anterior bölgedeki alveolar kemik morfolojisinin ve immediyat implant yerleştirilmesi sırasında ortaya çıkabilecek olası kemik greftleme ihtiyacının değerlendirilmesidir.

YÖNTEM: Maksilla anterior bölgede diş kaybı bulunmayan 121 hastaya ait 363 diş bölgesi, konik ışınli bilgisayarlı tomografi görüntüleri üzerinden değerlendirildi. Çapları 3,5 mm ve 4,0 mm olan konik formdaki sanal dental implantlar ideal pozisyonda yerleştirildi. Alveolar kret kalınlığı (AKK), içbükeylik derinliği (İD), içbükeylik konumu (İK), bukkal kemik kalınlığı (BKK), en ince bukkal kemik kalınlığı (İBBK) ve fenestrasyon/dehisens varlığı değerlendirildi.

BULGULAR: Ortalama AKK değerlerinin en yüksek kanin bölgesinde, en düşük ise lateral kesici bölgede olduğu belirlendi ($p<0,01$). Santral kesici diş bölgesindeki konkavitenin diğer diş bölgelerine göre daha az olduğu tespit edildi ($p<0,01$). Kanin diş bölgesindeki İK'nin ise diğer diş bölgeleri ile karşılaştırıldığında daha apikal konumda yer aldığı tespit edildi ($p<0,01$). Fenestrasyon/dehisens oranı 3,5 mm ve 4,0 mm implantlarda sırasıyla %28,6 ve %30,3 idi. Ortalama İBBK 3,5 mm implantlarda 1,1 mm; 4,0 mm implantlarda ise 1,0 mm idi. Eşik değer olan 1 mm'nin üzerinde İBBK'ye sahip bölgelerin oranı sırasıyla %41,3 ve %36,9 olarak tespit edildi ($p<0,01$).

SONUÇ: Lateral kesici diş bölgesinin immediyat implant uygulaması için en riskli alan olduğu ve maksilla anterior bölgedeki vakaların çoğunda eş zamanlı kemik greftleme gerekliliği bulunduğu tespit edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Dental implant, Fenestrasyon, İmmediyat implant yerleştirilmesi, Konik ışınli bilgisayarlı tomografi, Yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu

Evaluation of the Need for Bone Grafting Associated with Immediate Implant Placement in the Maxillary Anterior Region Using Cone Beam Computed Tomography

Mine ŞENKAL KAŞIKÇI¹, Alican KURAN², Zeynep CÖMERT³, Umut SEKİ², Berkay TOKUÇ³

¹*Private Dental Clinic*

²*Department of Oral and Maksillofacial Radiology, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye*

³*Department of Oral and Maksillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye*

OBJECTIVE: This study aimed to evaluate the alveolar bone morphology in the anterior maxillary region and to determine the possible need for bone grafting during immediate implant placement.

METHODS: The study included 363 tooth regions from 121 patients without tooth loss in the anterior maxilla, evaluated using cone-beam computed tomography images. Tapered virtual dental implants with diameters of 3,5 mm and 4,0 mm were placed in an ideal position. The following parameters were assessed: alveolar crest thickness (ACT), concavity depth (CD), concavity location (CL), buccal bone thickness (BBT), thinnest buccal bone thickness (TBBT), and the presence of fenestration or dehiscence.

RESULT: The mean ACT was highest in the canine region and lowest in the lateral incisor region ($p<0.01$). The concavity in the central incisor region was significantly less pronounced compared to other regions ($p<0.01$). The CL in the canine region was found to be more apically positioned compared to other regions ($p<0.01$). The incidence of fenestration/dehiscence was 28,6% and 30,3% for 3,5 mm and 4,0 mm implants, respectively. The mean TBBT was 1,1 mm for 3,5 mm implants and 1,0 mm for 4,0 mm implants. The proportion of regions with TBBT exceeding the threshold of 1 mm was 41,3% and 36,9% for 3,5 mm and 4,0 mm implants, respectively ($p<0.01$).

CONCLUSION: The results demonstrate that the lateral incisor region is the highest-risk site for immediate implant placement. Moreover, most anterior maxillary cases require simultaneous bone grafting.

Keywords: Cone beam computed tomography, Dental implant, Fenestration, Guided bone regeneration, Immediate implant placement,

SS-079

Dental implant cerrahisinde nazotrakeal entübasyon sonrası farinks posterior duvar perforasyonu ve subkutan amfizem gelişen bir olgu sunumu

Semih KARATAŞ, Ömer Can MANAV, Mehmet Fuat KILIÇ, Cahit ÜÇÖK, Çağrı VURAL
Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Nazotrakeal entübasyon, ağız, diş ve çene cerrahisi uygulamalarında cerrahi alanın serbest bırakılması amacıyla sıklıkla tercih edilen bir yöntemdir. Bununla birlikte; travmatik entübasyon, mukozal yırtıklar, kanama, enfeksiyon, farinks veya özofagus perforasyonu gibi nadir ancak ciddi komplikasyonlara yol açabilir. Özellikle posterior farinks duvarı perforasyonu ve buna bağlı gelişen subkutan amfizem, hızlı tanı ve acil müdahale gerektiren hayatı tehdit edici bir durumdur. Bu bildiride, dental implant cerrahisi sırasında nazotrakeal entübasyona bağlı gelişen nadir bir komplikasyon sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 44 yaşında kadın hasta, diş eksiklikleri nedeniyle kliniğimize başvurdu ve sabit protetik restorasyon talep etti. Klinik ve radyografik değerlendirme sonucunda maksilla ve mandibula posterior bölgelere aynı seansta dental implant uygulanmasına karar verildi. Hastada belirgin dental fobi bulunması nedeniyle işlem genel anestezi altında planlandı. Nazotrakeal entübasyon sonrası hastada ani boyun şişliği, krepitasyon ve solunum sıkıntısı gelişti. Acil görüntüleme ile farinks posterior duvar perforasyonu ve servikal bölgeye yayılan yaygın subkutan amfizem tespit edildi. Hasta tıp fakültesine sevk edilerek kulak burun boğaz ve göğüs cerrahisi konsültasyonu ile tedavi altına alındı. Yaklaşık 3 aylık periyot sonunda sağlığına kavuştu.

SONUÇ: Nazotrakeal entübasyon sırasında farinks perforasyonu ve subkutan amfizem, nadir görülse de ciddi morbidite ve mortaliteye neden olabilmektedir. Olgumuz, bu komplikasyonların erken tanısının, uygun görüntüleme yöntemlerinin kullanılmasının ve multidisipliner yaklaşımın önemini vurgulamaktadır. Olguda literatür taraması da yapılmış olup başlıkta belirtilmemiştir. Literatürde benzer vaka olguları bildirilmiştir. Bildiride vaka ile birlikte literatür taraması yapılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Nazotrakeal entübasyon, farinks perforasyonu, subkutan amfizem, dental implant cerrahisi

A Case report of posterior pharyngeal wall perforation and subcutaneous emphysema following nasotracheal intubation in dental implant surgery

Semih KARATAS, Ömer Can MANAV, Mehmet Fuat KILIÇ, Cahit ÜÇÖK, Çağrı VURAL
Ankara University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Nasotracheal intubation is frequently preferred in oral and maxillofacial surgery procedures in order to provide a clear surgical field. However, it may lead to rare but serious complications such as traumatic intubation, mucosal lacerations, bleeding, infection, and pharyngeal or esophageal perforation. Posterior pharyngeal wall perforation and the subsequent development of subcutaneous emphysema, in particular, represent life-threatening conditions requiring rapid diagnosis and urgent intervention. In this report, we present a rare complication that occurred during dental implant surgery due to nasotracheal intubation.

CASE PRESENTATION: A 44-year-old female patient was admitted to our clinic with missing teeth and requested fixed prosthetic restoration. Clinical and radiographic evaluations revealed the need for dental implant placement in the posterior maxilla and mandible, and surgery was planned in a single session. Because of pronounced dental phobia, the procedure was scheduled under general anesthesia. Following nasotracheal intubation, the patient developed sudden cervical swelling, crepitation, and respiratory distress. Emergency imaging revealed posterior pharyngeal wall perforation accompanied by extensive subcutaneous emphysema spreading to the cervical region. The patient was referred to the faculty hospital, where she was treated with the collaboration of otorhinolaryngology and thoracic surgery departments. After approximately three months, she fully recovered.

RESULT: Although rare, pharyngeal perforation and subcutaneous emphysema following nasotracheal intubation may lead to severe morbidity and mortality. Our case highlights the importance of early diagnosis, the use of appropriate imaging methods, and a multidisciplinary approach in the management of such complications.

In this case, a literature review was also conducted, although it was not specified in the title. Similar case reports have been described in the literature. This report presents the case together with a review of the related literature.

Keywords: Nasotracheal intubation, pharyngeal perforation, subcutaneous emphysema, dental implant surgery

SS-080

Yatay Trombositten Zengin Fibrinin Rat Kalvaryal Defektlerinde Kemik İyileşmesi Üzerine Etkisinin İncelenmesi

Bilal BAHAR¹, Esengul SEN¹, Fikret GEVREK²

¹tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilimdalı

²tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi Tıp Fakültesi Histoloji Ve Embriyoloji Anabilimdalı

AMAÇ: Çalışmamızda trombosit konsantrelerinin kemik iyileşmesi ve rejeneratif etkileri değerlendirilerek, Yatay Trombositten Zengin Fibrin (Y-TZF) ve Lökosit ve Trombositten Zengin Fibrin (L-TZF)

materyallerinin deneysel olarak oluşturulan kritik boyut defektlerine etkisinin incelenmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM: Çalışmamızda 2-3 aylık 200-400gr ağırlığında 24 adet genç-erişkin dişi wistar albino rat deney hayvanı kullanılmıştır. 1.grup kontrol grubu olup herhangi bir işlem yapılmamıştır. 2.grupta sadece ratların kafatasında kritik boyut defekti oluşturulup herhangi bir biyomateryal kullanılmamıştır. 3.gruptaki ratlara kritik boyut defekti oluşturulduktan sonra L-TZF uygulaması yapılmıştır. 4.gruptaki ratlara kritik boyut defekti oluşturulduktan sonra Y-TZF uygulaması yapılmıştır. Tüm gruptaki ratlar operasyondan 35 gün sonrasında yüksek doz anestezi verilerek sakrifiye edilmiştir ve kafatasından alınan doku örnekleri histolojik inceleme için gönderilmiştir. Elde edilen sonuçlar istatistiksel olarak değerlendirilmiştir ve veriler üzerinden yorumlar yapılarak çalışma sonuçlandırılmıştır.

BULGULAR: Elde edilen bulgular ONC molekülünün immün ekspresyonunda, G2 grubu istatistiksel olarak anlamlı derecede G1,G3 ve G4'ten düşüktür. Ayrıca ONC molekülünün immün ekspresyonu G4'e kıyasla G3 grubunda istatistiksel olarak anlamlı derecede yüksektir ($p < 0.05$). BMP ve ALP molekülünün immün ekspresyonunda, G2 grubu istatistiksel olarak anlamlı derecede G1,G3 ve G4'ten düşüktür ($p < 0.05$). İstatistiksel olarak G3 ile G4 grupları arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır. Ayrıca Hematoksilen-Eozin boyamada, G2'ye kıyasla rejeneratif doku oluşumu mikroskopik olarak G3 ve G4'te anlamlı derecede daha belirgindir ve G3'ün de G4'e göre üstünlüğü gözlemlenmiştir.

SONUÇ: Elde ettiğimiz histopatolojik ve immünohistokimyasal bulgular değerlendirildiğinde, L-TZF ve Y-TZF uygulanan gruplarda kemik iyileşmesi üzerinde olumlu etkileri gözlemlenmiştir. Kemik iyileşmesinde değerlendirdiğimiz osteojenik belirteçlerden sadece ONC ekspresyonu L-TZF Y-TZF'ye göre üstün bulunmuş olup haricinde L-TZF ve Y-TZF arasında anlamlı bir fark bulunamamıştır.

Anahtar Kelimeler: Defekt, L-TZF, Rat, Y-TZF

Investigation Of The Effect Of Horizontal Platelet-Rich Fibrin On Bone Healing In Rat Calvarial Defects

Bilal BAHAR¹, Esengul SEN¹, Fikret GEVREK²

¹tokat Gaziosmanpasa University Faculty Of Dentistry Department Of Oral, Dental And Maxillofacial Surgery

²tokat Gaziosmanpasa University Faculty Of Medicine Department Of Histology And Embryology

OBJECTIVE: The aim of our study was to evaluate the bone healing and regenerative effects of platelet concentrates and to investigate the effect of Horizontal Platelet Rich Fibrin (H-PRF) and Leukocyte and Platelet Rich Fibrin (L-PRF) materials on experimentally created critical size defects.

METHODS: Group 1 was the control group and no procedure was performed. In Group 2, only a critical size defect was created in the skulls of the rats and no biomaterial was used. After the critical size defect was created in the rats in Group 3, L-TZF was applied. After the critical size defect was created in the rats in Group 4, Y-TZF was applied. All rats in the group were sacrificed by high-dose anesthesia 35 days after the operation and tissue samples taken from the skull were sent for histological examination.

RESULT: The findings obtained showed that in the immune expression of ONC molecule, G2 group was statistically significantly lower than G1, G3 and G4. In addition, the immune expression of ONC molecule was statistically significantly higher in G3 group compared to G4. In the immune expression of BMP and ALP molecule, G2 group was statistically significantly lower than G1, G3 and G4.

CONCLUSION: When the histopathological and immunohistochemical findings we obtained were evaluated, positive effects on bone healing were observed in the L-TZF and Y-TZF applied groups. Among the osteogenic markers we evaluated in bone healing, only ONC expression was found to be superior to L-TZF Y-TZF, and apart from that, no significant difference was found between L-TZF and Y-TZF.

Keywords: Defect, L-PRF, Rat, H-PRF.

SS-081

Dudak Damak Yarığı Olgularında Maksiller Retrognatinin Distraksiyon Osteogenezi ile Tedavisi

Fırat GÜNEŞ¹, Naz Deniz KOŞER¹, Anıl ÖZYURT¹, Serap TİTİZ², Candan EFEOĞLU¹

¹Dokuz Eylül Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi AD, İzmir

²Dokuz Eylül Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti AD, İzmir

GİRİŞ: Bu olgu serisinin amacı, dudak-damak yarığına bağlı gelişen maksiller hipoplazilerin farklı distraksiyon teknikleri kullanılan yöntemleri ve elde edilen klinik sonuçları sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Üç hasta dudak-damak yarığı öyküsü ve belirgin maksiller hipoplazi ile başvurdu. İki hastada ortodontist ile belirlenen bölgelerden yapılan vertikal kesiler sonrası archwise distraction appliance (AWDA) ile ilerletme tekniği uygulanırken, bir hastada RED (rijit eksternal distraktör) ile distraksiyon osteogenezi tercih edildi. Tüm hastalar sistemik olarak sağlıklı ve sendromsuzdu. Yapılan cerrahi işlemlerle maksillalar öne alınarak iskeletsel ve dental ilişkiler düzeltildi.

SONUÇ: Farklı endikasyonlara göre seçilen cerrahi yöntemlerle üç hastada da fonksiyonel ve estetik açıdan tatmin edici sonuçlar elde edildi. Bu olgu serisi, dudak-damak yarığına bağlı maksiller hipoplazilerin yönetiminde AWDA ve RED ile yapılan distraksiyon osteogenezinin uygun endikasyonlarda etkili bir şekilde uygulanabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Maksiller hipoplazi, Distraksiyon osteogenezi, Archwise distraksiyon apareyi (AWDA), Rijit eksternal distraktör (RED)

Treatment of Maxillary Retrognathia in Cleft Lip and Palate Patients with Distraction Osteogenesis

Fırat GÜNEŞ¹, Naz Deniz KOŞER¹, Anıl ÖZYURT¹, Serap TİTİZ², Candan EFEOĞLU¹

¹*Dokuz Eylül University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İzmir, Türkiye*

²*Dokuz Eylül University, Faculty of Dentistry, Department of Orthodontics, İzmir, Türkiye*

OBJECTIVE: The aim of this case series is to present the management of maxillary hypoplasia secondary to cleft lip and palate using different distraction techniques and to report the clinical outcomes achieved.

CASE PRESENTATION: Three patients with a history of cleft lip and palate and marked maxillary hypoplasia were admitted. In two patients, advancement was performed with an archwise distraction appliance (AWDA) following vertical osteotomies at sites determined in collaboration with the orthodontist, while in one patient distraction osteogenesis was carried out using a rigid external distractor (RED). All patients were systemically healthy and nonsyndromic. Through the surgical procedures, the maxillae were advanced, correcting skeletal and dental relationships.

RESULT: With the selection of surgical techniques tailored to different indications, functionally and aesthetically satisfactory outcomes were achieved in all three patients. This case series demonstrates that distraction osteogenesis with AWDA and RED can be effectively applied, with appropriate indications, in the management of maxillary hypoplasia secondary to cleft lip and palate.

Keywords: Maxillary hypoplasia, Distraction osteogenesis, Archwise distraction appliance (AWDA), Rigid external distractor (RED)

SS-083

Lateral Segmental Mandibular Defektlerin Rekonstrüksiyonunda Farklı Profil Kalınlığındaki Plakların Biyomekanik Stabilitesinin Değerlendirilmesi: Ön Çalışma

Senem YILDIRIMTÜRK¹, Musa KENAN¹, Yaren DOĞAN², Yiğit ŞİRİN¹

¹*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız Diş Çene Hastalıkları ve Cerrahisi Doktora Programı, İstanbul, Türkiye*

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, lateral mandibular segmental defektlerin rekonstrüksiyonunda kullanılan, farklı profil kalınlıklarına sahip kilitli rekonstrüksiyon plak sistemlerinin, greftli ve greftsiz koşullarda insizal yükleme altındaki biyomekanik stabilitesini değerlendirmektir.

YÖNTEM: Yirmi poliüretan mandibula (N=20), daha önce eğitim amaçlı kullanılan bir mandibula modelinden kalıp alınarak üretildi. Her mandibulada, sağ kaninin distalinden sağ ikinci moların distaline kadar uzanan 5,5 cm uzunluğunda lateral segmental defekt oluşturuldu. Örnekler rastgele dört gruba ayrıldı (n=5). Fiksasyon için tüm gruplarda 2,4 mm çapında L-şekilli kilitli rekonstrüksiyon plakları kullanıldı. Çalışmada, profil kalınlığına göre düşük profilli (2,0 mm) ve yüksek profilli (2,5 mm) plaklar tercih edildi. Plaklar, mandibula segmentlerine 2,4 mm çaplı ve 10 mm uzunluğunda kilitli vidalar ile sabitlendi; her segmente üçer vida yerleştirildi. Greft gruplarında (LPg ve HPg), 5 cm uzunluğunda ve 1,5 cm yüksekliğinde poliüretan segment, fibula greftini taklit edecek şekilde defekte uyumlandırıldı. Bu greft, mandibula segmentlerine yerleştirilen vidalara ek olarak üç ek vida ile plak üzerinden fiks edildi. Çalışma grupları LP (2,0 mm plak), LPg (2,0 mm plak + greft), HP (2,5 mm plak), HPg (2,5 mm plak + greft) şeklinde tanımlandı. Tüm örneklerle evrensel test cihazında 10 N'dan 250 N'a kadar kademeli artan, tek eksenli insizal yükleme uygulandı ve yük–yer değiştirme eğrileri 10 N aralıklarla kaydedildi. İstatistiksel değerlendirmede, tek yönlü ANOVA uygulandı; ikili karşılaştırmalarda varyans homojenliğine bağlı olarak Tukey veya Tamhane T2 testleri kullanıldı. Anlamlılık düzeyi $p < 0,05$ olarak kabul edildi.

BULGULAR: 80 N'a kadar gruplar arasında anlamlı fark bulunmadı. 90 N'dan 250 N'a kadar ise yalnızca HPg ve HP grupları arasında anlamlı fark gözlemlendi ($p < 0,05$). Diğer ikili karşılaştırmalarda istatistiksel olarak anlamlı fark saptanmadı.

SONUÇ: Bu çalışmanın sınırlılıkları çerçevesinde, düşük profil kalınlığına sahip fiksasyon sistemlerinde greft uygulanmasının stabilite üzerinde anlamlı bir etkisinin olmadığı, buna karşılık yüksek profil kalınlığına sahip sistemlerde greft uygulanmasının, greftsiz yapılara kıyasla kademeli insizal yükleme altında daha fazla yer değiştirmeye yol açabileceği sonucuna varılabilir.

Anahtar Kelimeler: biyomekanik stabilite, mandibula rekonstrüksiyonu, mandibular segmental defekt, rekonstrüksiyon plağı

Biomechanical Evaluation of Reconstruction Plates with Different Profile Thicknesses in Lateral Segmental Mandibular Defects: A Preliminary Study

Senem YILDIRIMTÜRK¹, Musa KENAN¹, Yaren DOĞAN², Yiğit ŞİRİN¹

¹*Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul, Turkey*

²*Istanbul University, Institute of Health Sciences, Oral and Maxillofacial Surgery PhD programme, Istanbul, Turkey*

OBJECTIVE: The aim of this study was to investigate the biomechanical stability of locking reconstruction plates with different profile thicknesses, used in the reconstruction of lateral mandibular segmental defects, under incisal loading in both grafted and non-grafted conditions.

METHODS: Twenty polyurethane mandibles (N=20) were fabricated by molding a demonstrational model. A standardized 5.5 cm lateral segmental defect was created in each specimen, extending from the distal of the right canine to the distal of the right second molar. Specimens were randomly allocated into four groups (n=5): LP (2.0 mm low-profile plate), LPg (2.0 mm low-profile plate + graft), HP (2.5 mm high-profile plate), and HPg (2.5 mm high-profile plate + graft). Fixation was performed using 2.4 mm L-shaped locking reconstruction plates and 2.4 mm diameter, 10 mm length locking screws, with three screws per mandibular segment. In graft groups (LPg and HPg), a 5.0 cm × 1.5 cm polyurethane segment was adapted to simulate a fibula graft and stabilized with three additional screws through the plate. All specimens underwent progressive uniaxial incisal loading from 10 N to 250 N using a universal testing machine, with load-displacement curves recorded at 10 N intervals. Statistical analysis was performed using one-way ANOVA, with post hoc comparisons by Tukey or Tamhane T2 tests depending on variance homogeneity. The significance level was set at $p < 0.05$.

RESULT: No significant differences were observed up to 80 N. From 90 N to 250 N, a significant difference was found only between the HPg and HP groups ($p < 0.05$). No other pairwise comparisons reached significance.

CONCLUSION: Within the limitations of this study, it may be concluded that graft placement does not influence the stability of low-profile fixation systems, whereas in high-profile systems, the addition of a graft is more likely to be associated with increased displacement compared to graft-free constructs under incremental incisal loading.

Keywords: biomechanical stability, mandibular reconstruction, mandibular segmental defect, reconstruction plate

Resim 1
Figure 1

Düşük profil kalınlıklı plak ile rekonstrükte edilen mandibular defektin yandan görünümü
Lateral view of a mandibular defect reconstructed with a low-profile plate

Resim 2
Figure 2

Yüksek profil kalınlıklı plak ve fibula benzeri greft ile rekonstrükte edilmiş mandibula modelinin
biyomekanik test için hazırlanmış görünümü
Mandibular reconstruction model with a high-profile plate and fibula-simulating graft positioned for
biomechanical testing

Tablo 1: İnsizal yükleme altında yer değiştirme ölçümleri

Kuvvet Büyüklüğü	LP (Ort ± SS mm)	LP+g (Ort ± SS mm)	HP (Ort ± SS mm)	HP+g (Ort ± SS mm)	p- değeri
10 N	0.09±0.06	0.03±0.01	0.02±0.009	0.08±0.05	0.058
20 N	0.15±0.08	0.11±0.07	0.06±0.02	0.19±0.09	0.084
30 N	0.24±0.11	0.20±0.13	0.11±0.04	0.28±0.12	0.163
40 N	0.33±0.13	0.26±0.15	0.17±0.06	0.35±0.14	0.160
50 N	0.41 ± 0.15	0.32 ± 0.17	0.22 ± 0.07	0.43 ± 0.15	0.140
60 N	0.47 ± 0.17	0.38 ± 0.17	0.26 ± 0.05	0.48 ± 0.17	0.098
70 N	0.52 ± 0.18	0.43 ± 0.17	0.30 ± 0.09	0.59 ± 0.19	0.078
80 N	0.57 ± 0.19	0.48 ± 0.18	0.34 ± 0.09	0.65 ± 0.19	0.062
90 N	0.62 ± 0.19	0.53 ± 0.20	0.37 ± 0.08 A	0.70 ± 0.22 a	0.048
100 N	0.68 ± 0.20	0.60 ± 0.22	0.41 ± 0.08 A	0.77 ± 0.23 a	0.040
110 N	0.73±0.21	0.66±0.20	0.47±0.11A	0.87±0.22a	0.035
120 N	0.78±0.21	0.72±0.21	0.51±0.12A	0.94±0.23a	0.030
130 N	0.82 ± 0.21	0.77 ± 0.23	0.52 ± 0.10 A	0.94 ± 0.25 a	0.026
140 N	0.87±0.21	0.83±0.24	0.60±0.13A	1.08±0.25a	0.021
150 N	0.91±0.21	0.89±0.26	0.64±0.13A	1.15±0.25a	0.020
160 N	0.96 ± 0.21	0.94 ± 0.27	0.68 ± 0.13 A	1.22 ± 0.26 a	0.017
170 N	1.00±0.22	1.00±0.29	0.72±0.13A	1.29±0.26a	0.015
180 N	1.04±0.22	1.06±0.31	0.76±0.14A	1.36±0.27a	0.013
190 N	1.09 ± 0.23	1.11 ± 0.32	0.80 ± 0.14 A	1.43 ± 0.28 a	0.012
200 N	1.14±0.24	1.17±0.34	0.84±0.14A	1.50±0.29a	0.011
210 N	1.18±0.24	1.22±0.16	0.88±0.14A	1.57±0.29a	0.010
220 N	1.23 ± 0.25	1.28 ± 0.37	0.92 ± 0.14 A	1.63 ± 0.30 a	0.010
230 N	1.28±0.26	1.33±0.38	0.96±0.15A	1.70±0.31a	0.009
240 N	1.32±0.27	1.38±0.39	1.00±0.15A	1.76±0.31a	0.009
250 N	1.43 ± 0.28	1.44 ± 0.41	1.06 ± 0.15 A	1.83 ± 0.32 a	0.009

İnsizal yükleme gruplarında kuvvet düzeylerine göre sınıflandırılmış yer değiştirme değerlerinin ortalama ve standart sapma (SS) sonuçları. Aynı satırda küçük harfli karşılıklarıyla karşılaştırıldığında büyük harf A ile gösterilen değerler anlamlı farklılık göstermektedir ($p < 0,05$). (N: Newton, LP: Greftsiz Düşük Profil Kalınlıklı Plak, LP+G: Greftli Düşük Profil Kalınlıklı Plak, HP: Greftsiz Yüksek Profil Kalınlıklı Plak, HP+G: Greftli Yüksek Profil Kalınlıklı Plak)

Table 1: Displacement measurements under incisal loading.

Force Magnitude	LP (Mean $\pm$ SD mm)	LP+g (Mean $\pm$ SD mm)	HP (Mean $\pm$ SD mm)	HP+g (Mean $\pm$ SD mm)	p-value
10 N	0.09 $\pm$ 0.06	0.03 $\pm$ 0.01	0.02 $\pm$ 0.009	0.08 $\pm$ 0.05	0.058
20 N	0.15 $\pm$ 0.08	0.11 $\pm$ 0.07	0.06 $\pm$ 0.02	0.19 $\pm$ 0.09	0.084
30 N	0.24 $\pm$ 0.11	0.20 $\pm$ 0.13	0.11 $\pm$ 0.04	0.28 $\pm$ 0.12	0.163
40 N	0.33 $\pm$ 0.13	0.26 $\pm$ 0.15	0.17 $\pm$ 0.06	0.35 $\pm$ 0.14	0.160
50 N	0.41 $\pm$ 0.15	0.32 $\pm$ 0.17	0.22 $\pm$ 0.07	0.43 $\pm$ 0.15	0.140
60 N	0.47 $\pm$ 0.17	0.38 $\pm$ 0.17	0.26 $\pm$ 0.05	0.48 $\pm$ 0.17	0.098
70 N	0.52 $\pm$ 0.18	0.43 $\pm$ 0.17	0.30 $\pm$ 0.09	0.59 $\pm$ 0.19	0.078
80 N	0.57 $\pm$ 0.19	0.48 $\pm$ 0.18	0.34 $\pm$ 0.09	0.65 $\pm$ 0.19	0.062
90 N	0.62 $\pm$ 0.19	0.53 $\pm$ 0.20	0.37 $\pm$ 0.08 A	0.70 $\pm$ 0.22 a	0.048
100 N	0.68 $\pm$ 0.20	0.60 $\pm$ 0.22	0.41 $\pm$ 0.08 A	0.77 $\pm$ 0.23 a	0.040
110 N	0.73 $\pm$ 0.21	0.66 $\pm$ 0.20	0.47 $\pm$ 0.11A	0.87 $\pm$ 0.22a	0.035
120 N	0.78 $\pm$ 0.21	0.72 $\pm$ 0.21	0.51 $\pm$ 0.12A	0.94 $\pm$ 0.23a	0.030
130 N	0.82 $\pm$ 0.21	0.77 $\pm$ 0.23	0.52 $\pm$ 0.10 A	0.94 $\pm$ 0.25 a	0.026
140 N	0.87 $\pm$ 0.21	0.83 $\pm$ 0.24	0.60 $\pm$ 0.13A	1.08 $\pm$ 0.25a	0.021
150 N	0.91 $\pm$ 0.21	0.89 $\pm$ 0.26	0.64 $\pm$ 0.13A	1.15 $\pm$ 0.25a	0.020
160 N	0.96 $\pm$ 0.21	0.94 $\pm$ 0.27	0.68 $\pm$ 0.13 A	1.22 $\pm$ 0.26 a	0.017
170 N	1.00 $\pm$ 0.22	1.00 $\pm$ 0.29	0.72 $\pm$ 0.13A	1.29 $\pm$ 0.26a	0.015
180 N	1.04 $\pm$ 0.22	1.06 $\pm$ 0.31	0.76 $\pm$ 0.14A	1.36 $\pm$ 0.27a	0.013
190 N	1.09 $\pm$ 0.23	1.11 $\pm$ 0.32	0.80 $\pm$ 0.14 A	1.43 $\pm$ 0.28 a	0.012
200 N	1.14 $\pm$ 0.24	1.17 $\pm$ 0.34	0.84 $\pm$ 0.14A	1.50 $\pm$ 0.29a	0.011
210 N	1.18 $\pm$ 0.24	1.22 $\pm$ 0.16	0.88 $\pm$ 0.14A	1.57 $\pm$ 0.29a	0.010
220 N	1.23 $\pm$ 0.25	1.28 $\pm$ 0.37	0.92 $\pm$ 0.14 A	1.63 $\pm$ 0.30 a	0.010
230 N	1.28 $\pm$ 0.26	1.33 $\pm$ 0.38	0.96 $\pm$ 0.15A	1.70 $\pm$ 0.31a	0.009
240 N	1.32 $\pm$ 0.27	1.38 $\pm$ 0.39	1.00 $\pm$ 0.15A	1.76 $\pm$ 0.31a	0.009
250 N	1.43 $\pm$ 0.28	1.44 $\pm$ 0.41	1.06 $\pm$ 0.15 A	1.83 $\pm$ 0.32 a	0.009

Mean and standard deviation (SD) values of the displacement data measured in the incisal loading groups stratified by the levels of force. Values followed by the uppercase letter A were significantly different ($p < 0.05$.) from their lowercase counterparts written in the same row (N: Newton, LP: Low Profile Plate without graft, LP+G: Low Profile Plate with Graft, HP: High Profile Plate without graft, HP+G: High Profile Plate With Graft).

SS-084

Fasiyal Asimetrielerin Tedavisinde Kişiyeye Özel İmplantların Rolü: Vaka Serisi

Yusuf Bekir KARA, Merve ÖZTÜRK MUHTAR, Sabahat Zeynep YEY ÖZKESKİN, Erol CANSIZ
İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Fasiyal asimetri, yüzün iki yarısı arasında klinik olarak algılanabilir farklılık olarak tanımlanmaktadır. Her bireyin yüze benzersizlik kazandırabilecek derecede asimetrisi bulunmaktadır. Ancak, bunun büyüklüğü ve kabul edilebilirliği asimetrisinin konumuna ve hastanın orantısızlık algısına bağlıdır. Bu vaka serisinin amacı, fasiyal asimetriye sahip hastaların tedavisinde kişiyeye özel olarak tasarlanan; titanyum ve Poli-eter-eter-keton (PEEK) materyalleri kullanılarak üretilen implantların fasiyal asimetri tedavisinde rolünün değerlendirilmesidir.

VAKA SUNUMU: Kişiyeye özel olarak üretilen titanyum ve PEEK implantlar kullanılarak fasiyal asimetri tedavisi sağlanan 3 vaka sunulmuştur. İmplantlar angulus, malar, zigomatik ve orbital bölgelere uygulanmıştır. İmplantların yerleştirilmesinde intraoral vestibüler insizyonun yanı sıra subsilier, endaural ve submandibular yaklaşımlar kullanılmıştır. Ek hacim gerektiren vakalarda yağ grefti destekleyici yöntem olarak uygulanmıştır.

SONUÇ: Ortognatik anomalisi bulunmayan fasiyal asimetri olgularında kişiyeye özel üretilen alloplastik implantlar etkin ve güvenilir bir tedavi seçeneği sunmaktadır. Aynı zamanda ortognatik cerrahi sonrası asimetrisi devam eden hastalarda, ikincil osteotomilere destek veya alternatif olarak alloplastik implantlardan yararlanılabilmektedir. Fasiyal implantların hastaya özel olarak önceden üretilebilmesi, ameliyat süresinin kılmasına ve implant ile doku arasındaki uyuma katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Fasiyal Asimetri, Fasiyal İmplant, Kişiyeye Özel İmplant

The Role of Custom Implants in the Treatment of Facial Asymmetries: A Case Series

Yusuf Bekir KARA, Merve ÖZTÜRK MUHTAR, Sabahat Zeynep YEY ÖZKESKİN, Erol CANSIZ
Department of Oral and maxillofacial surgery, İstanbul University, İstanbul

OBJECTIVE: Facial asymmetry is defined as a clinically detectable difference between the two halves of the face. Every individual has a degree of asymmetry that can contribute to the uniqueness of their face. However, the magnitude and acceptability of this asymmetry depend on its location and the patient's perception of disproportion. The aim of this case series is to evaluate the role of implants, which are custom designed for the treatment of patients with facial asymmetry and manufactured using titanium and polyetheretherketone (PEEK) materials, in the treatment of facial asymmetry.

CASE PRESENTATION: Three cases of facial asymmetry treated using custom-made titanium and PEEK implants are presented. The implants were placed in the angular, malar, zygomatic, and orbital regions. In addition to intraoral vestibular incisions, subciliary, endaural, and submandibular approaches were used for implant placement. In cases requiring additional volume, fat grafting was used as a supportive method.

RESULT: In cases of facial asymmetry without orthognathic anomalies, custom-made alloplastic implants offer an effective and reliable treatment option. Additionally, in patients with persistent asymmetry following orthognathic surgery, alloplastic implants can be used as support or an alternative to secondary osteotomies. The ability to customize facial implants for each patient in advance contributes to shorter surgery times and improved compatibility between the implant and the tissues.

Keywords: Facial Asymmetry, Facial Implant, Custom Implant

SS-085

**Aşırı Dişeti Görünümünün Yönetimi: Hibrit Protezli Hastada Dudak Repozisyon Cerrahisi –
Derleme ve Vaka Raporu**

Gizem KİRAZ¹, Gözde GÖKÇE UÇKUN², Nesrin Buse BARIN¹, Abdulkadir Burak ÇANKAYA²

¹*İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş Çene Hastalıkları ve Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*Sakarya Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Sakarya, Türkiye*

GİRİŞ: Aşırı Dişeti Görünümü (ADG), "dişeti gülüşü" olarak da adlandırılan durum, gülümseme sırasında 2–3 mm'den fazla dişeti dokusunun görünmesi şeklinde tanımlanır. Yüz estetiğini olumsuz etkileyerek hasta özgüvenini ve psikososyal durumunu zedeleyebilir. Nüfusun yaklaşık %10–29'unu etkileyen bu durum kadınlarda daha yüksek prevalans göstermektedir.

ADG'nin etiyolojisi multifaktöryeldir. İskeletsel faktörler arasında maksiller vertikal fazlalık; dentoalveolar faktörler arasında değişmiş pasif erüpsiyon ve kısa klinik kron boyu; yumuşak doku faktörleri arasında ise hiper mobil veya kısa üst dudak yer almaktadır. Tedavi seçenekleri, altta yatan nedene göre değişir; botulinum toksin enjeksiyonları gibi konservatif cerrahi olmayan yöntemlerden; kron uzatma prosedürleri, ortognatik cerrahi veya dudak repozisyon cerrahisi gibi cerrahi girişimlere kadar geniş bir yelpazeyi kapsar.

Bu vaka raporunun amacı, özellikle implant destekli hibrit protezlerle rehabilite edilen hastalarda aşırı dişeti görünümünün yönetimini tartışmaktır. Bu klinik senaryoda, doğal dişlenmeye kıyasla farklı ve özgün estetik zorluklar ortaya çıkmaktadır. Doğal dişlerde ADG genellikle yalnızca dişeti dokusunun görünürlüğünü içerirken, implant destekli protezlerde hiper mobil dudak, gülümseme sırasında protez kenarlarını ve implant dayanaklarını açığa çıkararak estetik sonucu önemli ölçüde olumsuz etkileyebilir. Metalik dayanak yüzeyleri ve protez kenarlarının görünürlüğü hasta memnuniyetsizliğine yol açmakta ve dikkatli tedavi planlaması gerektirmektedir.

VAKA SUNUMU: Hiper mobilite sebebiyle aşırı dişeti görünümü sergileyen ve gülümseme sırasında protez kenarları ile implant dayanaklarının görüldüğü maksiller hibrit proteze sahip bir kadın hasta olgusu değerlendirilmektedir. Botulinum toksin enjeksiyonu geçici bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilirken, kalıcı bir çözüm sağlamak amacıyla dudak repozisyon cerrahisi tercih edilmiştir. Cerrahi prosedür, vestibülü kısaltarak elevatör dudak kaslarının kas çekişini başarıyla sınırlandırmış, gülüş hattını daha koronal pozisyona taşıyarak protetik bileşenleri ve protez kenarlarını gizlemiştir. Hasta, stabil uzun dönem sonuçlar ile başarılı iyileşme göstermiştir.

SONUÇ: Dudak repozisyon cerrahisi, dudak hiper mobilitesi olan hibrit protezli hastalarda aşırı dişeti görünümünün yönetimi için etkili ve kalıcı bir çözümü temsil etmektedir. Bu teknik, görünür protez kenarları ve implant dayanaklarının oluşturduğu uç estetik zorlukları başarıyla çözüme ulaştırarak gülüş estetiğini ve hasta yaşam kalitesini iyileştirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dudak repozisyon cerrahisi, dişeti gülüşü, aşırı dişeti görünümü, hibrit protez, hiper mobil dudak

Management of Excessive Gingival Display: Lip Repositioning Surgery in a Patient with a Hybrid Prosthesis – A Review and Case Report

Gizem KİRAZ¹, Gözde GÖKÇE UÇKUN², Nesrin Buse BARIN¹, Abdulkadir Burak ÇANKAYA²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Sakarya University, Sakarya, Turkey

OBJECTIVE: Excessive Gingival Display (EGD), or "gummy smile," is defined as the exposure of more than 2–3 mm of gingival tissue during smiling. It can negatively affect facial aesthetics, patient confidence, and psychosocial well-being. Affecting 10–29% of the population, it is more prevalent among women.

EGD etiology is multifactorial: skeletal factors include vertical maxillary excess; dentoalveolar factors involve altered passive eruption and short clinical crowns; soft tissue factors include a hypermobile or short upper lip. Treatment depends on the underlying cause, ranging from conservative approaches such as botulinum toxin injections to surgical interventions including crown lengthening, orthognathic surgery, and lip repositioning.

This case report discusses the management of EGD in patients with implant-supported hybrid prostheses. Compared to natural dentition, unique aesthetic challenges arise: a hypermobile lip may expose prosthesis margins and implant abutments during smiling, compromising the esthetic outcome. Visibility of metallic abutments and prosthesis borders may lead to dissatisfaction, requiring careful planning.

CASE PRESENTATION: This case presents a female patient with a maxillary hybrid prosthesis and upper lip hypermobility, exhibiting excessive gingival display and exposure of prosthesis margins and implant abutments during smiling. Although botulinum toxin injection was considered as a temporary treatment option, lip repositioning surgery was chosen to provide a permanent solution. The surgical procedure shortened the vestibule and successfully restricted the contraction of the elevator lip muscles, thereby reducing gingival display and concealing prosthetic components. The patient demonstrated successful healing with stable long-term results.

RESULT: Lip repositioning surgery offers an effective and permanent approach for managing excessive gingival display in patients with hypermobile lips and hybrid prostheses. This technique effectively overcomes the significant esthetic challenges caused by visible prosthesis margins and implant abutments, enhancing smile harmony and patient quality of life by coronally repositioning the smile line.

Keywords: Lip repositioning surgery, gummy smile, excessive gingival display, hybrid prosthesis, hypermobile lip

SS-086

MRONJ Cerrahisinde Trombositten Zengin Fibrin Uygulamasının İyileşmeye Etkisi: Retrospektif Bir Değerlendirme

Ömer Faruk KOCAMAZ, Murat Cem KİTAP, Dilara Nur ŞENGÜN, Serpil ALTUNDOĞAN
Ankara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara, Türkiye

AMAÇ: İlaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), özellikle intravenöz bifosfonat veya denosumab tedavisi ile ilişkili ciddi bir komplikasyondur. Sekestrektomi yaygın kullanılan bir cerrahi yöntem olsa da nüks ve gecikmiş iyileşme önemli sorunlardır. Otojen trombositten zengin fibrin (PRF), mukozal kapanmayı artırarak komplikasyonları azaltabilecek bir biyolojik ajan olarak önerilmektedir.

YÖNTEM: Bu retrospektif çalışmada, MRONJ tanısı konmuş ve sekestrektomi ile eş zamanlı PRF uygulaması yapılan 14 hasta değerlendirildi. Tüm hastaların osteoporoz veya onkolojik nedenlerle antiresorptif ilaç kullanım öyküsü mevcuttu. Demografik veriler, ilaç uygulama yolu ve postoperatif sonuçlar kaydedildi. Hastalar 1. hafta, 1. ay ve 3. ayda klinik olarak takip edilerek mukozal iyileşme, enfeksiyon ve nüks açısından değerlendirildi.

BULGULAR: Hastaların ortalama yaşı 69,7 yıl olup, %92,9'u kadındı. Yarıısı onkolojik endikasyonla tedavi görmekteydi ve intravenöz ilaç kullanımı anlamlı şekilde daha yüksekti (%71,4). Birinci haftada olguların %78,6'sında primer yara kapanması gözlenmiş, enfeksiyon saptanmamıştır. Birinci ayda %85,7 oranında mukozal kapanma sağlanmış, ancak bir hastada enfeksiyon görülmüştür. Üçüncü ayda 12 hasta (%85,7) tam iyileşme göstermiş, 2 hastada (%14,3) nüks gelişmiş, bunlardan biri enfeksiyonla seyretmiştir.

SONUÇ: MRONJ hastalarında sekestrektomi sırasında uygulanan PRF, yüksek mukozal kapanma oranı ve düşük enfeksiyon oranı ile kısa dönemli olumlu sonuçlar sağlamıştır. Ancak bazı olgularda nüks görülmesi MRONJ tedavisinin zorluğunu ortaya koymaktadır. PRF, cerrahi protokollerde değerli bir destekleyici yöntem olabilir; ancak uzun dönem etkinliğinin doğrulanması için ileriye dönük kontrollü çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: MRONJ, PRF, Sekestrektomi

Effect of Platelet-Rich Fibrin on Healing in MRONJ Surgery: A Retrospective Evaluation

Ömer Faruk KOCAMAZ, Murat Cem KİTAP, Dilara Nur ŞENGÜN, Serpil ALTUNDOĞAN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a serious complication of antiresorptive therapy, particularly with intravenous bisphosphonates or denosumab. Surgical management with sequestrectomy is widely used, though recurrence and delayed healing remain challenges. Autologous platelet-rich fibrin (PRF) has been proposed to enhance mucosal closure and reduce complications.

METHODS: This retrospective study analyzed 14 patients diagnosed with MRONJ who underwent sequestrectomy combined with PRF application. All patients had a history of antiresorptive therapy for either oncologic or osteoporotic indications. Demographic data, drug administration route, and postoperative outcomes were recorded. Clinical follow-up was performed at 1 week, 1 month, and 3 months to evaluate mucosal healing, infection, and recurrence.

RESULT: The mean patient age was 69.7 years, with females representing 92.9% of the cohort. Half of the patients received antiresorptive therapy for oncologic purposes, and intravenous administration was significantly more frequent (71.4%). At the 1-week follow-up, primary wound closure was observed in 78.6% of cases, with no infections detected. At 1 month, mucosal closure was achieved in 85.7% of patients, although one patient developed infection. At 3 months, 12 patients (85.7%) showed complete healing, while two (14.3%) experienced recurrence, one with infection.

CONCLUSION: PRF application during sequestrectomy for MRONJ was associated with favorable short-term healing outcomes, including high mucosal closure rates and minimal infection. However, recurrence occurred in a subset of patients, highlighting the complexity of MRONJ management. PRF may serve as a valuable adjunct in surgical protocols, though prospective, controlled studies are necessary to confirm long-term benefits.

Keywords: MRONJ, PRF, Sequestrectomy

SS-087

Zoledronat ile İndüklenen Çene Osteonekrozu Fare Modelinde Daflon'un Etkileri

Olgun TOPAL¹, Yunus BAŞ², Mehmet Bilgehan PEKTAŞ³, Gökhan SADİ⁴, Esra ASLAN⁵, Halit Buğra KOCA⁶

¹Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Afyonkarahisar

²Özel Ağız ve Diş Sağlığı Kliniği, Afyonkarahisar

³Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tıbbi Farmakoloji, Ana Bilim Dalı, Afyonkarahisar

⁴Karamanoglu Mehmetbey Üniversitesi, Biyoloji Ana Bilim Dalı, Karaman

⁵Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Histoloji ve Embriyoloji Ana Bilim Dalı, Afyonkarahisar

⁶Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Tıbbi Biyokimya Ana Bilim Dalı, Afyonkarahisar

AMAÇ: Diosmin ve hesperidinden oluşan mikronize saflaştırılmış flavonoid fraksiyonu olan Daflon'un, zoledronat ile indüklenen ilaçla ilişkili çene osteonekrozu fare modelinde, diş çekimi sonrası soket iyileşmesini artırmadaki etkinliğinin değerlendirilmesi amaçlanmıştır.

YÖNTEM: Yaşlı dişi farelere ilaçla ilişkili çene osteonekrozu oluşturmak amacıyla zoledronik asit ve deksametazon uygulandı ve ardından maksiller kesici dişleri çekildi. Fareler rastgele kontrol veya Daflon almak üzere gruplandırıldı. Değerlendirmede çekim soketinin histolojik değerlendirmesi (canlı osteosit, boş laküna ve mikrovaskül sayısı), VEGFA immünohistokimyası (H-skora göre), anjiyogenik ve kemik yeniden şekillenme belirteçlerinin (VEGFA, OPN, TRAP, NFATc1, IL-1β, IL-6) RT-qPCR ile gen ekspresyon analizi ve sistemik sitokin profilinin (TNF-α, IL-1β, IL-17, IL-23) ELISA ile değerlendirilmesi yer aldı.

BULGULAR: Daflon grubu, kontrol grubuna kıyasla histolojik iyileşme sonuçlarını anlamlı düzeyde artırdı; bu, artmış vasküler yoğunluk, osteosit canlılığında yükselme ve boş lakünaların azalması ile ortaya kondu. İmmünohistokimyasal analizde VEGFA ekspresyonunda artış izlendi. İnflamatuvar ve osteoklastojenik belirteçlerde düşüş eğilimi gözlemlendi, bu da osteoklastik aktivitenin azaldığını düşündürdü. Sistemik olarak, Daflon pro-inflamatuvar sitokinlerin dolaşımdaki düzeylerini azalttı.

SONUÇ: Daflon, ilaçla ilişkili çene osteonekrozu modelinde anjiyogenezi artırma, inflamasyonu düzenleme ve kemik yeniden şekillenmesini destekleme açısından kontrol grubuna üstünlük göstermiştir. Daflonun hem mikrovasküler hem de immünomodülatör özellikler taşıyan çift etkili bir ajan olma potansiyeline işaret etmekte olup, translasyonel ve klinik araştırmalarla daha ileri düzeyde doğrulanmasını desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: Daflon, diosmin, hesperidin, VEGFA, zoledronat

Effects of Daflon on Zoledronate-Induced Osteonecrosis of the Jaw in a Murine Model

Olgun TOPAL¹, Yunus BAŞ², Mehmet Bilgehan PEKTAŞ³, Gökhan SADİ⁴, Esra ASLAN⁵, Halit Buğra KOCA⁶

¹Afyonkarahisar Health Sciences University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Afyonkarahisar

²Private Dental Clinic, Afyonkarahisar

³Afyonkarahisar Health Sciences University, Department of Medical Pharmacology, Afyonkarahisar

⁴Karamanoglu Mehmetbey University, Department of Biology, Karaman

⁵Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Department of Histology and Embryology, Afyonkarahisar

⁶Afyonkarahisar Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Department of Medical Biochemistry, Afyonkarahisar

OBJECTIVE: This study aimed to evaluate the efficacy of Daflon, a micronized purified flavonoid fraction composed of diosmin and hesperidin, in enhancing post-extraction socket healing in a zoledronate-induced murine model of medication-related osteonecrosis of the jaw.

METHODS: Aged female mice were administered zoledronic acid and dexamethasone to induce medication-related osteonecrosis of the jaw, followed by extraction of the maxillary incisors. The animals were randomly assigned to receive either control treatment or Daflon. Outcome measures included histological assessment of the extraction socket (quantification of viable osteocytes, empty lacunae, and microvessels), VEGFA immunohistochemistry (H-score), gene expression analysis of angiogenic and bone remodeling markers (VEGFA, OPN, TRAP, NFATc1, IL-1 β , IL-6) via RT-qPCR, and systemic cytokine profiling (TNF- α , IL-1 β , IL-17, IL-23) using ELISA.

RESULT: Daflon group showed significantly improved histological healing outcomes compared to the control group, characterized by increased vascular density, enhanced osteocyte viability, and a reduction in empty lacunae. Immunohistochemical analysis revealed an upregulation of VEGFA expression. Inflammatory and osteoclastogenic markers exhibited a downward trend, suggesting reduced osteoclastic activity. Systemically, Daflon decreased circulating levels of pro-inflammatory cytokine

CONCLUSION: In the medication-related osteonecrosis of the jaw model, Daflon demonstrated superiority over the control group by enhancing angiogenesis, modulating inflammation, and supporting bone remodeling. These findings indicate the potential of Daflon as a dual-action agent with both microvascular and immunomodulatory properties, warranting further validation through translational and clinical studies.

Keywords: Daflon, diosmin, hesperidin, VEGFA, zoledronate

SS-088

Yanakta Görülen Miyofibroblastom: Nadir Bir Olgu Sunumu ve Literatür taraması

Ali Atakan AKYÜZ, Fatma Selin SARICI CÜZDANCI, Berkay AKPINAR, Tuğçe ÇABAS, Furkan SARAÇOĞLU, Uğur BOZ, Seray ÖZTÜRK, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Miyofibroblastom, ilk olarak 1987'de memede görülen benign mezenkimal bir tümör olarak tanımlanmıştır. Ekstramammar miyofibroblastom histopatolojik olarak özdeş olup meme dışında görülen formudur. Oral kavitede yerleşimi oldukça enderdir. Histopatolojik olarak geniş hyalinize kollajen ve değişen miktarlarda yağ dokusu içeren hücre demetlerinden oluşur. Makroskobik olarak, iyi sınırlı, jelatinimsi bir kitledir ve yağlı bir görünüme sahiptir. Klinik olarak yavaş büyüyen, ağrısız kitle olmasına karşın lokal nüks bildirilmiştir. 5.-6. dekatlarda, 4-96 yaş aralığındaki hastalarda bildirilmiştir ve hafif erkek cinsiyeti hakimdir. Şimdiye kadar sadece baş ve boyun bölgesinde ortaya çıkan dört olgu bildirilmiştir.

VAKA SUNUMU: Ankara Üniversitesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi'ne sağ bukkal bölgede bir yıldır geçmeyen şişlik şikayetiyle başvuran 58 yaşındaki erkek hastada yapılan ultrason ve manyetik rezonans görüntüleme sonucu, maksiller sinüs bölgesine uzanan, temporal, bukkal ve masseter kaslarını deplase eden, solid, iyi sınırlı, periferik vaskülarite gösteren ekspansif lezyon saptanmıştır. Tedavisinde cerrahi eksizyon uygulanmış ve histopatolojik inceleme ile kesin tanıya varılmıştır. Postoperatif 10. ayda herhangi bir nüks görülmemiş olup rutin takipleri devam etmektedir.

SONUÇ: Bu olgu sunumunda maksillofasiyal bölgede nadir görülen Miyofibroblastom vakası literatür verileri ışığında teşhis ve tedavi yöntemleri tartışılarak sunulacaktır.

Anahtar Kelimeler: mezenkimal, miyofibroblastom, benign

Myofibroblastoma of the Buccal Region: A Rare Case Report and Literature Review

Ali Atakan AKYÜZ, Fatma Selin SARICI CÜZDANCI, Berkay AKPINAR, Tuğçe ÇABAS, Furkan SARAÇOĞLU, Uğur BOZ, Seray ÖZTÜRK, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Myofibroblastoma was first described in 1987 as a benign mesenchymal tumor localized in the breast. The extramammary form, histopathologically identical to its mammary counterpart, occurs in anatomical sites outside the breast. Localization in the oral cavity is extremely rare. Histologically, the tumor is composed of bundles of spindle-shaped cells embedded within abundant hyalinized collagen and varying amounts of adipose tissue. Macroscopically, it typically appears as a well-circumscribed, gelatinous mass with a fatty appearance. Clinically, it usually presents as a slow-growing, painless lesion; however, cases of local recurrence have been reported. The tumor has been documented in patients aged between 4 and 96 years, with a slight male predominance, particularly in the fifth and sixth decades of life. To date, only four cases involving the head and neck region have been reported in the literature

CASE PRESENTATION: A 58-year-old male patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery at Ankara University with a complaint of a persistent swelling in the right buccal region for approximately one year. Ultrasonography and magnetic resonance imaging revealed a well-defined, solid, expansile lesion extending towards the maxillary sinus, displacing the temporal, buccal, and masseter muscles, and demonstrating peripheral vascularity. Surgical excision was performed under general anesthesia. The final diagnosis was established through histopathological examination. No evidence of recurrence was observed at the 10-month postoperative follow-up, and the patient continues to be monitored through routine clinical evaluations

RESULT: This case report presents a rare occurrence of myofibroblastoma in the maxillofacial region. Diagnostic challenges and therapeutic approaches are discussed in the context of the existing literature.

Keywords: mesenchymal, myofibroblastoma, benign

SS-089

Anterior Mandibular MRONJ'a Bağlı Rezeksiyon Sonrası Açığa Çıkan Renkonstrüksiyon Plağının ve Fistülün Onarılması için Pectoralis Major Kası İle Kurtarma Cerrahisi ve Literatür Derlemesi

Mehmet İĞNECİ¹, Aras ERDİL²

¹T.C. Sağlık Bakanlığı, Uşak Ağız ve Diş Sağlığı Merkezi, Uşak

²Uşak Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: Rekonstrüksiyon plaklarının açığa çıkması, çenelerin ilaca bağlı osteonekrozu (MRONJ) hastalarının özellikle anterior bölgedeki mandibular defektlerin rekonstrüksiyonunu takiben en sık karşılaşılan komplikasyonlardan biridir. Açığa çıkma ve fistül oluşumu, fonksiyonu, estetiği ve plak stabilitesini riske eder ve genellikle tedavi için revizyon cerrahisi gerekir.

Rekonstrüksiyon plaklarının komplikasyon oranları %20-25 arasında değişmekte olup, vakaların %12-25'inde açığa çıkma meydana gelmektedir. Belirlenen risk faktörleri arasında anterior/santral mandibular rezeksiyonlar, yetersiz yumuşak doku örtücülüğü, ölü boşluk oluşumu, sigara, radyoterapi almış olmak ve sistemik komorbiditeler yer almaktadır. Bu tür yüksek riskli durumlarda, pektoralis major miyokütanöz (PMMC) flebi gibi kas bazlı flepler, güçlü vaskülarize örtme, oral ve servikal boşlukların ayrılmasını sağlayarak güvenilir bir kurtarma seçeneği olmaya devam etmektedir.

VAKA SUNUMU: Anterior mandibular MRONJ'lu bir hastada (erkek, 81 yaş) segmental rezeksiyon sonrası

rekonstrüksiyon plağı açığa çıkması ve orokutanöz fistül gelişmiştir. Kurtarma cerrahisi sırasında, genioglossus ve geniohyoid kaslarının ilk operasyon sonrasında flep yüzeyine tutunduğu görülmüştür. Dil ve hiyoid desteklerini geri kazandırmak için kaslar rekonstrüksiyon plağı üzerine yeniden sabitlenmiştir. Sol torakal bölgede bir PMMC flebi elde edilmiş ve ölü boşluğun engellenmesi ve fistülün kapatılması için bir kısmı deepitelize edildi. Flep sabitlenerek rekonstrüksiyon plağı etkili bir şekilde örtülmüş ve oral kavite ile boyun arasındaki ilişkiyi ortadan kaldıran etkili bir örtülme sağlanmıştır. Ameliyat sonrası erken iyileşme sorunsuz gerçekleşmiş; tükürük sızıntısı, tekrarlayan fistül oluşamamış ve plak ekspozürü nüks etmemiştir.

SONUÇ: Bu vaka, anterior mandibular defektlerde rekonstrüksiyon plaklarının yaygın bir komplikasyonunu ve yüksek riskli MRONJ hastalarında PMMC flebinin kurtarma ameliyatlarında etkinliğini göstermektedir. Genioglossus ve geniohyoid kasların yeniden sabitlenmesinin, fonksiyonel stabiliteyi artırabileceği ve tekrarlayan fistül olasılığını azaltabileceği düşünülmüştür. Literatür derlemesine göre, yeterli yumuşak doku hacminin, ölü boşluğun titizlikle elimine edilmesinin ve önlenabilir risk faktörlerine dikkat edilmesinin, plaklarla ilgili komplikasyonları en aza indirmede büyük önem taşıdıkları gözlenmiştir. Bu nedenle, PMMC flep ile rekonstrüksiyon, serbest doku transferinin mümkün olmadığı durumlarda kurtarma cerrahisi için güvenli ve pratik bir teknik olmaya devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular rekonstrüksiyon, Rekonstrüksiyon plağı ekspozürü, Çenelerin İlaca Bağlı Osteonekrozu, Pectoralis Major Myokütenoz Flep, Orokütanöz Fistül

Pectoralis Major Flap for Salvage of Plate Exposure and Fistula in Anterior Mandibular MRONJ and Literature Review

Mehmet İĞNECİ¹, Aras ERDİL²

¹Republic of Turkey Ministry of Health, Uşak Oral and Dental Health Center, Uşak, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Uşak University, Uşak, Turkey

OBJECTIVE: Reconstruction plate exposure is one of the most frequent complications following mandibular

reconstruction, particularly in anterior defects and in patients with medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ). Exposure and fistula formation compromise function, aesthetics, and hardware stability, often requiring revision surgery. Reported rates of plate complications range from 20–25%, with exposure occurring in 12–25% of cases. Identified risk factors include anterior/central mandibular resections, inadequate soft-tissue coverage, persistence of dead space, smoking, prior radiotherapy, and systemic comorbidities. In such high-risk settings, muscle-based flaps such as the pectoralis major myocutaneous (PMMC) flap remain a reliable salvage option, offering robust vascularized coverage and separation of the oral and cervical compartments.

CASE PRESENTATION: A patient with anterior mandibular MRONJ developed reconstruction plate exposure and an

orocutaneous fistula. During salvage surgery, the genioglossus and geniohyoid muscles were observed to be detached. These were re-anchored to the reconstruction plate to restore tongue and hyoid support prior to flap inset. A PMMC flap was harvested with adequate bulk, and a portion was de-epithelialized to obliterate dead space and reinforce fistula closure. The flap provided durable soft-tissue coverage, effectively protecting the plate and restoring separation between the oral cavity and neck. Early postoperative recovery was uneventful, with no salivary leakage, recurrent fistula, or renewed plate exposure.

RESULT: This case illustrates both the vulnerability of reconstruction plates in anterior mandibular defects

and the effectiveness of PMMC flap salvage in high-risk MRONJ patients. The additional step of re-anchoring genioglossus and geniohyoid muscles may enhance functional stability and reduce the likelihood of recurrent fistula. Literature supports the principle that adequate soft-tissue bulk, meticulous obliteration of dead space, and attention to modifiable risk factors are key to minimizing hardware-related complications. PMMC flap reconstruction thus remains a safe and practical strategy when free tissue transfer is not feasible.

Keywords: Mandibular reconstruction, Reconstruction plate exposure, Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ), Pectoralis major myocutaneous flap, Orocutaneous fistula

SS-090

Servikal HPV Pozitif Kadınlarda Oral HPV Enfeksiyonu: Prevalansın Belirlenmesi ve İki Anatomik Bölge Arasındaki Korelasyonun İncelenmesi - Ön Çalışma

Zeynep Afra Akbıyık Az¹, Dilay Cansın İmamoğlu¹, Numan Cim², Busra Seker Atas², Özen Doğan Onur¹

¹*İstanbul Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*

²*İstanbul Haseki Eğitim Ve Araştırma Hastanesi, Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği, İstanbul*

AMAÇ: İnsan papilloma virüsleri (HPV) deri ve mukoza zarlarında iyi ve kötü huylu lezyonlarla ilişkili olan yüzden fazla farklı genotipi kapsayan geniş bir grubu temsil eder. Yüksek onkojenik potansiyelleri nedeniyle premalign ve malign lezyonların gelişimi ile ilişkilidir. Rahim ağzı kanseri, dünya genelinde kadınlarda en sık teşhis edilen dördüncü kanser ve kanser ölümlerinin 3. nedeni olarak yer almaktadır. Kansere bağlı ölümlerde 4. sırada yer alan oral malignitelerde son on yıl içinde kadın hastaların %63'ünde, erkek hastaların %72'sinde HPV tespit edilmiştir. Oral ve vajinal ortamlar benzer kolonizasyon ve büyüme koşulları sağlayabilir, bu da HPV enfeksiyonu ve kanser riskini artırabilir. HPV ile ilişkili orofaringeal kanserler, evrensel bir halk sağlığı sorunu haline gelmiştir. HPV kaynaklı servikal patolojisi bulunan hastalar, oral HPV pozitifliği açısından yüksek risk altındadır. Bu araştırmada HPV enfeksiyonunun oral ve genital bölgeler arasındaki prevalansın belirlenmesi hedeflenmektedir.

YÖNTEM: Kadın Hastalıkları ve Doğum Kliniği'ne düzenli sağlık kontrolü amacıyla başvuran, cinsel açıdan aktif, 20-65 yaş arasındaki kadın hastalar çalışmaya dahil edilmiştir. Servikal HPV enfeksiyonu pozitifliği bulunan hastalardan oral sürüntü alınarak iki anatomik bölge arasındaki korelasyon değerlendirilmiştir.

BULGULAR: Ön çalışmaya dahil edilen 100 hastada eş zamanlı servikal ve oral HPV pozitifliği % 29 olarak bulunmuş olup bunların tamamı yüksek riskli genotipleri içermektedir.

SONUÇ: Servikal ve oral HPV pozitifliği arasındaki korelasyon anlamlı derecede yüksektir. Ön çalışmamızda elde edilen sonuçlar servikal smear testi yaptırmaktan kaçınan hastalar için oral smear testinin güvenilir bir ön tanı yöntemi olarak kullanılabileceğini desteklemektedir ve HPV enfeksiyonlarının tanısında birinci aşamada oral sürüntü testlerinin kullanılabilirliğini değerlendirmek için yol gösterici olabilir.

Anahtar Kelimeler: İnsan papilloma virüsü (HPV), Servikal kanser, Smear testi, Orofaringeal kanser,

Oral HPV Infection in Females with Cervical HPV Positivity: Prevalence and Correlation Between Oral and Cervical Regions – A Pilot Study

Zeynep Afra Akbiyık Az¹, Dilay Cansın İmamoğlu¹, Numan Cim², Busra Seker Atas², Özen Doğan Onur¹

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

²Department of Obstetrics and Gynecology, Istanbul Haseki Training and Research Hospital, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Human papillomaviruses (HPVs) comprise over 100 genotypes associated with benign and malignant lesions of the skin and mucosa. Owing to their high oncogenic potential, HPVs play a key role in the development of premalignant and malignant diseases. Cervical cancer is the fourth most commonly diagnosed cancer and the third leading cause of cancer mortality in women worldwide. Oral cancers, ranking fourth in cancer-related deaths, have demonstrated HPV positivity in 63% of female and 72% of male patients in the past decade. Similar colonization conditions in the oral and vaginal environments may facilitate HPV persistence and increase cancer risk, making HPV-related oropharyngeal cancers an emerging global health concern. Patients with HPV-related cervical pathology are at elevated risk for oral HPV positivity. This study aims to assess the prevalence of HPV infection across oral and genital regions.

METHODS: Sexually active female patients aged 20–65 years who presented to the Department of Obstetrics and Gynecology for routine health examinations were included in the study. Oral swabs were collected from patients with cervical HPV positivity in order to evaluate the correlation between the two anatomical regions.

RESULT: In this pilot study, among 100 patients, concurrent cervical and oral HPV positivity was detected in 59%, all involving high-risk genotypes. The correlation between cervical and oral HPV positivity was statistically significant.

CONCLUSION: Findings from our pilot study support oral smear test as a reliable preliminary diagnostic method for patients avoiding cervical smear and may guide evaluation of oral swab tests as a first-line approach in diagnosing HPV infections.

Keywords: Cervical cancer, Human papillomavirus (HPV), Smear test, Oropharyngeal cancer

SS-091

Baş-Boyun Radyoterapisi Görmüş Hastalarda Oral Cerrahi Yaklaşımlar

Füsun KARATEPE, Arman FAHRİOĞLU, Taha KIRCI, Kıvanç BEKTAŞ KAYHAN
*İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana
Bilim Dalı, İstanbul*

GİRİŞ: Baş-boyun kanserleri nedeniyle radyoterapi gören hastalarda oral ve dental dokuların iyileşme kapasitesinin azalması, enfeksiyon riskini artırmakta ve özellikle invaziv dental işlemler sonrasında osteoradyonekroz gelişimine zemin hazırlamaktadır. Bu nedenle dental ve cerrahi girişimler komplikasyon riskini en aza indirecek şekilde planlanmalı; antibiyotik profilaksisi, travmatik cerrahi teknikler ve primer sutureasyon gibi yöntemler mutlaka uygulanmalıdır. Radyoterapiye bağlı gelişen trismus ve kserostomi etkin mekanik temizliği engelleyerek çürük ilerlemesine, bu da diş çekimlerini ve dolayısıyla osteoradyonekroz riskini artırmaktadır. Bu nedenle multidisipliner planlama, hasta eğitimi ve hastaların yakın takibiyle oral ve dental sağlığı sürdürmek ve komplikasyonları baştan önlemeye çalışmak bu hasta grubuna yaklaşımda temel amaç olmalıdır.

VAKA SUNUMU: Baş-boyun kanseri tanılı ve radyoterapi uygulanmış dört hasta, cerrahi değerlendirme amacıyla kliniğimize yönlendirildi. Hastaların öncelikli problemlerinin ileri derece trismus ve ilerlemiş radyasyon çürükleri olduğu belirlendi. Öncelikle ağız açma egzersizleriyle yeterli ağız açıklığı sağlandı, ardından dental tedaviler uygulandı. Çene kemiklerine travma riski taşıyan invaziv işlemler antibiyotik profilaksisi altında gerçekleştirildi ve çekim alanları primer sutureasyon ile kapatıldı.

SONUÇ: Radyoterapi öyküsü bulunan baş-boyun kanserli hastalarda oral cerrahi işlemler, komplikasyon gelişimini önlemeye yönelik protokoller eşliğinde dikkatle uygulanmalıdır. Olgularımızda uygulanan dental ve cerrahi işlemler, antibiyotik koruması altında ve primer sutureasyon ile komplikasyonsuz şekilde tamamlanmıştır. Bu bulgular multidisipliner yaklaşımın, uzun dönem düzenli hasta takibinin, erken müdahale stratejilerinin ve etkin ağız hijyeni eğitiminin osteoradyonekroz riskini azaltmada kritik rol oynadığını ve uzun dönem tedavi başarısına önemli katkı sağladığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Baş-Boyun Kanserleri, Osteoradyonekroz, Radyoterapi

Oral Surgical Approaches in Patients Treated with Head and Neck Radiotherapy

Füsün KARATEPE, Arman FAHRİOĞLU, Taha KIRCI, Kıvanç BEKTAŞ KAYHAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Institute of Health Sciences, Istanbul University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Radiotherapy for head and neck cancers impairs the healing capacity of oral and dental tissues, increasing the risk of infection and predisposing patients to osteoradionecrosis, particularly after invasive dental procedures. Therefore, dental and surgical interventions must be carefully planned to minimize complications, including antibiotic prophylaxis, atraumatic techniques and primary wound closure. Radiation-induced trismus and xerostomia further compromise oral hygiene and increase dental caries incidence. Reduced salivary flow and limited mouth opening hinder mechanical cleaning, leading to progressive caries, extractions and a higher risk of osteoradionecrosis. Multidisciplinary planning, patient education, and close follow-up are essential to maintain oral health and prevent complications.

CASE PRESENTATION: Four patients with a history of head and neck cancer treated with radiotherapy were referred for surgical evaluation. Their primary problems were severe trismus and advanced radiation-induced caries. Initial management included mouth-opening exercises to achieve adequate oral access, followed by dental treatments. Invasive procedures with a risk of trauma to the jawbones were performed under antibiotic prophylaxis, and extraction sites were closed with primary suturing.

RESULT: Oral surgical procedures in head and neck cancer patients with a history of radiotherapy must be carefully performed under preventive protocols. Our cases demonstrate that a multidisciplinary approach, regular long-term follow-up, early intervention strategies, and effective oral hygiene education are critical in reducing the risk of osteoradionecrosis. Implementing structured care protocols significantly contributes to long-term treatment success and patient safety.

Keywords: Head and Neck Cancers, Osteoradionecrosis, Radiotherapy

SS-092

Maksilla Periferik Ameloblastom: Bir Vaka Raporu ve Literatür Derlemesi

Ozan USUL, Ömer Can MANAV, Mine CAMBAZOĞLU
Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Türkiye

GİRİŞ: Ameloblastom, odontojenik epitel kökenli benign bir tümördür ve genellikle çenelerde intraosseöz olarak görülür. Periferik (ekstraosseöz) ameloblastom ise oldukça nadir olup tüm ameloblastomların %1'den azını oluşturur. Klinik olarak çoğunlukla asemptomatik ve yavaş büyüyen dişeti veya mukozal şişlik şeklinde seyrederek. Çoğu zaman fibroma veya pyojenik granülom gibi reaktif lezyonlarla karıştırılabilir. Bu olguda maksillada lokalize periferik ameloblastom sunulmakta ve literatür eşliğinde tartışılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 73 yaşında erkek hasta, sol maksilla molar bölgede vestibüler mukozada ağrılı şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurmuştur. İntraoral muayenede iyi sınırlı mukozal şişlik izlenmiş, radyografik incelemede ise herhangi bir patolojik bulguya rastlanmamıştır. Lezyon, lokal anestezi altında enükleasyon ve küretaj ile eksize edilmiştir. Histopatolojik inceleme sonucunda periferik ameloblastom tanısı konulmuştur.

SONUÇ: Periferik ameloblastomda erken tanı ve uygun cerrahi tedavi, nüks riskinin azaltılması ve prognozun olumlu seyretmesi açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Periferik ameloblastom, ameloblastom, odontojenik tümör

Peripheral Ameloblastoma of the Maxilla: A case Report and Review of the Literature

Ozan USUL, Ömer Can MANAV, Mine CAMBAZOĞLU

Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

OBJECTIVE: Ameloblastoma is a benign odontogenic epithelial tumor, typically occurring intraosseously in the jaws. Peripheral (extraosseous) ameloblastoma is extremely rare, accounting for less than 1% of all ameloblastomas. Clinically, it usually presents as an asymptomatic, slow-growing gingival or mucosal swelling, and is often mistaken for reactive lesions such as fibroma or pyogenic granuloma. In this report, a localized peripheral ameloblastoma in the maxilla is presented and discussed in the context of the literature.

CASE PRESENTATION: A 73-year-old male patient presented to our clinic with a painful swelling in the vestibular mucosa of the left maxillary molar region. Intraoral examination revealed a well-circumscribed mucosal swelling, while radiographic evaluation showed no pathological findings. The lesion was excised under local anesthesia by enucleation and curettage. Histopathological examination confirmed the diagnosis of peripheral ameloblastoma.

RESULT: Early diagnosis and appropriate surgical treatment of peripheral ameloblastoma are important for reducing recurrence risk and ensuring a favorable prognosis.

Keywords: Peripheral ameloblastoma, ameloblastoma, odontogenic tumor

SS-093

3 farklı keratokist vakasının dekompresyon sonrası enükleasyonla tedavisi

Mustafa SANCAK, Mine CAMBAZOĞLU

Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: GİRİŞ: İntraosseöz odontojenik kistlerin tedavisinde enükleasyon, küretaj, marsupyalizasyon/dekompresyon, rezeksiyon veya kombinasyonları uygulanır. Marsupyalizasyon kist duvarında pencere açılması, dekompresyon ise kist içi basıncın drenle azaltılmasıdır. Her ikisi de kist iç basıncını düşürmeyi amaçlar. Bu makalede 3 farklı odontojenik keratokistin dekompresyon sonrası enükleasyon yöntemiyle tedavisi anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Vaka 1: 26 yaş kadın hastada sağ mandibula posterior, angulus ve ramusa yayılan multiloküler radyolüsent lezyon saptandı. Aspirasyonla püy aspire edildi, insizyonel biyopsi alındı ve dren yerleştirildi. Düzenli yıkama ve kontroller sonrası 7. ayda kemik oluşumu sağlandı. Genel anesteziyle enükleasyon, agresif küretaj ve Carnoy solüsyonu uygulandı. 14. ayda nüks görülmedi.

Vaka 2: 37 yaş erkek hastada sol mandibula angulus bölgesinde uniloküler radyolüsent lezyon saptandı. Aspirasyon ve insizyonel biyopsi sonrası dren kondu, ara kontrollerde dren değiştirildi. Düzenli yıkama sayesinde 6. ayda kemik oluşumu sağlandı. 6. ayda enükleasyon, agresif küretaj ve Carnoy solüsyonu uygulandı. 15. ayda nüks izlenmedi.

Vaka 3: 62 yaş erkek hastada sağ alt kaninden sigmoid çentiğe uzanan multiloküler lezyon saptandı. Diş çekimi sonrası kist içeriği aspire edilerek iki dren yerleştirildi. Düzenli kontroller ve dren kısaltmaları sonrası 10. ayda enükleasyon, diş çekimi, agresif küretaj ve Carnoy solüsyonu uygulandı. Post-op 9. ayda lingula bölgesinde küçük bir nüks görüldü. Enükleasyon ve küretaj uygulanarak tedavi edildi.

SONUÇ: SONUÇ: Dekompresyon hasta uyumu gerektirir ve başarılı sonuçlar uyumlu hastalarda elde edilir. Kist boyutuna göre çoklu dren kullanımı, dren uçlarının kemikten uzak tutulması, drenlere ekstra delikler açılması kemik oluşumunu ve kistin küçülme ihtimalini artırırken, agresif küretaj nüks riskini azaltır.

Anahtar Kelimeler: dekompresyon, keratokist, dren.

Treatment of three distinct keratocyst cases by enucleation following decompression

Mustafa SANCAK, Mine CAMBAZOĞLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Ankara University, Ankara,

OBJECTIVE: INTRODUCTION: Intraosseous odontogenic cysts are managed by enucleation, curettage, marsupialization/decompression, resection, or combinations of these methods. Marsupialization creates a window in the cyst wall, whereas decompression lowers intracystic pressure through drainage. Both aim to reduce internal pressure. This article describes three odontogenic keratocysts treated with enucleation following decompression.

CASE PRESENTATION: Case 1:

A 26-year-old female presented with a multilocular radiolucent lesion extending from the posterior right mandible to the angle and ramus. Aspiration produced pus; an incisional biopsy and drain placement followed. After regular irrigation and follow-up, bone formation was evident by month 7. Under general anesthesia, enucleation, aggressive curettage, and Carnoy's solution were applied. No recurrence was noted at 14 months.

Case 2:

A 37-year-old male had a unilocular radiolucent lesion in the left mandibular angle. Following aspiration and biopsy, a drain was placed and replaced during follow-ups. By month 6, bone formation was achieved; enucleation, aggressive curettage, and Carnoy's solution were performed. No recurrence occurred at 15 months.

Case 3:

A 62-year-old male showed a multilocular lesion from the right mandibular canine to the sigmoid notch. After tooth extraction, cystic contents were aspirated and two drains inserted. With follow-ups and drain shortening, enucleation, tooth extraction, aggressive curettage, and Carnoy's solution were done at month 10. A small recurrence detected at the 9-month postoperative follow-up in the lingula region was treated with repeat enucleation and curettage.

RESULT: CONCLUSION: Decompression requires patient compliance. Multiple drains, keeping tips off bone, adding perforations, and aggressive curettage may enhance bone formation, promote cyst shrinkage, and reduce recurrence risk.

Keywords: decompression, keratocyst, drain.

SS-094

İlaç Kullanımına Bağlı Çene Osteonekrozu (MRONJ): Bir Olgu Serisi

Nesli KALELİOĞLU¹, Serdar YILMAZ², Ceyda ÖZÇAKIR TOMRUK¹, Fatih CABBAR¹

¹Yeditepe Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

²Özel Klinik, İstanbul, Türkiye

GİRİŞ: İlaç kullanımına bağlı çene osteonekrozu (MRONJ), antirezorptif ve antianjiyogenik ilaçlarla ilişkili ciddi bir advers reaksiyondur. En sık etkilenen bölgeler posterior mandibula ve maksilladır; her iki çenede eş zamanlı tutulum ise nadiren görülmektedir. Bu sunumun amacı, MRONJ olgu serisini bildirmek ve ağız, diş ve çene cerrahisinin yönetimdeki rolünü vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: Bu seride, 55–78 yaş aralığında olup antirezorptif veya antianjiyogenik tedavi öyküsü bulunan MRONJ olguları incelenmiştir. Hastaların çoğu uzun süreli bifosfonat tedavisi almış, bazıları ise onkolojik tedavi kapsamında antianjiyogenik ajanlarla tedavi görmüştür. Başlıca şikayetler arasında iyileşmeyen çekim boşlukları, çene ağrısı, şişlik ve nekrotik kemik ekspozisyonu yer almaktadır. Klinik bulgular; inflamasyonlu yumuşak dokular, nekrotik kemik ekspozisyonu ve bazı olgularda fistül oluşumu şeklinde izlenmiştir. Radyografik incelemeler osteolitik lezyonlar ve kortikal kemikte düzensizlikleri ortaya koymuştur. Başlangıç tedavisi olarak antibiyotik ve antiseptik gargara gibi konservatif yöntemler uygulanmış, ancak lezyonları devam eden hastalarda sekestrektomi, küretaj ve lokal flep ilerletme gibi cerrahi girişimler ile kesin iyileşme sağlanmıştır.

SONUÇ: Cerrahi tedavi olumlu sonuçlar vermiş; mukozal kapanma, ağrı kontrolü ve enfeksiyonun düzelmesi sağlanmıştır. Radyografik takiplerde osteolizin ilerlemediği ve kemik sınırlarının stabil kaldığı gözlenmiştir. Sadece konservatif tedavi uygulanan olgularda kısmi iyileşme sağlanmış, ancak birçok hastada kemik ekspozisyonu devam etmiştir. Genel olarak, cerrahi yaklaşımın daha etkili olduğu ve ileri evre MRONJ olgularında uzun süreli stabilite sağladığı belirlenmiştir.

Anahtar Kelimeler: ilaç kullanımına bağlı çene osteonekrozu, antirezorptif ilaçlar, antianjiyogenik ilaçlar, nekrotik kemik ekspozisyonu, diş çekimi

Medication Related Osteonecrosis of Jaw (MRONJ): A Case Series

Nesli KALELİOĞLU¹, Serdar YILMAZ², Ceyda ÖZÇAKIR TOMRUK¹, Fatih CABBAR¹

¹Oral and Maxillofacial Surgery Department, Yeditepe University, Istanbul, Turkey

²Private Clinic, İstanbul, Turkey

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a serious adverse reaction associated with antiresorptive and antiangiogenic medications. The posterior mandible and maxilla are the most commonly affected sites, while simultaneous involvement of both jaws is uncommon. The objective of this presentation is to report a clinical case series of MRONJ and highlight the role of oral and maxillofacial surgery in its management.

CASE PRESENTATION: This series reviews MRONJ cases in patients aged 55–78 years with a history of antiresorptive or antiangiogenic therapy. Most patients had received long-term bisphosphonate treatment, and several were also undergoing oncological therapy with antiangiogenic agents. Common complaints included non-healing extraction sites, jaw pain, swelling, and exposed necrotic bone. Clinical findings revealed inflamed soft tissues, necrotic bone exposure, and, in some cases, fistula formation. Radiographic evaluation demonstrated osteolytic lesions and cortical bone irregularities. Initial management with conservative measures, including systemic antibiotics and antiseptic rinses, provided partial symptom control. However, in cases with persistent lesions, surgical interventions such as sequestrectomy, curettage, and local flap advancement were performed to achieve definitive healing.

RESULT: Surgical treatment resulted in favorable outcomes, with successful mucosal closure, pain relief, and resolution of infection. Radiographic follow-up demonstrated stable bone margins without progression of osteolysis. Conservative therapy alone achieved limited symptomatic improvement, with bone exposure persisting in several cases. Overall, surgical management was more effective, offering predictable healing and long-term stability in advanced MRONJ.

Keywords: medication related osteonecrosis of jaw, antiresorptive drugs, antiangiogenic drugs, exposed necrotic bone, dental extraction

SS-095

Klinik olarak periodontitis görünümlü skuamöz hücreli karsinom (SHK): İki Olgu Sunumu

Fatma Selin SARICI CUZDANCI, Uğur BOZ, Aysegul Mine TUZUNER
Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Skuamöz hücreli karsinom (SHK), oral kavitenin en yaygın malign neoplazmı olup, özellikle dişetinde lokalize olduğunda klinik olarak alveolar kemik rezorpsiyonu ve eritematöz lezyonlarla karakterizedir. Bu olgu sunumları, başlangıçta lokalize şiddetli periodontitis izlenimi veren diş çekimi sonrasında gingival SHK tanısı konulan iki vakayı kapsamaktadır.

VAKA SUNUMU: Diş merkezde dişleri çekilen iki erkek hasta, çekim bölgesinin kürete edilip, antibiyotik tedavisine başlanmasına rağmen dört haftayı aşan iyileşmeme ve artan ağrı şikâyetiyle Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı'na başvurmuştur.

Her iki hastanın radyografik değerlendirmesinde çekim bölgesine karşılık gelen alveolar bölgede belirgin kemik destrüksiyonu izlenmiştir. Klinik muayenede, ilgili alanlarda eritematöz ve şüpheli mukozal lezyonlar saptanmıştır. Şikayetlerin süresi, klinik görünüm ve radyolojik bulgular doğrultusunda malignite ön tanısıyla insizyonel biyopsi yapılmıştır.

Her iki olguya da histopatolojik inceleme sonucunda gingival skuamöz hücreli karsinom (SHK) tanısı konulmuş olup, hastalar ileri cerrahi ve onkolojik değerlendirme amacıyla Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Anabilim Dalı'na yönlendirilmiş ve multidisipliner yaklaşımla opere edilmişlerdir.

SONUÇ: Gingival SHK, lokalize periodontal hastalık ile benzer klinik bulgular sergileyebildiği için benzer semptomlarla başvuran hastalarda malignite olasılığı göz önünde bulundurulmalı; kesin tanı konulana dek klinik ve radyolojik değerlendirmeler dikkatle yürütülmeli, hastalar yakın takip altında tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: skuamöz hücreli karsinom, biyopsi, malignite

The periodontitis-like squamous cell carcinoma (SCC): Two Case Reports

Fatma Selin SARICI CUZDANCI, Uğur BOZ, Aysegul Mine TUZUNER
Ankara University, Faculty of Dentistry, Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Squamous cell carcinoma (SCC) is the most common malignant neoplasm of the oral cavity and is clinically characterized by alveolar bone resorption and erythematous lesions, particularly when localized in the gingiva. These case presentations cover two cases in which gingival SCC was diagnosed after tooth extraction, initially presenting as localized severe periodontitis.

CASE PRESENTATION: Two male patients who had teeth extracted at an external center presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Ankara University, with complaints of persistent non-healing and increasing pain despite curettage of the extraction site and initiation of antibiotic therapy.

Radiographic evaluation of both patients revealed marked bone destruction in the alveolar region corresponding to the extraction site. Clinical examination revealed erythematous and suspicious mucosal lesions in the relevant areas. Based on the duration of complaints, clinical appearance, and radiological findings, an incisional biopsy was performed with a preliminary diagnosis of malignancy.

Histopathological examination resulted in a diagnosis of gingival squamous cell carcinoma (SCC) in both cases. The patients were referred to the Department of Otorhinolaryngology for further surgical and oncological evaluation and were operated on using a multidisciplinary approach.

RESULT: Gingival SCC can present with clinical findings similar to localized periodontal disease; therefore, the possibility of malignancy should be considered in patients presenting with similar symptoms. Clinical and radiological evaluations should be carefully conducted until a definitive diagnosis is made, and patients should be closely monitored.

Keywords: squamous cell carcinoma, biopsy, malignancy

SS-096

Çenenin İlaça Bağlı Osteonekrozu Üzerine Kapsamlı Bir Farmakovijilans Çalışması: ABD FDA Advers Etki Bildirim Sistemi Verileri, 2003–2025

Öznur DENİZ¹, Ferit BAYRAM¹, Volkan AYDİN², Ahmet AKİCİ³, Onur GÜLTEKİN³

¹Marmara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

²Medipol Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Farmakoloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

³Marmara Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Farmakoloji Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, çenenin ilaca bağlı osteonekrozu üzerine kapsamlı bir farmakovijilans profili sunmak ve ABD Gıda ve İlaç Dairesi'nin (FDA) Advers Etki Bildirim Sistemi (FAERS) verilerini kullanarak gerçek yaşamdan elde edilen bulguları analiz etmektir.

YÖNTEM: 2003 ile 2025 yılları arasındaki FAERS verileri kullanılarak retrospektif bir analiz yapılmıştır. Şüpheli olgular, MedDRA terminolojisine dayalı standart tanımlar kullanılarak tanımlanmış ve yinelenen kayıtlar ayıklanmıştır. Demografik bilgiler, ilaç maruziyeti, endikasyonlar, sonuçlar ve raporlayıcı türü gibi veriler toplanmıştır. Bildirim oransal analizleri; bildirim olasılık oranı, orantısal bildirim oranı ve bilgi bileşeni gibi metrikler kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Cinsiyet, yaş grubu ve endikasyona göre alt grup analizleri yapılmıştır.

BULGULAR: Toplamda 19.618 benzersiz olgu tespit edilmiştir. Hastaların çoğunluğu kadın (%62,3) ve 65 yaş ve üzeri (%49,1) bireylerden oluşmaktadır. Antirezortif ajanlar — özellikle zoledronat ve denosumab — vakaların büyük çoğunluğundan sorumludur. Bununla birlikte, hedefe yönelik onkolojik tedaviler ve hormon antagonistleri için de anlamlı bildirim sinyalleri saptanmıştır. Cinsiyet ve yaşa göre yapılan alt analizler, farklı farmakolojik sınıflar arasında kullanım ve risk profillerinde farklılıklar olduğunu ortaya koymuştur. Vakaların %28,8'inde birden fazla şüpheli ilaç kullanımı (polifarmasi) gözlenmiştir. Vakaların %5,1'inde ölümcül sonuçlar bildirilmiştir.

SONUÇ: Bu çalışma, çene osteonekrozu etiyolojisinde antirezortif ilaçların merkezi rolünü doğrularken, hedefe yönelik onkolojik ajanlar ve endokrin tedaviler gibi yeni ilaç sınıfları için de artan farmakovijilans sinyallerine dikkat çekmektedir. Bulgular, yeni tedavilerin uzun vadeli izlenmesi ve endikasyon, yaş, cinsiyet ve birlikte kullanılan ilaçlara dayalı kişiselleştirilmiş risk değerlendirmelerinin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Advers İlaç Reaksiyonu Bildirim Sistemleri, Çene Osteonekrozu, Farmakovijilans, Polifarmasi

A Comprehensive Pharmacovigilance Study of Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw in the U.S. FDA Adverse Event Reporting System, 2003–2025

Öznur DENİZ¹, Ferit BAYRAM¹, Volkan AYDIN², Ahmet AKICI³, Onur GÜLTEKİN³

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, School of Dentistry, Marmara University, Istanbul, Türkiye

²Department of Medical Pharmacology, International School of Medicine, Istanbul Medipol University, Istanbul, Türkiye

³Department of Medical Pharmacology, School of Medicine, Marmara University, Istanbul, Türkiye

OBJECTIVE: This study aimed to provide a comprehensive pharmacovigilance profile of medication-related osteonecrosis of the jaw by analyzing real-world data from the U.S. Food and Drug Administration's Adverse Event Reporting System (FAERS).

METHODS: A retrospective analysis was conducted using data from FAERS covering the period between 2003 and 2025. Suspected cases were identified using standardized definitions based on MedDRA terminology and were subsequently deduplicated. Data were extracted on demographics, drug exposure, indications, outcomes, and reporter type. Disproportionality analyses were performed using reporting odds ratio, proportional reporting ratio, and information component metrics. Stratified analyses were conducted by sex, age group, and indication.

RESULT: A total of 19,618 unique cases were identified. Most patients were female (62.3%) and aged 65 or older (49.1%). Antiresorptive agents, especially zoledronate and denosumab, accounted for the majority of cases. However, significant reporting signals were also detected for targeted oncologic therapies and hormone antagonists. Sex- and age-stratified analyses revealed different usage and risk profiles across pharmacological classes. Polypharmacy was common, with 28.8% of cases involving more than one suspect drug. Fatal outcomes were reported in 5.1% of reports.

CONCLUSION: This study confirms the central role of antiresorptive drugs in the etiology of jaw osteonecrosis, while also highlighting emerging pharmacovigilance signals for additional drug classes such as targeted oncologic agents and endocrine therapies. Findings underscore the need for extended monitoring of new therapies and tailored risk assessment based on indication, age, sex, and concomitant drug use.

Keywords: Adverse Drug Reaction Reporting Systems, Osteonecrosis of the Jaw, Pharmacovigilance, Polypharmacy

SS-097

Pediatric Yaş Grubunda Agresif Santral Dev Hücreli Granülom: Dört Vaka Serisi ve Literatür İncelemesi

Hüseyin Melih Can KAŞ, Sabri Cemil İŞLER, Deniz ATEŞ, Sırmahan ÇAKARER
İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Santral dev hücreli granülom (SDHG) genellikle mandibular molar dişlerin önünde yerleşir ve kadınlarda daha sık görülür. Agresif formları kötü sınırlı radyolojik görünümüleri nedeniyle malign patolojilerle karışabilir. Tedavi çoğunlukla lokal küretaj ile yapılmakla birlikte, agresif olgularda rezeksiyon gerekebilir. Özellikle pediatrik hastalarda radikal cerrahiler yerine dentoalveoler yapıyı koruyan minimal invaziv yaklaşımlar tercih edilmektedir. Bu çalışmada, agresif seyirli dört pediatrik SDHG olgusu klinik, radyolojik ve histopatolojik açıdan değerlendirilmiş; uygulanan tedavi ve takip süreçleri sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Agresif formda SDHG tanısı konulan 10–15 yaş aralığındaki dört pediatrik olgu (2E, 2K) sunulmuştur. Hastaların takip süreleri 6 ay ile 2 yıl arasında değişmektedir. Lezyonlardan biri maksillada, üçü mandibulada yer almaktadır. Maksilladaki lezyon premolar-molar bölgede; mandibuladakiler ise anterior bölge, premolar-molar bölge ve bilateral angulus-ramus aralığında lokalizedir.

Tüm olgularda histopatolojik inceleme sonrası SDHG ile brown tümör arasında ayırım yapılamadığından, serum kalsiyum, fosfat, parathormon ve ilişkili protein düzeyleri değerlendirilmiştir. Ayrıca, bilateral mandibular lezyonlu olgu sendromik açıdan genetik testlerle incelenmiştir.

Brown tümör olasılığı dışlandıktan sonra iki olguda intralezyonel steroid uygulanmış, ancak agresif seyir devam etmiştir. Tüm vakalara lokal küretaj ve modifiye Carnoy solüsyonu tedavi uygulanmıştır. Hastalar hâlen düzenli takip altındadır ve şu ana kadar nüks izlenmemiştir.

SONUÇ: SDHG yüksek nüks oranına sahip lezyonlardır. Agresif formları hayati anatomik yapılara invazyon gösterebilir. Bu nedenle erken tanı ve tedavi büyük önem taşır. Cerrahi seçenekler arasında enükleasyon, küretaj ve radikal rezeksiyon yer alır. Pediatrik hastalarda, maksillofasiyal arkın sürekliliği ve çevre dokuların korunması amacıyla konservatif yaklaşımlar öncelikli olarak tercih edilmelidir. Tedavi sonrası düzenli klinik ve radyolojik takip, nükslerin erken saptanması açısından kritiktir.

Anahtar Kelimeler: Santral Dev Hücreli Granülom, Agresif Form, Pediatrik Konservatif Tedavi

Aggressive Central Giant Cell Granuloma in Pediatric Patients: A Four-Case Series and Literature Review

Hüseyin Melih Can KAŞ, Sabri Cemil İŞLER, Deniz ATEŞ, Sırmahan ÇAKARER
Department of Oral and Maxillofacial surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Central giant cell granuloma (CGCG) typically localizes anterior to the mandibular molars and is more common in females. Aggressive forms may present with poorly defined radiological margins, mimicking malignancies. Treatment is usually local curettage; however, resection may be necessary in aggressive cases. In pediatric patients, minimally invasive approaches preserving dentoalveolar structures are preferred over radical surgeries. This study evaluates four aggressive pediatric CGCG cases clinically, radiologically, and histopathologically, presenting their treatment and follow-up.

CASE PRESENTATION: Four pediatric patients aged 10–15 diagnosed with aggressive CGCG are presented. Two were male, two female, with follow-up from 6 months to 2 years. One lesion was in the maxilla, three in the mandible. The maxillary lesion was in the premolar-molar region; mandibular lesions were in the anterior, premolar-molar, and bilateral angle-ramus regions.

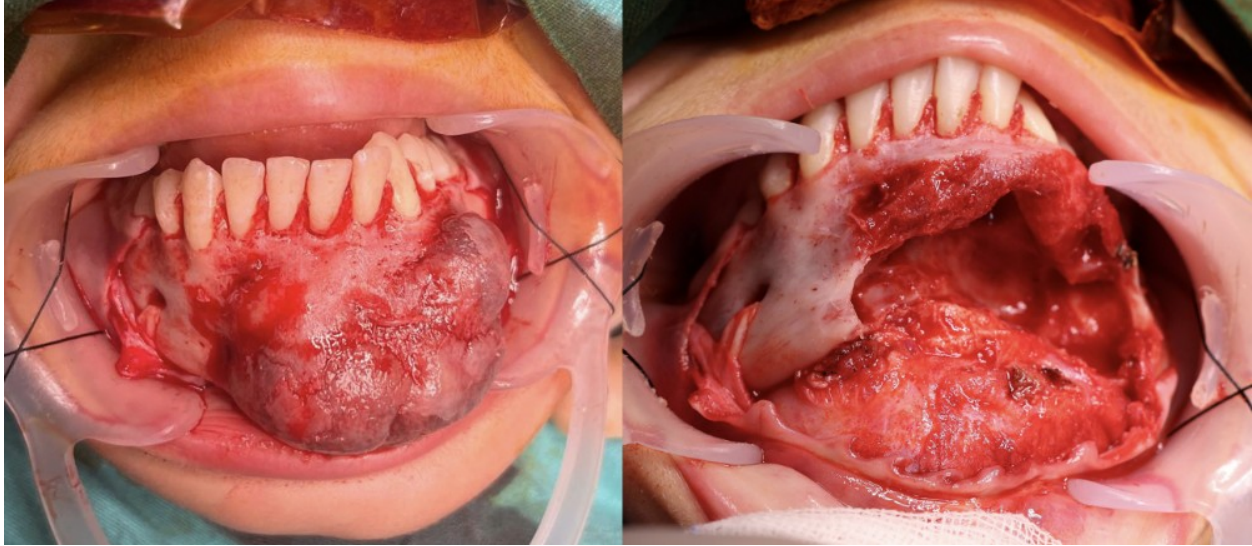
Histopathology could not differentiate CGCG from brown tumor; therefore, serum calcium, phosphate, parathyroid hormone, and related proteins were evaluated. The bilateral mandibular lesion patient underwent genetic testing for syndromic conditions.

After ruling out brown tumor, two cases received intralesional steroids but aggressive progression continued. All underwent local curettage and modified Carnoy's solution as adjuvant therapy. Patients remain under follow-up with no recurrence to date.

RESULT: CGCG has a high recurrence rate and aggressive forms may invade vital structures. Early diagnosis and treatment are essential. Surgical options include enucleation, curettage, and resection. In pediatric patients, conservative approaches preserving maxillofacial continuity should be prioritized. Regular clinical and radiological follow-up is critical for early recurrence detection.

Keywords: Central Giant Cell Granuloma, Aggressive Lesion, Pediatric Conservative Treatment

vaka 2 case 2

vakanın intraoperatif görünümü
Intraoperative view of the case

vaka 2 postoperatif panoramik görüntüsü
Postoperative panoramic image of Case 2

vakanın ameliyat sonrası ve 2. aydaki panoramik görüntüleri
Postoperative and 2-month panoramic images of the case

SS-098

Büyük odontojenik kistlerde uygulanan dekompresyon tedavisi ve sonuçlarının değerlendirilmesi

Muhammet Fatih ÇİÇEK, çağla SAYGIN, cansu gül KOCA
Uşak Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: Bu çalışmada çene kemiklerinde görülen odontojenik kist olgularında uygulanan dekompresyon tedavi ve takiplerinden bahsedilmektedir.

VAKA SUNUMU: Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı polikliniğine ulaşan 4 vakadan bahsedilmektedir. Vakaların tümü sağlıklı bireylerden oluşmaktadır. Vakaların tamamında, asemptomatik, radyolusent ve iyi sınırlı lezyonların olduğu radyografik inceleme ve klinik muayene sonucunda tespit edilmiştir.

İlk iki vakada ekspansiyona sebep olmayan multiloküler lezyonlar görülmüştür. İki hastaya da biyopsi sonucunda odontojenik keratokist teşhisi koyulmuştur. Tüp dren uygulanarak takip ve tedavileri yapılmıştır.

Vaka 3'te ise 48 yaşındaki kadın hastada sağ mandibulada ve maksilla anteriorda uniloküler, minimal ekspansiyon yapan lezyonlar tespit edilmiştir. Biyopsi sonucu lezyonların radiküler ve rezidüel kist olduğu öğrenilmiştir. Hastaya tel ligatürler yardımıyla dekompresyon tedavi uygulanmış ve takibi yapılmıştır.

Vaka 4'te ise 49 yaşındaki erkek hastada sol mandibula korpusta dişlerle ilişkili gözlenen uniloküler lezyon tespit edilmiştir. Biyopsi sonucunda lezyonun radiküler kist olduğu öğrenilmiştir. Hastaya tel ligatürler ile dekompresyon tedavisi uygulanmış ve takibi yapılmıştır.

SONUÇ: Hastaların 1., 3., 6. ay ve 1 senelik takipleri sonucunda, yapılan dekompresyon tedavilerinde tüp ve tel dren kıyaslandığında küçülme oranlarının benzer olduğu görülmüş olup, klinik takipte iki teknik arasında bir takım farklar olduğu tespit edilmiştir. Klinik gözlemlerimiz neticesinde tel uygulamasının daha konforlu olduğu görülmüş olup bununla ilgili klinik başarı oranının değerlendirilmesi amacıyla daha fazla çalışmaya ihtiyaç duyulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: dekompresyon, odontojenik kist, keratokist, radiküler kist

Decompression treatment applied in huge odontogenic cysts and evaluation of the results

Muhammet Fatih ÇİÇEK, çağla SAYGIN, cansu gül KOCA
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Uşak University, Uşak, Turkey

OBJECTIVE: This study discusses the decompression treatment and follow-up procedures applied in cases of odontogenic cysts observed in the jawbones.

CASE PRESENTATION: The study includes 4 cases admitted to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery at Uşak University Faculty of Dentistry. All cases involved healthy individuals. In all patients, asymptomatic, radiolucent, and well-defined lesions were identified through radiographic examination and clinical evaluation.

In the first two cases, non-expansive multilocular lesions were detected. Both were diagnosed as odontogenic keratocysts via biopsy and managed with tube decompression followed by clinical monitoring.

In Case 3, a 48-year-old female presented with minimally expansive unilocular lesions in the right mandible and anterior maxilla. Biopsy revealed radicular and residual cysts. Decompression was performed using wire ligatures. The patient was followed up accordingly.

In Case 4, a 49-year-old male had a unilocular lesion in the left mandibular body associated with adjacent teeth. Biopsy confirmed a radicular cyst. Decompression treatment was administered using wire ligatures, and follow-up was conducted.

RESULT: Lesion size reduction at 1, 3, 6, and 12-month follow-ups was comparable between tube and wire decompression methods. However, clinical differences were observed, with wire ligatures offering greater patient comfort. Further research is required to evaluate the long-term clinical success of this technique.

Keywords: decompression, odontogenic cyst, keratocyst, radicular cyst

SS-099

Odontojenik Kistlerin Enükleasyonunda Ek Konsantre Büyüme Faktörü Uygulaması: Olgu Serisi

İsmail Burak HALAT, Andaç DOĞAN, Muhammet AKIN

Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Oral ve maksillofasiyal bölgede kistler, odontojenik veya non-odontojenik kökenli yaygın lezyonlardır. Enükleasyon standart cerrahi tedavi yöntemi olarak kabul edilirken, Konsantre Büyüme Faktörü (KBF) kemik rejenerasyonunu hızlandırmak ve postoperatif iyileşmeyi desteklemek amacıyla ek uygulama olarak önerilmektedir. Bu olgu serisinin amacı, genel anestezi altında yapılan kist enükleasyonlarına ek KBF uygulamasının klinik sonuçlarını değerlendirmektir.

VAKA SUNUMU: Yaşları 36,44 ve 64 olan üç hasta rutin dental tedavi maksadıyla kliniğimize başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik muayeneler sonucunda farklı bölgelerde kistik lezyonlara rastlandı. Tüm hastalardan detaylı anamnez alındı ve radyografik değerlendirmeler yapıldı. Üç hasta, oral ve maksillofasiyal bölgede kistik lezyon ön tanısı ile nazotrakeal veya oral entübasyon ile genel anestezi altında tedavi edilmiştir. Histopatolojik değerlendirme, iki olguda radiküler kist ve bir olguda rezidüel kist olarak sonuçlandı. Tüm hastalara standart enükleasyon uygulanmış ve devamında kist kavitesine KBF uygulanmıştır. Klinik ve radyografik takiplerde kemik iyileşmesi, yumuşak doku iyileşmesi ve postoperatif komplikasyonlar değerlendirilmiştir.

SONUÇ: Genel anestezi altında yapılan enükleasyon, tüm hastaların tedavisinde etkili olmuş, takip süresince nüks gözlenmemiştir. KBF, olgularda kemik iyileşmesi ve yumuşak doku iyileşmesini hızlandırdığı görülmüştür. Bu bulgular, KBF'nin özellikle geniş çaplı yerleşim gösteren radiküler ve rezidüel kistlerin cerrahi yönetiminde faydalı bir ek uygulama olabileceğini göstermektedir. Bulguların doğrulanabilmesi için daha geniş hasta serilerine ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Radiküler Kist, Rezidüel Kist, Konsantre Büyüme Faktörü, Enükleasyon

Adjunctive Concentrated Growth Factor Application in the Enucleation of Odontogenic Cysts: Case Series

İsmail Burak HALAT, Andaç DOĞAN, Muhammet AKIN

Recep Tayyip Erdogan University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Cysts of the oral and maxillofacial region are common lesions of odontogenic or non-odontogenic origin. While enucleation is widely accepted as the standard surgical treatment, Concentrated Growth Factor (CGF) has been proposed as an adjunct to accelerate bone regeneration and support postoperative healing. The aim of this case series is to evaluate the clinical outcomes of CGF application as an adjunct to cyst enucleation performed under general anesthesia.

CASE PRESENTATION: Three patients, aged 36, 44, and 64 years, presented to our clinic for routine dental treatment. Clinical and radiographic examinations revealed cystic lesions in different regions of the jaws. Detailed medical histories were obtained, and radiographic evaluations were performed for all patients. The patients were diagnosed with a preliminary diagnosis of cystic lesions of the oral and maxillofacial region and were treated under general anesthesia via nasotracheal or oral intubation. Histopathological examination confirmed two cases of radicular cyst and one case of residual cyst. All patients underwent standard enucleation followed by the application of CGF into the cyst cavity. Clinical and radiographic follow-up assessments focused on bone healing, soft tissue recovery, and postoperative complications.

RESULT: Enucleation performed under general anesthesia proved effective in the treatment of all cases, with no recurrence observed during the follow-up period. The use of CGF was associated with accelerated bone regeneration and improved soft tissue healing. These findings suggest that CGF may serve as a valuable adjunct in the surgical management of large radicular and residual cysts. However, further studies with larger patient cohorts are required to validate these results.

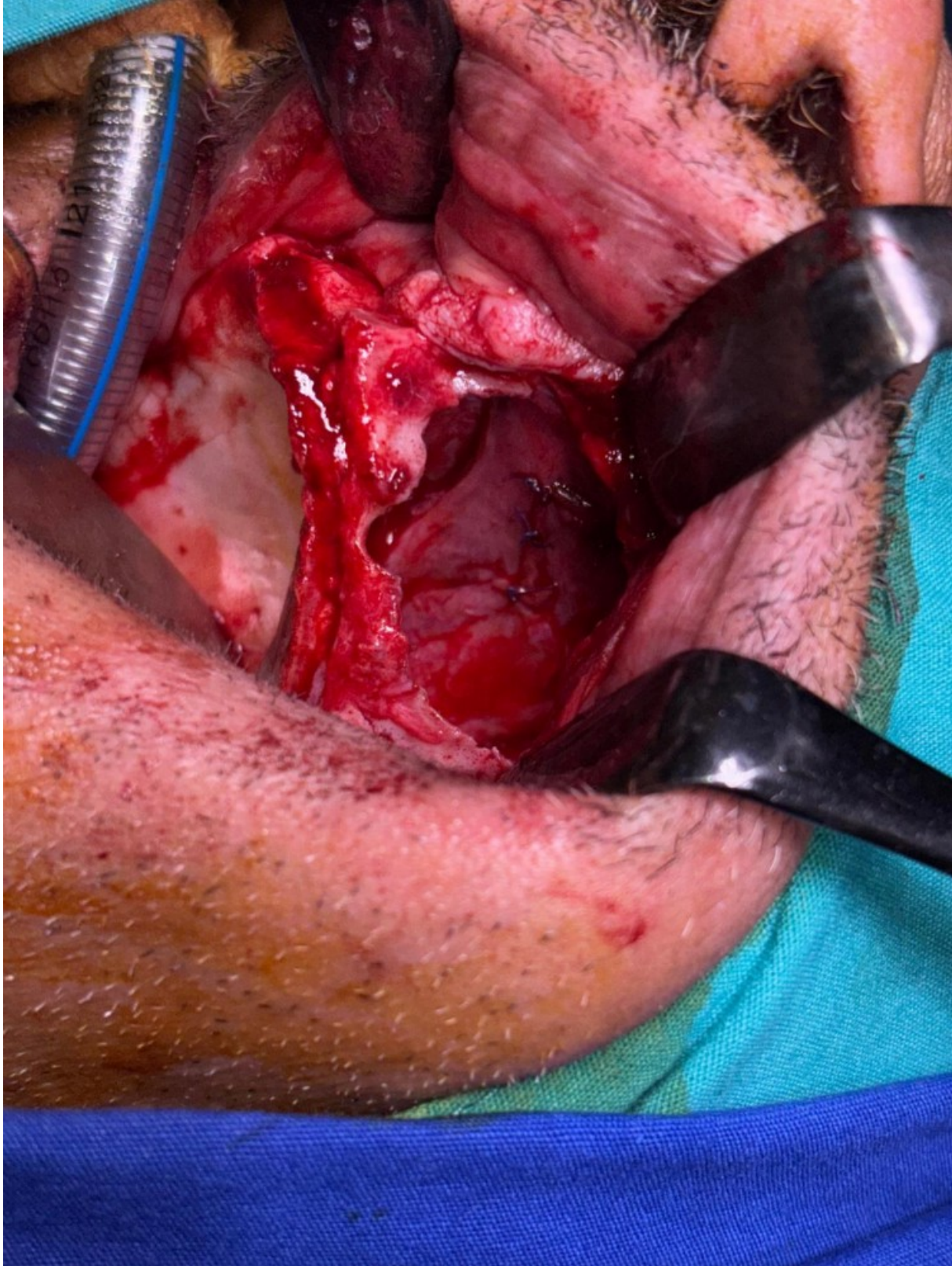
Keywords: Radicular Cyst, Residual Cyst, Keratocyst, Concentrated Growth Factor, Enucleation

Figür 1
Figure 1

Kist kavitesi içine KBF yerleştirilmesi
CGF placement into the cyst cavity

Figür 2
Figure 2

Sinüs tavanındaki perforasyonun tamiri
Repair of sinus roof perforation

SS-101

Kalsifiye epitelyal odontojenik tümör, bir olgu sunumu ve literatür derlemesi

Emrah MEMİŞ¹, Soner SAĞALTICI¹, Rüşü Cem TANYEL²

¹*İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*

²*Atlas Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*

GİRİŞ: Kalsifiye epitelyal odontojenik tümör (KEOT), Dr. JJ Pindborg tarafından bilimsel literatüre ilk kez kazandırılmıştır. Kalsifiye epitelyal odontojenik tümör (Pindborg tümörü); benign karakterli, epitelyal kökenli odontojenik tümörler arasında yer almaktadır. Oldukça nadir olarak izlenmektedir. Kadın ve erkeklerde eşit sıklıkta, sıklıkla 4 ve 5. dekatlarda görülmektedir. Klinik muayenede sıklıkla mandibula premolar-molar bölgede lokalize, ağrısız, yavaş büyüyen ve ekspansif kitle olarak saptanmaktadır. Radyografik görünüm içerisinde farklı büyüklük ve dansitede radyopak kitleler içeren, uniloküler veya multiloküler radyolusent alanlar olarak tespit edilmektedir. Vakaların %75'inde saptanan diffüz radyoopasitelerin miktarı tümörün oluşma zamanına göre değişkenlik göstermektedir.

VAKA SUNUMU: 43 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı erkek hasta, sağ maksilla posterior bölgede son 1 yıldır büyüyen ağrısız şişlik ve sinüs akıntısı sebebiyle kliniğimize başvurmuştur. yapılan klinik ve radyolojik değerlendirmede sağ maksilla posterior bölgede uniloküler, gömülü dişi kapsayan lezyon teşhis edilmiştir. İlgili gömülü dişin çekimi ve tümörün enükleasyonu uygulanmıştır. Histopatolojik değerlendirmesi sonucu KEOT tanısı konulmuştur. 12 aylık takipte nüks izlenmemiştir.

SONUÇ: KEOT nadir olarak maksillada görülmektedir. Yakın anatomik lokasyonda yerleşim gösteren olgularda sinüs semptomları görülebilmektedir. Bizim olgumuzda tümör maksillada kemik içi yerleşimli olup, kortikal kemikte ekspansiyon ve perforasyona sebebiyet vermiştir. KEOT olgularında enüklasyon etkili ve başarılı bir tedavi sayılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Epitelyal odontojenik tümör, Pindborg tümörü, Odontojenik tümör

Calcifying epithelial odontogenic tumor, a case report and literature review

Emrah MEMİŞ¹, Soner SAĞALTICI¹, Rüştü Cem TANYEL²

¹Department of Oral and maxillofacial surgery, İstanbul University, İstanbul

²Department of Oral and maxillofacial surgery, AtlasUniversity, İstanbul

OBJECTIVE: Calcified epithelial odontogenic tumor (CEOT) was first introduced into the scientific literature by Dr. JJ Pindborg. Calcified epithelial odontogenic tumor (Pindborg tumor) is a benign, epithelial-derived odontogenic tumor. It is quite rare. It occurs equally in men and women, most commonly in the fourth and fifth decades of life. On clinical examination, it is often detected as a painless, slowly growing, expansive mass localized in the mandibular premolar-molar region. Radiographically, it is detected as unilocular or multilocular radiolucent areas containing radio-opaque masses of varying sizes and densities. The amount of diffuse radio-opacity, detected in 75% of cases, varies depending on the time of tumor formation.

CASE PRESENTATION: A 43-year-old systemically healthy male patient presented to our clinic due to a painless swelling and sinus discharge in the posterior region of the right maxilla that had been growing for the past year. Clinical and radiological evaluation revealed a unilocular lesion involving an impacted tooth in the posterior region of the right maxilla. The impacted tooth was extracted and the tumor was enucleated. Histopathological evaluation resulted in a diagnosis of CEOT. No recurrence was observed during the 12-month follow-up.

RESULT: CEOT is rarely seen in the maxilla. Cases located in close anatomical proximity may present with sinus symptoms. In our case, the tumor was located within the bone of the maxilla, causing expansion and perforation of the cortical bone. Enucleation is considered an effective and successful treatment in CEOT cases.

Keywords: Calcified epithelial odontogenic tumor, Pindborg tumor, Odontogenic tumor

SS-102

Mandibulada görülen ilaç ilişkili çene osteonekrozunun buksinatör kas diseksiyonu ve bu bölgeden tünel şeklinde geçirilen bichat yağ dokusu ile tedavisi: teknik not ve literatür derlemesi

Alperen KIRKPUNAR, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: İlaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), kanser ve osteoporozda kullanılan ilaçlara bağlı ciddi bir yan etkidir. İlk 2003'te tanımlanmıştır. Çenelerin vasküleritesi ve mekanik strese yanıt olarak hızlı kemik döngüsüne sahip olması nedeniyle yalnızca maksillofasiyal bölgede görülür. Remodelasyonunun bozulması, iyileşmeyi azaltır ve bu durum çene kemiklerini cerrahi travma sonrasında MRONJ'a yatkınlaştırır.

Konservatif tedavi bazı olgularda mümkün olsa da geniş ve ağırlı lezyonlarda semptomların kontrolü ve iyileşme için cerrahi gereklidir.

Cerrahi, nekrotik kemiğin uzaklaştırılması ve defektin lokal veya uzak flepler ile kapatılmasını içerir. Ancak lokal mukozal fleplerin sınırlı örtü kapasitesi ve yetersiz vasküleritesi yüksek başarısızlık oranlarına yol açmıştır.

Bichat yağ dokusu(Buccal fat pad- BFP), güçlü kan desteği, yeterli hacmi ve düşük başarısızlık oranı gibi nedenlerle MRONJ'un cerrahi tedavisinde kullanılan lokal bir fleptir.

VAKA SUNUMU: 68 yaşındaki kadın hasta, implant tedavisi sonrasında gelişen kemik ekspoza ve ağrıyla kliniğimize başvurdu. Anamnezinde, diyabet ve osteoporoz rahatsızlıkları olduğu öğrenildi. Hasta, osteoporoz sebebiyle 3 senedir oral Fosavance (Alendronat) kullanmaktaydı. Klinik ve radyolojik incelemede mandibula sağ posteriorda MRONJ kaynaklı sekestr saptandı. Lokal anesteziyle mukozal flep kaldırılarak sekestrektomi yapıldı. Defekte öncelikle PRF yerleştirildi. Maksiller vestibülden yapılan insizyon ile BFP'ye ulaşıldı. BFP, kas diseksiyonu ve tünel tekniği kullanılarak, alt çenedeki defekt bölgesine ulaştırıldı. BFP, pedikül zarar görmeden defekt bölgesine gerilimsiz bir şekilde emilebilen süturlarla dikildi ve mukoperiosteal fleplerle çift katmanlı kapama sağlandı. 1 yıllık takipte tam bir iyileşme olduğu ve kemik ekspoza olmadığı görüldü.

SONUÇ: MRONJ tedavisinde sekestrektomi sonrası BFP ve PRF uygulaması, güvenilir ve başarılıdır. Bu vaka, BFP'nin kas diseksiyonu ve tünel tekniği ile mandibula posterior defektlerde de etkin şekilde kullanılabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bichat yağ dokusu,İlaç ilişkili çene osteonekrozu,Platelet rich fibrin

Management of Medication-Related Osteonecrosis of the Mandible Using Buccinator Muscle Dissection and Tunneling of the Buccal Fat Pad: A Technical Note and Literature Review

Alperen KIRKPUNAR, Mehmet Emin TOPRAK

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a serious adverse effect of cancer and osteoporosis drugs, first reported in 2003. Due to the vascularity and rapid turnover of the jaws, MRONJ occurs only in the maxillofacial region. Impaired remodeling reduces healing and increases susceptibility after surgery.

Conservative therapy may work in some cases, but surgery is required for extensive, painful lesions to control symptoms and promote healing. Surgery includes removal of necrotic bone and coverage with local or distant flaps. Yet, local mucosal flaps often fail from limited coverage and poor blood supply. The buccal fat pad (BFP), with its vascularity, sufficient volume, and low failure rate, is a reliable local flap for MRONJ surgery.

CASE PRESENTATION: A 68-year-old female presented with bone exposure and pain after implant treatment. Medical history included diabetes and osteoporosis. She had been on oral Fosavance (Alendronate) for 3 years. Examination showed a sequestrum in the right posterior mandible due to MRONJ.

Under local anesthesia, a flap was elevated and sequestrectomy performed. PRF was placed in the defect. Through a maxillary vestibular incision, the buccal fat pad (BFP) was accessed. Using muscle dissection and tunneling, the BFP was advanced to the mandibular defect, sutured without tension, and double-layer closure achieved. At 1-year follow-up, complete healing was observed with no bone exposure.

RESULT: In MRONJ treatment, combining sequestrectomy with BFP and PRF is reliable and effective. This case shows that the buccal fat pad, advanced by muscle dissection and tunneling, can also be used successfully in posterior mandibular defects.

Keywords: Buccal fat pad, Medication-related osteonecrosis of the jaw, Platelet-rich fibrin

SS-103

Odontojenik enfeksiyonu taklit eden izole oral myeloid sarkom: Diyagnostik ve moleküler korelasyon ile literatür derlemesi eşliğinde bir olgu sunumu

Murat URGUN, F. BAHAR SEZER
Ege Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Myeloid sarkom (MS), ağız boşluğunda yaygın görülen benign lezyonları taklit edebilen nadir bir ekstramedüller tümördür ve bu durum tanısız gecikmelere yol açabilir. Bu rapor, başlangıçta odontojenik enfeksiyon olarak yanlış tanı konulan izole oral MS'in nadir bir olgusunu sunmayı ve bu hastalığın klinik özellikleri, moleküler profili ve multidisipliner yönetimiyle ilgili literatürü gözden geçirmeyi amaçlamaktadır.

VAKA SUNUMU: Otuz beş yaşında erkek hasta, odontojenik enfeksiyon şüphesiyle yapılan kök kanal tedavisi ve küretaj sonrasında düzelmeyen sağ mandibular bölgedeki persistan şişlik nedeniyle başvurdu. Yapılan insizyonel biyopsinin histopatolojik ve immünohistokimyasal incelemesi (MPO+, CD45+, CD33+) MS tanısını doğruladı. MS ile ilişkili sık görülen translokasyonlar (t(8;21), inv(16)) saptanmazken, moleküler profillemeye kötü prognozla ilişkili FLT3-TKD ve ASXL1 mutasyonları belirlendi. Hastada AML'ye yönelik sistemik kemoterapi sonrası oral lezyonda tam remisyon sağlandı. Hematopoietik kök hücre nakli planlanmadan önce lezyon komşuluğundaki bir diş, potansiyel enfeksiyon odağı olabileceği için çekildi.

SONUÇ: Oral MS, konvansiyonel dental tedavilere yanıt vermeyen persistan intraoral lezyonların ayırıcı tanısında mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır. Kesin tanı için histopatoloji ve immünohistokimyayı içeren kapsamlı bir değerlendirme gereklidir. Ayrıca, ayrıntılı moleküler analiz risk sınıflandırması ve hasta yönetimini yönlendirmek açısından kritik öneme sahiptir ve süreç mutlaka yakın multidisipliner iş birliğiyle yürütülmelidir.

Anahtar Kelimeler: Miyeloid Sarkom, Odontojenik Enfeksiyon, FLT3 Mutasyonu

Isolated oral myeloid sarcoma mimicking odontogenic infection: A case report with diagnostic, molecular correlation and literature review

Murat URGUN, F. BAHAR SEZER

Ege University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir, Türkiye

OBJECTIVE: Myeloid sarcoma (MS) is a rare extramedullary tumor that can mimic common benign lesions in the oral cavity, leading to diagnostic delays. This report aims to present a rare case of isolated oral MS initially misdiagnosed as an odontogenic infection, and to review the literature regarding its clinical presentation, molecular profile, and multidisciplinary management.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old male presented with a persistent swelling in the right mandibular region, which did not resolve after root canal therapy and scaling for a suspected odontogenic infection. Histopathological and immunohistochemical analysis (MPO+, CD45+, CD33+) of an incisional biopsy confirmed the diagnosis of MS. While common MS-associated translocations such as t(8;21) and inv(16) were absent, molecular profiling identified FLT3-TKD and ASXL1 mutations, which are associated with a poor prognosis. The patient achieved complete remission of the oral lesion following AML-directed systemic chemotherapy. A tooth adjacent to the lesion was extracted as a potential infectious source before planned hematopoietic stem cell transplantation.

RESULT: Oral MS should be included in the differential diagnosis of persistent intraoral lesions unresponsive to conventional dental treatment. A definitive diagnosis requires a comprehensive approach including histopathology and immunohistochemistry. Furthermore, detailed molecular analysis is critical for risk stratification and guiding patient management, which should be conducted through close interdisciplinary collaboration.

Keywords: Myeloid Sarcoma, Odontogenic Infection, FLT3 Mutation

İlk muayenede ağız içi görüntüsü
Intraoral view of the lesion

SS-104

Ameloblastoma: İki Olgu Sunumu

Gülzade RAMAZANOĞLU, Mehmet Fuat KILIÇ, Semih KARATAŞ, Ömer Can MANAV, Cahit ÜÇÖK
Ankara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Ameloblastom, çeşitli gelişim aşamalarındaki enamel organ ve fibröz stromaya sahip epitelden gelişen, odontojenik kaynaklı benign epitelyal bir neoplazidir. Ameloblastomların yaklaşık %80'i mandibulada, %20'si ise maksillada lokalizedir. Çenelerin kistik lezyonları arasında radiküler kistlerden sonra ikinci sıklıkta görülen odontojenik tümördür. Ancak tüm çene tümörlerinin yalnızca %1'ini, odontojenik tümörlerin ise %11'ini oluşturmaktadır. İyi huylu olmasına karşın kapsülsüzdür ve zaman zaman lokal invaziv özellik gösterebilir. Lezyonlar farklı boyutlarda görülebilir. Genellikle 3.-5. dekatlarda daha sık rastlanmasına rağmen tüm yaş gruplarında ortaya çıkabilir. Olguların yaklaşık %20'sinde diş çekimi öyküsü mevcuttur. En yaygın semptom, ağrısız ve yavaş büyüyen şişliktir. Bu olgu sunumunda, klinik, radyografik ve histopatolojik incelemelerle tanısı konulmuş iki ameloblastoma olgusu sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak hipertansiyonu bulunan 66 yaşındaki kadın hasta, alt dişlerde mobilite ve yer değiştirme şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede sağ mandibular kanin bölgesinden sol mandibular premolar bölgesine uzanan, vestibül ve lingualde ekspansiyon yapan ağrısız şişlik tespit edildi. Diğer olgumuz, 58 yaşında erkek hasta olup 20 yaş diş ağrısı ve çenesinde hafif şişlik şikâyeti ile başvurdu. Klinik ve radyografik incelemede, sol mandibular kanin bölgesinden posteriora uzanan multiloküler radyolüsent alanlar ile birlikte mandibulada hafif ekspansiyon saptandı. Her iki olguda da ağrısız seyir, radyografilerde multiloküler radyolüsensi ve çene kemiğinde ekspansiyon mevcuttu. Konik ışıklı bilgisayarlı tomografi ile detaylı inceleme yapıldı ve cerrahi tedavi planlandı. Her iki hastada da tümör eksizyonu yapılarak rekonstrüksiyon gerçekleştirildi.

SONUÇ: Ameloblastomanın tedavisinde konservatif cerrahiden çok, radikal eksizyon ve rekonstrüksiyon tercih edilebilir. Cerrahi tedavinin amacı; ağrının ortadan kaldırılması, patolojik fraktürlerin önlenmesi, kemik deformitelerinin azaltılması ve estetik sorunların giderilmesidir.

Anahtar Kelimeler: Ameloblastoma, mandibula, ekspansiyon

Ameloblastoma: Two Case Reports

Gülzade RAMAZANOĞLU, Mehmet Fuat KILIÇ, Semih KARATAŞ, Ömer Can MANAV, Cahit ÜÇÖK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Ameloblastoma is a benign epithelial neoplasm of odontogenic origin, typically arising from the enamel organ and supported by fibrous stroma. It is most commonly found in the mandible (80%), with the remaining 20% in the maxilla. Although benign, ameloblastomas are unencapsulated and can exhibit locally invasive behavior. They account for 1% of all jaw tumors and 11% of odontogenic tumors. Most cases occur between the third and fifth decades of life, but it can affect any age group.

Approximately 20% of patients have a history of tooth extraction. The main symptom is a painless, slowly enlarging swelling. This report presents two cases of ameloblastoma diagnosed via clinical, radiographic, and histopathological evaluations.

CASE PRESENTATION: The first patient, a 66-year-old female with systemic hypertension, presented with mobility and displacement of lower teeth. Clinical examination revealed a painless swelling from the right mandibular canine to the left mandibular premolar, causing expansion on both vestibular and lingual aspects. The second patient, a 58-year-old male, complained of pain near the third molar and mild swelling. Radiographs showed multilocular radiolucency extending from the left mandibular canine to the posterior region, with mild bone expansion. Cone-beam CT was performed for detailed assessment, and surgical treatment was planned. Both patients underwent tumor excision and subsequent reconstruction.

RESULT: Ameloblastoma requires radical excision and reconstruction. Surgical goals include pain relief, prevention of pathological fractures, reduction of bone deformities, and addressing esthetic concerns.

Keywords: Ameloblastoma, mandible, expansion

SS-105

Sert Damaktaki Tükürük Bezi Tümörlerinin Vakalar Eşliğinde Teşhis ve Tedavisi

Ömer Faruk BULAZAR, Necip Fazıl ERDEM, Sıla TAYYİPOĞLU
Marmara Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, İstanbul

GİRİŞ: Sert damakta yerleşen tükürük bezi tümörleri, nadir görülmekle birlikte klinik olarak önemli morbiditeye yol açabilen patolojilerdir. Bu tümörler hem benign hem de malign karakter gösterebilir. Klinik olarak genellikle ağrısız, yavaş büyüyen kitleler şeklinde ortaya çıkarlar. Histopatolojik olarak ayırıcı tanı, tedavi yaklaşımının belirlenmesinde kritik rol oynamaktadır. Bu sunumda, sert damakta tükürük bezi tümörlerinin teşhis ve tedavileri vakalar eşliğinde anlatılmıştır.

VAKA SUNUMU: Vaka 1 (Adenokarsinom): 47 yaşında sistemik rahatsızlığı bulunmayan kadın hastanın mor renkte 26-27 numaralı palatinal bölgede oluşan lezyonun tedavisi, komplikasyon ve yönetimi.

Vaka 2 (Mukoepidermoid Karsinom): 32 yaşında sistemik rahatsızlığı olmayan kadın hastanın, sert damaktaki ağrısız kitlesinin diagnozu ve tedavisini.

Vaka 3 (Pleomorfik Adenom): 49 yaşında sigara kullanan kadın hastanın, 17-18 numaralı bölgede diş kökünü de içeren aspirasyonda negatif çıkan kitlenin, diagnozu ve tedavisi.

SONUÇ: Sert damak kaynaklı tükürük bezi tümörleri klinik olarak benzer bulgularla seyredebilmekte, ancak histopatolojik tanı ve tedavi yaklaşımları farklılık göstermektedir. Malign tümörlerde geniş cerrahi rezeksiyon ve adjuvan tedaviler gerekebilirken, benign lezyonlarda eksizyon genellikle yeterlidir. Bu üç vaka, sert damak tümörlerinde doğru tanı ve uygun cerrahi yaklaşımın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Tükürük bezi tümörü, Adenokarsinom, Mukoepidermoid karsinom, Pleomorfik adenom

Diagnosis and Treatment of Salivary Gland Tumors of the Hard Palate with Case Reports

Ömer Faruk BULAZAR, Necip Fazıl ERDEM, Sıla TAYYİPOĞLU
Marmara University, Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul, Turkey

OBJECTIVE: Salivary gland tumors of the hard palate are rare but clinically significant pathologies that may cause considerable morbidity. These tumors can present as both benign and malignant. Clinically, they often appear as painless, slow-growing masses. Histopathological diagnosis plays a critical role in determining the treatment approach. In this presentation, three cases of different histological subtypes located in the hard palate are discussed in terms of surgical approach and clinical outcomes.

CASE PRESENTATION: Case 1 (Adenocarcinoma): Treatment, complications, and management of a purple lesion in the palatal area at sites 26-27 in a 47-year-old woman with no systemic health problems. Case 2 (Mucoepidermoid Carcinoma): Diagnosis and treatment of a painless mass on the hard palate in a 32-year-old woman with no systemic health problems.

Case 3 (Pleomorphic Adenoma): Diagnosis and treatment of a negative aspiration mass involving the tooth root at sites 17-18 in a 49-year-old smoker.

RESULT: Salivary gland tumors of the hard palate may present with similar clinical findings, but histopathological diagnosis and treatment approaches differ. While malignant tumors may require wide surgical resection and adjuvant therapies, excision is generally sufficient for benign lesions. In this presentation, the diagnosis and treatment of salivary gland tumors of the hard palate are explained with case studies.

Keywords: Hard palate, Salivary gland tumor, Adenocarcinoma, Mucoepidermoid carcinoma, Pleomorphic adenoma

SS-106

Mandibulada Görülen Travmatik Kemik Kisti

Turan ÖZTÜRK, KEVSER SANCAK, Onur ODABAŞI, Güzin Neda HASANOĞLU ERBAŞAR
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi

GİRİŞ: Travmatik kemik kisti, çenelerde nadiren görülen, epitel astarı bulunmayan psödokistik bir lezyondur. İlk kez 1929 yılında Lucas tarafından tanımlanmış, daha sonra “basit kemik kisti”, “hemorajik kemik kisti” ve “soliter kemik kisti” gibi farklı isimlerle de anılmıştır. Etiyolojisi kesin olarak bilinmemekle birlikte, travma sonrası oluşan intraosseöz hematoma rezorpsiyonu sonucu geliştiği en çok kabul gören teoridir. Genellikle 10–20 yaş arasındaki genç bireylerde mandibulada görülür ve çoğunlukla asemptomatik seyir göstererek rutin radyografilerde tesadüfen saptanır. Radyolojik olarak tek odacıklı, iyi sınırlı radyolusensi şeklinde izlenir. Tedavisinde kavite küretajı sonrası spontan iyileşme eğilimi vardır.

VAKA SUNUMU: Vaka 1: 17 yaşında erkek hasta, rutin radyografik muayene sırasında mandibula sol premolar bölgede uniloküler radyolusensi saptanması üzerine kliniğimize yönlendirildi. Klinik olarak belirgin şişlik ya da ağrı şikâyeti yoktu. Cerrahi eksplorasyonda boş kemik kavitesi izlendi, kavite kürete edilerek pıhtı oluşumu sağlandı. Takipte spontan kemik iyileşmesi gözlemlendi.

Vaka 2: 25 yaşında erkek hasta, mandibula sol angulus bölgesinde şişlik şikâyeti ile başvurdu. Panoramik radyografide tek odacıklı radyolusensi saptandı. Cerrahi eksplorasyonda kavite boş bulundu, kürete edildi. Postoperatif 1 yıllık takipte lezyonun tamamen iyileştiği görüldü.

Vaka 3: 6 yaşında kadın hasta, rutin diş hekimi kontrolünde mandibula sağ molar bölgede lezyon fark edilmesi üzerine değerlendirildi. Klinik olarak asemptomatiktir. Radyografide iyi sınırlı radyolusensi izlendi. Cerrahi müdahale sonrası boş kavite doğrulandı, küretaj yapıldı.

Vaka 4: 45 yaşında kadın hasta rutin diş hekimi kontrolünde mandibula sağ molarbölgede lezyon fark edilmesi üzerine değerlendirildi. Klinik olarak asemptomatiktir. Radyografide iyi sınırlı radyolusensi izlendi. Cerrahi müdahale sonrası boş kavite doğrulandı, küretaj yapıldı. Kontrol radyografilerinde kemik rejenerasyonu saptandı.

SONUÇ: Travmatik kemik kisti, çenelerde nadir görülen ve genellikle asemptomatik seyreden psödokistik bir lezyondur. Tanı çoğu zaman rutin radyografiler sırasında tesadüfen konulur. Cerrahi eksplorasyon ve kavitenin kürete edilmesi hem tanıyı doğrulamakta hem de iyileşmeyi uyarmaktadır. Bu olgu da göstermektedir ki, uygun cerrahi müdahale sonrası travmatik kemik kistlerinde prognoz oldukça iyidir ve nüks riski son derece düşüktür..

Anahtar Kelimeler: Travmatik Kemik Kisti, Mandibula, Küretaj

Traumatic Bone Cyst Seen in the Mandible

Turan ÖZTÜRK, KEVSER SANCAK, Onur ODABAŞI, Güzin Neda HASANOĞLU ERBAŞAR
Ankara Yıldırım Beyazıt University

OBJECTIVE: Traumatic bone cyst is a rare pseudocystic lesion of the jaws lacking an epithelial lining. First described by Lucas in 1929, it has also been termed “simple bone cyst,” “hemorrhagic bone cyst,” and “solitary bone cyst.” Although its etiology remains unclear, the most accepted theory is that it develops from resorption of an intraosseous hematoma after trauma. It is most often seen in the mandible of young individuals aged 10–20, usually asymptomatic and incidentally detected on routine radiographs. Radiographically, it appears as a unilocular, well-defined radiolucency. Treatment involves curettage of the cavity, after which spontaneous healing occurs.

CASE PRESENTATION: Case 1: A 17-year-old male was referred after a unilocular radiolucency was found in the left mandibular premolar region during routine radiography. He was asymptomatic. Exploration revealed an empty cavity, curetted to induce clot. Healing occurred spontaneously. Case 2: A 25-year-old male presented with swelling in the left mandibular angle. Radiography showed a unilocular radiolucency. Exploration confirmed an empty cavity, curetted. At one-year follow-up, the lesion had healed.

Case 3: A 6-year-old female had an incidental lesion in the right mandibular molar region. Asymptomatic, with a well-defined radiolucency. Surgery confirmed an empty cavity, curetted.

Case 4: A 45-year-old female had an incidental lesion in the right mandibular molar region. She was asymptomatic. Radiographs showed a radiolucency. Surgery confirmed an empty cavity, curetted. Follow-up showed bone regeneration.

RESULT: Traumatic bone cyst is a rare pseudocystic lesion of the jaws that usually follows an asymptomatic course. The diagnosis is most often made incidentally during routine radiographic examinations. Surgical exploration and curettage of the cavity not only confirm the diagnosis but also stimulate healing. This case demonstrates that, following appropriate surgical intervention, the prognosis of traumatic bone cysts is quite favorable and the risk of recurrence is very low.

Keywords: Traumatic bone cyst, Mandible, Curettage

SS-107

İleri Evre MRONJ Yönetimi: Vaka Serisi

Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Tuğba AKYÜZLÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
İstanbul Beykent Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: İlaçla ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), osteoporoz ve onkolojik hastalıkların tedavisinde kullanılan antirezortif, antianjiyojenik ve diğer antineoplastik ilaçların kullanımına bağlı olarak gelişen, yaşam kalitesini ciddi şekilde bozan önemli bir klinik tablodur. Bu çalışmanın amacı, ileri evre MRONJ (evre II–III) için güncel tedavi stratejilerini değerlendirmek ve kliniğimizde uygulanan tedavi protokolünü sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Evreye özgü tedavi yaklaşımlarına ilişkin güncel literatür tarandı. Ayrıca fakültemizde evre II ve III MRONJ tanısı alan hastalar, kliniğimizde uygulanan tedavi protokolüne göre değerlendirildi. Tüm olgular, rezeksiyon yapılmaksızın konservatif ve minimal invaziv yöntemlerle tedavi edildi. Bu protokol; nekrotik kemiğin uzaklaştırılması ile birlikte sekestrektomi, debridman, irrigasyon, lazer uygulamaları, cerrahi alanın plazma ile yıkanması, platelet rich fibrin (PRF) uygulanması ve diğer destekleyici yöntemleri içermektedir.

SONUÇ: MRONJ en sık diş çekimini takiben ortaya çıkmakta olup, kötü ağız hijyeni ve sistemik komorbiditeler sürecin ilerlemesini hızlandırmaktadır. Antibiyotik tedavisi, ağız hijyeninin iyileştirilmesi ve klorheksidin gargaraları gibi konservatif yaklaşımlar erken evrelerde semptom kontrolünde etkilidir ve zaman zaman spontan sekestr atılımına yol açabilmektedir. İleri evrelerde cerrahi debridman çoğunlukla gerekli olmakta; teriparatid, pentoksifilin–tokoferol, fotodinamik tedavi ve platelet rich fibrin (PRF) gibi yardımcı yöntemlerin ek yararlar sağladığı bildirilmektedir. Bizim olgu serimizde irrigasyon ve lazer desteği ile birlikte uygulanan debridman, mukozal iyileşme ve semptomatik rahatlama sağlamış olup literatür bulgularıyla uyumludur. Kendi tedavi protokolümüze de yer verilmiştir.

Anahtar Kelimeler: MRONJ, Plazmadan zengin fibrin, Sekestrektomi

Management of Advanced-Stage MRONJ: A Case Series

Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Tuğba AKYÜZLÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul Beykent University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a significant clinical condition that develops as a consequence of antiresorptive, antiangiogenic, and other antineoplastic drugs prescribed for the treatment of osteoporosis and oncologic diseases, severely compromising quality of life. The aim of this study is to evaluate current therapeutic strategies for advanced MRONJ (stages II–III) and to present the treatment protocol implemented in our clinic.

CASE PRESENTATION: A narrative review of recent literature was conducted with a focus on stage-specific management protocols. In addition, patients diagnosed with stage II and III MRONJ at our faculty were treated according to our clinical protocol, which consisted of conservative and minimally invasive approaches including sequestrectomy with removal of necrotic bone, debridement, irrigation, laser therapy, plasma irrigation of the surgical site, application of platelet-rich fibrin (PRF), and other supportive measures without major resections.

RESULT: MRONJ is most frequently triggered by tooth extraction, while poor oral hygiene and systemic comorbidities accelerate its progression. Conservative measures, such as antibiotic therapy, oral hygiene optimization, and chlorhexidine rinses, are effective in early stages and may occasionally result in spontaneous sequestrum elimination. In advanced stages, surgical debridement is often required, and adjunctive modalities including teriparatide, pentoxifylline–tocopherol, photodynamic therapy, and platelet-rich fibrin (PRF) have demonstrated additional benefits. In our case series, debridement combined with irrigation and laser therapy achieved mucosal healing and symptom relief, consistent with findings reported in the literature. Our own treatment protocol has also been described.

Keywords: MRONJ, Platelet rich fibrin, Sequestrectomy

Operasyon öncesi ağız içi görüntüsü
Preoperative intraoral view

Operasyon öncesi ağız içi görüntüsü
Preoperative intraoral view

SS-108

İlaç İlişkili Çene Osteonekrozunun (MRONJ) Güncel Tedavi Yaklaşımları

İrem KOZLUK, Berk KARADENİZ, Betül ALPAGUTER, Meltem ÖZDEN YÜCE
Ege Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir

AMAÇ: İlaçla ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), antirezorptif ve anti-anjiyojenik ilaçların kullanımına bağlı olarak gelişen, nadir fakat ciddi bir komplikasyondur. Bu çalışmada MRONJ'un tanı kriterleri, risk faktörleri, evreleme sistemleri ve güncel tedavi yaklaşımlarının değerlendirilerek klinik uygulamalarına ışık tutulması amaçlanmıştır.

YÖNTEM: MRONJ ile ilişkili literatür, PubMed ve Scopus veri tabanlarında 2015–2025 yılları arasında yayımlanan makaleler taranarak incelenmiştir. AAOMS ve SICMF–SIPMO evreleme sistemleri, antirezorptif ve anti-anjiyojenik ilaç sınıflandırmaları ile konservatif, cerrahi ve yenilikçi tedavi yöntemleri karşılaştırmalı olarak değerlendirilmiştir.

BULGULAR: MRONJ, genellikle bifosfonatlar ve denosumab gibi ilaçların uzun süreli kullanımı sonrasında gelişmektedir. AAOMS evreleme sistemi yaygın olarak kullanılmakla birlikte, SICMF–SIPMO sistemi asemptomatik olguları da tanımlayabilmesi açısından ek avantaj sağlamaktadır. Tedavide klorheksidin ile ağız bakımı, antibiyotikler ve analjezikler konservatif yaklaşımı oluştururken; ileri evre olgularda cerrahi rezeksiyon, rekonstrüksiyon yöntemleri ve sağlıklı dokuların korunmasını sağlayarak cerrahi başarı oranlarını artıran piezoelektrik cerrahi gibi teknikler tercih edilmektedir. PRF, kök hücre tedavileri, stromal vasküler fraksiyon (SVF) ve hiperbarik oksijen tedavisi gibi yenilikçi yaklaşımlar ise iyileşme sürecine önemli katkılar sunmakta ve umut verici sonuçlar bildirmektedir.

SONUÇ: MRONJ tanı ve tedavisinde multidisipliner yaklaşım esastır. Erken evrelerde konservatif yöntemler etkili olurken, ileri evrelerde cerrahi müdahale kaçınılmaz hale gelmektedir. Yeni biyolojik ve rejeneratif tedaviler, gelecekte daha başarılı sonuçlara ulaşılabilceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bifosfonat, Çene cerrahisi, MRONJ, Osteonekroz

Current Treatment Approaches for Medication-Related Jaw Osteonecrosis (MRONJ)

İrem KOZLUK, Berk KARADENİZ, Betül ALPAGUTER, Meltem ÖZDEN YÜCE
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ege University, İzmir, Türkiye

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a rare but serious complication associated with the use of antiresorptive and anti-angiogenic drugs. This study aims to shed light on the clinical applications of MRONJ by evaluating its diagnostic criteria, risk factors, staging systems, and current treatment approaches.

METHODS: The literature related to MRONJ was reviewed by searching articles published between 2015 and 2025 in the PubMed and Scopus databases. The AAOMS and SICMF–SIPMO staging systems, antiresorptive and anti-angiogenic drug classifications, and conservative, surgical, and innovative treatment methods were evaluated comparatively.

RESULT: MRONJ typically develops following long-term use of medications such as bisphosphonates and denosumab. While the AAOMS staging system is widely used, the SICMF–SIPMO system offers the additional advantage of being able to identify asymptomatic cases. Treatment involves conservative approaches such as oral care with chlorhexidine, antibiotics, and analgesics; while in advanced cases, surgical resection, reconstruction methods, and techniques such as piezoelectric surgery, which increase surgical success rates by preserving healthy tissues, are preferred. Innovative approaches such as PRF, stem cell therapies, stromal vascular fraction (SVF), and hyperbaric oxygen therapy contribute significantly to the healing process and report promising results.

CONCLUSION: A multidisciplinary approach is essential in the diagnosis and treatment of MRONJ. While conservative methods are effective in the early stages, surgical intervention becomes inevitable in advanced stages. New biological and regenerative treatments show promise for achieving more successful outcomes in the future.

Keywords: Bisphosphonate, Maxillofacial surgery, MRONJ, Osteonecrosis,

SS-109

Maksillofasiyal Enfeksiyonlarda Laboratuvar Bulgularının Değerlendirilmesi ve Güncel Literatür Derlemesi

Ahmet TÜRKER¹, Gülce Ecem DOĞANCALI², Metin Berk KASAPOGLU²

¹*İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, İstanbul*

²*İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul*

AMAÇ: Maksillofasiyal enfeksiyonlar, odontojenik kökenli vakalar başta olmak üzere, hızlı progresyon ve yaşamı tehdit eden komplikasyonlara yol açabilmeleri nedeniyle klinik açıdan önemlidir. Bu çalışmada, enfeksiyonların tanı ve prognozunda kullanılan laboratuvar parametrelerinin (CRP, ESR, WBC, fibrinojen gibi belirteçler) tanısal değerini güncel literatür eşliğinde değerlendirmek amaçlanmıştır.

YÖNTEM: 2000–2025 yılları arasında yayımlanmış, PubMed, Scopus ve Web of Science veri tabanlarında yer alan ilgili makaleler taranmıştır. CRP, ESR, WBC, fibrinojen ve nötrofil/lenfosit oranı (NLR) gibi belirteçlerin klinik parametreler ve tedavi sonuçlarıyla ilişkisini inceleyen çalışmalar analiz edilmiştir.

BULGULAR: CRP'nin kısa yarı ömrü ve hızlı yanıtı nedeniyle enfeksiyon şiddetini değerlendirmede en duyarlı parametre olduğu görülmüştür. ESR kronik ve uzamış olgularda faydalı iken, WBC yüksekliği spesifite açısından sınırlıdır. Fibrinojen düzeyleri ağrı ve trismus gibi klinik bulgularla korelasyon göstermiştir.

SONUÇ: Laboratuvar parametreleri, özellikle CRP, maksillofasiyal enfeksiyonların değerlendirilmesinde önemli tamamlayıcı araçlardır. Klinik muayene ile birlikte kullanıldığında erken tanı, risk sınıflaması ve tedavi planlamasına katkı sağlamaktadır. Rutin kullanım için ileri prospektif çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Maksillofasiyal enfeksiyonlar, Laboratuvar bulguları, C-reaktif protein (CRP), Eritrosit sedimentasyon hızı (ESR), Lökosit sayısı (WBC), Biyobelirteçler

Evaluation of Laboratory Findings in Maxillofacial Infections and Review of Recent Literature

Ahmet TÜRKER¹, Gülce Ecem DOĞANCALI², Metin Berk KASAPOGLU²

¹*Istanbul University, Institute of Graduate Studies in Health Sciences, İstanbul*

²*Istanbul University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul*

OBJECTIVE: Maxillofacial infections, particularly those of odontogenic origin, are of clinical significance due to their rapid progression and potential to cause life-threatening complications. This study aimed to evaluate the diagnostic value of laboratory parameters (such as CRP, ESR, WBC, and fibrinogen) in the diagnosis and prognosis of these infections in light of the current literature.

METHODS: A literature search was conducted in the PubMed, Scopus, and Web of Science databases for relevant articles published between 2000 and 2025. Studies analyzing the relationship of CRP, ESR, WBC, fibrinogen, and neutrophil-to-lymphocyte ratio (NLR) with clinical parameters and treatment outcomes were included.

RESULT: CRP was found to be the most sensitive parameter for assessing infection severity due to its short half-life and rapid response. ESR proved useful in chronic and prolonged cases, whereas WBC elevation showed limited specificity. Fibrinogen levels demonstrated correlation with clinical findings such as pain and trismus.

CONCLUSION: Laboratory parameters, particularly CRP, serve as important adjunctive tools in the evaluation of maxillofacial infections. When used in conjunction with clinical examination, they contribute to early diagnosis, risk stratification, and treatment planning. Further prospective studies are needed to establish their routine clinical use.

Keywords: Maxillofacial infections, Laboratory findings, C-reactive protein (CRP) Erythrocyte sedimentation rate (ESR), White blood cell count (WBC), Biomarkers

SS-110

İlaç İlişkili Çene Osteonekrozu (MRONJ): Klinik Deneyimimiz ve Vaka Serimizin Literatür Işığında Değerlendirilmesi

Zeynep KABAOĞLU, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Serhat YALÇIN
İstanbul Kent Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

AMAÇ: İlaç ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), özellikle yüksek doz intravenöz bisfosfonat ve denosumab tedavisi alan kanser hastalarında görülen, ağız ve çene cerrahisinin en ciddi komplikasyonlarından biridir. Bu çalışmanın amacı, MRONJ'un güncel tanım, risk faktörleri ve yönetim yaklaşımlarını özetlemek ve kendi kliniğimizde takip edilen olgularımızdan elde ettiğimiz deneyimleri paylaşmaktır.

YÖNTEM: Yöntem olarak, MRONJ tanısı ile izlenen hastaların demografik özellikleri, ilaç kullanım öyküleri, klinik ve radyolojik evrelemeleri retrospektif olarak değerlendirilmiş; literatür taraması ile güncel kılavuz verileri incelenmiştir.

BULGULAR: Bulgularımız, özellikle metastatik hastalık nedeniyle yüksek doz intravenöz antirezorptif kullanan hastalarda MRONJ gelişme riskinin arttığını göstermektedir. Klinik tabloda en sık ekspoze nekrotik kemik, ağrı ve enfeksiyon bulguları izlenmiş; tedavi yaklaşımında konservatif yöntemler (ağız hijyeninin desteklenmesi, klorheksidinli solüsyonlar ve uygun antibiyotik protokolleri) öncelikli olarak uygulanmıştır. İlerlemiş vakalarda ise minimal invaziv debridman, sekvestrektomi ve primer mukozal kapama teknikleri tercih edilmiş, cerrahi sırasında travmanın azaltılması hedeflenmiştir.

SONUÇ: Sonuç olarak, hem literatür verileri hem de klinik deneyimlerimiz, MRONJ'un erken tanısının, düzenli bakım protokollerinin ve cerrahi debridmanın doğru zamanda ve multidisipliner yaklaşımla uygulanmasının hastaların prognozunu iyileştirmede kritik olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Antianjiojenik ilaçlar, antiresorptive ilaçlar, bisfosfonat, çene cerrahisi, debridman, MRONJ

Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw (MRONJ): Clinical Experience and Evaluation of Our Case Series in the Light of Current Literature

Zeynep KABAOĞLU, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Serhat YALÇIN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İstanbul Kent University, İstanbul, Turkey

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is one of the most serious complications in oral and maxillofacial surgery, particularly in cancer patients receiving high-dose intravenous bisphosphonates or denosumab therapy. The aim of this study is to summarize the current definition, risk factors, and management strategies of MRONJ, and to present our clinical experience with patients diagnosed and followed in our clinic.

METHODS: Methods included a retrospective evaluation of demographic data, medication history, and clinical and radiological staging of patients diagnosed with MRONJ, supported by a review of the most recent guideline-based literature.

RESULT: Our observations revealed that patients treated with high-dose intravenous antiresorptives for metastatic disease were at significantly increased risk of developing MRONJ. The most frequent clinical findings were exposed necrotic bone, pain, and recurrent infections. Conservative management, including oral hygiene reinforcement, chlorhexidine rinses, and appropriate antibiotic protocols, was adopted as the primary treatment strategy. In advanced cases, minimally invasive debridement, sequestrectomy, and primary mucosal closure techniques were performed, with the surgical principle of minimizing trauma.

CONCLUSION: In conclusion, both the literature and our clinical experience indicate that early diagnosis, systematic maintenance protocols, and well-timed surgical debridement.

Keywords: Antiangiogenic drugs, antiresorptive drugs, bisphosphonate, debridement, MRONJ, oral and maxillofacial surgery

SS-111

Odontojenik Kistik Lezyonların Yönetiminde Özel Tasarım İntraoral Dekompresyon Apareyinin Kullanımı

Yeşim EREN¹, ERKAN SANCAKLI², Yusuf EMES³, BÜKET AYBAR³

¹*İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Hastalıkları ve Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

³*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

GİRİŞ: Bu çalışma, odontojenik kistik lezyonların tedavisinde dekompresyon apareyinin endikasyonlarını, klinik protokolünü ve terapötik etkinliğini güncel literatür ve bir olgu eşliğinde değerlendirmeyi amaçlamaktadır.

VAKA SUNUMU: Odontojenik kistlerde dekompresyon apareyi kullanımına ilişkin literatür taranmış, bu yöntemin avantajları ve sınırlılıkları vurgulanmıştır. Ayrıca, mandibular sağ birinci molar diş bölgesinde histopatolojik olarak doğrulanmış radiküler kist olgusu sunulmuştur. Lezyon, altı ay süreyle özel olarak hazırlanmış bir dekompresyon apareyi ile tedavi edilmiş, ardından enükleasyon uygulanmış ve bir yıl süreyle takip edilmiştir.

SONUÇ: Dekompresyon apareyi, odontojenik kistik lezyonların tedavisinde güvenilir, minimal invaziv ve etkili konservatif bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Conservative treatment, Decompression appliance, Odontogenic cysts

Use of a Custom Intraoral Decompression Appliance in the Management of Odontogenic Cystic Lesions

Yeşim EREN¹, ERKAN SANCAKLI², Yusuf EMES³, BÜKET AYBAR³

¹*Istanbul University, Institute of Health Sciences, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Diseases and Surgery, Istanbul, Turkey*

²*Istanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Protetik Diş Tedavisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

³*Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul, Turkey*

OBJECTIVE: This study aims to evaluate the indications, clinical protocol, and therapeutic effectiveness of the decompression appliance in the management of odontogenic cystic lesions, supported by current literature and a representative clinical case.

CASE PRESENTATION: A literature review on the use of decompression appliances in odontogenic cysts was conducted, emphasizing the advantages and limitations of this approach. A clinical case of a histopathologically confirmed radicular cyst in the mandibular right first molar region is presented. The lesion was managed with a custom-fabricated decompression appliance for six months, followed by enucleation, and followed up for one year.

RESULT: The decompression appliance represents a reliable, minimally invasive, and effective conservative method for the treatment of odontogenic cystic lesions.

Keywords: Dekompresyon apareyi, Konservatif tedavi, Odontojenik kistler

SS-112

Çocuk Hastalarda Diş Sürmesini Engelleyen Odontom Olgularında Cerrahi Tedavisi ve Sürme Takibi

Ece DURU¹, Gülce Ecem DOĞANCALI¹, Merve MISIR², Salih Hamit GÖKCAN², Mine KORUYUCU², Mehmet Ali ERDEM¹

¹*İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Üniversitesi, Pedodonti Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

GİRİŞ: Odontomlar, ameloblast ve odontoblastları oluşturan farklılaşmış epitel ve mezenkimal hücrelerden kaynaklanan hamartomatöz gelişimsel malformasyonlardır. Dünya Sağlık Örgütü'ne (DSÖ) göre compound odontom, mine, dentin, sement ve pulpanın düzenli bir şekilde yer aldığı çok sayıda diş benzeri yapı içerirken, kompleks odontom diş dokularının düzensiz kitleleri şeklinde görülür. Genellikle asemptomatiktir ve çoğunlukla sürme gecikmesini değerlendirmek amacıyla alınan radyografilerde saptanır. Radyografik olarak erken evrede radyolusent lezyonlar şeklinde görülürken, olgunlaştıkça radyopak hale gelir. Tanı klinik ve radyografik bulgulara dayanır ve cerrahi eksizyon sonrası histolojik inceleme ile doğrulanmalıdır. Odontomlar en sık görülen odontojenik tümörlerdir, genellikle 2. ve 3. dekatlarda ortaya çıkar ve cinsiyet açısından belirgin yatkınlık göstermez. Anatomik olarak kompleks odontom mandibula posterior bölgede, compound odontom ise maksilla anterior bölgede görülür. Tedavi genellikle cerrahi eksizyon ile yapılır, prognoz iyidir; nüks oranı düşüktür.

VAKA SUNUMU: On altı yaşındaki kadın çocuk hastada mandibula sol kanin ve premolar bölgede kompleks odontom nedeniyle horizontal konumda 33 no'lu diş çekilmiş, 34 no'lu diş ise odontomun çıkarılması sonrası sürmüştür. Sekiz yaşındaki erkek çocuk hastada mandibula sol süt molar bölgedeki compound odontom sedasyon altında uzaklaştırılmış, 33 ve 34 no'lu dişlerin kök gelişimi ve sürme açısı uygun bulunduğundan sürmeleri için takip edilecektir. On yaşındaki kadın çocuk hastada ise 75 no'lu diş ile ilişkili kompleks odontom çıkarılmış, 75 no'lu diş kök gelişiminin takibi ve sürme açısı uygun olduğundan takip edilmesine karar verilmiştir.

SONUÇ: Odontomlar çocuklarda sürekli diş sürmesini engelleyebilir. Erken tanı, uygun cerrahi yaklaşım ve düzenli takip ile ilgili dişlerin sürmesi çoğu zaman sağlanabilir. Bu nedenle radyolojik değerlendirme ve zamanında cerrahi müdahale prognoz açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi eksizyon, Diş sürmesi, Odontom, Odontojenik tümör, Pedodonti

Surgical Management and Eruption Follow-Up of Odontoma Cases Hindering Tooth Eruption in Pediatric Patients

Ece DURU¹, Gülce Ecem DOĞANCALI¹, Merve MISIR², Salih Hamit GÖKCAN², Mine KORUYUCU², Mehmet Ali ERDEM¹

¹*Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey*

²*Department of Pediatric Dentistry, Istanbul University, Istanbul, Turkey*

OBJECTIVE: Odontomas are hamartomatous developmental malformations originating from differentiated epithelial and mesenchymal cells that give rise to ameloblasts and odontoblasts. According to the World Health Organization (WHO), compound odontomas consist of tooth-like structures with enamel, dentin, cementum, and pulp arranged orderly, whereas complex odontomas are irregular masses of dental tissues. They are usually asymptomatic, most often detected on radiographs evaluating delayed eruption. Radiographically, they appear radiolucent early and become radiopaque as they mature. Diagnosis is based on clinical and radiographic findings and confirmed histologically after excision. Odontomas are the most common odontogenic tumors, typically occurring in the 2nd and 3rd decades, with no gender predilection. Complex odontomas are more frequent in the posterior mandible, while compound odontomas are usually in the anterior maxilla. Treatment consists of surgical excision, and prognosis is favorable with low recurrence.

CASE PRESENTATION: In 16-year-old female, complex odontoma in the left mandibular canine and premolar caused horizontal impaction of tooth 33, which was extracted, while tooth 34 erupted after removal. In 8-year-old male, compound odontoma in the left mandibular deciduous molar region was removed under sedation, and since root development and eruption angle of teeth 33 and 34 were favorable, they will be followed. In 10-year-old female, complex odontoma associated with tooth 75 was removed, and as root development and eruption angle were appropriate, tooth 75 will be monitored.

RESULT: Odontomas can hinder tooth eruption in children. Early diagnosis, appropriate surgical intervention, follow-up usually allow eruption of teeth. Therefore, radiographic evaluation and timely surgical management are critical for favorable prognosis.

Keywords: Odontogenic tumor, Odontoma, Pediatric, Surgical excision, Tooth eruption

SS-113

Nörofibromatozis Tip 1 Tanılı Çocuk Hastada İntraosseöz Nörofibroma: Nadir Bir Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

EMRE ULUBAŞ¹, Damla Maide DAVUTLUOĞLU², İnci Rana KARACA¹, Esmâ Nur ARIBALI³, Berkay MÜLAYİM³

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Çocuk Diş Hekimliği Ana Bilim Dalı, Ankara

³Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Oral Patoloji Ana Bilim Dalı, Ankara

Giriş

Nörofibromatozis tip 1 (NF1), NF1 genindeki patojenik varyantlara bağlı, otozomal dominant ve multisistemik bir hastalıktır; tanı NIH (1988) kriterlerine dayanır. Oral bulgular nadir rapor edilse de dikkatli inceleme ile sıklaşabilir; intraosseöz mandibular nörofibroma ise oldukça seyrek. Bazı olgularda nüks ve nadiren malign periferik sinir kılıfı tümörüne (MPNST) dönüşüm riski bildirilmiştir. Erken tanı ve multidisipliner izlem klinik açıdan önemlidir.

Olgu

On yaşında, aile öyküsü pozitif (anne ve abi) NF1'li kız çocukta café-au-lait lekeleri, aksiller çillenme, hafif skolyoz ve sağ mandibulada hafif şişlik izlendi. İntraoral olarak sağ premolar-retromolar bölgede diffüz submukozal büyüme mevcuttu; hasta asemptomatikti. Panoramik görüntülemelerde mandibula posteriorunda sınırları belirsiz, buzlu cam benzeri radyolusensi ve ikinci moların sürme gecikmesi; CBCT'de bukkal-lingual ekspansiyon, mandibular kanal genişlemesi ve kemik destrüksiyonu saptandı. Aspirasyon biyopsisi nondiagnostikti; insizyonel biyopside kollajenöz/miksoid stromada dalgalı iğsi hücrelerden oluşan tümör görüldü. S-100 kuvvetle pozitif, SMA negatif; atipi/mitoz/nekroz yoktu. Bulgularla intraosseöz nörofibroma tanısı kondu. Hasta pedodonti ve Ağız-Diş-Çene Cerrahisi tarafından düzenli izlenmekte, büyüme hızına/komplikasyonlara göre cerrahi eksizyon planlanmaktadır.

Tartışma

NF1'de nörofibromalar tipik olarak kutanöz olsa da intraoral/intraosseöz yerleşim nadirdir ve erüpsiyon anomalilerine yol açabilir. Kesin tanı histopatoloji ve immünohistokimya (S-100 pozitifliği) ile desteklenir. Tedavi, lezyonun boyutu ve progresyonuna göre bireyselleştirilir; adolesanda hızlanma görülebilir. İntraosseöz lezyonlarda cerrahi rezeksiyon temel seçenektir; diffüz yapıda tam eksizyon güçleşebilir. Pleksiform tiplerde nüks ve MPNST riski daha yüksektir. NF1'in multisistemik doğası nedeniyle pediatri, genetik, ortopedi, oftalmoloji, dermatoloji ve çene cerrahisinin eşgüdümü gereklidir.

Sonuç

NF1'li çocukta intraosseöz mandibular nörofibroma, diş sürme anomalileri, alveoler kret genişlemesi ve kanal değişiklikleriyle seyretti. Erken tanı ve düzenli klinik-radyolojik takip prognoz ve komplikasyonların önlenmesi için kritiktir; hızlı büyüyen/semtomatik lezyonlarda biyopsi geciktirilmemelidir. Pedodontistler erken fark etmede, çene cerrahları tanısal doğrulama ve tedavi planlamasında kilitlidir; multidisipliner yaklaşım optimal yönetimi sağlar.

Anahtar Kelimeler: Nörofibromatozis tip 1, İntraosseöz mandibular nörofibroma, Multidisipliner yaklaşım

Intraosseous Neurofibroma in a Pediatric Patient with Neurofibromatosis Type 1: A Rare Case Report and Literature Review

EMRE ULUBAŞ¹, Damla Maide DAVUTLUOĞLU², İnci Rana KARACA¹, Esmâ Nur ARIBALI³, Berkay MÜLAYİM³

¹*Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara*

²*Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Pediatric Dentistry, Ankara*

³*Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Oral Pathology, Ankara*

INTRODUCTION: Neurofibromatosis type 1 (NF1) is an autosomal dominant, multisystem disorder caused by NF1 variants; diagnosis follows NIH (1988) criteria. Oral manifestations are uncommon but increasingly detected with careful examination; intraosseous mandibular neurofibroma is particularly rare. Recurrence and, rarely, transformation to malignant peripheral nerve sheath tumor (MPNST) may occur, supporting early diagnosis and multidisciplinary surveillance.

Case

A 10-year-old girl with familial NF1 (mother, brother) exhibited café-au-lait macules, axillary freckling, mild scoliosis, and subtle right mandibular swelling. Intraorally, a diffuse, asymptomatic submucosal enlargement occupied the right premolar–retromolar region. Panoramic imaging showed an ill-defined ground-glass radiolucency and delayed eruption of the second molar; cone-beam CT demonstrated buccolingual expansion, mandibular canal widening, and bone destruction. Incisional biopsy revealed wavy spindle cells within a collagenous/myxoid stroma; immunohistochemistry showed strong S-100 positivity and SMA negativity, without atypia, mitoses, or necrosis—consistent with intraosseous neurofibroma. The patient is under coordinated follow-up by Pediatric Dentistry and Oral and Maxillofacial Surgery; surgical excision is planned according to growth and potential complications.

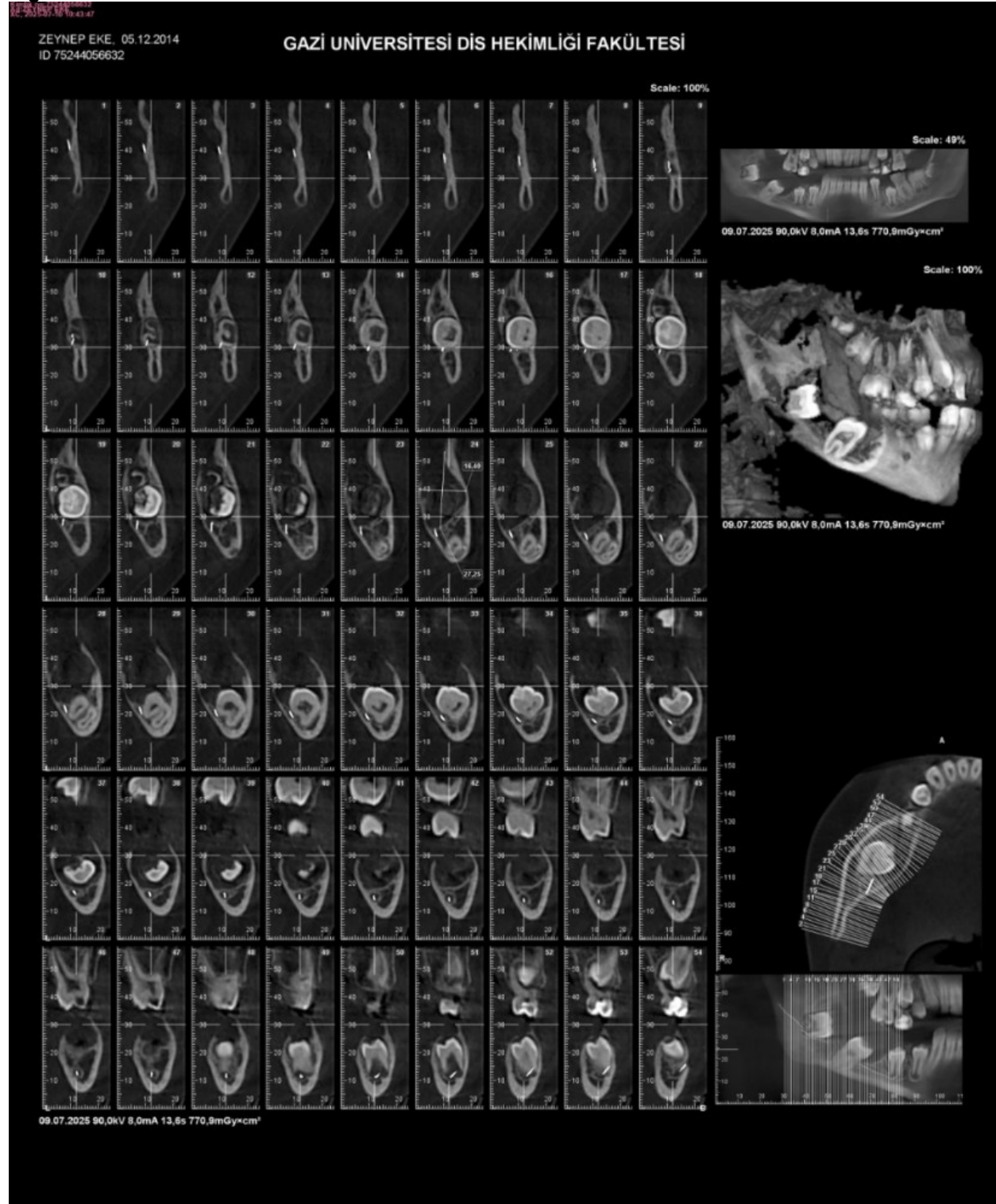
Discussion

Neurofibromas in NF1 are typically cutaneous; intraoral/intraosseous involvement is rare and may disrupt tooth eruption. Definitive diagnosis relies on histopathology and immunohistochemistry, notably S-100 positivity. Management should be individualized to lesion size and kinetics; growth may accelerate during adolescence. Surgical resection is the mainstay for intraosseous disease, though complete excision can be challenging in diffuse lesions. Plexiform variants carry higher risks of recurrence and malignant transformation to MPNST, necessitating multidisciplinary care across pediatrics, genetics, orthopedics, ophthalmology, dermatology, and oral and maxillofacial surgery.

CONCLUSION: In this NF1 case, intraosseous mandibular neurofibroma presented with eruption disturbance, alveolar ridge widening, and mandibular canal alteration. Early recognition and structured clinical–radiologic surveillance are critical, and rapidly enlarging or symptomatic lesions warrant prompt biopsy. Pediatric dentists facilitate early detection, while oral and maxillofacial surgeons confirm diagnosis and plan treatment within a multidisciplinary framework.

Keywords: Neurofibromatosis type 1, Intraosseous mandibular neurofibroma, Multidisciplinary approach

Resim 1
Figure 1

Tedavi öncesi CBCT görüntüsü
Pretreatment CBCT image

SS-114

Odontojenik Keratokist: Olgu sunumu ve literatür derlemesi

Recep ÜNAL, Enes KIRANDI, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Odontojenik keratokist, agresif davranış gösteren ve yüksek nüks oranına sahip odontojenik kistik lezyonlardan biridir. Yüksek nüks, kist epitelinin kolayca parçalanabilmesi ve kist duvarındaki daughter hücrelerin bulunmasıyla ilişkilendirilir. Genellikle mandibulada görülmekte olup radyografik olarak uniloküler ya da multiloküler radyolüsent görünüm sergiler. Tedavide temel amaç lezyonun tamamen ortadan kaldırılması ve nüks ihtimalinin en aza indirilmesidir. Bu nedenle cerrahi tedaviye ek yöntemler sıklıkla tercih edilmektedir.

VAKA SUNUMU: 43 yaşında erkek hasta, sağ mandibula bölgesinde saptanan radyolüsent lezyon nedeniyle kliniğimize başvurdu. Lezyondan alınan biyopsi sonucu odontojenik keratokist tanısı konuldu. Tedavisinde öncelikle lezyon içi basıncı azaltarak boyutunu küçültmek amacıyla 6 ay süreyle marsupiyalizasyon uygulandı. Bu sürecin sonunda hasta genel anestezi altında opere edilerek lezyon enükle edildi. Enükleasyonun ardından cerrahi alan kloroformsuz Carnoy solüsyonu ile yıkandı. Hastanın 2 yıllık takibinde ilgili alanda herhangi bir his kaybı ve nüks izlenmemiştir.

SONUÇ: Odontojenik keratokistler, diğer odontojenik kistlerden farklı olarak agresif seyirli olmaları ve yüksek nüks potansiyelleri nedeniyle özel bir öneme sahiptir. Tek başına enükleasyon çoğu zaman yeterli olmayabilir. Marsupiyalizasyon özellikle geniş lezyonlarda hacmi küçülterek ve kortikal kemik bütünlüğünü koruyarak cerrahi girişimi kolaylaştırır. Enükleasyonu takiben uygulanan Carnoy solüsyonu ise epitel artıklarının ve satelit hücrelerin ortadan kaldırılmasına katkı sağlayarak nüks riskini azaltır. Klasik Carnoy solüsyonu içeriğinde bulunan kloroform, epitel artıklarını yok etmede etkili olmakla birlikte çeşitli olumsuz biyolojik özelliklere sahiptir. Dünya Sağlık Örgütü tarafından olası karsinojen olarak sınıflandırılan kloroformun sitotoksik yapısı nedeniyle uygulandığı bölgede çevre dokularda nekroza yol açabileceği de bildirilmiştir. Bundan dolayı vakada kloroformsuz formülasyon tercih edilerek hem nüks ihtimalinin azaltılması hedeflenmiş hem de hasta güvenliği korunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Carnoy solüsyonu, Odontojenik keratokist, kloroformsuz, nüks

Odontogenic Keratocyst: Case report and review of the literature

Recep ÜNAL, Enes KIRANDI, Mehmet Barış ŞİMŞEK

Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

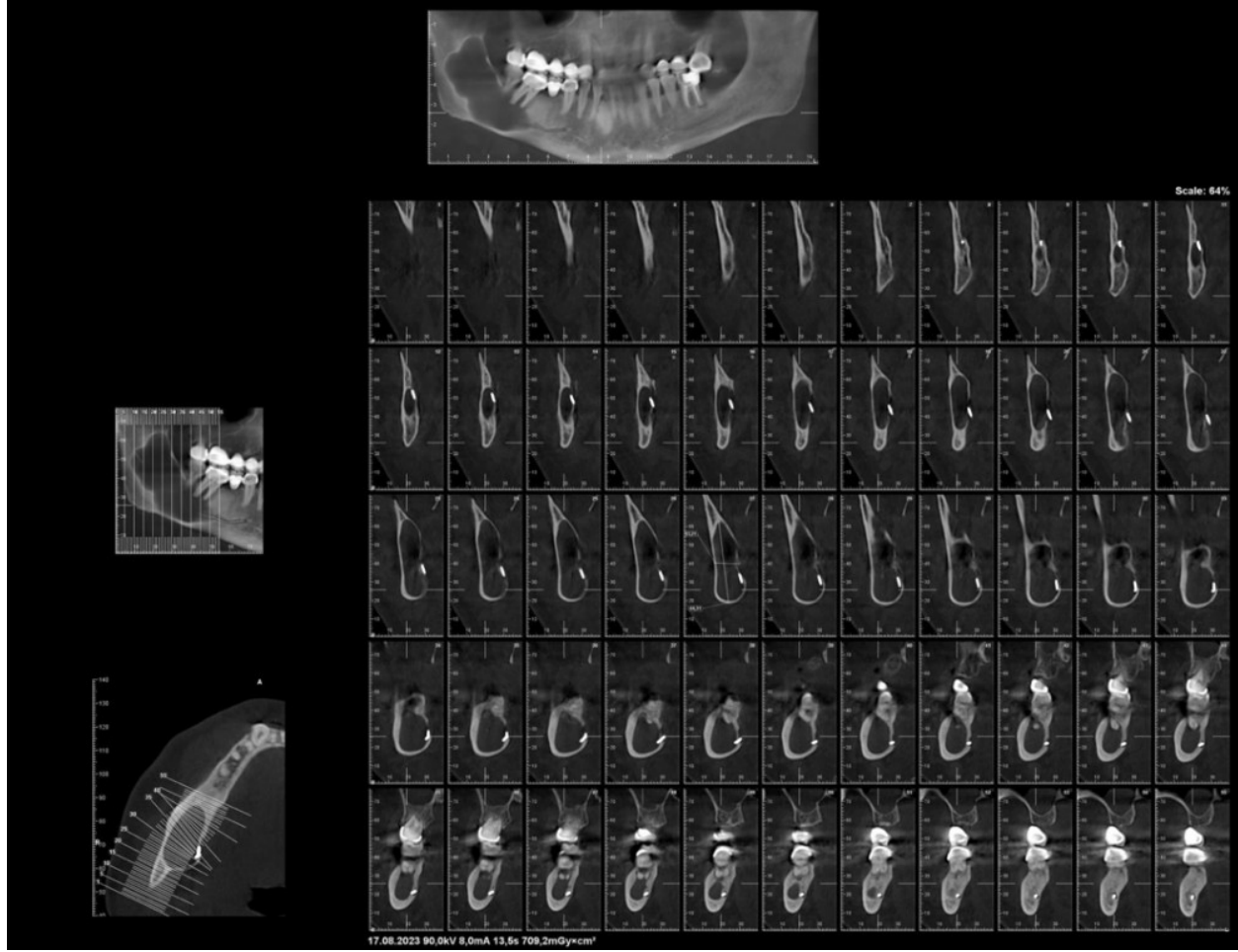
OBJECTIVE: Odontogenic keratocyst is an odontogenic cystic lesion characterized by aggressive behavior and a high recurrence rate. The high recurrence rate is caused by the fragile epithelium and the presence of satellite cells in the cyst wall. It is most commonly observed in the mandible and typically presents radiographically as a unilocular or multilocular radiolucent lesion. The primary objective of treatment is complete removal of the lesion and reduction of the risk of recurrence.

CASE PRESENTATION: 43-year-old male patient presented to our clinic with a radiolucent lesion in the right mandibular region. Incisional biopsy confirmed the diagnosis of odontogenic keratocyst. As initial treatment approach, marsupialization was performed for 6 months to reduce the size of the lesion and decrease intra-cystic pressure. Following this period under general anesthesia, enucleation of the lesion was performed. After enucleation the surgical field was treated with chloroform-free Carnoy's solution. During the 2-year follow-up period, no sensory disturbances or recurrence were observed in the affected area.

RESULT: Odontogenic keratocysts differ from other odontogenic cysts due to their aggressive behavior and high recurrence risk. Simple enucleation alone is frequently inadequate. Marsupialization, particularly in large lesions, facilitates subsequent surgery by reducing cystic volume and preserving cortical bone. Use of Carnoy's solution after enucleation helps eliminate epithelial remnants and satellite cysts, thereby lowering recurrence. However, the classic formulation contains chloroform, which, despite its effectiveness, is associated with cytotoxicity, tissue necrosis and potential carcinogenicity. For this reason, a chloroform-free was chosen in the present case to minimize recurrence risk while maintaining patient safety.

Keywords: Carnoy's solution, Odontogenic keratocyst, Chloroform-free, Recurrence

Resim 1
Figure 1

Lezyonun işlem öncesi konik ışınli bilgisayarlı tomografi görüntüsü
Preoperative CBCT of the lesion.

Resim 2
Figure 2

Kist enükleasyonunu takiben kloroformsuz Carnoy solüsyonunun uygulanması
Application of chloroform-free Carnoy's solution following cyst enucleation.

SS-115

Pleomorfik Adenomun Maksiller Yerleşimi: Postoperatif Fistül Yönetimi ile İlişkili İki Olgu

Gizem Aksulu Özkan, Nihat Akbulut, Aseel Halawa
On Dokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Pleomorfik adenom, tükürük bezlerinin en sık rastlanan benign neoplazmı olup genellikle parotis bezinde izlenmektedir. Maksillada görülen yerleşim son derece nadirdir ve tanısal ile terapötik açıdan belirgin güçlükler yaratabilmektedir. Klinik olarak yavaş seyretmesine karşın, lezyon fark edilmeden oldukça büyük boyutlara ulaşabilmektedir. Tedavide temel yaklaşım tam cerrahi rezeksiyon olmakla birlikte, geniş maksiller lezyonlarda postoperatif dönemde en sık karşılaşılan komplikasyon oroantral fistül oluşumudur.

VAKA SUNUMU: Çalışmamızda, maksilla bölgesinde intraoral şişlik ile başvuran 51 ve 15 yaşındaki iki kadın olgu sunulmaktadır. Bilgisayarlı tomografide maksillada ekspansil radyoopak lezyonlar izlenmiş, panoramik radyografilerde ise belirgin patoloji saptanmamıştır. Genel anestezi altında yapılan rezeksiyon sonrası histopatolojik inceleme pleomorfik adenom ile uyumlu bulunmuştur. Eksize edilen kitlenin nazal tabanı perfore ederek burun boşluğu ile iletişim oluşturduğu görülmüştür. Postoperatif dönemde hastaların iyileşme süreci akrilik beslenme plakları ile desteklenmiştir. Takiplerde maksilla tabanında kronik fistül gelişmiş; başlangıçta dil flebi ile kapama yapılmış, nüks eden olgularda ise ikinci girişimle Z-plasti benzeri lokal saplı flepler uygulanarak başarılı fistül kapanması sağlanmıştır.

SONUÇ: Maksillada pleomorfik adenom nadiren görülmesine rağmen lokal olarak destrüktif davranış sergileyebilmekte ve dirençli oroantral fistüllere yol açabilmektedir. Bu olgular, cerrahi planlamada titiz yaklaşımın, uygun rekonstrüktif yöntemlerin ve gerek duyulduğunda basamaklı tedavi stratejilerinin önemini vurgulamaktadır. Uzun dönem fonksiyonel ve yapısal stabilite ancak multidisipliner yaklaşım ile sağlanabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Fistül, Maksilla, Oroantral iletişim, Pleomorfik adenom, Rekonstrüksiyon

Uncommon Maxillary Localization of Pleomorphic Adenoma: Report of Two Cases with Postoperative Fistula Management

Gizem Aksulu Özkan, Nihat Akbulut, Aseel Halawa

On Dokuz Mayıs University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Pleomorphic adenoma represents the most common benign neoplasm of the salivary glands, with the parotid gland being the predominant site of occurrence. Intraosseous or maxillary localizations are distinctly uncommon and may pose significant diagnostic and therapeutic challenges. Despite its indolent course, the tumor may reach considerable dimensions before detection. Complete surgical excision remains the gold standard of treatment; however, extensive lesions in the maxilla can lead to postoperative complications, most notably persistent oroantral fistula formation.

CASE PRESENTATION: Two female patients, aged 51 and 15 years, presented with intraoral swellings localized to the maxillary region. Computed tomography demonstrated expansile radiopaque lesions within the maxilla, whereas panoramic radiographs did not reveal remarkable pathology. Both patients underwent surgical resection under general anesthesia, and histopathological analysis confirmed the diagnosis of pleomorphic adenoma. The excised masses extended into and perforated the nasal floor, creating oroantral communications. Postoperatively, acrylic feeding plates were employed to support healing and oral function. Nevertheless, chronic fistula formation at the maxillary base was detected during follow-up. Definitive closure was initially attempted with tongue flap reconstruction, while recurrent defects necessitated secondary intervention with Z-plasty, ultimately achieving closure.

RESULT: Although rare, pleomorphic adenomas of the maxilla may demonstrate locally destructive behavior and predispose to challenging postoperative sequelae. The recurrence of oroantral fistula underscores the necessity for meticulous preoperative planning, judicious selection of reconstructive techniques, and staged management strategies. These cases emphasize the importance of integrating surgical excision with adjunctive prosthetic and reconstructive approaches to restore function and ensure long-term treatment stability.

Keywords: Fistula, Maxilla, Oroantral communication, Pleomorphic adenoma, Reconstruction

SS-116

Bukkal Miyomukozal Flep ile Persistan Oroantral İlişkinin Tedavisi: İki Olgu Sunumu

Elif ÇOBAN

Kırıkkale Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kırıkkale, Türkiye

GİRİŞ: Oroantral açıklıkların (OA) zamanında ve uygun şekilde kapatılması, maksiller sinüs enfeksiyonlarını önlemek ve fonksiyonu korumak için önemlidir. Geleneksel flepler başarısız olduğunda veya büyük defektler için yetersiz kaldığında, bukkal miyomukozal flepler güvenilir bir alternatif sunabilir. Bu raporda, bu teknikle tedavi edilen iki vaka sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Vaka A: Diş çekimi sonrasında persistan OA gelişen ve daha önce dış merkezde cerrahi operasyon öyküsü bulunan 52 yaşındaki erkek hasta, akıntı ve halitozis şikayeti ile başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirme sonucunda geniş bir OA tespit edildi. Genel anestezi altında maksiller sinüs debride edilerek temizlendi ve defekt, bukkal miyomukozal flep döndürülerek kapatıldı. Postoperatif birinci ayda bukkal mukozaya uzanan pediküllü kısım rezeke edildi. İki yıllık takip süresince herhangi bir komplikasyon izlenmedi.

Vaka B: Altmış üç yaşındaki erkek hasta, dört yıldır devam eden ağız kokusu ve burun sıvısı regürjitasyonu şikayeti ile başvurdu. Tıbbi öyküsünde, başka merkezlerde gerçekleştirilen iki başarısız cerrahi girişim mevcuttu. Genel anestezi altında maksiller sinüs boşluğu temizlendi ve defekt, bukkal miyomukozal flep ile primer olarak kapatıldı. Postoperatif birinci ayda pediküllü kısım rezeke edilerek stabil bir kapatma sağlandı. Bir yıllık takip süresince herhangi bir komplikasyon gözlenmedi.

SONUÇ: Her iki olguda da, önceki cerrahi girişimlerin yeterli olmamasına rağmen bukkal miyomukozal flepler ile başarılı sonuçlar elde edilmiştir. Uzun dönem takip süresince herhangi bir komplikasyona rastlanmamıştır. Bukkal miyomukozal flepler, özellikle büyük ve tekrarlayan OA'ların tedavisinde güvenilir ve etkili bir seçenek olabilir.

Anahtar Kelimeler: maksiller sinüs, oral cerrahi, persistant oraantral açıklık

Management of Persistent Oroantral Communications with Buccal Myomucosal Flaps: Two Case Reports

Elif ÇOBAN

Kırıkkale University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kırıkkale, Türkiye

OBJECTIVE: The timely and appropriate closure of oroantral communications (OAC) is crucial to prevent infection and preserve function. When conventional flaps fail or are inadequate for large defects, buccal myomucosal flaps offer a reliable alternative. This report presents two cases treated with this technique.

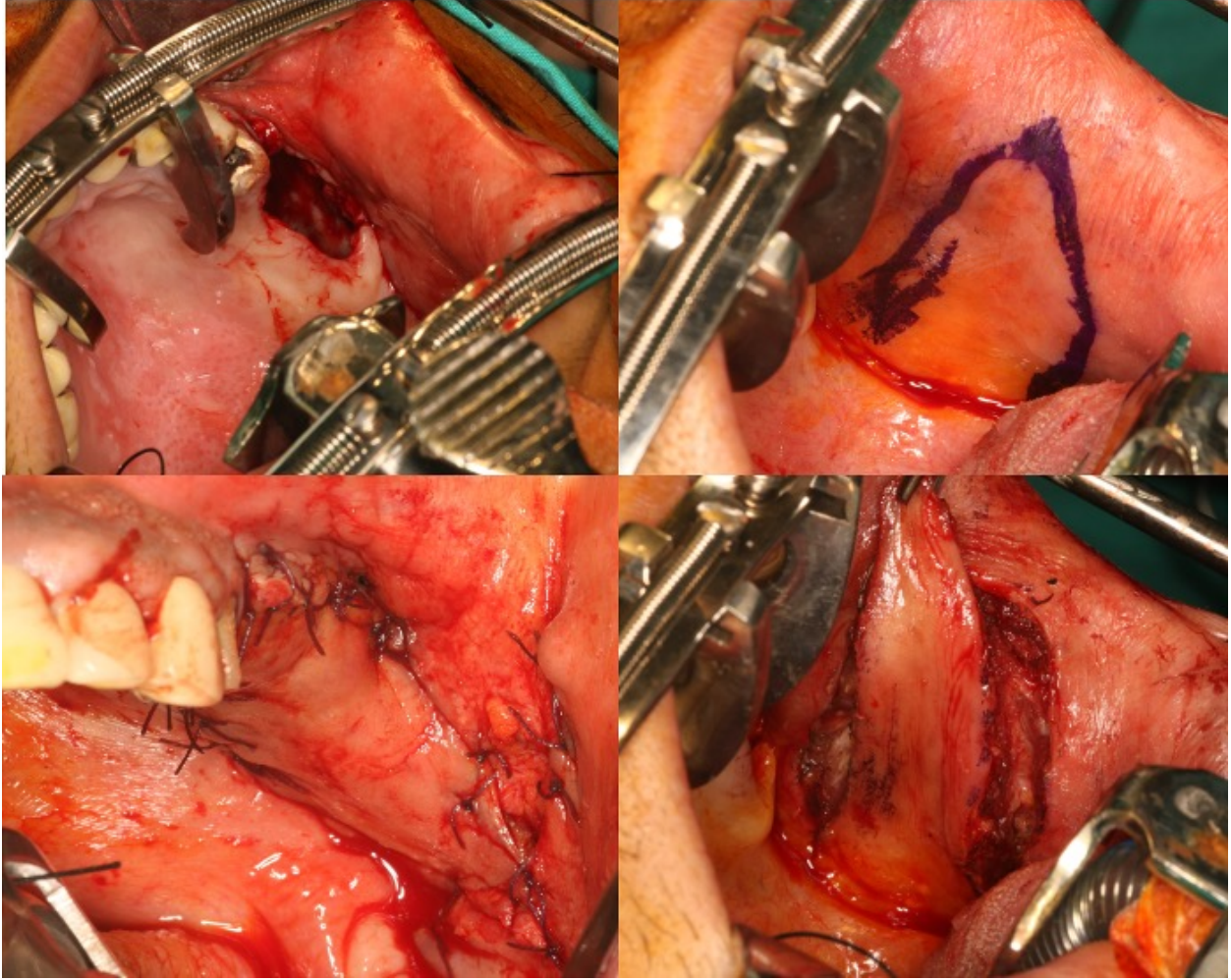
CASE PRESENTATION: Case A: A 52-year-old male patient with a persistent OAC following tooth extraction and a previous failed closure at another center presented with discharge and halitosis. Clinical and radiological evaluation revealed a large defect. Under general anesthesia, the sinus cavity was curetted and cleaned, and a buccal myomucosal flap was rotated over the defect. After one month, the pedicled portion extending into the buccal mucosa was resected. The patient remained complication-free during two years of follow-up.

Case B: A 63-year-old male patient presented with a four-year history of halitosis and nasal fluid regurgitation. His medical history included iki unsuccessful OAC closure attempts at other centers. Surgery was performed under general anesthesia, the sinus cavity was curetted and cleaned, and a buccal myomucosal flap was harvested and adapted over the defect. After one month, the pedicled portion was resected, and stable closure was achieved. No complications were observed during one year of follow-up.

RESULT: In both cases, successful outcomes were achieved with buccal myomucosal flaps despite previous failed surgical interventions. Long-term follow-up revealed no complications. Buccal myomucosal flaps appear to be a reliable and effective treatment option, particularly in large and recurrent OACs.

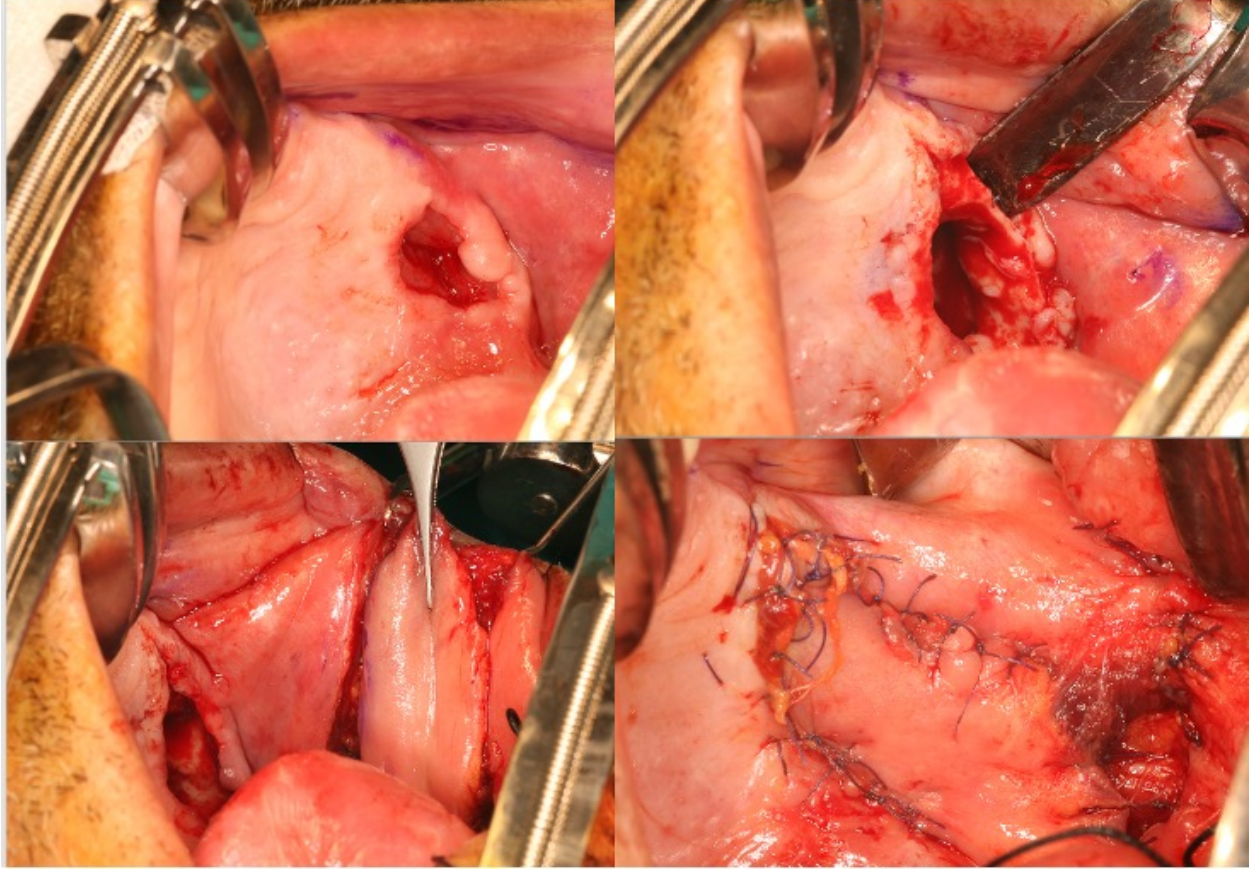
Keywords: maxillary sinus, oral surgery, persistent oroantral communications

Figür 1
Figure 1

Vaka A'ya ait intraoperatif görüntü
Intraoperative image of the patient in Case A

Figür 2
Figure 2

Vaka B'ye ait intraoperatif görüntü
Intraoperative image of the patient in Case B

SS-117

Mandibulada Skuamöz Hücreli Karsinom: İki Olgu Sunumu

Yunus ÇETİNER¹, Mehmet ASLAN²

¹İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

²İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kulak Burun Boğaz Hastalıkları Anabilim Dalı

GİRİŞ: Oral kavitenin en sık görülen malign tümörü skuamöz hücreli karsinomdur. Tedavide cerrahi rezeksiyon, boyun diseksiyonu ve adjuvan tedaviler temel yaklaşımı oluşturur. İlk tanıda sık rastlanan boyun metastazının değerlendirilmesi prognoz açısından kritik öneme sahiptir.

VAKA SUNUMU: Olgu 1:

74 yaşında kadın hasta, vestibülde hızla büyüyen kırmızı ülser alan ve şişlik şikayetiyle başvurdu. Bölgeden alınan insizyonel biyopsi sonucu skuamöz hücreli karsinom (SCC) tanısı konuldu. PET/BT'de submandibular bez ve boyun lenf nodu tutulumu izlendi. Genel anestezi altında rezeksiyon işlemleri gerçekleştirildi. Tümör, nüksü önlemek amacıyla etrafındaki 1-1.5 cm sağlam dokuyu kapsayacak şekilde marjinal rezeksiyon ile çıkarıldı. Oluşan defekt, pektoral bölgeden alınan deri grefti ile kapatıldı. Boyun tutulumu nedeniyle unilateral boyun diseksiyonu uygulandı. Cerrahi sonrası hastaya radyoterapi ve kemoterapi uygulandı.

Olgu 2:

87 yaşında erkek hasta, sol mandibula boyunca posteriordan anteriore uzanan hızla büyüyen kırmızı ülser kitle şikayetiyle başvurdu. Kitleden alınan biyopsi sonucu SCC olarak raporlandı. PET/BT'de lenf nodu tutulumu izlenmedi. Genel anestezi altında tüm işlemler intraoral yaklaşımla marjinal rezeksiyon şeklinde gerçekleştirildi. Oluşan defekt, göğüs bölgesinden alınan deri grefti ile kapatıldı.

SONUÇ: Skuamöz hücreli karsinomlarda erken tanı ve doğru tedavi planlaması prognozunu iyileştirilmesinde kritik rol oynamaktadır. Cerrahi rezeksiyon ve boyun metastazının dikkatli yönetimi başarı oranını artıran temel faktörlerdir

Anahtar Kelimeler: marjinal rezeksiyon, Oral neoplazm, oral skuamöz hücreli karsinom

Squamous Cell Carcinoma of the Mandible: Two Case Reports

Yunus ÇETİNER¹, Mehmet ASLAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Inonu University Faculty of Dentistry

²Department of Otorhinolaryngology, Faculty of Medicine, İnönü University

OBJECTIVE: The most common malignant tumour of the oral cavity is squamous cell carcinoma. Surgical resection, neck dissection and adjuvant therapies form the basis of treatment. The evaluation of neck metastases, which are frequently encountered at initial diagnosis, is of critical importance for prognosis.

CASE PRESENTATION: Case 1:

A 74-year-old female patient presented with a rapidly growing red ulcerated area and swelling in the vestibule. An incisional biopsy taken from the area resulted in a diagnosis of squamous cell carcinoma (SCC). PET/CT revealed involvement of the submandibular gland and neck lymph nodes. Resection procedures were performed under general anaesthesia. The tumour was removed with marginal resection, including 1-1.5 cm of surrounding healthy tissue to prevent recurrence. The resulting defect was covered with a skin graft taken from the pectoral region. Due to neck involvement, unilateral neck dissection was performed. The patient underwent radiotherapy and chemotherapy after surgery.

Case 2:

An 87-year-old male patient presented with a rapidly growing red ulcerative mass extending from posterior to anterior along the left mandible. A biopsy taken from the mass was reported as SCC. No lymph node involvement was observed on PET/CT. All procedures were performed under general anaesthesia using an intraoral approach in the form of marginal resection. The resulting defect was covered with a skin graft taken from the chest area.

RESULT: Early diagnosis and accurate treatment planning play a critical role in improving the prognosis of squamous cell carcinoma. Surgical resection and careful management of neck metastases are key factors in increasing the success rate.

Keywords: marginal resection, Oral neoplasm, oral squamous cell carcinoma

Figure 1:Hastanın ameliyat öncesi, ameliyat sırası ve ameliyat sonrası klinik görünüşleri.

Figure 1:Preoperative, intraoperative, and postoperative clinical views of the patient.

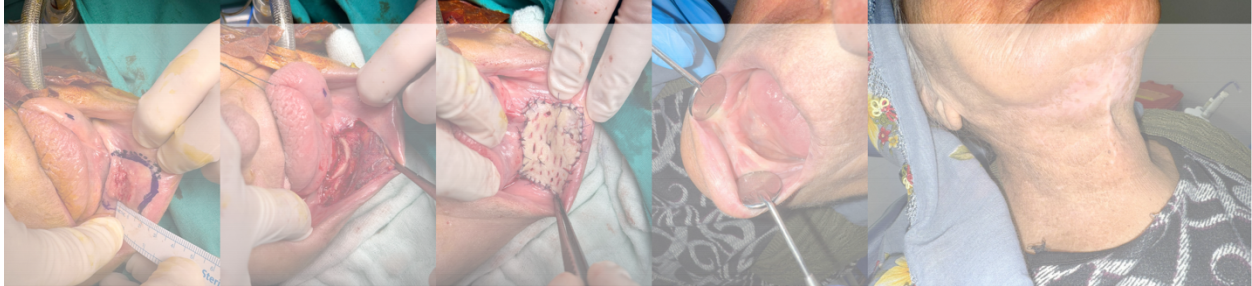
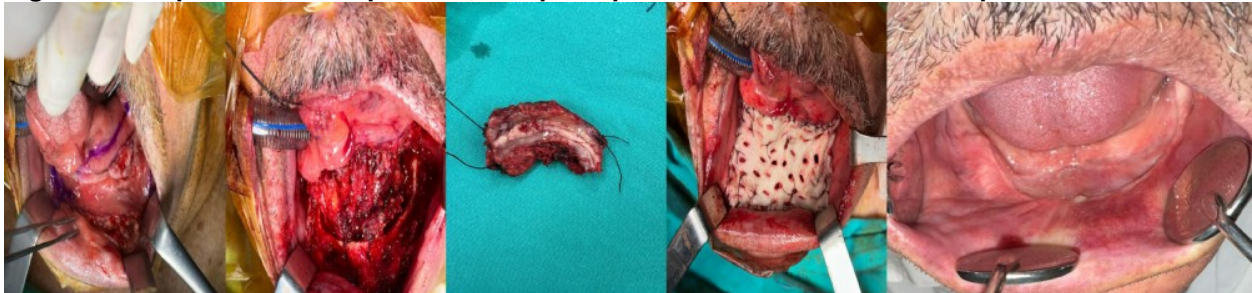

Figure 2:Hastanın ameliyat öncesi, ameliyat sırası ve ameliyat sonrası klinik görünüşleri.

Figure 1:Preoperative, intraoperative, and postoperative clinical views of the patient.

SS-118

Gömülü Üçüncü Molar Dişin Sagittal Split Osteotomiyle Çekimi: Vaka Raporu ve Literatür Derlemesi

Oya TÖRÜN, Nihat LAÇİN, Atilla Bartu AYDOĞMUŞ
İzmir Katip Çelebi Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir

GİRİŞ: Gömülü yirmi yaş diş çekimi inferior alveolar sinir yaralanması ve mandibular kemik kırığı gibi riskler nedeniyle zor olabilir. Geleneksel prosedürlere kıyasla, diş çekimi için sagittal split osteotomi (SSO) kullanılması, bu potansiyel komplikasyonların riskini azaltabilir. SSO, alt çeneye derinlemesine gömülü olan ve geleneksel yöntemlerle çekilmesi riskli olan üçüncü azı dişleri çekilmesi için değerli bir yöntemdir. Olgumuz, bu tekniği göstermekte ve gömülü mandibular azı dişlerinin çekilmesinde sagittal split osteotominin değerini vurgulamaktadır.

VAKA SUNUMU: 59 yaşındaki sağlıklı, total dişsiz bir kadın hasta sol mandibular angulus bölgesinde şişlik ve ağrı şikayeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyografik muayene sonrasında, gömülü üçüncü molar ile ilişkili kistik lezyon tespit edildi. Hastaya enfeksiyon kontrolü uygulandıktan sonra diş çekimi ve kist enükleasyonu için ameliyat planlandı. Hasta genel anestezi altına alındıktan sonra, mandibulanın yükselen ramusundan başlayan premolar bölgesine kadar uzanan bir kesi yapıldı. Daha sonra mukoperiosteal flepi kaldırıldı, mandibular foramenin 5 mm üst sınırından öne doğru uzanan yatay osteotomi yapıldı ve ardından gömülü dişin anterior sınırından vertikal osteotomi yapıldı. Sencimen ve ark. vaka raporunda da belirtildiği gibi vakamızda "çekileme" tekniğinden önce kemik ayırıcı ile kemiği sadece "split" etme tekniğiyle dişe ulaşmak amaçlandı. Ardından diş açığa çıkarıldı ve onu çevreleyen kist ile birlikte uzaklaştırıldı. Literatürde, Eshghabur ve ark., Kuik ve ark. SSRO sonrası kemik fragmanlarının sabitlenmesi ile ilgili farklı yöntemleri karşılaştırmışlardır. Vakamızda, bir adet düz dört delikli mini plaka ve bir adet bi-kortikal mini vida kullanarak rijit fiksasyon yapıldı. Hibrit fiksasyon yaklaşımımızın, bi-kortikal vidanın rijitliği ile mini plakanın esnekliği arasında bir denge sağlayabileceğini ve sadece bi-kortikal vidalarla yapılan fiksasyona kıyasla nüks riskini azaltabileceğini düşünüyoruz.

SONUÇ: SSRO, gömülü üçüncü molar tedavisi sırasında sinir hasarı ve fraktür riskini azaltabilecek bir teknik olarak tanımlanmıştır. Bu teknik, düşük postoperatif komplikasyon ve nispeten kısa ameliyat süresi sunar. Bu rapordaki vakanın postoperatif prognozu sorunsuzdu, kalıcı IAN disfonksiyonu görülmedi ve 9 ayda tatmin edici sonuçlar gözlemlendi.

Anahtar Kelimeler: diş çekimi, gömülü üçüncü azı, sagittal split ramus osteotomy

Extraction of an Impacted Third Molar Using Sagittal Split Osteotomy: A Case Report and Literature Review

Oya TÖRÜN, Nihat LAÇİN, Atilla Bartu AYDOĞMUŞ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir Katip Celebi University, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Extraction of impacted wisdom teeth can be challenging due to risks such as inferior alveolar nerve injury and mandibular bone fracture. SSO is a valuable technique for extracting third molars that are deeply embedded in the lower jaw and are risky to extract using traditional methods. Our case demonstrates this technique and highlights the value of sagittal split osteotomy in the extraction of impacted mandibular molars.

CASE PRESENTATION: A 59-year-old healthy, edentulous female patient presented to our clinic with swelling and pain in the left mandibular angle region. Following clinical and radiographic examination, a cystic lesion associated with an impacted third molar was identified. After the patient was placed under general anesthesia, an incision was made extending from the ascending ramus of the mandible to the premolar region. Subsequently, the mucoperiosteal flap was elevated, a horizontal osteotomy was performed extending anteriorly from the upper border of the mandibular foramen by 5 mm, and then a vertical osteotomy was performed from the anterior border of the impacted tooth. As stated in the case report by Sencimen et al., in our case, the aim was to reach the tooth using only the “split” technique with a bone separator rather than the “hammering” technique. The tooth was then exposed and removed along with the surrounding cyst. In the literature, Eshghabur et al. and Kuik et al. have compared different methods for fixing bone fragments after SSRO. In our case, rigid fixation was achieved using one flat four-hole mini plate and one bi-cortical mini screw. this hybrid fixation approach could reduce the risk of recurrence compared to fixation using only bicortical screws.

CONCLUSION: SSO has been described as a technique that offers low postoperative complications and short procedure time. The postoperative prognosis of the case was uneventful, no permanent IAN dysfunction was observed.

Keywords: extraction, impacted third molar, sagittal split ramus osteotomy

SS-119

Mandibula Tutulumlu Multisistem Langerhans Hücreli Histiyositoz: Bir Olgu Sunumu ve Litaratür Derlemesi

Ismail TURAN, Soner SAĞALTICI

İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Langerhans hücreli histiyositoz (LCH), nadir görülen, dendritik hücre kaynaklı bir hastalıktır.

Çoğunlukla pediatrik yaş grubunda izlenmekle birlikte erişkinlerde de ortaya çıkabilmektedir.

Maksillofasiyal bölge tutulumları, özellikle mandibuladaki litik lezyonlarla karakterizedir ve odontojenik kistler veya tümörlerle ayırıcı tanıda karışıklığa yol açabilmektedir.

VAKA SUNUMU: Kırk beş yaşındaki erkek hasta mandibula anterior bölgede ağrı şikâyeti ile başvurdu. Panoramik radyografide yaklaşık 2 cm çapında düzensiz sınırlı litik lezyon saptandı. Sedasyon ve lokal anestezi altında lezyon cerrahi olarak eksize edilerek mandibula rekonstrüksiyon plağı ile stabilize edildi. Histopatolojik incelemede eozinofiller içeren histiositik infiltrasyon gözlemlendi. İmmünohistokimyasal boyamada CD1a ve Langerin (CD207) güçlü pozitif, Ki-67 proliferasyon indeksi %6,1–11,5 bulundu ve LCH tanısı doğrulandı. Evreleme amaçlı FDG PET/BT'de mandibula orta hattı ve sternumda belirgin hipermetabolik lezyonlar, dorsal vertebra ve pelvik kemiklerde heterojen FDG tutulumları, ayrıca akciğerlerde kaviter lezyonlarda hafif hipermetabolizma saptandı. Hasta multisistem LCH olarak değerlendirildi ve hematoloji bölümüne konsülte edildi ve aylık kemoterapi protokolüne başlandı.

SONUÇ: Mandibula tutulumlu erişkin LCH nadirdir ve tanı için histopatolojik ve immünohistokimyasal değerlendirme esastır. Multisistem tutulum varlığında tedavi multidisipliner bir yaklaşım gerektirir. Bu olgu, cerrahi eksizyonun lokal kontrol sağlamada ve sistemik tedavi ile kombine edildiğinde başarılı bir yönetim stratejisi oluşturabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Langerhans Hücreli Histiyositoz, mandibular lezyon, rekonstrüksiyon plağı, multisistem tutulum, kemoterapi

Mandibular Involvement in Multisystem Langerhans Cell Histiocytosis: A Case Report and Literature Review

İsmail TURAN, Soner SAĞALTICI

Istanbul University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul

OBJECTIVE: Langerhans cell histiocytosis (LCH) is a rare disease originating from dendritic cells. Although it is predominantly affects in the pediatric age group, it may also occur in adults. Maxillofacial involvement is characterized by lytic lesions, particularly in the mandible, and may mimic odontogenic cysts or tumors.

CASE PRESENTATION: A 45-year-old male patient presented with pain in the anterior mandibular region. A panoramic radiograph revealed an irregularly bordered lytic lesion approximately 2 cm in diameter. Under sedation and local anesthesia, the lesion was surgically excised and stabilized with a mandibular reconstruction plate. Histopathological evaluation demonstrated histiocytic infiltration containing eosinophils. Immunohistochemical staining showed strong positivity for CD1a and Langerin (CD207), a Ki-67 proliferation index of 6.1–11.5%, and confirmed the diagnosis of LCH. FDG PET/CT for staging revealed prominent hypermetabolic lesions in the midline of the mandible and sternum, heterogeneous FDG uptake in the dorsal vertebrae and pelvic bones, and mild hypermetabolism in cavitory lesions in the lungs. The patient was evaluated as having multisystem LCH and was referred to hematology and initiated on a monthly chemotherapy regimen.

RESULT: Adult LCH with mandibular involvement is rare, and histopathological and immunohistochemical evaluation is essential for diagnosis. Treatment requires a multidisciplinary approach in the presence of multisystem involvement. This case demonstrates that surgical excision provides local control and is effective when combined with systemic therapy.

Keywords: langerhans cell histiocytosis, mandibular lesion, reconstruction plate multisystem involvement, chemotherapy

SS-120

Ağız Açıklığı Kısıtlı Olan Hastada Koronoidektomi Cerrahisi ve Literatür Değerlendirmesi

İrfan ÜSTÜNDAĞ, Yunus ÇETİNER, Nisanur ÇETİN

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya/Battalgazi

GİRİŞ: Koronoid proses, zigomatik kemik ile maksillanın posterolateral yüzeyi arasından anteroinferior yönde uzanır. Normalden uzun olduğunda mandibulada kronik hipomobilitate ve ağız açıklığında kısıtlılığa yol açabilir. Koronoid hiperplazinin etiyolojisinde endokrin uyarım, genetik yatkınlık ve travma öne sürülmüştür. Bununla birlikte, literatürde en çok kabul gören görüş, temporal kasların artmış aktivitesinin hastalığın gelişiminde rol oynadığıdır(1). Genellikle genç erkeklerde görülür ve çoğu vakada bilateralir.(2)

VAKA SUNUMU: Ağız açıklığının kısıtlılığı nedeniyle kliniğimize başvuran 17 yaşında erkek hastada yapılan klinik ve radyolojik incelemelerde koronoid prosesin normalden uzun olduğu saptandı. Hastaya koronoidektomi uygulandı. Cerrahi sonrası ağız açıklığının belirgin şekilde arttığı gözlemlendi. Düzenli kontrollerde açıklığın ideal düzeyde korunduğu tespit edildi.

SONUÇ: Cerrahi tedavide intraoral ve ekstraoral yaklaşımlar kullanılabilir. Osteotomi koronoid prosesin tabanında, sigmoid çentikten anterior oblik sırta kadar gerçekleştirilir. Bu osteotomi, Lindemann frez, piezoelektrik cerrahi cihaz veya testere kullanılarak yapılabilir; böylece koronoid prosesin hassas ve kontrollü bir şekilde çıkarılması sağlanır.(3) İntraoral yaklaşım hiperplastik koronoid prosesin çıkarılmasında yeterli görüş alanı sağlarken görünür skar bırakmaz; ancak hematoma ve fibrozis riski vardır. Ekstraoral yaklaşım daha geniş görüş alanı ve temporalis kasının serbestleştirilmesine olanak verir, fakat fasiyal sinir hasarı ve skar riski taşır(4). Başarılı sonuç için devamlı postoperatif fizyoterapi kritik önemdedir; fibrozisi önlemede uygun rehabilitasyon belirleyicidir(5). Koronoidotomi sonrası koronoid prosesin tekrar bağlanması sık görülen bir durum olduğundan koronoidektomi önerilmektedir. Uzun süreli trismus vakalarında kalınlaşmış ve uzamış koronoid, çıkarılmasını güçleştirebilir. Yeni bir teknikte koronoid IMF vidası ve tel yardımıyla tutulup manuel olarak çıkarılmış, temporalis lifleri sıyrılıp koterize edilmiş, böylece daha kısa sürede ve kontrollü şekilde çıkarılması sağlanmıştır. Bu yöntem kolay uygulanabilir ve zaman kazandırıcıdır.(6)

Anahtar Kelimeler: kısıtlı ağız açıklığı, koronoidektomi, koronoid hiperplazisi

Coronoidectomy Surgery in a Patient with Limited Mouth Opening and Literature Review

İrfan ÜSTÜNDAĞ, Yunus ÇETİNER, Nisanur ÇETİN

Inönü University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya/Battalgazi

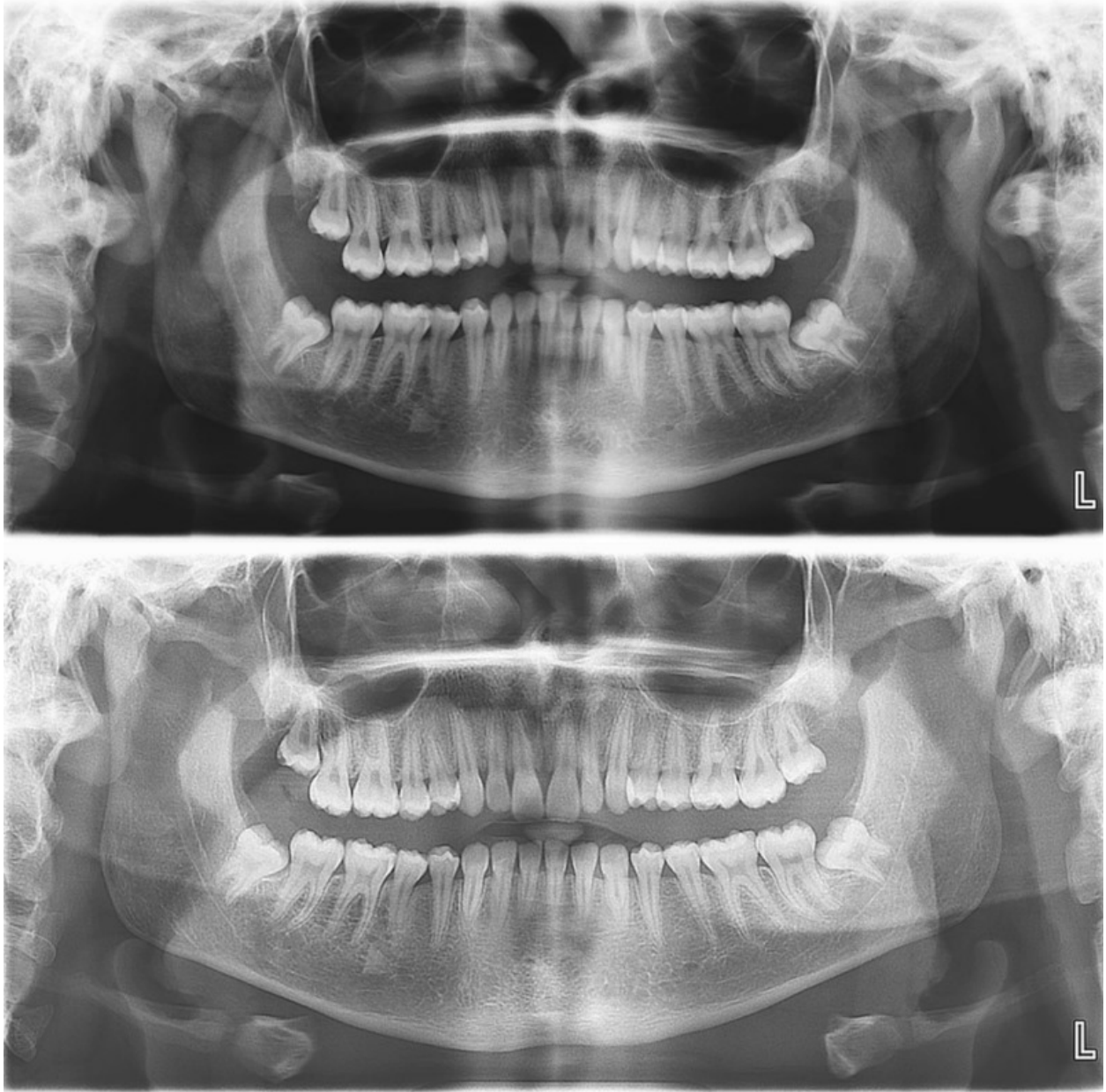
OBJECTIVE: The coronoid process extends anteroinferiorly between the zygomatic bone and the posterolateral surface of the maxilla. When elongated, it can lead to chronic mandibular hypomobility and limited mouth opening. Etiology includes endocrine stimulation, genetic predisposition, and trauma, although increased temporalis muscle activity is considered the primary contributing factor (1). It mainly affects young males and is often bilateral (2).

CASE PRESENTATION: A 17-year-old male presented with limited mouth opening. Clinical and radiographic examinations revealed elongation of the coronoid process. Coronoidectomy was performed, resulting in significant improvement, maintained at follow-up.

RESULT: Both intraoral and extraoral approaches are feasible. Osteotomy is performed at the coronoid base, extending from the sigmoid notch to the anterior oblique ridge, using a Lindemann bur, piezoelectric device, or saw (3). The intraoral approach avoids visible scarring but may involve hematoma or fibrosis; the extraoral approach allows greater exposure and temporalis release but carries risks of facial nerve injury and scarring (4). Postoperative physiotherapy is essential to prevent fibrosis (5). Since reattachment is common after coronoidotomy, coronoidectomy is recommended. In longstanding trismus, thickened and elongated coronoids may complicate removal. A novel technique using an IMF screw and wire allows controlled and faster excision, while temporalis fibers are managed, making the procedure easy and time-efficient (6).

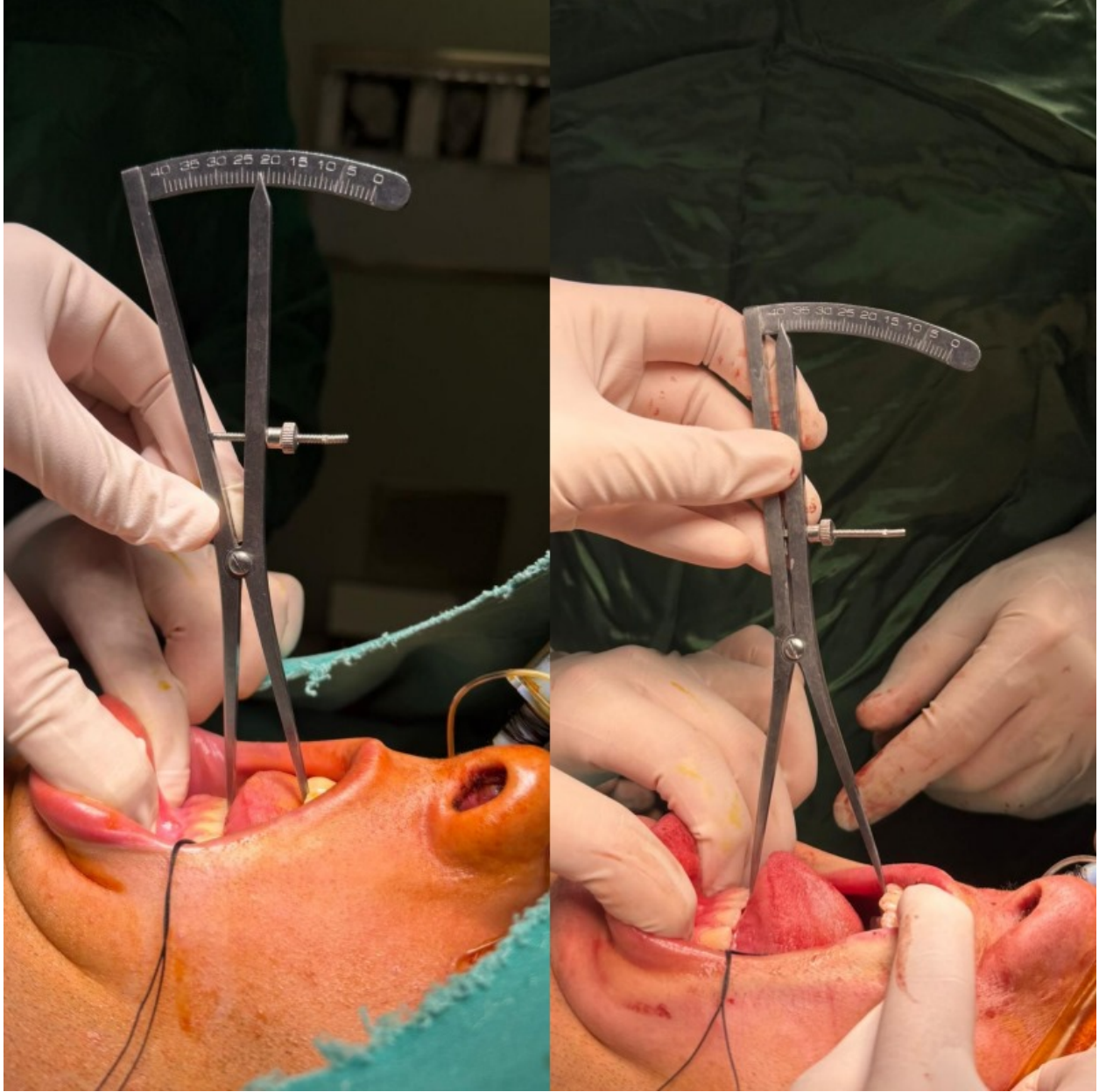
Keywords: coronoidectomy, coronoid hyperplasia, limited mouth opening

resim 1
figure 1

preoperatif ve postoperatif panoramik görüntü
preoperative and postoperative panoramic images

resim 2
figure 2

preoperatif ve postoperatif ağız açıklığı ölçümü
preoperative and postoperative mouth opening measurements

SS-121

Mandibulada Periferal Osteom: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Aslı BAŞAL, Sefa ÇOLAK

Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Tokat

GİRİŞ: Osteomlar, kompakt veya kansellöz kemik proliferasyonu ile karakterize benign lezyonlardır. Genellikle asemptomatikler ve çenelerde nadiren görülürler. Maksillofasiyal bölgedeki periferal osteomlar çoğunlukla paranasal sinüslerde ve çenelerde ortaya çıkmaktadır. Mandibulada görülen periferal osteomlar maksillaya kıyasla daha sık olup tipik olarak mandibulanın posterior bölgelerinde lokalize olurlar. Osteomların malign transformasyonuna ilişkin herhangi bir olgu bildirilmemiştir. Tedavi gerekliliği söz konusu olduğunda cerrahi eksizyon tercih edilmektedir ve nüks oldukça nadirdir.

VAKA SUNUMU: Bu sunumda mandibula angulusunda periferal osteom tanısı alan hastanın teşhis ve cerrahi tedavisinin paylaşılması ve literatürde bildirilen benzer olgulara kısaca değinilmesi amaçlanmıştır. Altmış bir yaşında kadın hasta, sol mandibulada yaklaşık 9 yıldır mevcut olan şişlik şikâyeti ile başvurdu. Ekstraoral muayenede sol mandibula angulus bölgesinde düzgün yüzeyle mukozayla örtülü, yaklaşık 4,0 cm çapında, yuvarlak, sert, sapsız ve iyi sınırlı bir şişlik tespit edildi. Hastanın geçmişinde yüz bölgesine ait herhangi bir travma öyküsü veya sistemik hastalık bulunmamaktaydı. Konik ışıklı bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinde, mandibula angulusunda dar tabanlı, iyi sınırlı, oval şekilli radyoopak bir lezyon izlendi. Klinik ve radyografik bulgular doğrultusunda periferal osteom ön tanısı konuldu. Lezyon, ekstraoral yaklaşım ile cerrahi olarak çıkarıldı.

SONUÇ: Mandibula osteomları nadir görülen, benign ve radyoopak lezyonlardır. Her ne kadar periferal osteomlar benign karakterde olsa da cerrahi eksizyonu önerilmektedir. Nüks genellikle bildirilmemekle beraber, 2–3 yıl süreyle 6 ayda bir radyografik takip yapılması, ardından yıllık kontrollerin devam ettirilmesi tavsiye edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibula, Osteojenik Tümör, Periferal Osteom

Peripheral Osteoma of the Mandible: A Case Report and Review of the Literature

Aslı BAŞAL, Sefa ÇOLAK

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Tokat Gaziosmanpaşa University, Tokat, Turkey

OBJECTIVE: Osteomas are benign lesions resulting from the proliferation of cancellous or compact bone. Osteomas are usually asymptomatic and rarely affect the jaws. Maxillofacial peripheral osteomas are mostly seen in paranasal sinus cavities and on jaws. Mandibular peripheral osteomas are relatively frequent than maxillary peripheral osteomas. They typically occur in the posterior regions of mandible. There are no documented cases of malignant transformation of osteomas. If treatment is recommended, surgery is generally preferred and recurrence is rare.

CASE PRESENTATION: The purpose of this presentation is to describe the diagnosis and surgical treatment of a patient with peripheral osteoma in the angulus of the mandible and to briefly mention similar case reports in the literature. A 61 year-old female patient presented with a swelling in the left mandible of 9 years duration. Extraoral examination revealed a firm, sessile, well-circumscribed, round swelling covered by smooth regular mucosa measuring approximately 4.0 cm in diameter in left angulus of mandibula. The patient was no history of previous facial trauma or contributory medical factors. CBCT images showed a well-circumscribed, oval radioopaque area with thin insertion in the angulus of mandible. Clinical-radiographic diagnosis was peripheral osteoma. After a preliminary diagnosis of peripheral osteoma, the relevant area was opened extraorally and surgical treatment was performed.

RESULT: Mandibular osteomas are rare and benign radiopaque lesion. Even though the solitary peripheral osteomas are benign lesions, surgical excision is recommended. Though recurrence is not commonly reported, radiographic follow-up every 6 months for 2-3 years with annual radiographs thereafter is advised.

Keywords: Bone-forming Neoplasm, Mandible, Peripheral Osteoma

Mandibulada Periferik Osteom Peripheral Osteoma of the Mandible

SS-122

Dentigeröz Kistlerin Tedavisinde Marsupyalizasyon ve Enükleasyon: 2 Vaka Raporu

Miraç KANAT, Mine CAMBAZOĞLU

Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kist, sürmemiş ya da kısmen sürmüş bir dişin kronunun etrafında görülen gelişimsel bir odontojenik kisttir. Çenelerin en yaygın görülen gelişimsel kistidir. İlgili dişlerin etradını kapsayan uniloküler radyolüsent lezyon ile karakterizedir. Bu kistler genellikle asemptomatik olup sürmemiş bir dişin değerlendirilmesi sırasında tesadüfen tanı alır. En yaygın semptomları ağrı ve kemik ekspansiyonudur. Kesin tanıda her zaman histolojik değerlendirme esastır. Bu çalışmada biri asemptomatik ve diğeri de semptomatik olmak üzere büyük boyutlara ulaşmış 2 dentigeröz kist vakası sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Olgu 1: 44 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta kliniğimize sol maxilla posterior bölgede ekspansiyon ve enfeksiyona sekonder gelişen ağrı ve pürülan akıntı şikayetiyle başvurdu. Radyografide gömülü 28 nolu diş ile izlenen ve 24,25,26,27 nolu dişlerle ilişkili görülen uniloküler radyolüsent lezyon tespit edildi. Bu çalışmada saptanan dentigeröz kistin 12 ay marsupyalizasyon sonrası enükleasyonu sunulmuştur.

Olgu 2: 10 yaşında sistemik olarak sağlıklı erkek hasta kliniğimize sağ maxilla anterior bölgede ekspansiyon şikayetiyle başvurdu. Radyografide gömülü 13 nolu diş ile izlenen ve 14,15,16 nolu dişlerle de ilişkili görülen uniloküler radyolüsent lezyon tespit edildi. Bu çalışmada saptanan dentigeröz kistin 5 ay marsupyalizasyon sonrası enükleasyonu sunulmuştur.

SONUÇ: Konservatif bir yaklaşım olan marsupyalizasyon, dentigeröz kistin tedavisinde etkilidir. Kistik dokunun boyutunun küçülmesini, patolojiye katılan daimi dişlerin de muhafazasını sağlar. Büyük kistlerde, enükleasyon öncesi marsupyalizasyon uygulanması kemik defektin boyutunu azaltır ve anatomik yapıların zarar görme ihtimalini azaltır.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon, Marsupyalizasyon, Dentigeröz kist

Marsupialization and Enucleation in the Treatment of Dentigerous Cysts: Two Case Reports

Miraç KANAT, Mine CAMBAZOĞLU

Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

OBJECTIVE: A dentigerous cyst is a developmental odontogenic cyst that forms around the crown of an unerupted or partially erupted tooth. It is the most common developmental cyst of the jaws and is characterized radiographically by a unilocular radiolucent lesion surrounding the affected teeth. These cysts are usually asymptomatic and are often diagnosed incidentally during the evaluation of unerupted teeth. The most common symptoms include pain and bone expansion. Histopathological evaluation is always essential for a definitive diagnosis.

In this study, two large dentigerous cyst cases one asymptomatic and one symptomatic are presented.

CASE PRESENTATION: Case 1: A 44-year-old systemically healthy female patient was admitted to our clinic with complaints of swelling, pain, and purulent discharge secondary to infection in the left posterior maxilla. Radiographic examination revealed a unilocular radiolucent lesion associated with the impacted tooth 28 and involving teeth 24, 25, 26, and 27. The dentigerous cyst was treated with marsupialization for 12 months, followed by enucleation.

Case 2: A 10-year-old systemically healthy male patient presented to our clinic with swelling in the right anterior maxilla. Radiographic examination revealed a unilocular radiolucent lesion associated with the impacted tooth 13 and involving teeth 14, 15, and 16. The dentigerous cyst was treated with marsupialization for 5 months, followed by enucleation.

RESULT: Marsupialization, as a conservative approach, is effective in the treatment of dentigerous cysts. It reduces the size of the cystic lesion and allows the preservation of permanent teeth involved in the pathology. In large cysts, performing marsupialization prior to enucleation decreases the size of the bone defect and minimizes the risk of damage to anatomical structures.

Keywords: Dentigerous cyst, Marsupialization, Enucleation

SS-123

Odontojenik Keratokist Dekompresyon Tedavisinde Yapay Zeka Destekli 3D Yazıcı ile Üretilen Kişiselleştirilmiş Cerrahi Dren Kullanımı: Vaka Sunumu ve Literatür Derlemesi

Ege ERDİNER, Dilara Nur ŞENGÜN, Serpil ALTUNDOĞAN

Ankara Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Odontojenik keratokist (OKC), lokal agresif davranış ve yüksek nüks oranı ile karakterize benign bir odontojenik neoplazidir. Vital anatomik yapılara yakın vakalarda enükleasyon tek başına riskli olabildiğinden, dekompresyon sık tercih edilen bir tedavi yaklaşımıdır. Günümüzde üç boyutlu (3D) yazıcı teknolojileri ve yapay zeka destekli dijital planlama yöntemleri, kişiselleştirilmiş drenlerin üretilmesine olanak tanımaktadır.

VAKA SUNUMU: 24 yaşındaki hastada mandibular posterior bölgede insizyonel biyopsi ile OKC teşhisi konuldu. Lezyonun inferior alveolar sinir ve vital diş kökleri ile yakın ilişkisi nedeniyle öncelikli olarak dekompresyon tedavisi planlandı. CBCT verileri yapay zeka destekli yazılımla işlenerek kişiselleştirilmiş dren tasarlandı ve 3D yazıcıda resin materyal ile üretildi. Cerrahi olarak yerleştirilen dren sayesinde radyografik takiplerde lezyonun belirgin ölçüde sınırlarının vital yapılardan uzaklaştığı izlendi. Drenin rijit yapısı ergonomik bazı kısıtlılıklar ve uygulama zorluğu oluştursada hasta ağızında yeterli süre idame edildi. 4 aylık tedavi takip sürecinin sonunda kist enükle edildi, sonrasındaki 2 yıllık takip sürecinde herhangi bir nüks gözlemlenmedi.

SONUÇ: TARTIŞMA:

Literatürde benzer olgular raporlanmış olup, çoğunlukla silikon bazlı materyaller tercih edilmiştir. Bu olguda resin esaslı materyalin kullanımı, üretim kolaylığı ve erişilebilirlik açısından avantaj sağlasa da, mekanik dayanıklılık ve dizayn açısından geliştirilmesi gerektiğini göstermiştir. Kişiselleştirilmiş 3D yazıcı ürünleri, konvansiyonel drenlere kıyasla daha iyi adaptasyon ve etkin drenaj sağlamakla birlikte, materyal seçiminin uzun dönem başarısı üzerinde kritik rol oynadığı düşünülmektedir.

SONUÇ:

OKC tedavisinde yapay zeka destekli planlama ile 3D yazıcıda üretilen kişiselleştirilmiş drenler, tedavi başarısını ve hasta uygulama konforunu artırabilecek yenilikçi bir yaklaşımdır. Bununla birlikte, materyal dayanıklılığı ve ergonomi açısından geliştirmelere ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: Yapay zeka destekli 3D yazıcı ile üretilmiş dren, Dekompresyon tedavisi, Odontojenik keratokist

Application of Artificial Intelligence-Assisted 3D-Printed Customized Surgical Drainage Plug for the Decompression of a Odontogenic Keratocyst: Case Report and Literature Review

Ege ERDİNER, Dilara Nur ŞENGÜN, Serpil ALTUNDOĞAN

Ankara University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: The odontogenic keratocyst (OKC) is a benign odontogenic neoplasm characterized by locally aggressive behavior and a high recurrence rate. In cases where the lesion is in close proximity to anatomical structures, enucleation alone may pose significant risks; therefore, decompression is frequently preferred as a treatment modality. Advances in three-dimensional (3D) printing technologies and artificial intelligence-assisted digital planning now enable the fabrication of patient-specific drains.

CASE PRESENTATION: A 24-year-old patient was diagnosed with an odontogenic keratocyst (OKC) in the mandibular posterior region through incisional biopsy. Due to the close relationship of the lesion with the inferior alveolar nerve and adjacent vital tooth apices, decompression was initially planned as the treatment of choice. Cone-beam computed tomography (CBCT) data were processed using artificial intelligence-assisted software to design a customized drain, which was fabricated with a 3D printer using a resin-based material. Placement of the drain allowed progressive reduction and displacement of the lesion away from vital structures, as confirmed by radiographic follow-up. Although the rigid structure of the device created certain ergonomic limitations and technical challenges, it was successfully maintained intraorally for the required period. After a 4-month decompression period, the cyst was safely enucleated, and no recurrence was observed during a subsequent 2-year follow-up.

RESULT: DISCUSSION:

Similar cases have been reported in the literature, with silicone-based materials being more commonly utilized. In this case, the resin-based material offered accessibility and ease of fabrication but demonstrated insufficient mechanical resistance at certain design features. Customized 3D-printed drains can provide superior adaptation and effective drainage compared to conventional drains; however, material selection plays a critical role in long-term outcomes.

RESULT:

In the treatment of OKC, AI-assisted planning combined with 3D-printed customization represents an innovative approach that may enhance treatment success and improve patient comfort. Nevertheless, further refinements are required in terms of material durability and ergonomic design.

Keywords: Artificial intelligence assisted 3D printed custom drainage plug, Decompression treatment, Odontogenic keratocyst

SS-124

Oral Skuamöz Hücreli Karsinoma Tanısında Klinik Tanı Yaklaşımları

Arman FAHRİÖĞLU, Füsün KARATEPE, Taha KIRCI, Kıvanç BEKTAŞ KAYHAN
İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ:

Oral skuamöz hücreli karsinom (SHK), oral kavitenin en sık görülen malign neoplazmı olup ağız içi kanserlerin yaklaşık %90'ını oluşturur. En sık dil ve ağız tabanı bölgesinde lokalizedir. Erken evrelerde genellikle asemptomatik seyreden bu tümörler sıklıkla eritrolökoplazik alanlar şeklinde izlenir. Hastalık ilerledikçe düzensiz kenarlı, sert kıvamlı, tabanı indüre ve ülseratif lezyonlar halini alır. Klinik olarak en sık başvuru semptomu ağrıdır. Ancak tipik klinik tablo dışındaki olgularda tanı karışabilir ve gecikebilir. Literatürde, erken evre SHK olgularının başlangıçta benign travmatik lezyonlarla karıştırılmasının tanı sürecini geciktirdiği bildirilmiştir. Ayrıca kronik mekanik irritasyon, protez travması ve postekstraksiyon bölgelerinde gelişen iyileşmeyen lezyonların malign transformasyon açısından değerlendirilmesi gerektiği vurgulanmıştır. Bu çalışmada, tipik dışı klinik seyir gösteren iki olgu aracılığıyla oral bölgedeki lezyonlarda erken tanının önemi ortaya konulmuştur.

VAKA:

Olgu 1: Plavix, Gabapentin ve Prolia kullanan 82 yaşındaki kadın hastada protez vuruğu sonrası retromolar–lingual alana yayılan, tabanı indüre lezyon tespit edilmiştir.

Olgu 2: Sağ mandibula 20 yaş dişi çekimi sonrası iyileşmeyen yara bölgesinde mandibular kanala uzanan radyolüsent lezyon izlenmiş ve biyopsi sonucu SHK tanısı konulmuştur.

SONUÇ:

Oral kavite SHK olgularında erken tanı, risk faktörlerinin değerlendirilmesi ve uygun tedavi yaklaşımı açısından kritik öneme sahiptir. Protez travması veya çekim sonrası iyileşmeyen lezyonlar malignite açısından dikkatle izlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Oral skuamöz hücreli karsinoma, Oral kavite, kanser

Clinical Diagnostic Approaches in Oral Squamous Cell Carcinoma

Arman FAHRİOĞLU, Füsün KARATEPE, Taha KIRCI, Kıvanç BEKTAŞ KAYHAN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

INTRODUCTION: Oral squamous cell carcinoma (OSCC) is the most common malignant neoplasm of the oral cavity, accounting for approximately 90% of oral cancers. It is most frequently localized on the tongue and floor of the mouth. In early stages, OSCC is often asymptomatic and typically presents as erythroleukoplasic areas. As the disease progresses, lesions become indurated, ulcerative, and irregular in shape. Pain is the most common clinical symptom. However, atypical presentations may delay diagnosis. Literature reports indicate that early-stage OSCC cases are often misdiagnosed as benign traumatic lesions, leading to delayed detection. Furthermore, chronic mechanical irritation, denture trauma, and non-healing postextraction sites have been highlighted as potential risk factors for malignant transformation. This report aims to emphasize the importance of clinical vigilance through two atypical cases with non-specific initial findings.

Case Reports:

Case 1: An 82-year-old female patient using Plavix, Gabapentin, and Prolia presented with a lesion extending from the retromolar area to the lingual region, originating from denture trauma. The lesion exhibited rapid progression and induration at the base.

Case 2: A 57-year-old female developed a non-healing extraction site following removal of the mandibular third molar. Radiographically, a radiolucent lesion extending to the mandibular canal with lingual perforation was observed. Biopsy confirmed the diagnosis of OSCC.

CONCLUSION: Early diagnosis of OSCC in the oral cavity is crucial for appropriate management and improved prognosis. Persistent or traumatic oral lesions must be carefully evaluated for potential malignancy.

Keywords: Oral squamous cell carcinoma, Oral Cavity, cancer

SS-125

Inferior Alveolar Kanal Komşuluğunda Santral Odontojenik Keratokistlerin Enükleasyonu: Olgu Serisi

Ismail Burak HALAT, Andaç DOĞAN, Alperen KALYONCU
Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Bu olgu sunumunun amacı, inferior alveolar kanal (İAK) komşuluğunda yer alan odontojenik keratokistlerin (OKK) tedavisinde enükleasyon ile Modifiye Carnoy solüsyonu kullanımının güvenliği ve etkinliğini değerlendirmektir.

VAKA SUNUMU: İlk vaka, renal transplantasyon öyküsü bulunan 20 yaşında kadın hastada sol mandibula posterior bölgesinde yerleşimli OKK idi. Lezyon enükle edilerek, kaviteye Modifiye Carnoy solüsyonu üç dakika süreyle uygulanmış ve postoperatif dönemde komplikasyon izlenmemiştir. İkinci vaka, 26 yaşında sağlıklı erkek hastada mandibular ramusa uzanan çift odaklı OKK idi. Benzer şekilde enükleasyon sonrası Modifiye Carnoy solüsyonu uygulanmış, sinir fonksiyonları korunmuş ve nüks gözlenmemiştir.

SONUÇ: Bu olgu sunumları, İAK komşuluğunda yer alan keratokistlerin tedavisinde Modifiye Carnoy solüsyonu kullanımının, dikkatli cerrahi diseksiyon ve sinir koruma teknikleri ile güvenli ve etkili bir yöntem olduğunu göstermektedir. Uzun dönem takipler, tedavinin nüksü önlemedeki başarısını doğrulamak açısından önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Odontojenik keratokist, Modifiye Carnoy solüsyonu, inferior alveolar kanal, enükleasyon, rekürrens

Enucleation of Central Odontogenic Keratocysts Adjacent to the Inferior Alveolar Canal: Case Series

İsmail Burak HALAT, Andaç DOĞAN, Alperen KALYONCU
Recep Tayyip Erdoğan University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

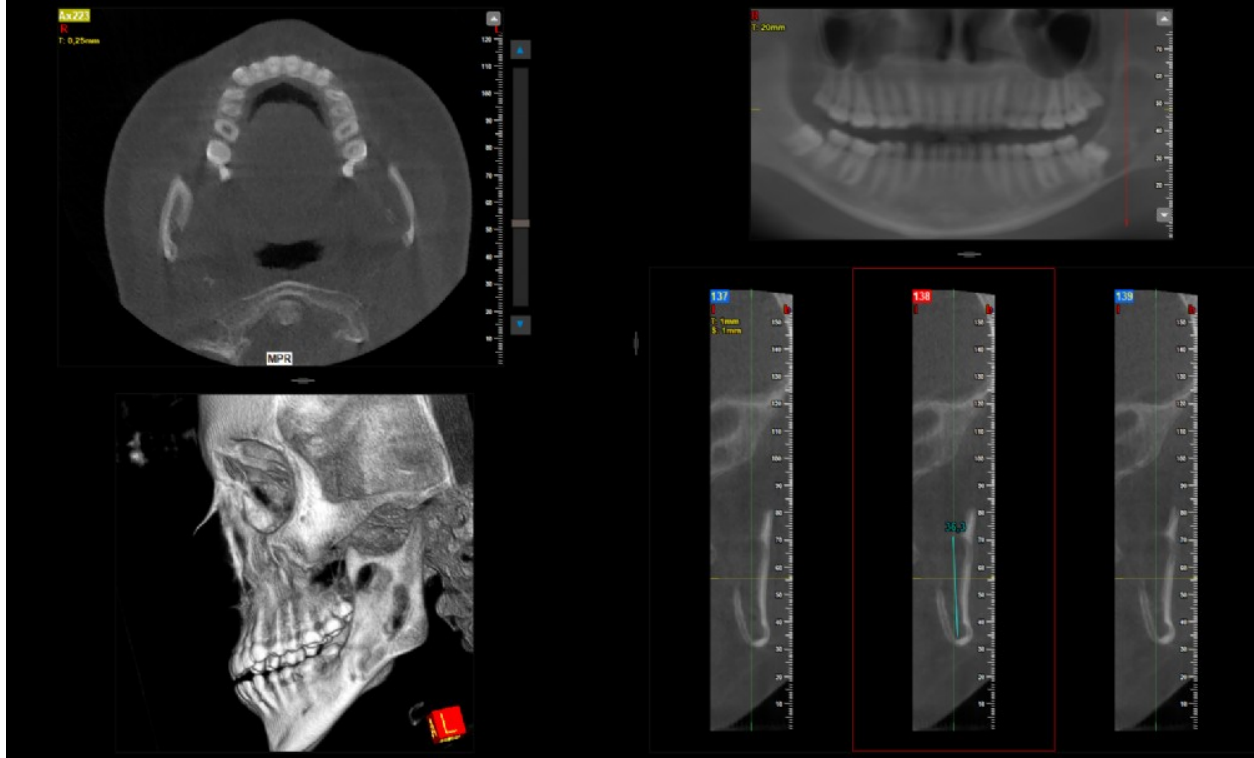
OBJECTIVE: The aim of this case report is to evaluate the safety and efficacy of enucleation combined with Modified Carnoy's solution in the management of odontogenic keratocysts (OKCs) located in proximity to the inferior alveolar canal (IAC).

CASE PRESENTATION: The first case involved a 20-year-old female patient with a history of renal transplantation who presented with an OKC in the left posterior mandible. The lesion was enucleated, and Modified Carnoy's solution was applied to the cavity for three minutes, with no postoperative complications observed. The second case was a 26-year-old healthy male with a multilocular OKC extending into the mandibular ramus. Following enucleation, Modified Carnoy's solution was applied, resulting in preserved nerve function and no recurrence.

RESULT: These case reports demonstrate that the use of Modified Carnoy's solution in the treatment of OKCs adjacent to the IAC can be a safe and effective approach when combined with meticulous surgical dissection and nerve protection techniques. Long-term follow-up is essential to confirm its role in reducing recurrence rates.

Keywords: Odontogenic keratocyst, Modified Carnoy's solution, inferior alveolar canal, enucleation, recurrence.

Figür-1
Figure-1

Vaka-1 preopeatif KIBT görüntüsü
Case-1 preoperative CBCT image

Figür-2
Figure-2

Çıkarılan kistik lezyon
Removed cystic lesion

SS-126

Odontojenik Keratokist: İki Farklı Olgu Sunumu

Çağrı KOSKA, Anıl KARAMAN

Ege Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir

GİRİŞ

Odontojenik keratokist (OKC), yüksek nüks potansiyeli ve agresif klinik davranışıyla karakterize kistik bir lezyondur(Antonoglou GN ve ark., 2014). En sık ikinci ile dördüncü dekatlar arasında görülür. Mandibulada maksillaya oranla iki kat daha fazla izlenir ve genellikle posterior bölgede, angulus ile yükselen ramusta yer alır(de Lima Júnior JL ve ark., 2006). İnce fibröz epiteli nedeniyle enükleasyonu zordur ve duvarında uydu kistleri bulunabilir(Abdullah WA, 2011).

Histopatolojik olarak OKC, parakeratinize epitel yapısı ile diğer odontojenik kistlerden ayrılır (Philipsen, 2005). Araujo & Lindhe (2005), epiteldeki yüksek proliferatif aktivite ve p53 ekspresyonunun lezyonun agresif doğasıyla ilişkili olduğunu göstermiştir. Blanas ve ark. (2000), konservatif enükleasyonun nüks oranlarını azalttığını ancak uzun dönem takip gerektirdiğini vurgulamıştır. Konsantre Büyüme Faktörü (CGF) uygulamalarının kemik iyileşmesini hızlandığı bildirilmiştir (Sohn ve ark., 2009; Rodella ve ark., 2011).

VAKA SUNUMLARI

Vaka 1: Sağ mandibular angulustan ramusa uzanan, 48 numaralı gömülü dişi içeren Odontojenik Keratokist lezyonu lokal anestezi altında mukoperiostal flep kaldırılarak enükle edildi. Kist kavitesi kuretajla temizlendi, üç tüp CGF yerleştirildi ve altı delikli miniplakla fraktür riski elimine edildi. Postoperatif dönemde primer iyileşme gözlemlendi.

Vaka 2: Sol mandibular angulus bölgesinde, 48 numaralı gömülü dişi çevreleyen benzer bir lezyon enükle edilip diş aynı seansta çekildi. Kaviteye beş tüp CGF uygulandı. 6. Ve 12. ay kontrolünde epitelizasyonun tamamlandığı ve kemik dansitesinin arttığı saptandı.

SONUÇ

Her iki olguda da takiplerde dehisens, fraktür, parestezi veya nüks izlenmedi. Odontojenik Keratokistin agresif yapısı nedeniyle uzun süreli klinik ve radyografik takip önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon,Konsantre Büyüme Faktörü(CGF),Odontojenik Keratokist

Odontogenic Keratocyst: Two Different Case Reports

Çağrı KOSKA, Anıl KARAMAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ege University, Izmir, Turkey

OBJECTIVE

Odontogenic keratocyst (OKC) is a cystic lesion characterized by high recurrence potential and aggressive clinical behavior (Antonoglou GN et al., 2014). It is most prevalent in the second to fourth decades of life and occurs twice as often in the mandible, particularly in the posterior region involving the angle and ascending ramus (de Lima Júnior JL et al., 2006). Due to its thin fibrous wall, enucleation is challenging, and satellite cysts may be present (Abdullah WA, 2011).

Histopathologically, OKC differs from other odontogenic cysts by its parakeratinized epithelial structure (Philipsen, 2005). Araujo & Lindhe (2005) associated its high proliferative activity and p53 expression with aggressive nature. Blanas et al. (2000) noted that conservative enucleation reduces recurrence though long-term follow-up is essential. The use of Concentrated Growth Factor (CGF) has been reported to enhance bone regeneration and reduce complications (Sohn et al., 2009; Rodella et al., 2011).

CASE PRESENTATIONS

Case 1: A 60-year-old male presented with an OKC extending from the right mandibular angle to the ascending ramus, enclosing the impacted tooth #48. Under local anesthesia, a mucoperiosteal flap was elevated and the lesion was carefully enucleated. The cavity was curetted, three CGF tubes were inserted, and a six-hole miniplate was fixed to prevent fracture. Primary soft-tissue healing was achieved without complications.

Case 2: A 20-year-old male had a similar lesion on the left mandibular angle surrounding tooth 48. Enucleation and tooth extraction were performed in the same session. Five CGF tubes were applied, and at 6 and 12 month follow-up, full epithelialization and increased bone density were observed.

RESULT

No dehiscence, fracture, paresthesia, or recurrence was detected during follow-up. Considering the aggressive nature of OKC, long-term clinical and radiographic monitoring is strongly recommended.

Keywords: Enucleation, Concentrate Growth Factor (CGF), Odontogenic Keratocyst

SS-127

Maksillada Santral Dev Hücreli Granülom: Bir Vaka Sunumu

Berrin İYİLİKCI, Ayşe GÜLLÜ

Pamukkale Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Denizli

AMAÇ: Santral dev hücreli granülom (SDHG), çene kemiklerinde görülen, genellikle benign ancak lokal yıkımla seyredebilen intraosseöz bir lezyondur. Literatürde ilk kez Jaffe tarafından 1953 yılında tanımlanan (1) bu lezyon, klinik olarak agresif ve non-agresif formlarda görülür. Literatürde patogenezinin hala tartışmalı olduğu bildirilmiştir (2). Bu vaka sunumunda 63 yaşında erkek hastada üst çenede agresif seyir gösteren atipik bir santral dev hücreli granülom (SDHG) vakası üzerinden, SDHG'nin Brown tümör ile ayırıcı tanısında laboratuvar ve görüntüleme yöntemlerinin önemini tartışmak, klinik, radyolojik, histopatolojik, tedavi ve nüks özelliklerini literatür derlemesi ile kapsamlı biçimde incelemek amaçlanmıştır.

VAKA: 63 yaşında erkek hasta, 2 aydır sağ üst çenede şişlik ve hareketli protezinde uyumsuzluk şikayeti ile kliniğimize başvurmuştur. Sağ maksiller alveol kretin anterior-premolar bölgesinde ağrısız şişlik, 11 numaralı dişte mobilite, kortikal kemikte destrüksiyon bulguları tespit edilmiştir. Yapılan tomografik incelemede Zhang ve ark. (3) tarafından literatürde bildirilen olgulara paralel olarak multiloküler osteolitik lezyon tespit edilmiştir. İnsizyonel biyopsi sonucu periferik dev hücreli granülomdan şüphelenilmiş olup, akabinde Carver ve ark. (4) tarafından literatürde bildirilen çalışmalara paralel olarak yapılan eksizyonel biyopsi sonucu SDHG tanısı konulmuştur. Lezyonun radikal eksizyonu ve 11 numaralı dişin çekimi yapılmıştır. Tanıda Brown tümörü ekarte etmek için Vered ve ark. (5) tarafından literatürde vurgulanan bildirilere paralel olarak parathormon, kalsiyum, alkalin fosfataz gibi biyokimyasal ve endokrinolojik testler yapılmıştır. 6 aylık takipte herhangi bir nüks gözlenmemiştir.

SONUÇ: SDHG, literatürde belirtilen klasik demografik özelliklerin (6,7) dışında yaşlı erkek hastada, maksillar tutulum ve agresif seyir gösterebilir. Vered ve ark. (5) tarafından literatürde vurguladığı üzere SDHG tanısında Brown tümörü ekarte etmek için biyokimyasal testler (parathormon, kalsiyum, alkalin fosfataz) ve radyolojik görüntüleme şarttır. Agresif lezyonlarda radikal cerrahinin, nüks riskini azaltmada etkili olduğu Carver ve ark. (4) tarafından bildirilmiştir. Lange ve ark. (8) multidisipliner yaklaşımın (patoloji, radyoloji, endokrinoloji) tanı ve tedavi başarısını artırdığını vurgulamıştır.

Anahtar Kelimeler: Santral dev hücreli granülom, Brown tümör, maksillar granülom

Anahtar Kelimeler: Santral dev hücreli granülom, Brown tümör, maksillar granülom

Central Giant Cell Granuloma of The Maxilla: A Case Report

Berrin İYİLİKÇİ, Ayşe GÜLLÜ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Pamukkale University, Denizli, Turkey

OBJECTIVE: Central giant cell granuloma (CGCG) is an intraosseous lesion of the jawbones, generally benign but capable of exhibiting local destruction. First described by Jaffe in 1953, it presents in aggressive and non-aggressive forms. Its pathogenesis remains controversial in the literature. This case report aims to evaluate the importance of laboratory and imaging methods in differentiating CGCG from Brown tumor, and to comprehensively review its clinical, radiological, histopathological features, treatment modalities, and recurrence based on current literature, through an atypical aggressive maxillary CGCG case in a 63-year-old male. **CASE:** A 63-year-old male presented with a two-month history of swelling in the right maxilla and incompatibility of his removable prosthesis. Clinical examination revealed a painless swelling in the anterior-premolar region of the right maxillary alveolar ridge, mobility of tooth 11, and cortical bone destruction. Computed tomography demonstrated a multilocular osteolytic lesion consistent with previously reported findings by Zhang et al. Incisional biopsy suggested peripheral giant cell granuloma; however, excisional biopsy, in accordance with Carver et al., confirmed the diagnosis of CGCG. Radical excision of the lesion and extraction of tooth 11 were performed. To exclude Brown tumor, biochemical and endocrine tests including parathyroid hormone, calcium, and alkaline phosphatase were conducted as recommended by Vered et al. No recurrence was observed during six months of follow-up.

CONCLUSION: CGCG may present with maxillary involvement and aggressive behavior in older male patients, differing from classical demographic characteristics reported in the literature (6,7). As emphasized by Vered et al.(5), biochemical tests and radiological imaging are essential to exclude Brown tumor in the diagnosis of CGCG. Radical surgery has been shown to be effective in reducing recurrence in aggressive lesions, as reported by Carver et al. (4). According to Lange et al.(8), a multidisciplinary approach (pathology, radiology, endocrinology) improves diagnostic and therapeutic success.

Keywords: Central giant cell granuloma, Brown tumor, maxillary granuloma

Keywords: Central giant cell granuloma, Brown tumor, maxillary granuloma

Intraoperatif intraoral görüntü
Intraoperative intraoral figure

Preoperatif intraoral görüntü
Preoperative intraoral figure

SS-128

Sert Damakta Dev Travmatik Fibrom: Olgu Sunumu

Berrin İYİLİKÇİ, Ece ÜNAL

Pamukkale Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Denizli, Türkiye

GİRİŞ: Fibromlar, bağ dokusunun iyi huylu tümörleridir ve ağız boşluğunda dil veya bukkal mukoza gibi ısıрма ve uyarılmaya açık bölgelerde sık (1) görülmelerine rağmen sert damakta oldukça nadirdir (2). Travmatik fibrom, ağız boşluğunda lokalize, neoplastik olmayan, inflamatuvar hiperplastik bir fibröz bağ dokusu papülü şeklinde ortaya çıkan reaktif bir lezyondur (3). Oral yumuşak dokularda fibrom benzeri lezyonlar nispeten yüksek sıklıkla görülse de çoğu kronik irritasyona bağlı gelişen reaktif proliferasyonlardır; gerçek fibromlar ise oldukça seyrek (4). Sert damakta hızlı büyüyerek büyük boyutlara ulaşan travmatik fibrom olguları literatürde ender bildirilmiştir.

VAKA SUNUMU: 30 yaşında, sistemik rahatsızlığı olmayan, oral hijyeni kötü erkek hasta; sert damakta 1 yılda büyüyen, saplı, düzgün yüzeyli, sıkı kıvamlı ve iyi sınırlı, 41 × 35 × 25 mm boyutunda nodül ile kliniğimize başvurdu. Lezyon literatürde Tsikopoulos ve ark. (14), Srivastava ve ark. (2) ile Jain ve ark. (28) tarafından bildirilen olgulara benzer şekilde tamamen eksize edilip tabanı koterize edildi.

Histopatolojik incelemede skuamöz epitel altında kronik inflamatuvar hücre infiltrasyonu ile kalın kollajen demetleri ve fibroblastlardan oluşan bağ doku izlendi. Bulgular travmatik fibrom ile uyumlu bulundu.

SONUÇ: Fibromlar genellikle kronik irritasyona bağlı gelişen benign reaktif lezyonlardır (7,16). Sert damakta görülmeleri nadirdir (13). De Santana Santos ve ark. (17) 1.290 oral yumuşak doku lezyonunun %15'inin travmatik fibrom olduğunu bildirmiştir. Barker ve Lucas (7) kadınlarda daha sık görüldüğünü belirtirken, Jain ve ark. (28) erkek olgular da raporlamıştır. Burkitt'e göre fibromlar tipik olarak küçük lezyonlardır ve çapları çoğunlukla 1–1,5 cm'den küçüktür (20). Bhasker (21), Bernier (22) ve Shafer (23), oral kavitede bildirilen fibromların birkaç milimetre ile birkaç santimetre arasında değiştiğini bildirmiştir. Bu olgu, kısa sürede büyük boyutlara ulaşmasıyla dikkat çekmektedir. Sert damakta görülen kitlelerin ayırıcı tanısında travmatik fibrom göz önünde bulundurulmalı ve cerrahi eksizyon sonrası uzun dönem takip önerilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Travmatik fibrom, sert damak, reaktif hiperplazi

Giant Traumatic Fibroma of The Hard Palate: A Case Report

Berrin İYİLİKÇİ, Ece ÜNAL

Pamukkale University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Denizli, Turkey

OBJECTIVE: Fibromas are benign tumors of connective tissue. Although they are frequently encountered in trauma-prone areas of the oral cavity such as the tongue and buccal mucosa (1), their occurrence in the hard palate is extremely rare (2). Traumatic fibroma is a reactive lesion that presents as a localized, non-neoplastic, inflammatory hyperplastic papule of fibrous connective tissue in the oral cavity (3). While fibroma-like lesions of the oral soft tissues are relatively common, most represent reactive proliferations due to chronic irritation, whereas true fibromas are exceedingly uncommon (4). Cases of traumatic fibromas of the hard palate that rapidly enlarge to considerable sizes are rarely reported in the literature.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old male patient with no systemic disease but poor oral hygiene presented with a pedunculated, smooth, firm, and well-circumscribed nodule on the hard palate that had grown over one year, measuring 41 × 35 × 25 mm. The lesion was completely excised and the base cauterized, similar to the cases reported by Tsikopoulos et al. (14), Srivastava et al. (2), and Jain et al. (28). Histopathological examination revealed fibrous connective tissue composed of thick collagen bundles and fibroblasts beneath a squamous epithelium showing chronic inflammatory cell infiltration, consistent with traumatic fibroma.

RESULT: Fibromas are benign reactive lesions usually caused by chronic irritation (7,16). Their occurrence on the hard palate is rare (13). De Santana Santos et al. (17) found that 15% of 1,290 oral soft tissue lesions were traumatic fibromas. While Barker and Lucas (7) reported a female predominance, Jain et al. (28) also observed male cases. Typically, fibromas measure less than 1–1.5 cm (20). This case is notable for its unusually rapid growth and large size. Traumatic fibroma should be considered in the differential diagnosis of palatal masses, with long-term follow-up recommended after excision.

Keywords: Traumatic fibroma, hard palate, reactive hyperplasia

Resim 1
Figure 1

Sert damağın merkezinde 41x35x25 mm boyutlarında, pediküllü, ekzofitik lezyonu gösteren ameliyat öncesi ağız içi görüntü
Preoperative intraoral view showing a 41 × 35 × 25 mm pedunculated, exophytic lesion located in the center of the hard palate

Resim 5
Figure 5

Ameliyattan 2 ay sonra kontrol randevusundaki ağız içi görüntü
Intraoral view at the 2-month postoperative follow-up appointment

SS-129

İlaça Bağlı Çene Osteonekrozu (MRONJ): Olgular Üzerinden Literatürle Desteklenmiş Bir Değerlendirme

Atakan ŞAHİN, ZEYNEP AFRA AKBIYIK AZ, Gülsüm AK
İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: İlaça bağlı çene osteonekrozu (MRONJ), özellikle bifosfanat veya denosumab gibi antirezorptif ajanlar kullanan hastalarda ortaya çıkabilen, tedavi süreci güç bir komplikasyondur. Hastalığın oluşumunda sistemik durum, tedavi süresi, ilaç tipi, lokal faktörler ve dental cerrahi girişimler önemli rol oynamaktadır. Bu çalışmada, farklı klinik geçmişe sahip MRONJ olguları literatür bilgileriyle birlikte değerlendirilmiştir.

VAKA SUNUMU: Çeşitli onkolojik ve metabolik hastalıklar nedeniyle intravenöz antirezorptif tedavi almış bireylerde, dental cerrahi sonrasında çene osteonekrozu geliştiği gözlenmiştir. Hastaların tamamında tanı klinik ve radyografik bulgularla doğrulanmış, tedavi sürecinde pentoksifilin ve tokoferol içeren "PENTO" protokolü ile birlikte antibiyotik tedavisi, klorheksidinli irrigasyon ve lokal debridman uygulanarak takip edilmiştir. Klinik takiplerde lezyon alanlarında iyileşme eğilimi ve semptomlarda gerileme izlenmiştir. Olguların izleminde konservatif yaklaşımların, enfeksiyon kontrolü ve sistemik desteğin hastalık seyrinin yönetiminde önemli bir rol üstlenebileceği değerlendirilmiştir.

SONUÇ: Antirezorptif ilaç kullanan hastalarda dental cerrahi işlemler sonrası MRONJ gelişme riski dikkate alınmalıdır. Cerrahi planlama öncesinde sistemik durumun ayrıntılı olarak değerlendirilmesi, profilaktik önlemlerin alınması ve multidisipliner bir yaklaşımın benimsenmesi önemlidir. Bu olgular, erken tanı ve dikkatli hasta yönetiminin komplikasyonların önlenmesinde etkili olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Bifosfanat, MRONJ, Osteonekroz

Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw (MRONJ): A Literature-Supported Evaluation Through Case Observations

Atakan ŞAHİN, ZEYNEP AFRA AKBIYIK AZ, Gülsüm AK

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Institute of Health Sciences, Istanbul University, Istanbul

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a challenging complication that may occur in patients receiving antiresorptive agents such as bisphosphonates or denosumab. The development of the disease is influenced by systemic conditions, duration of therapy, drug type, local factors, and dental surgical interventions. This study evaluates MRONJ cases with different clinical backgrounds in the context of relevant literature.

CASE PRESENTATION: In individuals who had received intravenous antiresorptive therapy for various oncologic and metabolic conditions, osteonecrosis of the jaw was observed following dental surgery. In all patients, the diagnosis was confirmed by clinical and radiographic findings. During the treatment process, patients were managed with the “PENTO” protocol, including pentoxifylline and tocopherol, alongside antibiotic therapy, chlorhexidine irrigation, and local debridement. Follow-up examinations revealed a tendency toward lesion improvement and reduction in symptoms. Conservative management focusing on infection control and systemic support was considered to play an important role in the overall course of the condition.

RESULT: Patients using antiresorptive medications should be carefully evaluated before dental surgical procedures due to the risk of MRONJ development. Comprehensive systemic assessment, implementation of preventive strategies, and a multidisciplinary approach are essential. These cases highlight that early diagnosis and attentive patient management may contribute to preventing complications and achieving favorable outcomes.

Keywords: Bisphosphonate, MRONJ, Osteonecrosis

SS-130

**Mandibula Angulus Bölgesi Defektli Modellerde Dikey Yükleme Koşullarındaki Biyomekanik
Stresin Sonlu Elemanlar Analizi**

İrem YAMAN, Burak BORLU, Umut Can ŞİMŞEK, Mehmet Cemal AKAY
Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

AMAÇ: Mandibuladaki patolojik kırıklar, çoğunlukla intraosseöz lezyonlar veya enükleasyon sonrası kemik kaybı nedeniyle ortaya çıkarak önemli biyomekanik ve klinik sorunlara yol açmaktadır. Miniplak fiksasyonu sık kullanılan bir yöntem olsa da, mekanik etkinliği yeterince standartlaştırılmamıştır. Bu çalışmada, farklı mandibula defekt senaryolarında stres dağılımını modellemek ve miniplakların biyomekanik performansını değerlendirmek amacıyla sonlu elemanlar analizi yapılmıştır.

YÖNTEM: Mandibula modelleri BT görüntülerinden üç boyutlu olarak yeniden yapılandırıldı ve ANSYS ile LS-DYNA yazılımları kullanılarak analiz edildi. Kortikal ve trabeküler kemikler bölgeye özgü parametrelerle modellendi. Enükleasyon sonrası güçlendirmeyi simüle etmek için vidalı Champy tipi miniplaklar uygulandı. Defekt senaryoları 350 N oklüzal yük altında test edildi ve toplam 16 simülasyon gerçekleştirildi.

BULGULAR: Titanyum miniplaklar tüm modellerde asal gerilmeleri belirgin şekilde azaltmıştır. Model 1'de maksimum stres 142 MPa'dan 37 MPa'a, Model 2'de 150 MPa'dan 66 MPa'a, Model 3'te 565 MPa'dan 74 MPa'a ve Model 4'te 140 MPa'dan 66 MPa'a düşmüştür.

SONUÇ: Miniplaklar mandibula defektlerinde stresi etkin biçimde azaltmaktadır. Ancak başarı, defekt tipi, kortikal kemik kalitesi ve anatomik faktörlere bağlıdır. Unikortikal defektlerde kırık riski düşüktür ve doğru vida yerleşimi kritik önemdedir. Bazı olgularda konservatif yaklaşımlar yeterli olabilir. Bulgular, kişiselleştirilmiş tedavi planlamasını desteklemekte ve ileri klinik doğrulama gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: miniplak, patolojik kırık, sonlu eleman analizi, stres

Finite Element Analysis of Mandibular Biomechanical Stress under Vertical Loading in Models with Angular Defects

İrem YAMAN, Burak BORLU, Umut Can ŞİMŞEK, Mehmet Cemal AKAY

Ege University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, İzmir, Turkey

OBJECTIVE: Pathological fractures of the mandible, often resulting from intraosseous lesions or post-enucleation bone loss, pose significant biomechanical and clinical challenges. Although miniplate fixation is routinely used, its mechanical effectiveness is not fully standardized. This study employed finite element analysis (FEA) to model stress distribution in mandibular defects and evaluate the biomechanical performance of miniplates.

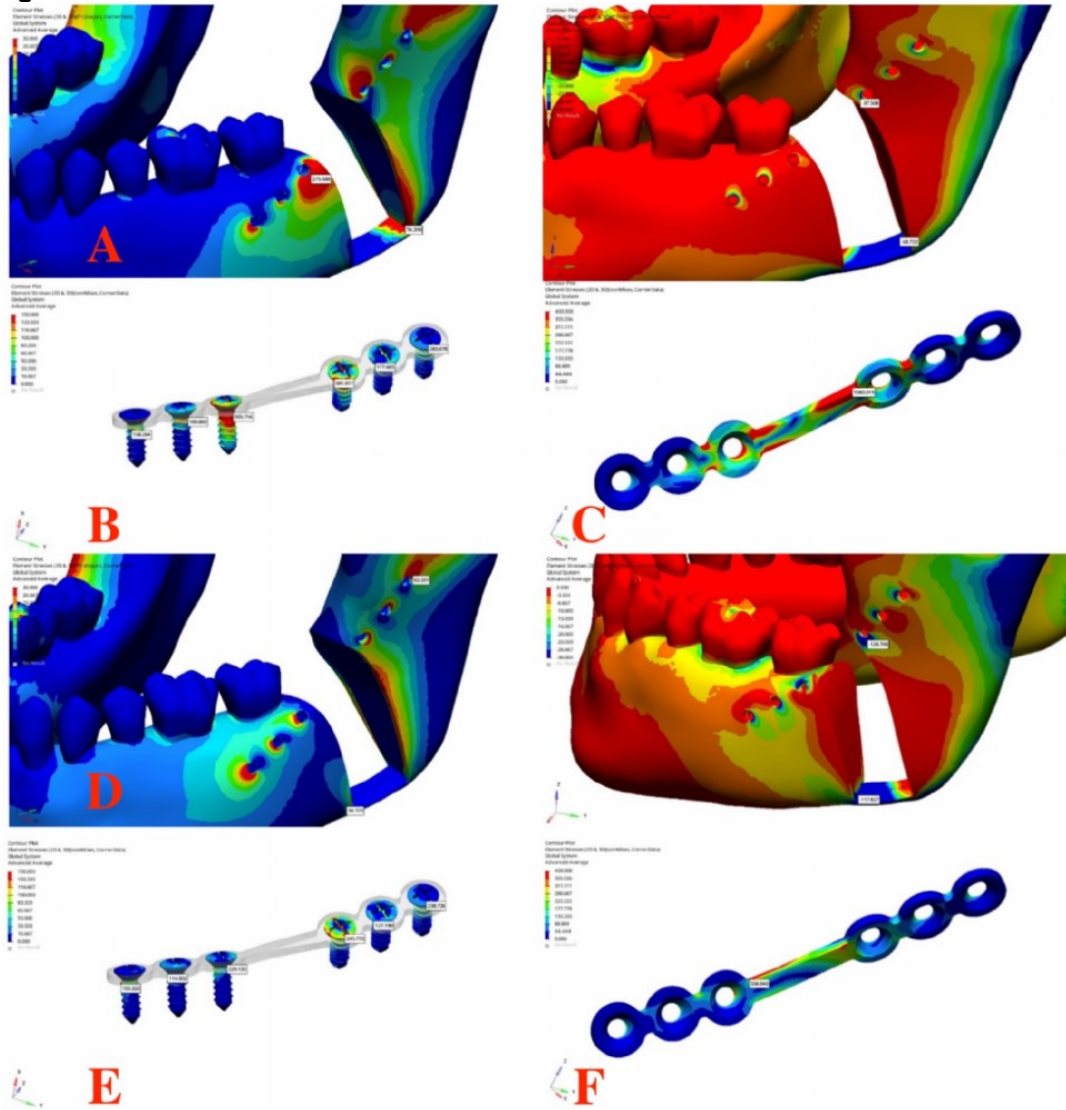
METHODS: Mandibular models were reconstructed in 3D from CT scans and analyzed with ANSYS and LS-DYNA software. Cortical and trabecular bone were modeled using region-specific parameters. Champy-style miniplates with screws were applied to simulate reinforcement after enucleation. Various defect scenarios were tested under 350 N occlusal loading, and a total of 16 simulations were performed to assess stress distribution and mechanical outcomes.

RESULT: Titanium miniplates reduced principal stresses across all models. In Model 1, maximum stress decreased from 142 MPa to 37 MPa; in Model 2, from 150 MPa to 66 MPa; in Model 3, from 565 MPa to 74 MPa; and in Model 4, from 140 MPa to 66 MPa. In Model 3, maximum and minimum stresses of 565 MPa and 472 MPa decreased to 204 MPa and 105 MPa when loading was applied from the healthy side.

CONCLUSION: Miniplates effectively reduce stress in mandibular defects, though their success depends on defect type, cortical bone quality, and anatomical factors. Unicortical defects show lower fracture risk, and precise screw placement is essential. In selected cases, conservative management with dietary precautions may suffice. These findings support individualized treatment planning and emphasize the need for further clinical validation.

Keywords: miniplates, pathological fracture, finite element analysis, stress

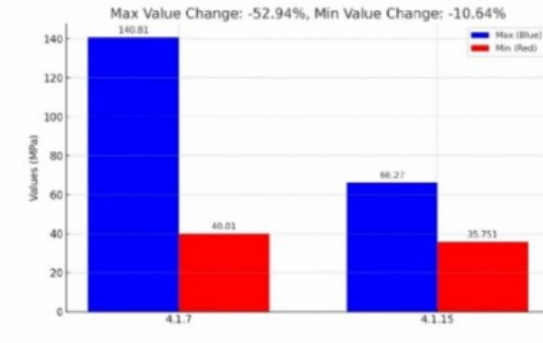
figure 1
figure 1

A- Model 7'de defektli tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan maksimum ve minimum ana gerilme dağılımı B- Model 7'de defektli tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan titanyum vidaların von Mises gerilme dağılımları C- Model 7'de defektli tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan titanyum plakadaki von Mises gerilme dağılımları D- Model 7'de sağlıklı tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan maksimum ve minimum ana gerilme dağılımı E- Model 7'de sağlıklı tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan titanyum vidaların von Mises gerilme dağılımları F- Model 7'de sağlıklı tarafa uygulanan çiğneme kuvvetinden kaynaklanan titanyum plakadaki von Mises gerilme dağılımları

A- Maximum and minimum principal stress distribution in the one resulting from masticatory force applied to the defective side in Model 7 B- von Mises stress distributions of titanium screws resulting from chewing force applied to the defective side in Model 7 C- von Mises stress distributions in the titanium plate resulting from chewing force applied to the defective side in Model 7 D- Maximum and minimum principal stress distribution in the one resulting from masticatory force applied to the healthy side in Model 7 E- von Mises stress distributions of titanium screws resulting from chewing force applied to the healthy side in Model 7 F- von Mises stress distributions in the titanium plate resulting from chewing force applied to the healthy side in Model 7

Figür 1
Figure 2

A- Model 1 ve Model 5'te defektli (sol) ve sağlıklı (sağ) taraftan çiğneme kuvveti uygulandıktan sonra defekt bölgesindeki maksimum ve minimum gerilme değerlerinin karşılaştırılması B- Model 2 ve Model 6'da defektli (sol) ve sağlıklı (sağ) taraftan çiğneme kuvveti uygulandıktan sonra defekt bölgesindeki maksimum ve minimum gerilme değerlerinin karşılaştırılması C- Model 3 ve Model 7'de defektli (sol) ve sağlıklı (sağ) taraftan çiğneme kuvveti uygulandıktan sonra kusurlu bölgedeki maksimum ve minimum gerilme değerlerinin karşılaştırılması D- Model 4 ve Model 8'de defektli (sol) ve sağlıklı (sağ) taraftan çiğneme kuvveti uygulandıktan sonra kusurlu bölgedeki maksimum ve minimum gerilme değerlerinin karşılaştırılması

A- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 1 and Model 5 B- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 2 and Model 6 C- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 3 and Model 7 D- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 4 and Model 8 A- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 1 and Model 5 B- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 2 and Model 6 C- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 3 and Model 7 D- Comparison of maximum and minimum stress values in the defect region after masticatory force application from the defective (left) and healthy (right) side in Model 4 and Model 8

SS-131

Son Bir Yılda Genel Anestezi Altında Tedavi Edilen Hastaların Değerlendirilmesi

Halil İbrahim Durmus
adiyaman üniversitesi

AMAÇ: Genel anestezi altında gerçekleştirilen ağız, diş ve çene cerrahisi girişimleri, travmatik kırıklar, konjenital anomaliler, patolojik lezyonlar ve rekonstrüktif işlemler gibi kompleks olguların yönetiminde kritik öneme sahiptir. Bu çalışmada, son bir yıl içerisinde genel anestezi altında tedavi edilen hastaların demografik özellikleri, etyolojisi, cerrahi yöntemleri ve sistemik durumları incelenmiştir.

YÖNTEM: Bu retrospektif çalışmada, 11 Ekim 2024 – 1 Eylül 2025 tarihleri arasında Adıyaman Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde genel anestezi altında tedavi edilen 95 hastanın kayıtları incelendi. Veriler yaş, cinsiyet, etyoloji, uygulanan cerrahi yöntem ve sistemik hastalık açısından değerlendirildi.

BULGULAR: Hastaların yaş ortalaması 30,6 yıl olup, 72'si erkek (%75,8) ve 23'ü kadın (%24,2) idi. Travma olguları (n=71; %74,7) en sık neden olup, trafik kazaları (%57,9) ilk sırada yer aldı. Travma dışı nedenler arasında genetik/konjenital anomaliler (%15,8), tümörler (%6,3) ve dişsiz boşluk (%2,1) belirlendi. En sık uygulanan yöntem plak tedavisi (%61,1) olurken, Gillies yöntemi (%11,6), diş çekimi/kistik operasyonlar (%7,4), rekonstrüktif cerrahiler (%7,4), splint uygulamaları (%5,3) ve implant tedavileri (%4,2) izlendi. Hastaların %65,3'ünde sistemik hastalık bulunmazken, %5,3'ünde nörolojik, %2,1'inde genetik/konjenital ve %2,1'inde diğer sistemik rahatsızlıklar vardı. Travma grubunda erkek oranı daha yüksek (%81,7) ve yaş ortalaması daha yüksekti (32,9 yıl).

SONUÇ: Travma, özellikle trafik kazaları, genel anestezi altında yapılan cerrahilerde başlıca etiyolojik faktördür. Bulgular, genç ve orta yaş erkeklerde travmatik olguların sık görüldüğünü ve plak uygulamalarının temel tedavi yöntemini oluşturduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Genel anestezi, çene cerrahisi, travma, plak, Gillies yöntemi, implant

Evaluation of Patients Treated Under General Anesthesia in Oral and Maxillofacial Surgery: A Retrospective Study

Halil İbrahim Durmus
university of adiyaman

OBJECTIVE: Surgical procedures performed under general anesthesia in oral and maxillofacial surgery are crucial in the management of complex conditions such as traumatic fractures, congenital anomalies, pathological lesions, and reconstructive interventions. This study aimed to evaluate the demographics, etiology, surgical procedures, and systemic conditions of patients treated under general anesthesia over the past year.

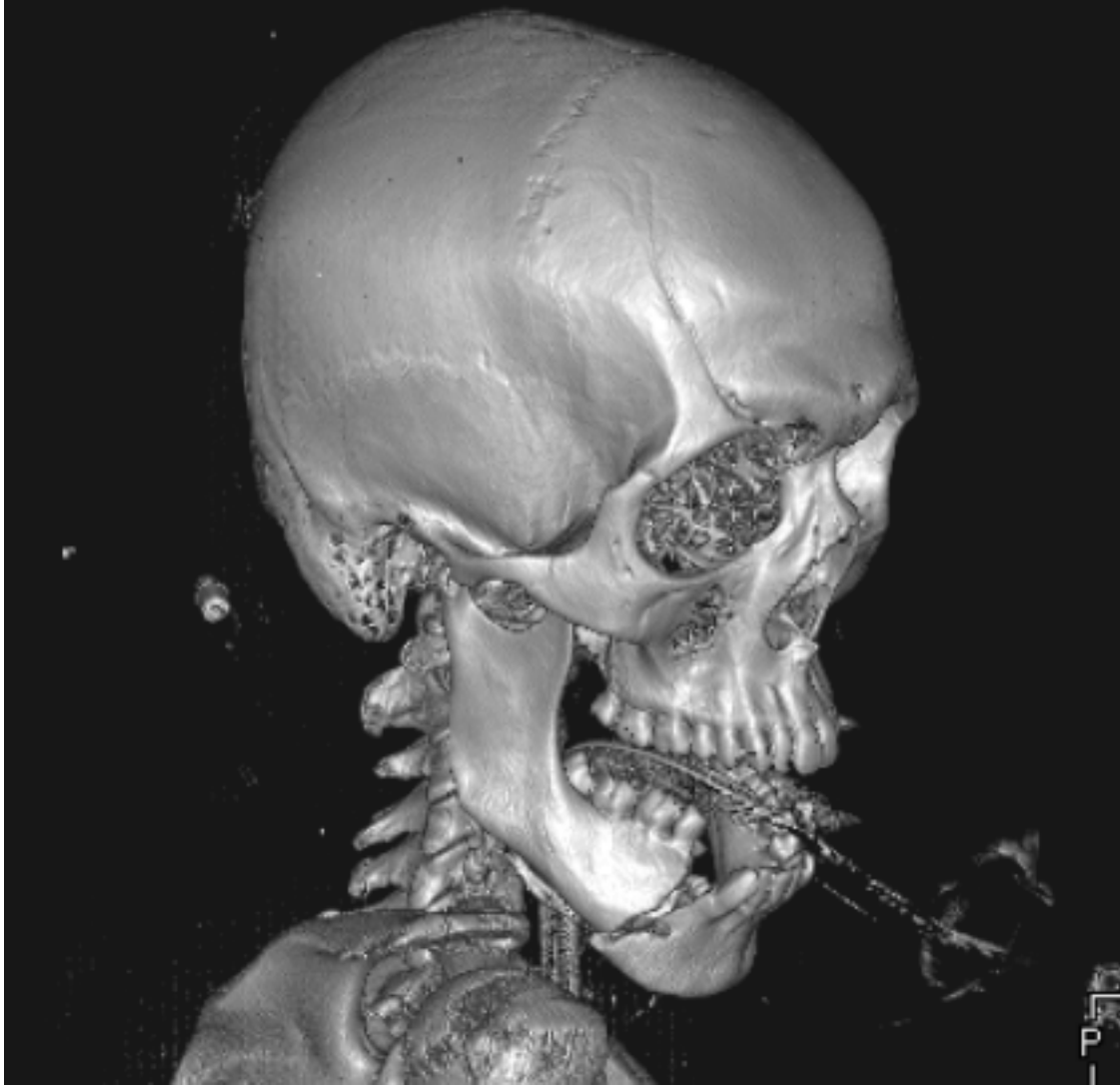
METHODS: This retrospective study reviewed the records of 95 patients treated under general anesthesia between October 11, 2024, and September 1, 2025, at the Faculty of Dentistry, Adiyaman University. Data on age, gender, etiology, surgical procedures, and systemic diseases were analyzed descriptively.

RESULT: The mean age of patients was 30.6 years; 72 were male (75.8%) and 23 female (24.2%). Trauma was the predominant etiology (n=71; 74.7%), mainly traffic accidents (57.9%), followed by falls (9.5%), assaults (7.4%), and suicide attempts (1.0%). Non-traumatic causes included genetic/congenital anomalies (15.8%), tumors (6.3%), and edentulous cases (2.1%). The most common surgical intervention was plaque application (61.1%), followed by the Gillies method (11.6%), tooth extraction/cystic operations (7.4%), reconstructive surgeries (7.4%), splint applications (5.3%), and implant procedures (4.2%). While 65.3% of patients had no systemic disease, 5.3% had neurological, 2.1% genetic/congenital, and 2.1% other disorders. Trauma patients had a higher mean age (32.9 years) and a greater proportion of males (81.7%) compared with the non-trauma group (24.1 years, 58.3% male).

CONCLUSION: Trauma, particularly traffic accidents, constitutes the main etiological factor in maxillofacial surgeries performed under general anesthesia. The findings emphasize that traumatic cases are more common in young-to-middle-aged males, with plaque application being the primary treatment approach.

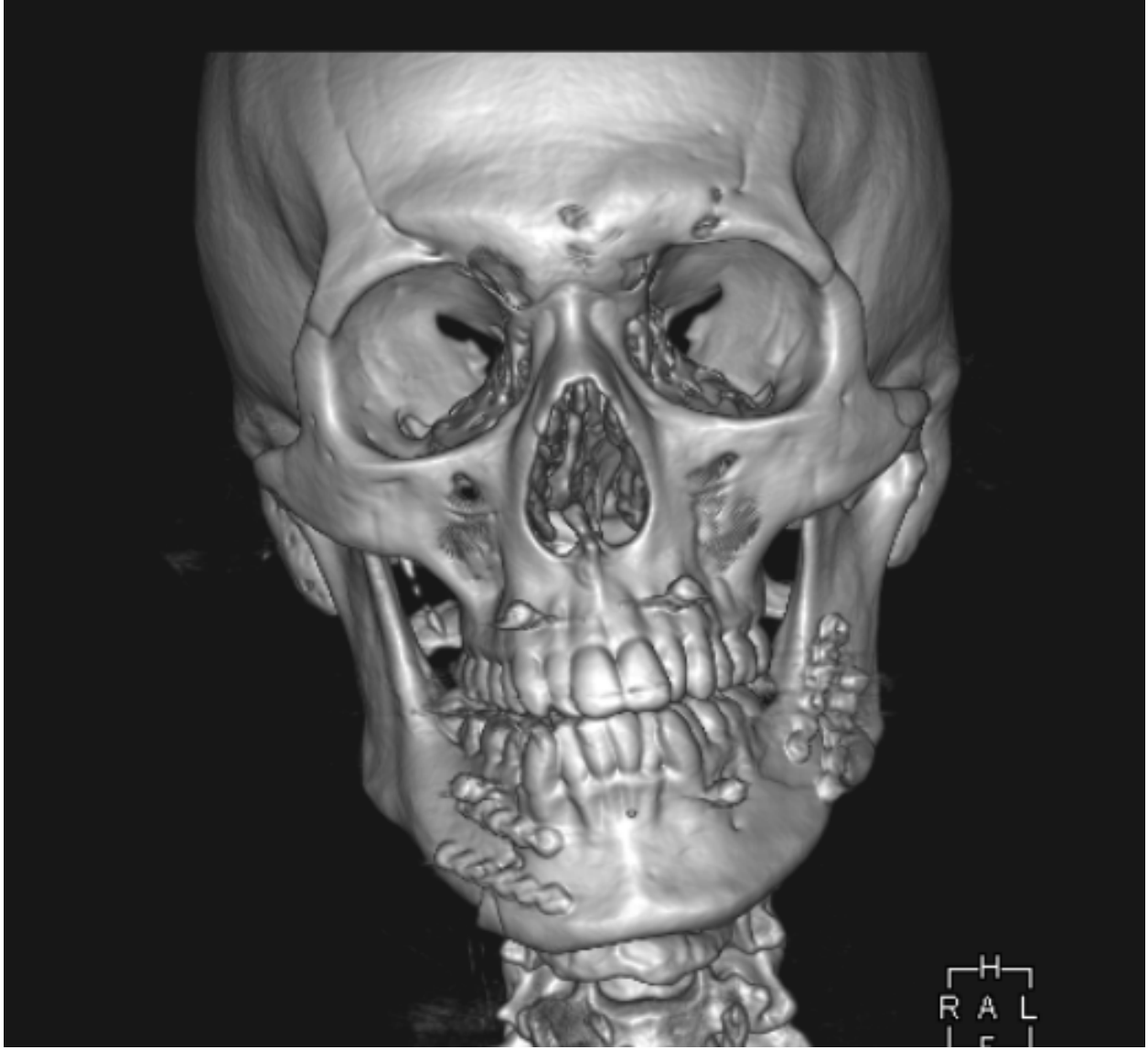
Keywords: General anesthesia, maxillofacial surgery, trauma, plaque, Gillies method, implant

Resim 1.
Figure 1.

*Deplase mandibula parasimfiz ve angulus kırığının bilgisayarlı tomografi (BT) görüntüsü.
Computed tomography (CT) image of displaced mandibular parasymphysis and angulus fracture*

resim 2.
Figure 2.

Titanyum plakalar ve vidalar kullanılarak açık redüksiyon ve fiksasyon (ORIF) ile tedavi edilen mandibular parasimfiz ve angulus kırığını gösteren bilgisayarlı tomografi (BT) görüntüsü.
Computed tomography (CT) image showing a mandibular parasymphysis and angulus fracture treated with open reduction and fixation (ORIF) using titanium plates and screws.

SS-132

**Bifosfonat Kullanımına Bağlı MRONJ Riski Taşıyan Hastalarda Spontan Mandibular Korpus
Kırıklarının Ekstraoral Cerrahi Yaklaşım ile Tedavisi: İki Olguluk Vaka Serisi ve Literatür Derlemesi**

Tolgahan KARA

*Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Tokat*

GİRİŞ: Spontan mandibular kırıkların oluşumu nadir olmakla birlikte önemlidir, çünkü bu yaralanmalar çoğunlukla atrofi nedeniyle zayıf mandibular kemiklere sahip yaşlı hastaları etkiler. Bu hastalarda osteoporoz tedavisinde bifosfonat kullanımı ek zorluklar yaratır çünkü bifosfonatlar ilaca bağlı çene osteonekrozu (MRONJ) riskini önemli ölçüde artırır. Menopozun erken başlaması, kemik yapısında bozulmaya ve kırıklara karşı duyarlılığın artmasına neden olan ek kemik metabolik sorunlarına yol açar. Yazarlar, yüksek MRONJ riski taşıyan hastalarda spontan mandibular gövde kırıklarının harici cerrahi tekniklerle tedavi edildiği iki vakayı tanımlamaktadır.

VAKA SUNUMU: 67 ve 75 yaşlarında iki kadın hasta spontan gelişmiş alt çene kırığı şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Her ikisinin de anamnezinde 40 yaş öncesi menapoz başlangıcı osteoporöz nedeniyle uzun süreli IV bisfosfonat kullanım öyküsü bulunmaktadır. Radyografik incelemelerinde mandibula sol taraf korpusta unfavourabl kırıklar tespit edilmiştir. Hastalarda açık redüksiyon ve internal fiksasyon yapılması planlanmış ancak MRONJ riski nedeniyle ekstraoral submandibular yaklaşım tercih edilmiştir. Her iki vaka da enfeksiyon, sinir hasarı, yara komplikasyonları, yanlış kaynama veya MRONJ belirtileri olmadan sorunsuz bir postoperatif iyileşme süreci geçirdi. En az 6 aylık takiplerde tatmin edici fonksiyonel ve estetik sonuçlar gözlenmiştir.

SONUÇ: Bisfosfonat alan atrofik çeneli hastalarda spontan mandibular kırıkların tedavisi, kişiselleştirilmiş stratejik planlama gerektirir. Ekstraoral cerrahi yaklaşımla açık redüksiyon ve internal fiksasyon, MRONJ risklerini azaltan ve aynı zamanda başarılı iyileşme ve fonksiyonel iyileşme sağlayan güvenli bir tedavi yaklaşımı sunar.

Anahtar Kelimeler: atrofik mandibula, ekstraoral cerrahi yaklaşım, MRONJ, spontan kırık

Treatment of Spontaneous Mandibular Body Fractures in Patients at Risk of MRONJ Associated with Bisphosphonate Use Using an Extraoral Surgical Approach: A Two-Case Series and Literature Review

Tolgahan KARA

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Tokat Gaziosmanpasa University Dentistry Faculty, Tokat, Turkey

OBJECTIVE: The occurrence of spontaneous mandibular fractures remains infrequent yet important because these injuries mainly impact elderly patients who have weak mandibular bones from atrophy. The use of bisphosphonates for osteoporosis treatment in these patients creates additional challenges because bisphosphonates strongly increase the risk of medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ). The early start of menopause creates additional bone metabolic problems, which result in deteriorating bone structure and increased susceptibility to fractures. The authors describe two cases where external surgical techniques treated spontaneous mandibular body fractures in patients who faced high MRONJ risks.

CASE PRESENTATION: Two female patients aged 67 and 75 presented to our clinic with complaints of spontaneous mandibular fractures. Both patients had a history of long-term intravenous bisphosphonate use due to osteoporosis with menopause onset before the age of 40. Radiographic examinations revealed unfavourable fractures in the left mandibular body. Open reduction and internal fixation were planned for both patients; however, due to the risk of MRONJ, an extraoral submandibular approach was preferred. Both cases underwent a smooth postoperative recovery process without infection, nerve damage, wound complications, malunion, or signs of MRONJ. Satisfactory functional and aesthetic outcomes were observed at follow-ups of at least 6 months.

RESULT: The treatment of spontaneous mandibular fractures in patients with atrophic jaws who take bisphosphonates needs personalized strategic planning. Open reduction and internal fixation with extraoral surgical approach provides a secure treatment approach that reduces MRONJ risks while delivering successful healing and functional recovery.

Keywords: atrophic mandible, extraoral surgical approach, MRONJ, spontaneous fracture

SS-133

Submandibular Yaklaşım ile Açık Redüksiyon ve Internal Fiksasyon Kullanılarak Osteomiyelite Bağlı Mandibula Ramus Non-Ünionunun Tedavisi: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Göksal KELDAL¹, Sefa ÇOLAK¹, Merve KUNDUZ KELDAL²

¹*tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı*

²*tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı*

GİRİŞ: Mandibulada açık redüksiyon ve rijit internal fiksasyona bağlı osteomiyelit gelişimi klinik pratikte nadir görülmektedir. Mandibula osteomiyeliti yalnızca kemik iliğini değil, aynı zamanda kortikal ve spongioz kemiği ve periostu da içine alan bir enflamasyondur. Mandibulanın kanlanması esas olarak a. alveolaris inferior ve çevre yumuşak dokular ile sağlanır; bu durum maksillaya kıyasla daha zayıftır. Bu nedenle mandibula osteomiyeliti, maksilla osteomiyelitin'e göre daha sık görülmektedir.

VAKA SUNUMU: Bu olgu sunumunda, mandibula ramus kırığının intraoral açık redüksiyonunu takiben gelişen osteomiyelit enfeksiyonunun tedavisi, submandibular yaklaşım ile gerçekleştirilen açık redüksiyon ve literatür derlemesi sunulmaktadır.

Yetmiş iki yaşındaki erkek hasta, mandibula kırığının ilk açık redüksiyonundan iki ay sonra kliniğimize başvurdu. Şikâyetleri arasında yüz ağrısı, ağız açmada zorluk ve mandibulada deviasyon mevcuttu. Klinik muayenede sağ mandibula posterior bölgede şişlik, kızarıklık ve püy akışı gözlemlendi. CBCT analizinde sağ mandibula bölgesinde osteomiyelit ve non-union tespit edildi. Hastalığın ileri evresi ve belirgin kemik inflamasyonu nedeniyle, yoğun antibiyotik tedavisinin ardından ekstraoral yaklaşımla kırıkların redüksiyonu ve rijit fiksasyonu planlandı.

SONUÇ: Mandibula kırıklarının açık redüksiyonunu takiben nadiren osteomiyelit gelişebilir. Açık redüksiyon sonrasında osteomiyelit gelişimini önlemek için konservatif tedavi süresince düzenli ve sıkı bir takip yapılmalıdır. Fraktüre bağlı mandibula osteomiyeliti geliştiğinde ise, hastalık hızlı ilerleyebileceğinden erken ve uygun tedavi seçimi büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Fraktür, Açık Redüksiyon, Osteomiyelit, Submandibular Yaklaşım

Treatment of Mandibular Ramus Non-Union Due to Osteomyelitis by Open Reduction and Internal Fixation via Submandibular Approach: A Case Report and Review of the Literature

Göksal KELDAL¹, Sefa ÇOLAK¹, Merve KUNDUZ KELDAL²

¹tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty Of Dentistry, Department Of Oral And Maxillofacial Surgery.

²tokat Gaziosmanpaşa University, Faculty Of Dentistry, Department Of Orthodontics.

OBJECTIVE: Mandibular osteomyelitis due to open reduction and internal rigid fixation is rare in clinical practice. Mandibular osteomyelitis is an inflammation involving not only the bone marrow but also the cortical and cancellous bone and periosteum. The blood supply of the mandible is mainly provided by the inferior alveolar artery and peripheral soft tissues, which is weaker than that of the maxilla. Therefore, mandibular osteomyelitis is more common than osteomyelitis of the maxilla

CASE PRESENTATION: This case report presents the treatment of osteomyelitis infection after intraoral open reduction of mandibular ramus fracture, open reduction of mandible by submandibular approach and literature review.

A 72-year-old male patient presented to our clinic two months after the first open reduction of the mandible with facial pain, difficulty in opening the mouth and mandibular deviation. On examination, swelling, redness and pus flow were observed in the posterior region of the right mandible. CBCT scan analysis revealed osteomyelitis and nonunion on the right mandibular side from the pre-surgery. Due to the advanced state of the disease and significant bone inflammation, treatment was planned as reduction and rigid fixation of the fractures through an extraoral approach after intensive antibiotic therapy.

RESULT: Osteomyelitis may rarely develop after open reduction of mandibular fractures. To prevent the development of osteomyelitis after open reduction, a regular and strict follow-up should be performed throughout the conservative treatment. When mandibular osteomyelitis occurs due to fracture, early and appropriate treatment selection is important because osteomyelitis can progress rapidly.

Keywords: Mandible Fracture, Open Reduction, Osteomyelitis, Submandibular Approach

SS-134

Le Fort I Osteotomisinde Risk Yönetimi: Desenden Palatinal Arterin Anatomik Konumu

yusuf ÖZDEMİR

Erciyes Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kayseri

AMAÇ: Le Fort I osteotomisi sırasında intraoperatif kanama, cerrahi güvenliği tehdit eden en önemli komplikasyonlardan biridir. Bu çalışmanın amacı, desenden palatinal arterin (DPA) anatomik konumunu incelemek ve bu konumun yaş, cinsiyet ve dentofasiyal deformite tipi ile ilişkisini değerlendirmektir.

YÖNTEM: Çalışmaya, 17–50 yaş aralığında ortognatik cerrahi planlanan 88 hasta (54 kadın, 34 erkek) dahil edilmiştir. Hastaların 11'i iskeletsel Sınıf II (ANB > 4°, yaş ort. 21,18 yıl), 77'si ise iskeletsel Sınıf III (ANB < 0°, yaş ort. 22,10 yıl) grubunda yer almıştır. Preoperatif konik ışınli bilgisayarlı tomografi görüntülerinde, DPA'nın apertura priformis'e (AP) göre anterior mesafesi, pterygomaksiller fissüre (PTM) göre posterior mesafesi ve maksiller posterior uzunluk ölçülmüştür. Veriler cinsiyet, deformite tipi ve yaş (<20 ve ≥20) gruplarına göre karşılaştırılmış; istatistiksel analizlerde bağımsız örneklem t-testi ve Mann Whitney U testi kullanılmıştır.

BULGULAR: DPA'nın AP'ye göre anterior ve PTM'ye göre posterior mesafeleri açısından cinsiyetler arasında anlamlı farklılık saptanmıştır ($p < 0,05$). Ayrıca, ≥20 yaş grubunda DPA'nın PTM'ye göre posterior uzaklığı anlamlı derecede daha kısa bulunmuştur ($p < 0,05$).

SONUÇ: DPA'nın anatomik konumu, cinsiyet ve yaşa bağlı değişkenlik göstermektedir. Bu yapının preoperatif olarak değerlendirilmesi, Le Fort I osteotomisi sırasında kanama riskinin azaltılmasına ve cerrahi güvenliğin artırılmasına katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: desenden palatinal arter, Le Fort I osteotomisi, konik ışınli bilgisayarlı tomografi, risk yönetimi, ortognatik cerrahi

Risk Management in Le Fort I Osteotomy: Anatomical Position of the Descending Palatine Artery

Yusuf ÖZDEMİR

Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Intraoperative bleeding during Le Fort I osteotomy is one of the most critical complications that can compromise surgical safety. The aim of this study was to investigate the anatomical position of the descending palatine artery (DPA) and to evaluate its relationship with age, gender, and type of dentofacial deformity.

METHODS: The study included 88 patients (54 females, 34 males) aged 17–50 years who were scheduled for orthognathic surgery. Of these, 11 were classified as skeletal Class II (ANB > 4°, mean age 21.18 years) and 77 as skeletal Class III (ANB < 0°, mean age 22.10 years). Preoperative cone-beam computed tomography (CBCT) images were used to measure the anterior distance of the DPA from the apertura piriformis (AP), the posterior distance from the pterygomaxillary fissure (PTM), and the posterior maxillary length. Data were compared according to gender, deformity type, and age groups (<20 and ≥20). Statistical analyses were performed using independent sample t-test and Mann–Whitney U test.

RESULT: Significant differences were observed between genders regarding both anterior distance to the AP and posterior distance to the PTM ($p < 0.05$). Moreover, in patients aged ≥20 years, the posterior distance of the DPA to the PTM was significantly shorter ($p < 0.05$).

CONCLUSION: The anatomical position of the DPA varies according to gender and age. Preoperative evaluation of this structure may contribute to reducing intraoperative bleeding risk and enhancing surgical safety during Le Fort I osteotomy.

Keywords: descending palatine artery, Le Fort I osteotomy, cone-beam computed tomography, risk management, orthognathic surgery

SS-135

Ortognatik Cerrahi ile İlgili Hasta Sorularını Yanıtlamada Yapay Zeka Dil Modellerinin Karşılaştırmalı Değerlendirmesi

Eda İZGİ¹, Yasemin TUNCA²

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kütahya

²Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı, Kütahya

AMAÇ: Son dönemde yapay zekâ tabanlı büyük dil modelleri, hasta bilgilendirmesinde potansiyel bir kaynak olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışmanın amacı, ortognatik cerrahi hakkında en sık sorulan hasta sorularına ChatGPT ve Gemini programlarının farklı sürümlerinin verdiği yanıtların doğruluk ve anlaşılabilirlik açısından değerlendirilmesidir.

YÖNTEM: En sık yöneltilen 20 hasta sorusu, alsoasked.com platformu ve literatür ile klinik gözlemler kullanılarak belirlenmiş ve ChatGPT (GPT-3.5, GPT-5) ile Gemini (Flash, Pro) sürümlerine yöneltilmiştir. Yanıtlar, biri ağız-diş-çene cerrahisi uzmanı, diğeri ortodontist olan iki akademisyen tarafından kör şekilde Doğruluk Puanlama Ölçeği ve Tıbbi Yapay Zekâ Kalite Ölçeği (QAMAI) kullanılarak değerlendirilmiştir. Tanımlayıcı istatistikler hesaplanmış ve gruplar arası farklar tek yönlü ANOVA ile incelenmiş; anlamlı farklarda Tukey HSD testi uygulanmıştır ($p < 0,05$).

BULGULAR: Dört yapay zekâ programının ortognatik cerrahiyle ilgili yanıtlarının doğruluk puanları Gemini Pro 1,85, ChatGPT (GPT-5) 1,83, Gemini Flash 1,80 ve ChatGPT (GPT-3.5) 1,60 olarak bulunmuş ve programlar arasında anlamlı fark saptanmamıştır ($p = 0,205$). Ortalama QAMAI skorları ise Gemini Pro 24,03, Gemini Flash 22,33, ChatGPT (GPT-5) 22,25 ve ChatGPT (GPT-3.5) 20,50 olarak ölçülmüş; ANOVA testi programlar arasında anlamlı fark olduğunu göstermiş ve Tukey HSD testi farkın yalnızca ChatGPT (GPT-3.5) ile Gemini Pro arasında anlamlı olduğunu ortaya koymuştur ($p = 0,005$; $p = 0,002$, Tablo 2).

SONUÇ: Yapay zekâ platformlarının ortognatik cerrahiyle ilgili yanıtları genel olarak kabul edilebilir doğruluk ve kaliteye sahip olsa da, tüm sorulara doğru yanıt vermemekte ve her zaman güvenilir kaynaklara dayanmamaktadır. Bu nedenle, major cerrahilerde %100 doğruluk sağlanmadıkça yapay zekânın tek başına hasta bilgilendirmesinde kullanılması uygun değildir.

Anahtar Kelimeler: Ortognatik cerrahi, Yapay zekâ, Büyük dil modelleri, Hasta bilgilendirme, Doğruluk puanı, Tıbbi Yapay Zekâ Kalite Ölçeği

Comparative Evaluation of Artificial Intelligence Language Models in Answering Patient Questions About Orthognathic Surgery

Eda İZGİ¹, Yasemin TUNCA²

¹Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

²Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Orthodontics, Kütahya

OBJECTIVE: Large language models (LLMs) based on artificial intelligence (AI) have recently emerged as a potential tool for patient education. This study aimed to evaluate the accuracy and comprehensibility of responses provided by different versions of ChatGPT and Gemini to the most frequently asked patient questions about orthognathic surgery.

METHODS: The 20 most common patient questions were identified using the alsoasked.com platform, literature review, and clinical observations, and submitted to ChatGPT (GPT-3.5, GPT-5) and Gemini (Flash, Pro). Responses were independently assessed in a blinded manner by two academics, one oral and maxillofacial surgeon and one orthodontist, using the Accuracy Scoring Scale and the Medical Artificial Intelligence Quality Scale (QAMAI). Descriptive statistics were calculated, and differences between groups were analyzed using one-way ANOVA; Tukey HSD test was applied for significant differences ($p < 0.05$).

RESULT: The mean accuracy scores of the four AI programs for orthognathic surgery questions were 1.85 for Gemini Pro, 1.83 for ChatGPT (GPT-5), 1.80 for Gemini Flash, and 1.60 for ChatGPT (GPT-3.5), with no significant differences between programs ($p = 0.205$). The mean QAMAI scores were 24.03 for Gemini Pro, 22.33 for Gemini Flash, 22.25 for ChatGPT (GPT-5), and 20.50 for ChatGPT (GPT-3.5). ANOVA indicated significant differences between programs, and Tukey HSD test revealed that the difference was significant only between ChatGPT (GPT-3.5) and Gemini Pro ($p = 0.005$; $p = 0.002$).

CONCLUSION: AI platforms provided responses with generally acceptable accuracy and quality but did not answer all questions correctly or consistently rely on reliable sources. Therefore, in major surgeries, AI should not be used alone for patient education unless 100% accuracy can be ensured.

Keywords: Orthognathic surgery, Artificial intelligence, Large language models, Patient education, Accuracy score, Medical Artificial Intelligence Quality Scale

SS-136

Sendromlara Özgü Faktörlerin Ortognatik Cerrahiye Etkileri

Nihat AKBULUT¹, Metehan KESKİN¹, Alperen BOR¹, Nilay KARABULUT AYDIN²

¹Ondokuz Mayıs Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Samsun

²Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı, Trabzon

GİRİŞ: Sendromik hastalarda ortognatik cerrahi, klasik olgulardan farklı olarak kraniyofasiyal deformiteler, hava yolu problemleri, kemik kalitesindeki değişiklikler ve önceki cerrahi girişimlerin oluşturduğu yapısal sınırlılıklar nedeniyle oldukça karmaşık bir süreçtir. Literatürde bu hasta grubunda cerrahi planlamanın multidisipliner yaklaşım gerektirdiği ve komplikasyon riskinin daha yüksek olduğu bildirilmektedir. Son yıllarda sanal cerrahi planlama ve titiz preoperatif değerlendirmelerin, cerrahi başarının artırılmasında önemli katkılar sağladığı sistematik derlemelerde vurgulanmaktadır.

Bu sunumda, ortognatik cerrahi planlaması ve tedavisi yapılan iki sendromik hastaya ait deneyimler paylaşılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sunulacak 2 vakanın ilkinde Treacher Collins sendromu, ikincisinde Gorlin-Goltz sendromu bulunmaktadır. Hastalar preoperatif olarak kapsamlı bir şekilde değerlendirilip sahip oldukları kraniyofasiyal deformitelere uygun olarak cerrahi planlamaları yapıldıktan sonra iki hastaya da çift çene ortognatik cerrahi uygulandı.

SONUÇ: Sendromik olgularda ortognatik cerrahi, klasik deformite vakalarına göre daha fazla dikkat, deneyim ve multidisipliner iş birliği gerektirir. Literatür verileri, uygun planlama ile stabil ve tatmin edici sonuçların elde edilebildiğini göstermektedir. Ancak komplikasyon risklerini azaltmak için sendroma özgü anatomik varyasyonların titizlikle değerlendirilmesi ve uzun dönemli takip kritik öneme sahiptir. Bu iki vaka, sendroma özgü faktörlerin cerrahiye etkisini ve cerrahın karşılaştığı güçlükleri ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ortognatik Cerrahi, Kraniyofasiyal Deformite, Gorlin Goltz, Treacher Collins

Impact of Syndrome-Specific Factors on Orthognathic Surgery

Nihat AKBULUT¹, Metehan KESKİN¹, Alperen BOR¹, Nilay KARABULUT AYDIN²

¹*Ondokuz Mayıs University Faculty Of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Samsun*

²*Karadeniz Technical University, Faculty of Dentistry, Department of Orthodontics, Trabzon*

OBJECTIVE: Orthognathic surgery in syndromic patients is more complex than in conventional cases due to craniofacial deformities, airway problems, altered bone quality, and sequelae of previous interventions. The literature highlights the need for multidisciplinary treatment planning and reports a higher risk of complications in such cases. Recent systematic reviews emphasize that virtual surgical planning and meticulous preoperative evaluation are critical in improving surgical outcomes. This presentation reports two syndromic patients treated with bimaxillary orthognathic surgery.

CASE PRESENTATION: The first of the two cases presented involved Treacher Collins syndrome, and the second involved Gorlin-Goltz syndrome. After comprehensive preoperative evaluation and surgical planning tailored to their craniofacial deformities, both patients underwent bimaxillary orthognathic surgery.

RESULT: Orthognathic surgery in syndromic cases requires greater attention, surgical expertise, and multidisciplinary collaboration compared with standard deformity cases. Evidence in the literature indicates that stable and satisfactory results can be achieved with appropriate planning. Nevertheless, to minimize the risk of complications, careful assessment of syndrome-specific anatomical variations and long-term follow-up are essential. These two cases illustrate the influence of syndrome-specific factors on surgical planning and highlight the challenges faced in operative management.

Keywords: Orthognathic Surgery, Craniofacial Deformity, Gorlin-Goltz, Treacher Collins

SS-137

**Bimaksiller Ortognatik Cerrahi Sırasında Ani Gelişen Trigeminkardiyak Refleks: Nadir Olgu
Sunumu Ve Literatür İncelemesi**

Seray ÖZTÜRK, Yasemin AKÇAALAN, Ayşegül Mine TÜZÜNER

Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Trigeminkardiyak refleks (TKR), trigeminal sinir veya dallarının mekanik ya da elektriksel uyarımı sonucunda ortaya çıkan parasempatik efferent yanıtın sebep olduğu bradikardi, hipotansiyon ve ileri olgularda asistol ile karakterize önemli bir fizyolojik bir yanıtıdır. Tarihsel olarak ilk kez oftalmik cerrahi sırasında “okülokardiyak refleks” adıyla tanımlanmıştır. Daha sonra kraniyofasiyal iskelet ve yumuşak dokuların doğrudan manipülasyonunu içeren maksillofasiyal cerrahi girişimlerde, özellikle Le Fort I osteotomileri ile bilateral sagittal split osteotomilerde bu refleksin klinik olarak ortaya çıkabileceği rapor edilmiştir. Bu çalışmanın amacı, kliniğimizde Le Fort I osteotomide pterigomaksiller birleşimin ayrılması esnasında yaşanmış olan TKR sonucu ortaya çıkan asistol olgusunu sunmak, durumun intraoperatif yönetiminde etkili önlemleri literatür ışığında vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: Kliniğimizde sınıf III maloklüzyonun tedavisi amacıyla genel anestezi altında gerçekleştirilen ortognatik cerrahi esnasında TKR gelişen 26 yaşındaki erkek olgu sunulmaktadır. Düzenli ilaç kullanımı olmayan hastanın anamnezinde geçirilmiş dudak damak yarığı ve rinoplasti cerrahi öyküsü bulunmakta olup preanestezi değerlendirilmede sigara kullanımı sebebiyle ASA II olarak sınıflandırıldı. Ortognatik cerrahinin Le Fort I osteotomi aşamasında pterigomaksiller birleşimin ayrılması esnasında tetiklenen refleks sonucu ani bradikardi yaşandı ve asistol gelişti. Anestezi uzmanının uyarısı ile duruma sebep olan manevranın durdurulmasıyla normal kardiyak ritme geri döndü.

SONUÇ: Ortognatik cerrahide TKR, dikkatli izlem ve hızlı müdahale gerektiren önemli bir risktir. Cerrahi ve anestezi ekipleri arasında yakın koordinasyon ile dokuların nazik ve kontrollü manipülasyonu ve hassas cerrahi enstrümantasyon, refleksin tetiklenme olasılığını azaltabilecek etkili önlemler arasında yer almaktadır.

Anahtar Kelimeler: Le Fort I Osteotomi, Ortognatik Cerrahi, Trigeminkardiyak Refleks

Trigemino-cardiac Reflex In Bimaxillary Orthognathic Surgery: A Rare Case Report And Review Of The Literature

Seray ÖZTÜRK, Yasemin AKÇAALAN, Ayşegül Mine TÜZÜNER
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: The trigeminocardiac reflex (TCR) is a significant physiological response triggered by mechanical or electrical stimulation of the trigeminal nerve or its branches. This parasympathetic efferent reflex is characterized by sudden bradycardia, hypotension, and, in severe cases, asystole. Initially described in ophthalmic surgery as the oculocardiac reflex, TCR has since been reported in maxillofacial procedures involving direct manipulation of skeletal and soft tissue structures, particularly during Le Fort I osteotomies and bilateral sagittal split osteotomies. Awareness of this phenomenon is essential for surgical and anesthesia teams to anticipate intraoperative complications and optimize patient safety.

CASE PRESENTATION: We present the case of a 26-year-old male patient with Class III malocclusion who underwent bimaxillary orthognathic surgery under general anesthesia. The patient had a medical history of cleft lip and palate, as well as having undergone rhinoplasty surgery. They were classified as ASA II during the pre-anaesthetic evaluation due to smoking. During the Le Fort I osteotomy, pterygomaxillary disjunction triggered a sudden decrease in heart rate, followed by asystole. Upon immediate cessation of the maneuver, spontaneous cardiac activity resumed without requiring advanced resuscitation. The surgery was completed successfully, and the patient's postoperative recovery was uneventful, with no further cardiac events observed during follow-up.

RESULT: Despite being rare, TCR constitutes a potentially life-threatening event during orthognathic surgery. Meticulous intraoperative monitoring, delicate and well-controlled tissue handling, and close collaboration between the surgical and anesthesia teams are essential to reduce its occurrence and ensure effective management. Recognizing its clinical manifestations and responding without delay remain critical for maintaining patient safety in maxillofacial surgery.

Keywords: Le Fort I Osteotomy, Orthognathic Surgery, Trigemino-cardiac Reflex

SS-138

Kişiye Özel Genioplasti Kesi Rehberlerinin Çene Ucu Cerrahisine Katkıları: Vaka Serisi

Yusuf Bekir KARA, Merve ÖZTÜRK MUHTAR, Sabahat Zeynep YEY ÖZKESKİN, Erol CANSIZ
İstanbul Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Çene ucu, yüzün estetik uyumu açısından önemli bir bileşendir. Genioplasti çene ucunun konumunun değiştirilmesini mümkün kılan cerrahi bir yöntemdir. Bu vaka serimizde, dentofasiyal deformiteye sahip hastalarda uygulanan genioplasti cerrahisinde, erişilebilir yazılımlar kullanılarak bilgisayar destekli tasarımı ve üretimi gerçekleştirilen kişiye özel genioplasti kesi rehberlerinin cerrahi sürece etkileri sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Maksillada Le Fort I osteotomisi, mandibulada bilateral sagittal split ramus osteotomisi ve çene ucunda genioplasti planlanan üç hastada kişiye özel Genioplasti kesi rehberleri kullanılmıştır. Rehber tasarımlarının tamamı, oklüzyon aracılığıyla rehberin stabilizasyonunu sağlayan ve final splintten oluşan bir üst parça, kesi hattını belirleyen bir alt parça ve bu iki komponenti birbirine bağlayan dayanak elemanlardan oluşmaktadır. Rehber mandibular dişler üzerine oturtularak yerleştirilmiş ve piezoelektrik cihazla osteotomi hatları işaretlenmiştir. Ardından rehberin alt parçası işaretli yerlerinden kırılarak çıkarılmış ve osteotomi salınlı testere ile tamamlanmıştır. Çene ucu segmenti, planlanan pozisyona uygun şekilde konumlandırılıp fiksasyon sağlanmıştır.

SONUÇ: Geleneksel yöntemlerle gerçekleştirilen genioplasti operasyonlarında, cerrahin intraoperatif değerlendirmesine ve deneyimine bağlı olarak değişken sonuçlar ortaya çıkabilmektedir. Özellikle diş kökleri, mental foramen ve inferior alveolar sinir gibi anatomik yapıların yakın çevresinde yapılan osteotomilerde hata payı, komplikasyon riskini artırabilmektedir. Bu nedenle, sanal cerrahi planlama ve bilgisayar destekli tasarım/üretim teknolojilerinin entegrasyonu önem kazanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi Rehber, Çene ucu cerrahisi, Ortognatik cerrahi

Contributions of Customized Genioplasty Osteotomy Guides to Chin Surgery: A Case Series

Yusuf Bekir KARA, Merve ÖZTÜRK MUHTAR, Sabahat Zeynep YEY ÖZKESKİN, Erol CANSIZ
Department of Oral and maxillofacial surgery, İstanbul University, İstanbul

OBJECTIVE: The chin is an important component in terms of the aesthetic harmony of the face. Genioplasty is a surgical method that allows the position of the chin to be corrected. In this case series, we present the effects of customized genioplasty osteotomy guides, designed and manufactured using computer-aided design and manufacturing with accessible software, on the surgical process in patients with dentofacial deformities who underwent genioplasty surgery.

CASE PRESENTATION: Customized genioplasty osteotomy guides were used in three patients scheduled for Le Fort I osteotomy in the maxilla, bilateral sagittal split ramus osteotomy in the mandible, and genioplasty at the chin. All guide designs consisted of an upper part, which stabilized the guide through occlusion and included the final splint, a lower part that defined the osteotomy line, and supporting elements connecting these two components. The guide was placed over the mandibular teeth, and the osteotomy lines were marked using a piezoelectric device. Then, the lower part of the guide was broken off at the marked locations and the osteotomy was completed with a reciprocating saw. The chin segment was positioned appropriately in the planned position and fixation was achieved.

RESULT: In genioplasty procedures performed using traditional methods, variable results may occur depending on the surgeon's intraoperative assessment and experience. Especially osteotomies performed near anatomical structures such as tooth roots, the mental foramen, and the inferior alveolar nerve, the margin of error can increase the risk of complications. Therefore, the integration of virtual surgical planning and computer-aided design/manufacturing technologies is gaining importance.

Keywords: Surgical guide, Genioplasty, Orthognathic surgery

SS-139

Mandibular Asimetriye Sahip Post-Pubertal Sınıf III Hastaların Ortognatik Cerrahi Tedavisi: 5 Olgu Sunumu

İlayda ATASOY DEMİRTAŞ, İbrahim Erhan GELGÖR
Uşak Üniversitesi, Ortodonti Ana Bilim Dalı, Uşak

GİRİŞ: İskeletsel Sınıf III maloklüzyon, estetik kaygılar, fonksiyonel bozukluklar ve psikososyal etkilerle ilişkili sık görülen bir dentofasiyal deformitedir. Postpubertal bireylerde, özellikle mandibular asimetri varlığında, optimal düzeltme genellikle ortodontik–ortognatik cerrahi kombinasyonu ile sağlanmaktadır. Bu olgu serisi, beş hastanın tanı, tedavi ve takip süreçlerini sunmakta ve güncel literatürle karşılaştırmaktadır.

VAKA SUNUMU: 2019–2023 yılları arasında Uşak Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ortodonti Anabilim Dalı'na başvuran dört kadın ve bir erkek iskeletsel Sınıf III hasta değerlendirilmiştir.

Vaka 1: 36 yaşındaki kadın hasta mandibular prognatizm ve fasiyal asimetri nedeniyle Kasım 2022'de ortognatik cerrahi uygulanmış, 30 aylık takipte stabil sonuçlar elde edilmiştir.

Vaka 2: Mandibular prognatizm ve asimetri şikayeti olan 20 yaşındaki kadın hastaya Şubat 2023'te ortognatik cerrahi uygulanmış, 18 aylık takipte stabilite ve estetik iyileşme sağlanmıştır.

Vaka 3: 18 yaşındaki kadın hasta, hassasiyet ve mandibular asimetri ile başvurmuştur. Şubat 2024'te ortognatik cerrahi uygulanmış, 12 aylık takipte fonksiyonel ve estetik düzelme gözlenmiştir.

Vaka 4: 18 yaşındaki erkek hasta mandibular prognatizm ve alt dudak protrüzyonu nedeniyle Mayıs 2024'te opere edilmiş, 10 aylık takipte stabil sonuç elde edilmiştir.

Vaka 5: 19 yaşındaki kadın hasta, çene asimetrisi ile Mayıs 2025'te cerrahi tedavi uygulanmış, 3 aylık erken dönem takibi yapılmıştır.

Ortognatik cerrahi planlaması için KLS Martin IPS Case Designer kullanılmıştır. Tüm hastalarda standart radyolojik kontroller 3–6 ay ve sonrasında 6 ay aralıklarla uygulanmıştır.

SONUÇ: Takip süreleri 3–30 ay arasında değişmiş, tüm hastalarda oklüzal ve iskeletsel stabilite korunmuştur. Bulgular, iskeletsel Sınıf III maloklüzyonun uzun dönemli tedavisinde multidisipliner ortodontik–cerrahi yaklaşımın etkinliğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: : İskeletsel Sınıf III maloklüzyon, Ortognatik Cerrahi, Fasiyal Asimetri

Orthognathic Surgery in Post-Pubertal Class III Patients With Mandibular Asymmetry: Presentation of 5 Cases

İlayda ATASOY DEMİRTAŞ, İbrahim Erhan GELGÖR
Department of Orthodontics, Uşak University, Uşak

OBJECTIVE: Skeletal Class III malocclusion is a dentofacial deformity associated with esthetic concerns, functional impairment, and psychosocial distress. In post-pubertal patients, particularly those with mandibular asymmetry, correction usually requires combined orthodontic–orthognathic surgical treatment. This case series presents the diagnosis, management, and follow-up of five patients, compared with current literature.

CASE PRESENTATION: Between 2019 and 2023, five patients (four females, one male) presented to the Department of Orthodontics, Faculty of Dentistry, Uşak University, with skeletal Class III malocclusion. Main complaints included facial asymmetry, mandibular prognathism, malocclusion, and chewing difficulties.

Case 1: A 36-year-old female with mandibular prognathism and asymmetry underwent orthognathic surgery in November 2022; 30-month follow-up showed stable results.

Case 2: A 20-year-old female with severe mandibular prognathism and asymmetry was treated in February 2023 with orthognathic surgery; 18-month follow-up confirmed stability and esthetic improvement.

Case 3: An 18-year-old female with amelogenesis imperfecta, open bite, and asymmetry underwent orthognathic surgery in February 2024; 12-month follow-up demonstrated functional and esthetic improvement.

Case 4: An 18-year-old male with prognathism and lower lip protrusion was treated in May 2024 with orthognathic surgery; 10-month follow-up showed skeletal stability.

Case 5: A 19-year-old female with bimaxillary retrusion and chin deviation underwent orthognathic surgery in May 2025; early 3-month follow-up showed satisfactory correction.

Virtual planning was performed with KLS Martin IPS Case Designer, and radiological evaluations were obtained at 3–6 months and at 6-month intervals thereafter.

RESULT: Follow-up periods of 3–30 months demonstrated stable occlusal and skeletal outcomes. Results support the effectiveness of interdisciplinary orthodontic–surgical management in long-term treatment of skeletal Class III malocclusion.

Keywords: Skeletal Class III malocclusion, Orthognathic surgery, Facial asymmetry

SS-141

Bilateral Kondil Kırığı Sonrası Gelişen Maloklüzyonun Ortognatik Cerrahi İle Yönetimi: Olgu Sunumu

Damla DEĞER¹, Tuncer AKDOĞAN², Mehmet Emre BENLİDAYI³, Mustafa ŞAHİN³

¹*Asistan, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye*

²*Profesör, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye*

³*Asistan, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı, Adana, Türkiye*

GİRİŞ: Mandibular kondil kırıkları sonrası gelişen maloklüzyon ve fonksiyonel bozukluklar, kapalı yöntemlerle tedavi edilen olgularda önemli bir klinik problem oluşturmaktadır. Bu çalışmada, bilateral kondil kırığı sonrası kapalı yöntemle tedavi edilmiş ancak malpozisyon nedeniyle anterior açık kapanış ve konuşma bozukluğu gelişen bir olgunun, bilateral sagittal split osteotomi (BSSO) ile tedavisinin sunulması amaçlanmıştır.

VAKA SUNUMU: Otuz beş yaşında kadın hasta, trafik kazası sonrası gelişen deplase bilateral kondil kırığı nedeniyle başka bir merkezde intermaksiller fiksasyon (IMF) ile iki hafta süreyle tedavi edilmiştir. Tedavi sonrası hastada belirgin anterior açık kapanış, maloklüzyon ve artikülasyon bozukluğu ortaya çıkmış, travmadan 2 ay sonra kliniğimize başvurmuştur. Yapılan muayenede fonksiyonel oklüzyon kaybı ve malunion saptanmıştır. Hastaya genel anestezi altında BSSO uygulanmış, final split tekniği ile oklüzyon düzeltilmiş ve rijit fiksasyon sağlanmıştır. Postoperatif takiplerde herhangi bir komplikasyon izlenmemiştir.

SONUÇ: Kapalı yöntem sonrası gelişen maloklüzyon ve fonksiyonel şikâyetlerde, eklem protezi gibi majör rekonstrüktif cerrahilere gerek kalmadan, BSSO ile fonksiyonel oklüzyonun yeniden tesis edilmesi mümkündür. Sunulan vaka, literatürle uyumlu olarak, kondil kırığı sonrası gelişen sekonder deformitelerde ortognatik cerrahinin güvenilir bir tedavi seçeneği olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bilateral Kondil Kırığı, Maloklüzyon, Ortognatik Cerrahi

Management of Malocclusion Following Bilateral Condylar Fracture with Orthognathic Surgery: A Case Report

Damla DEĞER¹, Tuncer AKDOĞAN², Mehmet Emre BENLİDAYI³, Mustafa ŞAHİN³

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Resident Adana, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Professor Adana, Turkey

³Department of Orthodontics, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Resident, Adana, Turkey

OBJECTIVE: Malocclusion and functional disorders developing after mandibular condylar fractures represent a significant clinical problem in cases managed with closed techniques. In this study, we present a case of a patient who developed anterior open bite and speech impairment due to malposition after closed treatment of bilateral condylar fractures, and who was successfully managed with bilateral sagittal split osteotomy (BSSO).

CASE PRESENTATION: A 35-year-old female patient had sustained displaced bilateral condylar fractures in a traffic accident and was treated with intermaxillary fixation (IMF) for two weeks at another center. Following treatment, the patient presented with a marked anterior open bite, malocclusion, and speech difficulties, and was referred to our clinic two months after the trauma. Clinical examination revealed loss of functional occlusion and malunion. The patient underwent BSSO under general anesthesia, during which the occlusion was corrected using the final split technique, and rigid fixation was achieved. No postoperative complications were observed during follow-up.

RESULT: In cases of malocclusion and functional complaints developing after closed treatment of condylar fractures, functional occlusion can be re-established with BSSO without the need for major reconstructive procedures such as joint prosthesis. Consistent with the literature, the present case demonstrates that orthognathic surgery is a reliable treatment option for secondary deformities following condylar fractures.

Keywords: Bilateral Condylar Fractures, Malocclusion, Orthognathic Surgery

post-op panoromik radyografi postoperative panoramic radiograph

Pre-op panoramik radyografi
Preoperative panoramic radiograph

SS-142

İzole Le Fort I Osteotomisi Sonrası Mentolabial Adaptasyonlar: Ön Çalışma

İlayda Cansu AYDIN¹, Yunus AYDIN², Muazzez SÜZEN¹, İbrahim Sina UÇKAN¹

¹*İstanbul Medipol Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

²*İstanbul Medipol Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ortodonti Anabilim Dalı, İstanbul, Türkiye*

AMAÇ: Sınıf III hastalarda izole maksiller cerrahi planlanırken, mandibular otorotasyon nedeniyle çene ve çene altı bölgelerde ortaya çıkacak sonuçları öngörmek zordur. Bu çalışmanın amacı, izole Le Fort I osteotomisi yapılan hastalarda maksiller hareketlerin mandibular otorotasyonla ilişkili olarak mentolabial bölgede meydana getirdiği değişiklikleri değerlendirmek ve bu değişikliklerin saat ya da saatin tersine rotasyonuna göre farklılaşıp farklılaşmadığını araştırmaktır.

YÖNTEM: Maksiller ilerletme miktarı 5 mm'den fazla olan ve izole Le Fort I osteotomisi uygulanmış 16 hasta mandibulanın rotasyon yönüne göre iki gruba ayrıldı. Grup I: saat yönünde (CW) rotasyon gösteren hastalar (n=9) ve Grup II: saat yönünün tersine rotasyon (CCW) gösteren hastalar (n=7). Hastaların preoperatif ve postoperatif 6. ayda alınan lateral sefalometrik radyografileri ve CBCT görüntülerinde mentolabial bölgedeki ölçümler arasındaki farklar analiz edildi.

BULGULAR: Ortalama maksiller ilerleme miktarı Grup I'de $6,4 \pm 2,3$ mm ve Grup II'de $6,3 \pm 2,1$ mm'dir. Ortalama rotasyon miktarı Grup 1'de $+2.86^\circ \pm 1.63$ ve Grup 2'de $-1.34^\circ \pm 1.42$ derecedir. CCW grubunda mentolabial açı ortalama $-0.22^\circ \pm 6.45^\circ$ azalma gösterirken, CW grubunda ortalama $-5.49^\circ \pm 15.98^\circ$ bulundu. Gruplar arasındaki fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmadı (bağımsız örneklem t-testi, $p>0.05$).

SONUÇ: İzole Le Fort I osteotomisi, mandibular otorotasyon sonucunda mentolabial bölgede ölçülebilir yumuşak doku değişikliklerine yol açmaktadır. Saat yönündeki rotasyon daha belirgin açı azalmasıyla ilişkilendirilmiş olsa da fark istatistiksel olarak anlamlı bulunmamıştır. Bu bulgular, yumuşak doku yanıtlarının mandibular otorotasyon yönünden bağımsız olarak gelişebileceğini düşündürmektedir. Üst keser eğimi ve dudak temas ilişkisi gibi perioral faktörlerin de mentolabial bölgedeki yumuşak doku uyumunu etkileyebileceği göz önünde bulundurularak, cerrahi planlamada hem iskeletsel rotasyon yönü hem de perioral morfolojik özellikler bütüncül biçimde değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Le Fort I, Mandibular otorotasyon, Mentolabial açı

Mentolabial Adaptations Following Isolated Le Fort I Osteotomy: A Preliminary Study

İlayda Cansu AYDIN¹, Yunus AYDIN², Muazzez SÜZEN¹, İbrahim Sina UÇKAN¹

¹Department of Oral & Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Istanbul Medipol University, Istanbul, Türkiye

²Department of Orthodontics, Faculty of Dentistry, Istanbul Medipol University, Istanbul, Türkiye

OBJECTIVE: Predicting the outcomes that occur in the chin and submental regions due to mandibular autorotation is challenging when planning isolated maxillary surgery in Class III patients. The aim of this study was to evaluate the changes in the mentolabial region associated with mandibular autorotation following isolated Le Fort I osteotomy, and to investigate whether these changes differ according to clockwise or counterclockwise rotation.

METHODS: Sixteen patients who underwent isolated Le Fort I osteotomy with maxillary advancement greater than 5 mm were divided into two groups according to the direction of mandibular rotation: Group I: clockwise (CW) rotation (n=9), and Group II: counterclockwise (CCW) rotation (n=7). Differences in mentolabial region measurements between preoperative and 6-month postoperative lateral cephalometric radiographs and CBCT images were analyzed.

RESULT: The mean maxillary advancement was 6.4 ± 2.3 mm in Group I and 6.3 ± 2.1 mm in Group II. The mean rotation was $+2.86^\circ \pm 1.63$ in Group I and $-1.34^\circ \pm 1.42$ in Group II. In the CCW group, the mentolabial angle showed a mean decrease of $-0.22^\circ \pm 6.45^\circ$, while in the CW group the mean decrease was $-5.49^\circ \pm 15.98^\circ$. The difference between the groups was not statistically significant (independent samples t-test, $p>0.05$).

CONCLUSION: Isolated Le Fort I osteotomy results in measurable soft tissue changes in the mentolabial region as a consequence of mandibular autorotation. Although clockwise rotation was associated with a more pronounced reduction in the mentolabial angle, the difference was not statistically significant. These findings suggest that soft tissue responses may develop independently of the direction of mandibular autorotation. Considering that perioral factors such as upper incisor inclination and lip contact relationship may also influence soft tissue adaptation in the mentolabial region, both skeletal rotation direction and perioral morphological characteristics should be evaluated comprehensively in surgical planning.

Keywords: Le Fort I, Mandibular autorotation, Mentolabial angle

SS-143

Temporomandibular Eklem Patolojilerinin Tanı ve Cerrahi Yönetimi

Süleyman VURAT, Nihat AKBULUT

Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Samsun

GİRİŞ: Temporomandibular eklem (TME) patolojileri, çiğneme sistemi fonksiyonlarını doğrudan etkileyen ve hastalarda ağrı, eklem sesi, ağız açmada kısıtlılık ile estetik sorunlara yol açabilen geniş bir hastalık grubunu kapsamaktadır. Klinik semptomların çeşitliliği nedeniyle doğru tanı koymak güçtür ve multidisipliner yaklaşım gerektirir. Tanıda görüntüleme yöntemleri, özellikle manyetik rezonans görüntüleme (MR), kritik bir rol oynamaktadır.

Bu sunumda üç hastada gelişen TME patolojilerin tanı ve tedavisinde kullanılan yöntemler sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: İlk vaka 69 yaşında kadın hasta olup sağ preauriküler bölgede ağrı, ağız açmada kısıtlılık ve şişlik şikayetleriyle başvurdu. İkinci vaka 52 yaşında kadın hasta kulakta dolgunluk, tinnitus, preauriküler şişlik ve ağız açmada ağrı şikayetleriyle kliniğimize başvurdu. Üçüncü vaka 76 yaşında kadın hasta eklem bölgesinde şişlik ve ağrı şikayetiyle kliniğimize başvurdu. İki olguda manyetik rezonans görüntülemeye eklem çevresinde iyi sınırlı, sıvı içerikli kistik lezyonlar izlendi. Bir olguda kondil çevresinde düzensiz opasite artışları görüldü. Preauriküler yaklaşım ile cilt altı dokular, kas ve fasyalar diseke edilerek lezyonlar açığa çıkarıldı ve total eksizyon gerçekleştirildi. Bir olguda kondil sağlam kemik sınırları içinde rezeke edildi ve defekt abdominal bölgeden alınan adipoz doku ile rekonstrükte edildi.

SONUÇ: Temporomandibular eklem patolojileri, etyolojik ve klinik açıdan geniş bir spektrumda değerlendirilmekte olup tanı ve tedavi sürecinde multidisipliner yaklaşım gerektirir. Klinik semptomların radyolojik bulgularla desteklenmesi, doğru tanı ve başarılı cerrahi sonuçlar için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi tedavi, Manyetik rezonans görüntüleme, Preauriküler yaklaşım, Temporomandibular eklem patolojileri

Diagnosis and Surgical Management of Temporomandibular Joint Pathologies

Süleyman VURAT, Nihat AKBULUT

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ondokuz Mayıs University, Samsun, Turkey

OBJECTIVE: Temporomandibular joint (TMJ) pathologies encompass a broad spectrum of disorders that directly affect the functions of the masticatory system and may lead to pain, joint sounds, limitation of mouth opening, and aesthetic concerns. Due to the diversity of clinical manifestations, establishing an accurate diagnosis is often challenging and requires a multidisciplinary approach. Imaging modalities, particularly magnetic resonance imaging (MRI), play a pivotal role in the diagnostic process.

This presentation outlines the diagnostic and therapeutic approaches utilized in three clinical cases of TMJ pathologies.

CASE PRESENTATION: The first case involved a 69-year-old female patient presenting with pain, restricted mouth opening, and swelling in the right preauricular region. The second case was a 52-year-old female patient with complaints of aural fullness, tinnitus, preauricular swelling, and pain during mandibular opening. The third case involved a 76-year-old female patient who presented with swelling and pain in the TMJ region.

In two cases, MRI revealed well-defined cystic lesions with fluid content surrounding the joint. In one case, irregular areas of increased opacity were observed around the condylar region. Through a preauricular surgical approach, subcutaneous tissues, muscles, and fascia were dissected to expose the lesions, which were subsequently excised en bloc. In one patient, the condyle was resected within healthy bone margins, and the defect was reconstructed using autologous adipose tissue harvested from the abdominal region.

RESULT: Temporomandibular joint pathologies represent a wide etiological and clinical spectrum, necessitating a multidisciplinary approach in both diagnosis and management. Correlation of clinical symptoms with radiological findings is of critical importance to achieve accurate diagnosis and favorable surgical outcomes.

Keywords: Surgical management, Magnetic resonance imaging, Preauricular approach, Temporomandibular joint pathology

SS-144

Temporomandibular Eklem Bozukluklarının Yönetiminde Artrosentez: Olgu Sunumu ve Literatür Derlemesi

Berkan DUMAN¹, Betül GEDİK², Gülce Ecem DOĞANCALI², Mehmet Ali ERDEM²

¹*İstanbul Üniversitesi, Sağlık Bilimleri Enstitüsü, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*

²*İstanbul Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul*

GİRİŞ: Temporomandibular eklem bozuklukları (TMEB) toplumun %5–12'sini etkileyen ve kronik bel ağrısından sonra en sık görülen ikinci kas-iskelet sistemi rahatsızlığıdır. Konservatif tedaviler (antiinflatuvar ilaçlar, fizik tedavi, splintler vb.) ile başarı sağlanamadığında, artrosentez minimal invaziv ve etkili bir seçenek olarak öne çıkmaktadır. Literatür, bu yöntemin eklem ağrısını anlamlı ölçüde azalttığını ve maksimum ağız açıklığını artırdığını göstermektedir. Son yıllarda artrosentez tekniğinde ve eklem içine uygulanan ajanlarda önemli gelişmeler yaşanmıştır. Geleneksel çift iğneli yöntem yanı sıra, tek iğne ile uygulama teknikleri geliştirilmiş; ayrıca eklem içine hyalüronik asit, kortikosteroid, platelet yönünden zenginleştirilmiş plazma, enjekte edilebilir trombositten zengin fibrin, kemik iliği konsantresi ve mikro-fragmente yağ dokusu gibi çeşitli ajanların eklenmesiyle etkinin artırılması amaçlanmıştır. Bununla birlikte, bu değişkenler arasında en iyi yaklaşım konusunda henüz tam bir fikir birliği bulunmamaktadır.

VAKA SUNUMU: Otuz yaşında kadın hasta, yaklaşık bir yıllık oklüzal splint tedavisine rağmen şikayetlerinde düzelme olmaması üzerine kliniğimize başvurdu. MR incelemesinde redüksiyonlu disk deplasmanı olduğu saptanan hastaya konservatif tedaviye yanıtızsızlık nedeniyle artrosentez planlandı. Ağrı şikayetinin daha belirgin olduğu sağ temporomandibular eklemine çift iğne tekniğiyle ve ringer laktat solüsyonu kullanılarak artrosentez operasyonu gerçekleştirildi. İşlem hyaluronik asit enjeksiyonu ile tamamlandı. Postoperatif takiplerde hastanın ağrısında belirgin azalma ve ağız açıklığında artış kaydedildi. Yaklaşık bir yıl sonra hastanın sol eklemine ağrı artışı gözlemlendi. Ve aynı teknik tekrarlandı. Hastanın takip süreci devam etmektedir.

SONUÇ: Bu olgu, konservatif tedavilere dirençli redüksiyonlu disk deplasmanında artrosentezin güvenli ve etkili bir yöntem olduğunu, bilateral olarak da uygulanabilirliğini göstermektedir. Sunumumuzda artrosentezin TMEB'nin tedavisindeki yeri derlenen güncel literatür ışığında tartışılacak; teknik farklılıklar, zamanlama ve eklem içi enjeksiyon materyallerinin sonuçlara etkisi mevcut kanıtlar doğrultusunda değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Artrosentez, Disk Deplasmanı, Temporomandibular eklem bozuklukları

Arthrocentesis in the Management of Temporomandibular Joint Disorders: Case Report and Literature Review

Berkan DUMAN¹, Betül GEDİK², Gülce Ecem DOĞANCALI², Mehmet Ali ERDEM²

¹*Istanbul University, Institute of Graduate Studies in Health Sciences, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul*

²*Istanbul University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul*

OBJECTIVE: Temporomandibular joint disorders (TMDs) affect approximately 5–12% of the population and represent the second most common musculoskeletal condition after chronic low back pain. When conservative treatments—such as anti-inflammatory drugs, physiotherapy, or occlusal splints—fail to achieve adequate outcomes, arthrocentesis emerges as a minimally invasive and effective alternative. The literature demonstrates that this procedure significantly reduces joint pain and improves maximal mouth opening. In recent years, substantial developments have been made both in the technique of arthrocentesis and in the adjunctive agents administered intra-articularly. Alongside the traditional double-needle approach, single-needle techniques have been introduced, while various agents—including hyaluronic acid, corticosteroids, platelet-rich plasma (PRP), injectable platelet-rich fibrin (i-PRF), bone marrow aspirate concentrate (BMAC), and micro-fragmented adipose tissue—have been employed with the aim of enhancing therapeutic efficacy. Nevertheless, there remains no clear consensus on the optimal approach among these alternatives.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old female patient presented with persistent temporomandibular joint pain despite one year of occlusal splint therapy. Magnetic resonance imaging (MRI) revealed a reducible disc displacement. Due to insufficient response to conservative management, arthrocentesis was planned. The procedure was performed on the right joint, where symptoms were more pronounced, using the double-needle technique with Ringer's lactate solution, followed by intra-articular HA injection. Postoperatively, the patient demonstrated a marked reduction in pain and improved mouth opening. Approximately one year later, pain recurred on the left joint, and the same technique was repeated successfully. The patient remains under follow-up.

RESULT: This case illustrates that arthrocentesis is a safe and effective treatment for refractory disc displacement with reduction and can be successfully applied bilaterally. In this presentation, the role of arthrocentesis in TMD management will be discussed in the context of current literature, with emphasis on technical variations, timing of intervention, and the potential impact of intra-articular adjuncts on treatment outcomes.

Keywords: Arthrocentesis, Disc displacement, Temporomandibular joint disorders

SS-145

**Yetişkin Hastada Bilateral Rezidüel Damak Yarığının Umblikal Otojen Yağ Dokusu ile Onarımı:
Teknik Not, Olgu Sunumu ve Literatür Derleme**

Ahmet Berkant ÖZEN, Sude ERDEN, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Dudak-damak yarıkları (DDY), en sık rastlanan konjenital kraniofasiyal anomalilerdendir. Erken yaşta cerrahi tedaviye rağmen bazı olgularda rezidüel yarıklar görülebilir. İleri yaşta rezidüel yarıklar fonksiyonel ve estetik açıdan zorluklar içerir. Bu çalışmada, bilateral rezidüel damak yarığı bulunan bir yetişkin erkek hastanın tedavisinde umblikal yaklaşımla alınan yağ dokusunun kullanımına ilişkin deneyimimiz sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 26 yaşında erkek hasta, velofaringeal yetmezliğe bağlı nazal konuşma, nazal bölgeye besin kaçışı ve geniş oronazal defekt şikayetleriyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik incelemede bilateral geniş rezidüel damak yarığı tespit edildi. Genel anestezi altında defektli bölgelere deepitelizasyon yapıldı, bukkal ve palatal flepler tam kalınlık kaldırıldı. Nazal mukoza eleve edildikten sonra sütüre edilerek onarıldı. Abdominal yağ dokusunun otojen bir onarım materyali olarak kullanılabilmesi için umblikal bölgenin içinden 1 cm eliptik kesi yapılarak deri ve subkutan doku diseke edildi. Alınan yağ dokusu defekt bölgelerine uyumlandırıldı ve rezorbe süturlar yardımıyla sabitlendi. Bukkal ve palatal flepler üç katmanlı olarak kapatıldı. Umblikal bölgeye hemovac dren yerleştirilerek hematoma riski azaltıldı. Hastada erken dönemde fonksiyonel rahatlama sağlandı ve hastanın konuşmasında belirgin düzelme izlendi. Umblikal bölgeye gizlenen kesi hattı sayesinde bölgede skar ve keloid tarzı estetik bir problem görülmedi. İyileşme periyodunu takiben başarılı bir şekilde tedavi edilen hasta, protetik tedavinin sağlanması amacıyla ilgili birime sevk edildi.

SONUÇ: Umblikal yaklaşımla alınan yağ dokusu, kolay erişilebilirliği, düşük komplikasyon riski, biyolojik uyumu ve yeterli doku kalitesiyle rezidüel damak yarıklarının tedavisinde dil flebi veya bukkal vasküler flep gibi geleneksel yaklaşımlara etkili bir alternatif sunmaktadır. İleri yaş olgularda elde edilen başarılı sonuçlar, bu yöntemin güvenilir bir seçenek olarak değerlendirilebileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Dudak-damak yarığı (DDY), oronazal ilişki, otojen yağ dokusu, rezidüel damak yarığı, umblikal yaklaşım

Reconstruction of Bilateral Residual Palatal Cleft in an Adult Patient Using Umbilical Autologous Fat Tissue: Technical Note, Case Report and Literature Review

Ahmet Berkant ÖZEN, Sude ERDEN, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Cleft lip and palate (CLP) are the most common congenital craniofacial anomalies. Despite early surgical intervention, some cases present with residual palatal defects. Reconstruction of residual clefts in adult patients poses significant functional and aesthetic challenges. This report presents our experience using umbilical fat tissue for reconstruction of bilateral residual palatal clefts in an adult male patient.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old male presented with nasal speech due to velopharyngeal insufficiency, nasal regurgitation, and a wide oronasal defect. Clinical and radiological evaluation revealed bilateral extensive residual palatal clefts. Under general anesthesia, deepithelialization of defect sites was performed, and full-thickness buccal and palatal flaps were elevated. Nasal mucosa was elevated and sutured for closure. To use the patient's abdominal fat as an autologous graft, a 1-cm elliptical incision was made through the umbilical region, and skin and subcutaneous tissue were dissected. Harvested fat was shaped to fit the defects and secured with resorbable sutures. Buccal and palatal flaps were closed in a three-layered fashion. A Hemovac drain was placed in the umbilical area to minimize hematoma risk. Early postoperative outcomes showed functional improvement and significant speech correction. The hidden umbilical incision prevented visible scarring or keloid formation. After complete healing, the patient was referred for prosthetic rehabilitation.

RESULT: Umbilical fat tissue provides an easily accessible, biologically compatible, and high-quality autologous graft, offering an effective alternative to traditional approaches such as lingual or buccal vascularized flaps in residual palatal cleft management. Successful outcomes in adult cases indicate that this method can be considered a reliable option.

Keywords: Cleft lip and palate (CLP), Oronasal communication, Autologous fat tissue, Residual palatal cleft, Umbilical approach

Poster Bildiriler

E-posters

EP-001

Anterior Maksillada İyatrojenik Oro-Nazal İlişkinin Anterior İliak Krest ile Rekonstrüksiyonu

Emre ULUBAŞ, Barış Erkut TÜRK, Mehmet Altay SEVİMAY, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Dudak damak yarıklı olgularda alveoler defekt ve skarlaşma, implant cerrahisini komplike ederek oro-nazal ilişki riskini artırır. Yanlış açılma nazal taban perforasyonuna yol açabilir. Geniş defektlerde anterior iliak krestten elde edilen kortikokansellöz otojen greft, osteojenik kapasitesi ve hacim avantajı nedeniyle güvenilir bir seçenektir. Bu olguda implant yuvası hazırlığı sırasında gelişen iyatrojenik oro-nazal defektin primer nazal mukoza onarımı ve iliak krest otojen greftiyle rekonstrüksiyonu sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 20 yaş erkek hasta, dudak damak yarığı nedeniyle birçok cerrahi geçirmiştir. 2024'te dış merkezde implant operasyonu sırasında nazal taban perforasyonu gelişmiş, ağız içine nazal sekresyon geçişi başlamıştır. Muayenede anterior maksillada skar dokusuna bağlı mobilite kısıtlılığı, kret rezorpsiyonu ve kontur düzensizliği izlendi. Radyolojik incelemede alveoler segment ile nazal taban arasında defekt ve yetersiz kemik hacmi doğrulandı.

Genel anestezi altında fistül eksize edildi, nazal mukoza primer kapatıldı. Anterior iliak krestten alınan otojen kortikokansellöz greft defekte konturlanarak stabil yerleştirildi, flepler ilerletilerek çok katmanlı yumuşak doku kapanışı sağlandı. Postoperatif 10. günde vital iyileşme izlendi, semptom gözlenmedi. İkinci ayda yumuşak doku konturu stabilize oldu. Altıncı ayda nüks izlenmedi; radyolojik incelemede alveoler devamlılığın yeniden sağlandığı, greft alanında artmış radyopasite ve düzenli trabekülasyon görüldü.

SONUÇ: İyatrojenik oro-nazal defekt, çok katmanlı yumuşak doku kapanışı ve anterior iliak krest otojen grefti ile başarılı şekilde onarılmış; 6 aylık takipte nüks izlenmemiş, fonksiyonel ve morfolojik başarı sağlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Oro-nazal ilişki, Anterior iliak krest grefti, Dudak damak yarığı

Reconstruction of Iatrogenic Oro-Nasal Communication in the Anterior Maxilla with Anterior Iliac Crest Graft

Emre ULUBAŞ, Barış Erkut TÜRK, Mehmet Altay SEVİMAY, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: In cleft lip and palate patients, residual alveolar defects and scarring complicate implant surgery and increase the risk of oro-nasal communication. Improper angulation during implant placement may perforate the nasal floor. For large defects, autogenous corticocancellous grafts from the anterior iliac crest are reliable due to osteogenic potential and volume. This report presents management of an iatrogenic oro-nasal defect with primary nasal mucosa repair and an anterior iliac crest graft.

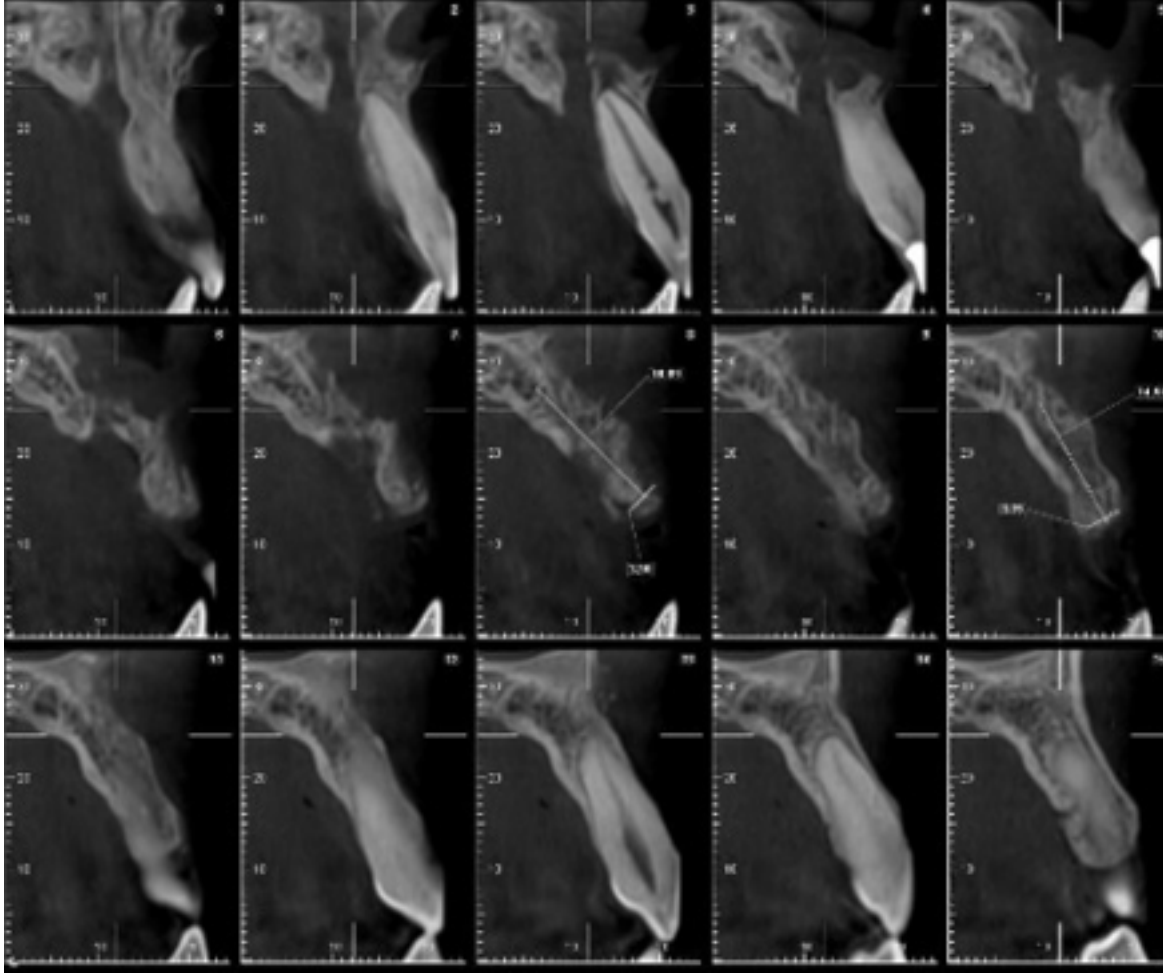
CASE PRESENTATION: A 20-year-old male with a history of cleft-related surgeries underwent implant placement in 2024 at an external center. Perforation of the nasal floor caused oro-nasal communication and passage of nasal secretions. Examination revealed scar-related mucogingival restriction, alveolar ridge deficiency, and contour irregularity in the anterior maxilla. Radiographs confirmed a defect between the alveolus and nasal floor with inadequate bone volume.

Under general anesthesia, the fistulous tract was excised and nasal mucosa closed primarily. A corticocancellous block graft from the anterior iliac crest was contoured and stabilized. Advancement of mucoperiosteal flaps achieved multilayer closure. On postoperative day 10, healing was uneventful without symptoms. At two months, soft tissue contours stabilized. At six months, no recurrence occurred; radiographs demonstrated restored alveolar continuity, increased radiopacity, and regular trabeculation without pathology.

RESULT: The iatrogenic oro-nasal defect was successfully managed with multilayer closure and anterior iliac crest graft. Six-month follow-up confirmed functional closure and morphological stability

Keywords: Oro-nasal communication, Anterior iliac crest graft, Cleft lip and palate

Resim 6-b
Figure 6-b

Tedavi sonrası CBCT görüntüsü
Post-treatment CBCT image

EP-002

**Sekonder Alveoler Yarık Onarımında Zigomatik Buttress Kaynaklı Otojen Greft ve Xsenogreft
Kullanımı**

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Tuncer AKDOĞAN, Mehmet Emre BENLİDAYI
Çukurova Üniversitesi Ağız ve Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Alveoler yarık greftlemesi, yarık dudak-damak tedavisinin temel aşamalarından biridir. İlk greft girişimlerinde başarısızlık, alveol defekti ve fistül persistanlığına yol açabilir. Bu vakada, daha önce başka bir merkezde başarısız alveoler yarık greftleme öyküsü bulunan bir hastada zigomatik buttressten alınan otojen greftin xsenogreft ile kombine edilerek defektin yeniden onarımı sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 13 yaşındaki kadın hasta, oronazal ilişkisinin devam etmesine bağlı şikayetleri nedeniyle ortodonti bölümünden kliniğimize konsülte edilmiştir. İntraoral yaklaşımla nasal, palatinal ve alveoler mukozalar disseke edilerek defekt alanı hazırlanmıştır. Defekt alanındaki inversiyon pozisyonundaki diş çekildi. Diseksiyon sonrasında nasal mukoza primer olarak sütüre edilmiştir. Zigomatik buttress bölgesinden otojen kemik kazınarak elde edilen greft, xenogreft ile karıştırılıp defekt bölgesine yerleştirilmiştir. Ardından alveoler ve palatinal mukozalar birbirine sütüre edilerek defekt kapatılmıştır. Postoperatif altıncı ayda greft stabilitesinin ve yumuşak doku örtülmesinin başarılı olduğu gözlenmiştir.

SONUÇ: Zigomatik buttress, kolay erişilebilir ve morbiditesi düşük bir kemik kaynağıdır. Otojen greftin xsenogreft ile kombinasyonu, greft hacmini artırarak stabilite sağlar. Başarısız alveoler greft girişimlerinde bu yaklaşım, fonksiyonel ve estetik açıdan tatmin edici sonuçlar verebilir.

Anahtar Kelimeler: alveoler yarık, greftleme, otogreft, xsenogreft

Secondary Alveolar Cleft Repair Using Autogenous Graft from the Zygomatic Buttress and Xenograft

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Tuncer AKDOĞAN, Mehmet Emre BENLİDAYI
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Turkey

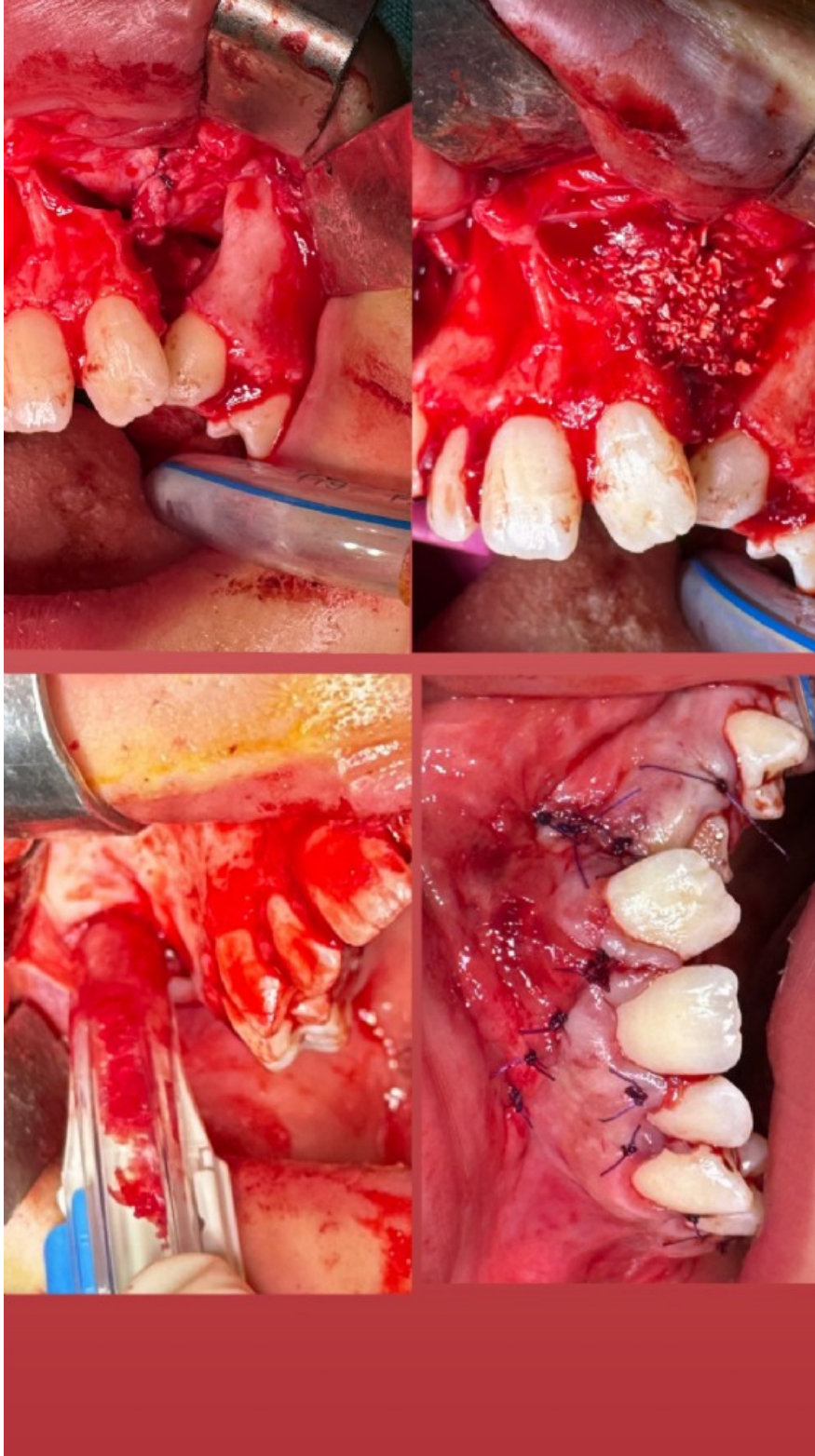
OBJECTIVE: Alveolar cleft grafting is one of the fundamental stages in the treatment of cleft lip and palate. Failure of the initial grafting procedures may result in persistence of the alveolar defect and fistula formation. In this case, we present the re-repair of the defect in a patient with a history of failed alveolar cleft grafting performed at another center, using an autogenous graft harvested from the zygomatic buttress in combination with xenograft.

CASE PRESENTATION: A 13-year-old female patient was referred to our clinic from the Department of Orthodontics due to complaints related to the persistence of the oronasal communication. Using an intraoral approach, the nasal, palatal, and alveolar mucosae were dissected to prepare the defect site. The tooth in an inverted position within the defect area was extracted. Following dissection, the nasal mucosa was primarily sutured. Autogenous bone harvested from the zygomatic buttress was mixed with xenograft and placed into the defect. Subsequently, the alveolar and palatal mucosae were sutured together to achieve closure of the defect. At the 6-month postoperative follow-up, graft stability and successful soft tissue coverage were observed."

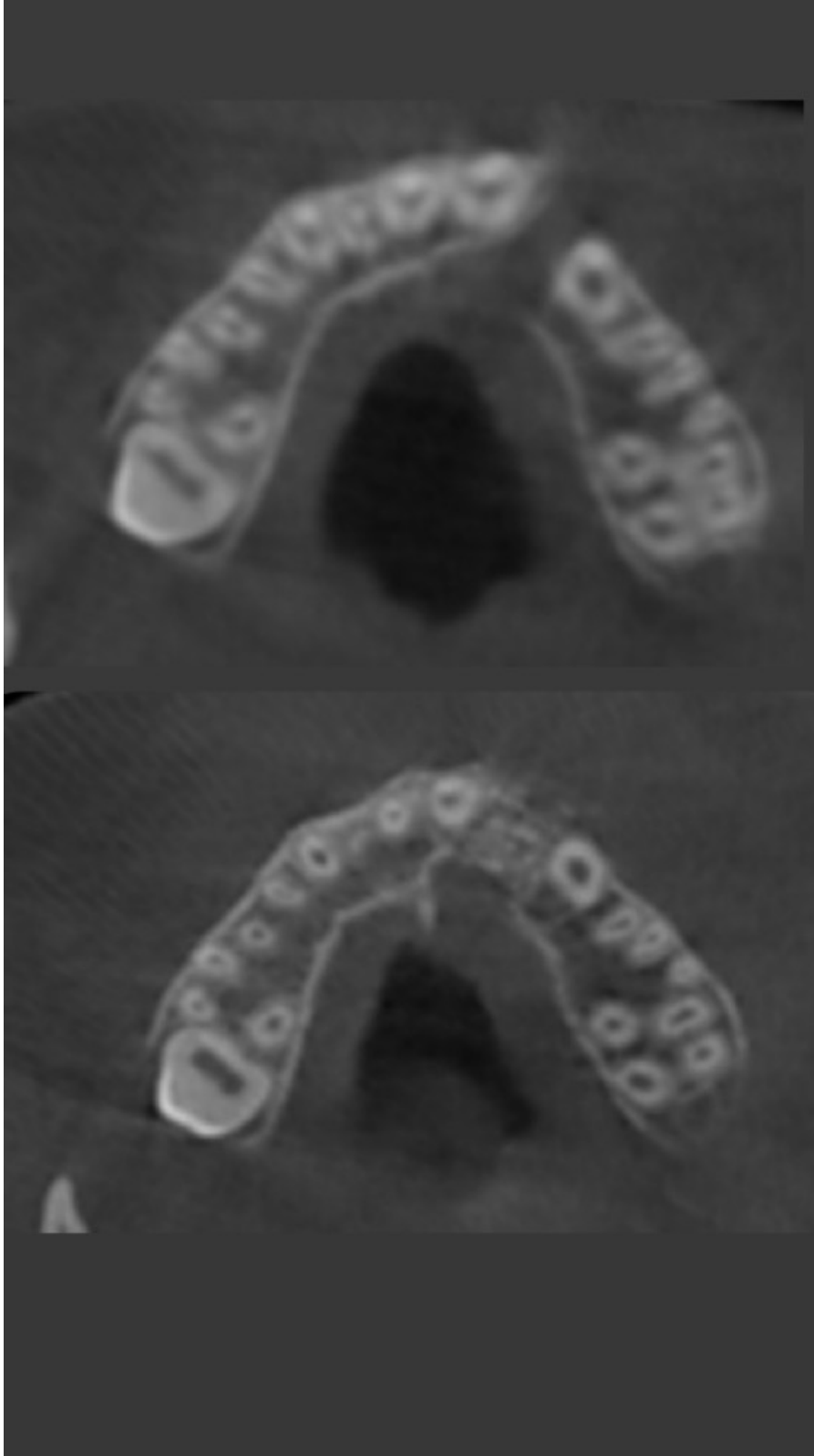
RESULT: The zygomatic buttress is an easily accessible bone source with low morbidity. The combination of autogenous graft with xenograft increases graft volume and provides stability. In cases of failed alveolar grafting, this approach may yield satisfactory functional and esthetic outcomes.

Keywords: alveolar cleft, grafting, autograft, xenograft

Şekil 1
Figure 1

şekil 2
figure 2

EP-003

Alveoler Yarık Onarımında Otojen Anterior İliak Kemik Greftinin Kullanımı: Olgu Sunumu

Emine DİKER, Osman YAVAŞ, Onur YILMAZ

Araştırma Görevlisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Dudak ve/veya damak yarıkları en sık görülen doğumsal kraniyofasiyal anomalilerdendir. Hastaların tedavileri doğumla birlikte başlayarak yetişkin bir birey olana kadar devam eden uzun ve komplike bir süreci kapsamaktadır. Alveoler yarık onarımı, bu sürecin önemli aşamalarından biridir. Otojen kemik greftleri bu amaçla yaygın olarak kullanılmakta olup, yüksek hacim, kortikokansellöz yapı ve yüksek osteojenik potansiyel nedeniyle iliak kemik grefti “altın standart” donör alan kabul edilmektedir.

VAKA SUNUMU: Alveol yarık şikayetiyle kliniğimize başvuran sistemik hastalığı olmayan 16 yaşında erkek hastamızın klinik ve radyografik muayene sonrasında CBCT ile yarık hatları belirlendi ve anterior iliak krestten elde edilen otojen kemik greftiyle onarımı planlandı. Genel anestezi altında yarık hattından alveolar krete kadar mukoperiostal flep kaldırıldı. Oral ve nazal mukozalar diseke edilerek birbirinden ayrıldı. Anterior iliak krestten elde edilen kortikokansellöz blok kemik grefti yarık bölgesine adapte edilip titanyum plak ve vidalarla stabilize edildi. Kalan boşluklar allogreft ve ek otojen greftle desteklendi, ardından bölge kolajen membran ile örtüldü. Gingival mukoperiostal flep, greft ve yarık bölgesini tamamen kapatacak şekilde kaydırılarak primer kapatma sağlandı. Postoperatif 21. gün kontrolünde mukoza bütünlüğünün tam olarak sağlandığı izlendi.

SONUÇ: Alveoler yarık tedavisinde temel amaç, hem fonksiyonel hem de estetik açıdan optimal sonuçlara ulaşmaktır. Bu olguda anterior iliak krestten elde edilen otojen greft ile yapılan onarımın başarılı olduğu ve komplikasyon gelişmediği izlendi.

Anahtar Kelimeler: İliak greft, alveoler yarık onarımı, dudak ve damak yarığı

Use of Autogenous Anterior Iliac Bone Graft in Alveolar Cleft Repair: Case Presentation

Emine DİKER, Osman YAVAŞ, Onur YILMAZ

Research Assistant, Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Cleft lip and/or palate are among the most common congenital craniofacial anomalies. The treatment of patients involves a long and complex process that begins at birth and continues until adulthood. Alveolar cleft repair is one of the important stages of this process. Autogenous bone grafts are widely used, and the iliac crest is considered the “gold standard” donor site due to its high volume, corticocancellous structure, and osteogenic potential.

CASE PRESENTATION: A 16-year-old male patient with alveolar cleft and no systemic disease underwent clinical and radiographic examination. Cleft lines were determined using CBCT, and repair with an autogenous bone graft from the anterior iliac crest was planned. Under general anesthesia, a mucoperiosteal flap was raised from the cleft line to the alveolar crest. Oral and nasal mucosae were dissected and separated. The corticocancellous block graft was adapted to the cleft area and stabilized with titanium plates and screws. Remaining gaps were supported with allograft and additional autogenous graft, and the area was covered with a collagen membrane. The gingival mucoperiosteal flap was slid to completely cover the graft and cleft area, achieving primary closure. At the 21st postoperative day follow-up, complete mucosal integrity was observed.

RESULT: The primary goal in alveolar cleft treatment is optimal functional and aesthetic results. In this case, the repair using an autogenous graft taken from the anterior iliac crest was successful, and no complications were observed.

Keywords: Iliac graft, alveolar cleft repair, cleft lip and palate

EP-004

Sekonder Alveol Yarık Onarımının Anterior İliak Greft ile Rekonstrüksiyonu: Olgu Sunumu

Gizem ŞAHİN, Emre ULUBAY, Efe Can SİVRİKAYA

Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Alveoler yarık, dudak-damak yarığına eşlik eden en önemli maksillofasiyal defektlerden biridir. Bu defekt; diş erüpsiyonunu, oklüzyonu, alveoler arkın bütünlüğünü ve maksiller stabiliteyi olumsuz etkileyebilir. Ayrıca burun tabanında desteğin azalmasına, konuşma ve estetik sorunlara yol açabilir. Alveoler yarıkların cerrahi onarımında temel amaç; maksiller ark bütünlüğünü sağlamak, diş erüpsiyonu için uygun kemik desteği oluşturmak, burun tabanına destek vermek ve ortodontik tedaviye zemin hazırlamaktır.

Günümüzde en sık tercih edilen yöntem otolog kemik greftleri ile rekonstrüksiyondur. Otolog greftler arasında iliak kret, yüksek osteojenik potansiyeli, yeterli miktarda spongiöz kemik sağlaması ve kolay erişilebilirliği nedeniyle "altın standart" donör alan olarak kabul edilmektedir. Erken yaşlarda yapılan başarılı rekonstrüksiyon, fonksiyonel ve estetik açıdan uzun dönemli olumlu sonuçlar sunmaktadır.

VAKA SUNUMU: On sekiz yaşında kadın hasta, unilateral maksiller alveoler yarık nedeniyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik muayenede alveol kretinde kemik defekti ve oronazal fistül saptanmıştır. Yapılan radyolojik incelemeler sonucunda maksiller bütünlüğün bozulduğu doğrulanmıştır. Hastadan ileri görüntüleme amacıyla konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) alınmış ve üç boyutlu model hazırlanmıştır.

Genel anestezi altında iliak kret bölgesinden otolog spongiöz kemik grefti elde edilerek defekte adapte edilmiştir. Cerrahi alan primer olarak kapatılmıştır. Postoperatif süreç komplikasyonsuz seyretilmiştir. Hasta düzenli klinik ve radyografik takibe alınmış ve ortodontik tedavi planlaması yapılmıştır.

SONUÇ: Alveoler yarıkların tedavisinde otolog kemik greftleri güvenilir ve etkin bir yöntemdir. İliak kret, bol spongiöz kemik sağlaması ve yüksek osteojenik kapasitesi nedeniyle en sık tercih edilen donör alandır. Sunulan olguda iliak kret grefti ile yapılan rekonstrüksiyon başarılı sonuç vermiş, fonksiyonel ve estetik açıdan tatmin edici bir iyileşme sağlanmıştır. Düzenli takip, uzun dönem başarı açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: alveol yarığı, iliak greft, rekonstrüksiyon

Reconstruction of Secondary Alveolar Cleft with Anterior Iliac Crest Bone Graft: A Case Report

Gizem ŞAHİN, Emre ULUBAY, Efe Can SİVRİKAYA
Karadeniz Technical University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Alveolar cleft is one of the most significant maxillofacial defects associated with cleft lip and palate. This defect may negatively affect tooth eruption, occlusion, the continuity of the alveolar arch, and maxillary stability. It can also lead to loss of nasal base support, functional impairments, speech difficulties, and aesthetic problems. The primary objectives of alveolar cleft repair are to restore maxillary continuity, provide adequate bone support for tooth eruption, reinforce the nasal base, and establish a foundation for orthodontic treatment. Currently, the most widely used method is reconstruction with autogenous bone grafts. Among donor sites, the iliac crest is considered the “gold standard” due to its high osteogenic potential, abundant cancellous bone, and accessibility. Successful reconstruction performed at an early age has been shown to provide long-term functional and aesthetic benefits.

CASE PRESENTATION: An 18-year-old female patient presented to our clinic with a unilateral maxillary alveolar cleft. Clinical examination revealed a bony defect in the alveolar crest and the presence of an oronasal fistula. Radiological evaluation confirmed disruption of maxillary continuity. Cone-beam computed tomography (CBCT) was obtained for advanced imaging, and a three-dimensional model was prepared. Under general anesthesia, an autogenous cancellous bone graft was harvested from the iliac crest and adapted to the defect. The surgical site was closed primarily. The postoperative course was uneventful, and the patient was placed on regular clinical and radiographic follow-up. Orthodontic treatment was subsequently planned.

RESULT: Autogenous bone grafting remains a reliable and effective method in the treatment of alveolar clefts. The iliac crest is the most frequently preferred donor site due to its abundant cancellous bone and high osteogenic capacity. In this case, reconstruction with an iliac crest graft achieved successful results, providing satisfactory functional and aesthetic outcomes. Regular follow-up is essential for ensuring long-term success.

Keywords: Alveolar cleft, Iliac graft, Reconstruction

EP-005

Sekonder Damak Yarığının Two Flap Palatoplasty tekniği ile Onarımı: Olgu Sunumu

Halil İbrahim DURMUŞ, Ümit SOLMAZ, Kağan Fatih KUŞAN
Adıyaman Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adıyaman

GİRİŞ: Dudak ve damak yarıkları, yüz ve ağız boşluğunu etkileyen en yaygın doğumsal anomaliler arasındadır. Damak yarığı, maksiller çıkıntıların palatinal raflarının füzyonunun başarısız olması nedeniyle oluşur ve sert ve/veya yumuşak damak yarıklarına neden olur. Bu vakamızda doğuştan sekonder damak yarığı ve oronazal ilişkisi bulunan hastamızın uygun kilo ve zamanı gelince genel anestezi altında damak yarığı onarımını gerçekleştirdik.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı 9 aylık kız çocuğu damak yarığı onarımı için 'two flap palatoplasty' tekniğini uyguladık. Bu teknikte yarık boyunca her iki taraftan mukoperiostal flepler kaldırıldı ve orta hattaki defekt, bu iki flebin karşılıklı olarak ilerletilmesiyle kapatıldı. Oronazal açıklık için nazal mukozanın öncelikli olarak kapatılması ile oral ilişki kesildi. Alveol kenarlarında sekonder iyileşmeye bırakılacak alanlar sonrasında hasta konforu ve post operatif daha sağlıklı iyileşme için bilateral buccal fat pad (Bichat) yağ dokusu diseksiyon ile ortaya çıkarılarak her iki lateral bölgeye sütüre edildi. Fleplerin gerilimsiz bir şekilde kapatılması, yara açılmasını ve fistül oluşumunu önlemek açısından oldukça önemlidir.

SONUÇ: Gerekli analjezik ve antibiyotikler reçete edildi. Ameliyat sonrası operasyon bölgesinin antimikrobiyal solüsyon ile temizliği ebeveynlere anlatıldı. Hastanın ilk 24 saat sıvı diyet ve sonrasında püre kıvamında yumuşak ılık beslenmesi gerektiği anlatıldı. Hastamıza yaptığımız operasyon sonrasında oronazal ilişki nedeniyle yaşanan beslenme sorunu ortadan kaldırıldı. Hasta ameliyat sonrası 1. hafta, 2. hafta ve 4. hafta kontrollerine çağrıldı. Ameliyat sonrası 2. Haftada süturlar alındı, operasyon bölgesinde herhangi bir enfeksiyon, fistül ve sütür hattında dehisens bulgusuna rastlanmadı.

Anahtar Kelimeler: damak, onarım, oronazal, yarık

Repair of Secondary Cleft Palate with Two Flap Palatoplasty Technique: A Case Report

Halil İbrahim DURMUŞ, Ümit SOLMAZ, Kağan Fatih KUŞAN
Adıyaman University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Adıyaman

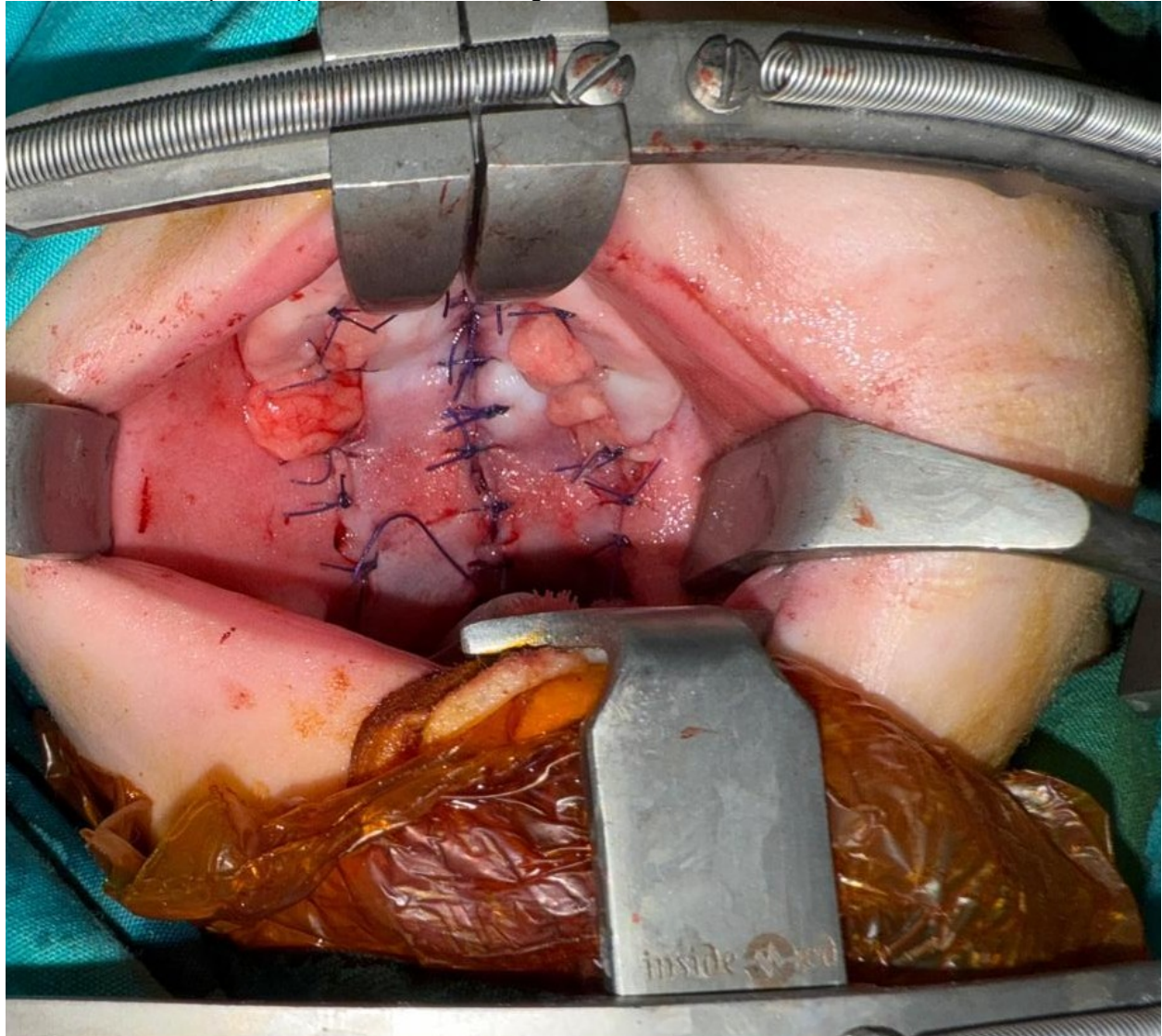
OBJECTIVE: Cleft lip and palate are among the most common congenital anomalies affecting the face and oral cavity. Cleft palate occurs due to the failure of fusion of the palatal shelves of the maxillary prominences, leading to clefts of the hard and/or soft palate. In our case, the patient presented with a congenital secondary cleft palate and an associated oronasal communication. Once the patient reached the appropriate weight and age, cleft palate repair was performed under general anesthesia.

CASE PRESENTATION: We performed a two-flap palatoplasty for the repair of a cleft palate in a 9-month-old female patient who was systemically healthy. In this technique, mucoperiosteal flaps were elevated from both sides of the cleft and the midline defect was closed by advancing these two flaps toward each other. The oronasal communication was closed by first repairing the nasal mucosa, thereby separating the oral cavity from the nasal cavity. After the areas left for secondary healing at the alveolar edges, the buccal fat pad (bichat) tissue was exposed by dissection from both sides and sutured to both lateral regions for patient comfort and a healthier postoperative recovery. Ensuring that the flaps were tension-free was crucial to prevent wound dehiscence and fistula formation.

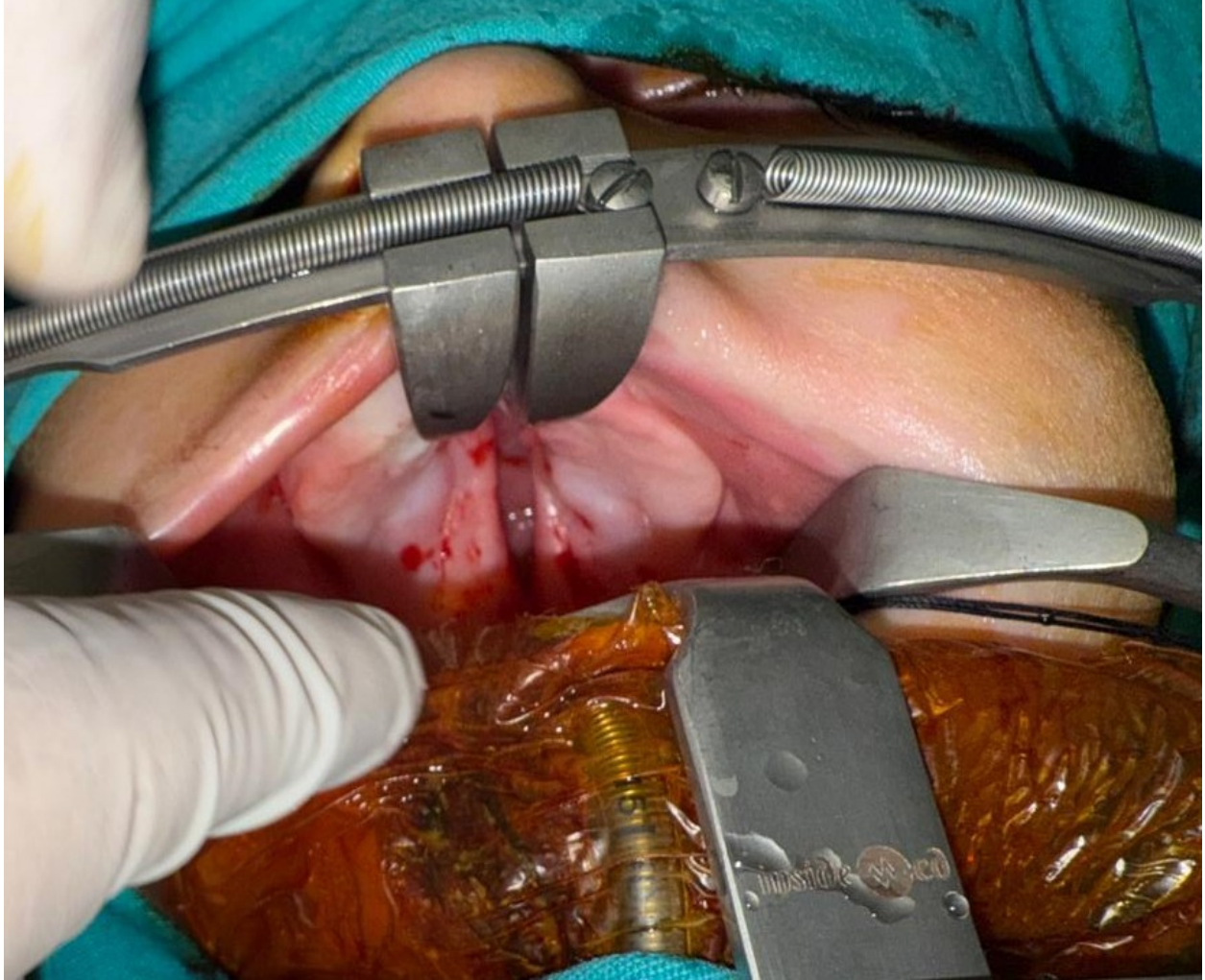
RESULT: The necessary analgesics and antibiotics were prescribed. Postoperatively, parents were instructed on cleaning the surgical site with an antiseptic solution. It was explained that the patient should follow a liquid diet for the first 24 hours and then transition to soft, pureed, and lukewarm foods. Following the operation, the feeding difficulties previously experienced due to the oronasal communication were resolved. The patient was called for postoperative check-ups at 1 week, 2 weeks and 4 weeks. At the second postoperative week, the sutures were removed, and no signs of infection, fistula formation, or dehiscence along the suture line were observed.

Keywords: cleft, oronasal, palate, repair

Alveol kret kısmındaki flepler suture edildi. Sekonder iyileşmeye bırakılacak alanlar bilateral bichat yağ dokusu ile kapatılarak daha iyi bir iyileşme amaçlandı.
The flaps in the alveolar ridge area were sutured. The areas left for secondary healing were covered with bilateral Bichat fat pads to promote better healing.

Preoperatif görünüm
Preoperative view.

EP-006

**Kist İlişkili Birinci Azı Dişinin Tedavisinde Mandibular Üçüncü Azı Dişinin Ototransplantasyonu:
Klinik Bir Olgu Sunumu**

Semih TÜRE¹, Recep ÜNAL¹, Selcan CAN²

¹Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi, Endodonti Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Diş Ototransplantasyonu, çeşitli nedenlerle kaybedilen dişlerin yerine uygun donör olabilecek dişin çekilerek alıcı bölgeye yerleştirilmesi işlemidir. Ototransplantasyon ile gelecekteki protez gereksinimleri geciktirilebilir veya tamamen önlenabilir, zorlu ortodontik alan kapatma tedavilerinin gerekliliği ortadan kaldırılabılır. Diğer tedavilere göre tedavi süresi, maliyet, estetik, korunabilirlik ve biyolojik kabul edilebilirlik yönünden daha avantajlıdır.

VAKA SUNUMU: Yirmi beş yaşındaki kadın hasta, rutin radyografik muayene sırasında mandibular sol birinci molar diş ile ilişkili kistik lezyonun tespit edilmesi üzerine kliniğimize yönlendirildi. Başlangıçta dişin çekimi ve kistin enükleasyonu planlandı. Ancak, hastanın genç yaşı ve kist nedeniyle meydana gelen kemik kaybının implant yerleştirilmesine engel olacak düzeyde olması sebebiyle, alternatif tedavi seçeneği olarak mandibular üçüncü molar dişin ototransplantasyonu planlandı. Mandibular üçüncü molar diş; morfolojik uyumunun uygun olması, sağlıklı yapıda bulunması, apeksinin henüz kapanmamış olması ve hastanın genç yaşı nedeniyle uygun donör diş olarak değerlendirildi. Lezyonlu dişin çekimini takiben kistik doku enükle edildi. Ardından mandibular üçüncü molar diş atravmatik şekilde çekilerek kısa sürede alıcı sahaya transplante edildi. Transplante edilen dişin stabilitesini sağlamak amacıyla komşu dişlere esnek splint uygulandı. Endodontik tedavi transplantasyondan sonraki ikinci hafta içerisinde başlatıldı. Hasta, 3., 6. ve 9. aylarda kontrol muayenelerine çağrıldı. Radyografik incelemelerde kist nedeniyle kaybedilen kemik dokusunun yeniden oluştuğu saptandı. Klinik ve radyografik değerlendirmeler sonucunda, transplante edilen dişin fonksiyonlarını başarıyla sürdürdüğü gözlemlendi.

SONUÇ: Diş implantlarının artan popülaritesi ve uzun vadeli başarı oranları nedeniyle, otolog diş transplantasyonu günümüzde nadiren uygulanmaktadır. Ancak bazı durumlarda, eksik bir dişin yerine kullanılabilecek faydalı bir teknik olmaya devam etmektedir. Başarılı sonuç elde edilebilmesi için hasta seçimi, uygun donör dişin varlığı ve alıcı bölgenin uygunluğu büyük önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Gömülü diş, Ototransplantasyon, Radiküler kist

Autotransplantation of a Mandibular Third Molar in the Management of a Cyst-Associated First Molar: A Clinical Case Report

Semih TÜRE¹, Recep ÜNAL¹, Selcan CAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara

²Department of Endodontic, Gazi University, Ankara

OBJECTIVE: Tooth autotransplantation is a procedure in which a suitable donor tooth is transferred to a recipient site to replace a lost tooth. This method may reduce the need for prosthetic rehabilitation, eliminate complex orthodontic space closure, and provide advantages in terms of treatment time, cost, esthetics, and biological compatibility.

CASE PRESENTATION: A 25-year-old female patient was referred to our clinic after a routine radiographic examination revealed a cystic lesion associated with the mandibular left first molar. Extraction of the tooth and enucleation of the cyst were initially planned. However, considering the patient's young age and the extent of bone loss that would compromise implant placement, autotransplantation of the mandibular third molar was selected as an alternative treatment. The third molar was deemed a suitable donor due to its favorable morphology, healthy structure, incomplete root formation, and the patient's age. Following extraction of the affected tooth and cyst enucleation, the third molar was atraumatically removed and transplanted into the recipient site. To ensure stability, a flexible splint was applied to adjacent teeth. Endodontic treatment was initiated in the second week post-transplantation. The patient was recalled at 3, 6, and 9 months. Radiographic evaluation confirmed bone regeneration at the lesion site, and clinical and radiographic findings indicated that the transplanted tooth maintained its function successfully.

RESULT: Although dental implants are widely used today, autotransplantation remains a valuable option in selected cases. Treatment success depends on proper patient selection, the availability of a suitable donor tooth, and the condition of the recipient site.

Keywords: Autotransplantation, impacted tooth, radicular cyst

Donör dişin cerrahi olarak açığa çıkarılması
Surgical exposure of the donor tooth

EP-007

Dudak Yeniden Konumlandırma: VAKA SUNUMU

İrfan ÜSTÜNDAĞ, Emel YARDIMCI, Ahmet Faruk DERİN

İnönü üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Dudak yeniden konumlandırma, aşırı diş eti görünümünü tedavi etmek için kullanılan konservatif bir cerrahi tekniktir. Aşırı dişeti görünümü, üst dudak ile gingival dokular arasında gülümseme sırasında 3–4 mm'den fazla dişeti görünümüyle karakterize estetik bir problemdir ve etiyojisi multifaktöriyel olup dentoalveoler, kas ve iskeletsel faktörleri içerebilir. Bu vakada aşırı dişeti görünümünde rahatsız olan hastanın tedavisinde cerrahi dudak yeniden konumlandırma tekniğinin kullanımını sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 52 yaşında kadın hasta, kliniğimize diş etlerinin aşırı görünmesi şikayetiyle başvurdu. Hastanın herhangi bir sistemik öyküsü yoktu. Ekstraoral klinik muayenede, üst dudakları yetersizdi ve gülümsemede aşırı dişeti görünümü mevcuttu. Cerrahi bölgenin kuru doku üzerinde steril kalemle çizimi yapıldı. Yarım kalınlıkta kesi, birinci premolar dişler arasında uzanan mukogingival birleşim noktasından başlatıldı. İlk kesiden yaklaşık 10-13 mm daha apikalde ikinci bir paralel kesi yapıldı. İki kesi, eliptik bir hat oluşturacak şekilde birleştirildi. Bu kesiler yapıldıktan sonra, epitel çıkarıldı ve alttaki bağ dokusu açıkta bırakıldı. Mukozal flep ilerletildi ve yara bölgesi 4-0 vicril suture ile primer olarak dikildi. Hastaya antibiyotik, analjezik ve %0,12'lik klorheksidin glukonat içeren gargara reçete edildi.

SONUÇ: Cerrahi dudak yeniden konumlandırma, üst dudağı daha koronal bir konuma yerleştirerek dişeti görünümünü azaltmak için etkili bir işlemdir. Sonuçların uzun vadeli stabilitesi henüz belli olmasa da, ortognatik cerrahiye daha az invaziv bir alternatif arayan hastalar için dudak yeniden konumlandırma umut vadeden bir alternatiftir.

Anahtar Kelimeler: : Aşırı diş eti görünümü, cerrahi teknik, dudak yeniden konumlandırma

Lip Repositioning For Management Of Gummy Smile: A Case Presentation

İrfan ÜSTÜNDAĞ, Emel YARDIMCI, Ahmet Faruk DERİN

Inonu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Turkey

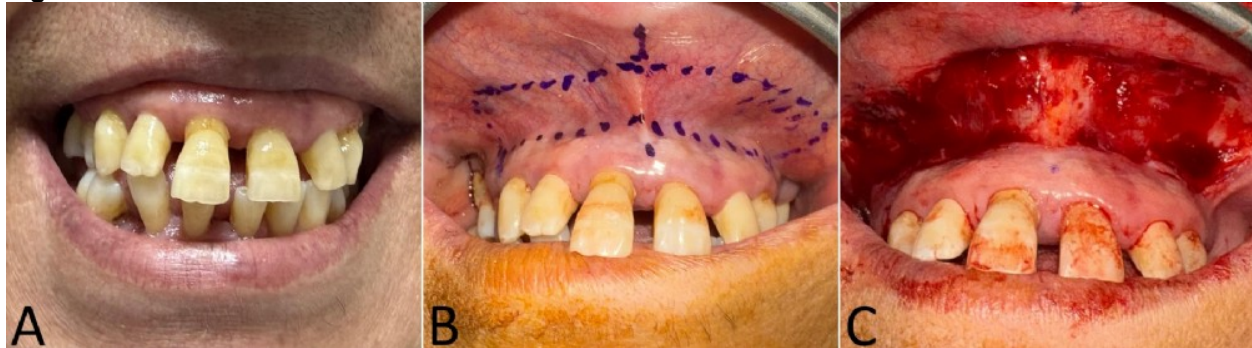
OBJECTIVE: Lip repositioning is a conservative surgical technique used to treat excessive gingival display. Excessive gingival display is an esthetic condition characterized by gingival exposure of more than 3–4 mm between the upper lip and gingival tissues during smiling. Its etiology is multifactorial, involving dentoalveolar, muscular, and skeletal factors. This case report presents the use of surgical lip repositioning in a patient who was concerned about excessive gingival display.

CASE PRESENTATION: A 52-year-old female patient presented to our clinic with the chief complaint of excessive gingival display. The patient had no relevant systemic history. Extraoral clinical examination revealed insufficient upper lip length and excessive gingival exposure during smiling. The surgical area was marked on the dry mucosa with a sterile pencil. A partial-thickness incision was made at the mucogingival junction extending between the first premolars. A second parallel incision was then performed approximately 10–13 mm apical to the first. The two incisions were connected to form an elliptical outline. Following these incisions, the epithelial tissue was excised, leaving the underlying connective tissue exposed. The mucosal flap was advanced coronally and the surgical site was closed with 4-0 Vicryl sutures using a primary closure technique. Postoperatively, the patient was prescribed antibiotics, analgesics, and a mouth rinse containing 0.12% chlorhexidine gluconate.

RESULT: Surgical lip repositioning is an effective procedure to reduce gingival display by repositioning the upper lip to a more coronal position. Although long-term stability remains uncertain, lip repositioning represents a promising alternative for patients seeking a less invasive option than orthognathic surgery.

Keywords: Excessive gingival display, lip repositioning, surgical technique

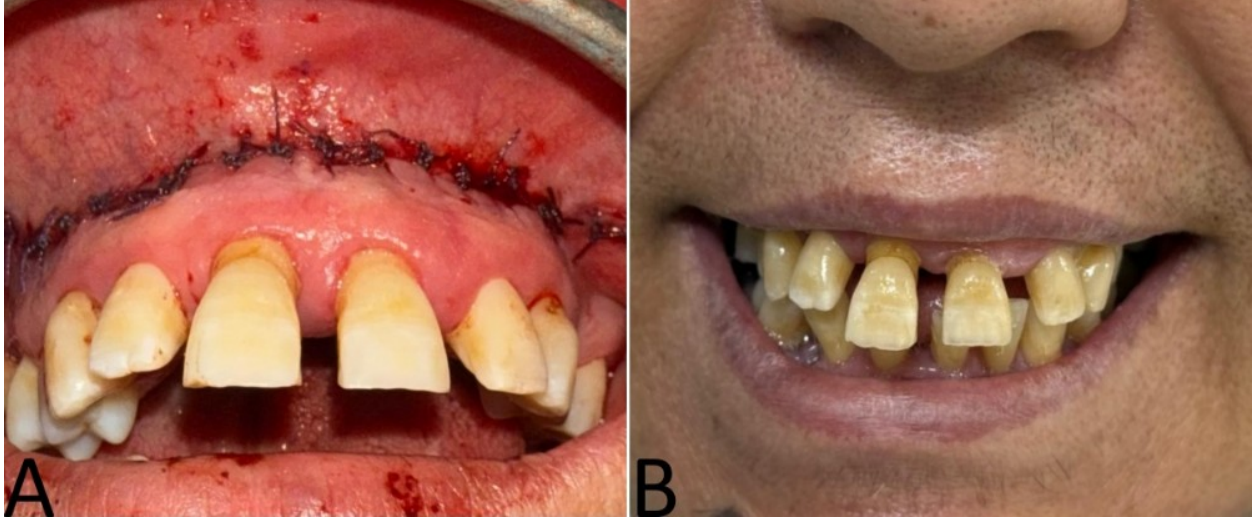
Şekil 1
Figure 1

A) Pre-op görüntü, B) Cerrahi bölgenin İşaretlenmesi, C) Epitelin kaldırılıp bağ dokusunun açığa çıkartılması

A) Preoperative view, B) Delineation of the surgical area, C) Removal of the epithelium and exposure of the underlying connective tissue

Şekil 2
Figure 2

A) Flebin taşınarak primere gelecek şekilde suture edilmesi, B) Post-op 1.ay görüntü
A) Advancement of the flap and primary suturing, B) One-month postoperative view

EP-008

"Radiküler Kist Cerrahisi Sonrası Geniş Maksiller Defektin Kollajen ile Zenginleştirilmiş Xenojenik Blok ile Rekonstrüksiyonu: Olgu Sunumu"

AYTEN ÖZTÜRK, Tutku TEKİN AYAZ, Gözde IŞIK
Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi A.B.D İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Odontojenik kistler, epitel ile döşeli, içi sıvı dolu patolojik yapılardır. Çene kemiğini ekspanse edebilir ve komşu dokulara invazyon gösterebilirler. Tedavi sonrası kemik tamiri ve iyileşme izlenebilmekle birlikte, protetik rehabilitasyon öncesi ek ogmentasyon uygulamalarına ihtiyaç duyulabilmektedir. Bu olguda, maksillar radiküler kist cerrahisi ve oluşan defektin blok greft materyali ile ogmentasyonu sunuldu.

VAKA SUNUMU: Kırk iki yaşında erkek hasta, maksiller bölgede şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede, krepitasyon bulgusuna rastlanmış, ponksiyonda sarımsak renkte kist sıvısı izlenmiştir. Konik ışıklı bilgisayarlı tomografi (CBCT) incelemesinde, 11-16 numaralı dişler arasında kapsayan ve maksiller sinüse invazyon gösteren geniş kistik lezyon saptandı. Ön tanıda radiküler kist olduğu düşünülen lezyon enükle edildi. Patoloji sonucunda kist epiteli ve iltihabi hücrelere rastlandı, radiküler kist tanısı doğrulandı. Postoperative 6.ayda hasta implant tedavisi talebiyle tekrar başvurdu. Yetersiz kemik hacmi ve geniş posterior defekt nedeniyle hastaya, implant uygulaması öncesi yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu planlandı. İki adet 3x15x25 mm boyutlarında xenojenik blok greftler, kret yüzeyine fiske edildi ve blok greftlerin çevresi xenojenik partiküler greft ile dolduruldu. Horizontal ogmentasyon alanı, kollajen membran ve konsantre büyüme faktörü (CGF) ile desteklendi. Postoperatif takiplerde komplikasyon izlenmedi ve iyileşme sorunsuz seyretti. Postoperatif CBCT incelemesinde, yeni kemik oluşumu gözlemlendi. Yaklaşık 3.79-4.09 mm horizontal kemik kazancı sağlandı.

SONUÇ: Bu olgu ile xenojenik blok greft uygulaması ile implant öncesi doku rejenerasyonu sunuldu. İmplant cerrahisi için yeterli kemik hacmi elde edildi. CGF membran uygulaması ile postoperatif dönemde yumuşak doku iyileşmesinin desteklendiği ve komplikasyon oranının azaltıldığı görüldü. Bu tedavinin uzun dönem sonuçların değerlendirilmesi için ileri klinik çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: kollajen ile zenginleştirilmiş xenojenik blok greft, konsantre büyüme faktörü, ogmentasyon, radiküler kist

"Reconstruction Of A Large Maxillary Defect After Radicular Cyst Surgery Using A Collagen-Enriched Xenogeneic Block Graft: A Case Report"

AYTEN ÖZTÜRK, Tutku TEKİN AYAZ, Gözde IŞIK
Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

OBJECTIVE: Odontogenic cysts are pathological jaw lesions lined by epithelium and containing fluid. They can expand bone and invade adjacent tissues. While surgical removal may allow natural bone healing, extensive defects often require augmentation before prosthetic rehabilitation. This report presents the surgical management of a maxillary radicular cyst followed by reconstruction with xenogeneic block grafts.

CASE PRESENTATION: A 42-year-old male presented with swelling in the maxillary region. Clinical examination showed crepitation, and aspiration produced yellowish cystic fluid. Cone beam computed tomography (CBCT) revealed a large radiolucent lesion from teeth 11 to 16 with maxillary sinus involvement. The lesion was surgically enucleated. Histopathological evaluation confirmed a radicular cyst based on cystic epithelial lining and inflammatory infiltrates. The postoperative period was uneventful. Six months later, the patient sought implant rehabilitation. CBCT showed inadequate bone volume and a large posterior defect, making guided bone regeneration necessary. Two xenogeneic cortical block grafts (3 × 15 × 25 mm) were fixed to the alveolar crest using screws, and surrounding gaps were packed with particulate xenograft. A collagen membrane and concentrated growth factor (CGF) membrane were placed over the grafted site to enhance healing. Healing progressed without complications. Follow-up CBCT demonstrated satisfactory new bone formation, with approximately 3.8–4.1 mm horizontal gain.

RESULT: This case demonstrates successful bone regeneration using xenogeneic block grafts before implant placement, achieving sufficient bone volume for future prosthetic rehabilitation. The adjunctive use of CGF appeared to improve soft tissue healing and reduce complications. Further studies are needed to assess the long-term outcomes of this approach.

Keywords: Augmentation, concentrated growth factor, radicular cyst, xenogeneic block graft

EP-009

**Gömülü Alt Yirmi Yaş Dişinin, İleri Çürük Nedeniyle Çekilen İkinci Molar Dişin Yerine Alıcı Soket
Preparasyonu ile Ototransplantasyonu: Olgu Sunumu**

Ali EYÜPOĞLU, Murat URGUN

Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahi Ana Bilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Diş ototransplantasyonu, kaybedilmiş veya restore edilemez durumdaki dişlerin yerine fonksiyonel bir diş kazandırmak için biyolojik ve ekonomik bir tedavi alternatifi sunar. Literatürde, kök gelişimi tamamlanmış dişlerin ototransplantasyonunda başarılı sonuçlar rapor edilmektedir. Bu olgu sunumunda, ileri çürük nedeniyle çekimi planlanan mandibular ikinci molar dişin yerine, kök gelişimi tamamlanmış mandibular üçüncü molar dişin ototransplantasyonu ile tedavisi amaçlanmıştır. Vakada, alıcı soketin cerrahi teknikle hazırlanarak donör dişin uygun konumda yerleştirilmesinin önemi vurgulanmıştır.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında, sistemik olarak sağlıklı erkek hasta, yarı gömülü mandibular üçüncü molar dişin (#38) çekimi için kliniğimize başvurdu. Yapılan muayenede alt ikinci molar dişinin (#37) ileri derecede çürük olduğu görüldü. Hastanın onayıyla 37 numaralı dişin çekim yerine 38 numaralı dişin ototransplantasyonuna karar verildi. İki diş de atravmatik cerrahi yöntemlerle çekildi. Verici dişin pasif bir şekilde yerleşebilmesi ve aşırı oklüzal kuvvetlerden korunabilmesi amacıyla alıcı soketin apikal kısmı cerrahi olarak genişletildi. Donör diş oklüzal düzlemin 1-2 mm altında kalacak şekilde transplante edildi. Transplantasyon sonrası, diş paslanmaz çelik tel ve kompozit kullanılarak komşu dişlere splintlendi ve çapraz dikişlerle stabilize edildi. Operasyon sonrası aynı gün endodontik tedaviye başlanarak pulpa ekstirpe edildi. Splint 3 hafta sonra uzaklaştırıldı. Takip sürecinde hasta asemptomatik seyretti ve transplante edilen diş stabil kaldı.

SONUÇ: Bu olgu sunumu, kök gelişimi tamamlanmış bir dişin ototransplantasyonunda elde edilen başarılı sonucu göstermektedir. Başlangıçta gözlemlenen minimal lüksasyona rağmen dişin fonksiyonel olarak çene kemiğine bağlanması, alıcı soketin dikkatli bir şekilde hazırlanmasının ve atravmatik cerrahi yöntemin bir sonucudur. Bu vaka; ototransplantasyonun, doğru vaka seçimi ve uygun cerrahi protokoller uygulandığında öngörülebilir bir tedavi seçeneği olduğunu desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: ototransplantasyon, yirmi yaş dişi, alıcı soket preparasyonu

Autotransplantation of a Mandibular Third Molar to Replace a Non-restorable Second Molar with Recipient Socket Preparation: A Case Report

Ali EYÜPOĞLU, Murat URGUN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ege University Faculty of Dentistry, İzmir, Turkey

OBJECTIVE: Tooth autotransplantation offers a biological and economical treatment alternative for replacing lost or non-restorable teeth. This case report aims to describe the successful transplantation of a mature mandibular third molar. The case highlights the importance of recipient socket preparation to ensure the proper positioning of the donor tooth.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old healthy male patient was referred to our clinic for the extraction of a semi-impacted mandibular third molar (#38). Clinical and radiographic examination revealed that the adjacent second molar (#37) had extensive caries and was non-restorable. With the patient's consent, it was decided to autotransplant tooth #38 into the extraction socket of tooth #37. Both teeth were extracted atraumatically. The apical part of the recipient socket was surgically widened to allow for passive seating and to protect the transplanted tooth from excessive occlusal forces. The donor tooth was positioned 1-2 mm below the occlusal plane. After transplantation, the tooth was stabilized with stainless steel wire and composite splint. Endodontic treatment was initiated on the same day. The splint was removed after 3 weeks. During the follow-up period, the patient remained asymptomatic, and the transplanted tooth was stable.

RESULT: This case report demonstrates a successful outcome of autotransplantation of a mature tooth. The tooth's functional attachment to the jawbone, despite the minimal initial mobility observed, is a result of recipient socket preparation and atraumatic surgical technique. This case supports that autotransplantation is a predictable treatment option when a correct case selection and appropriate surgical protocols are applied.

Keywords: autotransplantation, mandibular third molar, recipient socket preparation

Figür 1
Figure 1

37 ve 38 numaralı dişlerin panoramik röntgen görüntüsü
The panoramic radiographic view of teeth #37 and #38

Figür 2
Figure 2

Transplante dişin operasyon sonrası periapikal röntgen görüntüsü
Postoperative periapical radiographic view of the transplanted tooth

EP-010

MRONJ Olgusunda Cerrahi Rezeksiyon: OLGU SUNUMU

Hadi NASROLLAHİ, sezai ÇİFTÇİ
MRONJ Olgusunda Cerrahi Rezeksiyon: OLGU SUNUMU

GİRİŞ: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ), antirezorptif ve anti-anjiyojenik ajanların kullanımıyla ilişkili, patogenezinde kemik turnover bozukluğu, enfeksiyon ve immün yanıtın rol aldığı multifaktöriyel bir hastalıktır. Erken tanı ve konservatif veya cerrahi yaklaşımları içeren güncel tedavi protokollerinin uygulanması, morbiditenin azaltılması açısından kritik öneme sahiptir.

VAKA SUNUMU: 72 yaşında lösemi tanılı kadın hasta, çenede kötü koku ve ağrı şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede mandibula sağ posterior bölgede nekrotik kemik alanları tespit edildi. Hastaya sistemik antibiyotik ve antimikrobiyal gargara ile konservatif tedavi uygulandı. İzlemde nekrotik alanın belirgin demarkasyon hattı oluşturduğu gözlemlendi. Lokal anestezi altında ilgili bölgedeki nekrotik kemik eksize edilerek alan trombositten zengin fibrin (PRF) ile desteklendi ve primer kapatıldı. Hastanın sistemik hematolojik tedavisi ise ilgili hekimler tarafından intravenöz olarak sürdürüldü.

SONUÇ: Malignite ve osteoporoza bağlı antirezorptif ilaç kullanımı, MRONJ gelişiminde önemli bir risk faktörüdür. Bu hastalarda demarkasyon hattının oluşumu cerrahi açıdan önem taşımaktadır. Demarkasyon hattından nekrotik segmentin rezeke edilmesi ve dokunun primer kapatılması, hastanın ağrılarının azalması ve şikâyetlerinin giderilmesinde etkili olmaktadır. Bisfosfonat ve RANKL inhibitörleri kullanan hastalarda erken tanı ve konservatif yaklaşımlar önem taşırken, ileri evrelerde cerrahi ve rejeneratif biyolojik materyallerin tedaviye katkısı göz ardı edilmemelidir.

Anahtar Kelimeler: MRONJ, Demarkasyon hattı, Rezeksiyon

Surgical Resection in MRONJ: A Case Report

Hadi NASROLLAHİ, Sezai ÇİFTÇİ

Surgical Resection in MRONJ: A Case Report

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a multifactorial disease associated with the use of antiresorptive and antiangiogenic agents, in which impaired bone turnover, infection, and immune response play key roles in its pathogenesis. The implementation of current treatment protocols, encompassing both conservative and surgical approaches, is of critical importance for reducing morbidity through early diagnosis.

CASE PRESENTATION: A 72-year-old female patient with a diagnosis of leukemia presented to our clinic with complaints of pain and foul odor in the jaw. Clinical examination revealed necrotic bone areas in the right posterior region of the mandible. Conservative treatment was initiated with systemic antibiotics and an antimicrobial mouth rinse. During follow-up, a distinct demarcation line around the necrotic area was observed. Under local anesthesia, the necrotic bone in the affected region was excised, the site was supported with platelet-rich fibrin (PRF), and primary closure was achieved. The patient's systemic hematologic therapy was continued intravenously by the relevant medical team.

RESULT: The use of antiresorptive agents due to malignancy and osteoporosis constitutes a significant risk factor for the development of MRONJ. In such patients, the formation of a demarcation line is of surgical importance. Resection of the necrotic segment along this demarcation line and primary closure of the tissue are effective in reducing the patient's pain and alleviating symptoms. While early diagnosis and conservative approaches are essential in patients receiving bisphosphonates and RANKL inhibitors, in advanced stages, the role of surgical intervention and the contribution of regenerative biological materials to treatment should not be overlooked.

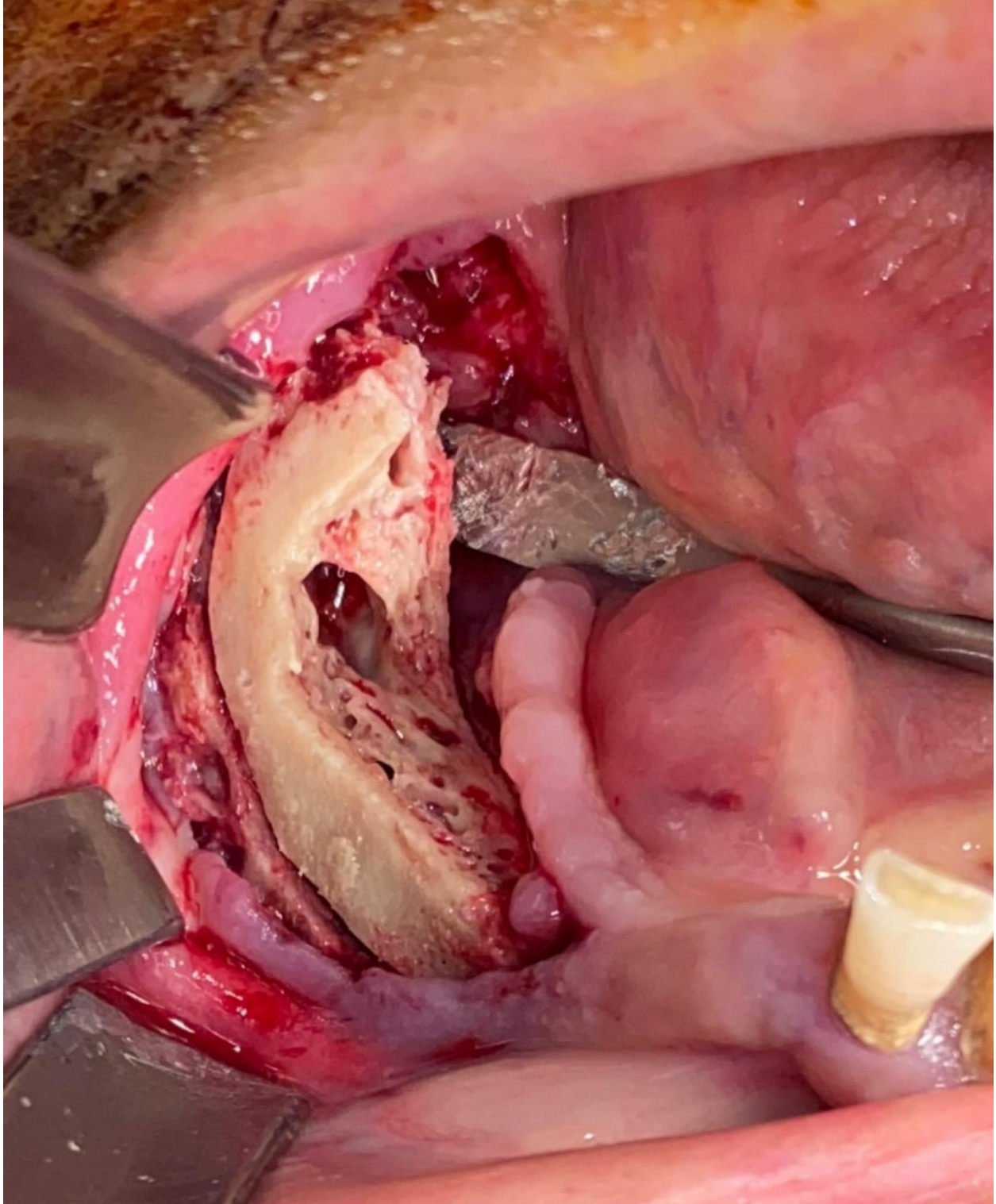
Keywords: MRONJ, demarcation line, surgical resection

Şekil 1
Figure 1

pre-op inra oral görüntü
Preoperative intraoral image

Şekil 3
Figure 3

nekroz kemiğin rezeksiyonu
Resection of necrotic bone

EP-011

Sigara Kullanımına Rağmen Dil Fırçalama ile Klinik Düzelme Sağlanan Kılılı Dil Olgusu

Ayça ÖZSOY, İlhan KIZILKAYA

Gazi Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Kılılı dil, filiform papillerin uzaması ve keratinizasyonu ile karakterize benign bir durumdur. Enfeksiyöz veya premalign lezyonları taklit edebilir ve hastalarda kaygıya yol açabilir. Bu raporun amacı, sigara kullanımının devam etmesine rağmen yalnızca dil fırçalama ile belirgin gerileme gösteren bir kılılı dil olgusunu sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Otuz dört yaşında erkek hasta, dil dorsumunda koyu renkli değişiklik ve kılılı görünüme benzer şikâyetlerle başvurdu. Klinik muayenede, orta ve arka bölgede lokalize, kahverengi-siyah renkli, uzamış filiform papiller gözlemlendi. Hasta günde yaklaşık bir paket sigara içtiğini ve takip süresince sigara kullanımını azaltmadığını bildirdi. Kendisine sigarayı bırakmasının tedavi başarısını artırabileceği bilgisi verildi, ancak hasta bu öneriyi kabul etmedi. Antibiyotik kullanımı veya sistemik hastalık öyküsü bulunmamaktaydı. Hastaya yalnızca düzenli dil fırçalama ile ağız hijyenini artırması önerildi. Bir aylık takip sonunda lezyonda belirgin gerileme saptandı ve sigara kullanımının devam etmesine rağmen dil morfolojisinde iyileşme görüldü.

SONUÇ: Bu olgu, sigara bırakılmasa dahi yalnızca dil fırçalamanın kılılı dil üzerinde anlamlı klinik iyileşme sağlayabileceğini göstermektedir. Bununla birlikte, tedavi sürecinde sigarayı bırakmanın kritik bir öneri olarak vurgulanması gerektiği unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: Ağız Hijyeni, Dil Fırçalama, Kılılı Dil,

Hairy Tongue Regression With Tongue Brushing Despite Continued Smoking: A Case Report

Ayça ÖZSOY, İlhan KIZILKAYA

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Turkey

OBJECTIVE: Hairy tongue is a benign condition caused by elongation and keratinization of the filiform papillae. It may mimic infectious or premalignant lesions, causing anxiety in patients. The objective of this report is to present a case of hairy tongue that regressed significantly with tongue brushing, despite continued cigarette smoking.

CASE PRESENTATION: A 34-year-old male patient presented with complaints of dark discoloration and a hairy appearance on the dorsal surface of the tongue. Clinical examination revealed brown-black elongated filiform papillae localized to the middle and posterior tongue. The patient reported smoking approximately one pack per day and did not reduce smoking during follow-up. He was informed that smoking cessation could improve treatment outcomes, but he declined to stop smoking. No history of antibiotic use or systemic disease was noted. The patient was advised only to improve oral hygiene with regular tongue brushing. At the end of the one-month follow-up, marked regression of the lesion was observed, and improvement in tongue morphology was noted despite continued smoking.

RESULT: This case demonstrates that tongue brushing alone can provide significant clinical improvement in hairy tongue, even without cessation of cigarette use. However, smoking cessation should still be emphasized as a critical recommendation in management.

Keywords: Hairy tongue, Tongue brushing, Oral hygiene,

Figür 1
Figure 1

Başlangıçta kıllı dilin klinik görünümü.
Clinical appearance of hairy tongue at initial presentation.

Figür 2
Figure 2

Bir aylık dil fırçalama sonrasında, sigara kullanımının devam etmesine rağmen kıllı dilde belirgin gerileme.
Significant regression of hairy tongue after 1 month of tongue brushing, despite ongoing cigarette smoking

EP-012

Radiküler Kist İle İlişkili Mandibular Birinci Moların, Üçüncü Molar Ototransplantasyonu İle Tedavisi: Olgu Sunumu Ve Literatür Derlemesi

Recep ÜNAL¹, Semih TÜRE¹, Selcan CAN²

¹Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi, Endodonti Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Diş Ototransplantasyonu, çeşitli nedenlerle kaybedilen dişlerin yerine uygun donör olabilecek dişin çekilerek alıcı bölgeye yerleştirilmesi işlemidir. Ototransplantasyon ile gelecekteki protez gereksinimleri geciktirilebilir veya tamamen önlenabilir, zorlu ortodontik alan kapatma tedavilerinin gerekliliği ortadan kaldırılabilir. Diğer tedavilere göre tedavi süresi, maliyet, estetik, korunabilirlik ve biyolojik kabul edilebilirlik yönünden daha avantajlıdır.

VAKA SUNUMU: Yirmi beş yaşındaki kadın hasta, rutin radyografik muayene sırasında mandibular sol birinci molar diş ile ilişkili kistik lezyonun tespit edilmesi üzerine kliniğimize yönlendirildi. Başlangıçta dişin çekimi ve kistin enükleasyonu planlandı. Ancak, hastanın genç yaşı ve kist nedeniyle meydana gelen kemik kaybının implant yerleştirilmesine engel olacak düzeyde olması sebebiyle, alternatif tedavi seçeneği olarak mandibular üçüncü molar dişin ototransplantasyonu planlandı. Mandibular üçüncü molar diş; morfolojik uyumunun uygun olması, sağlıklı yapıda bulunması, apeksinin henüz kapanmamış olması ve hastanın genç yaşı nedeniyle uygun donör diş olarak değerlendirildi. Lezyonlu dişin çekimini takiben kistik doku enükle edildi. Ardından mandibular üçüncü molar diş travmatik şekilde çekilerek kısa sürede alıcı sahaya transplante edildi. Transplante edilen dişin stabilitesini sağlamak amacıyla komşu dişlere esnek splint uygulandı. Endodontik tedavi transplantasyondan sonraki ikinci hafta içerisinde başlatıldı. Hasta, 3., 6. ve 9. aylarda kontrol muayenelerine çağrıldı. Radyografik incelemelerde kist nedeniyle kaybedilen kemik dokusunun yeniden oluştuğu saptandı. Klinik ve radyografik değerlendirmeler sonucunda, transplante edilen dişin fonksiyonlarını başarıyla sürdürdüğü gözlemlendi.

SONUÇ: Diş implantlarının artan popüleritesi ve uzun vadeli başarı oranları nedeniyle, otolog diş transplantasyonu günümüzde nadiren uygulanmaktadır. Ancak bazı durumlarda, eksik bir dişin yerine kullanılabilecek faydalı bir teknik olmaya devam etmektedir. Başarılı sonuç elde edilebilmesi için hasta seçimi, uygun donör dişin varlığı ve alıcı bölgenin uygunluğu büyük önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Ototransplantasyon, Radiküler Kist, Gömülü Diş

Treatment of a mandibular first molar associated with a radicular cyst using third molar autotransplantation: a case report and literature review

Recep ÜNAL¹, Semih TÜRE¹, Selcan CAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara

²Department of Endodontic, Gazi University, Ankara

OBJECTIVE: Tooth autotransplantation is a procedure in which a suitable donor tooth is transferred to a recipient site to replace a lost tooth. This method may reduce the need for prosthetic rehabilitation, eliminate complex orthodontic space closure, and provide advantages in terms of treatment time, cost, esthetics, and biological compatibility.

CASE PRESENTATION: A 25-year-old female patient was referred to our clinic after a routine radiographic examination revealed a cystic lesion associated with the mandibular left first molar. Extraction of the tooth and enucleation of the cyst were initially planned. However, considering the patient's young age and the extent of bone loss that would compromise implant placement, autotransplantation of the mandibular third molar was selected as an alternative treatment. The third molar was deemed a suitable donor due to its favorable morphology, healthy structure, incomplete root formation, and the patient's age. Following extraction of the affected tooth and cyst enucleation, the third molar was atraumatically removed and transplanted into the recipient site. To ensure stability, a flexible splint was applied to adjacent teeth. Endodontic treatment was initiated in the second week post-transplantation. The patient was recalled at 3, 6, and 9 months. Radiographic evaluation confirmed bone regeneration at the lesion site, and clinical and radiographic findings indicated that the transplanted tooth maintained its function successfully.

RESULT: Although dental implants are widely used today, autotransplantation remains a valuable option in selected cases. Treatment success depends on proper patient selection, the availability of a suitable donor tooth, and the condition of the recipient site.

Keywords: Autotransplantation, Impacted Tooth, Radicular Cyst

EP-013

Koronektomi: Mandibuler Kanala Yakın Üçüncü Molar Dişin Yönetimi - Bir Olgu Sunumu

Ali ABDULLAHOĞLU, F. Bahar SEZER, Murat URGUN
Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı İzmir

GİRİŞ: Bu olgu sunumunun amacı, üçüncü molar diş köklerinin mandibular kanala yakınlığı bulunan genç erişkin bir hastada başarılı bir koronektomi prosedürünü sunmaktır. Bu teknik, bu tür gömülü dişlerin tamamen çekimine bağlı olarak gelişebilecek yaygın bir komplikasyon olan sinir parestezisini önlemek için tercih edilmiştir.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı 25 yaşında erkek hasta, perikoronitis nedeniyle kliniğimize başvurdu. Dental volum tomografi (DVT), 48 numaralı dişin köklerinin mandibular kanal ile yakın ilişkide olduğunu gösterdi. Alt alveoler sinir parestezisinden kaçınmak amacıyla koronektomi uygulandı. Dişe ulaşmak için tam kalınlıkta flep kaldırıldı ve kron yüksek hızlı bir el aleti ile ayrıldı. Kalan kök parçaları çelik rond frez ile sement-mine birleşiminin altına kadar düzeltildi ve bölge primer olarak kapatıldı.

SONUÇ: Bir yıllık takipte hasta asemptomatikti, enfeksiyon veya inflamasyon belirtisi görülmedi. Kalan kök parçalarının sağlıklı yumuşak doku ile örtüldüğü gözlemlendi. Radyolojik incelemede kök parçalarının yuvasından ekstrüde olduğu belirlendi ve başarılı bir sonuç elde edildi. Bu vaka, inferior alveoler sinir yaralanması riski yüksek olduğunda koronektominin tam çekime güvenli bir alternatif olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Koronektomi, Mandibular Üçüncü Molar, Parestezi

Coronectomy: Management Of A Third Molar Close To The Mandibular Canal - A Case Report

Ali ABDULLAHOĞLU, F. Bahar SEZER, Murat URGUN

Ege University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery İzmir

OBJECTIVE: This case report aims to present a successful coronectomy procedure in a young adult patient with a close proximity of the third molar roots to the inferior alveolar nerve. This technique was chosen to prevent potential nerve paresthesia, a common complication associated with full extraction of such impacted teeth.

CASE PRESENTATION: A 25-year-old, systemically healthy male patient presented to our clinic with pain due to pericoronitis. A dental volume tomography (DVT) revealed that the roots of tooth #48 were in close relation to the mandibular canal. To avoid inferior alveolar nerve paresthesia, a coronectomy was performed. A full-thickness flap was raised to access the tooth, and the crown was sectioned using a high-speed handpiece. The remaining root fragments were trimmed below the cemento-enamel junction with a steel round bur, and the site was closed primarily.

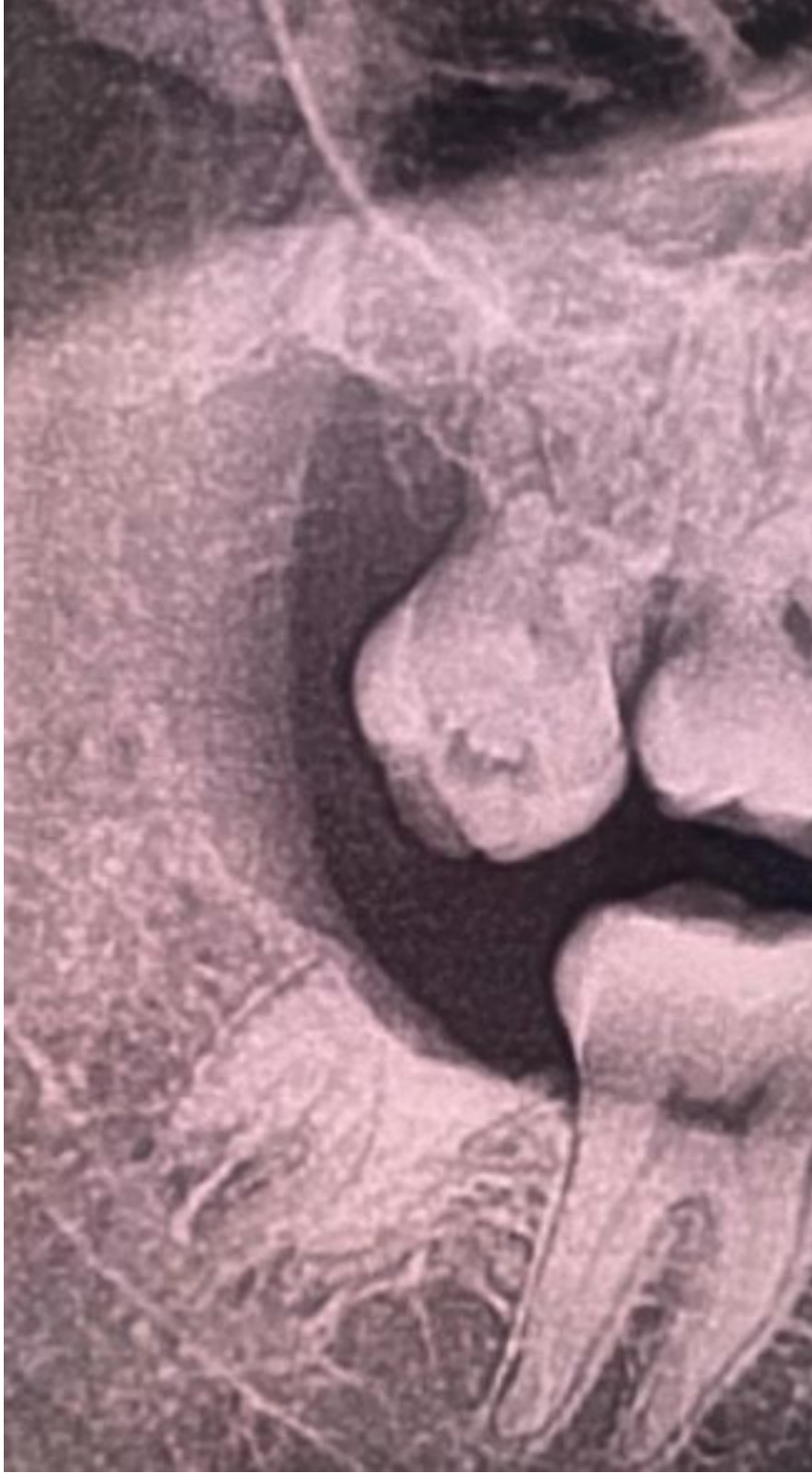
RESULT: At the one-year follow-up, the patient was asymptomatic, with no signs of infection or inflammation. The remaining root fragments were observed to be covered with healthy soft tissue. Radiological examination revealed that the root fragments had extruded from their socket, indicating a successful outcome. This case demonstrates that coronectomy is a viable and safe alternative to full extraction in cases where there is a high risk of inferior alveolar nerve injury.

Keywords: Coronectomy, Mandibular Third Molar, Paresthesia

Operasyon Öncesi Mandibular Üçüncü Moların Radyolojik Görüntüsü Preoperative Radiological Image of the Mandibular Third Molar

Operasyon Sonrası Mandibular Üçüncü Molaarın Radyolojik Görüntüsü
Postoperative Radiological Image of the Mandibular Third Molar

EP-014

Konjenital Lateral Keser Eksikliğine Bağlı İleri Alveolar Kret Yetersizliğinde Otojen Greft ve Palatal Flep Uygulaması: Postoperatif Ultrasonografik İzlemler Olgu Sunumu

Özgür DAĞAL¹, Mehmet Emin TOPRAK¹, Deren SEZGİN², Candan Semra PAKSOY², Kaan ORHAN²

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

²Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi, Ankara

GİRİŞ: Konjenital lateral diş eksiklikleri, estetik ve fonksiyonel açıdan bireylerin yaşam kalitesini olumsuz etkilemekte olup implant destekli protetik rehabilitasyon günümüzde en sık tercih edilen tedavi seçeneklerinden biridir. Bununla birlikte, bu bölgelerde karşılaşılan vertikal ve horizontal kemik yetersizlikleri, implant cerrahisinin başarısını kısıtlayan önemli bir faktör olarak öne çıkmaktadır. Bu nedenle, ileri kemik kayıplarının yönetiminde sert doku yönetimi ve yumuşak doku optimizasyonu, uzun dönemli başarı için kritik bir rol üstlenmektedir.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında, sistemik hastalığı olmayan ve sigara kullanmayan kadın hasta, konjenital lateral diş eksikliği nedeniyle ortodontik tedavi görmekteydi. Ortodontik tedavi sonrası yapılan klinik muayenede, 12 nolu diş bölgesinde hem klinik hem radyolojik incelemede ileri derecede vertikal ve horizontal kemik kaybı saptanmıştır. Daha önce farklı bir merkezde gerçekleştirilen xenogreft ve politetrafloroetilen membran uygulaması, dokuların yapılan dental işlemler sonrası fragil hale gelmesi ve primer kapanmanın sağlanamaması nedeniyle başarısız olmuştur. Hasta; Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi kliniğine yönlendirilmiş; otojen greft ve palatal flep kullanılarak primer kapanmanın sağlanması amaçlanmıştır. Postoperatif dönemde ilgili bölgenin doku kanlanması ultrasonografik yöntemler ile non-invaziv olarak değerlendirilmiş ve iyileşme süreci düzenli aralıklarla izlenmiştir.

SONUÇ: Bu olgu, implant öncesi ciddi kemik yetersizliklerinin yönetiminde otojen greft ve uygun flep tasarımının önemini ortaya koymaktadır. Ayrıca ultrasonografinin, yumuşak ve sert doku ogmentasyonu sonrası bölgesel kanlanmanın ve iyileşme dinamiklerinin değerlendirilmesinde kullanılabileceğini göstermektedir. Multidisipliner ve görüntüleme destekli yaklaşımların, dentoalveolar cerrahide prognozu iyileştireceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: otojen greft, palatal flep, ultrasonografi

Autogenous Graft and Palatal Flap for Advanced Alveolar Ridge Deficiency in Congenital Lateral Incisor Agensis: Postoperative Ultrasonographic Follow-Up Case Report

Özgür DAĞAL¹, Mehmet Emin TOPRAK¹, Deren SEZGİN², Candan Semra PAKSOY², Kaan ORHAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Radiology, Ankara University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Congenital lateral tooth deficiencies have a negative impact on individuals' quality of life from both an aesthetic and functional perspective, and implant-supported prosthetic rehabilitation is one of the most commonly preferred treatment options today. However, vertical and horizontal bone deficiencies encountered in these areas are a significant factor limiting the success of implant surgery. Therefore, hard tissue management and soft tissue optimization play a critical role in long-term success.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old female patient with no systemic diseases and a non-smoker was treated orthodontically due to congenital lateral tooth absence. During the clinical examination following orthodontic treatment, advanced vertical and horizontal bone loss was detected in the region of tooth number 12, both clinically and radiologically. A previous xenograft and polytetrafluoroethylene membrane application performed at a different center was unsuccessful due to the tissues becoming fragile after the dental procedures and the lack of primary closure. The patient was referred to the Oral and Maxillofacial Surgery Department, which aimed to achieve primary closure using autogenous graft and palatal flap. In the postoperative period, tissue perfusion in the relevant area was assessed non-invasively using ultrasonographic methods, and the healing process was monitored at regular intervals.

RESULT: This case highlights the importance of autogenous grafting and adequate flap design in the management of severe bone deficiencies prior to implant placement. It also demonstrates that ultrasonography can be used to evaluate local blood flow and healing dynamics following soft and hard tissue augmentation. Multidisciplinary and imaging-guided approaches are considered to improve prognosis in dentoalveolar surgery.

Keywords: autogenous graft, palatal flap, ultrasonography

EP-015

**Mandibulada Sinir Lateralizasyonu Ve Transpozisyonu,Maksillada Otojen Blok Greft Uygulaması
İle Dental İmplant Cerrahisi: Vaka Sunumu**

Berkay ATİK, Recep ÜNAL, Hümeysra YILDIZ
Gazi Üniversitesi,Ağız,Diş ve Çene Cerrahisi,Ankara

GİRİŞ: Posterior mandibulada alveoler kret rezorpsiyonu, dental implant uygulamalarında önemli bir zorluk teşkil etmektedir. Bu bölgede inferior alveoler sinir komşuluğu nedeniyle standart implant yerleştirme sıklıkla mümkün olmamaktadır. Sinir lateralizasyonu ve transpozisyonu, ileri derecede rezorbe mandibulada implant yerleştirilmesine olanak sağlayan cerrahi tekniklerdir. Bununla birlikte, otojen kemik greftleri halen altın standart olarak kabul edilmekte ve maksillada görülen horizontal defektlerin tedavisinde başarılı sonuçlar vermektedir. Bu olguda mandibula posterior bölgede farklı sinir cerrahileri ile implant uygulaması ve mandibula anterior bölgeden elde edilen otojen blokların maksillada augmentasyon amacıyla kullanımı sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı erişkin bir hastada mandibula posterior bölgelerde ileri derecede kemik yetersizliği mevcuttu. Sağ mandibula posterior bölgede implant uygulamasını mümkün kılmak için sinir lateralizasyonu yapıldı. Sol mandibula posterior bölgede ise implant yerleştirmek amacıyla sinir transpozisyonu gerçekleştirildi. Ayrıca mandibula anterior bölgedeki kemik redüksiyonu ile elde edilen kortikokansellöz otojen blok greftler, maksilladaki horizontal defektin tedavisi için kullanıldı. Bu işlemler sonrasında dental implantlar başarılı şekilde yerleştirildi. Ameliyat sonrası dönemde komplikasyon gözlenmedi ve iyileşme süreci sorunsuz ilerledi.

SONUÇ: Bu olgu, ileri derecede rezorbe mandibulada sinir lateralizasyonu ve transpozisyonu tekniklerinin implant yerleştirilmesini mümkün kıldığını göstermektedir. Aynı zamanda mandibula anterior bölgeden elde edilen otojen blokların maksillada horizontal augmentasyon amacıyla kullanılmasının tedavide fonksiyonel ve estetik başarıya katkı sağladığı ortaya konmuştur. Bu tür kompleks vakaların dikkatli planlama ve cerrahi deneyimle yönetilmesi, uzun dönem başarı şansını artırmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İmplant,Lateralizasyon,Ogmentasyon,Transpozisyon

Dental Implant Surgery with Nerve Lateralization, Transposition in the Mandible and Autogenous Block Graft Application in the Maxilla: A Case Report

Berkay ATİK, Recep ÜNAL, Hümeysra YILDIZ
Gazi University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Alveolar ridge resorption in the posterior mandible presents a significant challenge in dental implant therapy. Due to the close proximity of the inferior alveolar nerve, standard implant placement is often not feasible in this region. Nerve lateralization and transposition are surgical techniques that enable implant placement in severely resorbed mandibles. Furthermore, autogenous bone grafts are still regarded as the gold standard and have shown successful outcomes in treatment of horizontal maxillary defects. In this case, implant placement was performed in the posterior mandible using different nerve surgery techniques, and autogenous blocks harvested from the anterior mandible were used for augmentation of the maxilla.

CASE PRESENTATION: A systemically healthy adult patient presented with severe bone deficiency in the posterior mandible. In the right posterior mandible, nerve lateralization was performed to allow implant placement. In the left posterior mandible, nerve transposition was carried out to facilitate implant insertion. Additionally, corticocancellous autogenous bone blocks obtained from the anterior mandible through ridge reduction were used for the treatment of the horizontal maxillary defect. Following these procedures, dental implants were successfully placed. The postoperative period was uneventful, and the healing process progressed without complications.

RESULT: This case demonstrates that nerve lateralization and transposition techniques allow implant placement in severely resorbed posterior mandibles. It also shows that the use of autogenous bone blocks harvested from the anterior mandible for horizontal augmentation in the maxilla contributes to functional and esthetic success. The management of such complex cases requires careful planning and surgical expertise, which increase the likelihood of long-term success.

Keywords: Augmentation, Implant, Lateralization, Transposition

EP-016

Yetersiz Keratinize Mukoza ile Dental İmplantlar Çevresinde Bağ Doku Uygulaması: Üç Klinik Vaka Raporu

Elif Betül YILDIRIM, Ibrahim DALBAH
Gazi Üniversitesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi ABD, Ankara

GİRİŞ: Dental implantların çevresinde yeterli genişlikte keratinize mukoza (KM) bulunması, peri-implant dokuların uzun dönem sağlığı, stabilitesi ve estetiği açısından kritik öneme sahiptir. KM yetersizliğinde yumuşak doku augmentasyonu gerekli hale gelmektedir. Serbest dişeti greftleri (SDG) yaygın olarak kullanılmakla birlikte, bağ dokusu greftleri (BDG) estetik ve biyolojik avantajları nedeniyle tercih edilmektedir. Bu vaka raporunda, yetersiz KM bulunan dental implant bölgelerinde BDG uygulamasının sonuçları sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Üç farklı klinik vaka raporu, anterior ve posterior bölgelerdeki yetersiz KM varlığında BDG kullanımını kapsamaktadır. Palatinal donör bölgeden “trap-door” tekniği ile subepitelyal BDG elde edilmiştir. Alıcı bölgede yarım kalınlık flep hazırlanmış, uygun yatak oluşturulmuş ve greft tünel içerisine yerleştirilerek sabitlenmiştir. Tüm vakalarda postoperatif iyileşme sorunsuz seyretmiştir. Bir yıllık takip sürecinde peri-implant yumuşak dokuların stabil kaldığı, komplikasyon gözlenmediği ve hedeflenen estetik-sonuçların elde edildiği kaydedilmiştir.

SONUÇ: BDG uygulaması, dental implant çevresinde yetersiz KM varlığında güvenilir bir yöntem olup, hem estetik hem de biyolojik açıdan başarılı sonuçlar sağlamaktadır. Uzun dönem takipler, bu sonuçların sürekliliğini değerlendirmek için gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Dental implant, keratinize mukoza, bağ dokusu grefti, yumuşak doku augmentasyonu

Connective Tissue Graft Application Around Dental Implants With Inadequate Keratinized Mucosa: Three Clinical Case Reports

Elif Betül YİLDİRİM, Ibrahim DALBAH

Department of Oral Surgery, Gazi University, Ankara

OBJECTIVE: The presence of an adequate width of keratinized mucosa (KM) around dental implants is considered essential for the long-term health, stability, and esthetics of peri-implant tissues. In cases of insufficient KM, soft tissue augmentation becomes necessary. Although free gingival grafts (FGG) are commonly used, connective tissue grafts (CTG) are often preferred due to their esthetic and biological advantages. This case report presents the outcomes of CTG procedures performed around dental implants with inadequate KM.

CASE PRESENTATION: Three clinical case reports were included, involving CTG application in both anterior and posterior regions with insufficient KM. Subepithelial CTG was harvested from the palatal donor site using the trap-door technique. A partial-thickness flap was carefully elevated, an appropriate recipient bed was prepared, and the graft was placed into the tunnel and stabilized. Healing was uneventful in all cases. During the one-year follow-up, peri-implant soft tissues remained stable, with no complications observed, and the intended esthetic outcomes were achieved.

RESULT: CTG application is a reliable method in cases of inadequate KM around dental implants, yielding favorable esthetic and biological outcomes. Long-term follow-up is required to further validate the stability of these results.

Keywords: : Dental implant, keratinized mucosa, connective tissue graft, soft tissue augmentation, case report

EP-018

Dudak-Damak Yarığı Olan Bir Hastada Gömük Maksiller Kaninin Cerrahi Ekstraksiyonu: Olgu Sunumu

ayça BAŞDURAN, Meltem ÖZDEN YÜCE

Ege Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Dudak-damak yarıkları, en sık görülen kraniofasial anomalilerden olup estetik, fonksiyonel ve dental problemlere yol açmaktadır. Bu bireylerde maksillanın gelişimsel bozuklukları diş sürme anomalilerinin ve gömülü dişlerin görülme sıklığını artırmaktadır. Özellikle maksiller kaninler, gömülü kalma olasılığı en yüksek dişlerden biri olup estetik kayıplar, maloklüzyon, periodontal sorunlar ve kök rezorpsiyonu gibi komplikasyonlara neden olabilmektedir.

Gömülü kaninlerin dudak-damak yarıklı bireylerde yönetimi, cerrahi ve ortodontik yaklaşımların multidisipliner planlanmasını gerektirir. Bu olgu sunumunda, dudak-damak yarığına sahip bir hastada gömülü maksiller kanin dişin cerrahi çekimi ele alınmaktadır.

VAKA SUNUMU: Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı'na başvuran 21 yaşındaki erkek hastanın unilateral dudak-damak yarığı nedeniyle çocuklukta opere edildiği ve Ortodonti Anabilim Dalı'nda tedavisinin sürdüğü öğrenilmiştir. Tedavi sürecinde maksiller kaninlerin gömülü olduğu saptanmış, sağ kanin (13) için sürdürülme planı yapılmıştır.

Sol kanin (23) yarık hattında ve anormal pozisyonunda olup apeksi orbita alt tabanına yakın, maksiller sinüs ve nazal kaviteyle komşu olduğundan cerrahi yüksek riskli bulunmuş ve takibe alınmıştır. Ancak sol lateral diş (22) apeksinde gelişen lezyonun ilerleyerek 23'e fistülize olması üzerine, 22'ye uygulanan endodontik tedavi başarısız kalmış ve çekim endikasyonu konulmuştur.

Konik ışıklı bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinde 23'ün apeksinin orbita tabanına yakın ve çevre anatomik yapılarla ilişkili olduğu izlenmiştir. Lokal anestezi altında 22 ve 23 numaralı dişler çekilmiş, lezyon dokusu tamamen uzaklaştırılmıştır.

SONUÇ: Hastada cerrahi sonrası herhangi bir komplikasyon gelişmemiştir. Düzenli kontrolleri yapılmakta olup ortodontik tedavisi sorunsuz şekilde devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Dudak-damak yarığı, Gömülü maksiller kanin, Cerrahi çekim

Surgical Extraction of an Impacted Maxillary Canine in a Patient with Cleft Lip and Palate: A Case Report

ayça BAŞDURAN, Meltem ÖZDEN YÜCE

Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery İzmir, Turkey

OBJECTIVE: Cleft lip and palate are among the most common craniofacial anomalies, leading to esthetic, functional, and dental problems. Developmental disturbances of the maxilla in these patients increase the frequency of tooth eruption anomalies and impacted teeth. Maxillary canines, in particular, are among the teeth most frequently impacted and may cause complications such as esthetic deficiencies, malocclusion, periodontal problems, and root resorption.

The management of impacted canines in individuals with cleft lip and palate requires a multidisciplinary approach involving surgical and orthodontic interventions. In this case report, the surgical extraction of an impacted maxillary canine in a patient with cleft lip and palate is presented.

CASE PRESENTATION: A 21-year-old male with a history of unilateral cleft lip and palate repair presented during ongoing orthodontic treatment. Both maxillary canines were impacted; eruption was planned for the right canine (tooth 13). The left canine (tooth 23), positioned within the cleft line and in proximity to the orbital floor, maxillary sinus, and nasal cavity, was initially managed conservatively due to surgical risks. Progression of a lesion at the apex of the left lateral incisor (tooth 22) led to fistula formation and failure of endodontic treatment, necessitating extraction. Cone-beam computed tomography (CBCT) confirmed the close relationship of tooth 23 with adjacent anatomical structures. Teeth 22 and 23 were surgically extracted under local anesthesia, and the lesion was completely removed without postoperative complications.

RESULT: The patient experienced no postoperative complications. Follow-up evaluations have been regularly performed, and the orthodontic treatment is proceeding uneventfully.

Keywords: Cleft lip and palate, Impacted maxillary canine, Surgical extraction

EP-019

Mandibular Gömülü Yirmi Yaş Dişi ile İlişkili Dentigeröz Kistin Koronektomi ile Tedavisi: Vaka Raporu

Berrin İYİLİKÇİ, Sueda VATANDAŞ
Pamukkale Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Denizli

GİRİŞ: Dentigeröz kistler, sürmemiş dişi çevreleyen benign odontojenik kistlerdir. Mandibular dişlerle ilişkili olduğunda cerrahi zorlukların yanı sıra inferior alveoler sinir hasarı riski oluşturabilir. Ayrıca özellikle 40 yaş üzerindeki bireylerde, dişin konumu ve kemiğin elastikiyetinin azalması nedeniyle, kist ve ilişkili dişin tamamen çıkarılması sırasında mandibula kırığı riski de oluşabilmektedir. Derin gömülü dişlerde dişin tamamının çekimi risk teşkil edebileceğinden, bazı durumlarda kökün yerinde bırakılması ve koronektomi işlemi ile birlikte dişin kronunu çevreleyen kistin enükleasyonu rasyonel bir seçenek olabilmektedir.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize dış kurumdan yönlendirilen, stent öyküsü ve antikoagülan kullanımı bulunan 53 yaşındaki erkek hastada, 38 ve 48 numaralı gömülü dişlerle ilişkili lezyonlar izlendi. Alınan tomografi sonucunda 38 numaralı dişin inferior alveoler sinirli ilişkili olduğu görüldü. Lokal anestezi altında 38 numaralı dişe koronektomi uygulandı ve ilgili lezyon eksize edilerek patolojik incelemeye gönderildi. Histopatolojik inceleme sonucu dentigeröz kist ile uyumlu bulundu.

SONUÇ: Bu olgu, inferior alveoler sinire yakınlığı olan derin gömülü mandibular üçüncü molar ile ilişkili dentigeröz kistlerde koronektomi ile birlikte uygulanan enükleasyonun güvenli ve etkin bir tedavi seçeneği olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: dentigeröz kist, enükleasyon, koronektomi

Treatment of a Dentigerous Cyst Associated with an Impacted Mandibular Wisdom Tooth Using Coronectomy: A Case Report

Berrin İYİLİKCI, Sueda VATANDAS

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Pamukkale University, Denizli

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are benign odontogenic cysts surrounding unerupted teeth. When associated with mandibular teeth, they may pose surgical challenges and carry a risk of inferior alveolar nerve injury. Additionally, especially in individuals over 40 years of age, due to the tooth's position and decreased bone elasticity, complete removal of the cyst and associated tooth may result in a risk of mandibular fracture. Since full extraction of deeply impacted teeth may entail significant risks, in certain cases retaining the root and performing coronectomy in conjunction with enucleation of the cyst surrounding the tooth crown can represent a rational treatment option.

CASE PRESENTATION: A 53-year-old male patient, referred to our clinic from an external institution with a history of stent placement and anticoagulant use, presented with lesions associated with impacted teeth numbered 38 and 48. Computed tomography revealed the close relationship of the tooth numbered 38 with the inferior alveolar nerve. Under local anesthesia, coronectomy was performed on tooth 38, and the associated lesion was excised and submitted for pathological examination. Histopathological evaluation confirmed the diagnosis of a dentigerous cyst.

RESULT: This case illustrates that enucleation performed in conjunction with coronectomy can constitute a safe and efficacious therapeutic approach for dentigerous cysts associated with deeply impacted mandibular third molars in close proximity to the inferior alveolar nerve.

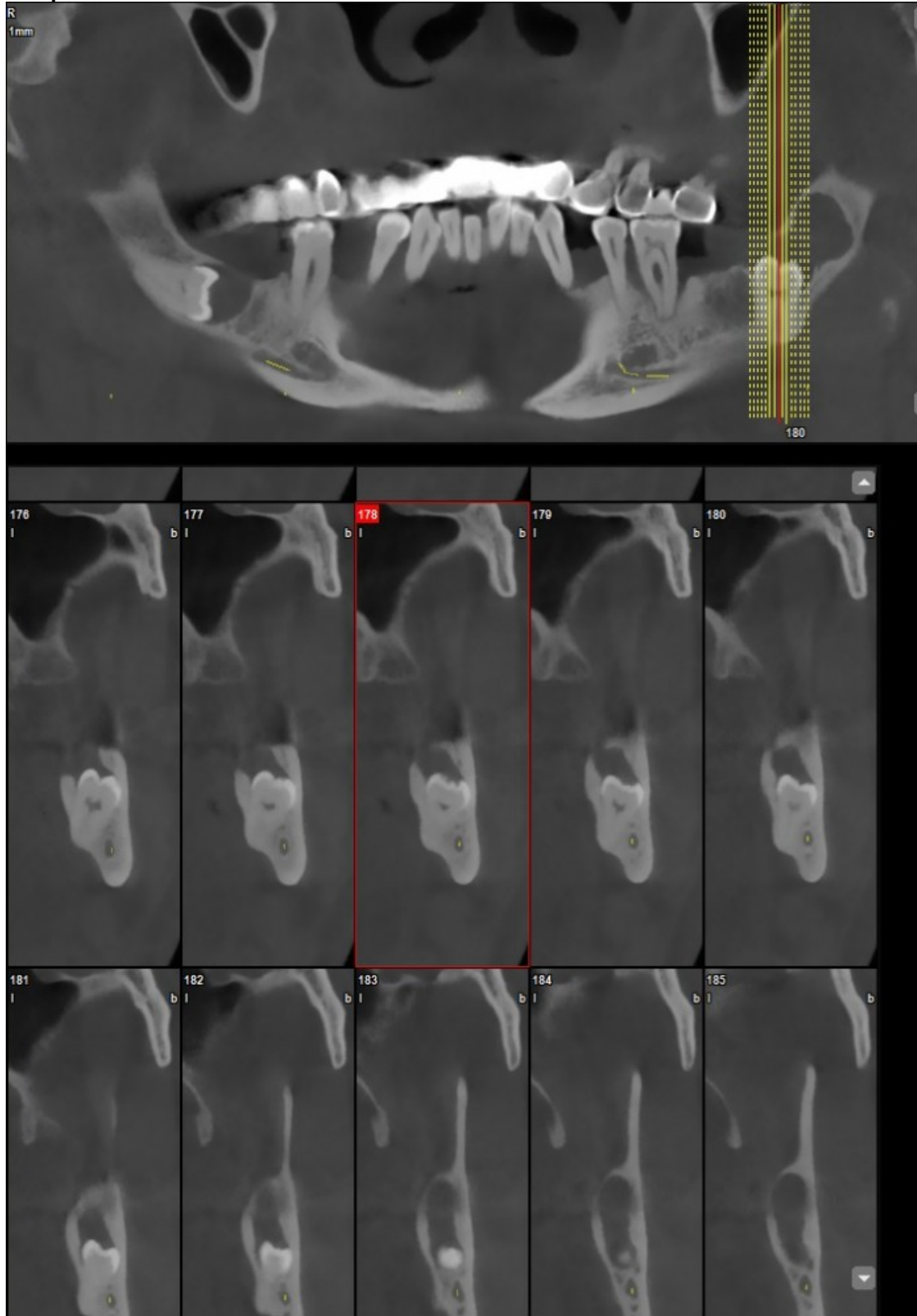
Keywords: dentigerous cyst, coronectomy, enucleation

Hastanın operasyon sonrası panoramik filmi

The patient's post-operative panoramic X-ray

Hastanın tomografik görüntüsü
The patient

EP-020

Maksiller Sinüste Ektopik Yerleşimli Gömülü Sol Üst Kanin Diş

Elif Betül YİLDİRİM, Ibrahim Khalil Mohammad DALBAH
Gazi Üniversitesi, Ağız ve çene cerrahisi ABD, Ankara

GİRİŞ: Ektopik yerleşimli gömülü dişler, dişin normal sürme bölgesinde bulunmaması ve dental ark dışında konumlanmasıyla karakterize nadir bir durumdur. Bu olgu raporunda, maksiller sinüsün medial duvarında gömülü olarak bulunan sol üst kanin diş sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Otuz beş yaşındaki kadın hasta, burun medial bölgesinde hassasiyet şikâyetiyle başvurdu. İntraoral muayenede sol üst kanin dişin eksik olduğu saptandı. Radyografik incelemede, ilgili dişin burun medialinde ve sol maksiller sinüsün medial duvarı içinde gömülü olduğu belirlendi. Cerrahi işlem sırasında mukoperiostal flep kaldırıldı. Caldwell-Luc yaklaşımı ile maksiller sinüsün medial duvarında cerrahi pencere açılarak gömülü dişe ulaşıldı ve diş komplikasyonsuz şekilde çıkarıldı.

SONUÇ: Ektopik yerleşimli gömülü dişler nadir görülmekle birlikte, her zaman patoloji ile ilişkili olmayabilir. Literatürde mandibular Üçüncü molar dışındaki gömülü dişlerin prevalansı %2,63 olup en sık maksiller kaninlerde görülmektedir (%≈52). Kemik içinde dişin migrasyonu nadir olmakla birlikte, normal sürmeyi engelleyebilir ve ektopik lokalizasyonlara yol açabilir. Tedavi yaklaşımı; semptomların varlığı, dişin lokalizasyonu ve eşlik eden patolojilere bağlıdır. Ağrı, şişlik, trismus, yüz asimetrisi veya enfeksiyon varlığında cerrahi çekim tercih edilmektedir. Sunulan vakada da hastanın semptomları nedeniyle cerrahi tedavi uygulanmış ve maksiller sinüs ile komşu anatomik yapılar korunarak diş güvenle çıkarılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Ektopik diş, gömülü diş, kanin, Sinüs boşluğu, Nasal tabanı

Ectopic Impacted Maxillary Canine in the Maxillary Sinus: A Case Report

Elif Betül YİLDİRİM, Ibrahim Khalil Mohammad DALBAH
Gazın University, Department Of Oral Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Ectopic impacted teeth are characterized by the absence of eruption in their normal position and the presence of the tooth in an abnormal location outside the dental arch. This report presents a rare case of a maxillary canine located ectopically and impacted within the medial wall of the maxillary sinus.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old female patient was referred with a complaint of tenderness in the medial nasal region. Intraoral examination revealed the absence of the left maxillary canine. Radiographic evaluation demonstrated that the tooth was impacted within the medial aspect of the left maxillary sinus and adjacent to the nasal cavity. A mucoperiosteal flap was elevated, and a Caldwell-Luc approach was performed by creating a surgical window in the medial wall of the maxillary sinus. The impacted tooth was accessed and removed without complications.

RESULT: Although ectopic impacted teeth are rare, they are not always associated with pathology. The overall prevalence of impacted teeth other than third molars is 2.63%, most commonly involving the maxillary canines ($\approx 52\%$). Tooth migration within the bone, which may lead to ectopic localization, is considered a rare phenomenon and often prevents normal eruption. The treatment of ectopic teeth depends on the presence of symptoms, anatomical location, and associated pathology. Surgical removal is the preferred treatment option when clinical symptoms such as pain, swelling, trismus, facial asymmetry, or infection are present. In this case, surgical extraction was indicated due to the patient's complaints, and the tooth was successfully removed while preserving the maxillary sinus and adjacent anatomical structures.

Keywords: Ectopic tooth, impacted tooth, Sinus cavity, nasal floor

EP-021

Genetik Sendrom Eşlik Etmeyen Nadir Bir Olgu: Bilateral Dentijeröz Kistler

Kemal DİNDAR, F. BAHAR SEZER, ANIL KARAMAN
Ege Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir

GİRİŞ: Dentigeröz kistler, genellikle gömülü veya kısmen sürmüş dişler ilişkili olan benign odontojenik kistlerdir ve genellikle yaşamın ikinci ve üçüncü dekatlarında gelişirler. Dentigeröz kistler genellikle tek taraflı bulunur; çenenin her iki tarafında görülen dentigeröz kistler oldukça nadir olup, bu durum çeşitli genetik sendromlarla ilişkilendirilebilir. Bununla birlikte, herhangi bir sendromla ilişkilendirilmeden de ortaya çıkabilmeleri son derece nadirdir. Bu makale, herhangi bir sendromla ilişkisi olmayan bir hastada görülen bilateral mandibular dentigeröz kist vakasını sunmakta, literatürün gözden geçirilmesi ve tedavi yönteminin incelenmesini ele almaktadır.

VAKA SUNUMU: Elli üç yaşındaki erkek hasta kliniğimize bir aydır devam eden, sağ mandibula posteriyor bölgede ağrı, şişlik ve alt dudak parestezisi şikayetleriyle başvurdu. Hastanın öyküsünden, bir ay önce dış merkezde diş hekimine başvurduğu ve antibiyoterapiye rağmen şişliğin inmediği öğrenildi. Radyolojik incelemede, gömülü olarak izlenen alt üçüncü molar dişlerin etrafında sınırları belirgin kistik lezyonlar saptandı. Yapılan üç boyutlu incelemede lingual korteksin incelmeye ve ekspansiyonuna neden olan uniloküler, ekspansif lezyonlar izlendi. Klinik ve radyolojik olarak dentigeröz kist ön tanısı konularak, lokal anestezi altında kistektomi yapıldı. Her iki taraftaki lezyonun histopatolojik tanısı dentigeröz kist olarak belirlendi.

SONUÇ: Bilateral dentigeröz kist, oldukça nadir görülen bir durumdur. İlişkili bir sendromik durumdan ayırt etmek için kapsamlı bir inceleme yapılmalıdır. Hastanın periyodik değerlendirmesi için standart takip protokolleri uygulanmalı, böylece olası klinik ve patolojik değişiklikler tespit edilerek ilişkili morbidite önlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: Bilateral dentijeröz kist, nonsendromik, sürmemiş üçüncü molar

A Rare Case without Genetic Syndrome: Bilateral Dentigerous Cysts

Kemal DİNDAR, F. BAHAR SEZER, ANIL KARAMAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ege University, İzmir, Turkey

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are benign odontogenic cysts that are typically associated with impacted or partially erupted teeth, generally develop during second or third decade of life. While these cysts are usually unilateral, their occurrence on both sides of the jaw is rare and may be associated with genetic syndromes. Nevertheless, their emergence without any syndromic association is exceedingly uncommon. This article presents a case of bilateral mandibular dentigerous cysts in a patient with no syndromic relation. It also provides a review of the literature and an examination of treatment methods.

CASE PRESENTATION: A 53-year-old male patient came to our clinic complaining of persistent pain and swelling in the right posterior mandibular region and paresthesia of the lower lip that had lasted for a month. His medical history revealed that he had visited a dentist one month prior; however, the swelling did not subside despite antibiotic therapy. Radiologic examination revealed well-demarcated cystic lesions around the impacted lower third molars. Three-dimensional evaluation revealed unilocular, expansive lesions that caused thinning and expansion of the lingual cortex. Based on the clinical and radiological findings, we made a preliminary diagnosis of dentigerous cysts, and we performed cystectomy under local anesthesia. Histopathological examination confirmed dentigerous cysts on both sides.

RESULT: Bilateral dentigerous cysts are an extremely rare condition. A comprehensive evaluation is necessary to differentiate them from associated syndromic conditions. Standard follow-up protocols should be implemented to periodically assess the patient and identify potential clinical and pathological changes, thereby preventing related morbidity.

Keywords: Bilateral dentigerous cyst, non-syndromic, unerupted third molar

EP-022

Vestibül derinliğini koruyan alternatif yaklaşım: oroantral fistül onarımında palatal periosteal flep

Sude ERDEN, Berkay HIZIR, Özgür TÜRKAN, Yardım Can SELÇUK
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Oroantral fistül (OAF), ağız boşluğu ile maksiller sinüs arasında patolojik bir ilişki olup en sık posterior maksiller diş çekimlerini takiben ortaya çıkar. Küçük defektler kendiliğinden kapanabilse de, kalıcı fistüller cerrahi tedavi gerektirir. Günümüzde bukkal ilerletme flebi, Bichat yağ yastığı grefti ve palatal ada flebi gibi yöntemler kullanılmaktadır. Ancak bu teknikler vestibül derinliğinde azalma, flep büzülmesi veya donör saha morbiditesi gibi sınırlılıklar taşır. Palatal periosteal flep, güçlü doku desteği sağlaması ve oral anatomiye minimal etkilemesi nedeniyle güvenilir bir alternatif olarak değerlendirilmektedir.

VAKA SUNUMU: Kırk iki yaşında erkek hasta, maksiller molar diş çekimini takiben gelişen 8 mm çapında oroantral fistül ile kliniğimize başvurdu. Hastada aktif sinüs enfeksiyonu saptanmadı. Lokal anestezi altında trapezoid biçimli palatal mukoperiosteal flep kaldırıldı. Periosteal tabaka ve bağ doku epitelden diseke edildi. Hazırlanan saplı flep defekti kapatacak şekilde katlanarak sabitlendi. Mukozal tabaka primer pozisyonuna alınarak sütüre edildi. Postoperatif dönemde komplikasyon görülmedi. Kontrollerde fistül tamamen kapandı ve iyileşme sorunsuz gerçekleşti.

SONUÇ: Oroantral fistüllerin cerrahi tedavisinde palatal periosteal flep öngörülebilir ve etkili bir yöntemdir. Vestibül derinliğini koruması, sağlam yumuşak doku sağlaması ve düşük komplikasyon oranı ile diğer yöntemlere kıyasla önemli avantajlar sunmaktadır

Anahtar Kelimeler: Diş çekimi komplikasyonu, fistül onarımı, oroantral fistül, palatal periosteal flep

An alternative approach that preserves vestibule depth: palatal periosteal flap in oroantral fistula repair

Sude ERDEN, Berkay HIZIR, Özgür TÜRKAN, Yardım Can SELÇUK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: An oroantral fistula (OAF) is a pathological communication between the oral cavity and the maxillary sinus and most commonly occurs following posterior maxillary tooth extractions. While small defects can heal spontaneously, persistent fistulas require surgical treatment. Currently, methods such as the buccal advancement flap, Bichat fat pad graft, and palatal island flap are used. However, these techniques have limitations such as decreased vestibular depth, flap shrinkage, and donor site morbidity. The palatal periosteal flap is considered a reliable alternative because it provides strong tissue support and minimally disrupts the oral anatomy.

CASE PRESENTATION: A 42-year-old male patient presented to our clinic with an 8-mm oroantral fistula that developed following maxillary molar tooth extraction. No active sinus infection was detected. A trapezoid-shaped palatal mucoperiosteal flap was raised under local anesthesia. The periosteal layer and connective tissue were dissected from the epithelium. The prepared pedicled flap was folded and secured to cover the defect. The mucosal layer was placed in its primary position and sutured. No postoperative complications were observed. Upon follow-up, the fistula was completely closed, and healing was uneventful.

RESULT: The palatal periosteal flap is a predictable and effective method for the surgical treatment of oroantral fistulas. It offers significant advantages over other methods, including preserving vestibular depth, providing intact soft tissue, and a low complication rate.

Keywords: Fistula repair, oroantral fistula, palatal periosteal flap, tooth extraction complication

EP-023

Travmaya Bağlı Gömülü Kalan Maksiller Santral Dişler: Vaka Sunumu

Sadi MEMİŞ, Zeynep CÖMERT

Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

GİRİŞ: Çocuk yaşlarda görülen travmatik yaralanmalar en sık olarak üst çeneyi, özellikle de santral dişleri etkiler. Travmanın şiddetine, bölgesine ve oluşturacağı hasara göre dişin kuron ve/veya kök gelişimini, sürme yolunu etkileyebilir. Diş tomurcuğunun etkilenmesi durumunda ektopik pozisyonlanma ya da gömülü kalma görülebilir. Bu poster sunumunda travmaya bağlı geliştiği düşünülen nadir görülen gömülü dilasere maksiller santral dişlerin ekstraksiyonunu sunmak amaçlandı.

VAKA SUNUMU: 14 yaşında sistemik hastalığı bulunmayan kadın hasta maksilla anterior bölgede diş eksikliği ve retrognati superior şikayetiyle Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı Kliniğine başvurdu. Anamnezde küçük yaşlarda maksilla anterior bölgeye travma aldığı öğrenildi. Yapılan radyolojik muayenede maksiller santral dişlerin burun tabanına paralel olarak gömülü konumlandığı ve dişin morfolojisinde anomali olduğu görüldü. Alınan konik ışınli bilgisayarlı tomografi kesitlerinde gömülü dişlerin köklerinin burun tabanı ile ilişkide olduğu gözlemlendi. Gömülü maksiller santral dişler genel anestezi altında ekstrakte edildi. Hastanın postoperatif takiplerinde herhangi bir komplikasyon görülmedi.

SONUÇ: Erken yaşlarda maksillofasial bölgeye alınan travmalar nedeniyle gömülü kalan dişler maksiller gerilik nedeni olabilir. Bu vakalarda cerrahi ekstraksiyon önerilir. Travmaya bağlı gömülü kalan maksiller santral dişlerin ekstraksiyonunun postoperatif dönemde maksillanın retrognatisi kaynaklı oluşmuş maloklüzyonu tek başına düzeltemeyeceği akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Genel anestezi, Gömülü santral diş, Kök dilaserasyonu, Travma

Impacted Maxillary Central Incisors Due to Trauma: A Case Report

Sadi MEMİŞ, Zeynep CÖMERT

Department of Oral and Maksillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye

OBJECTIVE: Traumatic injuries occurring during childhood most frequently affect the maxilla, particularly the central incisors. Depending on the severity, location and damage caused by the trauma, it may affect the crown and/or root development and the eruption path of the tooth. In cases where the tooth germ is affected, ectopic positioning or impaction may be observed. This poster presentation aims to report the extraction of rare impacted and dilacerated maxillary central incisors, presumed to have developed as a consequence of early childhood trauma.

CASE PRESENTATION: A 14-year-old female patient with no known systemic diseases presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery with complaints of missing teeth in the anterior maxillary region and superior retrognathia. Medical history revealed a history of trauma to the anterior maxilla during early childhood. Radiographic examination showed that the maxillary central incisors were impacted and positioned parallel to the nasal floor, with noticeable morphological anomalies. Cone-beam computed tomography scans confirmed that the roots of the impacted teeth were in close proximity to the nasal floor. The impacted maxillary central incisors were surgically extracted under general anesthesia. No postoperative complications were observed during follow-up.

RESULT: Traumatic injuries to the maxillofacial region at an early age may lead to impacted teeth, which can contribute to maxillary deficiency. In such cases, surgical extraction is recommended. It should be noted that the extraction of traumatically impacted maxillary central incisors alone may not be sufficient to correct malocclusion resulting from maxillary retrognathia in the postoperative period.

Keywords: General anesthesia, Impacted central tooth, Root dilaceration, Trauma

EP-024

Üçüncü Molar Cerrahisinde Submandibular Loja Kök Dislokasyonu: Bir Olgu Sunumu

Seran ÇOLAĞ, Ali ABDULLAHOĞLU, Meltem ÖZDEN YÜCE
Ege Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İzmir

GİRİŞ: Üçüncü molar dişlerin gömülü kalması, diş hekimliğinde sıklıkla karşılaşılan bir klinik tablodur. Çoğunlukla çene arkında yetersiz yerleşim alanı nedeniyle sürme potansiyelini kaybeden bu dişler, çeşitli patolojik ve cerrahi komplikasyonlara zemin hazırlayabilmektedir. Literatürde nadiren bildirilen ancak klinisyen açısından yönetimi güç komplikasyonlardan biri, kök parçalarının mandibular lojaya disloke olmasıdır. Bu durum, hem cerrahi teknik hem de postoperatif iyileşme açısından önemli riskler barındırmaktadır.

VAKA SUNUMU: Kırk üç yaşında, sistemik açıdan sağlıklı erkek hasta, sol mandibular bölgede ağrı ve lokalize şişlik şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede ilgili bölgede hassasiyet saptandı. Panoramik radyografide gömülü mandibular sol üçüncü moların distal kök parçasının cerrahi girişim sırasında mandibular lojaya disloke olduğu tespit edildi. Hasta genel anestezi altında yapılan cerrahi girişim ile lojaya ulaşıldı ve kök fragmanı dikkatli disseksiyon sonrasında komplikasyonsuz şekilde çıkarıldı. Operasyon sonrası aylık takiplerde enfeksiyon veya nörolojik bir komplikasyon izlenmedi.

SONUÇ: Mandibular lojaya kök fragmanı dislokasyonu, nadiren görülen ancak cerrahi yönetim açısından dikkat gerektiren bir komplikasyondur. Bu olgu, uygun radyolojik değerlendirme ve cerrahi planlamanın önemini vurgulamaktadır. Erken tanı, cerrahi deneyim ve dikkatli disseksiyon, bu tür olguların başarılı şekilde yönetilmesinde kritik rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi komplikasyonlar, Submandibular lojaya dislokasyon, Üçüncü molar

Root Dislocation into the Submandibular Space During Third Molar Surgery: A Case Report

Seran ÇOLAĞ, Ali ABDULLAHOĞLU, Meltem ÖZDEN YÜCE
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ege University, İzmir, Turkey

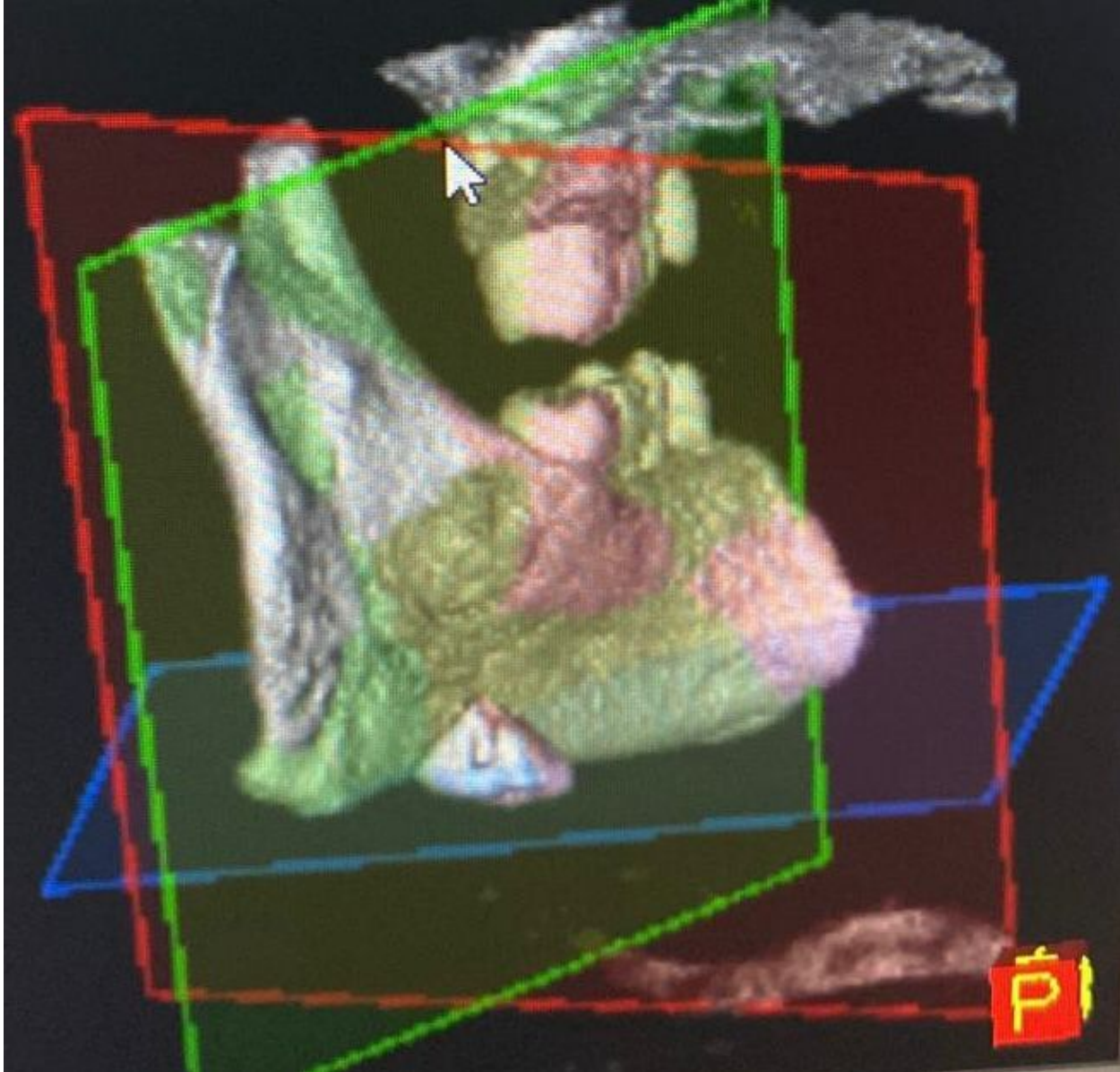
OBJECTIVE: Impaction of third molars is a common clinical scenario in dentistry. These teeth often fail to erupt due to insufficient space in the dental arch, potentially leading to various pathological and surgical complications. One of the rare but challenging complications reported in the literature is the displacement of root fragments into the mandibular space. This condition poses significant risks both for surgical management and postoperative recovery.

CASE PRESENTATION: A 43-year-old systemically healthy male presented to our clinic with pain and localized swelling in the left mandibular region. Clinical examination revealed tenderness in the affected area. Panoramic radiography showed that the distal root fragment of the impacted mandibular left third molar had been displaced into the mandibular space during surgical intervention. The patient underwent surgery under general anesthesia, and the root fragment was carefully dissected and removed without complications. Monthly postoperative follow-ups revealed no infection or neurological deficits.

RESULT: Dislocation of a root fragment into the mandibular space is a rare but surgically significant complication. This case highlights the importance of proper radiographic evaluation and careful surgical planning. Early diagnosis, surgical expertise, and meticulous dissection play a critical role in the successful management of such cases.

Keywords: Dislocation into the mandibular space, Surgical complication, Third molar

Submandibular lojaya disloke olmuş kök fragmanı, CBCT görüntüsü
CBCT view of the root fragment displaced into the submandibular space

EP-027

Maksillofasiyal Bölgede Ektopik Erüpsiyon Gösteren Dişlerin Değerlendirilmesi ve Tedavisi: Vaka Serisi

Evren KUTLUBAY, Sema ÇELİK, Berkay TOKUC
Kocaeli Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli

GİRİŞ: Ektopik dişler, normal sürme yolundan saparak alveol kemik kreti dışında veya atipik anatomik konumlarda bulunan dişler olarak tanımlanmaktadır. Bu poster sunumunda, maksillofasiyal bölgede gözlenen üç ektopik erüpsiyon vakası sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 15 yaşındaki kadın hasta, rutin muayene amacıyla başvurduğunda sağ orbital kavite tabanında asemptomatik ektopik bir molar diş tespit edildi. Kist oluşumu ve enfeksiyon riski nedeniyle, ilgili dişin genel anestezi altında intraoral yaklaşımla cerrahi olarak çekimi yapıldı.

37 yaşındaki erkek hasta, protetik ve periodontal kontrol amacıyla başvurduğunda, sağ orbital taban boyunca maksiller sinüsten nazal kaviteye uzanan ve kronik rinosinüzit ile ilişkili ektopik bir kanin diş varlığı tespit edildi. İlgili dişin genel anestezi altında intraoral yaklaşımla cerrahi olarak çekimi yapıldı.

46 yaşındaki kadın hasta, sağ mandibular posterior bölgede ağrı ve püy drenajı şikâyetiyle başvurduğunda, mandibular kondil boynu ile sigmoid çentik birleşiminde, fistül yolu aracılığıyla ağız boşluğuna drene olan, kistik lezyon ile ilişkili, inversiyon gösteren, ektopik bir molar diş saptandı. İlgili diş intraoral yaklaşımla genel anestezi altında çekildi ve kistik oluşum enükle edilerek histopatolojik incelemeye gönderildi.

SONUÇ: Ektopik dişlerde cerrahi çekim en sık tercih edilen tedavi yöntemidir. Bununla birlikte, mevcut veya potansiyel patoloji barındırmayan ve komşu anatomik yapılara risk oluşturmeyen asemptomatik olgular, özellikle geriatric hastalarda, klinik ve radyolojik olarak takip edilebilir. Daha genç bireylerde ise dental arka yakın konumlanan ektopik dişler için ortodontik sürdürme alternatifleri düşünülebilir.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi çekim, Ektopik erüpsiyon, Gömülü diş

Evaluation and Treatment Approaches of Teeth Exhibiting Ectopic Eruption in the Maxillofacial Region: Case Series

Evren KUTLUBAY, Sema ÇELİK, Berkay TOKUC

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Turkey

OBJECTIVE: Ectopic teeth are defined as teeth that deviate from the normal eruption pathway and are located either outside the alveolar arch or in atypical anatomical positions. In this poster presentation, three cases of ectopic eruption observed in the maxillofacial region are presented.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old female, admitted for routine examination, was incidentally found to have an asymptomatic ectopic molar tooth at the floor of the right orbital cavity. Owing to the risk of cyst formation and infection, the tooth was surgically removed under general anesthesia via an intraoral approach.

A 37-year-old male, presenting for prosthetic and periodontal maintenance, was diagnosed with an ectopic canine tooth extending from the maxillary sinus to the nasal cavity along the right orbital floor, accompanied by chronic rhinosinusitis. Surgical extraction under general anesthesia through an intraoral approach was performed.

A 46-year-old female, complaining of pain and pus discharge in the right mandibular posterior region, was found to have an inverted ectopic molar tooth at the junction of the mandibular condyle and sigmoid notch, associated with a lesion draining through a sinus tract. The tooth was extracted and the lesion enucleated intraorally under general anesthesia.

RESULT: Although surgical extraction remains the most frequently preferred treatment for ectopic teeth, asymptomatic cases without existing or potential pathology and with no risk to adjacent anatomical structures may be managed with clinical and radiological follow-up, particularly in geriatric patients. In younger individuals, orthodontic-guided eruption may rarely serve as an alternative when the ectopic tooth is located close to the dental arch.

Keywords: Ectopic eruption, Impacted tooth, Surgical extraction

EP-028

**Fokal Semento-Osseöz Displazi İle İlişkili Derin Gömülü 20 Yaş Dişin Bukkal Kortikotomi Yöntemi
İle Tedavisi: Olgu Raporu**

Hadi NASROLLAHİ, Bahar Maide KÖSEN, Sezai ÇİFTÇİ
Fokal Semento-Osseöz Displazi İle İlişkili Derin Gömülü 20 Yaş Dişin Bukkal Kortikotomi Yöntemi İle
Tedavisi: Olgu Raporu

GİRİŞ: Bukkal kortikotomi(Buccal Lid), derin gömülü üçüncü molarların çekimi ve bu dişlerle ilişkili lezyonların enükleasyonunda kullanılan cerrahi tekniklerden biridir. Bu yöntem, ilgili bölgeye daha kolay erişim sağlamasının yanı sıra, geleneksel yaklaşımlara kıyasla daha az kemik kaybı ile ilişkilendirilmektedir.

VAKA SUNUMU: 46 yaşında, sistemik hastalığı bulunmayan kadın hasta sol mandibula posterior bölgede ağrı şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Panoramik ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) incelemelerinde derin gömülü üçüncü molar ve bu diş ile ilişkili fokal semento-osseöz displazi ön tanıli lezyon saptandı. Lokal anestezi altında tam kalınlık flep kaldırıldı, ardından osteotomi uygulanarak bukkal segment çıkarıldı. 38 numaralı diş ile ilişkili lezyonun yaklaşık üçte ikisi eksize edildi; olası sinir hasarı riski nedeniyle kalan kısmın çıkarılmasından kaçınıldı. Bukkal segmnet, plak ve mini vida yardımıyla fikse edildi. Biyopsi sonucunda histopatolojik bulgular Fokal Semento-Osseöz Displazi ile uyumluydu. Postoperatif dönemde hastanın şikâyetleri gerilemiştir ve nörosensöryel bozukluk bulunmamaktadır.

SONUÇ: Bukkal kortikotomi, derin gömülü dişlerin ve ilişkili lezyonların cerrahi tedavisinde; daha az kemik kaybı, postoperatif dönemde düşük morbidite ve sinir hasarı riskinin azaltılması açısından avantaj sağlamaktadır. Ayrıca mandibulanın devamlılığının ve anatomik yapıların korunmasında önemli bir cerrahi yaklaşımdır.

Anahtar Kelimeler: Gömülü üçüncü molar,Bukkal kortikotomi,fokal semento-osseöz displazi

Treatment of a Deeply Impacted Third Molar Associated with Focal Cemento-Osseous Dysplasia Using the Buccal Corticotomy Approach: A Case Report

Hadi NASROLLAHİ, Bahar Maide KÖSEN, Sezai ÇİFTÇİ

Treatment of a Deeply Impacted Third Molar Associated with Focal Cemento-Osseous Dysplasia Using the Buccal Corticotomy Approach: A Case Report

OBJECTIVE: Buccal corticotomy (Buccal Lid) is one of the surgical techniques used for the extraction of deeply impacted third molars and for the enucleation of lesions associated with these teeth. In addition to providing easier access to the affected area, this method is associated with less bone loss compared to conventional approaches.

CASE PRESENTATION: A 46-year-old female patient with no systemic disease presented to our clinic with pain in the left posterior mandible. Panoramic and cone-beam computed tomography (CBCT) examinations revealed a deeply impacted third molar and a lesion associated with this tooth, provisionally diagnosed as focal cemento-osseous dysplasia. Under local anesthesia, a full-thickness flap was elevated, followed by osteotomy and removal of the buccal segment. Approximately two-thirds of the lesion associated with tooth #38 was excised, while the remaining portion was preserved due to the risk of potential nerve injury. The buccal segment was fixed with the aid of a plate and mini-screws. Histopathological examination confirmed a diagnosis of focal cemento-osseous dysplasia. In the postoperative period, the patient's symptoms subsided, and no neurosensory disturbance was observed.

RESULT: Buccal corticotomy provides advantages in the surgical management of deeply impacted teeth and associated lesions by minimizing bone loss, reducing postoperative morbidity, and lowering the risk of nerve injury. Moreover, it is an important surgical approach for preserving the continuity of the mandible and protecting anatomical structures.

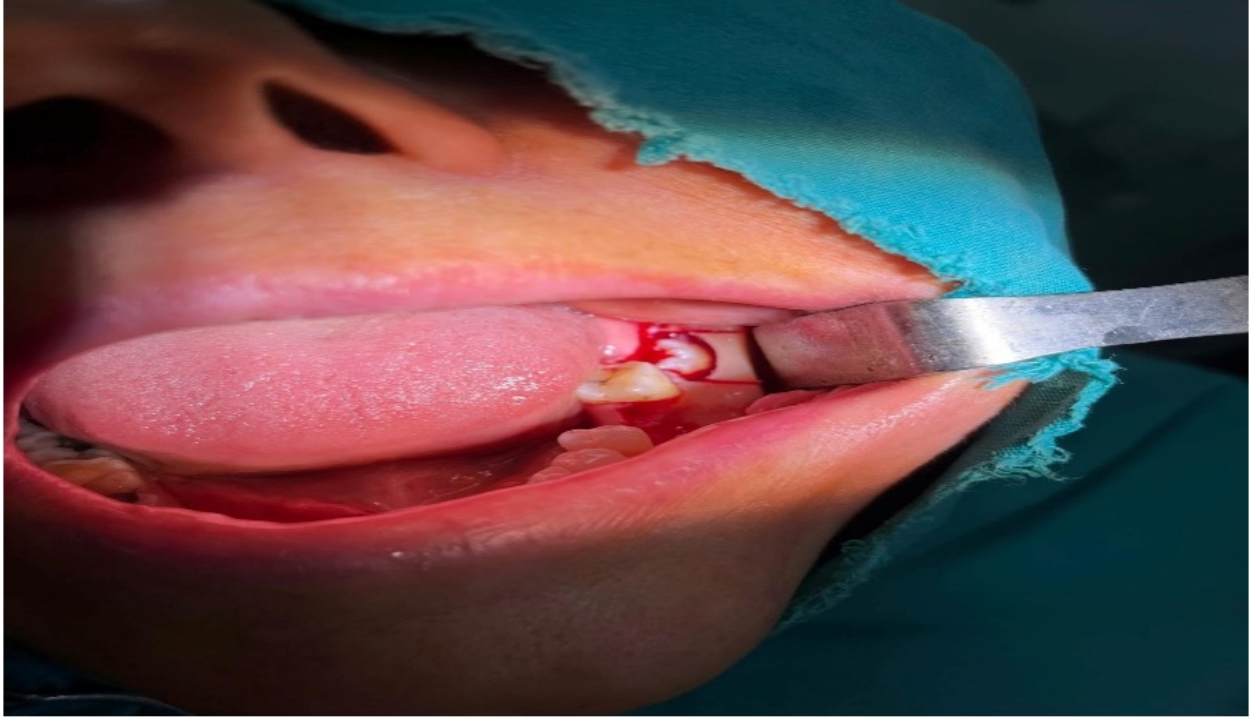
Keywords: Impacted third molar, Buccal corticotomy, Focal cemento-osseous dysplasia

Şekil 5
Figure 5

Post-op panoramik film
Postoperative panoramic radiograph

Şekil1
Figure 1

Bukkal Kortikotomi Osteotomi hattı
Osteotomy line of the buccal corticotomy

EP-029

Ramus Mandibulada Gömülü Süpernumere Diş Olgu Sunumu ve Cerrahi Yaklaşım

Bilal ASLAN, Selin SEZGİN TÜRKMEN, Ufuk TATLI
Çukurova üniversitesi

GİRİŞ: **GİRİŞ:** Süpernumere dişler, normal dentisyon sayısını aşan fazla dişlerdir. Prevalans %0,1–3,8 arasında değişmektedir. Çoğunlukla maksiller anterior bölgede (mesiodens) gözlense de, ektopik yerleşimler de bildirilmektedir. Ektopik süpernumere dişler, Normal dental ark dışında lokalize olan dişlerdir. Literatürde şunlar bildirilmiştir:

Nazal kavite/ Maksiller sinüs/Orbita

Mandibuler kondil, koronoid çıkıntı ve palatinal bölgeler

VAKA SUNUMU: VAKA: Kliniğimize başvuran 24 yaşındaki hastanın alınan OPG/CBCT görüntüsünde mandibula sağ ramus bölgesinde gömülü süpernumere diş tespit edildi. Hastanın sağ mandibula posterior bölgesinden yüksek vestibüler insizyon yapılarak ramus ve retromolar bölgeye ulaşıldı. Ramusun bukkalinden dişin kron hizasından kemik redüksiyonu yapılarak dişe ulaşıldı. Diş M-S sınırından 2 ye bölündü. Diş 2 parça halinde alındı. Kanama kontrolü sonrası bölge primer olarak kapatıldı.

SONUÇ: **SONUÇ:** Ramus mandibulada görülen süpernumere dişler oldukça nadir rastlanan anomalilerdendir. Doğru görüntüleme yöntemleri ile yapılan dikkatli planlama, cerrahi sırasında kontrollü kemik uzaklaştırma ve segmentasyon teknikleri komplikasyonsuz bir tedavi süreci sağlar. Sunulan olgu, literatürde sınırlı sayıda bildirilen bu yerleşimle ilgili katkı sağlamasının yanı sıra, tanı ve cerrahi yaklaşımlarda üç boyutlu görüntülemenin önemini ortaya koymaktadır

Anahtar Kelimeler: süpernumere diş, Mandibula ramusu, Gömülü diş, CBCT, Cerrahi tedavi

Impacted Supernumerary Tooth in the Mandibular Ramus Case Report and Surgical Management

Bilal ASLAN, Selin SEZGİN TÜRKMEN, Ufuk TATLI
Çukurova university

OBJECTIVE: OBJECTIVE: Supernumerary teeth are additional teeth that exceed the normal dentition. Their prevalence ranges between 0.1% and 3.8%. Although they are most commonly observed in the maxillary anterior region (mesiodens), ectopic localizations have also been reported. Ectopic supernumerary teeth are defined as teeth located outside the normal dental arch. Reported sites in the literature include:

Nasal cavity, Maxillary sinus, Orbita, Mandibular condyle, coronoid process, and palatal region

CASE PRESENTATION: CASE PRESENTATION: In a 24-year-old patient who presented to our clinic, panoramic radiograph (OPG) and CBCT imaging revealed an impacted supernumerary tooth in the right mandibular ramus region. A high vestibular incision was made in the right mandibular posterior area to access the ramus and retromolar region. Buccal bone reduction was performed at the crown level of the tooth to expose it. The tooth was sectioned at the mesio-distal line and removed in two parts. After hemostasis, the surgical site was closed primarily.

RESULT: RESULT: Supernumerary teeth located in the mandibular ramus are rare anomalies. Careful planning with appropriate imaging methods, along with controlled bone reduction and tooth sectioning during surgery, ensures a complication-free treatment process. This case not only contributes to the limited reports of such localization in the literature but also highlights the importance of three-dimensional imaging in diagnosis and surgical management.

Keywords: supernumerary tooth, Mandibular ramus, Impacted tooth, CBCT, Surgical management

EP-030

Diş Çekimi Esnasında Maksiller Sinüse Kaçan Üst 20 Yaş Dişinin Caldwell-Luc Operasyonu ile Çıkarılması: Bir Olgu Sunumu

Nur Muhammed DEMİR, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: 20 yaş dişi çekimi, ağız cerrahisinde en sık uygulanan müdahalelerden biridir. Literatürde 20 yaş diş çekimi sonrası %2,6 ile %30,9 arasında bir komplikasyon oranı bildirilmiştir. Üst çene yirmi yaş dişlerinin çekimi sırasında komplikasyonlar alt çene yirmi yaş diş çekimi sırasındaki komplikasyonlara göre daha az yaygındır. Üst çene yirmi yaş dişlerinin çekimi sırasında en sık görülen komplikasyon tüm vakaların %11'ini oluşturan oroantral ilişkidir. Diğer komplikasyonlar maksiller tüberositenin kırılması, kökün kırılması ve dişin maksiller sinüse kısmi veya tam yer değiştirmesidir. Yayınlanmış raporlar Caldwell-Luc veya bukkal mukoperiosteal flep yoluyla sinüse doğru yer değiştirmiş dişleri cerrahi olarak çıkarmayı açıklamaktadır.

VAKA SUNUMU: 30 yaşında sistemik olarak sağlıklı erkek hasta 2 yıl önce üst sağ 20 yaş dişi çekimi esnasında dişin maksiller sinüse kaçması hikayesiyle kliniğimize başvurdu. Yapılan muayenede herhangi bir semptom veya oroantral ilişkiye rastlanmadı. Panoramik radyografi ve CBCT ile dişin maksiller sinüs içindeki konumu belirlendi. Lokal anestezi altında maksiller sinüsün lateral duvarına pencere açılıp modifiye Caldwell-Luc operasyonu ile ilgili diş çıkarıldı. Postoperatif kontrollerde herhangi bir semptoma rastlanmadı.

SONUÇ: Maksiller 20 yaş dişlerin çekim komplikasyonları için Caldwell-Luc operasyonu başarılı bir seçenektir.

Anahtar Kelimeler: Caldwell-Luc Operasyonu, Komplikasyon, Yirmi Yaş Dişi

Extraction of an Upper Third Molar Displaced into the Maxillary Sinus during Tooth Removal Using the Caldwell-Luc Approach: A Case Report

Nur Muhammed DEMİR, Ömer Faruk BOYLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Extraction of third molars is one of the most common procedures in oral surgery. The literature reports a complication rate ranging from 2.6% to 30.9% following third molar extractions. Complications during extraction of maxillary third molars are less frequent compared to mandibular third molars. The most common complication associated with maxillary third molar extractions is oroantral communication, accounting for approximately 11% of all cases. Other complications include fracture of the maxillary tuberosity, root fracture, and partial or complete displacement of the tooth into the maxillary sinus. Published reports describe the surgical retrieval of teeth displaced into the sinus via the Caldwell-Luc approach or a buccal mucoperiosteal flap.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old systemically healthy male patient presented to our clinic with a history of displacement of the upper right third molar into the maxillary sinus during extraction two years earlier. Clinical examination revealed no symptoms or signs of oroantral communication. Panoramic radiography and cone-beam computed tomography (CBCT) were used to determine the position of the tooth within the maxillary sinus. Under local anesthesia, an access window was created in the lateral wall of the maxillary sinus, and the tooth was surgically removed using a modified Caldwell-Luc approach. No postoperative complications were observed during follow-up.

RESULT: The Caldwell-Luc procedure is an effective surgical option for managing complications related to the extraction of maxillary third molars.

Keywords: Caldwell-Luc Operation, Complication, Third Molar

EP-031

Nadir Görülen Langerhans Hücreli Histiositoz ve Altı Aylık Takibi: Bir Olgu Sunumu

Eren YILMAZ¹, Ülkühan BULUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye.

²Türkiye Odalar ve Borsalar Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye.

GİRİŞ: Langerhans hücreli histiositozlar (LHH) kemik iliği kökenli, dentritik hücrelerin klonal proliferasyonu ile karakterize, nadir görülen hastalıklardandır. Klinik seyirleri oldukça değişken olup, günümüzde sistem tutulumuna göre tek sistemi tutan ve çoklu sistemi tutan olmak üzere iki grupta sınıflandırılırlar. Mandibula yerleşimli LHH'lar nadirdirler ve odontojenik enfeksiyonları taklit edebilmeleri nedeniyle tanıda zorluk oluşturabilirler. Bu çalışmada, erişkin bir hastanın mandibulasında izlenen ve 6 ay sonunda herhangi bir tedavi uygulanmaksızın radyografide spontan iyileşme gösteren bir LHH olgusu sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 52 yaşındaki kadın hasta, mandibulada şişlik ve ağrı şikayetleri ile başvurdu. 2 ve 3 boyutlu radyografik incelemede 33-36 numaralı dişler arası bölgelerinde litik lezyonlar izlendi. Farklı 2 bölgeden alınan insizyonel biyopsi sonucunda lezyona LHH tanısı konuldu. Çoklu sistem tutulumu olabileceği değerlendirildi ve hasta ilgili bölümlere yönlendirildi. PET-BT ve akciğer grafisi ile sistemik tutulum olmadığı ortaya kondu. Hasta, ek herhangi bir cerrahi ya da medikal tedavi uygulanmadan, konservatif olarak izlendi. 6 ay sonra yapılan 3 boyutlu radyografik incelemede lezyonun tamamen iyileştiği görüldü.

SONUÇ: Bu olgu, erişkin bir bireyde mandibula yerleşimli LHH'nin tedavisiz, spontan iyileşme gösterebileceğini ortaya koymaktadır. Sistemik tutulumun dışlandığı, histopatolojik olarak doğrulanmış tek odaklı olgularda konservatif yaklaşım, invazif tedavi yöntemlerine alternatif olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Eozinofilik Granülom, Langerhans Hücreli Histiositoz, Mandibula

Rare Langerhans Cell Histiocytosis and Its Six-Month Follow-Up: A Case Report

Eren YILMAZ¹, İlkühan BULUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye.

²- Department of Medical Pathology, Faculty of Medicine, TOBB University of Economics and Technology, Ankara, Türkiye.

OBJECTIVE: Langerhans cell histiocytosis (LCH) is a rare disease characterized by the clonal proliferation of dendritic cells originating from the bone marrow. The clinical course varies greatly, and the disease is currently classified into two main types based on organ involvement: single-system and multi-system LCH. Mandibular involvement is uncommon and may mimic odontogenic infections, making diagnosis challenging. In this report, we present a case of LCH localized in the mandible of an adult patient, which showed spontaneous radiographic healing after six months without any therapeutic intervention.

CASE PRESENTATION: A 52-year-old female patient presented with swelling and pain in the mandibular region. Two- and three-dimensional radiographic examinations revealed lytic lesions between the regions of teeth numbered 33–36. Incisional biopsies taken from two different sites confirmed the diagnosis of LCH. Given the possibility of multisystem involvement, the patient was referred to relevant departments. PET-CT and chest radiography revealed no systemic involvement. The patient was followed conservatively without any additional surgical or medical treatment. After six months, 3D radiographic examination showed complete resolution of the lesion.

RESULT: This case demonstrates that LCH localized in the mandible of an adult may resolve spontaneously without treatment. In cases with confirmed single-site involvement and no systemic disease, a conservative approach can be considered as a valid alternative to invasive treatment modalities.

Keywords: Eosinophilic Granuloma, Langerhans Cell Histiocytosis, Mandible

EP-032

Maksillada Görülen Santral Dev Hücreli Granülom: Bir Olgu Sunumu

Eren YILMAZ¹, İlkühan BULUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye.

²Türkiye Odalar ve Borsalar Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye.

GİRİŞ: Santral dev hücreli granülomlar (SDHG) osteoklastlardan köken alan, benign intraosseöz lezyonlardır. Klinik ve radyografik olarak tespit edilebilen, agresif ve agresif olmayan olmak üzere 2 tipleri vardır. En sık 30 yaşın altındaki kadınlarda ve mandibulada (%70-80) görülürler. Histopatolojik olarak çok çekirdekli dev hücreler, kanama odakları ve fibröz stroma ile karakterizedirler. Genellikle asemptomatik seyretseler de kortikal ekspansiyona, komşu diş köklerinde rezorpsiyona ve/veya yer değiştirmeye neden olabilirler. Kesin tanıları klinik ve radyolojik değerlendirmelerden sonra biyopsi ile konur.

VAKA SUNUMU: 15 yaşındaki kadın hasta, maksilla ön bölgede şişlik ve dişlerde yer değiştirme şikâyetleriyle başvurmuştur. Radyografik incelemede, 11 numaralı dişin apeksinden 22 numaralı dişin apeksine uzanan, yaklaşık 20×14×21mm boyutlarında, homojen, radyolusent, yuvarlak ve düzenli sınırlı bir lezyon izlenmiştir. Ayrıca 21-22 numaralı dişlerin köklerinde rezorpsiyon, kortikal kemikte ve nazal kavitede ekspansiyon ve perforasyon olduğu görülmüştür. Biyokimyasal değerler normal sınırlarda bulunmuş ve hiperparatiroidizme bağlı kahverengi tümör olasılığı dışlanmıştır. Öncelikle 21-22 numaralı dişlere kök kanal tedavisi uygulanmış, ardından lezyon eksize edilmiştir. İlgili dişlere ayrıca apikal rezeksiyon ve retrograd dolgu yapılmıştır. Son olarak cerrahi alan primer kapatılmıştır. Eksize edilen lezyon incelenmek üzere patolojiye gönderilmiş ve SDHG olarak kesin tanı konmuştur.

SONUÇ: Santral dev hücreli granülomlar, benign karakterlerine rağmen agresif özellik gösterebilirler. Bu nedenle tanı sürecinde klinik, radyolojik ve biyokimyasal değerlendirmeler kritik öneme sahiptir. Özellikle genç hastalarda konservatif cerrahi ile tedavi edilen olguların uzun dönem takip edilmesi, rekürrens riskinin erken dönemde saptanabilmesi açısından büyük önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Histopatoloji, Maksilla, Santral Dev Hücreli Granülom

Central Giant Cell Granuloma In The Maxilla: A Case Report

Eren YILMAZ¹, Ülkühan BULUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye.

²Department of Medical Pathology, Faculty of Medicine, TOBB University of Economics and Technology, Ankara, Türkiye.

OBJECTIVE: Central giant cell granulomas (CGCGs) are benign intraosseous lesions of osteoclastic origin. They are classified as aggressive or non-aggressive types and occur most frequently in women under 30, with 70–80% found in the mandible. Histopathologically, they consist of multinucleated giant cells, hemorrhagic areas, and fibrous stroma. Although often asymptomatic, they may cause cortical expansion, root resorption, or tooth displacement. Diagnosis is based on clinical and radiographic findings and confirmed histologically.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old female presented with swelling and tooth displacement in the anterior maxilla. Radiographic examination revealed a 20×14×21 mm homogeneous, well-defined radiolucent lesion extending from tooth 11 to 22 apices, with root resorption, cortical expansion, and nasal cavity perforation. Biochemical parameters were normal, excluding a brown tumor. Root canal treatment was performed on teeth 21–22, followed by lesion excision, apicoectomy, and retrograde filling. The surgical site was closed primarily. Histopathologic evaluation confirmed a diagnosis of CGCG.

RESULT: Although benign, CGCGs may exhibit aggressive behavior. Comprehensive clinical, radiologic, and biochemical evaluation is essential for diagnosis. In young patients, conservative surgical management with long-term follow-up is recommended to detect potential recurrence early.

Keywords: Central Giant Cell Granuloma, Histopathology, Maxilla

EP-033

Maksillada Gömülü Kanin Dişi İle Birlikte Görülen Kompleks Odontoma: Bir Olgu Sunumu

Nur Muhammed DEMİR, Eren YILMAZ

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Odontoma, diş dokularının hamartomatöz gelişimsel malformasyonudur. Genellikle asemptomatiktir ve rutin radyografik muayenelerde teşhis edilir. Kompleks ve kompaund olmak üzere iki tipi vardır. Kompleks odontoma mineralize diş dokularının ve diş pulpasının gelişi güzel dağılması ile oluşan kitledir. Kompaund odontoma ise diş dokularının süt ve daimi dişlerdeki sırayla bir araya gelmesiyle oluşan, küçük rudimenter dişlerden meydana gelir. Kompleks odontoma en sık mandibula posterior bölgede görülürken kompaund odontoma ise en sık maksilla anterior bölgede görülür.

VAKA SUNUMU: 27 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, rutin muayane sırasında üst çene sağ tarafında görülen radyoopak lezyon sebebiyle kliniğimize yönlendirildi. Klinik muayenede sağ maksilla premolar bölgede bir şişlik tespit edildi. Panoramik ve CBCT görüntüleme teknikleriyle gömülü kanin dişi bölgesinde, sınırları belirgin bir hat ile çevrilmiş, radyoopasiteler kümesi görüldü. Lokal anestezi altında flep kaldırılarak bölgeye ulaşıldı ve lezyon eksize edilerek patolojiye gönderildi. Hasta isteği üzerine gömülü kanin dişi bırakıldı. Kompleks odontoma ön tanısı, histopatolojik inceleme ile doğrulandı.

SONUÇ: Odontomaların erken teşhisi ve tedavisi, gömülü dişin korunma olasılığını artırır. Bu nedenle, yaşamın ilk ve ikinci on yılında periyodik panoramik muayenenin, odontomaların erken teşhisi ve prognozu için faydalı olabileceği düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Gömülü Diş, Kompleks Odontoma, Radyografi

Complex Odontoma Associated with an Impacted Maxillary Canine: A Case Report

Nur Muhammed DEMİR, Eren YILMAZ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Odontoma is a hamartomatous developmental malformation of dental tissues. It is generally asymptomatic and is often detected incidentally during routine radiographic examinations. There are two types: complex and compound odontomas. A complex odontoma is characterized by a disorganized mass of mineralized dental tissues and pulp, while a compound odontoma consists of small rudimentary teeth formed by the organized arrangement of dental tissues resembling primary or permanent teeth. Complex odontomas are most commonly found in the posterior mandible, whereas compound odontomas occur more frequently in the anterior maxilla.

CASE PRESENTATION: A 27-year-old systemically healthy female patient was referred to our clinic following the detection of a radiopaque lesion in the right maxilla during a routine examination. Clinical examination revealed a swelling in the right maxillary premolar region. Panoramic radiography and cone-beam computed tomography (CBCT) revealed a cluster of well-defined radiopaque structures in the region of the impacted canine tooth. Under local anesthesia, a flap was raised to access the lesion, which was excised and sent for pathological examination. At the patient's request, the impacted canine tooth was preserved. The presumptive diagnosis of complex odontoma was confirmed by histopathological analysis.

RESULT: Early diagnosis and treatment of odontomas increase the likelihood of preserving impacted teeth. Therefore, periodic panoramic examinations during the first and second decades of life may be beneficial for the early detection and improved prognosis of odontomas.

Keywords: Impacted Tooth, Complex Odontoma, Radiography

EP-034

**Trombosit Açısından Zengin Fibrin (PRF) ve Kollajen Membran Kullanılarak Kronik Oroantral
Fistülün Tedavisi: Bir Vaka Raporu**

Eda İZGİ

Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, Kütahya

GİRİŞ: Oroantral fistül (OAF), üst çene arka dişlerinin çekimi sonrası ortaya çıkabilen ciddi bir komplikasyondur ve tedavisi zorlayıcı olabilir. Bu vaka raporunun amacı, kronik bir oroantral fistülün, emilebilir kollajen membran ile trombosit açısından zengin fibrin (PRF) pıhtısının kombine kullanıldığı çift katmanlı bir teknikle başarılı tedavisini sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Otuz yaşında erkek hasta, başka bir klinikte yapılan diş çekimleri sonrası kapanmayan oroantral fistül şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede sol üst çenede yaklaşık 5 mm çapında fistül ağzı tespit edildi. Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KİBT) görüntülerinde, sol maksiller sinüs içinde yaklaşık 1.5 cm boyutunda bir lezyon ve oroantral açıklık doğrulandı. Lokal anestezi altında mukoperiosteal flep kaldırıldıktan sonra sinüs içerisindeki lezyon ve fistül yolu eksize edildi. Açıklık, ilk katman olarak emilebilir bir kollajen membran ve ikinci katman olarak PRF pıhtısı ile kapatılarak flep primer olarak suture edildi. Hastanın postoperatif semptomları ilk bir hafta içinde tamamen kayboldu. İki haftalık takipte yumuşak doku iyileşmesinin tamamlandığı ve fistülün kapandığı gözlemlendi. Dördüncü haftadaki kontrolde ise operasyon bölgesinde belirgin bir doku hipertrofisi (hacim artışı) tespit edildi.

SONUÇ: Kronik oroantral fistülün tedavisinde kollajen membran ve PRF pıhtısının kombine kullanımı, etkili ve başarılı bir yöntemdir. Özellikle PRF'nin, yumuşak doku iyileşmesini hızlandırması ve doku hacmini artırarak (hipertrofi) bölgenin ideal şekilde kapanmasına önemli avantajlar sağladığı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Oroantral Fistül, Trombositten Zengin Fibrin, Kollajen Membran

Treatment of Chronic Oroantral Fistula with Platelet-Rich Fibrin (PRF) and Collagen Membrane: A Case Report

Eda İZGİ

Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

OBJECTIVE: An oroantral fistula (OAF) is a significant complication that can arise following the extraction of maxillary posterior teeth, and its management can be challenging. The aim of this case report is to present the successful treatment of a chronic OAF using a bilayer technique combining a resorbable collagen membrane and a platelet-rich fibrin (PRF) clot.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old male patient was referred to our clinic with a complaint of a non-healing oroantral fistula that developed after tooth extractions at another center. Clinical examination revealed a fistula opening of approximately 5 mm in the left maxilla. Cone-Beam Computed Tomography (CBCT) imaging confirmed the oroantral communication and a lesion of about 1.5 cm within the left maxillary sinus. Under local anesthesia, a mucoperiosteal flap was raised, and the sinus lesion and fistulous tract were excised. The defect was closed with a resorbable collagen membrane as the first layer and a PRF clot as the second layer, followed by primary flap closure. The patient's postoperative signs and symptoms completely resolved within the first week. At the two-week follow-up, complete soft tissue healing and closure of the fistula were observed. Furthermore, significant tissue hypertrophy (increase in volume) was noted in the surgical area at the fourth-week check-up.

RESULT: The combined use of a collagen membrane and a PRF clot is an effective and successful method for the treatment of chronic oroantral fistula. PRF, in particular, is thought to provide significant advantages by accelerating soft tissue healing and promoting ideal closure through increased tissue volume (hypertrophy).

Keywords: Oroantral Fistula, Platelet-Rich Fibrin, Collagen Membrane

EP-035

Denosumab Kullanımına Bağlı Maksillada Görülen Osteonekrozun PRF ile Birlikte Uygulanan Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu

Eda İZGİ¹, Selinay Sarı KURT²

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kütahya

²Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi Anabilim Dalı, Kütahya

GİRİŞ: İlaçla ilişkili çene osteonekrozu (MRONJ), tümör ve osteoporoz tedavisinde yaygın olarak kullanılan bifosfonat, denosumab gibi ilaçlara karşı görülebilen ciddi bir komplikasyondur. MRONJ'un kesin etiyolojisi bilinmemektedir. Ancak dental enfeksiyonlar, uyumsuz protezler, diş çekimi, implant cerrahisi, periodontal cerrahiler gibi invaziv diş prosedürleri lokal faktörlerdendir.

VAKA SUNUMU: Metastatik meme karsinomu nedeniyle ribosiklib ve denosumab kullanan 71 yaşındaki kadın hasta, ağız içindeki nekrotik lezyon şüphesiyle Onkoloji Kliniğinden Diş Hekimliği Fakültesi'ne konsülte edilmiştir. Hastanın total protez kullandığı ve lezyonu yaklaşık 3 aydır fark ettiği öğrenilmiştir. İntraoral muayenede sol maksilla posterior bölgede ekspoze kemik saptanmış ve palpasyonda hassasiyet izlenmiştir. Panoramik radyografide ilgili bölgede kemik düzensizliği görülmüş, konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinden sonra hasta MRONJ ön tanısıyla Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniğine yönlendirilmiştir. Yaklaşık 2,5 cm boyutundaki nekrotik kemik piezoelektrik cihazı ile osteotomi yapılarak eksize edilmiştir. Cerrahi alan öncelikle PRF ile desteklenmiş, ardından Bichat yağ dokusu kullanılarak katmanlar halinde kapatılmıştır. Flep, 4.0 vicryl sütür ile primer kapatılmıştır. Elde edilen doku biyopsiye gönderilmiş ve patolojik inceleme sonucu osteonekroz ve kronik osteomyelit ile uyumlu bulunmuştur. Üç aylık takip sürecinde herhangi bir komplikasyon gözlenmemiştir.

SONUÇ: Çene nekrozu ile bifosfonatlar, antirezorptif ve antianjiyojenik ilaçlar arasındaki güçlü ilişki mevcuttur. Bu ilaçlar ile tedavi gören hastaların rutin dental muayeneleri oldukça önemlidir. Çoğu ilk olarak onkologlar tarafından görüldüğü için onkologların tedavi öncesinde ağız sağlığı değerlendirmesi için bir diş hekimine yönlendirmesi oldukça faydalı olabilir. Dental tedavileri planlanırken hastaların kullandıkları ilaçlar diş hekimleri tarafından göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: MRONJ, Denosumab, Piezoelektrik cerrahi, PRF, Bichat yağ dokusu

Surgical Treatment of Denosumab-Related Osteonecrosis of the Jaw Combined with PRF: A Case Report

Eda İZGİ¹, Selinay Sarı KURT²

¹Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

²Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Radiology, Kütahya

OBJECTIVE: Medication-related osteonecrosis of the jaw (MRONJ) is a serious complication associated with antiresorptive and antiangiogenic drugs such as bisphosphonates and denosumab, which are widely used in the treatment of malignancies and osteoporosis. The exact etiology of MRONJ remains unclear; however, local risk factors include dental infections, ill-fitting prostheses, tooth extractions, implant placement, and periodontal surgeries.

CASE PRESENTATION: A 71-year-old female patient receiving ribociclib and denosumab for metastatic breast carcinoma was referred from the Oncology Clinic to the Faculty of Dentistry due to suspected intraoral necrotic lesions. The patient reported wearing complete dentures and having noticed the lesion approximately three months earlier. Intraoral examination revealed exposed bone in the posterior maxilla with tenderness on palpation. Panoramic radiography demonstrated irregularity in the affected area, and cone-beam computed tomography (CBCT) further supported a provisional diagnosis of MRONJ. The necrotic bone, measuring approximately 2.5 cm, was excised via osteotomy using a piezoelectric device. The surgical site was reinforced with platelet-rich fibrin (PRF) and subsequently covered with Bichat's fat pad in a layered fashion. The flap was closed primarily with 4.0 vicryl sutures. Histopathological analysis confirmed osteonecrosis with chronic osteomyelitis. No complications were observed during the three-month follow-up.

RESULT: A strong association exists between jaw osteonecrosis and bisphosphonates, antiresorptive, and antiangiogenic agents. Routine dental examinations are crucial in patients receiving such therapies. Since these patients are often first seen by oncologists, referral to a dentist for oral health assessment prior to treatment initiation may be highly beneficial. During dental treatment planning, clinicians must carefully consider the patient's medication history.

Keywords: MRONJ, Denosumab, Piezoelectric Surgery, PRF, Bichat's Fat Pad

EP-036

Mandibular Premolar Bölgede Odontojenik Lezyon Taklidi Yapan Ossifying Fibroma

Eda İZGİ

Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, Kütahya

GİRİŞ: Ossifiye fibrom (OF), iyi huylu bir fibro-osseöz neoplazmdır. Klinik ve radyolojik özellikleri, özellikle odontojenik kökenli lezyonlarla büyük benzerlik gösterebildiğinden ayırıcı tanısı klinisyenler için zorlayıcı olabilir. Bu vaka raporunun amacı, mandibula premolar bölgede yer alan ve odontojenik bir lezyonu taklit ederek tanısız zorluk yaratan bir OF olgusunu ve tedavi yaklaşımını sunmaktır.

VAKA SUNUMU: 37 yaşındaki kadın hasta, rutin dental muayene sırasında sol mandibula premolar bölgede tespit edilen asemptomatik lezyon nedeniyle kliniğimize yönlendirilmiştir. Klinik muayenede, ilişkili dişlerin vitalite testine pozitif yanıt verdiği saptanmıştır. Konik ışınli bilgisayarlı tomografide (KİBT), bölgedeki dişlerin köklerini de içine alan, yaklaşık 1 cm çapında, iyi sınırlı ve radyolüsent bir lezyon izlenmiş olup, kemikte belirgin bir ekspansiyon ya da rezorpsiyon saptanmamıştır. Bu bulgularla ön tanı konulmasında zorluk yaşanmıştır. Lezyon, lokal anestezi altında mental sinir korunarak bukkal kemikte açılan bir pencere yoluyla tamamen eksize edilmiştir. Materyalin histopatolojik incelemesi "ossifiye fibrom" tanısını doğrulamıştır. Hastanın 6 aylık takibinde herhangi bir komplikasyon veya nükse rastlanmamıştır.

SONUÇ: Ossifiye fibromlar, özellikle vital dişlerle ilişkili iyi sınırlı radyolüsent lezyonlar olarak ortaya çıktıklarında, yaygın görülen odontojenik patolojileri taklit edebilirler. Doğru tanı için dikkatli bir klinik-radyolojik değerlendirme ve kesin tanı için histopatolojik analiz kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Ossifiye Fibrom, Odontojenik Lezyon, Mandibula

Ossifying Fibroma Mimicking an Odontogenic Lesion in the Mandibular Premolar Region: A Case Report

Eda İZGİ

Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

OBJECTIVE: Ossifying fibroma (OF) is a benign fibro-osseous neoplasm. Its differential diagnosis can be challenging for clinicians, as its clinical and radiological features can closely resemble other lesions, particularly those of odontogenic origin. The purpose of this case report is to present a case of OF in the mandibular premolar region that posed a diagnostic challenge by mimicking an odontogenic lesion and to discuss its treatment.

CASE PRESENTATION: A 37-year-old female patient was referred to our clinic for an asymptomatic lesion detected in the left mandibular premolar region during a routine dental examination. On clinical examination, the associated teeth responded positively to vitality tests. Cone-beam computed tomography (CBCT) revealed a well-defined, radiolucent lesion of approximately 1 cm in diameter, involving the roots of the teeth in the region, without significant bone expansion or resorption. These findings created a diagnostic challenge in establishing a provisional diagnosis. Under local anesthesia, the lesion was completely excised through a buccal bone window while preserving the mental nerve. Histopathological examination of the specimen confirmed the diagnosis of "ossifying fibroma". At the 6-month follow-up, the patient showed no complications or signs of recurrence.

RESULT: Ossifying fibromas can mimic common odontogenic pathologies, especially when they present as well-defined radiolucent lesions associated with vital teeth. A careful clinical-radiological evaluation and, ultimately, histopathological analysis are critical for an accurate and definitive diagnosis.

Keywords: Ossifying Fibroma, Odontogenic Lesion, Mandible

EP-037

Odontojenik Kronik Maksiller Sinüzit Zemininde Aspergilloma ve Fibro-osseöz Değişiklik: Nadir Bir Olgu

Turan Canmurat İZGİ¹, EDA İZGİ²

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi Tıp Fakültesi, Kulak, Burun ve Boğaz Anabilim Dalı, Kütahya

²Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kütahya

GİRİŞ: Odontojenik kronik maksiller sinüzit, dental girişimler veya periapikal enfeksiyonların sinüse yayılımı sonucu ortaya çıkan bir tablodur. Bu zeminde Aspergillus türlerinin oluşturduğu non-invaziv fungus topu (aspergilloma) gelişimi olguyu daha da karmaşık hale getirebilir. Kronik inflamasyonun etkisiyle maksillada fibrotik değişiklikler de oluşabilir ve bu durum tanı ile tedavi sürecini zorlaştırır. Bu olgu sunumunun amacı; odontojenik kronik maksiller sinüzit zemininde gelişen aspergilloma ve maksilla fibrozisi tablosunun tanı ve tedavi yaklaşımını literatür eşliğinde tartışmaktır.

VAKA SUNUMU: 51 yaşındaki kadın hasta, sağ yanakta uzun süredir devam eden ağrı ve şişlik şikayetleriyle başvurdu. Anamnezinde, yaklaşık 20 yıl önce travmatik diş çekimi sonrası diş kökünün maksiller sinüse deplase olduğu öğrenildi. İlk aşamada oro-antral açıklıktan girilerek sinüs içindeki kök cerrahi olarak çıkarıldı ve fistül kapatıldı. Takipte, paranazal BT'de sağ maksiller sinüste tek taraflı opasifikasyon ve fungus topunu düşündüren hiperdens odaklar görüldü. Ayrıca, maksiller sinüs çevresinde belirgin fibrotik kemik değişiklikleri saptandı. Genel anestezi altında uygulanan endoskopik sinüs cerrahisiyle fungal kitle tamamen çıkarıldı. Histopatolojik inceleme, Aspergillus sporları ve fibro-osseöz değişiklikleri doğruladı. Takipte nüks izlenmedi

SONUÇ: Odontojenik kronik maksiller sinüzit zemininde gelişen aspergilloma ve eşlik eden maksiller fibrotik değişiklikler, nadir ancak klinik açıdan önemli bir tablodur. Sunulan olguda, odontojenik odaktan kaynaklanan kronik maksiller sinüzit tablosu üzerine aspergilloma eklenmiş ve maksillada belirgin fibrotik değişiklikler saptanmıştır. Endoskopik sinüs cerrahi sırasında yaygın kazeöz fungal debris ile birlikte maksiller duvarda sert fibrotik dokular dikkati çekmiştir. Ayırıcı tanıda maksillanın neoplastik lezyonları ve fibro-ossöz hastalıklarının da göz önünde bulundurulmasını gerektirmektedir. Ayrıntılı radyolojik değerlendirme, multidisipliner yaklaşım ve uygun cerrahi yöntem ile başarılı sonuçlar elde edilebilir. Tedavide fonksiyonel endoskopik sinüs cerrahisi, fungal materyalin tamamen uzaklaştırılması ve sinüsün yeniden ventile olması açısından temel yaklaşımdır.

Anahtar Kelimeler: Aspergilloma, Odontojenik Maksiller Sinüzit, Kronik Sinüzit, Fibro-osseöz Lezyon, Maksiller Sinüs

A Rare Case of Aspergilloma and Fibro-Osseous Changes Arising from Odontogenic Chronic Maxillary Sinusitis

Turan Canmurat İZGİ¹, EDA İZGİ²

¹Kütahya Health Sciences University Faculty of Medicine, Department of Otolaryngology, Kütahya

²Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

OBJECTIVE: Odontogenic chronic maxillary sinusitis may occur as a result of dental procedures or the spread of periapical infections into the sinus. The development of a non-invasive fungal ball (aspergilloma) caused by *Aspergillus* species can further complicate the condition. Fibrotic changes in the maxilla secondary to chronic inflammation may also hinder the diagnostic and therapeutic process. The aim of this case report is to discuss, in light of the literature, the diagnostic and therapeutic approach to aspergilloma and maxillary fibrosis arising on the basis of odontogenic chronic maxillary sinusitis.

CASE PRESENTATION: A 51-year-old female patient presented with long-standing pain and swelling in the right cheek. Medical history revealed that approximately 20 years earlier, a tooth root had displaced into the maxillary sinus following a traumatic tooth extraction. Initially, the root was surgically removed through the oroantral communication, and the fistula was closed. Follow-up paranasal CT showed unilateral opacification of the right maxillary sinus with hyperdense foci suggestive of a fungal ball, as well as marked fibrotic bony changes around the sinus. Under general anesthesia, the fungal mass was completely removed via endoscopic sinus surgery. Histopathological examination confirmed *Aspergillus* spores and fibro-osseous changes. No recurrence was observed during follow-up.

RESULT: Aspergilloma with concomitant fibrotic changes of the maxilla developing on odontogenic chronic maxillary sinusitis is a rare but clinically significant condition. In this case, aspergilloma was superimposed on odontogenic chronic maxillary sinusitis with marked fibrotic changes. Endoscopic sinus surgery revealed extensive caseous fungal debris and rigid fibrotic tissue in the maxillary wall. Differential diagnosis should consider neoplastic lesions and fibro-osseous diseases. Detailed radiological evaluation, multidisciplinary management, and appropriate surgery are essential for favorable outcomes. Functional endoscopic sinus surgery remains the mainstay, ensuring complete fungal removal and sinus ventilation restoration.

Keywords: Aspergilloma, Odontogenic Maxillary Sinusitis, Chronic Sinusitis, Fibro-osseous Lesion, Maxillary Sinus

EP-038

Submandibular Loja Yer Değiştirmiş Yirmi Yaş Diş Kökünün İntraoral Yaklaşım İle Çıkarılması:

Vaka Sunumu

Özgür ERDİKMEN

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Diş çekimi sırasında birçok komplikasyon görülebilmektedir. Diş ve kök fragmanlarının anatomik boşluklara yer değiştirmesi görülebilecek komplikasyonlardan biridir. Özellikle mandibular üçüncü molar dişler submandibular, sublingual, pterygomandibular lojlar içine yer değiştirebilir. Başlıca nedenler; lingual kemiğin ince olması, köklerin disto-lingualde konumlanması, çekim sırasında aşırı kuvvet uygulanması, yetersiz klinik ve radyolojik muayenedir. Bu vaka sunumunun amacı yirmi yaş dişlerin çekimi sırasında oluşabilecek komplikasyonların önlenmesinde ve yönetiminde izlenecek prosedürü açıklamaktır.

VAKA SUNUMU: Diş merkezde sol alt yirmi yaş cerrahi uygulaması sırasında 38 numaralı diş submandibular loja kaçan 30 yaşındaki sistemik sağlıklı erkek hasta Ankara Yıldırım Beyazıt Ağız Diş Çene Cerrahisi kliniğine yönlendirilmiştir. Hastanın intraoral muayanesinde ilgili diş bölgesinde kanama ve palpasyonda ağrı olduğu görülmüştür. Radyolojik muayenede ise KİBT (Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi) görüntüsünün kesitleri incelendiğinde yirmi yaş dişin submandibular boşluğa yer değiştirdiği görülmüştür. Mandibular birinci molardan distal olarak diş oblik sırta kadar bir bukkal flep kaldırılmıştır. Lingual flep ise birinci premolara kadar kaldırılmış olup bukkal flep ile birleştirilmiştir. Lingual flep, diş iyi bir aydınlatma ve ekstraoral parmak desteği ile görünebilene kadar büyük bir dikkatle submandibular bölgeye kadar kaldırılmıştır. Sonrasında diş dışarı doğru itilip çıkarılmıştır. Cerrahi sırasında mandibulaya ekstraoral bası yapılarak dişin daha fazla yer değiştirmesi önlenmiştir. Hastada operasyon sonrasında lingual sinir parestezisi görülmüş olup bu parestezi durumu hastaya bir hafta içerisinde 4 seans nöral terapi, B12 ve alfalipoik asit tedavisi uygulandıktan sonra ortadan kalkmıştır.

SONUÇ: Üçüncü molar diş çekimi öncesinde, dişin impaksiyon derecesi, köklerin konumu, distal eğim, kemik yoğunluğu ve cerrahi erişim kolaylığı gibi klinik ve radyografik değerlendirme ameliyat öncesinde yapılmalıdır. Diş fragmanlarının yer değiştirmesi nadir görülen bir komplikasyon olmakla birlikte, potansiyel olarak ciddi bir durumdur. Bu nedenle ileri görüntüleme teknikleri ile dişin tam konumu doğrulanmalı ve klinik özellikler, konum, komşu yapılar ve komşu fasiyal boşluklarında bulunan dişin boyutu dikkate alınarak endikasyon koyulup operasyon planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: boşluk, cerrahi, yirmi yaş

Intramural Removal Of A Mandibular Third Molar Root Displaced Into The Submandibular Space: A Case Report

Özgür ERDİKMEN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara Yıldırım Beyazıt University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Various complications may occur during tooth extraction. One of these is the displacement of teeth or root fragments into anatomical spaces. Mandibular third molars in particular may be displaced into the submandibular, sublingual, or pterygomandibular spaces. The main causes include thin lingual cortical bone, distolingual root orientation, excessive force applied during extraction, and insufficient clinical and radiological examination.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old systemically healthy male patient was referred to the Ankara Yıldırım Beyazıt University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, following displacement of the mandibular left third molar (tooth 38) into the submandibular space during surgery performed at an external clinic.

Cone-beam computed tomography (CBCT) revealed that the mandibular third molar had migrated into the submandibular space.

A buccal flap was elevated from the distal of the mandibular first molar along the external oblique ridge. The lingual flap was raised up to the first premolar and joined with the buccal flap. With careful dissection, under good illumination and with extraoral finger support, the lingual flap was extended to the submandibular region until the tooth became visible. The tooth was then gently pushed outward and removed.

Postoperatively, the patient developed lingual nerve paresthesia, which resolved within one week following four sessions of neural therapy combined with vitamin B12 and alpha-lipoic acid treatment.

RESULT: Before third molar extraction, clinical and radiographic evaluation should include assessment of the degree of impaction, root morphology, distal angulation, bone density, and ease of surgical access. Although displacement of tooth fragments is a rare complication, it may be potentially serious. Therefore, the exact location of the displaced tooth should be confirmed with advanced imaging techniques, and treatment planning should consider clinical findings, tooth position, relation to adjacent structures, and size of the tooth in the adjacent fascial spaces before surgical intervention is performed.

Keywords: surgery, space, wisdom teeth

EP-039

Garré Osteomiyelitinde Konservatif Cerrahi ve Medikal Yaklaşım: Olgu Sunumu

seher ezgi KAMIŞ, sezai ÇİFTÇİ

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Garré osteomiyeliti, çoğunlukla çocuk ve adölesanlarda görülen, odontojenik kaynaklı, periostal kemik oluşumuyla karakterize kronik, nonsüpüratif osteomiyelit formudur. En yaygın etiyolojik faktör mandibular birinci moların periapikal enfeksiyonudur. Radyografik olarak tipik “soğan kabuğu” görünümüyle tanımlanır. Klinik olarak ağrı, şişlik, iyileşmeyen çekim soketi, parestezi gözlenebilir. Tedavi edilmediği durumlarda reaktif periostal süreç yüz asimetrisine yol açacak boyutlara ulaşabilir. Çocuklarda periostun daha aktif olması, Sharpey liflerinin kortekse daha gevşek bağlanması nedeniyle periostal reaksiyonlar belirgin, agresif seyretmektedir.

Bu olguda, 46 numaralı dişin çekimi sonrasında iyileşmeyen çekim soketiyle başvuran 13 yaşındaki hastada, histopatolojik incelemede kronik inflamasyonla uyumlu bulguların ve CBCT görüntülerinde tipik “soğan kabuğu” tarzı reaktif kemik dokusunun saptanması üzerine Garré osteomiyeliti tanısına ulaşma süreci aktarılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 13 yaşında kadın hasta, dış merkezde çekilen 46 numaralı dişin, çekim sonrası ağrı ve uyuşukluk şikâyetiyle tarafımıza başvurdu. Muayenede bölgeDE iyileşme olmadığı gözlemlendi. Tanı amacıyla alınan CBCT görüntülemesinde, ilgili bölgede “soğan kabuğu” görünümünde reaktif kemik dokusu izlendi. İnferior alveolar sinirin bütünlüğünün bozulduğu tespit edildi. Bölgeden alınan biyopsi materyalinin histopatolojik incelemesinde kronik inflamasyonla uyumlu bulgular raporlandı.

Cerrahi debridman sırasında, küçük guta perka parçasını saran yoğun bir granülasyon dokusu gözlemlendi, küretaj ile uzaklaştırıldı. Cerrahi sonrası soket boşluğu, ilk bir hafta boyunca günlük, sonrasında gün aşırı olacak şekilde rifampisinle irrigate edildi. Hastaya 20 gün süreyle metronidazol ve penisilin kombinasyonu reçete edildi. 3. ay kontrolünde alınan CBCT görüntülerinde inferior alveolar sinirin bütünlüğünün yeniden oluşmaya başladığı ve iyileşmenin izlendiği görüldü. Klinik takiplerde hastanın ağrı ve uyuşukluk şikâyetlerinin kaybolduğu saptandı.

SONUÇ: Garré osteomiyelit genellikle çocuk ve adölesanlarda odontojenik enfeksiyonlara sekonder gelişen kronik osteomiyelit formudur. Radyografide izlenen “soğan kabuğu” görünümü patognomoniktir. Sunulan olguda CBCT’de tipik periostal reaksiyonun saptanması ve histopatolojik inceleme ile desteklenen bulgular, kesin tanıya ulaşılmasını sağlamıştır.

Tedavide esas yaklaşım; enfeksiyon kaynağının ortadan kaldırılması, cerrahi debridman, irrigasyon ve sistemik antibiyotik uygulamasıdır. Bu yöntemlerle kısa dönemde ağrı ve nörolojik semptomların ortadan kalktığı, ayrıca fonksiyonel ve radyolojik iyileşmenin sağlandığı görülmüştür. Literatürde bildirildiği üzere, konservatif cerrahi girişimler ve antibiyotik tedavisi kombinasyonu, Garré osteomiyelitinin yönetiminde etkili bir yaklaşımdır. Bu olgu, tipik “soğan kabuğu” görünümünün ayırıcı tanıda yol gösterici olduğunu, uygulanan konservatif cerrahi ve medikal tedavi kombinasyonunun başarılı klinik-radyolojik sonuçlar sağladığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi debridman, Garré osteomiyeliti, Reaktif periostit

Conservative Surgical and Medical Approach in Garré Osteomyelitis: A Case Report

seher ezgi KAMIŞ, sezai ÇİFTÇİ

Inonu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Garré's osteomyelitis is a chronic, non-suppurative osteomyelitis that mainly affects children and adolescents. It develops secondary to odontogenic infections and is marked by periosteal new bone formation. The most common cause is periapical infection of the mandibular first molar. Radiographically, it shows the pathognomonic "onion-skin" appearance. Clinically, patients may present with pain, swelling, a non-healing extraction socket, or paresthesia. If untreated, the periosteal reaction may progress and cause facial asymmetry. In children, because of the active periosteum and loose Sharpey's fiber attachment, the reaction is more pronounced and aggressive.

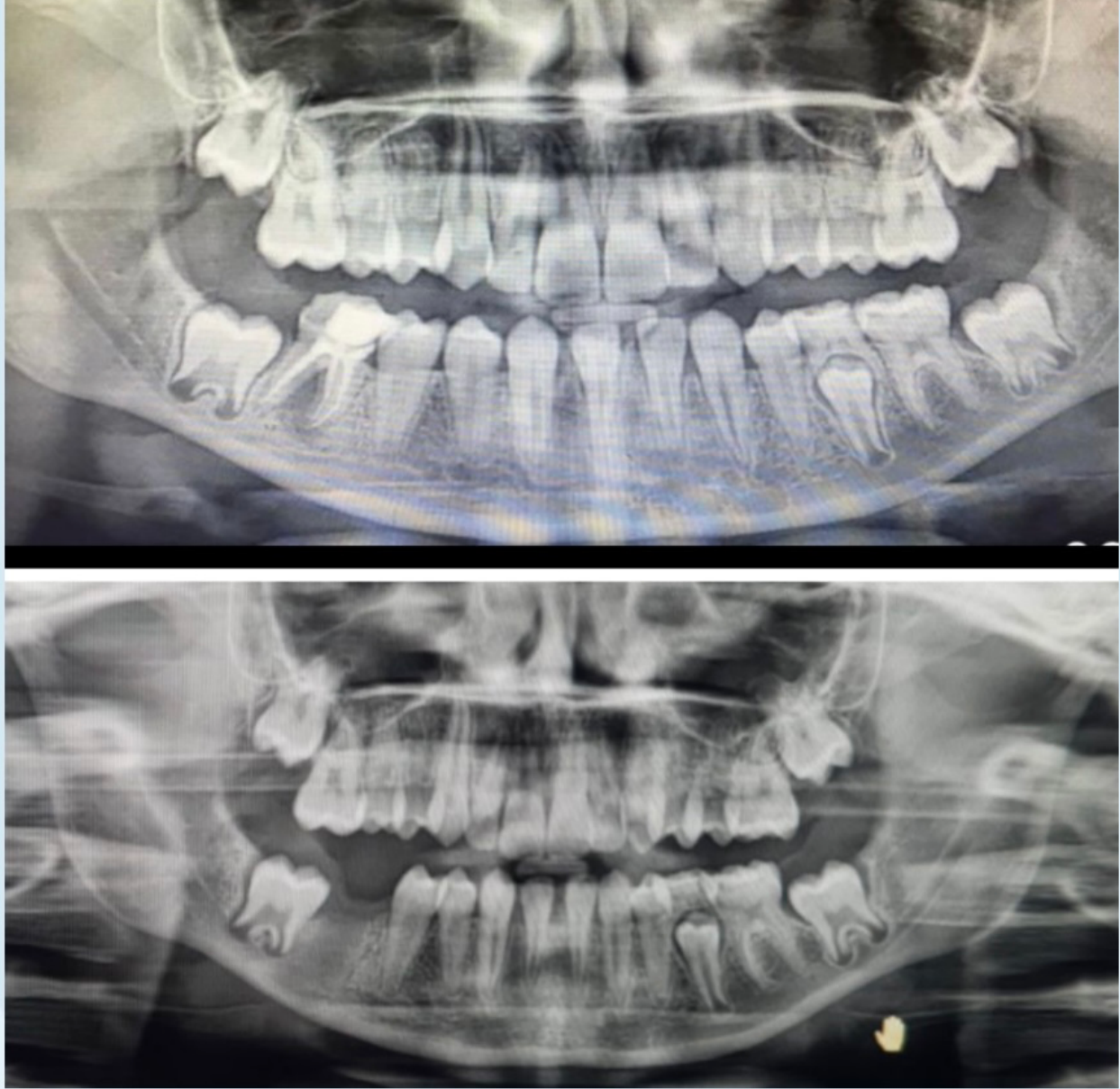
In this case, a 13-year-old patient presented with a non-healing socket after extraction of tooth 46. Histopathology showed chronic inflammation. CBCT demonstrated the typical "onion-skin" periosteal reaction, confirming the diagnosis of Garré's osteomyelitis.

CASE PRESENTATION: A 13-year-old female patient was referred with persistent pain and numbness after extraction of tooth 46 performed at another clinic. Clinical examination revealed lack of healing in the extraction site. CBCT showed reactive bone with an "onion-skin" appearance in the region and discontinuity of the inferior alveolar nerve. Histopathological examination of the biopsy specimen reported findings consistent with chronic inflammation. During surgical debridement, dense granulation tissue surrounding a small piece of guttapercha was observed and removed by curettage. Postoperatively, the socket was irrigated with rifampicin daily for the first week and every other day thereafter. The patient received a 20-day course of metronidazole and penicillin.

RESULT: Garré's osteomyelitis is a chronic condition, usually seen in children and adolescents, secondary to odontogenic infections. The radiographic "onion-skin" appearance is pathognomonic. In this case, CBCT findings with periosteal reaction, supported by histopathology, confirmed the diagnosis. Treatment focuses on eliminating the infection source, surgical debridement, irrigation, and systemic antibiotics. This approach led to pain relief, resolution of neurological symptoms, and radiological healing. Literature supports that conservative surgery combined with antibiotics is effective. This case shows the diagnostic value of the "onion-skin" sign and the success of combined conservative and medical treatment.

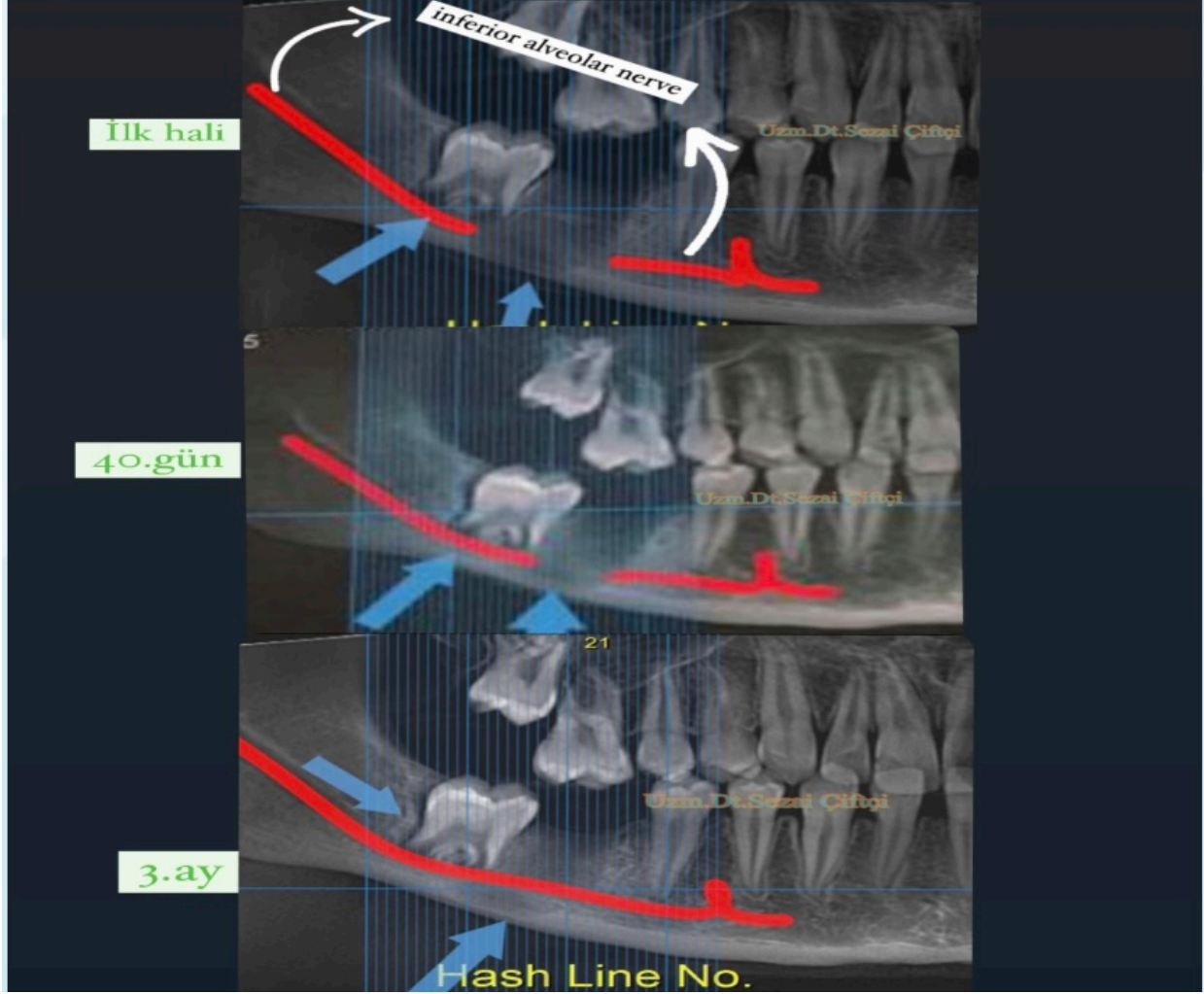
Keywords: Garré's osteomyelitis, Reactive periostitis, Surgical debridement

Şekil 1a-1b:Çekim öncesi panoramik görüntü-Çekim sonrası panoramik görüntü
Figure 1a–1b: Pre-extraction panoramic image – Post-extraction panoramic image

Şekil 1a-1b:Çekim öncesi panoramik görüntü-Çekim sonrası panoramik görüntü
Figure 1a–1b: Pre-extraction panoramic image – Post-extraction panoramic image

Şekil 2. Konik ışınli BT(CBCT) görüntüsü
Figure 2. Cone Beam CT (CBCT) image.

Şekil 2. Konik ışınli BT(CBCT) görüntüsü
Figure 2. Cone Beam CT (CBCT) image.

EP-041

Mandibular Üçüncü Molar Cerrahisinde Karar Verme Süreci: Koronektomi mi, Çekim mi?

Muharrem Ergün DUDAK
Özel Klinik

GİRİŞ: Mandibular üçüncü molarların cerrahi olarak uzaklaştırılması, köklerin nervus alveolaris inferior (NAİ) ile yakın anatomik ilişkisi nedeniyle nörolojik komplikasyon riski taşımaktadır. Bu nedenle, cerrahi planlama öncesinde ayrıntılı radyolojik değerlendirme büyük önem taşır. Koronektomi, NAİ hasarını azaltmaya yönelik önerilen bir yaklaşımdır; ancak literatüre göre pulpal patoloji veya aktif enfeksiyon varlığında uygulanması kontrendikedir.

VAKA SUNUMU: Elli beş yaşında, sistemik hastalığı ve ilaç alerjisi bulunmayan kadın hasta, sol mandibular bölgede şiddetli ağrı yakınması ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede yarı gömülü, mukoza retansiyonlu ve çürük 38 numaralı diş saptandı. Panoramik radyografide köklerin NAİ ile yakın ilişkili olduğu izlendi. Ayrıntılı değerlendirme amacıyla çekilen konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (CBCT), sinirin köklerin içinden geçtiğini ve çürüğün pulpaya ilerlediğini gösterdi. Başlangıçta düşünülen koronektomi, pulpal tutulum ve akut apikal periodontitis tanısı nedeniyle kontrendike kabul edildi. Hastaya olası parestezi riski açıklanarak bilgilendirilmiş onam alındıktan sonra lokal anestezi altında diş dikkatli bir şekilde birden fazla parçaya bölünerek çıkarıldı. Operasyon sırasında NAİ'nin bütünlüğünün korunduğu gözlemlendi. Çekim kavitesi irrigasyon sonrası primer kapatıldı. Postoperatif dönemde antibiyotik, analjezik ve ağız gargarası reçete edildi. Bir haftalık kontrolde yara iyileşmesinin komplikasyonsuz seyrettiği ve herhangi bir parestezi gelişmediği kaydedildi.

SONUÇ: Bu olgu, mandibular üçüncü molar cerrahisinde CBCT'nin kök-sinir ilişkisini belirlemede kritik rolünü ve olası nörolojik komplikasyonların önlenmesindeki önemini vurgulamaktadır. Ayrıca, koronektomi sinir koruyucu bir yöntem olmakla birlikte, pulpal enfeksiyon varlığında kontrendike olduğundan cerrahi yaklaşım her olguda klinik ve radyolojik veriler ışığında bireyselleştirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular üçüncü molar, Koronektomi, Parestezi

Decision-Making in Mandibular Third Molar Surgery: Coronectomy or Extraction?

Muharrem Ergün DUDAK

Private Practice

OBJECTIVE: The surgical removal of mandibular third molars carries a risk of neurological complications due to the close anatomical relationship between the roots and the inferior alveolar nerve (IAN).

Therefore, detailed radiological assessment is essential in preoperative planning. Coronectomy has been proposed as a nerve-sparing approach; however, according to current literature, it is contraindicated in the presence of pulpal pathology or active infection.

CASE PRESENTATION: A 55-year-old female patient, with no systemic disease or drug allergy, presented to our clinic with severe pain in the left mandibular region. Clinical examination revealed a partially erupted, mucosa-retained, and carious tooth 38. Panoramic radiography suggested a close relationship between the roots and the IAN. Cone-beam computed tomography (CBCT) was performed for further evaluation, confirming that the nerve passed through the roots and the caries extended into the pulp. Initially, coronectomy was considered as a treatment option; however, due to pulpal involvement and acute apical periodontitis, it was deemed contraindicated. After explaining the risk of paresthesia and obtaining informed consent, the tooth was carefully sectioned into multiple fragments and removed under local anesthesia. Intraoperatively, the integrity of the IAN was visually confirmed. The socket was irrigated with saline and primarily closed. Postoperatively, antibiotics, analgesics, and mouthwash were prescribed. At the one-week follow-up, wound healing was uneventful, and no paresthesia was observed.

RESULT: This case highlights the critical role of CBCT in determining root-nerve relationships during mandibular third molar surgery and its importance in minimizing neurological complications. Although coronectomy is a valuable nerve-sparing technique, it is contraindicated in cases with pulpal infection. Therefore, surgical management should be individualized based on detailed clinical and radiological evaluation.

Keywords: Mandibular third molar, Coronectomy, Paresthesia

EP-042

Diş Çekimi Sonrası Gelişen Büyük Oroantral Açıklığı Bukkal Yağ Pedi İle Kapatma: Bir Olgu

Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Efe Berent AFACAN

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Oroantral açıklık(OAA), maksiller sinüs ile ağız boşluğu arasında patolojik bir bağlantıdır. En sık üst çene molar ve premolar diş çekimleri sonrası iatrojenik olarak gelişir. Tedavi edilmediğinde kronik sinüzit veya oroantral fistül oluşumuna yol açabilir. Küçük defektler (<5 mm) spontan iyileşme gösterebilse de, daha geniş açıklıklarda cerrahi tedavi gereklidir. Literatürde çeşitli yöntemler tanımlanmış olup, Bichat yağ dokusu (buccal fat pad, BFP) özellikle geniş defektlerin kapatılmasında güvenilir bir seçenek olarak öne çıkmaktadır.

VAKA SUNUMU: 38 yaşındaki kadın hasta, çürük ve restorasyonlarla tedavi edilemeyecek durumda olan 26 numaralı dişinin çekimi amacıyla kliniğimize başvurdu. Diş çekimi sırasında maksiller sinüs tabanında yaklaşık 15 mm çapında perforasyon meydana geldi. OAA, pediküllü Bichat yağ dokusu kullanılarak kapatıldı. Postoperatif takiplerde herhangi bir komplikasyon, enfeksiyon veya fistül gelişimi gözlenmedi. Graft dokusu hızlı epitelleşme gösterdi ve 1 ay sonunda defektin tamamen kapandığı gözlemlendi.

SONUÇ: Bichat yağ dokusu, oroantral açıklık ve fistül tedavisinde güvenilir, kolay uygulanabilir ve yüksek başarı oranına sahip bir yöntemdir. Bu vaka, özellikle geniş perforasyonların kapatılmasında BFP'nin etkinliğini desteklemektedir. Literatürle uyumlu olarak, BFP'nin komplikasyon oranı düşük, iyileşme süreci hızlı ve hasta konforunu artırıcı bir seçenek olduğu görülmüştür. Klinikte radyografiler üzerinden çekim endikasyonu konulan posterior maksillada bulunan dişlerin, maksiller sinüs ile etkileşiminin detaylı değerlendirilmesi yapılması, bu dişlerin açık cerrahi çekim ile çekilmesi gerektiğini önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: bukkal yağ dokusu, oroantral açıklık, maksiller sinüs, komplikasyon

Closure of a Large Oroantral Fistula Following Tooth Extraction with a Buccal Fat Pad Flap: A Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Efe Berent AFACAN

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: Oroantral communication (OAC) is a pathological connection between the maxillary sinus and the oral cavity. It most commonly develops iatrogenically following extractions of maxillary molar and premolar teeth. If left untreated, it may lead to chronic sinusitis or the formation of an oroantral fistula.

While small defects (<5 mm) may heal spontaneously, larger communications require surgical management. Numerous techniques have been described in the literature; among them, the Bichat fat pad (buccal fat pad, BFP) stands out as a reliable option, particularly for the closure of large defects.

CASE PRESENTATION: A 38-year-old female presented to our clinic for extraction of tooth #26, which was deemed non-restorable due to caries. During extraction, a perforation approximately 15 mm in diameter occurred in the floor of the maxillary sinus. The resulting oroantral communication (OAC) was closed using a pedicled buccal fat pad. Postoperative follow-up revealed no complications, infection, or fistula formation. The graft demonstrated rapid epithelialization, and complete closure of the defect was observed at 1 month.

RESULT: The Buccal fat pad is a reliable, easy-to-apply technique with a high success rate for the management of oroantral communications and fistulas. This case supports the efficacy of the BFP particularly in closing large perforations. Consistent with the literature, the BFP is associated with a low complication rate, rapid healing, and improved patient comfort. In clinical practice, teeth located in the posterior maxilla for which extraction is indicated based on radiographic evaluation should undergo detailed assessment of their relationship with the maxillary sinus; underscore highlights the importance of performing open surgical extraction for these teeth

Keywords: buccal fat pad, oroantral communication, maxillary sinus, complication

EP-043

Maksiller Sinüste Yabancı Cisim: Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Berke Emir ZORŞAHİN

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Maksiller sinüs, posterior maksiller dişlerin kökleri ile yakın anatomik ilişkisi nedeniyle dental işlemler sırasında zarar görebilecek bir yapıdır. Diş çekimi sırasında sinüs zemininde perforasyon veya kök parçalarının sinüs içine kaçması, sıklıkla karşılaşılan komplikasyonlardan biridir. Kesin nicel veriler bulunmasa da, maksiller sinüse diş deplasmanı, ağız cerrahisinde peri-çekim komplikasyonları içinde en sık raporlanan olgular arasında yer alır.

VAKA SUNUMU: 60 yaşında kadın hasta, dental implant tedavisi için bölümümüze başvurmuştur. İncelenen radyografik muayenesi sonucu sol maksiller sinüs anterior duvarında yabancı cisim olduğu görülmüştür. Bölgeden uzun süre önce diş çekildiği belirtti. Herhangi bir maksiller sinüs enfeksiyonu bulgusu yoktu. Bölgeye dental implant tedavisi için lateral sinüs lift cerrahisi planlandı. Ancak bölgede bulunan diş kökünün ileriki dönemlerde enfeksiyon kaynağı olmaması için lokal anestezi altında Caldwell-Luc prosedürü ile çıkarılması planlandı. Vestibüler mukoperiostal flep kaldırılarak anterior sinüs duvarına pencere açıldı. Kök parçası sinüs kavitesinden çıkarıldı. Sinüs irrigasyonu sonrası pencere primer kapatıldı. Sinüs membranının iyileşmesi için lateral sinüs lift cerrahisi 2 ay ertelendi. Hasta 1, 2 ve 6 hafta sonra kontrole çağrıldı. Hiçbir sinüs komplikasyonu veya nüks izlenmedi.

SONUÇ: Sinüs içine kaçan kök/diş parçaları, asemptomatik bile olsa implant öncesi çıkarılmalıdır. KIBT tabanlı planlama; sinüs sağlığı, Schneiderian membran durumu ve kemik hacmi için standart olmalıdır. Yetersiz kemikte aşamalı yaklaşım morbiditeyi azaltır, başarıyı yükseltir.

Anahtar Kelimeler: dental implant, maksiller sinüs, Caldwell-Luc yaklaşımı

Foreign Body in the Maxillary Sinus: A Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Berke Emir ZORŞAHİN

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: The maxillary sinus is susceptible to iatrogenic injury during dental procedures due to its close anatomical relationship with the roots of posterior maxillary teeth. Perforation of the sinus floor or displacement of root fragments into the sinus during tooth extraction are among the commonly encountered complications. Although precise quantitative data are lacking, displacement of teeth into the maxillary sinus is one of the most frequently reported peri-extraction complications in oral surgery.

CASE PRESENTATION: A 60-year-old woman presented to our department for dental implant therapy. Radiographic evaluation revealed a foreign body within the left maxillary sinus adjacent to the anterior wall. The patient reported a remote history of tooth extraction in the region. There were no clinical or radiographic signs of maxillary sinus infection. A lateral sinus lift was planned to facilitate implant placement; however, to eliminate a potential future source of infection, removal of the retained root fragment was scheduled under local anesthesia using the Caldwell–Luc approach. A vestibular mucoperiosteal flap was elevated, a window was created in the anterior sinus wall, the root fragment was retrieved from the sinus cavity, and the site was irrigated and closed primarily. To allow Schneiderian membrane recovery, the lateral sinus lift was deferred for two months. The patient was reviewed at 1, 2, and 6 weeks, with no sinus complications or recurrence observed.

RESULT: Root or tooth fragments displaced into the maxillary sinus should be removed prior to implant placement, even if asymptomatic. CBCT-based planning ought to be the standard for evaluating sinus health, Schneiderian membrane status, and available bone volume. In cases with insufficient bone, a staged approach reduces morbidity and improves treatment success.

Keywords: dental implant, maxillary sinus, Caldwell–Luc approach

EP-046

Gömülü Maksiller Köpek Dişinin Piezocerrahi ile Yönetimi ve İmmediat All-on-Four İmplant Yerleştirilmesi

Semih TÜRE, Recep ÜNAL, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Maksiller kaninler, üçüncü molarlardan sonra en sık gömülü kalan dişlerdir. Genellikle asemptomatik seyretmelerine rağmen kist oluşumu, kök rezorpsiyonu, diş dizisi bozuklukları veya ileri yaşlarda protetik ve implant rehabilitasyonuna engel olmaları nedeniyle çekim endikasyonu doğurabilir. Bu olguda piezocerrahi ile gömülü maksiller kanin çekimi sonrası immediat implant uygulaması sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Tam dişsizlik nedeniyle implant üstü sabit protez planlanan hasta, implant cerrahisi için yönlendirilmiştir. Radyografide labialde horizontal pozisyonda gömülü maksiller sağ kanin saptanmıştır. Tedavi süresini kısaltmak ve ek cerrahi girişimden kaçınmak amacıyla, gömülü diş çekimini takiben immediat all-on-four implant yerleştirilmesi planlanmıştır. Cerrahi prosedürde insizyon sonrası tam kalınlıklı flep kaldırılmış, kemik kesisi diş sınırlarından 2–3 mm uzak olacak şekilde dikdörtgen formda hazırlanmıştır. Bukkal kortikal kemik pencere şeklinde çıkarılarak gömülü dişe ve maksiller sinüs medialine ulaşılmıştır. Diş atravmatik olarak çekildikten sonra Açılı implantlara yer açmak amacıyla sinüs lifting uygulanmış ardından implantlar yerleştirilmiştir. Çıkarılan kemik segmenti vidalarla orijinal pozisyonuna sabitlenmiştir.

SONUÇ: Gömülü diş çekimi sırasında oluşan kemik kaybı implant yapımını zorlaştırmaktadır. Kemik kaybını en aza indirdiği ve kemiğin bütün halde hassasiyetle kaldırılmasına olanak tanıdığı için Piezocerrahi tercih edilmiştir. Hastanın 3. ve 6. ay kontrollerinde implant çevresi sert ve yumuşak dokuların yeterli olduğu görülmüştür. Bu yaklaşım, özellikle estetik bölgede gömülü diş çekimlerinde, kemik korunumunu hedefleyen konservatif ve etkili bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: All-on-four, Gömülü Kanin, İmmediat implant, Piezocerrahi

Management of an Impacted Maxillary Canine with Piezosurgery and immediat All-on-Four Implant Placement

Semih TÜRE, Recep ÜNAL, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara

OBJECTIVE: Maxillary canines are the most frequently impacted teeth after third molars. Although they often remain asymptomatic, extraction may be indicated due to the risk of cyst formation, root resorption of adjacent teeth, dental arch irregularities, or interference with prosthetic and implant rehabilitation in older patients. This case immediate implant placement following the extraction of impacted maxillary canine performed with piezosurgery.

CASE PRESENTATION: A edentulous patient, scheduled for fixed implant-supported prosthesis, was referred for implant surgery. Radiographic examination revealed a horizontally impacted maxillary right canine localized labially. To minimizing treatment time and avoid an additional surgical procedure, immediate all-on-four implant placement was planned following tooth extraction.

After incision and elevation of a mucoperiosteal flap, a rectangular bony window was prepared 2–3 mm beyond the margins. The buccal cortical plate was removed as a single piece, providing access to the impacted tooth and the medial wall of the maxillary sinus. Following the atraumatic extraction of the tooth, a sinus lifting procedure was performed to provide space for angled implants, after which the implants were placed.. The removed buccal bone segment was repositioned and stabilized with fixation screws.

RESULT: Piezosurgery was preferred to minimize bone loss and allows the precise removal of bone in an intact state. At the 3- and 6-month follow-up, adequate hard and soft tissue support was observed around the implants.

In conclusion, immediate implant placement following impacted canine extraction with piezosurgery can be considered a conservative and effective treatment option, particularly in the aesthetic zone, where preservation of bone volume is crucial.

Keywords: All-on-four, immediat implant, impacted canine, piezosurgery

diş çekiminin ardından implant yerleştirilmesi
implant placement following tooth extraction

gömülü dişin açığa çıkarılması
exposure of impacted tooth

Bukkal kemik penceresi kaldırıldıktan sonra gömülü kanin dişin ortaya çıkarılması
Exposure of the impacted canine tooth after removing the buccal bone window

EP-047

Maksiller Anterior Bölgede Kret Split Tekniği ile Eş Zamanlı İmplant Yerleştirilmesi: Zaman Kazandıran Bir Klinik Yaklaşım

Semih TÜRE, Ahmet Berkant ÖZEN, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Kısmen veya tamamen dişsiz hastaların dental implantlarla oral rehabilitasyonunda başarılı bir tedavi için cerrahi öncesi kemik kalınlık ve yüksekliği yeterli düzeyde olmalıdır. Diş eksikliğine bağlı alveol kemiğinde kemik defektleri gelişmektedir. Bu defektlerin tedavisinde yönlendirilmiş kemik rejenerasyonu, otojen greftleme, distraksiyon osteogenezis ve kret split tedavisi gibi birçok cerrahi yöntem bulunmaktadır. Kret split tekniği, vertikal olarak yeterli horizontal olarak yetersiz kemik defektlerinde endike bir tedavidir. Bu vaka sunumunda maksilla anterior dişsiz bölgede horizontal kemik kaybı gelişen hastada kret split tedavisi ve eş zamanlı implant tedavisi anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 69 yaşındaki kadın hasta, maksiller anterior bölgede estetik ve fonksiyonel yetersizlik nedeniyle Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniği'ne başvurdu. Ağız içi muayenede anterior bölgede geniş bir dişsiz bölge tespit edildi. İmplant tedavisi planlanan bölgenin tedavi öncesi alınan radyografik görüntüsünde horizontal kemik kaybı görüldü. Lokal anestezi altında tam kalınlık flep kaldırıldı ve chisel ve osteotomi ile kret split işlemi gerçekleştirildi. Kret yaklaşık 3mm genişletildikten sonra üç adet implant primer stabilize sağlanarak aynı seansta yerleştirildi. Herhangi bir kemik grefti veya membran kullanılmadı ve 3.0 prolen suture yardımıyla bölge suture edildi. Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon gelişmedi. 4 aylık başarılı osseointegrasyon süresinin ardından protetik tedaviye geçildi.

SONUÇ: Bu vaka, kret split tekniğinin uygun endikasyonlarda güvenle uygulanabileceğini, ek greftleme prosedürüne ihtiyaç duyulmadan yeterli kemik genişliği sağlayabildiğini ve aynı seansta implant yerleştirilmesine olanak sağlayarak tedavi süresini kısalttığını göstermektedir. Ayrıca bu tekniğin minimal komplikasyon riski taşıması, donör saha morbiditesinden kaçınılabilmesi ve klinik uygulamalara alternatif bir katkı sağlaması önemli avantajları olarak ön plana çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anterior Estetik Bölge, Horizontal Kemik Yetersizliği, Kret Genişletme, Minimal İnvaziv Cerrahi

Simultaneous Implant Placement in the Maxillary Anterior Region Using the Ridge Split Technique: A Time-Efficient Clinical Approach

Semih TÜRE, Ahmet Berkant ÖZEN, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara

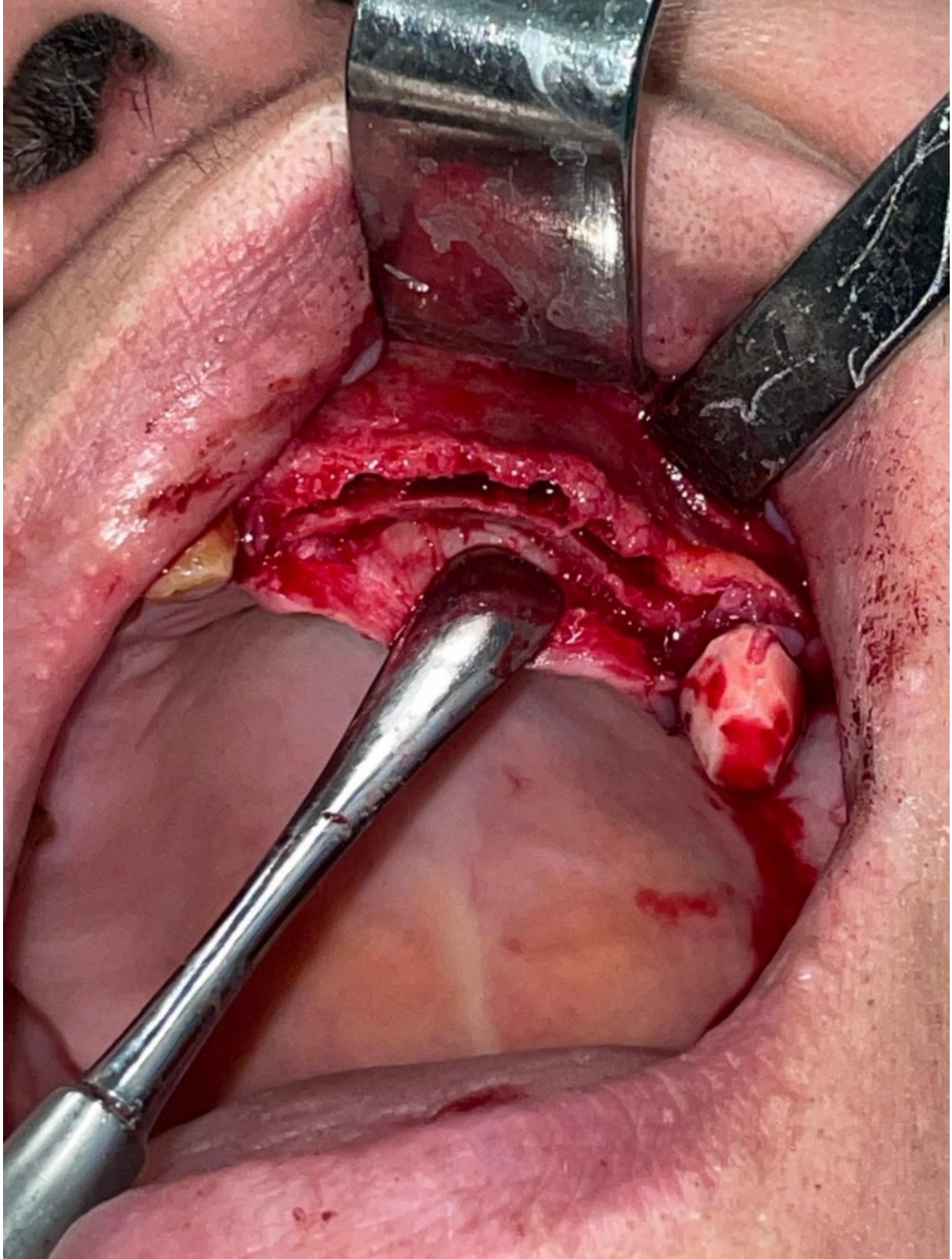
OBJECTIVE: Successful oral rehabilitation with dental implants in partially or completely edentulous patients requires adequate bone height and width prior to surgery. Tooth loss often results in alveolar bone defects, which can be managed using guided bone regeneration, autogenous grafting, distraction osteogenesis, or ridge split procedures. The ridge split technique is indicated for defects with sufficient vertical height but insufficient horizontal width. This case report presents a patient with horizontal bone loss in the maxillary anterior edentulous region who was treated with ridge split procedure and simultaneous implant placement.

CASE PRESENTATION: A 69-year-old female patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery due to esthetic and functional deficiencies in the maxillary anterior region. Clinical examination revealed a wide edentulous area in the anterior maxilla. Preoperative radiographic evaluation demonstrated horizontal bone loss in the planned implant sites. Under local anesthesia, full-thickness flap was elevated, and the ridge split procedure was performed using chisels and osteotomes. After approximately 3 mm of horizontal expansion, four implants were placed with primary stability in the same session. No bone grafts or membranes were used, and the flap was sutured with 3-0 Prolene. The postoperative course was uneventful. After 4-month osseointegration period, prosthetic rehabilitation was initiated.

RESULT: This case demonstrates that the ridge split technique can be safely applied in selected cases, providing adequate horizontal bone width without additional grafting and allowing simultaneous implant placement, thereby reducing treatment time. The technique also carries minimal complication risk, avoids donor site morbidity, and represents a valuable alternative for clinical practice.

Keywords: Anterior Esthetic Region, Horizontal Bone Deficiency, Ridge Expansion, Minimally Invasive Surgery

kret-split tekniği uygulandıktan sonra alveolar kret kalınlığı
Alveolar ridge width following the application of the ridge-split technique

EP-049

İleri Yaş Hastada Horizontal Alveoler Ogmentasyonda Kret Split Tekniğinin Öngörülebilirliği: Olgu Sunumu

Tuğrul DURDU, Ahmet Berkant ÖZEN, Zeynep Fatma ZOR
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Alveoler kretin horizontal yönde yetersizliği, dental implant yerleştirilmesini güçleştiren başlıca anatomik sınırlılıklardan biridir. Bu durum, implant stabilitesini ve uzun dönem başarısını olumsuz etkileyebilir. Bu tür olgularda kemik hacmini artırmak için çeşitli kemik ogmentasyon teknikleri uygulanmaktadır. Kret split tekniği, kortikal kemik kretlerinin ayrılması ve arada boşluk oluşturularak aynı seansta implant yerleştirilmesine olanak tanıyan minimal invaziv bir yöntemdir. Bu olgu sunumunda, horizontal yönde kemik kaybı gözlenen ileri yaş bir hastada kret split tekniği ile ogmentasyon ve eş zamanlı implant tedavisi anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 71 yaşında kadın hasta, maksiller bölgede çoklu diş eksikliği şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Ağız içi muayenede geniş dişsiz bölge tespit edilen hastaya implant tedavisi planlandı. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) ile değerlendirmede sağ maksiller bölgede horizontal kemik genişliğinin implantasyon için yetersiz olduğu belirlendi. Klasik greftleme prosedüründeki iyileşme sürecini bekleme gerekliliğini ortadan kaldırmak amacıyla kret split tekniği ve eş zamanlı implant yerleştirme işlemi planlandı. 11 ve 15 numaralı dişler arası bölgede tam kalınlık flep kaldırıldıktan sonra horizontal osteotomi yapıldı. Chisel ve osteotom yardımıyla kret bukkal ve palatinal yönde 4mm genişletildi. Yeterli genişlik sağlandıktan üç adet implant aynı seansta yerleştirildi. Oluşan boşluklara ve implant çevresine partikül formda ksenogreft uygulandı. Flep primer kapatılarak 4-0 prolene suture ile sütüre edildi. Postoperatif dönemde komplikasyon izlenmedi. Dört aylık osseointegrasyon sürecinin ardından protetik rehabilitasyona geçildi.

SONUÇ: Kret split tekniğinde donör saha morbiditesi oluşmaması, eş zamanlı implant yerleştirilebilmesi önemli avantajlardandır. Bu olguda, kret split tekniğinin ileri yaş bireylerde horizontal kemik yetersizliğinin tedavisinde etkili bir yöntem olduğu ve klasik greftleme sonrası gecikmiş implant yerleştirmeye kıyasla tedavi süresini önemli ölçüde kısalttığı gösterilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Donör Saha Morbiditesi, Horizontal Kemik Yetersizliği, İmplantoloji, Kret Genişletme İşlemi

Predictability of Ridge Split Technique for Horizontal Alveolar Augmentation in an Elderly Patient: A Case Report

Tuğrul DURDU, Ahmet Berkant ÖZEN, Zeynep Fatma ZOR
Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Horizontal deficiency of the alveolar ridge is a major anatomical limitation that can compromise dental implant placement, stability, and long-term success. Various ridge augmentation techniques are employed to increase bone volume in such cases. The ridge split technique is a minimally invasive method that allows the cortical ridge to be split, creating gap for simultaneous implant placement. This case report presents the use of the ridge split technique for horizontal augmentation and concurrent implant placement in an elderly patient.

CASE PRESENTATION: A 71-year-old female presented with multiple missing teeth in the maxillary region. Clinical examination revealed a wide edentulous area. CBCT imaging demonstrated insufficient horizontal bone width in the right maxilla for implant placement. Ridge split augmentation with simultaneous implant placement was planned to avoid the prolonged healing required by conventional grafting. Full-thickness flap was elevated between teeth 11 and 15, followed by horizontal osteotomy. The ridge was expanded approximately 4 mm buccally and palatally using chisels and osteotomes. Three implants were placed in the same session. The created gaps and peri-implant regions were filled with particulate xenograft. Flaps were primarily closed with 4-0 Prolene sutures. No postoperative complications occurred. After four-month osseointegration period, prosthetic rehabilitation was initiated.

RESULT: The ridge split technique offers significant advantages, including the absence of donor site morbidity and the possibility of simultaneous implant placement. This case demonstrates that the technique is an effective approach for managing horizontal alveolar ridge deficiencies in elderly patients and can substantially reduce treatment time compared with conventional delayed grafting and implant placement.

Keywords: Donor Site Morbidity, Horizontal Bone Deficiency, Implantology, Ridge Expansion Procedure

EP-050

**Atrofik maksiller posterior bölgede eksternal ve internal sinüs lifting işleminin birlikte kullanımı:
vaka raporu**

Aydin ÖZKAN, Ömer BARAK, Ömer KARA, Mahmut Sami YOLAL, Sara Samur ERGÜVEN
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Maksiller posterior bölgede implant cerrahisi sırasında en önemli sınırlayıcı anatomik faktörlerden biri maksiller sinüsün pnömatizasyonu ve rezidüel alveoler kret yüksekliğinin yetersizliğidir. Bu durum, yeterli boydaki implantların yerleştirilmesini engelleyebilir ve protetik rehabilitasyonun uzun dönem başarısını olumsuz etkileyebilir. Eksternal (lateral) sinüs lifting ve internal (transkrestal) sinüs lifting işlemleri alveoler kret ile sinüs tabanı arasındaki mesafenin artırılmasını ve yeni kemik oluşumu için uygun alan yaratılmasını hedefleyen cerrahilerdir.

VAKA SUNUMU: Hastanın yapılan radyografik ve klinik değerlendirmesinde implant cerrahisi planlanan 25 ve 27 numaralı bölgelerdeki rezidüel kemik miktarı sırasıyla 1.18 mm ve 0.86 mm olarak ölçülmüştür. Öncelikle lateral sinüs lifting işlemi %50 ksenogreft (sığırcı kaynağı) / %50 allogreft içerikli toplam 4 cc kemik grefti uygulanarak gerçekleştirilmiştir. Altı ay sonraki radyografik değerlendirmede rezidüel kemik miktarı 25 numaralı bölgede 7.8 mm; 27 numaralı bölgede 7.1 mm olarak ölçülmüştür ve hastaya aynı seansta implant cerrahisi planlanmıştır. Kapalı lift işlemini takiben 25 ve 27 numaralı bölgelere sırasıyla çap ve boy olarak 4.3x11 ve 4.3x10 mm boyutlarındaki implantlar yerleştirilmiştir. Dokuz aylık takip sonunda yapılan kontrollerde osseointegrasyon başarılı olarak izlenmiş ve herhangi bir kemik kaybı kaydedilmemiştir.

SONUÇ: Maksilla posterior bölgedeki ileri düzey vertikal kemik defekti olan vakalarda %50 ksenogreft/%50 allogreft karışımı ile birlikte eksternal ve internal sinüs lifting işleminin kombine olarak uygulanması implant cerrahisi için yeterli kemik sağlamıştır. Ameliyat sonrasındaki 9 aylık takip süresi boyunca herhangi bir komplikasyonla karşılaşılmağı olması uygulanan prosedürün başarılı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: sinüs lifting, maksilla, kemik grefti

Combined use of external and internal sinus lifting procedures in atrophic posterior maxillary region: a case report

Aydin ÖZKAN, Ömer BARAK, Ömer KARA, Mahmut Sami YOLAL, Sara Samur ERGÜVEN
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral&Maxillofacial
Surgery, Ankara

OBJECTIVE: One of the most important limiting anatomical factors during implant surgery in the posterior maxillary region is maxillary sinus pneumatization and insufficient residual alveolar ridge height. This condition may prevent the placement of implants of adequate length and negatively affect the long-term success of prosthetic rehabilitation. External(lateral) sinus lifting and internal(transcrestal) sinus lifting procedures aim to increase the distance between the alveolar crest and the sinus floor and create a suitable space for new bone formation.

CASE PRESENTATION: Radiographic and clinical evaluation of the patient revealed that the residual bone height in the planned implant sites, regions 25 and 27, measured 1.18 mm and 0.86 mm, respectively. Initially, a lateral sinus lifting procedure was performed using a total of 4 cc of bone graft material, consisting of 50% xenograft(bovine-derived) and 50% allograft. At the six-month radiographic follow-up, the residual bone height was measured as 7.8 mm in region 25 and 7.1 mm in region 27. Implant surgery was planned in the same session. Following a closed lift procedure, implants measuring 4.3 × 11 mm and 4.3 × 10 mm were placed in regions 25 and 27, respectively. At the nine-month follow-up, clinical and radiographic evaluations showed successful osseointegration with no signs of bone loss.

RESULT: In cases with advanced vertical bone defects in the posterior maxilla, the combined application of external and internal sinus lifting procedures with a 50% xenograft/50% allograft mixture provided sufficient bone for implant surgery. The absence of complications during the 9-month postoperative follow-up period indicates that the procedure is successful.

Keywords: sinus lifting, maxilla, bone graft

EP-051

Zaman İçinde Değişen Anatomik Gerçekler: Gelişen Apikal Lezyon Nedeniyle Revizyon Gerektiren Bir İmplant Olgusu

Tutku TEKİN, Muharrem Ergün DUDAK, Ayten ÖZTÜRK
Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Bu olguda, klinik ve radyolojik planlama ile implant cerrahisi arasında geçen zaman arasında gelişen patolojinin yol açabileceği komplikasyonlara bir örnek sunulmuştur. Tedavi planlamasının anlık olarak değerlendirilmesi gerekliliği, aksi halde meydana gelebilecek olumsuz bir durumda CBCT değerlendirmesinin ardından revizyon tedavisinin önemi vurgulanmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı 63 yaşındaki erkek hastada 24-26 bölgesinde vertikal kemik yüksekliği yetersiz bulunmuş, CBCT'de ileri sinüs pnömatizasyonu saptanmıştır. Sert doku augmentasyonu yerine kısa implant uygulanması planlanmış, ancak planlamadan 6 ay sonra yapılan cerrahide 24 ve 26 bölgelerine yerleştirilen implantlardan biri postoperatif kontrolde planlanan konumdan saparak 23 numaralı dişin apeksiyle ilişkili 10 mm'lik apikal lezyona deplase olmuştur. Endodontik tedavi sonrası yapılan revizyonda implant atraumatik olarak çıkarılmış, lezyon kürete edilmiş ve aynı bölgeye yeni implant yerleştirilmiştir. Postoperatif kontrollerde implantın konumu planlama ile uyumlu bulunmuştur.

SONUÇ: Bu olgu, planlama ile cerrahi uygulama arasındaki sürede gelişebilecek yeni patolojilerin implant stabilitesini olumsuz etkileyebileceğini göstermektedir. Maksiller posterior bölgede rezidüel kemik yüksekliğinin sınırlı olduğu olgularda, güncel CBCT ile yeniden değerlendirme yapılması ve olası patolojik değişikliklerin dikkate alınması komplikasyonların önlenmesi açısından kritik öneme sahiptir. Revizyon cerrahisinde implantın atraumatik çıkarılması, lezyon eksizyonu ve aynı seansta yeniden implant yerleştirilmesi güvenli ve etkili bir tedavi yaklaşımıdır.

Anahtar Kelimeler: İmplant, KIBT, Komplikasyon, Migrasyon

Anatomical Realities Changing Over Time: A Case Of Implant Revision Required Due To Developing Apical Lesion

Tutku TEKİN, Muharrem Ergün DUDAK, Ayten ÖZTÜRK
Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: This case presents an example of complications that may arise from pathologies developing between clinical and radiological planning and implant surgery. The necessity of real-time evaluation of treatment planning is emphasized; otherwise, in case of an unfavorable development, the importance of revision treatment following CBCT evaluation is highlighted.

CASE PRESENTATION: In a 63-year-old systemically healthy male patient, insufficient vertical bone height was detected in the 24–26 region, and advanced sinus pneumatization was observed on CBCT. Instead of hard tissue augmentation, short implants were planned. However, in the surgery performed 6 months after planning, one of the implants placed in regions 24 and 26 deviated from the planned position during postoperative control and displaced into a 10 mm apical lesion associated with the apex of tooth 23. In the revision performed after endodontic treatment, the implant was atraumatically removed, the lesion was curetted, and a new implant was placed in the same region. In postoperative controls, the implant position was found to be consistent with the planning.

RESULT: This case demonstrates that new pathologies that may develop between planning and surgical application can negatively affect implant stability. In cases with limited residual bone height in the posterior maxilla, reevaluation with updated CBCT and consideration of possible pathological changes are critically important in preventing complications. In revision surgery, atraumatic removal of the implant, excision of the lesion, and reimplantation in the same session constitute a safe and effective treatment approach.

Keywords: Implant, CBCT, Complication, Migration

EP-052

Trephine Frez ile Elde Edilen Simfiz Blok Greftin Bukkal ve Lingual Onlay Augmentasyonda Kullanımı

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Tuncer AKDOĞAN
Çukurova Üniversitesi Ağız ve Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Travma sonrası rezorbe alveol kretlerinde implant uygulaması için augmentasyon gereklidir. Simfiz, mandibular anterior bölgede kolay erişilebilir, kortikokansellöz yapısı nedeniyle stabil blok greft kaynağıdır. Onlay blok + partikül greft kombinasyonu, hacim kazancı ve implant stabilitesi açısından avantaj sağlar. Bu olgunun amacı, travmaya bağlı anterior mandibula diş kaybı sonrası gelişen ciddi alveol kret rezorpsiyonunun, simfiz bölgesinden elde edilen halka blok greft ile bukkal ve lingual onlay augmentasyon yöntemi kullanılarak başarılı bir şekilde tedavi edilebileceğini göstermektir.

VAKA SUNUMU: Hasta, mandibula anterior bölgede travma sonrası diş kaybı nedeniyle başvurdu. İnce kret nedeniyle dental implant yerleştirilmesi için kemik augmentasyonu planlandı. Simfizden alınan blok kemikler bukkal ve lingual onlay olarak 42 ve 33 nolu bölgelere birer mini vida ile fikse edildi aradaki boşluk xenogreft ile doldurularak rezorbe olabilen perikard membran ile pinlendi. 5 ay iyileşme periyodu beklenildi. İyileşme sonrası anterior mandibulaya 42 33 nolu bölgeye 2 adet implant yerleştirildi ve 2 ay sonra protetik üst yapılar başarıyla yüklendi. Takiplerde fonksiyonel ve estetik sonuçlar tatmin edici bulundu.

SONUÇ: Simfiz blok greftleri, anterior mandibula defektlerinde güvenilir augmentasyon sağlar. Blok greft + implant kombinasyonu, travmaya bağlı diş kayıplarının hem fonksiyonel hem estetik rehabilitasyonunda etkili bir seçenektir.

Anahtar Kelimeler: Travma, alveoler kret yetersizliği, simfiz, onlay greftleme, dental implant

Use of Trephine-Harvested Ring-Shaped Symphyseal Block Graft for Buccal and Lingual Onlay Augmentation

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Tuncer AKDOĞAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Turkey

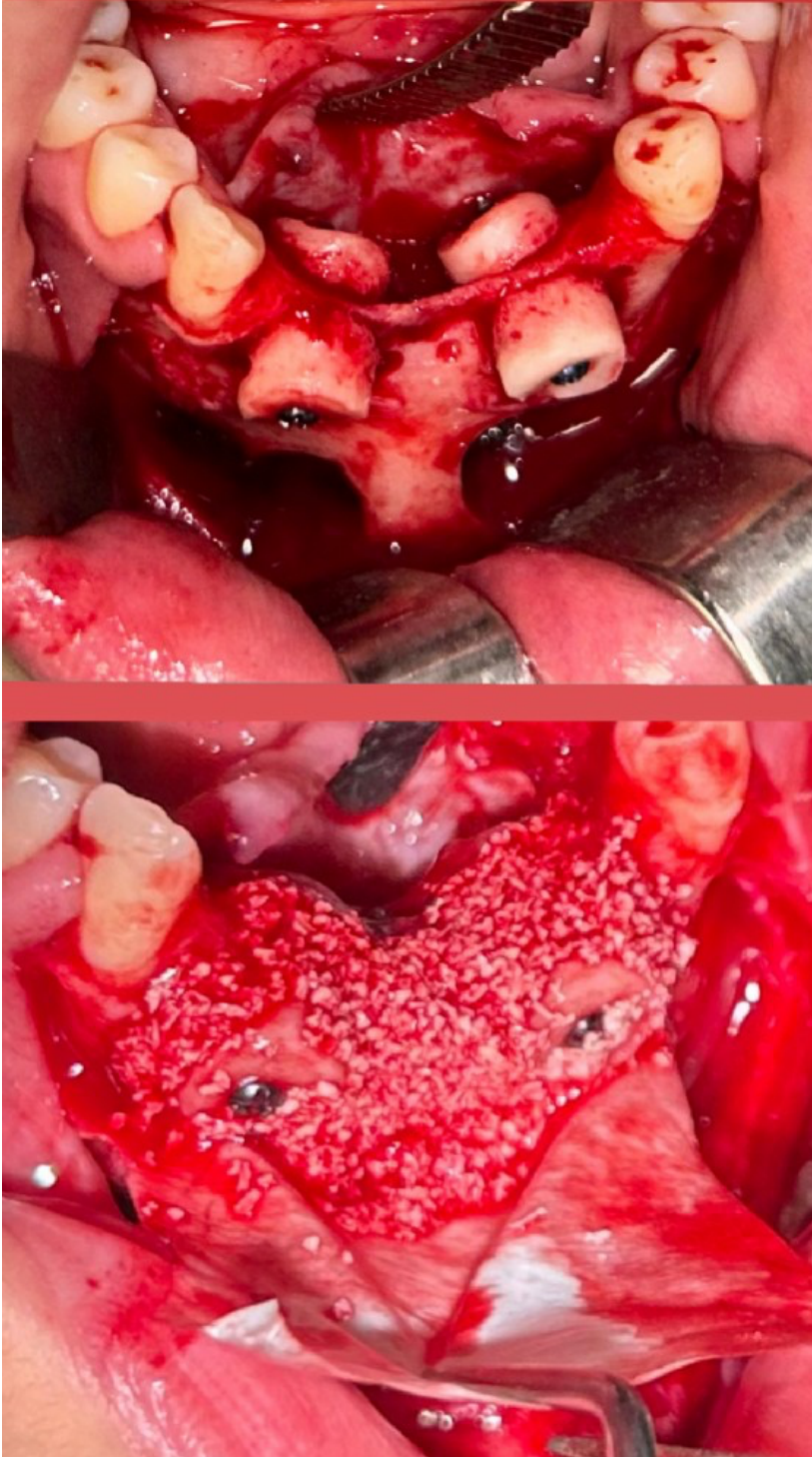
OBJECTIVE: Bone augmentation is often required for implant placement in resorbed alveolar ridges following trauma. The symphysis region is an easily accessible donor site and, due to its corticocancellous structure, provides a stable source of block grafts. The combination of onlay block and particulate grafts offers advantages in terms of volume gain and implant stability. The aim of this case is to demonstrate that severe alveolar ridge resorption, secondary to anterior mandibular tooth loss caused by trauma, can be successfully managed with buccal and lingual onlay augmentation using a ring-shaped symphyseal block graft.

CASE PRESENTATION: The patient presented with tooth loss in the anterior mandibular region due to trauma. Because of the thin alveolar ridge, bone augmentation was planned prior to dental implant placement. Block grafts harvested from the symphysis were fixed as buccal and lingual onlays in the regions of teeth 42 and 33 with a single mini-screw each. The intervening space was filled with xenograft and covered with a resorbable pericardial membrane secured with pins. A 5-month healing period was allowed. Subsequently, two implants were placed in the anterior mandible (in the regions of teeth 42 and 33). Two months later, prosthetic restorations were successfully delivered. Follow-up demonstrated satisfactory functional and esthetic outcomes.

RESULT: Symphyseal block grafts provide a reliable option for augmentation in anterior mandibular defects. The combination of block grafts and implants is an effective approach for both functional and esthetic rehabilitation of trauma-related tooth loss.

Keywords: Trauma, alveolar ridge deficiency, symphysis, onlay grafting, dental implant

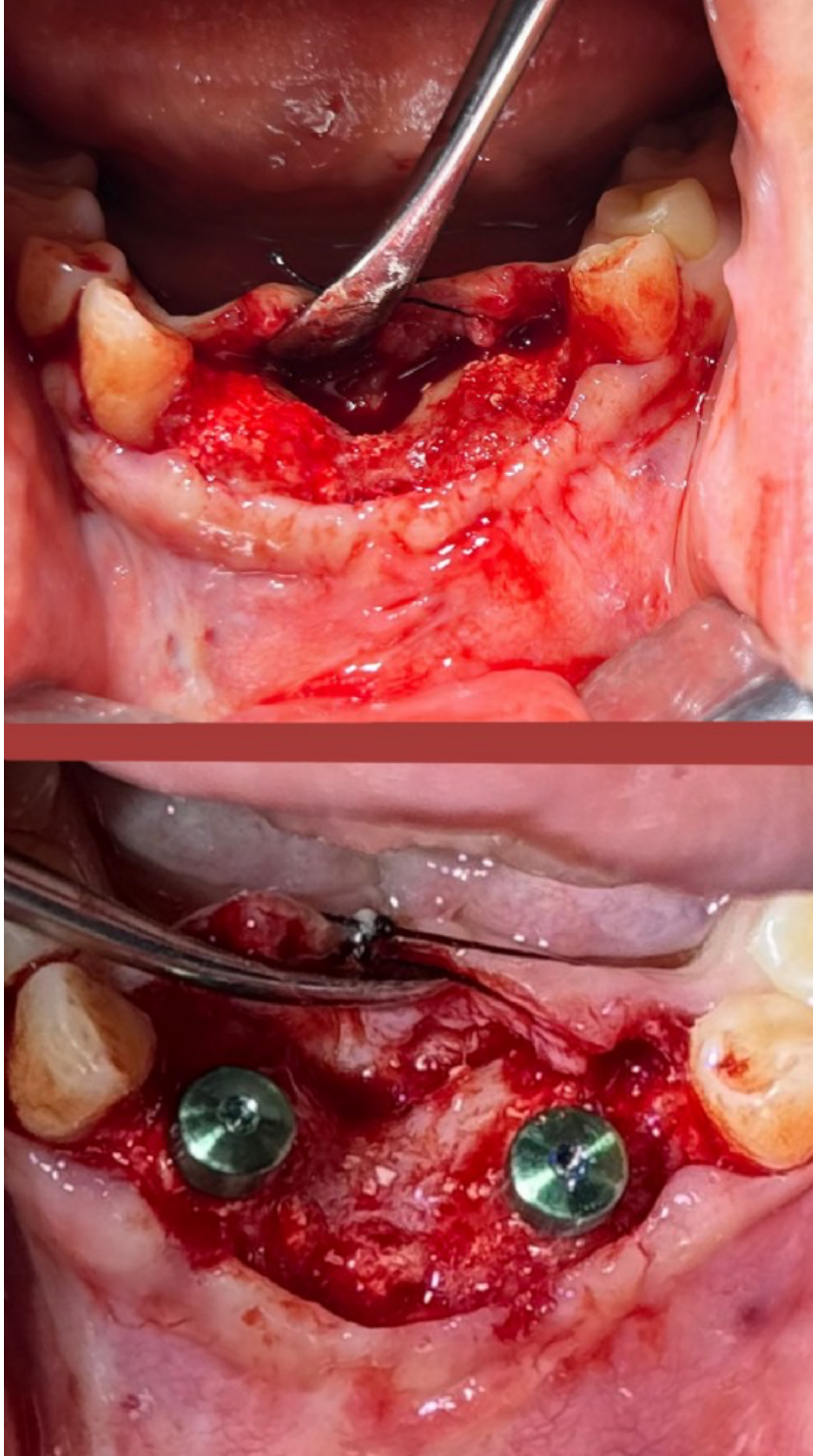
Şekil 1
Figure 1

Kret tepesindeki yetersizliğin simfizden elde edilen yuvarlak blok greft ile onlay augmentasyonu. Blok greft tek bir vida ile bukkal ve lingual yönden sabitlenmiş, aradaki boşluklar ksenogreft ile doldurulmuş ve rezorbe olabilen membran ile örtülmüştür

Onlay augmentation of the alveolar ridge deficiency using a circular symphyseal block graft. The graft was stabilized buccally and lingually with a single screw; the remaining gaps were filled with xenograft and covered with a resorbable membrane

şekil 2
figure 2

Beşinci ay kontrolünde kemik kazanımı izlenmektedir. 42 ve 33 numaralı bölgelerde 3,5 mm çapında ve 10 mm boyunda dental implantlar yerleştirilmiştir.
Bone gain is observed at the 5th month follow-up. Dental implants measuring 3.5 mm in diameter and 10 mm in length were placed in the regions of teeth 42 and 33.

EP-053

Atrofik Maksillanın Dentin Grefti ile Rekonstrüksiyonu: Olgu Sunumu

Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Volkan DİLKİLER, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Dentin grefti, hastanın kendi diş dokusundan elde edilmesi, immün yanıt riskini azaltırken osteojenik potansiyeli artırmaktadır. Ayrıca, dentin grefti, kemik mineralizasyonunu destekleyen büyüme faktörleri içerir ve kemik hacminin korunmasına yardımcı olarak dental implant başarısını artırır. Bu olgu sunumunda, ankilozan spondilit tanısı bulunan ve ileri derecede kemik kaybı tespit edilen bir hastaya uygulanan dentin grefti prosedürü anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 61 yaşında, ankilozan spondilit hastası olan kadın hasta, dental implant tedavisi amacıyla kliniğimize başvurdu. Yapılan muayenede, maksiller anterior bölgede horizontal kemik yetersizliği saptandı. Sağ maksiller anterior bölgeye xenograft ile i-PRF karıştırılarak elde edilen "stiky bone" uygulandı. Sol maksiller anterior bölgeye, hastanın 33-43 numaralı dişlerinden elde edilen dentin grefti i-PRF ile karıştırılıp "stiky bone" oluşturuldu. Bukkal bölgeye iki vida ile dentin blok grefti uygulandı ve araya elde edilen stiky bone yerleştirildi. Postoperatif dönemde, 4 ay beklendi. Yeterli kemikleşme sağlandıktan sonra hasta dental implant tedavisi uygulandı.

SONUÇ: Biyouyumluluğu, osteoindüktif ve osteokondüktif özellikleri sayesinde dentin grefti, kemik rejenerasyonu için uygun bir seçenek sunmaktadır. Hasta spesifik bir greft materyali sağlaması ve ek cerrahi girişim gerektirmemesi nedeniyle, implant başarı oranlarını artırmada önemli bir alternatif olarak değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Atrofik maksilla, dentin grefti, kemik rejenerasyonu

Reconstruction of Atrophic Maxilla with Dentin Graft: A Case Report

Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Volkan DİLKİLER, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Dentin graft, derived from the patient's own dental tissue, reduces the risk of immune response while enhancing osteogenic potential. Additionally, dentin graft contains growth factors that support bone mineralization and contribute to the preservation of bone volume, thereby improving the success of dental implants. This case report describes a dentin graft procedure performed on a patient diagnosed with ankylosing spondylitis who exhibited severe bone loss.

CASE PRESENTATION: A 61-year-old female patient with ankylosing spondylitis presented to our clinic for dental implant treatment. Clinical examination revealed horizontal bone deficiency in the maxillary anterior region. In the right maxillary anterior region, a xenograft mixed with injectable platelet-rich fibrin (i-PRF) was used to create "sticky bone." In the left maxillary anterior region, a dentin graft obtained from the patient's teeth (numbers 33-43) was mixed with i-PRF to form "sticky bone." A dentin block graft was fixed to the buccal region using two screws, and the obtained sticky bone was placed in the defect site. A four-month healing period was observed postoperatively. After achieving sufficient bone formation, the patient underwent dental implant treatment.

RESULT: Due to its biocompatibility and osteoinductive and osteoconductive properties, dentin graft presents a viable option for bone regeneration. As a patient-specific graft material that eliminates the need for additional surgical interventions, it is considered a significant alternative for enhancing implant success rates.

Keywords: Atrophic maxilla, bone regeneration, dentin graft

EP-054

Anterior Estetik Bölgede Diş Çekimi, Anında İmplant ve Geçici Protez Uygulaması

Özgür DAĞAL¹, Barış Erkut TÜRK¹, Deren SEZGİN², Günseli Sıla ŞAHİN³

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

²Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Radyolojisi, Ankara

³Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Protetik Diş Tedavisi, Ankara

GİRİŞ: Estetik bölgede diş çekimini takiben tek diş implantlarının, tercihen immediyat geçici protezle birlikte, aynı seansta yerleştirilmesine yönelik eğilim artmaktadır. Slagter ve arkadaşlarının sistematik derlemesine göre, immediyat implant ve geçici protez uygulaması, gecikmeli provisionalizasyona kıyasla peri-implant kemik kaybını biraz azaltmaktadır. Diğer çalışmalar, immediyat implantların çekim soketlerinde hafifçe artmış implant kaybı riski taşıdığını, ancak peri-implant kemik seviyelerini daha iyi koruduğunu ve hastalar tarafından olumlu karşılandığını göstermektedir. Bunun nedeni, minimal invaziv ve flepsiz cerrahinin sert ve yumuşak dokulara daha az etki etmesidir.

VAKA SUNUMU: 45 yaşında, sistemik hastalığı olmayan kadın hasta, 21 numaralı dişinde ağrı şikâyetiyle Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniği'ne başvurmuştur. Klinik ve radyolojik incelemede eksternal kök rezorbsiyonu saptanmıştır. Estetik beklentisi yüksek olan hastaya diş çekimi sonrası flepsiz, aynı seansta implant ve geçici protez planlanmıştır. Lokal anestezi altında atravmatik diş çekimi yapılmış, implant çıkış profili komşu dişlerin singulum hizasına yerleştirilmiş ve ince bukkal kemiği korumak için xenogreft ile kollajen membran uygulanmıştır. Çekilen dişin kronu geçici restorasyon için hazırlanmış ve sabitlenmiştir. Dört aylık dönemde PEEK abutment ve geçici protez ile dişeti şekillendirilmiş, altı ay sonunda yumuşak doku konturu ve papilla kaybı telafi edilmiştir.

SONUÇ: İmmediyat implant ve geçici protez uygulaması, ikinci cerrahiyi gerektirmemesi ve estetik bölgede geçici restorasyon sağlaması nedeniyle tercih edilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Anında implant yerleştirilme, Papil kaybı, PEEK abutment.

Tooth Extraction in the Anterior Esthetic Zone with Immediate Implant Placement and Provisional Restoration

Özgür DAĞAL¹, Barış Erkut TÜRK¹, Deren SEZGİN², Günseli Sıla ŞAHİN³

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Radiology, Faculty of Dentistry, Ankara University, Turkey

³Department of Prosthodontics, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: There is an increasing trend toward immediate single-tooth implant placement in the esthetic zone, preferably with an immediate provisional restoration. According to Slagter et al., immediate implant placement with provisionalization results in slightly less peri-implant bone loss compared with delayed provisionalization. Other studies indicate a slightly higher risk of implant loss in extraction sockets; however, immediate implants better preserve peri-implant bone and are generally well accepted by patients, likely due to the reduced trauma of minimally invasive flapless procedures.

CASE PRESENTATION: A 45-year-old female patient with no systemic disease presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, with pain in tooth #21. Clinical and radiographic evaluation revealed external root resorption. Given her high esthetic expectations, flapless immediate implant placement with provisionalization was planned. Under local anesthesia, atraumatic tooth extraction was performed, and the implant was positioned to align with the cingulum of adjacent teeth. Thin buccal bone was augmented using xenograft and a collagen membrane. The extracted crown was modified and stabilized for provisional restoration. At four months, a PEEK abutment and temporary prosthesis were applied to guide gingival shaping. At six months, soft tissue contours and papillae were restored.

RESULT: Immediate implant placement with provisionalization reduces the need for a second surgery and ensures an esthetic provisional, making it a preferred approach in clinical practice.

Keywords: Immediate implant placement, Papilla loss, PEEK abutment

EP-055

Mandibula Posterior Bölgede İyileşme Başlığına Bağlı Malignite Benzeri Görünüm: Olgu Sunumu

Alperen KIRKPUNAR, Mehmet Emin TOPRAK, Özgür TÜRKAN
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Peri-implant yumuşak doku komplikasyonları; komponent seçimi, doku uyumsuzluğu ve lokal irritasyon gibi durumlarla tetiklenebilir ve mukozal lezyonlara yol açabilir. İyileşme başlığının uyumsuz seçimi, yumuşak dokuda bası ve inflamasyona zemin hazırlayabilir. Bu tip mukozal lezyonlar zaman zaman maligniteyi taklit ederek ayırıcı tanıda güçlük oluşturabileceğinden dikkat edilmelidir.

VAKA SUNUMU: 42 yaşında kadın hasta, mandibula sol posterior lingual bölgede oluşan ağrılı lezyon şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Anamnezde, hastaya 4 ay önce ilgili bölgeye implant yapıldığı 3 hafta önce de iyileşme başlıkları yerleştirildiği öğrenildi. Klinik muayenede, iyileşme başlıkları yerleştirildikten kısa süre sonra lingual bölgede maligniteyi taklit eden lezyon görüldü. Lezyonun, ağız tabanının hareketine bağlı olarak iyileşme başlığının lingual bölgede kronik irritasyon sonucu geliştiği düşünüldü. Mevcut iyileşme başlıkları çıkarılarak daha uzun iyileşme başlıkları ile değiştirildi. Yapılan düzenleme sonrası 1 hafta sonraki kontrolde mukozal lezyonun tamamen gerilediği ve sağlıklı epitelizasyonun sağlandığı gözlemlendi.

SONUÇ: İyileşme başlığı seçiminin yumuşak doku sağlığı açısından kritik olduğu bu olguda, yetersiz başlık yüksekliğinin ağız tabanında maligniteyi taklit eden bir lezyona yol açtığı saptanmıştır. Uygun iyileşme başlığı seçimi ve düzenli takip ile gereksiz biyopsi ve invaziv girişimlerden kaçınılabilir.

Anahtar Kelimeler: Dental implantlar, irritasyon, iyileşme başlığı

Malignancy-Like Lesion Associated with Healing Abutment in the Posterior Mandible: A Case Report

Alperen KIRKPUNAR, Mehmet Emin TOPRAK, Özgür TÜRKAN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Peri-implant soft tissue complications may be triggered by factors such as component selection, tissue incompatibility, and local irritation, leading to the development of mucosal lesions. Inappropriate selection of the healing abutment can predispose the peri-implant mucosa to pressure and inflammation. Such mucosal lesions may occasionally mimic malignancy and therefore should be carefully considered in the differential diagnosis.

CASE PRESENTATION: A 42-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of a painful lesion in the left posterior lingual region of the mandible. Medical history revealed that two implants had been placed in the same region four months earlier, and healing abutments were connected three weeks prior. Clinical examination showed a lesion mimicking malignancy in the lingual area shortly after the placement of the healing abutments. It was considered that the lesion developed due to chronic irritation in the lingual region caused by the movement of the floor of the mouth against the healing abutment. The existing abutments were removed and replaced with longer healing abutments. At the one-week follow-up, the mucosal lesion had completely regressed, and healthy epithelialization was observed.

RESULT: In this case, the selection of the healing abutment proved to be critical for soft tissue health, as insufficient abutment height resulted in a lesion of the floor of the mouth mimicking malignancy. Appropriate healing abutment selection and regular follow-up can help avoid unnecessary biopsies and invasive interventions.

Keywords: Dental implants, healing abutment, irritation

EP-056

İmplant Kaybı Sonrası Vertikal Kret Augmentasyonunda Kişiyi Özel Titanyum Mesh: Olgu Sunumu

Burak BORLU, Deniz ÖZEN
Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Posterior maksillada implant başarısızlığını takiben, hasta özel tasarlanmış titanyum mesh kullanılarak yapılan vertikal alveoler kret augmentasyonunun yönetiminin sunulması.

VAKA SUNUMU: 49 yaşında, herhangi bir sistemik hastalık veya ilaç kullanımı bulunmayan kadın hasta implant kaybı nedeniyle kliniğimize yönlendirildi. Klinik muayenede, implantlardan birinin dış merkezde çıkarıldığı, diğer implantın ise %50'den fazla kemik kaybı ile ağızda bulunduğu ve eksplant edildiği görüldü. Vertikal augmentasyon için hasta özel tasarlanmış titanyum mesh (Custimesh, Kayseri, Türkiye) kullanılması planlandı. Hastadan alınan CBCT verileri üretici firmaya gönderildi, tasarım özelleştirilip onaylandıktan sonra cerrahiye geçildi. Lokal anestezi altında, vertikal gevşetici insizyonlar içeren tam kalınlıklı bir flep kaldırıldı. Zygomatik buttressten scraper ile otojen kemik toplandı ve 1:1 oranında ksenogreft ile karıştırıldı. Greft materyali titanyum mesh içerisine yerleştirilerek 1.2 mm çaplı fiksasyon vidaları ile stabilize edildi. Titanyum mesh üzerine rezorbe olabilen kollagen membran pinlerle sabitlendi, ek olarak hastadan elde edilen CGF membran uygulandı. Primer kapanma sağlandı.

SONUÇ: Otojen kemik ve ksenogreft karışımı ile birlikte kullanılan, kollagen ve CGF membranlarla korunan hasta özel titanyum mesh, implant başarısızlığını takiben zorlu olgularda vertikal alveoler kret augmentasyonu için öngörülebilir ve etkili bir yaklaşım sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Titanyum mesh, Vertikal kret augmentasyonu, Otojen kemik grefti, CGF membran, Dental implantlar

Customized titanium mesh for vertical ridge augmentation after implant failure: A case report

Burak BORLU, Deniz ÖZEN

Ege University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery

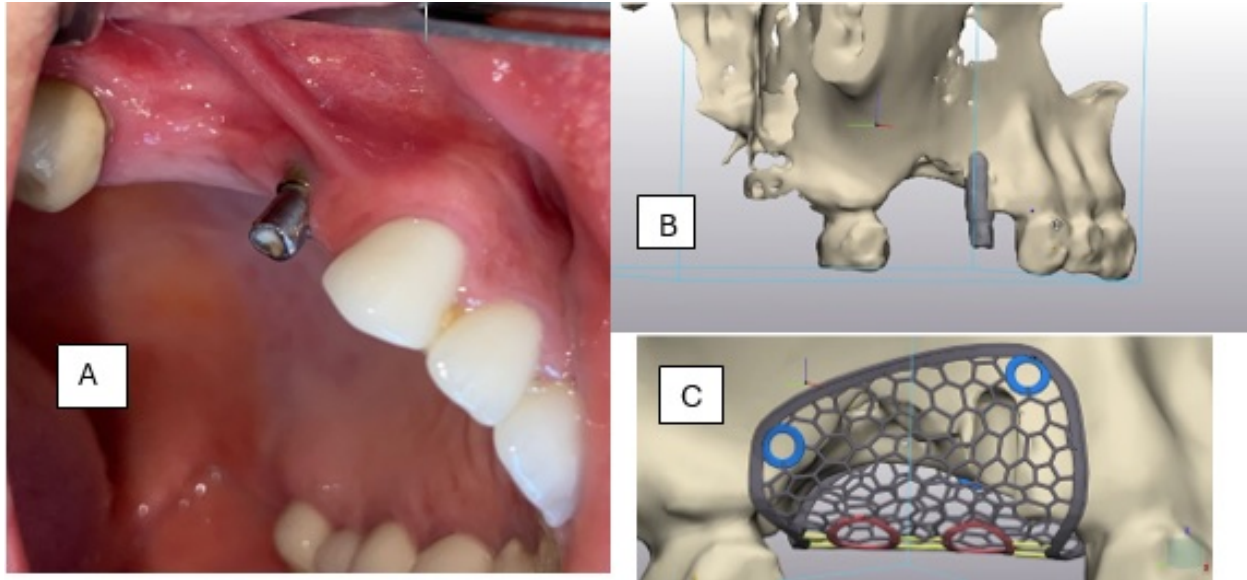
OBJECTIVE: To present the management of vertical alveolar ridge augmentation using a customized titanium mesh following implant failure in the posterior maxilla.

CASE PRESENTATION: A 49-year-old female patient with no relevant medical history was referred after implant loss. Clinical examination revealed that one implant had already been removed at an external clinic, while the second implant demonstrated >50% bone loss and was explanted. Vertical augmentation was planned using a patient-specific titanium mesh (Custimesh, Kayseri, Türkiye). A CBCT scan was obtained, and the design was customized and approved before surgery. Under local anesthesia, a full-thickness flap was elevated with vertical releasing incisions. Autogenous bone was harvested from the zygomatic buttress using a scraper and mixed 1:1 with xenograft. The graft material was placed within the titanium mesh, which was stabilized with 1.2 mm fixation screws. A resorbable collagen membrane was secured over the mesh with pins, and additionally, a CGF membrane prepared from the patient's blood was applied. Primary closure was achieved.

RESULT: Customized titanium mesh combined with autogenous and xenograft mixture, protected by collagen and CGF membranes, represents a predictable and effective approach for vertical alveolar ridge augmentation in challenging cases following implant failure.

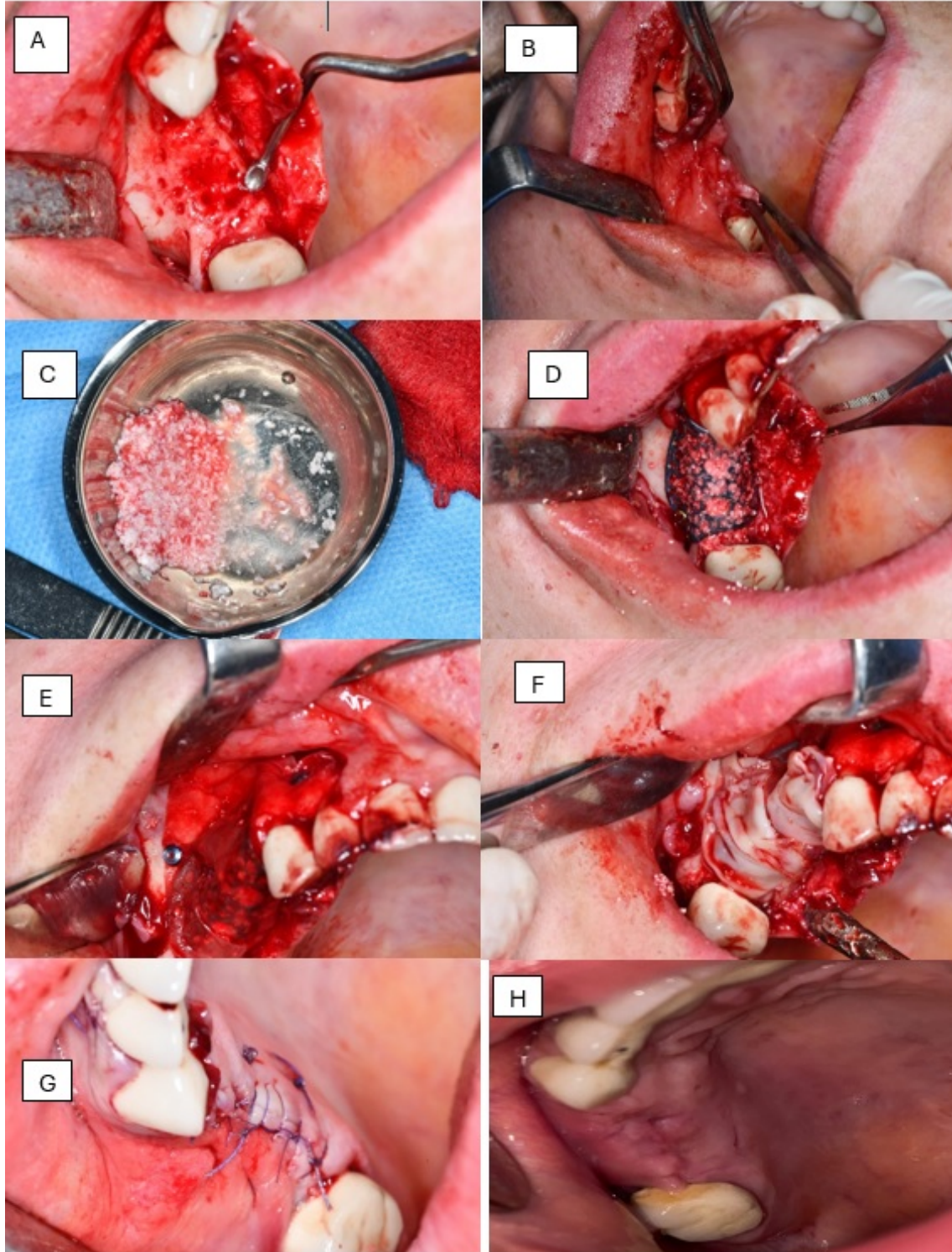
Keywords: Titanium mesh, Vertical ridge augmentation, Autogenous bone graft, CGF membrane, Dental implants

figur 1
FIGURE 1

A: İlk muayene ağız içi görünüm B: 3D BT görüntüsü C: Titanyum mesh tasarımı
A: Initial examination intraoral view B: 3D CT Scan C: Design of the titanium mesh

FIGUR 2
FIGURE 2

A: Rezidüel kemik üzerinde dekortikasyon delikleri B: Esnetilen flap C: Otojen greft ve ksenogreft karışımı
D: Kemik grefti mesh içine yerleştirilip mesh sabitlendi E: Rezorbe olabilen kollajen membran pinlerle
sabitlendi F: CGF membranları ile örtüldü G: Primer kapatma H: Postoperatif 1. ay
A: Decortication holes on the residual bone B: Flap extension C: Otograft and xenograft mixed D: Bone
graft applied inside the mesh, then the mesh was fixed in place. E: Resorbable collagen membrane fixed
with a pins. F: CGF membrans are covered G: Primary tension-free closure H: Post-op 1 month

EP-058

Utilization of Tentpole Technique for Reconstruction of Alveolar Defect Caused by a Wire of Unknown Origin

Buket TEMÜRLenk, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Yetersiz alveolar sırtlarda implant yerleştirmek için yeterli kemik hacmini yeniden oluşturmak amacıyla kemik ogmentasyonu gereklidir. Periost ve yumuşak doku matriksi, boşluğu korumak ve mineralize partikül allogreftinin rezorpsiyonunu en aza indirmek için titanyum vidalarla desteklenmiştir. Bu teknik, otojen kemik kullanılmadan büyük vertikal defektlerin fonksiyonel ve estetik onarımını sağlar ve osseointegrasyon yeteneğine sahiptir.

VAKA SUNUMU: 29 yaşında erkek hasta, 13 numaralı dişinde ağrı şikayetiyle başvurdu. Hastanın panoramik radyografisinde 13 numaralı dişinde derin çürük olduğu görüldü. Dişin kök seviyesinde bir fiksasyon teli saptandı; ancak hangi amaçla uygulandığı anlaşılamadı. Hastanın 13 numaralı dişi çekildi, fiksasyon teli çıkarıldı ve aynı seansta tentpole tekniği ile bölgeye titanyum vida ve partikül ksenograft uygulandı. 4 ay sonra belirgin kemik iyileşmesi görüldü.

SONUÇ: Vertikal defektlerin onarımı, yumuşak doku matriksinin büzülmesine bağlı uygulanan greftin erimesi nedeniyle daha zordur. Tentpole tekniği ile yumuşak doku hacmi genişletildiğinde, greft üzerindeki baskı azalır ve böylece erime önlenir. Bu nedenle Tentpole tekniği rekonstrüksiyonda uygulanan başarılı bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: ogmentasyon, rekonstrüksiyon, tentpole tekniği

Kaynağı Bilinmeyen Bir Telin Neden Olduğu Alveolar Defektin Rekonstrüksiyonunda Tentpole Tekniğinin Kullanımı

Buket TEMÜRLenk, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Bone augmentation is required to recreate sufficient bone volume for implant placement in inadequate ridges. The periosteum and soft tissue matrix are tented with titanium screws to preserve the space and minimize resorption of the mineralized particle allograft. This technique provides functional and esthetic repair of large vertical defects without the use of autogenous bone and is capable of osseointegration.

CASE PRESENTATION: A 29-year-old male patient has a complaint of pain in tooth number 13. Panoramic radiography of the patient shows deep decay in tooth number 13. There is a fixation wire at the root level of the tooth, but it is not understood for what purpose it was applied. The patient's tooth number 13 was extracted, the fixation wire was removed, and a titanium screw and particle xenograft were applied to the area with the tentpole technique in the same session. After 4 months, clear bone healing is seen.

RESULT: Vertical defects are more difficult to reconstruction due to the shrinkage of the soft tissue matrix and subsequent resorption of the graft. Expanding the soft tissue volume with the Tentpole technique reduces the pressure on the graft, thus preventing resorption. Therefore, the Tentpole technique is a successful method for reconstruction.

Keywords: augmentation, reconstruction, tentpole technique

EP-059

Atrofik Maksillada Nazal Taban Elevasyonu ile Eş Zamanlı Dental İmplant Yerleştirilmesi: Bir Olgu Sunumu

Saliha DURSUN, Berkay TOKUÇ

Kocaeli Üniversitesi Dişhekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kocaeli

GİRİŞ: Maksiller alveoler kretin ileri derecede atrofisi, konvansiyonel implant yerleştirilmesinin uygulanabilirliğini sıklıkla sınırlandırmaktadır ve premaksilla bölgesinde nazal kavitenin ekspansiyonu mevcut kemik yüksekliğini daha da azaltmaktadır. Bu olgu sunumunda, ileri derecede premaksiller atrofi olgusunda rekonstrüksiyon amacıyla nazal taban elevasyonu ile eş zamanlı implant yerleştirilmesi uygulanan bir hasta sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 38 yaşındaki kadın hasta, maksillada total dişsizlik nedeniyle implant destekli rehabilitasyon amacıyla kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirmelerde nazal tabanın premolar bölgeye kadar posteriora uzandığı ve implant yerleştirilmesi için vertikal kemik yüksekliğinin yetersiz olduğu tespit edildi. Premolar bölge arasında alveoler kret genişliği 5.7 mm ile 6.5 mm, rezidüel alveoler kemik yüksekliği ise 4.8 mm ile 7.9 mm arasında ölçüldü. Sınırlı kemik miktarı göz önünde bulundurularak, genel anestezi altında nazal taban augmentasyonu planlandı ve eş zamanlı olarak dental implantlar yerleştirildi. Maksillaya, boyları 10 mm ve çapları 3.5 mm ile 4.0 mm arasında değişen toplam 4 adet dental implant yerleştirildi ve implantların hepsinde bikortikal destek alınarak iyi bir primer stabilite sağlandı. Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon ile karşılaşılmadı ve hasta halen protetik rehabilitasyon aşamasında takip edilmektedir.

SONUÇ: Nazal taban elevasyonu, nazal kavitenin implant yerleştirilmesini kısıtladığı ileri derecede maksiller atrofi vakalarında uygulanabilen bir cerrahi seçenektir. Ek vertikal yükseklik ve bikortikal destek sağlayarak implant stabilitesini artırmakta ve eş zamanlı implantların yerleştirilmesine olanak tanımaktadır. Bu sayede toplam tedavi süresi, cerrahi morbidite ve ek augmentasyon ihtiyacı azalmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Atrofik maksilla, Dental implant, Nazal taban elevasyonu

Nasal Floor Elevation with Simultaneous Dental Implant Placement in the Atrophic Maxilla: A Case Report

Saliha DURSUN, Berkay TOKUÇ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Kocaeli University, Kocaeli, Turkey

OBJECTIVE: Severe atrophy of the maxillary alveolar ridge frequently limits the feasibility of conventional implant placement. In the premaxillary region, expansion of the nasal cavity further reduces available bone height. In this case report, we present a patient treated with nasal floor elevation and simultaneous implant placement as a reconstructive solution for severe premaxillary atrophy.

CASE PRESENTATION: A 38-year-old female patient presented to our clinic for implant-supported rehabilitation due to complete edentulism in the maxilla. Clinical and radiological assessments revealed that the nasal floor extended posteriorly to the premolar region, leaving insufficient vertical bone height for implant insertion. In the area between premolars, the alveolar crest width ranged from 5.7 mm to 6.5 mm, while the residual alveolar bone height measured between 4.8 mm and 7.9 mm. Considering the limited bone availability, nasal floor augmentation was planned and performed simultaneously with implant placement under general anesthesia. A total of four implants with diameters ranging from 3.5 mm and 4.0 mm and a length of 10 mm were inserted in the maxilla, all of which achieved satisfactory primary stability through bicortical engagement. Postoperative recovery was uneventful, and the patient is currently under follow-up during the prosthetic rehabilitation phase.

RESULT: Nasal floor elevation represents a valuable surgical option in cases of severe maxillary atrophy where the nasal cavity limits implant placement. By providing additional vertical height and bicortical support, this approach enhances implant stability and allows simultaneous placement, thereby reducing overall treatment time, surgical morbidity, and the need for secondary augmentation procedures.

Keywords: Atrophic maxilla, Dental Implant, Nasal Floor Elevation

EP-060

Maksilla Posterior Bölgede Vertikal Kemik Eksikliğinin Kişiyeye Özgü Tasarlanan Titanyum Mesh Uygulaması ile Rekonstrüksiyonu

Helin Merve ÖZALP, Onur YILMAZ

karadeniz teknik üniversitesi diş hekimliği fakültesi ağız diş çene cerrahisi trabzon

GİRİŞ: Vertikal kret augmentasyonu, travma, enfeksiyon veya diğer patolojiler sonucunda kaybedilen kemik hacminin yeniden kazanılmasında temel bir uygulamadır. Son yıllarda, yönlendirilmiş kemik rejenerasyonunu desteklemek amacıyla dijital üç boyutlu yaklaşıma dayalı bazı öne çıkan ve yenilikçi kişiyeye özel CAD/CAM ile üretilen titanyum meshler geliştirilmiştir. Titanyum mesh, her türlü kemik defektinin kontur ve morfolojisine tam olarak uyum sağlayan son derece hassas üç boyutlu bir iskelet oluşturmak mümkün hale gelmiş ve kemik rejenerasyonu sonrası istenilen miktarda kemik oluşumunu desteklemektedir.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize sabit protetik restorasyon isteğiyle gelen 60 yaşındaki kadın hastada klinik ve radyolojik değerlendirmeler sonucu implant destekli sabit protetik restorasyon yapılmasına karar verilmiştir. Ancak sağ posterior maksilla bölgesinde bulunan kemik defekti sonrası hastaya özel titanyum mesh uygulaması yapılmasına karar verilmiştir. Tam kalınlıkta flep uygulanarak bölgeye ulaşılmış ve içi kortikokansellöz kemik grefti ile doldurulan titanyum mesh mini vidalarla bölgeye sabitlenmiştir. Bölge primer olarak kapatılmıştır. Hastanın 6 aylık takip süreci sonucunda yeterli kemik oluşumu CBCT ile doğrulanmış ve bölgeye planlanan implant uygulaması başarıyla yapılmıştır.

SONUÇ: Maksilla posterior bölgede yeterli kemiğin mevcut olmadığı durumlarda dental implant uygulaması zorluk yaratmaktadır. Hastaya özgü uygulanabilen, kemik rejenerasyonu için çatı görevi gören ve donor saha morbiditesi yaratmayan titanyum mesh uygulaması yeterli kemik oluşması için bölgeyi implant cerrahisine hazırlaması yönünden desteklemektedir. Sonuç olarak, diğer tedavi seçenekleri arasında kişiyeye özgü titanyum mesh uygulaması güvenle yapılabilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Vertikal kemik kaybı, titanyum mesh, augmentasyon

Reconstruction of Vertical Bone Deficiency in the Posterior Maxilla Using Patient-Specific Customized Titanium Mesh

Helin Merve ÖZALP, Onur YILMAZ

karadeniz technical university faculty of dentistry oral and maxillofacial surgery trabzon

OBJECTIVE: Vertical ridge augmentation is a fundamental procedure for restoring bone volume lost as a result of trauma, infection, or other pathologies. In recent years, some prominent and innovative patient-specific CAD/CAM titanium meshes, based on digital three-dimensional approaches, have been developed to support guided bone regeneration. These titanium meshes make it possible to create a highly precise three-dimensional framework that perfectly fits the contour and morphology of any type of bone defect, thereby supporting the desired amount of bone formation following regeneration.

CASE PRESENTATION: A 60-year-old female patient was referred to our clinic with the request for a fixed prosthetic restoration. Following clinical and radiographic evaluation, it was decided to perform an implant-supported fixed prosthetic restoration. However, due to the presence of a bone defect in the right posterior maxilla, the application of a patient-specific titanium mesh was planned. After raising a full-thickness flap, the site was accessed, and the titanium mesh—filled with corticocancellous bone graft—was fixed to the region with mini-screws. The site was then closed with primary closure. After a 6-month follow-up, sufficient bone formation was confirmed using CBCT, and the planned implant placement was successfully carried out.

RESULT: In cases where adequate bone is lacking in the posterior maxilla, dental implant placement can be challenging. Patient-specific titanium mesh, which serves as a scaffold for bone regeneration and eliminates donor site morbidity, provides sufficient bone formation and prepares the site for implant surgery. In conclusion, among alternative treatment options, the use of patient-specific titanium mesh can be performed safely and effectively.

Keywords: vertical bone loss, titanium mesh, augmentation

EP-061

Rehberli Quad Zigoma İmplantları ile Şiddetli Maksiller Atrofi Olgusunda Rehabilitasyon: Vaka Raporu

Nazlı Gizem AK, Fatih GİRĞİN, Cem ÜNGÖR
aradeniz teknik üniversitesi diş hekimliği fakültesi ağız diş ve çene cerrahisi trabzon

GİRİŞ: Şiddetli maksiller atrofi olan hastalarda geleneksel implant tedavisi yeterli olmayabilir. Bu durumlarda quad zigoma implantları güvenilir bir alternatif olarak kullanılmaktadır. Zigomanın hacminin kritik olduğu olgularda rehberli teknikler tercih edilmektedir. Bu sayede hem implant yerleşimi daha doğru ve öngörülebilir hale gelmektedir hem de başarı oranı artmakta ve komplikasyon riski azalmaktadır.

VAKA SUNUMU: 59 yaşında erkek hasta sabit protetik restorasyon isteği ile kliniğimize başvurdu. Alınan anamnezde daha önce geleneksel implant ve subperiosteal implant cerrahileri uygulandığı ancak başarı sağlanamadığı öğrenildi. Klinik muayenede üst çenede belirgin kemik rezorpsiyonu ve total dişsizlik izlendi. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi ile maksillanın hem anterior hem de posterior bölgelerinde ciddi rezorpsiyon doğrulandı. Hastanın fonksiyonel ve estetik rehabilitasyonu için rehberli quad zigoma implant uygulaması planlandı. Preoperatif planlama üç boyutlu görüntüleme yazılımları kullanılarak gerçekleştirildi ve hasta için kişiye özel cerrahi kılavuz hazırlandı. Cerrahi kılavuz yardımıyla her iki zigomaya ikişer adet olmak üzere toplam dört zigomatik implant başarıyla yerleştirildi. Operasyon sırasında komplikasyon gelişmedi. İmplant stabilitesi yüksek bulundu ve primer stabilite sağlandı.

SONUÇ: Rehberli quad zigoma implant cerrahisi, ileri derecede maksiller atrofiye sahip hastalarda başarılı ve güvenilir bir tedavi alternatifi sunmaktadır. Bu vaka, üç boyutlu planlama ve cerrahi kılavuz kullanımının tedavi başarısını ve öngörülebilirliğini artırdığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: quad zigoma, rehberli cerrahi, şiddetli maksiller atrofi

Rehabilitation of Severe Maxillary Atrophy with Guided Quad Zygomatic Implants: A Case Report

Nazlı Gizem AK, Fatih GİRGİN, Cem ÜNGÖR

Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry Oral and Maxillofacial Surgery Trabzon

OBJECTIVE: Severe maxillary atrophy often limits the feasibility of conventional implant-supported rehabilitation. In such cases, quad zygomatic implants provide a reliable alternative. Guided surgical techniques are particularly advantageous when zygomatic bone volume is critical, as they enhance placement accuracy and predictability while improving success rates and reducing complications.

CASE PRESENTATION: A 59-year-old male patient presented to our clinic seeking fixed prosthetic rehabilitation. Medical history revealed previous unsuccessful attempts with conventional dental implants and subperiosteal implants. Clinical examination demonstrated total edentulism with advanced maxillary bone resorption. Cone-beam computed tomography (CBCT) confirmed severe anterior and posterior maxillary atrophy.

A guided quad zygomatic implant placement was planned for functional and esthetic rehabilitation. Preoperative planning was performed using three-dimensional imaging software, and a patient-specific surgical guide was fabricated. Using the guide, four zygomatic implants (two on each side) were successfully inserted with high primary stability and without intraoperative complications.

RESULT: Guided quad zygomatic implant surgery is a predictable and effective treatment option for patients with severe maxillary atrophy. This case demonstrates that three-dimensional planning and patient-specific surgical guides enhance surgical accuracy, reduce complications, and improve treatment outcomes.

Keywords: guided surgery, quad zygoma, severe maxillary atrophy

EP-062

Polikaprolakton ile horizontal kemik augmentasyonu:Olgu Sunumu

Abdülbaki SAKCİ, Helin Merve ÖZALP, Merve Nur TURKAN, Onur YILMAZ
Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon,
Türkiye

GİRİŞ: Alveoler kret rezorpsiyonu, dental implant yerleşimini zorlaştıran önemli bir klinik problemdir. Özellikle horizontal yönde gelişen kemik kayıpları, implantın primer stabilitesini ve uzun dönem başarısını olumsuz etkilemektedir. Bu nedenle farklı biyomateryaller kullanılarak augmentasyon teknikleri geliştirilmiştir. Bu olguda, polikaprolakton(Bloocel®) materyali kullanılarak gerçekleştirilen horizontal augmentasyon sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize sol posterior mandibuladaki sabit protetik restorasyon isteği ile başvuran 50 yaşındaki kadın hastanın klinik ve radyografik incelemelerde horizontal kemik yetersizliği tespit edilip ileri görüntüleme yöntemi olarak CBCT alındı. Defekt bölgesine interpozisyonel greftleme amacıyla polikaprolakton(bloocel®) materyali 2 adet mikro vida ile sabitlendi. Araya kortikokansellöz greft(maxxeus®) materyali yerleştirildi. Postoperatif süreç hastaya anlatıldı. Altıncı ayda augmentasyon bölgesinde yeterli kret genişliği sağlanıp 2 adet implant yerleştirildi.

SONUÇ: Polikaprolakton(Bloocel®) materyali ile yapılan horizontal augmentasyon, kolay uygulanabilirliği, biyouyumluluğu ve stabil kemik oluşumunu desteklemesi ile implant cerrahisi öncesinde güvenilir bir seçenek olarak değerlendirilebilir. Bu olgu, polikaprolakton(Bloocel®)'in alveoler kret defektlerinde etkili ve güvenli bir tedavi yöntemi olabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Polikaprolakton,Horizontal Augmentasyon,İmplant

Horizontal Bone Augmentation with Polycaprolactone: A Case Report

Abdulkaki SAKÇI, Helin Merve ÖZALP, Merve Nur TURKAN, Onur YILMAZ
Karadeniz Technical University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Alveolar ridge resorption is a significant clinical problem that complicates dental implant placement. Particularly, horizontal bone deficiencies adversely affect the primary stability and long-term success of implants. Therefore, various augmentation techniques have been developed using different biomaterials. In this case, horizontal augmentation performed with polycaprolactone (Bloocel®) material is presented.

CASE PRESENTATION: A 50-year-old female patient presented to our clinic with a request for a fixed prosthetic restoration in the left posterior mandible. Clinical and radiographic examinations revealed horizontal bone deficiency, and cone-beam computed tomography (CBCT) was performed as an advanced imaging method. For interpositional grafting, polycaprolactone (Bloocel®) material was fixed with two micro screws. A corticocancellous graft (Maxxeus®) was placed between the layers. The postoperative procedure was explained to the patient. At the sixth month, adequate ridge width was achieved in the augmentation site, and two implants were placed.

RESULT: Horizontal augmentation using polycaprolactone (Bloocel®) can be considered a reliable option prior to implant surgery due to its ease of application, biocompatibility, and support for stable bone formation. This case demonstrates that polycaprolactone (Bloocel®) may represent an effective and safe treatment modality for alveolar ridge defects.

Keywords: Polycaprolactone, Horizontal Augmentation, Dental Implant

EP-063

Ağır Maksiller Defektin İliak Kemik Grefti ile Rekonstrüksiyonu

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, Aghasaf GULİYEV, Hakkı Deniz ÇETİN
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: İliak kemik greftleri, ciddi alveolar kemik defektlerinin rekonstrüksiyonu için yüksek başarı oranına sahip etkili bir tedavi yöntemi olarak kabul edilmektedir.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında kadın hasta şiddetli maksiller kemik kaybı şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Yapılan ağız içi ve radyografik muayenenin ardından, iliak kemik grefti ile alveolar rekonstrüksiyon ve ardından implant cerrahisi planlandı. Hasta genel anestezi altında ameliyata alındı ve maksiller defekt onarımı için gereken kemik grefti hacmi hesaplandı. İliak kret bölgesine künt diseksiyon ve koterizasyon ile ulaşıldı. Gerekli greft materyali osteotom ve küretler kullanılarak alındı ve defektli bölgeye greftlendi. İliak greft uygulandıktan ve hemostaz sağlandıktan sonra, iliak bölgeye bir Penrose dreni yerleştirildi ve yara kenarları primer olarak kapatıldı. Rekonstrüksiyon için, dört adet blok greft vidalarla sabitlendi. Ardından membran uygulandı. Kanama kontrol altına alındıktan sonra, cerrahi bölgeler primer olarak kapatıldı ve operasyon tamamlandı. Ameliyattan dokuz ay sonra yapılan kontrolde greftin sorunsuz bir şekilde kemikleştiği görüldü ve maksillaya sekiz implant yerleştirildi.

SONUÇ: Bu vaka sunumu, 23 yaşındaki bir kadın hastada şiddetli maksiller kemik kaybının, iliak kemik grefti ile başarılı bir şekilde tedavisini göstermektedir. Hastanın iliak kret bölgesinden blok greftlerin alınarak maksillaya sabitlendiği cerrahi prosedür, kemik defektini etkili bir şekilde restore etmiştir. Dokuz ay sonra sekiz adet implant yerleştirilebilmiştir. Elde edilen sonuç, iliak kret bölgesinden alınan otoplast kemik greftinin, geniş maksiller defektlerin onarılması için güvenilir ve etkili bir yöntem olduğunu ve başarılı bir implant rehabilitasyonu için stabil bir temel sağladığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: İliak kemik grefti, Alveolar defekt, implant cerrahisi, rekonstrüksiyon

Reconstruction of Severe Maxillary Defect with Iliac Bone Graft

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, Aghasaf GULİYEV, Hakkı Deniz ÇETİN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Iliac bone grafts are considered an effective treatment method with a high success rate for the reconstruction of severe alveolar bone defects

CASE PRESENTATION: A 23-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of severe maxillary bone loss. Following an intraoral and radiographic examination, alveolar reconstruction with an iliac bone graft was planned, to be followed by dental implant surgery. The patient was taken to the operating room under general anesthesia, and the required bone graft volume for the maxillary defect repair was calculated. The iliac crest region was accessed with blunt dissection and cautery. The necessary graft material was harvested using osteotomes and curettes and then transferred to the oral cavity. After the iliac graft was applied and hemostasis was achieved, a Penrose drain was placed in the iliac region, and all wound margins were closed primarily. For the reconstruction, four block grafts were secured to the maxilla with screws to fill the deficient areas. A membrane was then applied. After bleeding was controlled, the surgical sites were closed primarily, and the operation was completed without any complications. Nine months postoperatively, eight implants were placed in the maxilla.

RESULT: This case report details the successful treatment of a 23-year-old female patient with severe maxillary bone loss using an iliac bone graft for alveolar reconstruction. The surgical procedure, which involved harvesting block grafts from the patient's iliac crest and securing them to the maxilla, effectively restored the bony defect. This allowed for the subsequent placement of eight dental implants nine months later. The outcome demonstrates that autogenous bone grafting from the iliac crest is a reliable and effective method for restoring large maxillary defects, providing a stable foundation for successful implant rehabilitation.

Keywords: Iliac bone graft, alveolar defect, reconstruction, implant surgery

EP-064

İmmediat'ta Yeni Bir Dönem: Rehberli İmplant Cerrahisi: Olgu Sunumu

Halil Ozan YAŞAR¹, İdris Yiğit ŞENGÖR², Volkan Çağrı DAĞAŞAN¹

¹Yeditepe Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, İstanbul

²Yeditepe Üniversitesi, Protetik Diş Tedavisi, İstanbul

GİRİŞ: Rehberli implant cerrahisi ve cerrahi şablon kullanımı ilk kez M.J. Edge tarafından 1987 yılında tanımlanmıştır. Gelişmiş görüntüleme yöntemleri ve bilgisayar destekli tasarım (BDT) sistemlerinin gelişimi ile birlikte rehberli cerrahi dijitalleşmiş ve öngörülebilir hale gelmiştir. Bu ilerlemeler sayesinde immediat implant protokollerinin uygulanması önemli ölçüde kolaylaşmıştır. Bu olgu sunumundaki temel amacımız, immediat implant protokolünde yüksek düzeyde güvenilirlik elde etmektir.

VAKA SUNUMU: Hasta, sistemik açıdan herhangi bir risk faktörü bulunmayan 67 yaşında kadın bireydi. Hastanın sağ üst premolar dişi çekim endikasyonu taşımaktaydı ve dental implant ile restore edilmesi planlandı. Diş estetik bölgede yer aldığından, hasta anında bir tedavi çözümü istedi. Bu doğrultuda hastamız için immediat implant protokolü izlendi. Protetik olarak daha öngörülebilir bir sonuç elde etmek için cerrahi rehber tasarlandı. Rehber ve protezin tasarımı BDT yazılımı kullanılarak gerçekleştirildi. Tasarım ve üretim sürecinin ardından cerrahi uygulamaya geçildi. Öncelikle diş çekimi gerçekleştirildi ve bunu takiben implant yerleştirildi. Yeterli primer stabilite sağlandıktan sonra bilgisayar destekli tasarlanıp üretilmiş (BDT-BDÜ) olan kompozit kron, geçici abutment üzerine yerleştirildi. Kronun oklüzal ilişkisi ayarlandıktan sonra implant bölgesi primer olarak kapatıldı. Hastaya postoperatif medikasyon reçete edildi ve bir hafta sonra kontrole çağrıldı. Kontrol seansında hastanın minimal rahatsızlık bildirdiği ve cerrahi alanın tatmin edici şekilde iyileştiği gözlemlendi.

SONUÇ: Tüm bu gelişmeler bir arada değerlendirildiğinde, teknolojiye ileri adımlar ve implantolojide dijitalleşme, immediat restorasyonu daha erişilebilir hale getirmiştir.

Anahtar Kelimeler: İmmediat Implant, İmmediat Yükleme, Cerrahi Rehber

New Era of Immediacy Guided Implant Surgery: Case Report

Halil Ozan YAŞAR¹, İdris Yiğit ŞENGÖR², Volkan Çağrı DAĞAŞAN¹

¹Oral and Maxillofacial Surgery, Yeditepe University, Istanbul, Turkey

²Prosthodontics, Yeditepe University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Guided implant surgery and the usage of template was firstly described by M.J. Edge in 1987. With the development of advance imaging techniques and computer aided design (CAD) systems guided surgery became digitalized and predictable. Through these advancements, the application of immediate implant protocols has been considerably facilitated. In this case report, our main objective was to achieve a high level of assurance in the immediate implant protocol.

CASE PRESENTATION: The patient was a 67 years-old female with no contributory medical history. Her upper first premolar had an indication for extraction and replacement with a dental implant. Since the tooth was located in the esthetic zone, the patient requested immediate replacement. We decided to proceed with an immediate implant protocol and designed a surgical guide to achieve a more predictable prosthetic outcome. The design of the guide and the prosthesis was carried out using CAD software. Following the design and fabrication, the surgery was conducted. Tooth extraction was completed first, and this was immediately followed by implant placement. Once primary stability had been achieved, a computer-aided designed and manufactured (CAD-CAM) composite crown was connected to the temporary abutment. After the occlusal relationship of the crown was adjusted, the implant site was primarily closed. The patient was prescribed medication and recalled after one week. She reported minimal discomfort, and healing of the site was satisfactory.

RESULT: Taken together, advances in technology and the digitalization of dental implantology have made immediate restoration more readily achievable.

Keywords: Immediat Implant, Immediat Loading, Surgical Guide

EP-065

Alveoler Antral Arter Konumuna Bağlı Sinüs Membran Perforasyonu: Lateral Sinüs Lifting Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Yusuf POLAT, Ömer Faruk BOYLU
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Posterior maksilla bölgesinde dental implant uygulamalarında sıklıkla yetersiz alveoler kemik yüksekliği nedeniyle sinüs taban elevasyonu gereksinimi ortaya çıkmaktadır. Lateral pencere yaklaşımı en sık tercih edilen yöntemlerden biridir. Ancak bu cerrahi işlem sırasında alveoler antral arter (AAA)'in lokalizasyonu, çapı ve seyri, intraoperatif komplikasyon riskini artırabilmektedir. AAA, posterior superior alveolar arter ile infraorbital arter arasında oluşan bir anastomoz olup maksiller sinüsün lateral duvarında değişken anatomik varyasyonlar gösterebilmektedir. Bu arterin yaralanması; kontrolü güç intraoperatif kanama, cerrahi görüş alanında daralma, hemosinus ve sinüs membran perforasyonu gibi komplikasyonlara yol açabilmektedir. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) gibi üç boyutlu görüntüleme yöntemleri, AAA'nın cerrahi öncesi tespitinde yararlı olmakla birlikte, literatürde radyolojik görünürlük oranlarının farklılık gösterdiği ve tüm anatomik varyasyonların görüntülenemeyebildiği bildirilmektedir. Bu çalışmada, lateral pencere tekniği sırasında AAA yaralanmasına bağlı sinüs membran perforasyonu gelişen bir olgu sunulmakta ve güncel literatür ışığında değerlendirilmesi yapılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik hastalık öyküsü bulunmayan 66 yaşında erkek hasta, maksiller sağ posterior bölgede implant rehabilitasyonu amacıyla kliniğimize başvurmuştur. 15 ve 17 numaralı dişlerin eksikliği nedeniyle implant planlanmış, ancak ilgili bölgede yetersiz rezidüel kemik yüksekliği saptandığından eksternal sinüs lifting ve greftleme planlanmıştır. Cerrahi sırasında lateral pencere açılmasını takiben sinüs membranı elevasyonu esnasında alveoler antral arter izlenmiştir. Elevasyon sırasında arterin hem kemik hem de membran ilişkisi nedeniyle sinüs membranında perforasyon meydana gelmiştir. Perforasyon alanı 20–30 mm boyutunda kollajen membran ile kapatılmış ve bölge 4.0 suture materyali ile primer olarak kapatılmıştır. Hastanın takibi halen devam etmektedir.

SONUÇ: Alveoler antral arter, lateral sinüs lifting sırasında dikkate alınması gereken önemli bir anatomik yapıdır. AAA'nın lokalizasyonu ve anatomik varyasyonları, intraoperatif komplikasyon riskini doğrudan etkilemektedir. Preoperatif CBCT değerlendirmesi faydalı olmakla birlikte tüm varyasyonları ortaya koyamayabilir. AAA yaralanması durumunda cerrahi komplikasyonlar gelişebilmektedir; bu nedenle uygun cerrahi planlama ve intraoperatif dikkat büyük önem taşımaktadır. Sinüs membran perforasyonu geliştiğinde kollajen membran ile onarım güvenli ve etkili bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: Alveolar antral arter, lateral sinüs lifting, sinüs membran, dental implant

Sinus Membrane Perforation Due to Alveolar Antral Artery Location: Lateral Sinus Lift Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Yusuf POLAT, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: In dental implant procedures in the posterior maxilla region, the need for sinus floor elevation frequently arises due to insufficient alveolar bone height. However, the location, diameter and course of the alveolar antral artery (AAA) during this surgical procedure can increase the risk of intraoperative complications. Injury to this artery can lead to complications such as difficult-to-control intraoperative bleeding, compromised surgical visibility, hemosinus and sinus membrane perforation. Although three-dimensional imaging methods such as Cone-Beam Computed Tomography are useful for the preoperative detection of the AAA, the literature reports varying rates of radiological visibility, and not all anatomical variations may be visualized. This study presents a case of sinus membrane perforation due to AAA injury during the lateral window technique and provides an evaluation in light of the current literature.

CASE PRESENTATION: A 66-year-old male patient with no history of systemic disease presented to our clinic for implant rehabilitation in the maxillary right posterior region. Due to the absence of teeth #15 and #17, an implant placement was planned, but external sinus lifting and grafting were scheduled because insufficient residual bone height was detected in the relevant area. During surgery, following the creation of the lateral window, the alveolar antral artery was observed during sinus membrane elevation. Perforation of the sinus membrane occurred during elevation due to the artery's relationship with both the bone and the membrane. The perforation area was covered with a 20–30 mm collagen membrane and the region was closed primarily with 4.0 suture material. The patient is currently still under follow-up.

RESULT: The AAA is a crucial anatomical structure that must be considered during lateral sinus lifting. The location and anatomical variations of the AAA directly influence the risk of intraoperative complications. Although preoperative CBCT assessment is useful, it may not reveal all variations. Surgical complications can develop in the event of AAA injury; therefore, appropriate surgical planning and intraoperative caution are of paramount importance. When sinus membrane perforation occurs, repair with a collagen membrane is a safe and effective treatment method.

Keywords: Alveolar antral artery, lateral sinus lift, sinus membrane, dental implant

EP-066

Estetik Bölgede Tek Diş İmmediat İmplant ve Peek Abutment Uygulaması: Olgu Sunumu

Muharrem Ergün DUDAK¹, Zelal GÜNDÜZ²

¹Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Uzmanı, Özel Klinik, İzmir, Türkiye

²Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Polietereterketon (PEEK), dental implant abutment materyali olarak kullanılabilen yüksek performanslı bir termoplastiktir. Kemiğe yakın elastik modülü sayesinde gelen stresi minimize ederek kemik remodelasyonunu destekler. Radyolüsensi özelliği, peri-implant dokuların daha iyi görüntülenmesini sağlar. Ayrıca kompozit materyallerle modifiye edilerek kişiye özel şekillendirilebilir. Bu nedenle PEEK, titanyuma alternatif olarak implant, abutment ve sabit protez uygulamalarında giderek daha fazla kullanılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 57 yaş kadın hasta, aşırı kron harabiyeti olan 44 nolu dişin implant ile tedavisi amacıyla kliniğimize başvurdu. Lokal anestezi altında ilgili diş travmatik şekilde çekildi. Mukoperiostal flep kaldırılmadan implant kavitesi hazırlandı ve implant yerleştirildi. Çekim boşluğunda kalan boşluklara hastanın venöz kanından elde edilen trombosit zengin fibrin (PRF) uygulandı. Standart iyileşme başlığı takıldıktan sonra yara kenarları 4.0 propilen sütür ile kapatıldı. Protez aşamasında aynı gün kapalı ölçü alındı ve iki gün içinde PEEK abutment üzerine laboratuvar kompoziti uygulanarak implant üstü sabit protez hazırlandı.

SONUÇ: Olgumuzda diş çekimi ile eş zamanlı yapılan immediat implant uygulamasında PEEK abutment tercih edilmiştir. Böylece metal alt yapı kullanımında görülebilecek estetik sorunlar önlenmiş, hastaya kısa sürede fonksiyonel ve estetik bir sabit protez kazandırılmıştır. PEEK'in elastik modülünün kemik dokusuna yakınlığı stres dağılımında avantaj sağlamış, estetik bölgede hasta konforu ve memnuniyeti artırılmıştır.

Anahtar Kelimeler: PEEK abutment, Immediate implant, PRF (Platelet-Rich Fibrin)

Immediate Single-Tooth Implant and PEEK Abutment Application in the Esthetic Zone: A Case Report

Muharrem Ergün DUDAK¹, Zelal GÜNDÜZ²

¹Oral and Maxillofacial Surgeon, Private Practice, Izmir, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Ege University, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Polyetheretherketone (PEEK) is a high-performance thermoplastic that can be used as a dental implant abutment material. Due to its elastic modulus being close to that of bone, it minimizes stress and supports bone remodeling. Its radiolucent property allows for better visualization of peri-implant tissues. In addition, it can be customized by modification with composite materials. Therefore, PEEK is increasingly being used as an alternative to titanium in implant, abutment, and fixed prosthesis applications.

CASE PRESENTATION: A 57-year-old female patient was admitted to our clinic for implant treatment of tooth #44 with severe crown destruction. Under local anesthesia, the tooth was atraumatically extracted. Without raising a mucoperiosteal flap, the implant socket was prepared and the implant was placed. Platelet-rich fibrin (PRF), obtained from the patient's venous blood, was applied to the residual extraction site. After placement of a standard healing abutment, the wound margins were closed with 4.0 polypropylene sutures. At the prosthetic stage, a closed-tray impression was taken on the same day, and within two days, a fixed implant-supported prosthesis was fabricated on a PEEK abutment using laboratory composite.

RESULT: In our case, a PEEK abutment was preferred in the immediate implant placement performed simultaneously with tooth extraction. In this way, the esthetic problems that may occur with the use of metal substructures were avoided, and a functional and esthetic fixed prosthesis was delivered to the patient in a short time. The elastic modulus of PEEK, being close to that of bone tissue, provided an advantage in stress distribution, thereby enhancing patient comfort and satisfaction in the esthetic region.

Keywords: Polyetheretherketone (PEEK) Abutment, Immediate Dental Implantation, Platelet-Rich Fibrin (PRF)

EP-067

Otojen Greft ve Steril Lateks Bariyer ile İmmediate İmplant Tedavisi: Olgu Sunumu

seher ezgi KAMIŞ, sezai ÇİFTÇİ, Emel YARDIMCI
İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Başarılı dental implant tedavisinin temel unsurları; primer stabilitenin sağlanması, implantın doğru üç boyutlu konumlandırılması ve yeterli alveolar kemik hacminin bulunmasıdır. Çekim sonrası immediat implant uygulaması; dental implant ile çekim soketi arasındaki boşluktan dolayı horizontal kemik kaybını engelleyemez. Bu olgu raporunda, çürük nedeniyle 13 numaralı dişin çekimini takiben immediat implant yerleştirilmiş ve implant çevresindeki boşluk, otojen greft ve bariyer materyali olarak sterilize edilmiş lateks eldivenden elde edilen bir materyal kullanılarak doldurulmuştur.

VAKA SUNUMU: 35 yaşında kadın hasta, 13 numaralı dişin çekimi ve aynı seansta implant uygulaması için kliniğimize başvurdu. Panoramik radyografi değerlendirmesi sonrası, lokal anestezi altında 13 numaralı diş atravmatik olarak çekildi. Estetik bölgede planlanan implant yerleşimi için uygun çap ve boyutta frezlerle osteotomi yapıldı ve yeterli primer stabilite sağlayacak şekilde dental implant yerleştirildi. İmplant gövdesi ile çekim boşluğu arasındaki boşluk; implant-kemik temasını artırmak ve horizontal rezorpsiyon ile gingival çekilmeleri önlemek amacıyla otojen greft kullanıldı. Ekonomik yetersizlikler nedeniyle kolajen membran tercih edilemediğinden, greft stabilizasyonunu sağlamak amacıyla steril lateks eldiven parçası bariyer materyali olarak flebe suture edildi. Lateks bariyer, operasyondan sonraki ikinci haftada komplikasyonsuz olarak uzaklaştırıldı. Takip sürecinde herhangi bir komplikasyon izlenmedi.

SONUÇ: Belirgin alveolar kret defektlerinde immediat implant yerleştirilmesinin, çekim boşluğu ile implant gövdesi arasının greft materyali ile doldurulması yoluyla desteklendiğinde, implant-kemik temasını artırarak stabil kemik rejenerasyonu ve yumuşak doku iyileşmesini mümkün kılmaktadır. Bu yaklaşım, horizontal kemik rezorpsiyonunu ve gingival çekilmeleri önlemeye yardımcı olarak erken dönemde komplikasyonsuz iyileşme ve fonksiyonel ile estetik açıdan öngörülebilir sonuçlar sunmaktadır. Ayrıca, standart bariyer materyallerine erişimin sınırlı olduğu veya ekonomik kısıtlılıkların bulunduğu durumlarda, sterilizasyonu sağlanmış alternatif materyallerin dikkatli bir şekilde kullanımı, tedavi sürecine katkıda bulunabilecek pratik bir yöntem olarak değerlendirilebilir.

Anahtar Kelimeler: Bariyer membran, immediat dental implant, otojen greftleme

Immediate Implant Therapy with Autogenous Graft and Sterile Latex Barrier: A Case Report

seher ezgi KAMIŞ, sezai ÇİFTÇİ, Emel YARDIMCI

Inönü University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: The key factors for successful dental implant treatment are achieving primary stability, correct three-dimensional positioning of the implant, and the presence of sufficient alveolar bone volume. Immediate implant placement after tooth extraction cannot prevent horizontal bone loss due to the gap between the implant and the extraction socket. In this case report, following the extraction of tooth #13 due to caries, an immediate implant was placed, and the peri-implant gap was filled using autogenous graft and a barrier material derived from sterilized latex glove.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old female patient presented to our clinic for the extraction of tooth 13 and simultaneous implant placement. Following the evaluation of panoramic radiographs, tooth 13 was atraumatically extracted under local anesthesia. Osteotomy was performed with drills of appropriate diameter and length for implant placement in the esthetic region, and a dental implant was inserted achieving sufficient primary stability. The gap between the implant body and the extraction socket was filled with autogenous graft material to enhance implant–bone contact and to prevent horizontal resorption and gingival recession. Due to financial limitations, a collagen membrane could not be used; therefore, a piece of sterilized latex glove was sutured to the flap and utilized as a barrier material to stabilize the graft. The latex barrier was uneventfully removed in the second postoperative week. No complications were observed during the follow-up period.

RESULT: In cases with significant alveolar ridge defects, immediate implant placement supported by filling the peri-implant gap with graft material can enhance implant–bone contact, enabling stable bone regeneration and soft tissue healing. This approach may help prevent horizontal bone resorption and gingival recession, thereby providing predictable functional and esthetic outcomes with uneventful early healing. Moreover, in situations where access to standard barrier membranes is limited or financial constraints exist, the cautious use of properly sterilized alternative materials may represent a practical adjunctive method contributing to the treatment process.

Keywords: Autogenous grafting, barrier membrane, immediate dental implant

Fig 1: Bölgeye otojen greft yerleştirilmesi. Figür 2. Lateks eldivenden elde edilen bariyer membranının yerleştirilmesi

1. Placement of autogenous graft in the region, fig2 Placement of barrier membrane obtained from a latex glove

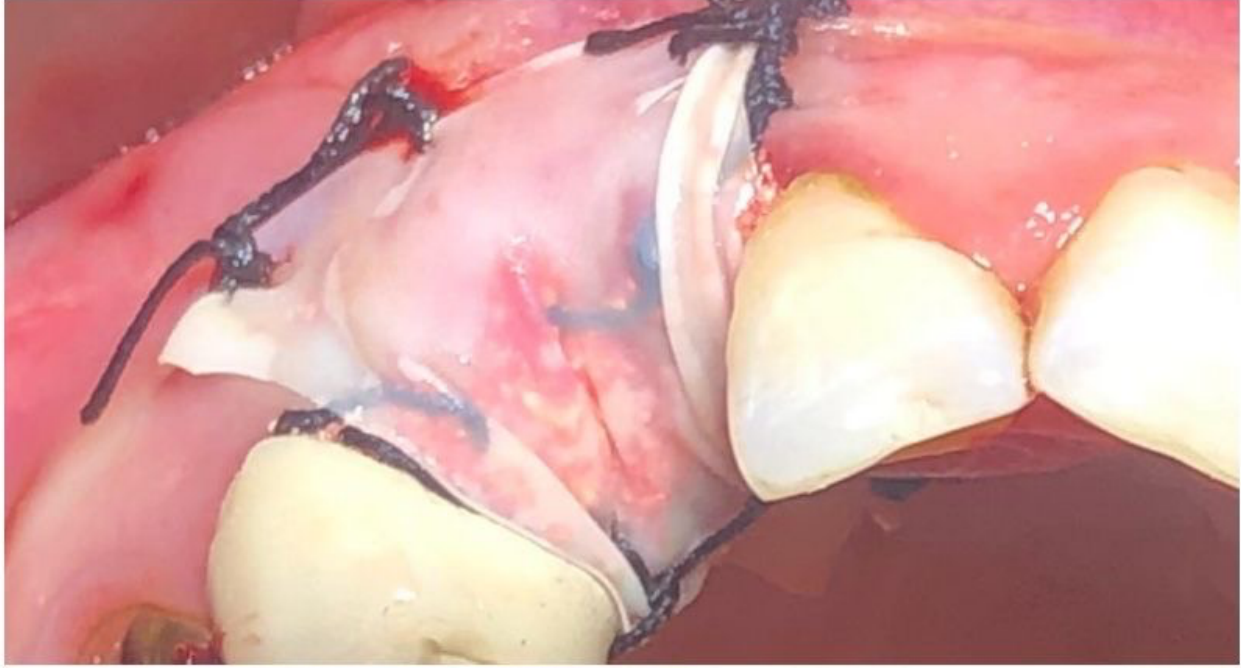
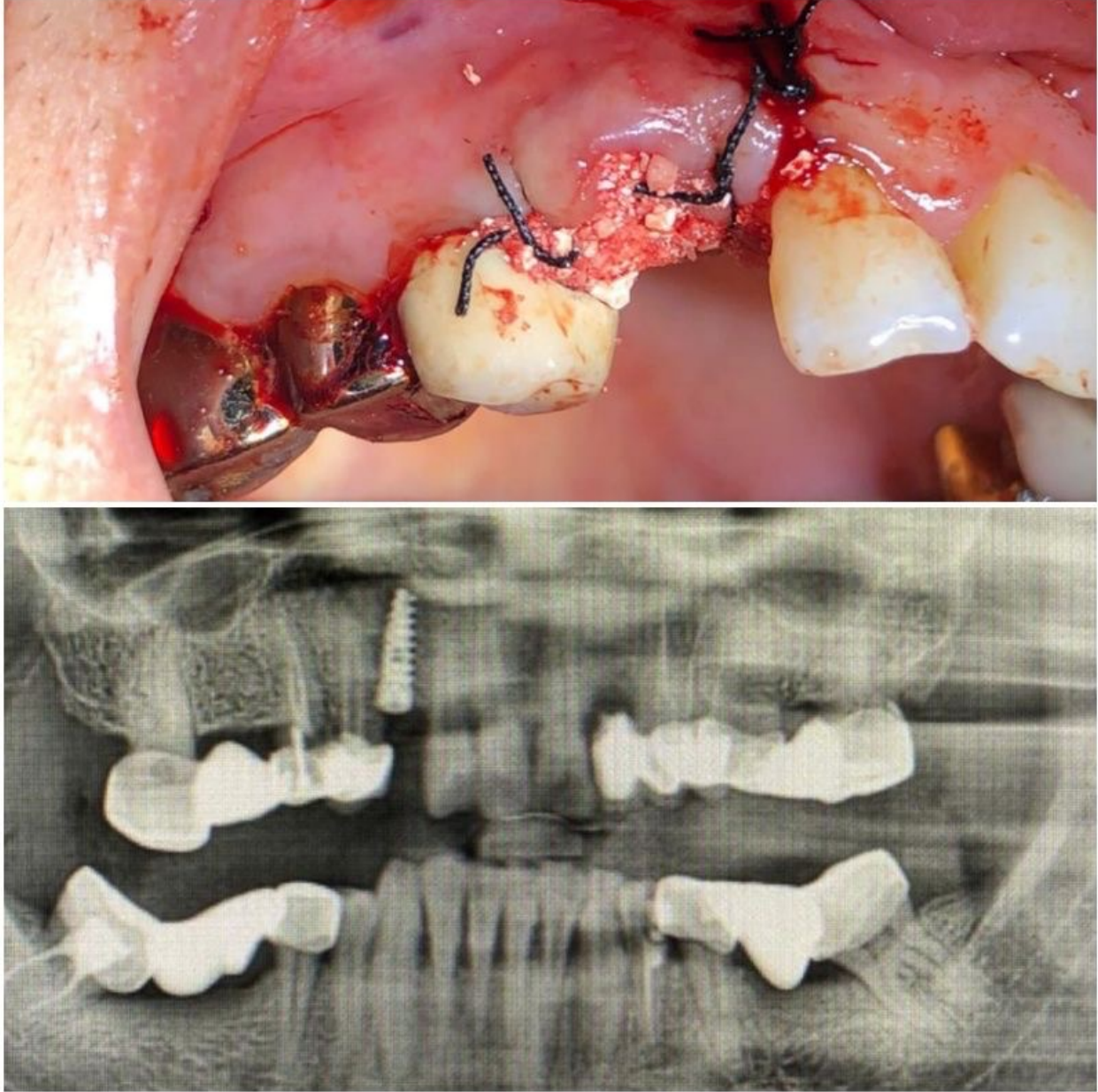

Fig 1: Bölgeye otojen greft yerleştirilmesi. Figür 2. Lateks eldivenden elde edilen bariyer membranının yerleştirilmesi

1. Placement of autogenous graft in the region, fig2 Placement of barrier membrane obtained from a latex glove

Şekil 3. Postoperatif panoramik radyografi, Postoperatif 3. haftada intraoral görünüm
Figure 3. Postoperative panoramic radiograph, Intraoral view at postoperative week 3

Şekil 3. Postoperatif panoramik radyografi, Postoperatif 3. haftada intraoral görünüm
Figure 3. Postoperative panoramic radiograph, Intraoral view at postoperative week 3

EP-068

Dental İmplant Tedavisi Sonrası Görülen Fokal Kronik Sklerozan Osteomyelit: Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Ceren ATALAY, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Kronik diffüz sklerozan osteomyelit, çoğunlukla mandibulada görülen, non-süpüratif özellikte, uzun seyirli ve yinleme eğilimli bir kemik inflamasyonu tablosudur. Klinik olarak künt ağrı, palpe hassasiyet ve zaman zaman alevlenmelerle artan şişlik ile seyrederek; fistül ve pürülan drenaj genellikle yoktur. Etiyopatogenez tam olarak aydınlatılamamış olup düşük dereceli lokal tetikleyiciler, konak yanıtındaki düzensizlik ve SAPHO/CRMO spektrumu ile olası ilişkiler üzerinde durulmaktadır. Laboratuvar bulguları özgül değildir; alevlenme dönemlerinde ESR/CRP'de hafif-orta yükselme görülebilir ve kültürler çoğu kez negatiftir. Görüntüleme panoramik ve KİBT'de medüller boşlukların dolmasına eşlik eden yaygın skleroz, kortikal kalınlaşma ve sınırları belirgin olmayan diffüz tutulum izlenir; aktif fazda sınırlı osteolitik odaklar ve periosteal reaksiyon eşlik edebilir. Yırcı tanıda kronik süpüratif osteomyelit, kondense osteit, fibroz displazi, Paget hastalığı, osteosklerotik metastazlar ve antiresorptif/antianjiyojenik ilaç ilişkili osteonekroz yer alır; klinik ve görüntüleme korelasyonu tanısal değerdedir.

VAKA SUNUMU: Sistemik sağlıklı 45 yaşında kadın hasta sol mandibula posterior bölgede bulunan implant çevresi ağrı ve şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Hastaya klinik ve radyografik muayene yapıldı. Hasta 6 yıl önce önce dış merkezde yapılan sol mandibula posterior bölgedeki implant çevresinden çenesine dağılan ağrı şikayetiyle kliniğe başvurdu. Hastadan alınan dental volümetrik tomografi incelendiğinde sol mandibula posterior bölgede bukkal tarafta kemikte litik alanlar gözlemlendi. Sol mandibula posterior bölgeden 33 numaralı dişin distalinden 36 numaralı dişin distali hizasına kadar insizyon yapılarak bölgeden biyopsi yapıldı. Bölge serum fizyolojik ile irriga edildi ve 4-0 ipek suture ile suture edildi. Hastadan alınan biyopsi örneği incelenmesi patolojiye gönderildi. Patoloji sonucu fokal kronik diffüz sklerozan osteomyelit olarak geldi. 1 ay sonraki kontrol muayenesinde hastanın semptomlarının geçtiği gözlemlendi.

SONUÇ: Tedavi, semptom kontrolü ve alevlenmelerin azaltılmasını hedefleyen kademeli ve konservatif bir yaklaşıma dayanır. Analjezi ve NSAİİ temelini oluşturur; antibiyotikler yalnızca süpürasyon veya ikincil enfeksiyon bulgusu varsa kısıtlı süreyle tercih edilir.

Anahtar Kelimeler: fokal kronik diffüz sklerozan osteomyelit, dental implant, osteomyelit

Focal Chronic Sclerosing Osteomyelitis Following Dental Implant Treatment: A Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Ceren ATALAY, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: Chronic diffuse sclerosing osteomyelitis is a predominantly mandibular, non-suppurative, long-standing, and relapse-prone inflammatory disorder of bone. Clinically, it presents with dull pain, tenderness to palpation, and episodic swelling during exacerbations; fistula formation and purulent drainage are generally absent. The etiopathogenesis has not been fully clarified, with proposed contributors including low-grade local triggers, dysregulation of the host immune response, and possible associations within the SAPHO/CRMO spectrum. Laboratory findings are non-specific; erythrocyte sedimentation rate and C-reactive protein may show mild to moderate elevation during flares, and cultures are often negative. Imaging—on panoramic radiographs and cone-beam computed tomography (CBCT)—typically demonstrates diffuse sclerosis with obliteration of medullary spaces, cortical thickening, and ill-defined, widespread involvement; in active phases, limited osteolytic foci and periosteal reaction may be observed. The differential diagnosis includes chronic suppurative osteomyelitis, condensing osteitis, fibrous dysplasia, Paget disease, osteosclerotic metastases, and medication-related osteonecrosis associated with antiresorptive or antiangiogenic agents; clinico-radiologic correlation is essential for diagnosis.

CASE PRESENTATION: A systemically healthy 45-year-old woman presented with pain and swelling around a dental implant in the posterior left mandible. Clinical and radiographic examinations were performed. The patient reported jaw pain radiating from the vicinity of an implant placed 6 years earlier at an outside clinic. Cone-beam computed tomography revealed buccal cortical and medullary lytic changes in the posterior left mandible. An incision extending from the distal aspect of tooth 33 to the distal aspect of tooth 36 was made, and a representative bone biopsy was obtained. The site was irrigated with normal saline and closed with 4-0 silk sutures. The specimen was submitted for histopathologic analysis, which demonstrated focal chronic diffuse sclerosing osteomyelitis. At the 1-month follow-up, the patient was asymptomatic with resolution of clinical signs.

RESULT: Treatment is grounded in a stepwise, conservative approach aimed at symptom control and reduction of exacerbations. Analgesia and NSAIDs form the cornerstone; antibiotics are used for limited courses only when suppuration or signs of secondary infection are present.

Keywords: focal chronic diffuse sclerosing osteomyelitis, dental implant, osteomyelitis

EP-069

Fasiyal Deformiteli Hastada Kontur Düzeltme: Vaka Sunumu

Ahmet KAYA, Hüseyin Can TÜKEL
Çukurova Üniversitesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi, Adana

GİRİŞ: Fasiyal deformiteler, kraniyofasiyal iskeletin gelişimsel, travmatik veya neoplastik nedenlerle oluşan yapısal bozukluklarıdır ve hem estetik hem de fonksiyonel açıdan multidisipliner bir yaklaşım gerektirir. Bu deformiteler, özellikle mandibular bölgeyi etkilediğinde, yüz simetrisinde belirgin bozulmalara, oklüzal disfonksiyona ve psikososyal etkilenmelere yol açabilir. Kontur düzeltme amacıyla uygulanan cerrahi teknikler arasında osteotomiler, otolog kemik greftleri, alloplastik implantlar ve titanyum destekli rekonstrüksiyon materyalleri yer almaktadır.

VAKA SUNUMU: Fakülte kliniğimize mandibula fasiyal deformite ile 27 yaşındaki kadın hasta başvurmuştur. Hastanın herhangi bir sistemik hastalık olarak kontrendikasyonu yoktu. Hastaya intraoral ve ekstraoral muayene yapıldı. Ardından konik ışınlı bilgisayarlı tomografiye başvuruldu. Genel anestezi altında hasta opere edildi. Fasiyal deformiteye sebep olan fazla kemik için kontur düzeltimi yapıldı. Postoperatif değerlendirmeler, hem erken dönemde (1. Hafta) hem de geç dönemde (6. ay) düzenli kontrollerle yapıldı ve iyileşme süreci yakından takip edildi.

SONUÇ: Mandibular kontur düzeltmesi, fasiyal deformiteli hastalarda iskeletsel simetrinin yeniden sağlanması, yumuşak doku desteğinin restorasyonu ve estetik görünümün iyileştirilmesi açısından etkili bir cerrahi yaklaşımdır. Uygun cerrahi planlama ve teknik seçimi ile hem fonksiyonel kazanımlar hem de yüksek hasta memnuniyeti elde edilebilmektedir.

Anahtar Kelimeler: fasiyal asimetri, kontur düzeltimi, mandibula

Contour Correction in a Patient with Facial Deformity: A Case Report

Ahmet KAYA, Hüseyin Can TÜKEL

Çukurova University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Adana

OBJECTIVE: Facial deformities are structural anomalies of the craniofacial skeleton that arise from developmental, traumatic, or neoplastic causes, and require a multidisciplinary approach due to their aesthetic and functional implications. When these deformities involve the mandibular region, they can lead to significant facial asymmetry, occlusal dysfunction, and psychosocial impact. Surgical techniques employed for contour correction include osteotomies, autologous bone grafts, alloplastic implants, and titanium-supported reconstruction materials.

CASE PRESENTATION: A 27-year-old female patient with mandibular facial deformity presented to our faculty clinic. The patient had no systemic contraindications. Intraoral and extraoral examinations were performed, followed by cone-beam computed tomography imaging. The patient underwent surgery under general anesthesia. Contour correction was performed to remove the excess bone causing the facial deformity. Postoperative evaluations were conducted through regular follow-ups in both the early period (1st week) and the late period (6th month), and the healing process was closely monitored.

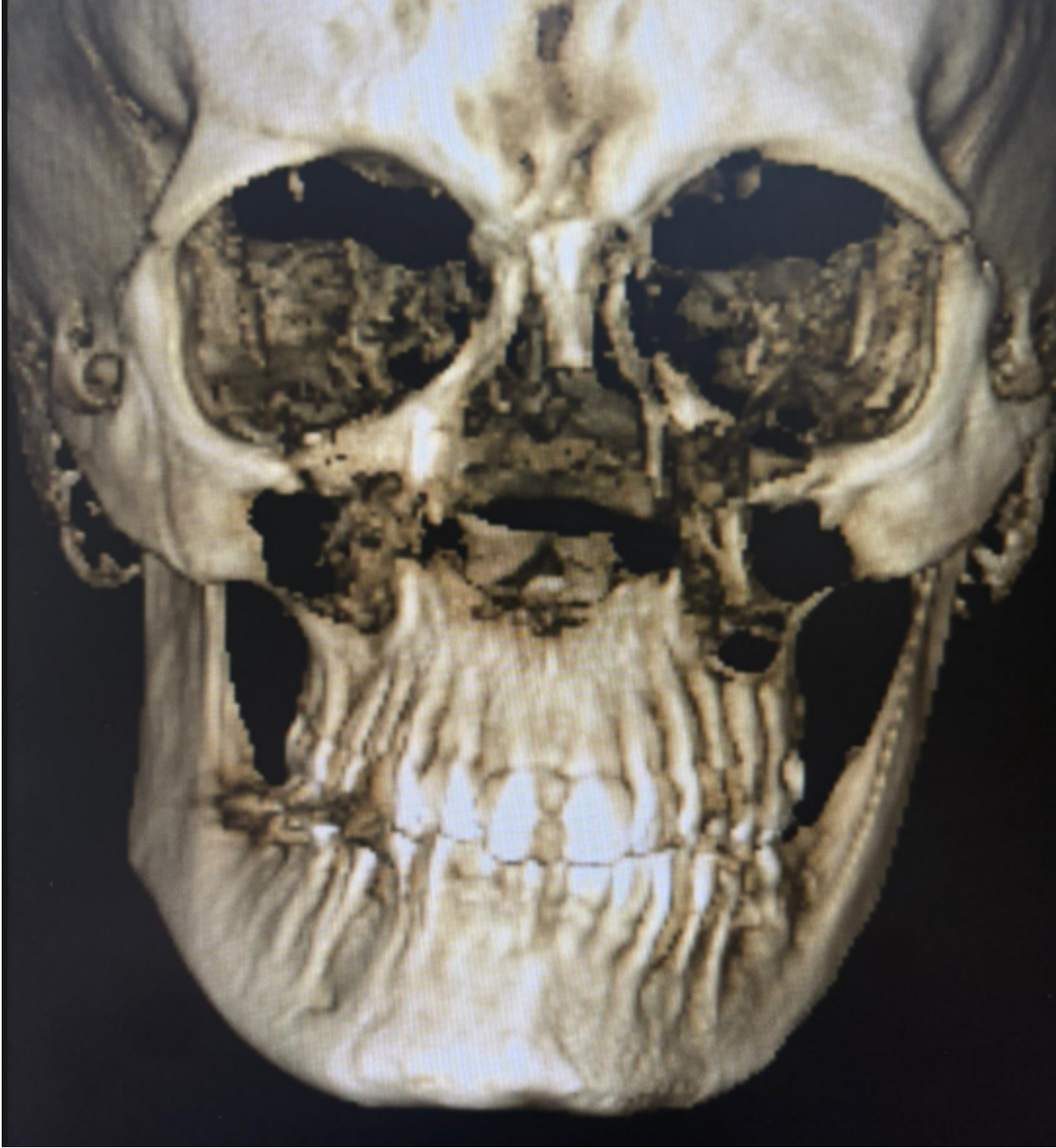
RESULT: Mandibular contour correction is an effective surgical approach for restoring skeletal symmetry, reestablishing soft tissue support, and enhancing aesthetic appearance in patients with facial deformities. With appropriate surgical planning and technique selection, both functional improvements and high patient satisfaction can be achieved.

Keywords: facial asymmetry, contour correction, mandible

Şekil 1
Figure 1

Şekil 2
Figure 2

EP-070

Mandibulada Radikülomegali Bulunan Kanin: Olgu Sunumu

Kübra YILDIZ, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Okülo-Fasiyo-Kardiyo-Dental (OFCD) Sendromu, X kromozomuna bağlı dominant geçişli nadir bir hastalıktır. Konjenital kataraktlar, dismorfik yüz yapıları, konjenital kalp hastalıkları ve radikülomegali ile karakterizedir. Dental bulgular arasında en belirgin olanlar ise oligodonti, dişlerin geç erüpsiyonu, karışık dişlenme döneminin uzaması, maloklüzyon, makrodonti ve radikülomegalidir. Ancak radikülomegali en patognomonik işarettir. Radikülomegali veya diş köklerinin belirgin şekilde uzaması (izole veya birden fazla dişi etkileyen), literatürde nadiren bildirilen nadir bir durumdur.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize başvuran 35 yaşındaki sistemik olarak okülo-fasiyo-kardiyo-dental sendromu bulunan hasta 33 numaralı dişinde ağrı, şişlik ve ekstraoral fistül sebebiyle başvurdu. Genel anestezi altında diş kesisi yoluyla dişin çekimi gerçekleştirildi. Postop. dönemde herhangi bir sorun gözlenmedi.

SONUÇ: OFCD ile Marfan sendromu arasında ayırıcı tanının yapılması önemlidir. Kardiyak malformasyonları olan hastalarda dental enfeksiyonlar ciddi risk oluşturabileceğinden, çürük önleme ve erken tedavi büyük önem taşır. Dev köklü dişlerin endodontik tedavisi zorlu olduğundan, elektif diş çekimi gerekli olabilir. Cerrahin kök morfolojisi ve dental arktaki konumu önceden değerlendirmesi için uygun radyografler kritik rol oynar.

Anahtar Kelimeler: kök gigantizmi, OFCD, radikülomegali

Canine Radiculomegaly of the Mandible: A Case Report

Kübra YILDIZ, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Oculo-Facio-Cardio-Dental (OFCD) Syndrome is a rare X-linked dominant disorder characterized by congenital cataracts, dysmorphic facial structures, congenital heart diseases, and radiculomegaly. The most prominent dental findings are oligodontia, late eruption of teeth, prolongation of the mixed dentition period, malocclusion, macrodontia and radiculomegaly. Radiculomegaly, however, is the most pathognomonic sign. Radiculomegaly, or the pronounced elongation of dental roots (either isolated or affecting multiple teeth), is a rare condition that has been seldom reported in the literature.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old patient with systemic oculo-facio-cardio-dental syndrome applied to our clinic with complaints of pain, swelling and extraoral fistula in tooth number 33. The tooth was extracted through a dental incision under general anesthesia. No problems were observed in the postoperative period.

RESULT: It is important to make a differential diagnosis between OFCD and Marfan syndrome. Due to the presence of cardiac malformations in OFCD patients, preventing dental caries and early treatment are essential, as dental infections can pose life-threatening risks. Endodontic treatment of teeth with extreme root elongation is challenging, making elective tooth extraction a viable option. Proper preoperative radiographic evaluation is critical for assessing root morphology and the tooth's position in the dental arch.

Keywords: OFCD, radiculomegaly, root gigantism

EP-071

Mandibular Distraksiyon Osteogenezisi ile Şiddetli Retrognati Tedavisi

Ümit ERTAS, Onur Engin CAN, Mustafa BAYER, Enes TARAKCI
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: Distraksiyon osteogenezisi, yüksek derecede hasta işbirliği gerektiren, çok aşamalı, uzun süreli bir tedavi yöntemidir. Sadece anatomik yapıları korumakla kalmayıp aynı zamanda yumuşak dokuların da sert dokularla birlikte distraksiyonuna olanak tanıyarak yüz estetiğini de iyileştiren bir tekniktir.

VAKA SUNUMU: Şiddetli mandibular retrognati (alt çenenin geride olması) ve hava yolu darlığı nedeniyle kliniğimize başvuran hastamız, estetik kaygılar ve gece horlaması sorunları da yaşamaktaydı. Ağız içi ve radyografik muayenenin ardından mandibular distraksiyon (çene kemiğini uzatma) tedavisi planlandı. Ameliyata, sağ mandibular vestibül sulkusta (alt çene yanağındaki oluk) yatay bir kesi yapılarak başlandı ve tam kalınlıkta bir flep kaldırıldı. Sağ taraftaki osteotomi hattı (kemik kesme çizgisi) belirlendi ve kemik parçaları bir testere ve osteotom kullanılarak hareketlendirildi. Altı vidayla sabitlenen intraoral bir distraktör (ağız içi uzatma cihazı) yerleştirildi. Aynı işlem sol tarafa da uygulandı. Parçaların hareketini ve distraktörün yönünü doğrulamak için cihaz aktive edildi ve ardından pasif duruma getirildi. Kanama kontrolü sağlandıktan sonra, yaralar primer olarak kapatıldı ve ameliyat tamamlandı.

Hasta, ameliyat sonrası beşinci günde distraktörü aktive etmeye başladı. Sabah 0,5 mm ve akşam 0,5 mm olmak üzere günde toplam 1 mm ilerleme sağlandı. Hasta, 20 gün boyunca distraktörü çevirerek toplamda 20 mm'lik bir ilerleme elde etti ve tedavi tamamlandı. Tedavi sonucunda hastanın hava yolunun genişlediği, yüz asimetrisinin büyük ölçüde düzeldiği ve gece horlaması şikayetlerinin azaldığı tespit edildi.

SONUÇ: Bu vaka, mandibular distraksiyon osteogenezisinin şiddetli mandibular retrognati için oldukça etkili bir tedavi olduğunu ve hem yüz estetiğini hem de solunumla ilgili sorunları başarıyla iyileştirdiğini doğrulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çene Geriliği, Mandibular Distraksiyon, Kraniyofasiyal Deformiteler, Havayolu darlığı

Treatment of Severe Retrognathia with Mandibular Distraction Osteogenesis

Ümit ERTAS, Onur Engin CAN, Mustafa BAYER, Enes TARAKCI
Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: Distraction osteogenesis is a multi-stage, long-term treatment method that requires a high degree of patient cooperation. It is a technique that not only preserves anatomical structures but also improves facial aesthetics by enabling the simultaneous distraction of soft tissues along with hard tissues.
CASE PRESENTATION: A patient with severe mandibular retrognathia and airway constriction presented to our clinic with complaints of aesthetic issues and night snoring. Following an intraoral and radiographic examination, mandibular distraction was planned.

A horizontal incision was made in the right mandibular vestibular sulcus, and a full-thickness flap was elevated. The osteotomy line was determined on the right side, and the bone fragments were mobilized using a saw and an osteotome. An intraoral distractor was fixed with six screws. The same procedure was then performed on the left side. The distractor was activated to confirm the movement of the fragments and the distractor's vector, then made passive. Following bleeding control, the wounds were closed primarily, and the surgery was completed.

The patient began activating the distractor on the fifth day post-surgery. A daily advancement of 1 mm was achieved, with 0.5 mm in the morning and 0.5 mm in the evening. The patient turned the distractor for 20 days, achieving a total advancement of 20 mm, and the treatment was completed. It was determined that the patient's airway had widened, their facial asymmetry had largely improved, and their night snoring complaints had decreased.

RESULT: This case confirms that mandibular distraction osteogenesis is a highly effective treatment for severe mandibular retrognathia, successfully improving both facial aesthetics and breathing-related issues.

Keywords: Retrognathia, Mandibular distraction, Craniofacial deformities, Airway Constriction

EP-072

TME Ankilozuna Bağlı Şiddetli Retrognatinin Mandibular Distraksiyon ile Cerrahi Düzeltilmesi

Ümit ERTAŞ, Sema DUTAR, İbrahim ARSLANTAŞ, Talha YÜRÜK
atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: Mandibular hipoplazi, ortodontik ve cerrahi tedavinin birleşimini gerektiren yaygın bir dentofasiyal deformitedir. Distraksiyon osteogenezi, yüksek düzeyde hasta uyumu gerektiren, çok aşamalı, uzun süreli bir tedavi yöntemidir. Sert dokularla birlikte yumuşak dokuların da eş zamanlı distraksiyonunu sağlayarak sadece anatomik yapıları korumakla kalmayan, aynı zamanda yüz estetiğini de iyileştiren bir tekniktir.

VAKA SUNUMU: 7-8 yaşındayken geçirdiği kabakulak enfeksiyonu sonrası çene ankilozu gelişen ve daha önce TME ankilozu ameliyatı olan 26 yaşındaki erkek hasta, şiddetli mandibular retrognati şikayetiyle başvurdu. Ağız içi ve radyografik muayeneler sonucunda, hastaya mandibular distraksiyon uygulanmasına karar verildi. Genel anestezi altında yapılan ameliyatta, alt çenenin sağ ve sol vestibüler sulkusuna yatay kesilerle ulaşıldı ve mandibular korpus bölgesine osteotomi yapıldı. Ardından sağ ve sol tarafa distraksiyon cihazları yerleştirildi. Ameliyattan 5 gün sonra, günde 1 mm (sabah ve akşam 0.5 mm) olacak şekilde cihazlar aktive edilerek toplam 24 mm'lik bir ilerleme sağlandı.

SONUÇ: Bu vaka, mandibular distraksiyonun, çene ankilozuna yönelik başarısız bir ameliyat sonrası oluşan şiddetli retrognati için etkili bir çözüm olduğunu göstermektedir. Bu prosedürle, uzun süredir devam eden fonksiyonel ve estetik bir sorun, 24 mm'lik önemli bir ilerleme sağlanarak başarıyla düzeltilmiştir. Bu durum, distraksiyon osteogenezinin karmaşık kraniyofasiyal deformiteler için güçlü bir araç olarak ne kadar değerli olduğunu vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çene geriliği, TME ankilozu, Mandibular Distraksiyonu, Kraniyofasiyal deformiteler

Surgical Correction of Severe Retrognathia Caused by TME Ankylosis Using Mandibular Distraction

Ümit ERTAŞ, Sema DUTAR, İbrahim ARSLANTAŞ, Talha YÜRÜK
department of Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: Mandibular hypoplasia is a common dentofacial deformity requiring a combination of orthodontic and surgical treatment. Distraction osteogenesis is a multi-stage, long-term treatment method that requires a high degree of patient cooperation. It is a technique that not only preserves anatomical structures but also improves facial aesthetics by enabling the simultaneous distraction of soft tissues along with hard tissues.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old male patient, who developed jaw ankylosis following a mumps infection at age 7-8, had previously undergone TME ankylosis surgery. He now presented with severe mandibular retrognathia. Based on intraoral and radiographic examination, it was decided to perform mandibular distraction. The patient was taken to the operating room under general anesthesia. Horizontal incisions were made in the right and left mandibular vestibular sulcus, and a full-thickness flap was raised. The mandibular corpus region was accessed on both the right and left sides. Following the osteotomy, mobilization was achieved. Distractors were adapted to the right and left sides. The surgery was completed. On the 5th postoperative day, the distractors were started to be activated. A total of 24 mm of advancement was achieved by turning the device 1 mm daily (0.5 mm in the morning and 0.5 mm in the evening).

RESULT: This case demonstrates that mandibular distraction is an effective solution for severe retrognathia following a failed previous surgery for jaw ankylosis. The procedure successfully achieved a significant 24 mm of advancement, correcting a long-standing functional and aesthetic issue. This highlights the value of distraction osteogenesis as a powerful tool for complex craniofacial deformities.

Keywords: Retrognathia, TME ankylosis, mandibular distraction, craniofacial deformities

EP-073

Bir Maksillofasiyal Travmanın Cerrahi Yönetimi: Mandibula Kırığı Onarımı ve Alveolar Defektin Rekonstrüksiyonu Sonrası İmplant Yerleştirilmesi

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Zeynep SEVİLMİŞ, Enes TARAKÇI
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Maksillofasiyal travmalar, genel vücut travmalarının büyük bir bölümünü oluşturmaktadır. Etiyolojisinde motorlu taşıt kazaları ilk sırada yer almakla birlikte, saldırı, iş, ev, spor kazaları ve düşmeler de diğer nedenler arasındadır. Maksillofasiyal travma sonucunda tek bir kemikte kırık olabileceği gibi, birden fazla yüz kemiğinin birlikte etkilendiği vakalar da görülebilir. Bu vaka sunumunda, bir araç kazası sonucu çoklu maksillofasiyal kırıkları olan bir olgu sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Geçirdiği trafik kazası nedeniyle kliniğimize başvuran 24 yaşında erkek hasta, yapılan radyolojik ve fizik muayenesinde sağ kondil boynunda deplase kırık ve bilateral parçalı-deplase mandibula parasimfiz fraktürü tespit edildi. Hasta genel anestezi altında ameliyata alındı. İntra-oral vestibüler horizontal insizyon ile mandibulada kırık fragmanlara ulaşıldı ve redükte edilerek mini-plak ve mini-vidalarla sabitlendi. Sonrasında, sağ kondil bölgesinde bulunan deplase kondile ulaşmak için preauriküler insizyon uygulandı. Mediale deplase olan kondil başı redükte edilerek iki Kirschner teli ile sabitlendi. Ameliyat başarıyla tamamlandı ve hasta uyandırıldı.

SONUÇ: Bu vaka, açık redüksiyon ve internal fiksasyon yöntemiyle kompleks mandibula ve kondil kırıklarının başarılı bir şekilde cerrahi tedavisini ve bunun sonucunda elde edilen olumlu klinik sonuçları göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Maksillofasiyal Travma, Motorlu Araç Kazası, Kondil Boynu Kırığı, Alveol Kırığı, Alveolar Rekonstrüksiyon, Mandibula Fraktürü

Comprehensive Surgical Management of a Complex Maxillofacial Trauma: A Case of Mandibular Fracture Repair and Alveolar Defect Reconstruction with Implant Placement

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Zeynep SEVİLMİŞ, Enes TARAKÇI
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Maxillofacial traumas constitute a large portion of general body traumas. Motor vehicle accidents take the first place in its etiology, but are among the other causes of assault, work, home, sports accidents and falls. As a result of maxillofacial trauma, there may be a fracture in a single bone, there may be cases where multiple facial bones are affected together. In this case report, a case with multiple maxillofacial fractures as a result of a vehicle accident is presented.

CASE PRESENTATION: A 24-year-old male patient presented to our clinic due to a traffic accident. Upon radiological and physical examination, he was diagnosed with a displaced fracture of the right condylar neck and a bilateral comminuted-displaced parasymphiseal fracture of the mandible. The patient was taken for surgery under general anesthesia, where an intraoral vestibular horizontal incision was made to access and fix the mandibular fracture fragments with mini-plates and mini-screws. Subsequently, a preauricular incision was performed to approach the right condyle, where the medially displaced condylar head was reduced and fixed with two Kirschner wires. The surgery was successfully completed, and the patient was awakened.

RESULT: This case demonstrates the successful surgical management of complex mandibular and condylar fractures through open reduction and internal fixation, resulting in a favorable clinical outcome.

Keywords: Maxillofacial Trauma, Motor Vehicle Accidents, Condylar neck fracture, mandible fracture, alveolar fracture, alveolar reconstruction

EP-074

Genç Bir Hastada Cerrahi Destekli Mandibular Genişletme

Ümit ERTAŞ, Sema ÇOMURLU, Aghasaf GULİYEY
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Mandibular genişletme, mandibulanın genişletilmesi işlemidir. Bu işlem, genellikle ortodontik tedavinin bir parçası olarak çene darlığı ve çapraşıklıkları düzeltmek amacıyla yapılır. Mandibular genişletme için farklı yöntemler kullanılabilir. Cerrahi işlem, mandibulanın kontrollü bir şekilde kesilerek genişletilmesi için bir boşluk oluşturulmasını içerir.

VAKA SUNUMU: 14 yaşında erkek hasta alt çene darlığı, çapraşıklık ve estetik şikayetler sebebiyle kliniğimize başvurdu. Hastanın lateral sefalometri ve postero-anterior radyografisi alınarak sefalometrik analizi ve ameliyat hazırlıkları yapıldı. Hasta genel anestezi altında operasyona alındı. Mandibular vestibüler sulkusa yapılan horizontal insizyona takiben tam kalınlıkta flep kaldırıldı ve mandibula orta hat kesisi yapılarak mandibula iki parçaya ayrıldı. Kanama kontrolü sağlandıktan sonra ameliyat başarıyla tamamlandı. Genişletme apareyi kullanan hasta operasyondan sonra beşinci gün apareyi çevirerek mandibular genişletme yapılmaya başlanmıştır.

SONUÇ: Bu vakada 14 yaşındaki hastanın şiddetli alt çene darlığı ve çapraşıklığı, cerrahi destekli mandibular genişletme (SARME) ile başarıyla tedavi edilmiştir. Mandibulanın orta hattan kesilerek iki parçaya ayrılması, ortodontik apareyin etkinliğini artırmış ve hastanın hem fonksiyonel hem de estetik sorunlarına kalıcı bir çözüm sunmuştur. Bu vaka, SARME'nin genç-ergenlerdeki karmaşık iskeletsel problemler için güvenilir bir yöntem olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Genişletme, Çapraşıklık, İskeletsel Darlık

Surgery Assisted Mandibular Expansion in a Adolescence

Ümit ERTAŞ, Sema ÇOMURLU, Aghasaf GULİYEY

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Mandibular expansion is the process of widening the lower jaw. This procedure is typically performed as part of an orthodontic treatment to correct jaw narrowness, crowding, or bite problems. Different methods can be used for mandibular expansion. The surgical procedure involves making a controlled cut in the jawbone to create a space for expansion.

CASE PRESENTATION: A 14-year-old male patient was admitted to our clinic with complaints of lower jaw narrowness, crowding, and aesthetic concerns. The patient underwent lateral cephalometry and postero-anterior radiography, followed by a cephalometric analysis and preparations for surgery. The patient was taken to the operating room under general anesthesia, where a full-thickness flap was reflected following a horizontal incision in the mandibular vestibular sulcus, and a midline mandibular osteotomy was performed, separating the mandible into two parts. After bleeding was controlled, the patient was awakened. The patient, who uses an expansion appliance, started mandibular expansion by turning the appliance on the fifth day after the operation.

RESULT: A 14-year-old patient with severe mandibular constriction and crowding was successfully treated with Surgically Assisted Rapid Mandibular Expansion (SARME). The mid-symphyseal osteotomy, cutting the mandible into two parts enhanced the effectiveness of the orthodontic appliance and provided a permanent solution to the patient's functional and aesthetic problems. This case demonstrates that SARME is a reliable method for complex skeletal problems in young adolescents.

Keywords: Mandibular Expansion, Crowding, Skeletal Narrowness.

EP-075

Maksiller Sinüs Mukormikozu

Doğukan BULUT, Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Mukormikoz, Mucorales takımına ait fırsatçı filamentöz mantarların neden olduğu, nadir görülen ancak yaşamı tehdit eden, anjiyoinvaziv bir fungal enfeksiyondur.

Enfekte bireylerin büyük çoğunluğunu; kontrolsüz diyabet mellitus, hematolojik maligniteler veya uzun süreli kortikosteroid ve immünsupresif tedavi alan hastalar gibi bağışıklığı baskılanmış kişiler oluşturur.

Enfeksiyonun pulmoner, gastrointestinal, kutanöz, ensefalik ve rinoserebral olmak üzere birkaç klinik formu vardır. Rinoserebral formu en yaygın klinik formudur.

VAKA SUNUMU: Otuz yaşında kadın hasta, son bir aydır şiddeti giderek artan, sol maksilla posteriorda lokalize, künt karakterde ağrı şikayeti ile kliniğimize başvurmuştur. Burun tıkanıklığı, rinore veya burun kanaması gibi nazal semptomları bulunmayan hastanın, sol üst ikinci ve üçüncü molar dişlerinde saptanan derin kavitasyonların ağrıya neden olabileceği düşünülmüştür. Ayrıca geçmişinde diyabet, hipertansiyon, malignite, immünsupresif tedavi veya herhangi bir sistemik hastalık öyküsü yoktu.

Alınan konik ışıklı bilgisayar tomografide, sol maksiller sinüsün kısmen opak olduğu, sinüs kemik tabanında ve lateral duvarında erozyon alanları ile birlikte sinüs içerisinde kemik dansiteleri dikkati çekmiştir. Bu görünüm, maligniteyi taklit eden bir enfeksiyon sürecini düşündürmüştür.

Cerrahi yaklaşım olarak, Caldwell-Luc prosedürü ile sol maksiller sinüse ulaşılmıştır. Sinüs boşluğu; içerisinde yoğun, grimsi-siyah renkte, nekrotik ve fragmanlar halinde doku ile dolu görülmüş olup; bu dokular tamamen debrite edilerek temizlenmiştir. Materyal patolojik inceleme ve kültür için gönderilmiştir.

SONUÇ: Patoloji raporu, septasız hifler ile uyumlu mukormikozu doğruladı. Postoperatif dönemde sistemik amfoterisin B antifungal tedavisi başlandı. Bu olgu, mukormikozun her zaman klasik nazal semptomlarla başvurmayaabileceğini göstermesi açısından önem taşır. Bununla birlikte bütün hastalarda immünsupresyona sebebiyet veren predispozan bir faktör bulunmasının gerekmediğini göstermesi de önemlidir. Erken tanı, radikal cerrahi ve sistemik antifungal tedavi hastalarda sağkalım için esastır.

Anahtar Kelimeler: caldwell-luc, maksiller sinüs, mukormikoz

Maxillary Sinus Mucormycosis

Doğukan BULUT, Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI

Health Sciences University, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Mucormycosis is an aggressive, often fatal fungal infection caused by angioinvasive fungi of the order Mucorales. It predominantly affects immunocompromised individuals, including those with uncontrolled diabetes, hematologic malignancies, or long-term immunosuppressive therapy. The disease manifests in various forms such as pulmonary, gastrointestinal, cutaneous, and encephalic involvement, with the rhinocerebral form being the most common (30-50% of cases).

CASE PRESENTATION: A 30-year-old female presented with a one-month history of progressively severe, dull pain in the left posterior maxilla. The patient, who exhibited no nasal symptoms such as congestion, rhinorrhea, or epistaxis, was found to have deep cavitations in the left maxillary second and third molars, which were considered potential causes of the pain.. Her history was negative for diabetes, hypertension, malignancy, immunosuppressive therapy, or any systemic conditions.

CBCT imaging showed partial opacification of the left maxillary sinus with bony erosion in the sinus floor and lateral wall, along with calcified densities. These findings suggested an infectious process mimicking malignancy.

A Caldwell-Luc procedure was performed to access the maxillary sinus. The sinus was found to be filled with dense, grayish-black, necrotic, fragmented tissue. Complete debridement was carried out, and the specimens were sent for histopathological analysis and microbial culture

RESULT: Histopathology confirmed mucormycosis with characteristic aseptate hyphae. Postoperative systemic amphotericin B was initiated.

This case highlights that mucormycosis can present without classic nasal symptoms or immunosuppression. Furthermore, it demonstrates that not all patients require an underlying immunosuppressive condition to develop the infection. Early diagnosis, radical surgery, and antifungals are essential for survival.

Keywords: caldwell-luc, maxillary sinus, mucormycosis

Maksilla Sol Posteriorda Tutulum Gösteren Mukormikozun İntraoperatif Görüntüsü
Intraoperative Image of Mucormycosis Involving the Left Posterior Maxilla

Maksilla Sol Posteriorda Tutulum Gösteren Mukormikozun Ortopantomografisi
Orthopantomography of Mucormycosis Involving the Left Posterior Maxilla

EP-076

Maksilla Posteriorunda Büyük Boyutlu Sementoblastoma

Nisanur YAGCI, Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI
Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Sementoblastom, ektomezencimal kökenli nadir görülen benign bir odontojenik neoplazmdır. Sement benzeri dokunun proliferasyonu ile karakterizedir. Genellikle posterior mandibulada görülür ve mandibular birinci molar veya ikinci premolar dişin kökleriyle ilişkilidir. Lezyon ortopantomografide, etkilenen dişin kökü ile birleşik ve yoğun radyoopak bir kütle görünümündedir. Klinik olarak ağrı, ekspansiyon ve şişlik görülebilir. Bu vaka raporu, posterior maksillada görülen nadir bir sementoblastom olgusunu ve tedavisini sunmayı amaçlamaktadır.

VAKA SUNUMU: Bilinen sistemik hastalığı bulunmayan 24 yaşında erkek hasta, son bir ayda giderek artan ağrı ve sol maksilla posterior bölgesinde şişlik şikayeti ile kliniğimize başvurmuştur. Alınan ortopantomografide hastanın gömülü sol üst üçüncü molar dişi ile ilişkili olduğu görülen 5x4 cm boyutlarında, iyi sınırlı, yoğun radyoopak lezyon saptanmıştır. Alınan konik ışıklı bilgisayarlı tomografi ile lezyonun bukkal kortikal kemikte ekspansiyona neden olduğu ve maksiller sinüs tabanı ile ilişkili olduğu görüntülenmiştir. Lezyon, gömülü diş ile birlikte rezeke edilmiştir. Lezyon ile bağlantılı olan maksiller sinüs tabanı primer olarak kapatılmıştır. Histopatolojik inceleme, düzensiz sement ve kemik benzeri dokuların varlığını göstermiş ve sementoblastom tanısını doğrulamıştır.

SONUÇ: Sementoblastomlar nadir görülmekle birlikte, tipik klinik ve radyolojik özellikleri ile tanınabilirler. Sementoblastomanın maksilla posterior bölgede görülmesi nadir olmakla birlikte, karakteristik radyolojik bulgular ve klinik semptomlar tanı koymada yol göstericidir. Kesin tedavi, nüksü önlemek için dişle birlikte tam rezeksiyondur. Bu vaka, alışılmadık bir lokalizasyondaki bu lezyonun başarılı yönetimini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: maksilla, sementoblastom, rezeksiyon

Large Cementoblastoma in the Posterior Maxilla

Nisanur YAGCI, Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI
Health Sciences University, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Ankara

OBJECTIVE: Cementoblastoma is a rare benign odontogenic neoplasm of ectomesenchymal origin, characterized by the proliferation of cementum-like tissue. It typically occurs in the posterior mandible and is associated with the roots of the mandibular first molar or second premolar. Radiographically, the lesion appears as a dense radiopaque mass fused to the root of the affected tooth. Clinically, it may present with pain, bony expansion, and swelling.

This case report aims to present a rare case of cementoblastoma in the posterior maxilla and its surgical management.

CASE PRESENTATION: A 24-year-old male patient with no known systemic diseases presented to our clinic with complaints of progressively increasing pain and swelling in the left posterior maxilla over the past month.

An orthopantomogram revealed a well-defined, dense radiopacity measuring 5x4 cm, associated with the patient's impacted left upper third molar. CBCT showed that the lesion caused expansion of the buccal cortical bone and was involved with the floor of the maxillary sinus.

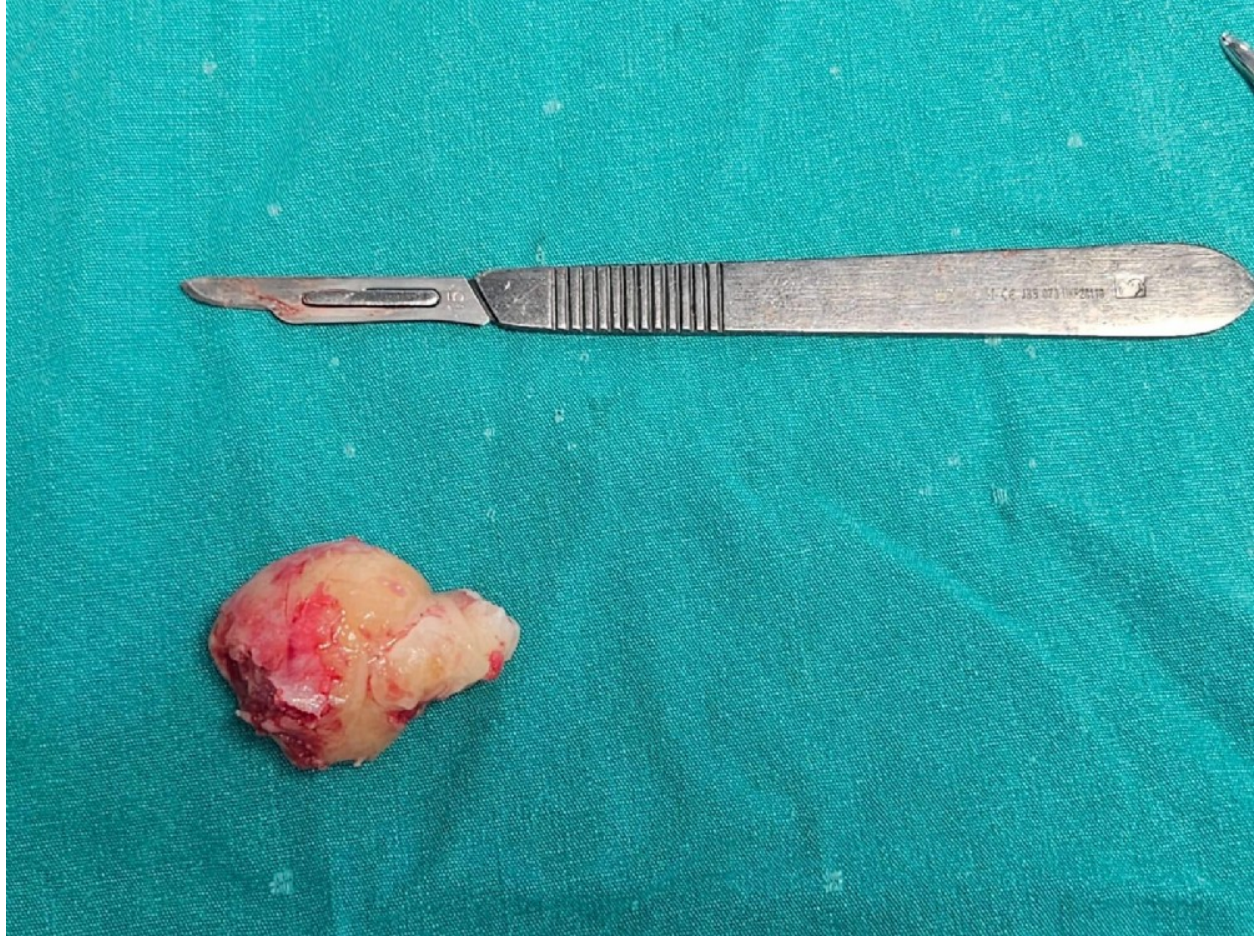
The lesion was resected together with the impacted tooth. The maxillary sinus floor connected to the lesion was closed primarily.

Histopathological examination revealed the presence of irregular cementum and bone-like tissue, confirming the diagnosis of cementoblastoma.

RESULT: Cementoblastomas are rare but identifiable by their distinct clinical and radiographic presentation. Although occurrence in the posterior maxilla is uncommon, characteristic imaging and symptoms aid diagnosis. Definitive treatment requires complete resection with the involved tooth to prevent recurrence. This case demonstrates successful management of a lesion in a rare location.

Keywords: cementoblastoma, maxilla, resection

Maksilla Posteriorda Görülen Sementoblastoma
Cementoblastoma in the Posterior Maxilla

Maksilla Posteriorda Görülen Sementoblastomanın Ortopantomografisi
Panoramic view of cementoblastoma in the posterior maxilla

EP-077

Mandibulada Bone Lid Tekniği ile Odontomaya Cerrahi Yaklaşım

Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI

Sağlık Bilimleri Üniversitesi Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Odontoma, dental dokulardan köken alan benign ve en yaygın görülen odontojenik tümördür.

Komponent ve kompleks olmak üzere iki alt tipi bulunur. Kompleks odontoma, düzensiz mine, dentin ve sement dokularının oluşturduğu bir kitle şeklinde görülürken, komponent odontoma diş benzeri yapılar içerir. Komponent odontomaların büyük kısmı anterior maksillada sürmemiş kanin diş ile birlikte görülürken, kompleks odontomaların %70'i mandibular birinci molar ve ikinci molar diş bölgesinde bulunurlar.

Genellikle asemptomatiktir ve rutin radyografik incelemeler sırasında tesadüfen tespit edilir. Ancak, diş sürme bozuklukları, şişlik ve ağrı gibi semptomlara da neden olabilir.

Bu vaka raporu, mandibula posterior bölgede inferior alveolar sinir komşuluğunda görülen kompleks odontomaya cerrahi yaklaşımı sunmayı amaçlamaktadır.

VAKA SUNUMU: Bilinen sistemik hastalığı bulunmayan 35 yaşındaki kadın hasta, kliniğimize sağ mandibula posterior bölgesinde ağrı ve şişlik şikayetiyle başvurmuştur. Hastadan alınan ortopantomografide sağ alt ikinci premolar dişinin apikalinde sınırları belirlenemeyen radyoopasiteler görülmüştür. Konik ışıklı bilgisayarlı tomografide inferior alveolar sinir etrafında büyüklükleri değişiklik gösteren dört adet odontoma tespit edilmiştir. Lezyonun sınırlarına uygun olacak şekilde, bukkal kemikte dikdörtgen formda bir kemik kapağı oluşturmak için düşük devirli rond frez kullanılmıştır. Belirlenen sınırlardan kemik kesisi yardımıyla kemik kapağı kaldırılmıştır. Inferior alveolar sinir ve mental foramen korunarak odontomalar eksize edilmiştir. Lezyonların tamamen eksize edilmesinin ardından, kemik kapağı anatomik pozisyonuna repoze edilerek orijinal yerine oturtulmuştur. Kapak, herhangi bir greft veya membran uygulaması olmaksızın, stabilitesi doğal kemik adaptasyonu ile sağlanacak şekilde yerleştirilmiştir.

SONUÇ: Odontomaların kesin tedavisinin cerrahi eksizyon olduğu ve bu yöntemin nüks riskinin oldukça düşük bulunduğu gözlemlenmiştir. Cerrahi planlamada, lezyonun boyutu, lokalizasyonu ve komşu anatomik yapılar ile ilişkisinin dikkatle değerlendirilmesi gerekmektedir.

Anahtar Kelimeler: Bone lid, Eksizyon, Inferior Alveolar Sinir, Odontoma

Surgical Approach to Mandibular Odontoma with Bone Lid Technique

Benginur TEKİN, Umit KARACAYLI

Health Sciences University, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Odontoma, the most prevalent odontogenic tumor, is a benign dental tissue-derived lesion. It has two subtypes: compound and complex. While complex odontoma appears as a mass of irregular enamel, dentin, and cementum tissues; compound odontoma contains tooth-like structures.

Compound odontomas are predominantly located in the anterior maxilla, often associated with impacted canines, while approximately 70% of complex odontomas occur in the mandibular first and second molar region.

Although typically asymptomatic and discovered incidentally on radiographs, odontomas may cause eruption disturbances, swelling, or pain.

This case report describes surgical management of a complex odontoma near the inferior alveolar nerve in posterior mandible.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old female patient with no known systemic diseases presented to our clinic with complaints of pain and swelling in the right posterior mandible. An orthopantomograph revealed poorly defined radiopacities apical to the right second premolar. CBCT identified four odontomas of varying sizes surrounding the inferior alveolar nerve.

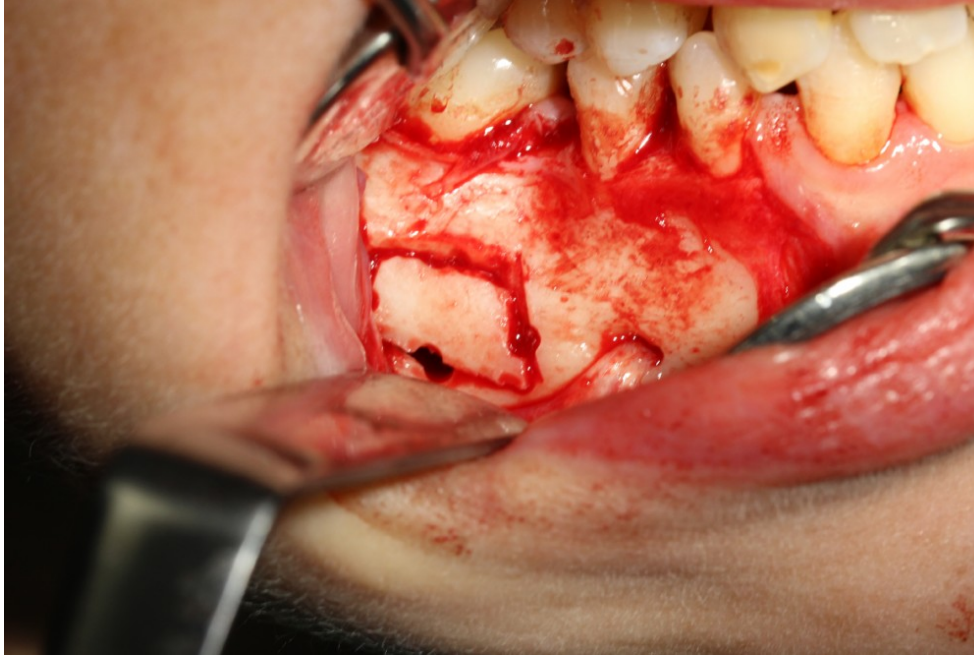
A rectangular bone lid was designed in accordance with the lesion's boundaries using a low-speed round bur. The bone lid was then elevated with a chisel along the defined margins. The odontomas were excised with careful preservation of the inferior alveolar nerve and mental foramen. Following complete removal of the lesions, the bone lid was repositioned into its anatomical site.

No graft or membrane was used, and stability was achieved through natural bone adaptation.

RESULT: Surgical excision is the definitive treatment for odontomas, with a low recurrence risk. Preoperative planning requires careful assessment of lesion size, location, and proximity to critical structures.

Keywords: Bone lid, Excision, Inferior Alveolar Nerve, Odontoma

Bone Lid Tekniği ile Bukkal Kemik Penceresi
Buccal Bone Window Using the Bone Lid Technique

Mandibula Posteriordan Eksize Edilen Odontomalar
Odontomas Excised from the Posterior Mandible

EP-078

Mandibular kemikte kırık ve alveoler sinirde parestezi riskini azaltmak için yapılan geniş sınırlı marsupyalizasyon: olgu sunumu

Ahmet Talha OSMANOĞLU, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Dentigeröz kistler, sürmemiş veya gömülü daimi dişlerin kronları ile ilişkili olup radyografik görüntülemelerde uniloküler, iyi sınırlı radyolusent alanlar olarak görülen, radiküler kistlerden sonra çenelerin en sık odontojenik kistleridir. Dentigeröz kistlerin büyüklüğüne, konumuna ve ilişkili olduğu dişin sürdürülme durumuna göre tedavisi enükleasyon veya marsüpiyalizasyon olarak değişiklik göstermektedir.

VAKA SUNUMU: Sağlıklı 47 yaş- erkek hastada, rutin radyografide yapılan incelemede, sol mandibular retromolar bölgede, gömülü üçüncü molar dişin kronunu çevreleyen ve dişi inferiora deplase eden, uniloküler lezyon tespit edildi. Klinik muayenede herhangi bir bulgu izlenmedi. Dentigeröz kist düşünülen lezyondan biyopsi alınarak marsupiyalizasyonla tedaviye başlandı ve ilgili bölgeye tüp yerleştirildi. Biyopsi sonucunda dentigeröz kist tanısı teyit edilerek marsüpiyalizasyona tüp ile devam edildi. 3. ve 6 ay kontrolünde kist boyutlarının küçüldüğü ve dişin süperiora yer değiştirdiği gözlenmesi üzerine gömülü dişin ekstraksiyonu ve kistin enükleasyonu yapıldı. Hastanın 1 yıllık takibinde nüks gözlenmedi.

SONUÇ: Dentigeröz kistler genellikle semptom göstermeden büyük boyutlara ulaşabilir. Bu nedenle, klinik muayene sırasında radyografik değerlendirmeye dikkat edilmelidir. Yeterli tedavi, iyi hasta uyumu ve düzenli takip sağlandığında dentigeröz kistlerin nüks etme ihtimali düşüktür. Sunulan bu vakada hasta uyumu ve yakın takip ile ilişkili olarak sinir hasarı olmadan başarılı iyileşme sağlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: dentigeröz kist, marsüpiyalizasyon, nüks, kist, mandibular ramus

Wide-Margin Marsupialization Performed to Reduce the Risk of Mandibular Bone Fracture and Alveolar Nerve Paresthesia: A Case Report

Ahmet Talha OSMANOĞLU, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are associated with the crowns of unerupted or impacted permanent teeth and appear on radiographic imaging as unilocular, well-circumscribed radiolucent areas; they are the most common odontogenic cysts of the jaws after radicular cysts. The treatment of dentigerous cysts varies between enucleation and marsupialization depending on the cyst's size, location, and the eruption status of the associated tooth.

CASE PRESENTATION: In a healthy 47-year-old male patient, routine radiographic examination revealed a unilocular lesion in the left mandibular retromolar region, surrounding the crown of an impacted third molar and displacing the tooth inferiorly. Clinical examination was unremarkable. A biopsy was taken from the lesion, which was considered to be a dentigerous cyst, and treatment was initiated with marsupialization, with a tube placed in the area. Histopathological examination confirmed the diagnosis of a dentigerous cyst, and marsupialization with the tube was continued. At the 3- and 6-month follow-ups, a reduction in cyst size and superior repositioning of the tooth were observed, upon which extraction of the impacted tooth and enucleation of the cyst were performed. No recurrence was observed during the patient's 1-year follow-up.

RESULT: Dentigerous cysts can often reach large sizes without causing symptoms. Therefore, careful radiographic evaluation should be performed during clinical examination. With appropriate treatment, good patient compliance, and regular follow-up, the likelihood of recurrence in dentigerous cysts is low. In the present case, successful healing without nerve injury was achieved through patient compliance and close follow-up.

Keywords: dentigerous cyst, marsupialization, recurrence, cyst, mandibular ramus

EP-079

Mandibula Ramusunda Dişle İlişkili Dev Odontomanın Ekstraoral Yaklaşım ve Kemik Kapağı (Bone Lid) Tekniği ile Rezeksiyonu: Olgu Sunumu

Berk AKKOCA, Hüseyin Can TÜKEL

Çukurova üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Odontomalar, çenelerin en sık görülen odontojenik iyi huylu tümörüdür ve sıklıkla gömülü dişle birlikte görülür. Kompaund veya kompleks olarak sınıflandırılır. Yavaş büyümeleri ve agresif olmayan davranışları nedeniyle kompleks odontomalar nadir de olsa büyük boyutlara ulaşır yüz asimetrisine sebep olabilir. Kemik kapağı (bone lid) tekniği, osteoplastik bir kortikal pencerenin oluşturulup lezyon rezeksiyonu sonrası aynı konuma rijit fiksasyonla yerleştirilmesine dayanır. Bu teknik mandibular konturu korumayı ve kemik defektlerinin oluşmasını engellemeyi amaçlar. Bu özet, sağ mandibula ramusunda dişle ilişkili dev bir odontomanın ekstraoral Risdon yaklaşımı ve kemik kapağı tekniği ile yönetimini sunmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı 24 yaşındaki erkek hasta kliniğimize yüzündeki şişlik sebebiyle başvurdu. Alınan panoramik ve cbct sonucunda mandibula ramusta gömülü dişle ilişkili iyi sınırlı diş yapısında radyoopak kitleler görüldü. Hastadan lokal anestezi altında insizyonel kemik biyopsisi yapıldı. Patoloji sonucuyla kompleks odontoma tanısını doğruladı. Genel anestezi altında submandibular yaklaşımla mandibula ramus gövdesi açığa çıkartıldı. Piezo cerrahi teknik ile ramustan kortikal bir pencere kaldırıldı. Çevre kemik sınırlarına dikkat edilerek mandibuladan en blok rezeke edildi. Daha sonra çıkartılan kortikal kapak, plak ve vidalarla fiks edildi. Hemostaz ve irrigasyon sonrası flap primer kapatıldı.

SONUÇ: Ekstraoral Risdon yaklaşımı ile kombine edilen kemik kapağı tekniği, dev ve dişle ilişkili odontomalarda geniş fakat kontrollü bir cerrahi alan sunarken kortikal kemiğin korunmasına ve anatomik rekonstrüksiyona olanak tanır. Kortikal pencerenin anında replasmanı rezidüel defekti azaltabilir, estetik/fonksiyonel sonuçları iyileştirebilir ve ileri rehabilitasyon planlamasını kolaylaştırabilir. Sunulan olgu, posterior mandibulada seçilmiş lezyonlarda yapı koruyucu, güvenilir ve yeniden şekillendirilebilir bir erişim stratejisi olarak kemik kapağı tekniğinin uygulanabilirliğini desteklemektedir.

Anahtar Kelimeler: odontoma, kemik kapağı, submandibular yaklaşım

Resection of a Giant Tooth-Associated Odontoma of the Mandibular Ramus Using an Extraoral Approach and the Bone Lid Technique: Case Report

Berk AKKOCA, Hüseyin Can TÜKEL

Çukurova University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Adana

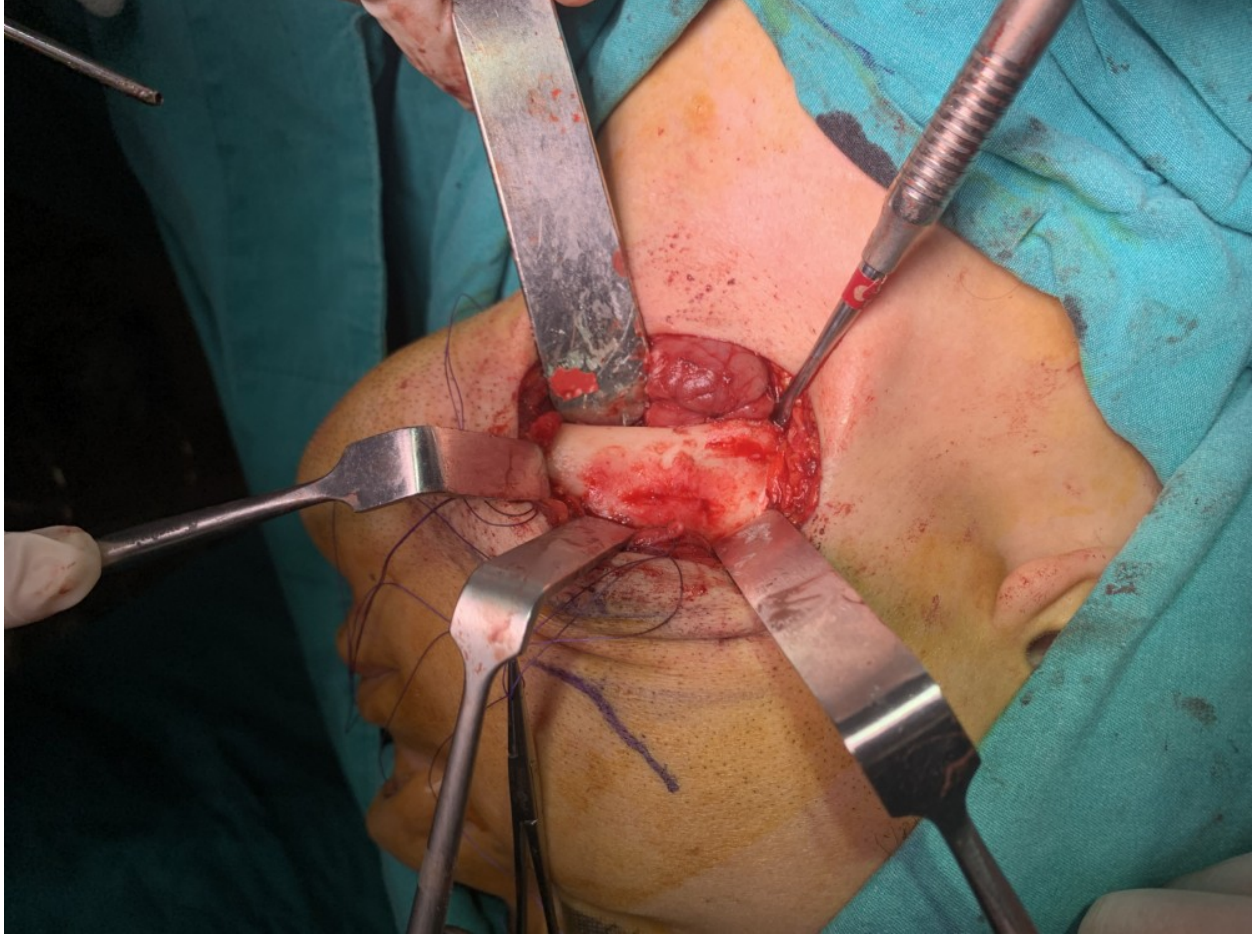
OBJECTIVE: Odontomas are the most common benign odontogenic tumors of the jaws and are frequently associated with impacted teeth. They are classified as compound or complex. Although slow-growing and non-aggressive, complex odontomas may enlarge and cause facial asymmetry. The bone lid technique creates an osteoplastic cortical window that is rigidly repositioned after resection, aiming to preserve the mandibular contour and prevent bone defects. We present a giant tooth-associated odontoma of the right mandibular ramus managed via an extraoral Risdon (submandibular) approach combined with the bone lid technique.

CASE PRESENTATION: A systemically healthy 24-year-old man presented with facial swelling. Panoramic radiography and CBCT showed well-circumscribed, tooth-like radiopaque masses in the mandibular ramus associated with an impacted tooth. An incisional bone biopsy under local anesthesia confirmed a complex odontoma. Under general anesthesia, the ramus was exposed via a submandibular approach. A cortical window was elevated using piezoelectric osteotomy, and the lesion was resected en bloc with careful preservation of surrounding bony margins. The cortical lid was then replaced and rigidly fixed with plates and screws. Hemostasis and irrigation were performed, and the flap was closed primarily.

RESULT: When combined with an extraoral Risdon approach, the bone lid technique provides a wide yet controlled surgical field for giant tooth-associated odontomas, preserves cortical bone, and enables anatomical reconstruction. Immediate replacement of the cortical window may minimize residual defects, improve esthetic and functional outcomes, and facilitate future rehabilitation planning. This case supports the bone lid technique as a tissue-preserving, reliable, and adaptable access strategy for selected posterior mandibular lesions.

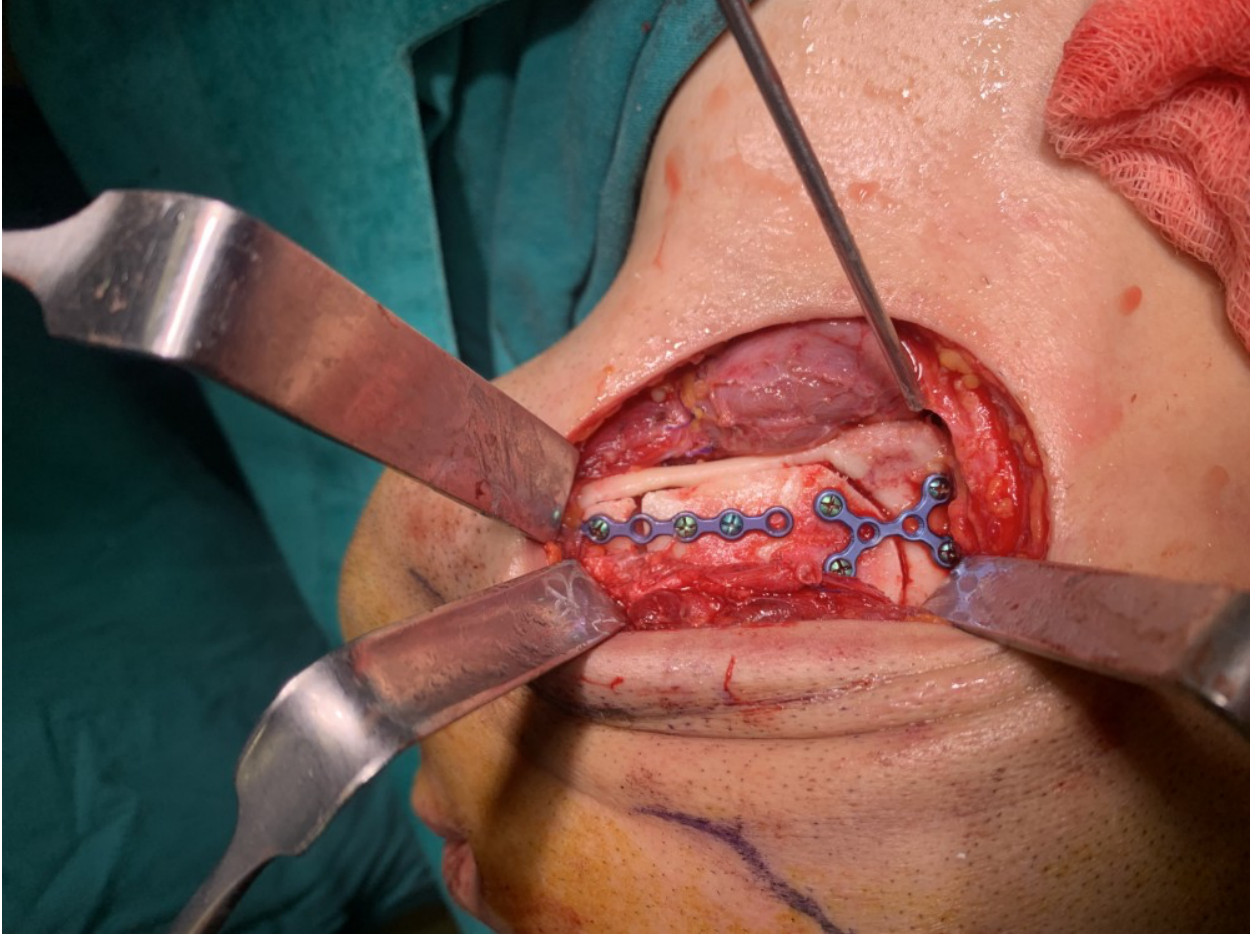
Keywords: odontoma, bone lid, risdon approach

ekstraoral yaklaşım
extraoral approach

submandılar yaklaşımila tümöre ulaşım
Accessing the tumor via the submandibular approach

kemik kapağı tekniği
bone lid technique

kemik kapağının plak ve vidayla sabitlenmesi
fixation of the bone flap with plate and screw

EP-080

**Caldwell-Luc Yöntemi ile Tüm Maksiller Sinüsü Kaplayan Kistik Lezyonun Cerrahi Enükleasyonu:
Olgu Sunumu**

Selin ÖZEN, Özgür DAĞAL, Nur MOLLAOĞLU
Gazi Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Maksiller sinüsün geniş kistik lezyonları, özellikle tüm sinüsü kapladığında estetik, fonksiyonel ve respiratuvar sorunlara neden olabilmektedir. Bu tip lezyonlarda cerrahi tedavinin temel amacı, kistin tamamen uzaklaştırılması ve sinüs fonksiyonlarının korunmasıdır. Caldwell-Luc yöntemi bu kistlerin çıkarılmasında kullanılabilmektedir.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında kadın hasta, sağ maksiller bölgede şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayene ve radyolojik incelemeler sonucunda, tüm maksiller sinüsü dolduran geniş kistik lezyon tespit edildi. İlgili bölgede prognozu kötü olarak değerlendirilen 12, 14, 15 ve 16 numaralı dişler çekildi. Cerrahi işlem sırasında bukkal yaklaşımla Caldwell-Luc yöntemiyle kemik penceresi oluşturuldu. Lezyon sinüs boşluğundan tamamen enükle edildi. Operasyon alanı irrigasyon sonrası rezorbe sütürlerle primer kapatıldı. Postoperatif takiplerde komplikasyon izlenmedi ve iyileşme süreci sorunsuz seyretti.

SONUÇ: Caldwell-Luc yöntemi, maksiller sinüsü tamamen dolduran geniş kistik lezyonların tedavisinde güvenilir ve etkili bir cerrahi yaklaşımdır. Bu olgu, lezyonun eksizyonu sonrası komplikasyonsuz iyileşme sağlandığını ve estetik-fonksiyonel bütünlüğün korunduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Caldwell-Luc, Enükleasyon, Kist,

Surgical Enucleation of a Cystic Lesion Involving the Entire Maxillary Sinus Using the Caldwell-Luc Technique: A Case Report

Selin ÖZEN, Özgür DAĞAL, Nur MOLLAOĞLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Large cystic lesions of the maxillary sinus may lead to esthetic, functional, and respiratory problems, especially when occupying the entire sinus cavity. The primary goal of surgical management is the complete removal of the cyst while preserving sinus integrity and function. Caldwell-Luc technique can be used in the removal of these cysts

CASE PRESENTATION: A 23-year-old female patient presented with swelling in the right maxillary region. Clinical and radiological evaluation revealed a large cystic lesion occupying the entire maxillary sinus. Teeth numbered 12, 14, 15, and 16, which had poor prognosis, were extracted. A bony window was created via a buccal Caldwell-Luc approach, and the cyst was completely enucleated. The surgical site was irrigated and closed primarily with resorbable sutures. No postoperative complications were observed, and the healing process was uneventful.

RESULT: The Caldwell-Luc technique remains a reliable and effective surgical option in the management of large maxillary sinus cysts. This case demonstrates that complete removal of the lesion can be achieved without complications, ensuring successful postoperative healing and preservation of esthetic and functional outcomes.

Keywords: Caldwell-Luc, Cyst, Enucleation

EP-081

Posterior mandibulada yerleşimli radiküler kistin cerrahi enükleasyonu: olgu sunumu

Yardım Can SELÇUK, Serhat KAÇMAZ, Berkay HIZIR
Gazi Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Radiküler kistler, odontojenik kistlerin en yaygın formunu oluşturur ve genellikle devital dişlerin periapikal bölgelerinde kronik inflamatuvar süreçler sonucunda gelişir. Posterior mandibula yerleşimli lezyonlarda, mandibular kanal, mental foramen ve ilgili diş kökleri ile yakın anatomik ilişkiler cerrahi yaklaşımı güçleştirebilir. Bu olguda, posterior mandibulada lokalize radiküler kistin cerrahi enükleasyonu ve postoperatif takip süreci ayrıntılı olarak sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: Hastada, ilgili bölgede uzun süredir devam eden hafif şiddette ağrı ve ara ara tekrarlayan şişlik şikâyetleri mevcuttu. Klinik muayenede, ilgili dişin perküsyona hassas olduğu gözlemlendi. Panoramik radyografide, posterior mandibulada iyi sınırlı, radyolusent, kortikal kemik sınırlarını belirgin şekilde incelten bir lezyon izlendi. Tanısal amaçla yapılan histopatolojik inceleme, radiküler kist tanısını doğruladı.

Cerrahi prosedür, lokal anestezi altında mukoperiostal flebin kaldırılmasıyla başlatıldı. Kist dokusu çevre kemikten küretaj ve dikkatli diseksiyon ile tamamen ayrıldı. Mandibular kanalın seyri korunarak enükleasyon sağlandı. Operasyon sahasında hemostaz sağlanarak primer kapama yapıldı. Postoperatif dönemde hastaya antibiyotik ve analjezik tedavi düzenlendi; takiplerde herhangi bir enfeksiyon, parestezi veya nüks izlenmedi. Altıncı ay kontrolünde panoramik radyografi ile kemik rejenerasyonu saptandı.

SONUÇ: Bu olgu, posterior mandibuladaki radiküler kistlerin cerrahi tedavisinde tam enükleasyonun, anatomik yapıların korunmasının ve histopatolojik doğrulamanın önemini vurgulamakta; doğru tanı ve uygun cerrahi yaklaşımın komplikasyon riskini en aza indirdiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: enükleasyon, histopatolojik tanı, oral ve maksillofasiyal cerrahi, posterior mandibula, radiküler kist,

Surgical enucleation of a radicular cyst located in the posterior mandible: case report

Yardımcı Can SELÇUK, Serhat KAÇMAZ, Berkay HIZIR

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Radicular cysts constitute the most common form of odontogenic cysts and typically develop as a result of chronic inflammatory processes in the periapical region of devital teeth. In lesions located in the posterior mandible, the close anatomical relationships with the mandibular canal, mental foramen, and associated tooth roots can complicate the surgical approach. This case details the surgical enucleation and postoperative follow-up of a radicular cyst located in the posterior mandible.

CASE PRESENTATION: The patient had complaints of long-standing mild pain and intermittent swelling in the affected area. Clinical examination revealed tenderness to percussion in the involved tooth. Panoramic radiography revealed a well-defined, radiolucent lesion in the posterior mandible, markedly thinning the cortical bone borders. Histopathological examination performed for diagnostic purposes confirmed the diagnosis of radicular cyst.

The surgical procedure began with the elevation of the mucoperiosteal flap under local anesthesia. The cyst tissue was completely separated from the surrounding bone by curettage and careful dissection. Enucleation was achieved while preserving the course of the mandibular canal. Primary closure was performed after achieving hemostasis at the surgical site. Postoperatively, the patient received antibiotics and analgesics; no infection, paresthesia, or recurrence was observed during follow-up. At the sixth-month follow-up, panoramic radiography demonstrated bone regeneration.

RESULT: This case highlights the importance of complete enucleation, preservation of anatomical structures, and histopathological confirmation in the surgical treatment of radicular cysts in the posterior mandible. It demonstrates that accurate diagnosis and appropriate surgical approach minimize the risk of complications.

Keywords: enucleation, histopathological diagnosis, oral and maxillofacial surgery, posterior mandible, radicular cyst,

EP-082

Üst Dudakta Polimorföz Adenokarsinom: Lipom Ön Tanısıyla Başvuran Nadir Bir Olgu

Nihat DÜNDAR, Tuncer AKDOĞAN

Çukurova Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Polimorföz adenokarsinom (PAC), minör tükürük bezlerinden köken alan, nadir görülen düşük dereceli malign bir tümördür. En sık sert damak, yumuşak damak ve üst dudak yerleşimlidir. Yavaş büyümesine rağmen lokal invaziv davranış göstermesi nedeniyle tanı ve tedavide dikkatli yaklaşım gerektirir. Ayırıcı tanıda pleomorfik adenom ve adenoid kistik karsinom ön plandadır.

VAKA SUNUMU: 64 yaşında kadın hasta, üst dudakta 1 yıldır var olan, yavaş büyüyen ve ağrısız şişlik nedeniyle başvurdu. Klinik muayenede yaklaşık 1,2 cm çapında mobil kitle izlendi. Lipom ön tanısıyla lokal anestezi altında total eksizyon yapıldı. Patoloji sonucu polimorföz adenokarsinom olarak raporlandı. İmmünohistokimyasal incelemede S100 ve P63 pozitifliği saptandı. Perinöral invazyon izlenmedi. Tümör sınırları oldukça iyi sınırlı olarak değerlendirildi ve lenfovasküler invazyon görülmedi. Cerrahi sonrası hastanın takibinde komplikasyon gelişmedi. Postoperatif patolojide cerrahi sınırlar negatif olarak bildirildi.

SONUÇ: Üst dudak yerleşimli PAC olguları nadir olmakla birlikte, benign lezyonlarla karışabilir. Kesin tanı histopatolojik inceleme ile konur. Tedavide temel yaklaşım negatif cerrahi sınırlarla geniş eksizyondur. Perinöral veya lenfovasküler invazyonun izlenmemesi prognozu olumlu yönde etkileyebilir. Nüks oranlarının yüksekliği nedeniyle uzun dönem klinik ve radyolojik takip gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Polimorföz adenokarsinom, üst dudak, minör tükürük bezi tümörü, manyetik rezonans

Polymorphous Adenocarcinoma of the Upper Lip: A Rare Case Initially Diagnosed as Lipoma

Nihat DÜNDAR, Tuncer AKDOĞAN

Çukurova University Faculty of Dentistry, Department of Maxillofacial Surgery, Adana

OBJECTIVE: Polymorphous adenocarcinoma (PAC) is a rare, low-grade malignant tumor arising from minor salivary glands. It most frequently occurs in the hard palate, soft palate, and upper lip. Despite its slow growth, it demonstrates locally invasive behavior, requiring careful diagnostic and therapeutic management. The main differential diagnoses include pleomorphic adenoma and adenoid cystic carcinoma.

CASE PRESENTATION: A 64-year-old female presented with a painless swelling in the upper lip that had been present for one year and had shown slow growth. Clinical examination revealed a mobile mass measuring approximately 1.2 cm. The lesion was excised under local anesthesia with a preliminary diagnosis of lipoma. Histopathological evaluation reported polymorphous adenocarcinoma. Immunohistochemistry showed positivity for S100 and P63. No perineural invasion was observed. The tumor was well-circumscribed, and no lymphovascular invasion was detected. Postoperative pathology confirmed negative margins.

RESULT: Although rare, PAC of the upper lip can mimic benign lesions. Definitive diagnosis relies on histopathological evaluation. The mainstay of treatment is wide surgical excision with negative margins. The absence of perineural or lymphovascular invasion may indicate a favorable prognosis. Due to its tendency for local recurrence, long-term clinical and radiological follow-up is mandatory.

Keywords: Polymorphous adenocarcinoma, upper lip, minor salivary gland tumor, magnetic resonance imaging

EP-083

Kist Enükleasyonu ile Tedavi Edilen Mandibular Lezyon: Vaka Sunumu

Ahmet KAYA, Hüseyin Can TÜKEL
Çukurova Üniversitesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi, Adana

GİRİŞ: Glandular odontojenik kist (GOC), nadir görülen, gelişimsel kökenli bir odontojenik kisttir. Genellikle anterior mandibulada lokalize olur ve klinik olarak asemptomatik seyredebilir. Radyolojik olarak uniloküler veya multiloküler radyolüsent alan şeklinde izlenebilir. Histopatolojik incelemede glandüler yapılar, mikrokistik alanlar ve muköz hücreler gibi karakteristik bulgularla tanınır. Tanı ve tedavi sürecinde ayırıcı tanıda diğer odontojenik kist ve tümörlerle benzerlik göstermesi nedeniyle dikkatli değerlendirme gerektirir.

VAKA SUNUMU: Fakülte kliniğimize 74 yaşındaki erkek hasta maksilla sol premolar bölgedeki hafif ağrı ve şişlik şikayeti ile başvurmuştur. Hastadan alınan insizyonel biyopsi sonucu mukoepidermoid karsinom gelmiştir. Teyit etmek amaçlı istenen farklı patolojik değerlendirmede hastanın sonucu glandular odontojenik kist gelmiştir. Ardından lokal anestezi altında kist enükleasyonu ve ilgili dişlere kök ucu rezeksiyonu yapıldı. Çıkarılan spesimen tekrardan histopatolojiğe gönderildi ve glandular odontojenik kist doğrulandı. Ardından bakılan OPG görüntülerinde 6. ayda iyileşme olduğu gözlenmiştir. Hasta rutin takibe alındı.

SONUÇ: Glandular odontojenik kist, nadir görülmesine rağmen agresif seyir gösterebilen ve ayırıcı tanıda dikkat gerektiren bir lezyondur. Kesin tanı, histopatolojik inceleme ile konulmalı; cerrahi tedavi planlaması bireysel hasta özelliklerine göre yapılmalıdır. Enükleasyon, uygun vakalarda etkili bir tedavi seçeneği olup, düzenli postoperatif takip ile nüks riski azaltılabilir.

Anahtar Kelimeler: kist, enükleasyon, maksilla

Mandibular Lesion Treated with Cyst Enucleation: A Case Report

Ahmet KAYA, Hüseyin Can TÜKEL

Çukurova University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Adana

OBJECTIVE: Glandular odontogenic cyst (GOC) is a rare developmental odontogenic cyst. It is typically localized in the anterior mandible and may present clinically as asymptomatic. Radiographically, it appears as a unilocular or multilocular radiolucent area. Histopathological examination reveals characteristic features such as glandular structures, microcystic areas, and mucous cells. Due to its resemblance to other odontogenic cysts and tumors, careful evaluation is required during the diagnostic and treatment process.

CASE PRESENTATION: A 74-year-old male patient presented to our faculty clinic with mild pain and swelling in the left maxillary premolar region. An incisional biopsy was performed, and the initial histopathological diagnosis was mucoepidermoid carcinoma. However, a second pathological evaluation requested for confirmation revealed the lesion to be a glandular odontogenic cyst (GOC). Subsequently, cyst enucleation and apical resection of the associated teeth were performed under local anesthesia. The excised specimen was re-evaluated histopathologically, and the diagnosis of GOC was confirmed. Follow-up panoramic radiographs (OPG) at six months demonstrated healing, and the patient was placed under routine follow-up.

RESULT: Although rare, glandular odontogenic cyst (GOC) can exhibit aggressive behavior and requires careful consideration in differential diagnosis. A definitive diagnosis should be established through histopathological examination, and surgical treatment planning must be tailored to the individual patient's characteristics. Enucleation is an effective treatment option in suitable cases, and regular postoperative follow-up is essential to minimize the risk of recurrence.

Keywords: cyst, enucleation, maxilla

Şekil 1
Figure 1

Şekil 2
Figure 2

EP-084

Genç Erkek Hastada Bilateral Mandibuler Travmatik Kemik Kisti: Poster Sunumu

Rosa ADANÇ KIZILKAYA, İlhan KIZILKAYA, Mehmet Emin TOPRAK
Gazi Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Travmatik kemik kisti, nadir görülen, benign, nonepitelyal ve genellikle asemptomatik bir lezyondur. Çoğunlukla hayatın ikinci ve üçüncü dekatında rutin muayeneler sırasında tesadüfen tespit edilir. Etiyolojisi tam olarak bilinmemekle birlikte travma, lokal dolaşım bozukluğu ve intramedüller hematoma rezorpsiyonu olası mekanizmalar arasında sayılmaktadır. Tedavide lezyon kavitesinin cerrahi olarak açılması, küretaj ve kanama stimülasyonu en sık uygulanan yöntemlerdir.

VAKA SUNUMU: Yirmi üç yaşında erkek hasta, rutin muayene amacıyla kliniğimize başvurdu. Hastanın öyküsünde 6 yıl boyunca kick boks sporu yaptığı, son 5 yıldır ise sporu bıraktığı öğrenildi. Yapılan radyolojik incelemede mandibulada bilateral radyolüsent lezyonlar tespit edildi. İlk olarak aspirasyon uygulandı ancak herhangi bir kan gelmedi. Enfekte olduğu belirlenen 36 numaralı diş çekildi ve bu bölgedeki lezyon kürete edildi. Sağ mandibulada ise 47 ve 48 numaralı dişlerin bukkalinden pencere açılarak lezyon kürete edildi. Hastanın 2. ay kontrol panoramik radyografisinde lezyon bölgelerinde kemik iyileşmesinin başladığı izlendi. Altıncı ay kontrolünde ise radyolüsent alanların büyük oranda kemik ile dolduğu gözlemlendi.

SONUÇ: Travmatik kemik kistlerinde cerrahi eksplorasyon, küretaj ve kanama stimülasyonu etkin tedavi yöntemleridir. Bu vaka, genç hastalarda kemik rejenerasyonunun hızlı ve belirgin olduğunu göstermektedir. Düzenli klinik ve radyografik takip, tedavi sürecinin başarısının değerlendirilmesinde kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Travmatik kemik kisti, Basit kemik kisti, Soliter kemik kisti, Mandibula, Küretaj

Bilateral Mandibular Traumatic Bone Cyst in a Young Male: Poster Presentation

Rosa ADANÇ KIZILKAYA, İlhan KIZILKAYA, Mehmet Emin TOPRAK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Traumatic bone cyst is a rare, benign, non-epithelial, and usually asymptomatic lesion. It is most commonly discovered incidentally during routine radiographic examinations, particularly in the second and third decades of life. Although its exact etiology remains unclear, trauma, local circulatory disturbances, and intramedullary hematoma resorption have been suggested as possible mechanisms. The most commonly used treatment methods are surgical opening of the cavity, curettage, and bleeding stimulation.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old male patient presented to our clinic for a routine examination. His medical history revealed that he had practiced kickboxing for six years but had stopped the sport five years prior. Radiological evaluation showed bilateral radiolucent lesions in the mandible. Initial aspiration was performed, but no blood was obtained. The infected tooth #36 was extracted, and the lesion in this region was curetted. On the right mandible, a window was created from the buccal aspect of teeth #47 and #48, and the lesion was curetted. At the two-month follow-up panoramic radiograph, bone healing was observed in the lesion areas. At the six-month follow-up, the radiolucent regions were found to be largely filled with bone.

RESULT: Surgical exploration, curettage, and induction of bleeding are effective treatment methods for traumatic bone cysts. This case demonstrates that bone regeneration in young patients is rapid and pronounced. Regular clinical and radiographic follow-up is crucial for evaluating the success of the treatment process.

Keywords: Traumatic bone cyst, Simple bone cyst, Solitary bone cyst, Mandible, Curettage

EP-085

Maligniteyi Taklit Eden Travmatik Dil Ülseri: Olgu Sunumu

Palin ÇİFTÇİOĞLU¹, Ceren DAYANAN², Batur ORAK³, İLHAN ŞENGÜL⁴

¹Lefke Avrupa Üniversitesi

²Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi

³Yalova Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi

⁴Karaköprü Ağız ve Diş Sağlığı Hastanesi

GİRİŞ: Dilde iki haftadan uzun süren ülserler biyopsi ile değerlendirilmelidir. Travmatik ülserler genellikle keskin diş kenarları veya kronik tahriş nedeniyle gelişir ve etken ortadan kaldırıldığında iyileşebilir. Ancak klinik olarak bunları malign ülserlerden ayırmak her zaman kolay değildir. Bu durumda, lezyonun gerilemesi travmatik ülser olasılığını artırır; ancak biyopsi erken evre maligniteler için altın standarttır.

VAKA SUNUMU: 73 yaşında bir erkek hasta, iki haftadır devam eden yutma güçlüğü, metalik tat ve sol arka dilde ağrı şikayetleriyle başvurdu. Hastanın öyküsünde, son iki yıldır immünoterapi de dahil olmak üzere dört yıllık akciğer kanseri tedavisi gördüğü öğrenildi. Uzun süredir alkol ve sigara kullanan hasta, son dört yıldır bırakmıştı. Muayenede, sol arka dilde düzensiz kenarlı, sertleşmiş, nekrotik tabanlı ve 1 cm derinliğinde 3x2 cm boyutlarında bir ülser tespit edildi. Ağız dışı muayenede şişmiş servikal lenf düğümleri görüldü. Lezyonun 38 numaralı dişin kök kalıntısının keskin kenarından kaynaklandığı düşünüldü. Diş çekildi. Lezyonda ilk hafta içinde belirgin iyileşme gözlemlendi ve üçüncü haftanın sonunda tam iyileşme sağlandı.

SONUÇ: Dilde uzun süredir devam eden ve iyileşmeyen ülserler dikkatlice değerlendirilmelidir. Travmatik faktörler ortadan kaldırıldığında iyileşme gözlenebilse de, malignite olasılığı her zaman akılda tutulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: OSCC, dil, travmatik ülser

Traumatic Ulcer of the Tongue Mimicking Malignancy: A Case Report

Palin ÇİFTÇİOĞLU¹, Ceren DAYANAN², Batur ORAK³, İLHAN ŞENGÜL⁴

¹European University of Lefke

²Van Yüzüncü Yıl University

³Yalova Oral and Dental Health Hospital

⁴Karaköprü Oral and Dental Health Hospital

OBJECTIVE: Ulcers on the tongue that persist for more than two weeks should be evaluated with a biopsy. Traumatic ulcers usually develop due to sharp tooth edges or chronic irritation and may heal when the causative agent is removed. However, clinically, differentiating them from malignant ulcers is not always easy. In this case, the regression of the lesion increases the likelihood of a traumatic ulcer; however, biopsy is the gold standard for early-stage malignancies.

CASE PRESENTATION: A 73-year-old man presented with complaints of difficulty swallowing, a metallic taste, and pain in the left posterior tongue for two weeks. His history revealed a four-year history of lung cancer treatment, including immunotherapy for the last two years. He had been a long-term alcohol and cigarette user, having quit for the last four years. On examination, a 3x2 cm ulcer with irregular margins, an indurated, necrotic base, and a depth of 1 cm was detected on the left posterior tongue. Extraoral examination revealed swollen cervical lymph nodes. The lesion was suspected to be caused by the sharp edge of the root remnant of tooth 38. The tooth was extracted. Significant improvement was observed in the lesion within the first week, and complete healing was observed by the end of the third week.

RESULT: Long-standing and non-healing ulcers on the tongue should be carefully evaluated. Although healing may be observed when traumatic factors are eliminated, the possibility of malignancy should always be kept in mind.

Keywords: OSCC, tongue, traumatic ulcer

Traumatic Ulcer of the Tongue Mimicking Malignancy
Maligniteyi Taklit Eden Travmatik Dil Ülseri

Şekil 1: Lezyonun ilk görünümü. Şekil 2: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından bir hafta sonra lezyonun görünümü. Şekil 3: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından iki hafta sonra lezyonun görünümü. Şekil 4: Etiyolojik factor; 38 numaralı dişin keskin köşesi. Şekil 5: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından üç hafta sonra lezyonun görünümü.

Figure 1: The initial appearance of the lesion. Figure 2: The appearance of the lesion one week after the removal of etiological factor. Figure 3: The appearance of the lesion two week after the removal of etiological factor. Figure 4: Etiological factor; the sharp area of the 38 number tooth. Figure 5: The appearance of the lesion three week after the removal of etiological factor.

Traumatic Ulcer of the Tongue Mimicking Malignancy
Maligniteyi Taklit Eden Travmatik Dil Ülseri

Şekil 1: Lezyonun ilk görünümü. Şekil 2: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından bir hafta sonra lezyonun görünümü. Şekil 3: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından iki hafta sonra lezyonun görünümü. Şekil 4: Etiyolojik faktör; 38 numaralı dişin keskin köşesi. Şekil 5: Etiyolojik faktörün çıkarılmasından üç hafta sonra lezyonun görünümü.

Figure 1: The initial appearance of the lesion. Figure 2: The appearance of the lesion one week after the removal of etiological factor. Figure 3: The appearance of the lesion two week after the removal of etiological factor. Figure 4: Etiological factor; the sharp area of the 38 number tooth. Figure 5: The appearance of the lesion three week after the removal of etiological factor.

EP-086

Dentigeröz kist enüklasyonu sonrası mandibulanın titanyum miniplakla desteklenmesi: vaka raporu

Aydın ÖZKAN, Sara Samur ERGÜVEN, Mahmut Sami YOLAL, Ömer KARA, Ömer BARAK
Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülhane Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Dentigeröz kist inflamatuvar olmayan odontojenik kistlerden en yaygın olarak görülenidir. Tedavisi kist ve kistle ilişkili dişin uzaklaştırılmasıdır. Büyük kistler mandibular patolojik fraktürlere yol açabilmektedir. Miniplak sistemleri kullanılarak rijid fiksasyonun sağlanmasıyla patolojik fraktürler önenebilir.

VAKA SUNUMU: Hastanın yapılan radyografik değerlendirmesinde kist altında kalan rezidüel kemik miktarı 4.2 mm olarak ölçülmüştür ve işlem sonrasında patolojik fraktür riskini önlemek amacıyla titanyum miniplak uygulanmasına karar verilmiştir. İntraoral yaklaşımla 47 nolu dişin çekimi yapılmış ve çekim soketinden kist kavitesine ulaşılmıştır. Kistik dokunun enükleasyonu ve küretajı ile birlikte kistle ilişkili diş uzaklaştırılmıştır ve örnekler histopatolojik incelemeye gönderilmiştir. Enükleasyon sonrası kist kavitesinin anterior ve posteriorunda yer alan sağlam kemik sınırlarına uzanacak şekilde, mandibulanın lateral yüzeyine titanyum miniplak fikse edilmiştir. Altı aylık takip sürecinde klinik ve radyografik olarak bir komplikasyonla karşılaşılmamıştır. Histopatolojik inceleme sonucu dentigeröz kist olarak gelmiştir.

SONUÇ: Titanyum miniplakların profilaktik olarak yerleştirilmesi etkili olmuş ve patolojik mandibula fraktürü önlemiştir. Ameliyat sonrasındaki 6 aylık takip süresi boyunca herhangi bir komplikasyonla karşılaşılmağı olması uygulanan prosedürün başarılı olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: mandibula, miniplak, patolojik fraktür

Supporting the mandible with titanium miniplates after dentigerous cyst enucleation: a case report

Aydın ÖZKAN, Sara Samur ERGÜVEN, Mahmut Sami YOLAL, Ömer KARA, Ömer BARAK
University of Health Sciences, Gülhane Faculty of Dentistry, Department of Oral&Maxillofacial
Surgery, Ankara

OBJECTIVE: The dentigerous cyst is the most common non-inflammatory odontogenic cyst. Treatment consists of removal of the cyst along with the associated tooth. Large cysts may lead to mandibular pathological fractures. By using miniplate systems to achieve rigid fixation, pathological fractures can be prevented.

CASE PRESENTATION: Radiographic and clinical evaluation of the patient revealed that the residual bone beneath the cyst measured 4.2 mm, and it was decided to apply a titanium miniplate to prevent the risk of pathological fracture after the procedure. Using an intraoral approach, tooth number 47 was extracted, and the cyst cavity was accessed through the extraction socket. Enucleation and curettage of the cystic tissue were performed along with the removal of the associated tooth, and the specimens were sent for histopathological examination. Following enucleation, a titanium miniplate was fixed to the lateral surface of the mandible, extending to the intact bony margins anteriorly and posteriorly to the cyst cavity. During the six-month follow-up period, no clinical or radiographic complications were observed. The histopathological examination revealed a dentigerous cyst.

RESULT: The prophylactic placement of titanium miniplates proved effective in preventing pathological mandibular fracture. The absence of any complications during the six-month postoperative follow-up period indicates that the procedure is successful.

Keywords: mandible, miniplate, pathologic fracture

EP-087

**Dentigeröz Kist ile Birlikte Seyreden Odontojenik Keratokistin Dekompresyon ve Sonrasında
Cerrahi Eksizyon ile Tedavisi: Olgu Sunumu**

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Bedia GÜL
Çukurova Üniversitesi Ağız ve Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Odontojenik keratokist (OKC), agresif davranış gösterme eğilimi ve yüksek nüks oranı ile bilinen bir odontojenik kisttir. Geniş lezyonlarda tek seansta enükleasyon, komplikasyon risklerini artırmaktadır. Bu nedenle dekompresyon gibi konservatif tedaviler öncelikle tercih edilmektedir [1,2]. Bu olgu sunumunda dentigeröz kist ile birlikte seyreden bir mandibular OKC'nin dekompresyon ve sonrasında cerrahi eksizyon ile tedavisi sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 15 yaşındaki kadın hasta, asemptomatik seyreden ve tesadüfen fark edilen kist nedeniyle kliniğimize başvurdu. Radyolojik incelemede mandibular sağ posterior bölgede #31(FDI47) dişte kök rezorpsiyonu ve gömülü #32(FDI48) numaralı dişi çevreleyen geniş radyolusent lezyon saptandı. İlk seansta insizyonel biyopsi ve #31(FDI47) dişin çekimi yapıldı. Histopatolojik inceleme inflamatuvar kistik içerik ile uyumlu bulundu. Dekompresyon sonrası lezyon boyutu küçüldü ve uygun aşamada kist dokusu ile birlikte #32(FDI48) diş cerrahi olarak uzaklaştırıldı. Kesin histopatolojik tanıda dentigeröz kist ile birlikte odontojenik keratokist varlığı raporlandı. İki yıllık takipte tam kemik rejenerasyonu izlendi, nörosensoryal defisit gelişmedi.

SONUÇ: Dentigeröz kistlerin odontojenik keratokiste dönüşümü literatürde tanımlanmamıştır. Ancak çalışmalarda, OKC'nin dentigeröz kiste benzer radyolojik görünüm gösterebildiği bildirilmiştir. Bu durum, tanı ve tedavi planlamasında histopatolojik değerlendirmenin önemini vurgulamaktadır.

Olğumuzda ilk insizyonel biyopside dentigeröz kist tanısı konmuş, dekompresyon tedavisini takiben yapılan total enükleasyon sonrasında ise dentigeröz kist ile birlikte OKC varlığı saptanmıştır. Bu bulgu, dentigeröz kist ile OKC'nin birlikteliğini göstermesi açısından dikkat çekicidir. Dekompresyon, geniş odontojenik keratokistlerin tedavisinde güvenli ve etkili bir yöntemdir [3–5]. Bu olguda dentigeröz kist ile birlikte seyreden OKC, dekompresyon sonrası güvenli cerrahi olarak eksize edilmiş, uzun dönem takipte başarılı sonuç elde edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Odontojenik keratokist, dentigeröz kist, dekompresyon, mandibula, cerrahi tedavi

Treatment of an Odontogenic Keratocyst Accompanied by a Dentigerous Cyst with Decompression Followed by Surgical Excision: A Case Report

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Bedia GÜL

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Turkey

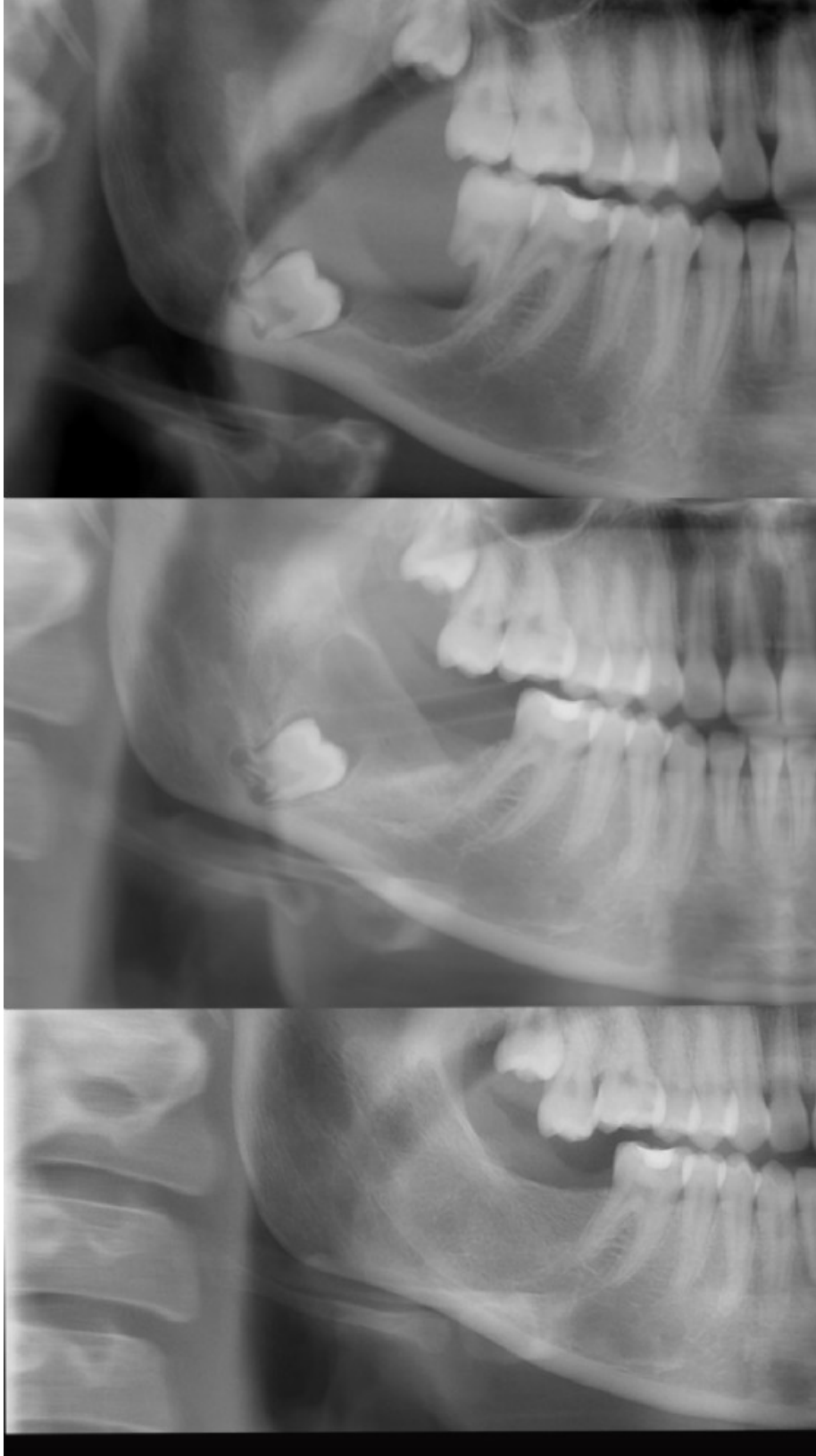
OBJECTIVE: Odontogenic keratocyst (OKC) is an odontogenic cyst known for its aggressive behavior and high recurrence rate. Enucleation of large lesions in a single session may increase the risk of complications. Therefore, conservative treatments such as decompression are primarily preferred. In this case report, we present the treatment of a mandibular OKC accompanied by a dentigerous cyst through decompression followed by surgical excision.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old female patient presented to our clinic with an asymptomatic cyst that was incidentally detected. Radiological examination revealed root resorption of tooth #31(FDI47) and a large radiolucent lesion surrounding tooth #32(FDI48) in the right posterior mandibular region. In the first session, an incisional biopsy and extraction of tooth #31(FDI47) were performed. Histopathological examination was consistent with inflammatory cystic content. Following decompression, the lesion size decreased, and at the appropriate stage, tooth #32(FDI48) along with the cystic tissue was surgically removed. The final histopathological diagnosis revealed the presence of an odontogenic keratocyst associated with a dentigerous cyst. At the two-year follow-up, complete bone regeneration was observed without the development of any neurosensory deficit.

RESULT: Although transformation of dentigerous cysts into odontogenic keratocysts (OKCs) has not been reported, OKCs can mimic dentigerous cysts radiologically, emphasizing the need for histopathological evaluation. In our case, a dentigerous cyst diagnosed by biopsy revealed an associated OKC after decompression and enucleation. This rare coexistence highlights diagnostic challenges. Decompression proved to be a safe and effective approach, enabling complete surgical excision of the lesion and achieving successful long-term clinical outcomes.

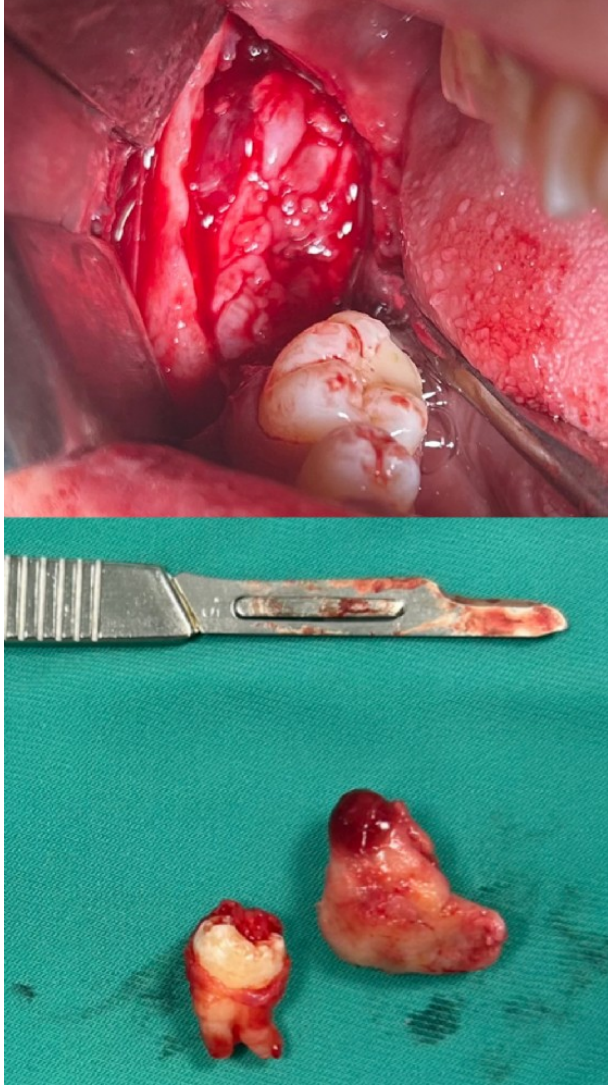
Keywords: Decompression, Dentigerous cyst, Enucleation, Odontogenic keratocyst (OKC)

Şekil 1
Figure 1

Preoperatif, dekompresyon sonrası ve 2 yıllık takip panoramik radyografiler (OPG)
Preoperative, post-decompression, and 2-year follow-up panoramic radiographs (OPG)

şekil 2
figure 2

Cerrahi alan ve çıkarılan patolojik doku
Intraoperative photograph showing the surgical site and excised pathological tissue

EP-088

Mandibula Anterior Bölgede Dentigeröz Kist: Olgu Sunumu

Kaan Anıl AKTAŞ, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Mehmet Sait ŞİMŞEK, Ahmet Faruk DERİN
İnönü Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Malatya, Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kistler, gömülü veya sürmemiş dişlerin kronlarını çevreleyen gelişimsel odontojenik kistlerdir. En sık üçüncü molar ve maksiller kaninlerle ilişkili görülürken, mandibular anterior bölgede daha nadir ortaya çıkar. Klinik olarak asemptomatik olabilmelerine rağmen büyüdüklerinde kemik destrüksiyonu, dişlerde yer değiştirme ve patolojik kırık gibi komplikasyonlara yol açabilir.

VAKA SUNUMU: 45 yaşında kadın hasta, alt ön bölgede ağrı ve şişlik şikâyetiyle başvurdu. Klinik muayenede mandibular anterior dişlerde mobilite görüldü. Panoramik radyografide, gömülü süpernumere dişin kronunu çevreleyen düzgün sınırlı, uniloküler radyolusent alan izlendi. Lezyon enükle edilerek gömülü diş çıkarıldı. Histopatolojik inceleme dentigeröz kist ile uyumlu bulundu.

SONUÇ: Mandibular anterior bölgede görülen dentigeröz kistler nadir olmakla birlikte, erken teşhis ve cerrahi tedavi ile başarılı sonuçlar alınabilmektedir. Klinik ve radyografik bulguların dikkatli değerlendirilmesi, olası komplikasyonların önlenmesi açısından önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, süpernumere gömülü diş, Enükleasyon

Dentigerous Cyst in the Anterior Mandibular Region: A Case Report

Kaan Anıl AKTAŞ, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Mehmet Sait ŞİMŞEK, Ahmet Faruk DERİN
Inonu University, Oral and Maxillofacial Surgery Department, Malatya, Turkey

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are developmental odontogenic cysts that surround the crowns of unerupted or impacted teeth. They are most commonly associated with third molars and maxillary canines, while occurrence in the anterior mandibular region is relatively rare. Although they may be asymptomatic clinically, when enlarged, they can lead to complications such as bone destruction, tooth displacement, and pathological fractures.

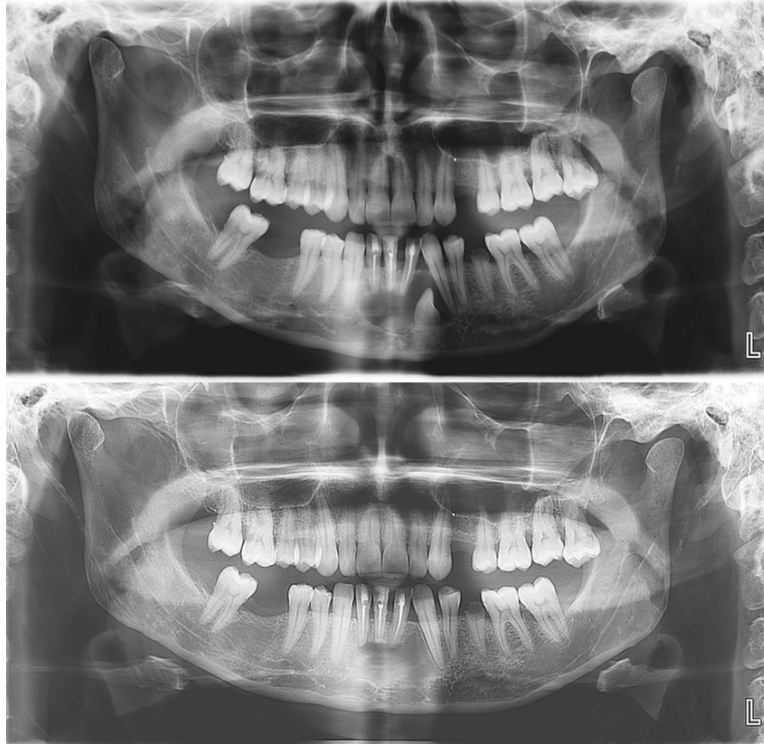
CASE PRESENTATION: A 45-year-old female patient presented with pain and swelling in the anterior mandibular region. Clinical examination revealed mobility of the mandibular anterior teeth. Panoramic radiograph demonstrated a well-defined, unilocular radiolucent area surrounding the crown of an impacted supernumerary tooth. The lesion was enucleated, and the impacted tooth was removed.

RESULT: Although dentigerous cysts in the anterior mandibular region are rare, early diagnosis and surgical treatment can yield successful outcomes. Careful evaluation of clinical and radiographic findings is essential to prevent possible complications.

Keywords: Dentigerous cyst, impacted supernumerary tooth, enucleation

a

a

Ameliyat Öncesi ve Ameliyat Sonrası Panoramik Görüntüler
Preoperative and Postoperative Panoramic Images

b
b

Biyopsi Materyali ve Ameliyat Sırasında Görüntü
Biopsy Material and Intraoperative Imaging

EP-089

Erişkin Hastada Fokal Epiteliyal Hiperplazi (Heck Hastalığı) Tedavisinde Kriyoterapinin Rolü: Bir Olgu Sunumu

Berk BOLAYIRLI¹, Ahmet Berkant ÖZEN¹, Dilek Aynur ÇANKAL¹, Sibel Elif GÜLTEKİN², İpek ATAÇ SEÇEN²

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

²Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Oral Patoloji Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Fokal epiteliyal hiperplazi (FEH), Heck hastalığı olarak da bilinen, insan papilloma virüsü (HPV) tip 13 ve 32'nin neden olduğu nadir, benign ve asemptomatik bir oral mukozal proliferasyondur. Çoğunlukla labial, bukkal ve dil mukozasında görülmekte olup yüzeiden hafif kabarık, mukozayla aynı renkte veya bazen beyazımsı çok sayıda papül şeklinde seyrederek FEH lezyonuna çocuk ve adolesanlarda daha sık, erişkinlerde nadir rastlanmaktadır. Sıklıkla kadın cinsiyeti etkiler. Klinik olarak ağrısızdır ve çoğunlukla estetik kaygı nedeniyle tedavi edilmektedir. Tedavisinde çeşitli seçenekler bulunmaktadır. Bunlar bekle-izle yaklaşımı, cerrahi eksizyon, kriyoterapi, kimyasal koterizasyon, farmakolojik ajanlarla tedavi ve lazer tedavisi şeklinde sıralanabilir. Kriyoterapi işlemi lezyon dokusunda kontrollü dondurma-çözme döngüleri oluşturarak nekroz sağlar ve minimal invaziv, düşük morbiditeli bir tedavi alternatifi sunar. Bu olguda erişkin bir FEH hastasında kriyoterapi uygulaması sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 39 yaşında erkek hasta ağızındaki çok sayıda yumuşak doku lezyonu nedeniyle Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi kliniğine başvurdu. Sistemik rahatsızlığı bulunmayan hastanın intraoral muayenesinde bilateral dudak ve yanak mukozasında yaygın proliferatif mukozal lezyonlar görüldü. Ekstraoral muayenede herhangi bir lezyon izlenmedi. Sağ alt dudak mukozasında mevcut lezyonun eksizyonel biyopsisini takiben yapılan histopatolojik değerlendirme sonucu FEH tanısı alan hastaya, yaygın lezyonların tedavisi için kriyoterapi işlemi planlandı. Tüm lezyonlara 4 seans kriyoterapi uygulandı. Rutin kontrollere çağrılan hastada tedavi uygulanan bölgelerde iyileşme gözlemlendi ve postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon görülmeydi.

SONUÇ: Kriyoterapi, kozmetik veya fonksiyonel sorunlara yol açan lezyonlarda konvansiyonel cerrahiye alternatif olarak tercih edilebilecek, FEH tedavisinde güvenli, etkili ve konforlu bir minimal invaziv tedavi yaklaşımıdır. Bu vaka raporunda, FEH tedavisinde kriyoterapinin başarılı sonuçları sunulmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Heck Hastalığı, Kriyocerrahi, Minimal İnvaziv Tedavi

The Role of Cryotherapy in the Management of Focal Epithelial Hyperplasia (Heck's Disease) in an Adult Patient: A Case Report

Berk BOLAYIRLI¹, Ahmet Berkant ÖZEN¹, Dilek Aynur ÇANKAL¹, Sibel Elif GÜLTEKİN², İpek ATAŞ SEÇEN²

¹Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

²Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral Pathology, Ankara

OBJECTIVE: Focal epithelial hyperplasia (FEH), or Heck's disease, is a rare, benign, asymptomatic oral mucosal proliferation associated with human papillomavirus types 13,32. It primarily affects the labial, buccal, and lingual mucosa, presenting as multiple, slightly elevated, sessile papules that are usually the same color as the surrounding mucosa or occasionally whitish. FEH is more common in children and adolescents, rarely seen in adults, and more common in women. Lesions are generally painless, and patients often seek treatment due to aesthetic concerns. Several management options are available, including wait-and-watch approach, surgical excision, cryotherapy, chemical cauterization, pharmacologic therapy, and laser treatment. Cryotherapy induces controlled freeze-thaw cycles in the lesion and provides a minimally invasive, low-morbidity treatment option. In this case, we present an adult FEH patient treated successfully with cryotherapy.

CASE PRESENTATION: A 39-year-old male patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery with multiple soft tissue lesions in the oral cavity. Intraoral examination revealed widespread proliferative mucosal lesions on the bilateral lips and buccal mucosa. Following excisional biopsy of the lesion on the right lower lip mucosa, histopathological evaluation confirmed the diagnosis of FEH. Cryotherapy was planned to treat the widespread lesions. All lesions were treated over four sessions. During routine follow-up, satisfactory healing was observed at the cryotherapy sites; no postoperative complications were noted.

RESULT: Cryotherapy is a safe, effective, well-tolerated minimally invasive treatment for FEH, and alternative to conventional surgical excision, particularly for lesions causing esthetic or functional concerns. This case report presents the successful results of cryotherapy in FEH therapy.

Keywords: Heck's Disease, Cryosurgery, Minimally Invasive Treatment

EP-090

Sol Mandibuler Posterior Bölgede Ekspansif Fibro-Osseöz Lezyon: Klinik ve Cerrahi Yaklaşım

Mehmet Altay SEVİMAY, Müjde GÜRSU

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Fibröz displazi, normal kemik dokusunun yerini hücrel fibroz stroma içerisinde düzensiz trabeküler yapılar halinde immatür kemik dokusunun aldığı, nadir görülen benign fibro-osseöz patolojidir. Klinik olarak çoğunlukla asemptomatik seyretmekle birlikte ekspansiyon, ağrı, fonksiyonel kısıtlılık ve estetik deformitelere neden olabilmektedir. Lezyon en sık çene kemiklerinde, özellikle mandibulada görülmektedir.

VAKA SUNUMU: 40 yaşında kadın hasta, sol mandibuler posterior bölgede yaklaşık iki yıldır giderek artan şişlik ile birlikte ağız kapatma güçlüğü ve ısırma fonksiyonunda bozulma şikâyetleri ile kliniğimize başvurdu. Anamnezinde herhangi bir sistemik hastalık öyküsü bulunmamaktaydı. Klinik muayenede ekstraoral ekspansiyon izlenmezken, intraoral değerlendirmede sol mandibuler posterior bölgede belirgin kemik ekspansiyonu gözlemlendi. İlgili ekspansiyonun üzerini örten mukozanın normal görünümde olduğu, patolojik değişiklik ya da ülseratif lezyon bulunmadığı dikkati çekti. Radyolojik incelemede, düzensiz sınırlı radyopak kemik alanları ve mandibuler molar dişlerin yer değiştirdiği görüldü. Alınan insizyonel biyopsi sonucunda lezyonun fibro-osseöz patoloji ile uyumlu olduğu raporlandı.

Cerrahi tedavi kapsamında, oklüzyonu bozan mandibuler molar dişler eksize edildi. Ardından ekspansif kemik dokuları kademeli olarak uzaklaştırılarak ilgili bölgede kontur düzenlemesi yapıldı. Operasyon sırasında maksiller ve mandibuler dişler arasındaki oklüzal ilişkinin yeniden sağlanmasına ve hastanın ağız kapatma güçlüğüne giderilmesine özen gösterildi. Eksize edilen dokuların patolojik incelemesi sonucunda kesin tanı fibröz displazi olarak doğrulandı. Postoperatif dönemde hasta düzenli aralıklarla takip edildi ve bir yıllık kontrolde nüks ya da benzer klinik bulguya rastlanmadı.

SONUÇ: Fibro-osseöz lezyonlar ekspansiyon ve fonksiyonel bozukluklara yol açabilmektedir. Kesin tanının konulabilmesi için radyolojik, histopatolojik ve klinik bulguların birlikte değerlendirilmesi gereklidir. Gerçekleştirilen cerrahi eksizyon ve kontur düzenlemesi, hem fonksiyonel rehabilitasyonun sağlanması hem de estetik açıdan tatmin edici sonuçlar elde edilmesine olanak tanımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Fibröz Displazi, Mandibula, Fibro-Osseöz Lezyon

Expansive Fibro-Osseous Lesion in the Left Mandibular Posterior Region: Clinical and Surgical Management

Mehmet Altay SEVİMAY, Müjde GÜRSU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University Faculty of Dentistry, Ankara, Türkiye

OBJECTIVE: Fibrous dysplasia is a rare benign fibro-osseous pathology in which normal bone is replaced by immature trabecular structures of woven bone within a cellular fibrous stroma. Although often asymptomatic, it may lead to expansion, pain, functional impairment, and esthetic deformities. The lesion most frequently occurs in the jaw bones, particularly the mandible.

CASE PRESENTATION: A 40-year-old female presented with a two-year history of progressive swelling in the left mandibular posterior region, accompanied by difficulty in mouth closure and impaired masticatory function. The patient's medical history was unremarkable. Clinical examination revealed no extraoral expansion, whereas intraoral inspection demonstrated a distinct bony enlargement. The overlying mucosa appeared normal, with no pathological changes or ulcerative lesions. Radiographic evaluation showed irregularly bordered radiopaque areas with displacement of mandibular molars. An incisional biopsy indicated a fibro-osseous pathology.

Surgical management involved extraction of the mandibular molars interfering with occlusion, followed by stepwise removal of expansile bony tissue and contouring of the region. During the procedure, particular attention was paid to restoring the occlusal relationship between maxillary and mandibular teeth and resolving mouth closure difficulty. The excised specimens were submitted for pathological evaluation, which confirmed the definitive diagnosis of fibrous dysplasia. Postoperatively, the patient was monitored at regular intervals, and no recurrence or similar findings were observed at the one-year follow-up.

RESULT: Fibro-osseous lesions may cause significant expansion and functional disturbances. Accurate diagnosis requires combined radiological, histopathological, and clinical assessment. Surgical excision with contouring can provide satisfactory outcomes in both functional rehabilitation and esthetic improvement.

Keywords: Fibrous Dysplasia, Mandible, Fibro-Osseous Lesion

EP-091

**Intravenöz Bifosfonat Kullanımına Bağlı İmplant Çevresinde Gelişen Mandibular Osteonekroz:
Olgu Sunumu**

Semih TÜRE, Nur Efşan AYDIN, Müjde GÜRSU, Mehmet Altay SEVİMAY, Sedat ÇETİNER
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Çene osteonekrozu, bifosfonat tedavisi gören hastalarda gelişebilen ciddi bir komplikasyondur. İlacın intravenöz uygulanması riski artırmaktadır. Malign hastalıkların kemik metastazı tedavisinde kullanılan bifosfonatlar, iskeletle ilişkili yıkımı azaltmayı hedeflerken, uzun süreli kullanım mandibulada osteonekroz riskini yükseltmektedir. Mandibulanın daha kortikal yapısı ve sınırlı damarlanması, bu bölgenin maksillaya kıyasla daha sık etkilenmesini açıklamaktadır.

VAKA SUNUMU: 69 yaşında erkek hasta, sol mandibula posterior bölgede ağrı, akıntı ve kötü koku şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Ağız içi klinik muayenede ilgili bölgedeki iki adet implant çevresinde enfeksiyon ve püy akışı izlendi. Radyolojik değerlendirmede ise implant çevresinde mandibular trabeküler kemik yapısında değişiklikler ve düzensiz sınırlı kemik alanları gözlendi. İlk aşamada medikal tedaviye başlandı; antibiyotik, ağız içi gargara ve oral hijyen desteği sağlandı. Gerekli konsültasyonların ardından cerrahi müdahale gerçekleştirildi. İmplantların eksizyonu yapıldı, enfekte dokular kürete edildi ve bölgeye PRF uygulaması yapıldı. Hasta haftalık kontroller ile takip edildi.

Postoperatif ikinci ayda, bölgede enfeksiyon varlığı ile birlikte ilerlemiş nekrotik ve ekspozе kemik alanları gözlendi; bu bulgular nüks olarak değerlendirildi. Enfeksiyonun kontrolü için yeniden medikal tedaviye başlandı ve oral hijyen tekrar optimize edildi. Ardından ikinci cerrahi operasyonda ilgili bölgede sekestrektomi yapıldı ve yeniden PRF uygulandı. Altıncı ve on ikinci ay kontrollerinde yumuşak doku devamlılığının korunduğu, ekspozе kemik alanlarının bulunmadığı ve nekrozun tekrarlamadığı izlendi. Hasta halen düzenli kontrollerle takip edilmekte olup nüks gelişimi gözlenmemiştir.

SONUÇ: Bifosfonat ilişkili çene osteonekrozu, özellikle intravenöz tedavi alan onkoloji hastalarında yaşam kalitesini olumsuz etkileyen bir komplikasyondur. Medikal yaklaşımlar semptom kontrolünde etkili olsa da ileri olgularda cerrahi tedavi gerekebilir. Erken tanı, multidisipliner yaklaşım ve uzun dönem takip başarılı prognoz için kritiktir.

Anahtar Kelimeler: Bifosfonat, osteonekroz, dental implant, mandibula

Mandibular Osteonecrosis Around Dental Implants Associated with Intravenous Bisphosphonate Therapy: A Case Report

Semih TÜRE, Nur Efsan AYDIN, Müjde GÜRSU, Mehmet Altay SEVİMAY, Sedat ÇETİNER
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University Faculty of Dentistry, Ankara, Türkiye

OBJECTIVE: Bisphosphonate-related osteonecrosis of the jaw (BRONJ) is a serious complication in patients receiving bisphosphonate therapy, with intravenous use further increasing the risk. Bisphosphonates are widely prescribed for malignant bone metastases to reduce skeletal events; however, long-term therapy predisposes to osteonecrosis, particularly in the mandible due to its dense cortical structure and limited vascularity.

CASE PRESENTATION: A 69-year-old male patient presented with complaints of pain, discharge, malodor in the left posterior mandible. Intraoral examination revealed infection and purulent discharge around two implants in the affected region. Radiographic evaluation showed trabecular alterations and irregular bone defects adjacent to the implants. Initial management included medical therapy with systemic antibiotics, antiseptic mouth rinses, and optimization of oral hygiene. Following appropriate consultations, surgical intervention was performed, involving implant removal, curettage of infected tissues, and platelet-rich fibrin (PRF) application. The patient was followed with weekly visits. At two months postoperatively, recurrence with infection, necrotic and exposed bone was observed. Medical therapy with long-term antibiotics and hygiene reinforcement was initiated. Once infection control was achieved, a second surgery with sequestrectomy and repeat PRF application was performed. At 6- and 12-month follow-ups, soft tissue continuity was maintained, no exposed bone was observed, and no further recurrence occurred. The patient continues to be monitored under regular follow-up without complications.

RESULT: BRONJ is a challenging complication that significantly affects quality of life in oncology patients receiving intravenous bisphosphonates. Medical management may relieve symptoms, but surgery is often required in advanced cases. Early diagnosis, combined approaches, and long-term follow-up are essential for favorable outcomes.

Keywords: Bisphosphonate, osteonecrosis, dental implant, mandible

EP-092

Maksillanın Büyük Radiküler Kisti: Olgu Sunumu

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Kübra YILDIZ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Maksillofasiyal bölgede çeşitli kistik ve neoplastik lezyonlar görülebilir. En yaygınlarından biri olan radiküler kistler, enfekte ve nekrotik pulpalı dişlerle ilişkilidir. Radiküler kistlerin çoğu yavaş gelişir ve çok büyük olmaz. Akut inflamatuvar alevlenme olmadıkça hastalar ağrı hissetmez ve lezyonlar genellikle sadece rutin radyografik inceleme sırasında tespit edilir. Kist büyürse, şişlik, hafif hassasiyet, diş hareketliliği ve yer değiştirme gibi semptomlar gözlenebilir.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize 35 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı erkek hasta damağın orta hattını geçen palatinal bölgede şişlik sebebiyle başvurdu. Yapılan klinik, radyolojik muayeneler ve aspiratın değerlendirilmesi sonucunda sağ maksiller tuberden 22 numaralı dişe uzanan diş kökleriyle ilişkili radyolusent lezyon tespit edildi. Pulpa testi sonuçlarına göre, ilgili dişler için endodontik tedaviye gerek duyulmadı. Genel anestezi altında kist enükle edildi ve histopatolojik inceleme sonucu radiküler kist tanısı doğrulandı. Takip sürecinde komplikasyon izlenmedi.

SONUÇ: Radiküler kistler genellikle asemptomatik olup teşhis etmek için düzenli radyolojik muayeneler kullanılır. Radyolojik benzerliği nedeniyle diğer odontojenik kist ve tümörlerden ayırt edilmesi için histopatolojik inceleme önemlidir. Büyük lezyonlarda ileri görüntüleme gerekebilir. Radiküler kistler, enükleasyon, marsupializasyon veya dekompresyon gibi cerrahi olarak veya lezyon küçük olduğunda geleneksel olarak cerrahi olmayan şekilde kök kanal tedavisi ile tedavi edilebilir.

Anahtar Kelimeler: büyük, enükleasyon, radiküler kist

Large Radicular Cyst Of The Maxilla: Case Report

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Kübra YILDIZ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: The maxillofacial region is prone to various cystic and neoplastic lesions. One of the most common is the radicular cyst, associated with infected and necrotic pulp tissues. Most radicular cysts develop slowly and do not become very large. Patients do not experience pain unless acute inflammatory exacerbation is present and the lesions are often detected only during routine radiographic examination. If the cyst does become large, symptoms including swelling, mild sensitivity, tooth mobility and displacement may be observed.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old systemically healthy male patient was admitted to our clinic with a swelling in the palatal region past the midline of the palate. Clinical and radiological examinations and evaluation of the aspirate revealed a radiolucent lesion associated with the tooth roots extending from the right maxillary tuber to tooth number 22. Based on pulpal vitality tests, endodontic treatment was deemed unnecessary for the adjacent teeth. The cyst was enucleated under general anesthesia, and histopathological examination confirmed the diagnosis of a radicular cyst. No complications were observed during follow-up.

RESULT: Radicular cysts are usually asymptomatic, regular radiologic examinations are used to diagnose them. Due to their radiographic similarity to other odontogenic cysts and tumors, histopathological evaluation is often necessary for differential diagnosis. Advanced imaging may be required for large lesions. Radicular cysts can be treated surgically, such as enucleation, marsupialization, or decompression, or conventionally nonsurgically with root canal therapy when the lesion is small.

Keywords: enucleation, large, radicular cyst

EP-093

Rezidüel Kistle İlişkili Retrograd Peri-implantitis

Kübra YILDIZ¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Endodontik veya periodontal kökenli kronik enfeksiyonlu granülasyon dokuları, nispeten yüksek oranda epitel dokusu içerir ve bu doku, iltihap varlığında çoğalabilir ardından kist oluşumu olabilir. Gerçek kistler kendi kendini idame ettiren olarak kabul edilir ve bu nedenle, etken dişin çekilmesinden sonra da varlığını devam ettirebilir, bu da çenenin dişsiz bölgesinde rezidüel kistlerin oluşmasına yol açar. Rezidüel kistler genellikle yavaş büyüme, progresif, ağrısız genişleme gösterir ve diş çekiminden uzun süre sonra fark edildiğinde veya enfekte olduğunda klinik olarak ortaya çıkar. Rezidüel kistler yaşlılarda ağız içi şişliğin yaygın bir nedenidir.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize başvuran 61 yaşında erkek hastada yapılan klinik ve radyolojik muayenede, maksiller anterior bölgede ekspansiyona neden olan radyolusent bir lezyon ile birlikte implant tespit edildi. Klinik bulgulara dayanarak rezidüel kist ön tanısı konuldu. Lezyon genel anestezi altında kist enükle edildi. Eksizyonel biyopsi spesimeninin histopatolojik incelemesinde rezidüel kist ön tanısı doğrulandı. Postop. dönemde herhangi bir sorun gözlenmedi.

SONUÇ: Enfekte bölgelere dental implant yerleştirilmesi tavsiye edilmez ve implant yerleştirme için seçilen bölgeleri çevreleyen kemik dokularının sağlık durumu kritik bir şekilde değerlendirilmelidir. Erken tanı ve uygun müdahale ile implant korunabilir. Şiddetli vakalarda implant eksplantasyonu gerekebilir.

Anahtar Kelimeler: dental implant, peri-implantitis, rezidüel kist

Retrograde Peri-Implantitis Associated With Residual Cyst

Kübra YILDIZ¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Granulatory tissues in chronic infection of endodontic or periodontal origin contain a relatively high proportion of epithelial tissue, which can proliferate in the presence of inflammation, with subsequent formation of cysts. On formation, true cysts are considered self-sustaining and therefore can persist after extraction of the causative tooth, leading to the establishment of residual cysts in the edentulous area of the jaw. Residual cysts commonly have slow growth and progressive and painless expansion, which appears clinically long after tooth extraction when becoming conspicuous or infected. Residual cysts are a common cause of intraoral swelling in the elderly.

CASE PRESENTATION: In the clinical and radiological examination of a 61-year-old male patient admitted to our clinic, a radiolucent lesion causing expansion in the anterior maxillary region and an implant were detected. A preliminary diagnosis of residual cyst was made based on clinical findings. The cyst was enucleated under general anaesthesia. Histopathological examination of the excisional biopsy specimen confirmed the preliminary diagnosis of residual cyst. No problems were observed in the postoperative period.

RESULT: Placement of dental implants in infected sites is not advisable and the health status of the osseous tissues surrounding the selected sites for implant placement must be critically evaluated. With early diagnosis and appropriate intervention, the implant can be preserved. In severe cases, implant explantation may be necessary.

Keywords: dental implant, peri-implantitis, residual cyst

EP-095

Maksiller Sinüs Tabanına Uzanım Gösteren Radiküler Kistin Enükleasyonu ve İlgili Dişlerin Apikal Rezeksiyon ile Tedavisi: Olgu Sunumu

İlkin HÜSEYNOV, Cihat ÇETİN, Elçin BEDELOĞLU
İstanbul Aydın Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene cerrahisi, İstanbul, Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kistler, çenelerde en sık rastlanan odontojenik kistler olup tüm çene kistlerinin %52-68'ini oluşturur. Devital dişlerin apeksinde gelişen kronik periapikal inflamasyon sonucu ortaya çıkan bu lezyonlar tedavi edilmediğinde komşu anatomik yapılara yayılabilir. Maksiller posterior bölgede görülen kistler, sinüs tabanını eleve ederek veya perforasyona neden olarak sinüs kavitesine uzanabilir. Bu durum özel tanısal değerlendirme ve cerrahi tedavi yaklaşımlarının uygulanmasını zorunlu kılar. Özellikle sinüs tutulumlu olgularda kistin enükleasyonu ile birlikte apikal rezeksiyonun uygulanması başarılı sonuçlar elde edilmesini sağlar.

VAKA SUNUMU: 40 yaşında erkek hasta, sağ üst posterior bölgede vestibüler dolgunluk ve palpasyon şikayetiyle başvurdu. Panoramik radyografide premolar ve molar diş apekslerini kapsayan radyolüsent bir lezyon saptandı. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinde lezyonun sinüs ön duvarına invaze olup perforasyon oluşturduğu belirlendi. Operasyondan bir gün önce ilgili dişlere kanal tedavisi uygulandı. Cerrahi işlem genel anestezi altında gerçekleştirildi. Sulküler insizyon ile trapezoidal flep kaldırıldı ve kist kapsülü dikkatlice enükle edildi. İlgili dişlere apikal rezeksiyon yapılarak mineral trioksit agregat (MTA) ile retrograd dolgu uygulandı. Sinüs perforasyonu kollajen membran ve pinlerle onarıldı, kavite trombositten zengin fibrin (TZF) ve bukkal yağ dokusu ile desteklendi. Flep 5-0 monofilament sütür ile gerilimsiz olarak kapatıldı.

SONUÇ: Maksiller sinüsü içeren radiküler kistlerde, enükleasyon ve apikal rezeksiyonun kombinasyonu etkili bir tedavi yöntemidir. Sinüs membranının korunması komplikasyon riskini azaltmış, ilgili dişlerin ağızda tutulması ile de fonksiyonel ve estetik açıdan hastaya katkı sağlanmıştır. Olgumuzun 12 aylık takibinde nüks veya herhangi bir komplikasyon gözlenmemiştir.

Anahtar Kelimeler: Apikal rezeksiyon, Enükleasyon, Mineral Trioksit Agregat (MTA), Maksiller sinüs, Radiküler kist

Enucleation of a Radicular Cyst Extending to the Maxillary Sinus Floor and Treatment with Apical Resection of the Related Teeth: A Case Report

İlkin HÜSEYNOV, Cihat ÇETİN, Elçin BEDELOĞLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul Aydin University, Istanbul Turkey

OBJECTIVE: Radicular cyst is the most common odontogenic cysts, accounting for 52-68% of all jaw cysts. It develops as a result of chronic periapical inflammation at the apex of devitalized teeth and spreads to adjacent anatomical structures without treatment. Cysts in the posterior maxillary region may extend into sinus cavity and may cause perforation. This situation necessitates special diagnostic evaluation and surgical treatment. Especially in cases of sinus involvement, the combined application of enucleation and apical resection ensures success.

CASE PRESENTATION: A 40-year-old male patient presented with complaints of vestibular fullness and palpation sensitivity in the right upper premolar-molar region. Radiolucent lesion encompassing the apices of the related teeth was detected on panoramic radiography. CBCT revealed that the lesion perforated the anterior wall of the sinus. Root canal treatment was performed on the affected teeth one day prior to surgery. Surgical procedure was performed under general anesthesia. Trapezoidal flap was elevated with a sulcular incision, and the cyst was carefully enucleated. Apical resection and retrograde filling were performed on the affected teeth. The sinus perforation was repaired with a collagen membrane, and the cavity was supported with PRF and buccal fat tissue. The flap was closed tension-free with 5-0 monofilament sutures.

RESULT: Enucleation and apical resection combination are the effective treatment method for radicular cysts involving the maxillary sinus. Preservation of the sinus membrane reduced the risk of complications, while retention of the affected teeth in the mouth provided functional and aesthetic benefits. No recurrence or complications were observed during the 12-month follow-up.

Keywords: Apical resection, Enucleation, Maxillary sinus, Mineral Trioxide Aggregate (MTA), Radicular cyst

EP-096

Kompound Odontomanın Cerrahi Tedavisi

Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Murat AÇIKEL¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Mürüvvet AKÇAY ÇELİK²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Odontomalar, diş dokularının hamartomatöz gelişimsel malformasyonlarıdır. Bu lezyonlar genellikle gecikmiş diş sürmesinin nedenini değerlendirmek için yapılan rutin radyolojik muayeneler sırasında tespit edilir. Lezyonlar genellikle sürmüş dişlerin kökleri arasında veya süt ve daimi dişler arasında yer alır. Kompleks ve kompond olmak üzere iki gruba ayrılırlar. Bu olgu sunumunda, sağ maksiller bölgede görülen bir kompond odontomanın tanısı ve tedavisi açıklanmaktadır.

VAKA SUNUMU: 6 yaşında kız hasta, 11 numaralı dişinin geç sürmesi nedeniyle kliniğimize başvurdu. Sistemik şikayeti olmayan hastanın radyolojik muayenesinde, 51 ve 53 numaralı dişlerin kökleri arasında belirgin sınırlı, diş benzeri radyoopak yapılar tespit edildi. Kompound odontoma ön tanısı konulan kitlenin eksizyonu planlandı. Genel anestezi altında çıkarılan dokunun histopatolojik incelemesi sonucunda odontoma ön tanısı doğrulandı. Ameliyat sonrası 2 aylık takibinde herhangi bir komplikasyon izlenmedi.

SONUÇ: Diş sürmesinde gecikmeye ve yüz asimetrisine neden olabilen odontomalar genellikle asemptomatik iyi huylu tümörlerdir. Tespit edildiklerinde cerrahi olarak çıkarılıp takip edilmelidirler.

Anahtar Kelimeler: benign tümör, eksizyon, kompond odontoma

Surgical Treatment of Compound Odontoma

Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Murat AÇIKEL¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Mürüvvet AKÇAY ÇELİK²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University, Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Odontomas are hamartomatous developmental malformations of dental tissues. These lesions are usually discovered during routine radiological examinations to evaluate the cause of delayed tooth eruption. Lesions are usually located between the roots of erupted teeth or between primary and permanent teeth. They are divided into two groups: complex and compound. This case report describes the diagnosis and treatment of a compound odontoma seen in the right maxillary region.

CASE PRESENTATION: A 6-year-old female patient applied to our clinic due to the late eruption of tooth number 11. The patient, who had no systemic complaints, was examined radiologically and found tooth-like radiopaque structures with distinct borders between the roots of teeth number 51 and 53. Excision of the mass, which was preliminarily diagnosed as compound odontoma, was planned. The preliminary diagnosis of odontoma was confirmed as a result of histopathological examination of the excised tissue under general anesthesia. No complications were observed during the 2-month postoperative follow-up.

RESULT: Odontomas, which can cause delayed tooth eruption and facial asymmetry, are generally asymptomatic benign tumors. When detected, they should be surgically excised and followed up.

Keywords: benign tumor, compound odontoma, excision

EP-097

SEKONDER HİPERPARATİROIDİZME BAĞLI MANDİBULADA BROWN TÜMÖR:KONSERVATİF YAKLAŞIM

Damla DEĞER¹, Tuncer AKDOĞAN²

¹Asistan, Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

²Asistan Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

GİRİŞ: Brown tümör, primer veya sekonder hiperparatiroidizm zemininde ortaya çıkan reaktif osteolitik bir lezyondur. Neoplastik bir oluşum olmayıp, aşırı parathormon (PTH) salgınımına bağlı osteoklastik aktivite artışı, kemik rezorpsiyonu ve fibröz doku proliferasyonu sonucunda gelişir. Hemosiderin birikimi nedeniyle kahverengimsi renkte görülür ve bu nedenle “brown tümör” olarak adlandırılır. En sık uzun kemikler, pelvis, kaburga ve çene kemiklerinde izlenir. Çene tutulumları nadirdir ve genellikle kronik böbrek yetmezliğine sekonder gelişen hiperparatiroidizm ile ilişkilidir. Klinik olarak ağrısız şişlik, kemik ekspansiyonu, diş mobilitesi ve nadiren patolojik fraktürle seyredebilir. Radyografide litik, tek ya da multiloküler radyolüsent lezyonlar şeklinde karşımıza çıkar. Tanıda sistemik hiperparatiroidizm öyküsü kritik önemdedir ve tedavinin temelini PTH düzeyinin kontrol altına alınması oluşturur.

VAKA SUNUMU: 27 yaşında kadın hasta, sağ mandibuler korpus molar bölgede ağrısız ve spontan kanamalı şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Anamnezinde, kronik böbrek yetmezliği nedeniyle haftada üç gün diyalize girdiği öğrenildi. CBCT incelemesinde multiloküler radyolüsent lezyon izlendi ve biyopsi sonucu brown tümör olarak raporlandı. Endokrinoloji konsültasyonunda PTH seviyesi 1250 pg/ml bulundu. Uygulanan 4 aylık medikal tedavi sonrası PTH değeri 450 pg/ml'ye geriledi. Ağız içindeki şişlik lokal anestezi altında eksize edildi; mandibuladaki kemik lezyonuna müdahale edilmedi. Takiplerde, PTH düşüşüne paralel olarak lezyonun gerilediği gözlemlendi.

SONUÇ: Sekonder hiperparatiroidizm, kronik böbrek yetmezliği olan hastalarda nadiren mandibulada brown tümör gelişimine yol açabilir. Erken tanı için biyokimyasal testler ve böbrek fonksiyonlarının düzenli takibi önemlidir. Bu olgularda tedavi esas olarak farmakolojik olup, cerrahi sınırlı tutulmalı; paratiroidektomi yalnızca gerekli durumlarda seçenek olarak değerlendirilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Brown Tümör, Hiperparatiroidizm, Parathormon

Brown Tumor of the Mandible Associated with Secondary Hyperparathyroidism: A Conservative Approach

Damla DEĞER¹, Tuncer AKDOĞAN²

¹Resident Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Adana, Türkiye

²Resident, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: Brown tumor is a reactive osteolytic lesion that develops in the context of primary or secondary hyperparathyroidism. It is not a true neoplasm but rather results from increased osteoclastic activity, bone resorption, and fibrous tissue proliferation due to excessive secretion of parathyroid hormone (PTH). They are most commonly seen in long bones, pelvis, ribs, and rarely in the jaws, where they are often associated with hyperparathyroidism secondary to chronic renal failure. Clinically, they may appear as painless swelling, bone expansion, tooth mobility, and, in rare cases, pathological fractures. Radiographically, they manifest as lytic, unilocular, or multilocular radiolucent lesions. A history of systemic hyperparathyroidism is crucial for diagnosis, and treatment is based primarily on controlling PTH levels.

CASE PRESENTATION: A 27-year-old female patient presented to our clinic with a painless, spontaneously bleeding swelling in the right mandibular corpus molar region. Her medical history revealed chronic renal failure managed with hemodialysis three times weekly. CBCT examination showed a multilocular radiolucent lesion, and biopsy confirmed the diagnosis of a brown tumor. Endocrinology consultation revealed an elevated PTH level of 1250 pg/ml. After four months of medical therapy, the PTH level decreased to 450 pg/ml. The intraoral swelling was excised under local anesthesia, but the mandibular bone lesion was left untreated. Follow-up demonstrated regression of the lesion in parallel with the decline in PTH levels.

RESULT: In such cases, management should primarily be medical, with surgical interventions limited to selected indications. Parathyroidectomy may be considered only as an alternative in refractory cases.

Keywords: Brown Tumor, Hyperparathyroidism, Parathyroid Hormone

post-op panoramic görüntü
post-operative panoramic radiograph

pre-op panoramic görüntü
pre-operative panoramic radiograph

EP-098

Çiğneme ile İlişkili Ağrı ile Seyreden Sublingual Sialolitiazis: Olgu Sunumu

Müjde GÜRSU, Mehmet Altay SEVİMAY

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Sialolitiazis, majör tükürük bezlerinde en sık karşılaşılan obstrüktif patolojidir. Tükürük kanalları içerisinde kalsifiye oluşumların meydana gelmesi ile karakterize olup en sık submandibuler bez ve Wharton kanalında görülmektedir. Klinik olarak özellikle yemek sırasında artış gösteren ağrı ve şişlik ile karakterizedir.

VAKA SUNUMU: 75 yaşında kadın hasta, özellikle çiğneme sırasında belirginleşen ağrı ve sol ağız tabanında şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Hastanın travma veya sistemik hastalık öyküsü bulunmamaktaydı. İntraoral muayenede sol ağız tabanında diffüz şişlik izlendi; üzerini örten mukozanın bütünlüğü korunmuş olup ülserasyon veya enfeksiyon bulgusu saptanmadı. Radyolojik incelemede, mandibular sol sublingual alanda sialolitiazis ile uyumlu, 12×16×8 mm, 8×6×8 mm ve 6×4×6 mm boyutlarında, düzensiz şekilli ve sınırları belirgin üç adet radyoopasite saptandı. Tedavi planında obstrüktif oluşumların cerrahi olarak çıkarılması ve semptomların giderilmesi hedeflendi.

Lokal anestezi altında minimal invaziv intraoral sialolitotomi uygulandı. Ağız tabanında yapılan mukozal insizyon sonrası yumuşak dokular dikkatle diseke edilerek sialolite ulaşıldı. Sialolit, Wharton kanalının tükürük akışını koruyacak şekilde çıkarıldı ve cerrahi alan primer olarak kapatıldı. Bu yaklaşımla, kanal açıklığını ve tükürük fonksiyonunu sürdürmek amaçlandı. Postoperatif dönemde, özellikle mastikasyon sırasında artan ağrı ve şişlik şikâyetlerinde belirgin gerileme gözlemlendi.

SONUÇ: Ağız tabanında sert şişlik ve ağrı yakınmaları ile başvuran olgularda sublingual alan yerleşimli submandibuler sialolitiazis ayırıcı tanıda mutlaka değerlendirilmelidir. Kesin tanı için klinik ve radyografik bulguların birlikte incelenmesi gereklidir. Lokal anestezi altında gerçekleştirilen minimal invaziv intraoral sialolitotomi, bez ve kanal bütünlüğünü koruyarak tükürük fonksiyonunun devamlılığını sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sialolit, Submandibuler Bez, Sialolitiazis

Sublingual Sialolithiasis Presenting with Mastication-Related Pain: A Case Report

Müjde GÜRSU, Mehmet Altay SEVİMAY

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Gazi University Faculty of Dentistry, Ankara, Türkiye

OBJECTIVE: Sialolithiasis is the most common obstructive disorder of the major salivary glands, usually affecting the submandibular gland and Wharton's duct. It typically presents with pain and swelling that worsen during meals.

CASE PRESENTATION: A 75-year-old female patient presented with pain and swelling in the left floor of the mouth, more pronounced during mastication. She had no history of trauma or systemic disease. Intraoral examination revealed a diffuse swelling in the left floor of the mouth; the overlying mucosa was intact, with no ulceration or infection. Radiological evaluation showed three well-defined, irregularly shaped radiopaque masses in the left sublingual region of the mandible, measuring 12×16×8 mm, 8×6×8 mm, and 6×4×6 mm, consistent with sialolithiasis. Surgical management was planned to remove the calculi and relieve obstructive symptoms.

Under local anesthesia, minimally invasive intraoral sialolithotomy was performed. Following a mucosal incision in the floor of the mouth, the soft tissues were carefully dissected to access the sialolith. The calculi were removed in a manner that preserved salivary flow through Wharton's duct, and the surgical site was primarily closed. This approach aimed to maintain ductal patency and salivary gland function. Postoperatively, pain and swelling, especially during mastication, were reduced.

RESULT: In patients presenting with firm swelling and pain in the floor of the mouth, submandibular sialolithiasis localized in the sublingual region should always be considered in the differential diagnosis. Accurate diagnosis requires the combined evaluation of clinical and radiographic findings. Minimally invasive intraoral sialolithotomy performed under local anesthesia preserves gland and duct integrity, thereby maintaining salivary function.

Keywords: Sialolith, Submandibular Gland, Sialolithiasis

EP-101

Bukkal Mukozadaki Lipomun Cerrahi Eksizyonu: Olgu Sunumu

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Gamzenur ÇOLAK¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Mürüvvet AKÇAY ÇELİK²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Lipom, olgun yağ hücrelerinden oluşan, yağ dokusu içeren herhangi bir bölgede gelişebilen, yaygın, yavaş büyüyen iyi huylu bir mezenkimal tümördür. Ağız boşluğunda lipomların görülme sıklığı %1 ile %4,4 arasındadır. Lipomlar özellikle yağ birikiminin olduğu yanaklarda, ardından dil, ağız tabanı, bukkal sulkus ve vestibül, dudaklar, damak ve diş etlerinde görülür. Lipomlar genellikle asemptomatiktir. İntraoral lipom tedavisinin temeli total cerrahi eksizyondur. Bu olgu sunumunda, sağ bukkal mukozada görülen bir lipomun total eksizyonla tedavisi anlatılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 58 yaşında kadın hasta, sağ bukkal mukozada ağrısız şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Sistemik bir hastalığı olmayan hastanın klinik muayenesinde sağ mandibula bukkal mukozasında yaklaşık 3 cm x 2 cm boyutlarında yumuşak kıvamlı, hareketli, sınırlı düzgün bir kitle mevcuttu ve travma bulgusu yoktu. Klinik muayenede lipom tanısı konulan kitle, lokal anestezi altında tamamen çıkarıldı. Histopatolojik inceleme, lipom tanısını doğruladı. 1 yıllık takipte nüks gözlenmedi.

SONUÇ: Lipomlar genellikle asemptomatik, yumuşak doku tümörleridir ve yeterli eksizyondan sonra nüks olasılığı düşüktür. Nüksü önlemek için total eksizyon önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: iyi huylu, oral lipom, yumuşak doku tümörü

Surgical Excision of Lipoma Located in Buccal Mucosa: Case Report

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Gamzenur ÇOLAK¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Mürüvvet AKÇAY ÇELİK²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Lipoma is a common, slow-growing benign mesenchymal tumor composed of mature fat cells that can develop in any area containing adipose tissue. The incidence of lipomas in the oral cavity is between 1% and 4.4%. Lipomas are particularly seen in the cheeks where fat accumulation occurs, followed by the tongue, floor of the mouth, buccal sulcus and vestibule, lips, palate and gums. Lipomas are usually asymptomatic. The basis of intraoral lipoma treatment is complete surgical excision. In this case report, the treatment of a lipoma seen in the right buccal mucosa with total excision is described.

CASE PRESENTATION: A 58-year-old female patient applied to our clinic with a complaint of painless swelling in the right buccal mucosa. The patient, who had no systemic disease, had a soft-tissue, mobile, well-defined mass measuring approximately 3x2 cm in the right mandible buccal mucosa during clinical examination, and there were no signs of trauma. The mass, which was initially diagnosed as lipoma according to clinical examination, was completely excision-made under local anesthesia. Histopathological examination confirmed the initial diagnosis of lipoma. No recurrence was observed during the 1-year follow-up.

RESULT: Lipomas are generally asymptomatic soft tissue tumors with a low probability of recurrence after adequate excision. Total excision is recommended to prevent recurrence.

Keywords: benign, oral lipoma, soft tissue tumor

EP-102

Dişsiz Atrofik Mandibulada Kist Enükleasyonu ve Profilaktik Miniplak Fiksasyonu: VAKA SUNUMU

Burak BORLU

Ege Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Tamamen dişsiz ve atrofik mandibulada gömülü kanin ile ilişkili geniş bir kistik lezyonun tedavi yönetiminin sunulması.

VAKA SUNUMU: 58 yaşında, tamamen dişsiz kadın hasta, protezinin yenilenmesi amacıyla Ege Üniversitesi'ne başvurdu. Rutin radyografik incelemede gömülü mandibular kanin dişi çevresinde geniş bir kistik lezyon tespit edildi. Hastanın tıbbi anamnezinde herhangi bir sistemik hastalık veya düzenli ilaç kullanımı bulunmamaktaydı. Klinik ve radyografik değerlendirmede atrofik mandibula ve mental foramenin alveol kretime yakın konumlandığı görüldü. Lokal anestezi altında lezyona ulaşmak için tam kalınlıklı flep kaldırıldı. Patolojik kırığı önlemek amacıyla, enükleasyon öncesinde 12 delikli, 1 mm kalınlığında titanyum miniplak yerleştirildi. Kist ve gömülü diş tamamen çıkarıldıktan sonra primer kapatma sağlandı. Postoperatif iyileşme sorunsuz seyretti ve 6 ay, 1 yıl ve 2 yıllık kontrollerde bölgenin tamamen kemik iyileşmesi gösterildi.

SONUÇ: Bu olgu, atrofik mandibulada geniş kistik lezyonların patolojik kırık riski taşıdığı durumlarda titanyum miniplak ile profilaktik stabilizasyonun ve dikkatli cerrahi planlamanın önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Mandibular kist, Gömülü Kanin, Atrofik Mandibula, Titanyum Miniplak

Cyst Enucleation And Prophylactic Miniplate Fixation Edentulous Atrophic Mandible: A Case Report

Burak BORLU

Ege University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery

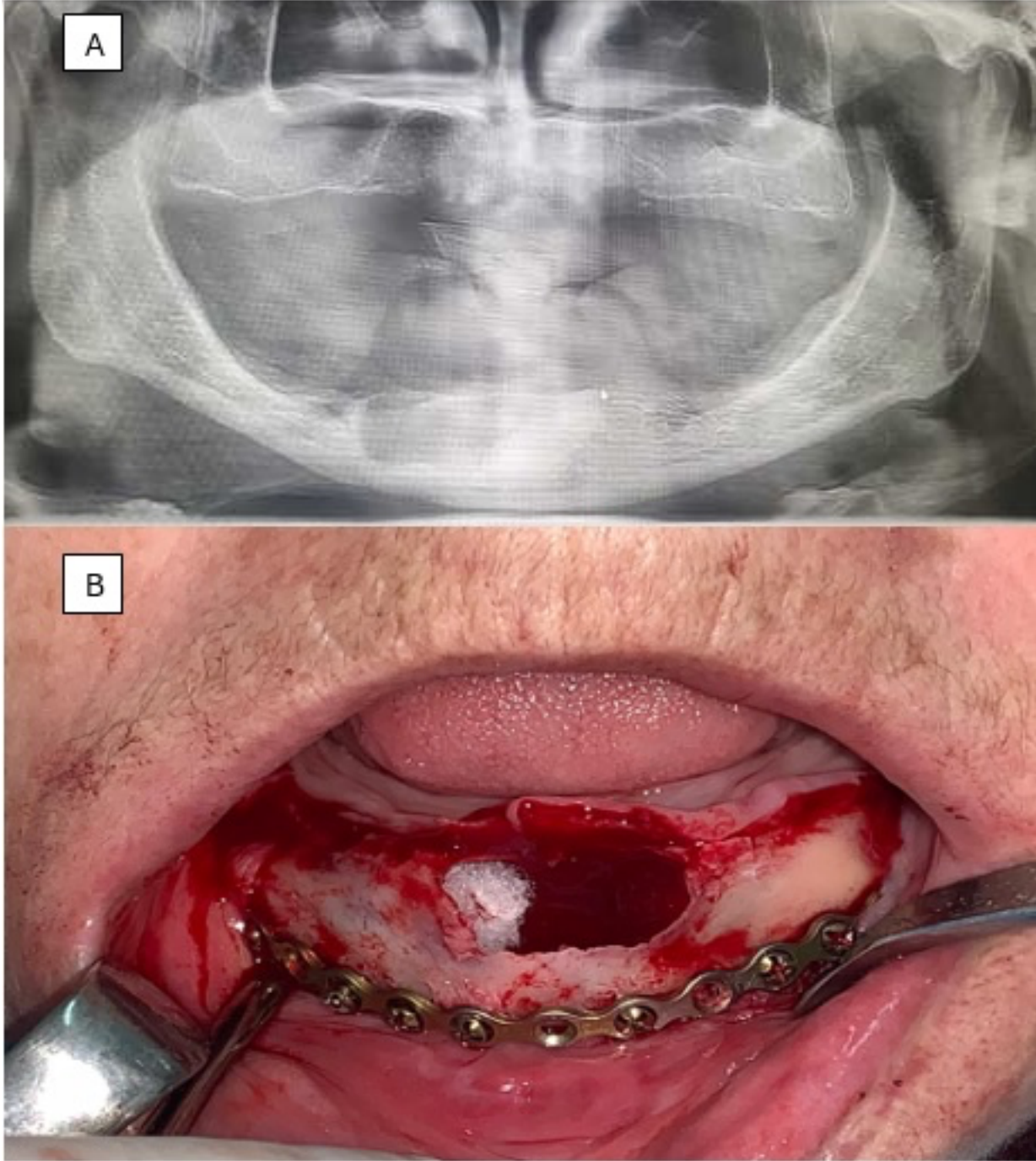
OBJECTIVE: To present the management of a large cystic lesion associated with an impacted canine in an edentulous and atrophic mandible.

CASE PRESENTATION: A 58-year-old female patient with complete edentulism was referred to Ege University for the replacement of her prosthesis. Routine radiographic examination revealed a large cystic lesion surrounding an impacted mandibular canine. The patient's medical history was unremarkable. Clinical and radiographic assessment demonstrated an atrophic mandible with the mental foramen located near the alveolar crest. Under local anesthesia, a full-thickness flap was elevated to access the lesion. To prevent pathological fracture, a 12-hole, 1 mm thick titanium miniplate was fixed before enucleation. The cyst and the impacted tooth were completely removed, and primary closure was achieved. Postoperative healing was uneventful, with follow-up examinations at 6 months, 1 year, and 2 years demonstrating complete bone healing.

RESULT: This case emphasizes the importance of careful surgical planning and prophylactic stabilization with titanium miniplates in atrophic mandibles, where extensive cystic lesions pose a high risk of pathological fracture.

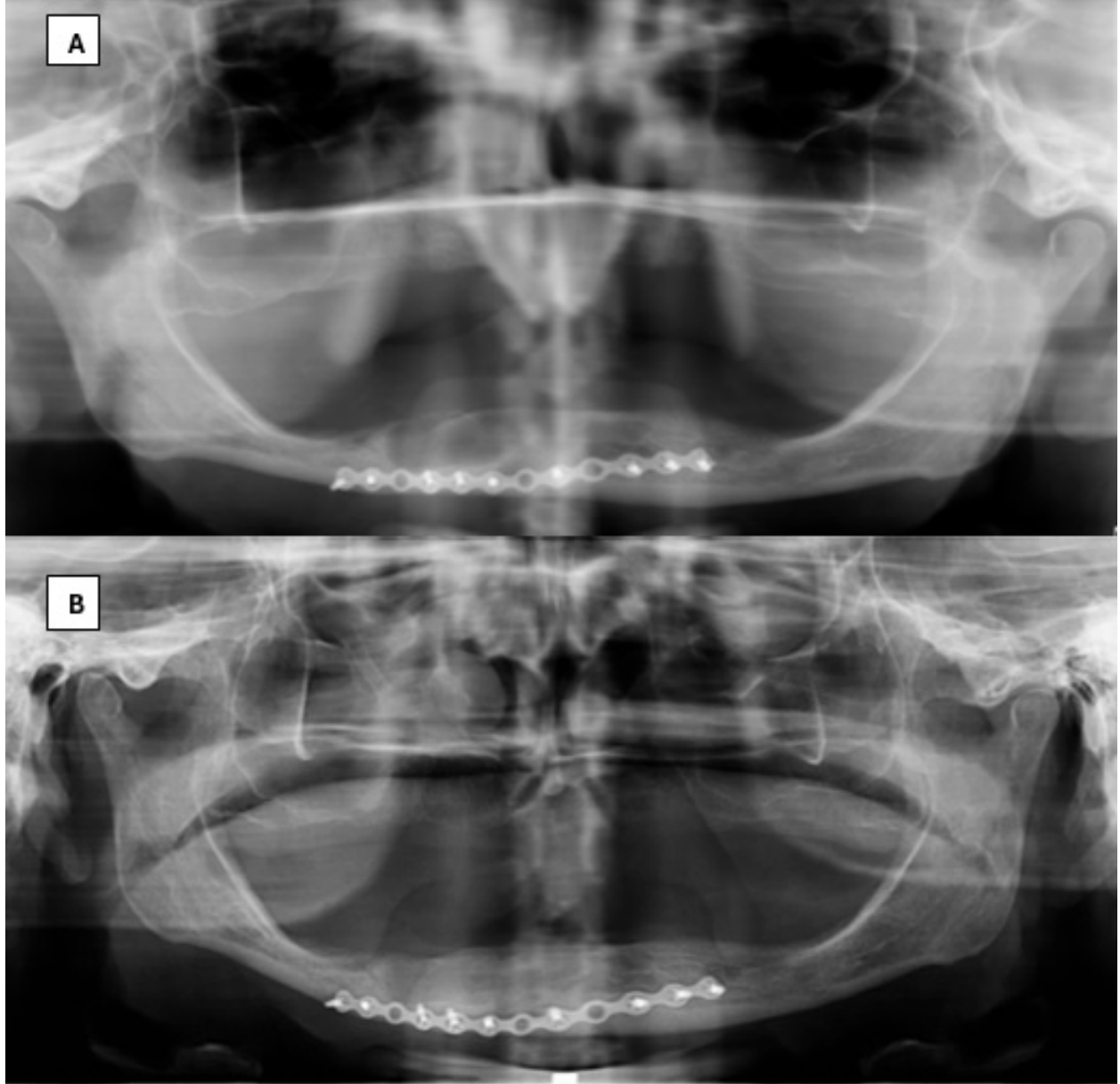
Keywords: Mandibular cyst, Impacted canine, Atrophic mandible, Titanium miniplate

figur 1
figure 1

A: Operasyon öncesi x-ray B: Miniplak fiksasyonu sonrası enükleasyon ve gömülü kanin dişin çekilmesi
A: Preoperative x-ray B: Enucleation and extraction of the impacted canine tooth after miniplate fixation

figur 2
figure 2

A: Operasyon sonrası 6.ay röntgeni B: Operasyon sonrası 1.yıl röntgeni
A: Postoperative 6 month x-ray B: Postoperative 1 year x-ray

EP-103

Pediatric Mandibulada Agresif Santral Dev Hücreli Granüloma: Olgu Sunumu

Yiğit Mert ERTÜRK, Mehmet Cemal AKAY
Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, İzmir

GİRİŞ: Santral dev hücreli granüloma (SDHG), çene kemiklerinde nadir görülen, benign ancak lokal olarak agresif seyir gösterebilen osteolitik bir lezyondur. Genellikle genç yaş grubunda ve mandibulada daha sık izlenir. Klinik olarak genellikle ağrısız şişlikle kendini gösterebilir ya da radyolojik incelemelerde tesadüfen saptanabilir. Nüks edebilir. Ayırıcı tanısında Brown tümörü akılda tutulmalıdır. Bu lezyonlar; küretaj, rezeksiyon ve lezyon içine steroid enjeksiyonu ile tedavi edilebilmektedir.

VAKA SUNUMU: Bu vakamızda sistemik olarak sağlıklı 8 yaş erkek hastanın mandibulada lokalize Santral Dev Hücreli Granüloma olgusu paylaşılmaktadır. Yapılan klinik ve radyolojik muayene sonucu sol mandibula anteriorda lokalize multiloküler radyolusensi görünümü izlenmiştir. İlk önce lezyondan insizyonel biyopsi alınmıştır. Histopatolojik inceleme sonucunda Santral Dev Hücreli Granüloma tanısı doğrulandı. Tanı sonrası ameliyatımızda lokal anestezi altında flap açıldıktan sonra lezyon enükle edilmiştir. Kanama sahası kontrol altına alınıp operasyon sahası primer olarak kapatıldı.. Hasta 6 ay aralıklar ile klinik ve radyolojik takibe alındı.

SONUÇ: Tedavide özellikle pediatrik hastalarda nüks eğilimini azaltmak için intralezyonel steroid enjeksiyonu, küretaj veya konservatif cerrahi tedaviler önerilmektedir. Bu tarz lezyonların minimal invaziv tedavi yöntemleri araştırılmaya devam edilmektedir. Lezyonun agresifliği, büyüklüğü ve lokalizasyonuna göre tedavi planı yapılmalıdır. Uzun dönem takip gereklidir çünkü nüks riski bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon,, Pediatric Hastalar, Santral Dev Hücreli Granüloma

Aggressive Central Giant Cell Granuloma of the Pediatric Mandible: A Case Report

Yiğit Mert ERTÜRK, Mehmet Cemal AKAY
Ege University, Faculty of Dentistry, Izmir

OBJECTIVE: Central giant cell granuloma (CGCG) is a rare osteolytic lesion of the jawbones that is benign but can be locally aggressive. It is most commonly seen in young age groups and in the mandible. Clinically, it may present as a painless swelling or be incidentally detected on radiological examination. It may recur. Brown tumor should be considered in the differential diagnosis. These lesions can be treated with curettage, resection, and steroid injection into the lesion.

CASE PRESENTATION: This case report presents a 8-year-old male patient with systemic health who presented with a localized Central Giant Cell Granuloma in the mandible. Clinical and radiological examination revealed a multilocular radiolucent appearance localized in the anterior left mandible. An incisional biopsy was first taken from the lesion. Histopathological examination confirmed the diagnosis of Central Giant Cell Granuloma. Following the diagnosis, the lesion was enucleated during surgery under local anesthesia after flap elevation. The bleeding site was controlled, and the surgical site was primarily closed. The patient was followed up clinically and radiologically at 6-month intervals.

RESULT: Intralesional steroid injections, curettage, or conservative surgical treatments are recommended to reduce the tendency for recurrence, especially in pediatric patients. Minimally invasive treatment methods for these types of lesions continue to be researched. The treatment plan should be based on the aggressiveness, size, and location of the lesion. Long-term follow-up is necessary because there is a risk of recurrence.

Keywords: Enucleation, Pediatric Patients, Central Giant Cell Granuloma

EP-104

yanakta lipom: bir olgu sunumu

Fatih ÇAĞLAYAN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Ahmet Faruk DERİN
İnönü Üniversitesi Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Lipomlar, yağ hücrelerinin (adipositler) iyi huylu tümörleridir ve çoğunlukla gövdede görülen, yumuşak ve ağrısız kitleler halinde bulunurlar, ancak vücudun herhangi bir yerinde bulunabilirler. 40-60 yaş arasında yaygındır. Yüzey yakınlığına göre sarı renkte olabilir. Vücudun diğer bölgelerine göre ağızda daha az görülür. Genellikle ağrısızdır ancak bazı durumlarda sinirleri sıkıştırarak ağrı oluşturabilir.

VAKA SUNUMU: VAKA: 52 yaş kadın hasta, sağ yanak bölgesinde ağrısız hareketli şişlik şikayetiyle başvurdu. Klinik muayenede hareketli, intraoral şişlik ve yumuşak doku kitlesi tespit edildi. Panoramik radyografide herhangi bir patolojiye rastlanmadı. Lipom fibröz kapsülü ile birlikte enükle edildi.

SONUÇ: Ağız içerisinde daha az görülmekle birlikte en çok yanakta görülen lipom, genellikle zararsızdır maling transformasyon riski yoktur. Estetik kaygılar ve ağrı gibi durumlarda cerrahi olarak çıkarılması önerilir.

Anahtar Kelimeler: lipom, enükleasyon, yağ dokusu

buccal lipoma: a case report

Fatih ÇAĞLAYAN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Ahmet Faruk DERİN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Turkey

OBJECTIVE: Lipomas are benign tumors composed of adipocytes (fat cells), typically presenting as soft, painless masses predominantly located on the trunk, although they may occur in any part of the body. They are most commonly observed between the ages of 40 and 60. Depending on their proximity to the surface, they may appear yellow in color.

Compared to other anatomical regions, lipomas are less frequently encountered in the oral cavity.

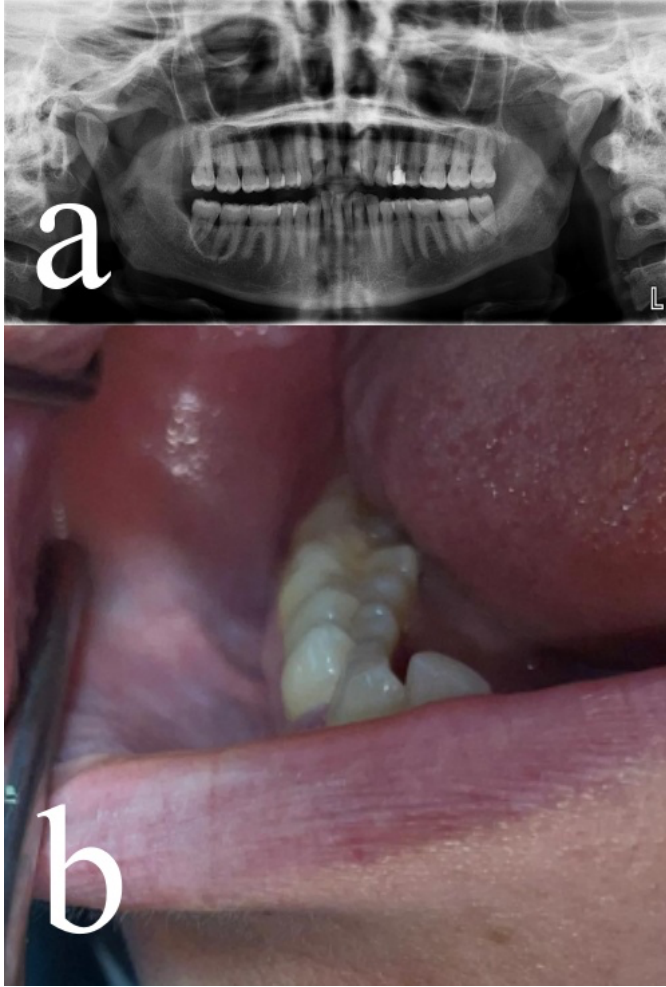
While generally asymptomatic, they may occasionally cause pain by compressing adjacent nerves.

CASE PRESENTATION: A 52-year-old female patient presented with a painful, mobile swelling localized in the right buccal region. Clinical examination revealed a mobile intraoral swelling consistent with a soft tissue mass. Panoramic radiography showed no evidence of pathological findings. The lesion was diagnosed as a lipoma and was surgically enucleated along with its fibrous capsule.

RESULT: Although lipomas are relatively uncommon within the oral cavity, they most frequently occur in the buccal mucosa. These lesions are typically benign and carry no risk of malignant transformation. Surgical excision is recommended in cases involving aesthetic concerns or pain.

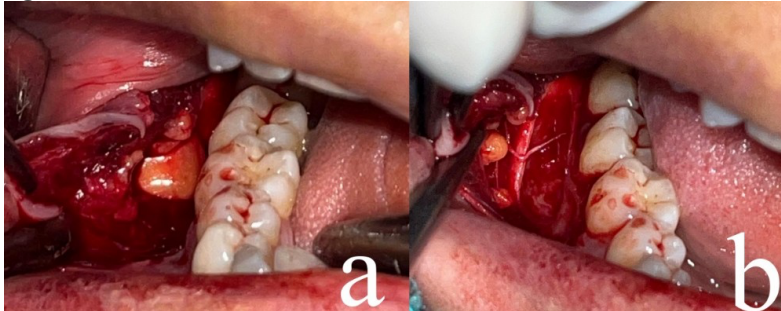
Keywords: lipoma, enucleation, adipose tissue

şekil 1
figure 1

a:pre operatif intraoral görüntü b:pre operatif panoramik görüntü
a:pre operative intraoral image b:pre operative panoramic image

şekil 2
figure 2

a:lipomun tespit edilmesi b:lipomun oluşturduğu defekt
a:detection of lipoma b:defect resulting from lipoma excision

EP-105

Dev Boyutlu Dentigeröz Kist Tedavisi: Olgu Sunumu

Muammer Çağrı SALKIMTAŞ, Sadi MEMİŞ, Hüseyin Buğra KÖSE
Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

GİRİŞ: Gömülü kaninler ile ilişkili dentigeröz kistlere rastlanılmaktadır. Ancak bu vakayı özel kılan boyutunun büyük olmasıdır. Bu olgu sunumunun amacı mandibulada gömülü kanin kaynaklı gelişen büyük boyutlu dentigeröz kisti ve cerrahi tedavisini sunmaktır.

VAKA SUNUMU: 68 yaşında dişsiz erkek hasta hareketli protezinin uyumsuzluğu ve kullanımı sırasında ağrı hissetmesi şikayetleri ile Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniğine refere edilmiştir. Hastanın tıbbi öyküsünde ateroskleroz, koroner anjiyografi geçmişi ve asetilsalisilik asit kullanımı bulunmaktadır. Hastada spontan ağrı, parestezi bulunmamaktadır. Yapılan klinik muayenede mandibula anterior bölgeden başlayan ve bilateral mandibula posterior bölgelere uzanan, kırmızı-mor renkte, bukkolingual yönde ekspansiyon yapan, ağız vestibülünü sığlaştıran şişlik görüldü. Yapılan radyolojik muayenede gömülü sağ kanin diş etrafında geliştiği görülen, 75 mm x 30 mm boyutlarında, uniloküler, radyopak içeriğe sahip, düzenli sınırlı radyolüsent görüntü veren lezyon tespit edildi. Yapılan ponksiyon sonucunda enfekte kistik sıvı aspire edildi. Lezyon etrafındaki kemik rezorbsiyonu çok fazla olduğundan lokal anestezi altında kist enükleasyonu ve etken olduğu düşünülen gömülü kaninin çekimi planlandı ve uygulandı. Operasyonda enükle edilen kist epiteli histopatolojik inceleme için gönderildi. Patolojik inceleme dentigeröz kist ön tanısı ile uyumlu olarak sonuçlandı. Operasyon sahasında postoperatif yara iyileşmesinde komplikasyon gözlenmedi.

SONUÇ: Büyük kistlerde dekompresyon tedavisi de seçenek olabilir ancak bu vakada kortikal kemiklerde rezorbsiyonun fazla olması nedeniyle enükleasyon tercih edilmiştir. Mandibulada lokalize dev boyutlu dentigeröz kistlerde enükleasyon cerrahi tedavisi olumlu sonuç vermektedir.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, Enükleasyon, Gömülü kanin, Mandibula

Treatment of a Giant Dentigerous Cyst: A Case Report

Muammer Çağrı SALKIMTAŞ, Sadi MEMİŞ, Hüseyin Buğra KÖSE
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye

OBJECTIVE: Dentigerous cysts associated with impacted canines are common. However, what makes this case unique is its large size. The purpose of this case report is to present a large dentigerous cyst arising from an impacted canine in the mandible and its surgical treatment.

CASE PRESENTATION: A 68-year-old edentulous male patient was referred to Oral and Maxillofacial Surgery Clinic with complaints of poor fit of his removable denture and pain during use. His medical history included atherosclerosis, coronary angiography, and acetylsalicylic acid use. The patient had no spontaneous pain or paresthesia. Clinical examination revealed a reddish-purple swelling originating from the anterior mandible and extending bilaterally to the posterior mandibular regions, expanding buccolingually and shallowing the oral vestibule. Radiological examination revealed a 75 mm x 30 mm unilocular, radiopaque, regularly demarcated radiolucent lesion surrounding the impacted right canine. A puncture was performed, and the infected cystic fluid was aspirated. Because of extensive bone resorption around the lesion, cyst enucleation under local anesthesia and extraction of the impacted canine, suspected to be the causative agent, were planned and performed. The enucleated cyst epithelium was sent for histopathological examination. Pathological examination was consistent with a preliminary diagnosis of dentigerous cyst. No postoperative wound healing complications were observed at the surgical site.

RESULT: Decompression therapy may be an option for large cysts, but enucleation was preferred in this case due to the extensive resorption of the cortical bone. Enucleation surgery provides positive results in the treatment of giant dentigerous cysts located in the mandible.

Keywords: Dentigerous cyst, Enucleation, Impacted canine, Mandible

EP-106

Oral Lipomaların Klinik Çeşitliliği: İki Olgu Sunumu

Tutku TEKİN, Muharrem Ergün DUDAK, Hüseyin KOCA
Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Oral lipomalar, mezankimal kökenli, nadir görülen benign tümörlerdir ve oral kavitede görülme oranı %1–4 arasında değişmektedir. Genellikle asemptomatik seyreden bu lezyonlar, zamanla çiğneme ve konuşma güçlüğüne veya estetik problemlere yol açabilir. Bu posterin amacı, farklı klinik özellikler sergileyen iki oral lipoma olgusunu sunmaktır.

VAKA SUNUMU: İlk olgumuz, 43 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, sağ yanakta yaklaşık 3 cm çapında, yumuşak kıvamlı ve iyi sınırlı bir kitle şikâyeti ile başvurdu. Lezyon lokal anestezi altında eksize edildi ve histopatolojik inceleme sonucunda lipoma tanısı doğrulandı. İkinci olgumuz ise 55 yaşında, sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, dişsiz sol mandibulada, alveolar kretin bukkalinde yaklaşık 2 cm boyutlarında, asemptomatik bir şişlik izlendi. Lezyon cerrahi olarak çıkarıldı ve histopatolojik değerlendirme sonucunda lipoma tanısı konuldu. Her iki olguda da postoperatif dönemde komplikasyon ya da nüks izlenmedi.

SONUÇ: Oral lipomalar nadir görülmekle birlikte farklı klinik sunumlarla karşımıza çıkabilmektedir. Küçük lezyonlar çoğunlukla tesadüfen saptanırken, büyük boyutlara ulaşan olgular fonksiyonel ve estetik problemlere yol açabilir. Kesin tanı histopatolojik inceleme ile konulmakta, tedavide ise kapsülüyle birlikte tam cerrahi eksizyon önerilmektedir. Sunulan iki olgu, oral lipomaların klinik çeşitliliğini ve cerrahi tedavi ile başarılı sonuçlar elde edilebildiğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Oral lipoma, Benign mezankimal tümör, cerrahi eksizyon

Clinical Diversity of Oral Lipomas: Two Case Reports

Tutku TEKİN, Muharrem Ergün DUDAK, Hüseyin KOCA
Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Oral lipomas are rare benign tumors of mesenchymal origin, with an incidence of 1–4% in the oral cavity. These lesions are generally asymptomatic but may cause chewing and speaking difficulties or aesthetic problems over time. The aim of this poster is to present two oral lipoma cases with different clinical features.

CASE PRESENTATION: Our first case was a 43-year-old systemically healthy female patient who presented with a soft, well-circumscribed mass of approximately 3 cm in the right cheek. The lesion was excised under local anesthesia, and histopathological examination confirmed the diagnosis of lipoma. Our second case was a 55-year-old systemically healthy female patient with an asymptomatic swelling of approximately 2 cm located on the buccal aspect of the edentulous left mandibular alveolar ridge. The lesion was surgically removed, and histopathological evaluation confirmed the diagnosis of lipoma. In both cases, no postoperative complications or recurrence were observed.

RESULT: Although oral lipomas are rare, they may present with different clinical manifestations. While small lesions are often detected incidentally, larger ones can cause functional and aesthetic problems. Definitive diagnosis is established by histopathological examination, and complete surgical excision with the capsule is recommended for treatment. The presented two cases demonstrate the clinical diversity of oral lipomas and the successful outcomes achieved with surgical management.

Keywords: Oral lipoma, Benign mesenchymal tumor, Surgical excision

EP-107

Maksilla Anterior Bölgede Odontojenik Fibromiksoma: Bir Vaka Sunumu

Zeynep CÖMERT¹, Sadi MEMİŞ¹, Büşra YAPRAK BAYRAK²

¹Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

²Kocaeli Üniversitesi, Tıbbi Patoloji Ana Bilim Dalı, Kocaeli, Türkiye

GİRİŞ: Odontojenik fibromiksoma nadir görülen selim bir odontojenik tümördür. 1992 Dünya Sağlık Örgütü Sınıflamasına göre miksomanın bir alt grubu olarak kabul edilmiştir ve epitelsiz mezenkimal odontojenik neoplazmlar arasında yer almaktadır. En karakteristik radyografik görünümüleri "tenis raketi" şeklinde olmakla beraber bazı lezyonlarda spesifik görüntü izlenmez.

VAKA SUNUMU: 41 yaşında, sistemik hastalığı bulunmayan kadın hasta uzun süreli maksillada geçmeyen ağrı şikayetiyle Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniğine başvurdu. Yapılan ağız içi muayenede maksiller birinci keserlerin palatinal mukozalarında, orta hatta lokalize 10x10x5mm boyutlarında diş eti rengine yakın renkte hafif hiperemik lezyon görüldü. Yapılan radyolojik muayenede; kemikte spesifik bir bulgu gözlenmedi. Lokal anestezi altında eksizyonel biyopsi planlandı ve uygulandı. Alınan doku histopatolojik incelemeye gönderildi. Hastanın 3 aylık klinik ve radyolojik takibinde herhangi bir komplikasyon veya nüks belirtisi görülmedi. Yapılan histopatolojik incelemede lezyonda ince vasküler çatı bulunduran fibromiksoid içi hücreler izlendi. Tanı odontojenik fibromiksoma olarak konuldu.

SONUÇ: Odontojenik fibromiksoma çenelerde nadir görülen iyi huylu bir neoplazm olup tedavisi lezyonun cerrahi olarak çıkarılmasıdır. Odontojenik fibromiksomaların tekrarlama olasılığı bulunduğundan hastaların bilgilendirilmesi ve cerrahi sonrası klinik ve radyolojik kontrollerin düzenli yapılması önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Eksizyonel biyopsi, Miksoma, Neoplazma, Odontojenik fibromiksoma

Odontogenic Fibromyxoma in the Anterior Maxilla: A Case Report

Zeynep CÖMERT¹, Sadi MEMİŞ¹, Büşra YAPRAK BAYRAK²

¹Department of Oral and Maksillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye

²Department of Medical Pathology, Kocaeli University, Kocaeli, Türkiye

OBJECTIVE: Odontogenic fibromyxoma is a rare, benign odontogenic tumor. According to the 1992 World Health Organization Classification, it is considered a subtype of myxoma and is categorized among non-epithelial mesenchymal odontogenic neoplasms. While its most characteristic radiographic appearance is described as a "tennis racket" pattern, some lesions may present without any specific radiographic features.

CASE PRESENTATION: A 41-year-old female patient with no known systemic diseases presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery with complaints of persistent pain in the maxilla. Intraoral examination revealed a mildly hyperemic lesion, approximately 10×10×5 mm in size, localized at the midline on the palatal mucosa adjacent to maxillary first incisors. The lesion was similar in color to the surrounding gingiva. Radiographic evaluation showed no specific findings in the bone. An excisional biopsy under local anesthesia was planned and performed. The excised tissue was sent for histopathological examination. During the 3-month clinical and radiographic follow-up, no signs of recurrence or complications were observed. Histopathological analysis revealed fibromyxoid spindle cells with a delicate vascular stroma. A definitive diagnosis of odontogenic fibromyxoma was established.

RESULT: Odontogenic fibromyxoma is a rare, benign neoplasm of the jaws, and the treatment of choice is surgical excision of the lesion. Given the potential for recurrence, it is essential to inform patients accordingly and to ensure regular clinical and radiographic follow-up after surgery.

Keywords: Excisional biopsy, Myxoma, Neoplasm, Odontogenic fibromyxoma

EP-108

Posterior Mandibulada Bulunan Dentigeröz Kistin Cerrahi Tedavisi

Damla TORUL, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Zehra DOĞANAY, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kistler iyi huylu, yavaş büyüyen odontojenik kistlerdir. Dentigeröz kistler, özellikle mandibular üçüncü molar dişler ve maksiller kanin dişler olmak üzere gömülü dişlerle ilişkilidirler. Çenenin ağrısız ekspansiyonuna ve deformitesine neden olan önemli bir boyuta kadar büyüebilirler. Tedavi seçenekleri tipik olarak enükleasyon, dekompresyon veya marsupyalizasyonu içerir. Bu vaka raporunda, yaşlı bir hastanın mandibular ramus bölgesindeki dentigeröz kistin enükleasyonu bildirilmiştir.

VAKA SUNUMU: 63 yaşında erkek hasta ağrı şikayeti ile kliniğimize başvurdu. Hastanın tıbbi geçmişinde hipertansiyon ve diyabet mevcuttu. Radyografik incelemede, sol ikinci molar dişinin distalinden ramusa kadar uzanan ve üçüncü molar dişi içeren sınırları düzgün radyolüsent lezyon gözlemlendi. Dentigeröz kist ön tanısı konulan hastaya genel anestezi altında enükleasyon ve 3. molar diş çekimi yapıldı. Dentigeröz kist ön tanısı histopatolojik inceleme ile doğrulandı. 1 aylık takipte herhangi bir komplikasyon gözlenmedi.

SONUÇ: Kistin büyüklüğü ve yeri, hastanın yaşı, kişisel öyküsü, düzenli takip, etkilenen dişler ve kritik yapıların tutulumu, dentigeröz kistin tedavi yöntemini belirlemek için temel kriterlerdir. Enükleasyonla birlikte etkilenen dişin çıkarılması, dentigeröz kistler için tercih edilen tedavidir.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, enükleasyon, ramus

Surgical Management of Dentigerous Cyst Located in the Posterior Mandible

Damla TORUL, Mehmet Melih ÖMEZLİ, Zehra DOĞANAY, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are benign, slow-growing odontogenic cysts. Dentigerous cysts are associated with impacted teeth, especially mandibular third molars and maxillary canines. They can grow to a considerable size causing painless expansion of the jaw leading to its deformity. Treatment options typically include enucleation, decompression, or marsupialization. In this case report, enucleation of a dentigerous cyst in mandibular ramus region of an elderly patient is reported.

CASE PRESENTATION: A 63-year-old male patient applied to our clinic with a complaint of pain. The patient's medical history includes hypertension and diabetes. In the radiographic examination, a well-circumscribed radiolucent lesion extending from the distal of the left second molar tooth to the ramus region and involving the third molar tooth is observed. The patient, who was diagnosed with dentigerous cyst, underwent enucleation under general anesthesia and the extraction of the 3rd molar tooth. The preliminary diagnosis of dentigerous cyst was confirmed in the histopathological examination. No complications were observed in the 1-month follow-up.

RESULT: The size and location of the cyst, the patient's age, personal history, feasibility of regular follow-up, the affected dentition and involvement of critical structures are the basic criteria for determining the treatment modality of dentigerous cyst. Enucleation with the removal of the impacted tooth is the preferred treatment for dentigerous cysts.

Keywords: Dentigerous cyst, enucleation, ramus

EP-109

Pediatric Hastada Nadir Görülen Bir Yumuşak Doku Tümörü: İğsi Hücreli Mezenkimal Tümör

Özge APAK, Ufuk TATLI

Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Yumuşak doku tümörleri (YDT), benign, malign ve sınırdaki davranış gösteren mezenkimal neoplazmlardan oluşan heterojen bir gruptur. Oral ve maksillofasiyal bölgede nadir görülür; tüm lezyonların %3'ünden azını benign YDT'ler, %1'den azını ise sarkomlar oluşturur. Klinik ve histopatolojik açıdan birbirine benzeyen özellikler taşıdıkları için tanı süreci güç olabilir. Bu nedenle cerrahlar ve klinisyenler, nadir görülen bu lezyonların ayırıcı tanısında dikkatli olmalıdır.

Genetik düzeyde translokasyonlar ve füzyon genlerinin bazı alt tiplerde tanısal değeri olduğu bilinmektedir. Temel yaklaşım klinik değerlendirme, uygun görüntüleme ve histopatolojik doğrulamadır.

Tedavide genellikle cerrahi eksizyon yapılır.

VAKA SUNUMU: 11 yaşında erkek hasta, kliniğimize sol mandibula parasimfiz bölgesinde bulunan ve son 2 ayda hızla büyüyen, fibrotik yapılı 3x2x2cm boyutlarında soluk pembe renkli ağrısız kanamasız lezyon şikayetiyle başvurdu. Hastanın OPG ve CBCT incelemesinde ilgili bölgede ilişkili dişlerde periodontal ligamentte aralanma ve kortikal kemik yüzeyinde erode alanlar izlendi. Fizik muayenede lenfadenopatiye rastlanmadı. Lokal anestezi altında sağlam mukoza ve kemik sınırlarına kadar eksizyonel biyopsi yapıldı. İlişkili dişler çekilerek bölgeye alveoplasti yapıldı. İlgili bölge sekonder iyileşmeye bırakıldı. Çıkarılan materyal histopatolojik inceleme için biyopsiye gönderildi. Hastanın 1. ay, 1. yıl, ve 3. yıl takiplerinde nüks izlenmedi.

SONUÇ: Bu olgu, pediatrik yaş grubunda nadir görülen iğsi hücreli mezenkimal tümörlerin klinik ve cerrahi yönetimine dikkat çekmektedir. Özellikle kısa sürede hızlı büyüme göstermesi ve radyolojik olarak periodontal ligament aralanması ile kortikal kemikte erozyon oluşturması, ayırıcı tanıyı güçleştiren bulgular olmuştur. Hastanın 3 yıla uzanan takiplerinde nüks gözlenmemesi, uygun cerrahi yaklaşımın etkinliğini desteklemektedir. Bu bağlamda, pediatrik hastalarda nadir görülen yumuşak doku tümörlerinde erken tanı prognoz açısından kritik önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: iğsi hücreli, mezenkimal tümör, neoplazma

Spindle Cell Mesenchymal Tumor: A Rare Soft Tissue Neoplasm in a Pediatric Patient

Özge APAK, Ufuk TATLI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: Soft tissue neoplasm (STN) are uncommon mesenchymal neoplasms in the oral and maxillofacial region, accounting for less than 3% of all benign lesions and under 1% of sarcomas. Their overlapping clinical and histopathological features often complicate diagnosis, requiring careful differential evaluation. Although certain genetic alterations such as translocations and fusion genes may support diagnosis in specific subtypes, routine management primarily relies on clinical assessment, imaging, and histopathological confirmation. Complete surgical excision remains the standard and effective treatment approach.

CASE PRESENTATION: An 11-year-old male patient presented with a rapidly enlarging, firm, fibrotic mass measuring 3×2×2 cm in the left mandibular parasymphysis, noticed over the previous two months. The lesion appeared pale pink, painless, and non-bleeding. Radiographic evaluation with OPG and CBCT revealed periodontal ligament widening of adjacent teeth and cortical bone erosion. No lymphadenopathy was detected on clinical examination. Under local anesthesia, excisional biopsy including extraction of the involved teeth and alveoplasty was performed, and the site was left for secondary healing. Histopathological examination confirmed the diagnosis. Follow-up at 1 month, 1 year, and 3 years showed no recurrence.

RESULT: This case highlights the clinical and surgical management of a rare spindle cell mesenchymal tumor in a pediatric patient. Its rapid growth and radiological findings of periodontal ligament widening with cortical bone erosion posed diagnostic challenges. No recurrence was observed during a 3-year follow-up, underscoring the effectiveness of complete surgical excision. Early diagnosis is crucial for prognosis in rare pediatric soft tissue tumors.

Keywords: mesenchymal tumor, neoplasma, spindell cell

EP-110

Anterior Maksillada Bulunan Kompound Odontoma: Vaka Sunumu

Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Kevser KUŞAK¹, Meltem TÜRK ALTAN²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Odontomalar, genellikle genç bireylerde görülen, asemptomatik seyreden benign odontojenik tümörlerdir. Mine, dentin ve sement dokularını içeren bir kapsül içerisinde gelişirler. Dişlerde malformasyon, malpozisyon, devitalizasyon ve diastema gibi durumlara yol açabilirler. Kompound odontomalar sıklıkla anterior maksilla bölgesinde izlenir ve minyatür diş şeklinde görülürler. Buna karşın, kompleks odontomalar genellikle mandibular molar bölgede görülür ve düzensiz radyoopak kitleler şeklinde kendini gösterirler.

VAKA SUNUMU: Herhangi bir şikayeti bulunmayan 14 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı erkek hasta, radyolojik inceleme sırasında tesadüfen tespit edilen bir lezyon nedeniyle kliniğimize yönlendirildi. Yapılan klinik muayenede herhangi bir patolojik bulguya rastlanmadı. Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi (KİBT) ile yapılan değerlendirmede, 21 ve 22 numaralı dişler arasında, düzgün sınırlı radyoopak bir lezyon izlendi. Klinik ve radyolojik bulgular doğrultusunda kompond odontoma ön tanısı konuldu. Lezyon lokal anestezi altında cerrahi olarak eksize edildi. Yapılan histopatolojik değerlendirme sonucu odontoma ön tanısı doğrulandı.

SONUÇ: Odontomalar genellikle asemptomatik seyreden ve rutin radyografik muayenelerde tesadüfen saptanan lezyonlardır. Tedavide genellikle cerrahi eksizyon tercih edilmektedir. Lezyonun büyük boyutlara ulaşmadan tespit edilmesi ve tedavi edilmesi; komşu dişlerde malpozisyon, devitalizasyon ve benzeri komplikasyonların önlenmesi açısından büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Anterior maksilla, eksizyon, kompond odontoma

Compound Odontoma Located in the Anterior Maxilla: A Case Report

Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Kevser KUŞAK¹, Meltem TÜRK ALTAN²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University, Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Odontomas are benign odontogenic tumors commonly seen in young individuals and are usually asymptomatic. They consist of enamel, dentin, and cementum tissues enclosed within a fibrous capsule. Odontomas can cause dental malformations, malposition, devitalization, and diastema. Compound odontomas are most frequently observed in the anterior maxilla and resemble miniature teeth. In contrast, complex odontomas are typically located in the mandibular molar region and present as irregular radiopaque masses.

CASE PRESENTATION: A 14-year-old male patient, systemically healthy and asymptomatic, was referred to our clinic for the treatment of a lesion incidentally detected during a radiological examination. Clinical examination revealed no pathological findings. Cone-beam computed tomography (CBCT) demonstrated a well-defined radiopaque lesion between the maxillary left central and lateral incisors (teeth 21 and 22). Based on clinical and radiological findings, a preliminary diagnosis of compound odontoma was made. The lesion was surgically excised under local anesthesia and sent for histopathological examination. The histopathological findings confirmed the initial diagnosis of compound odontoma.

RESULT: Odontomas are often asymptomatic lesions that are incidentally discovered during routine radiographic evaluations. Surgical excision is the treatment of choice. Early detection and treatment before the lesion reaches a considerable size are crucial to prevent complications such as malposition, devitalization of adjacent teeth, and other related conditions.

Keywords: Anterior maxilla, compound odontoma, excision

EP-111

Maksillada Görülen Radiküler Kist ve Cerrahi Tedavisi

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Damla TORUL¹, Taha Kıvanç KAPTANOĞLU¹,
Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kistler, günlük diş hekimliği pratiğinde sık görülen lezyonlardır. Derin diş çürükleri veya diş travması sonucu oluşan pulpa yaralanmaları veya pulpa nekrozu nedeniyle gelişebilirler. Periapikal granülomların gelişimini izleyen kronik lezyonlar olup dokuda bulunan Malassez epitel hücre artıklarından köken alırlar.

VAKA SUNUMU: 20 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı erkek hasta sağ maksiller bölgedeki şişlik ve kötü ağız kokusu nedeniyle kliniğimize başvurdu. Hastanın klinik muayenesinde ilgili bölgede ekspansiyon ve püy akışı; radyografik muayenesinde ise 11-15 nolu dişlerin kökleri ile ilişkili, maksiller sinüse kadar uzanan, sınırları düzenli radyolusent lezyon izlendi. Devital olan 11 nolu dişin kanal tedavisi, 12 numaralı diş kökünün ise lezyon ile birlikte alınması planlandı. Lezyonun ön tanısı radiküler kist olarak konuldu. Lokal anestezi altında lezyon enükle edilerek eksizyonel biyopsi yapıldı. Histopatolojik inceleme sonucu radiküler kist ön tanısı doğrulandı. Takibin birinci yılında herhangi bir şikayeti bulunmayan hastanın radyografik incelemesinde ilgili bölgede kemik trabekülasyonunda artış ve iyileşme izlendi.

SONUÇ: Radiküler kistler farkedilene kadar oldukça büyük boyutlara ulaşabilir. Rutin diş kontrolleri lezyonun erken safhalarında farkedilmesi için ve doku yıkımının önüne geçilebilmesi için önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon, histopatoloji, radiküler kist

Radicular Cyst Localized in the Maxilla and Surgical Treatment

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Damla TORUL¹, Taha Kıvanç KAPTANOĞLU¹,
Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Radicular cysts are common lesions encountered in daily dental practice. They may develop as a result of pulp injuries or pulp necrosis caused by deep dental caries or dental trauma. They are chronic lesions that follow the development of periapical granulomas and originate from the epithelial cell rests of Malassez present in the tissue.

CASE PRESENTATION: A 20-year-old systemically healthy male patient presented to our clinic with swelling in the right maxillary region and halitosis. Clinical examination revealed expansion in the affected area and purulent discharge; radiographic examination showed a well-defined radiolucent lesion extending to the maxillary sinus, associated with the roots of teeth numbered 11-15. Root canal treatment of the non-vital tooth 11 and extraction of the root of tooth 12 together with the lesion were planned. The provisional diagnosis was radicular cyst. Under local anesthesia, the lesion was enucleated, and an excisional biopsy was performed. Histopathological examination confirmed the provisional diagnosis of radicular cyst. At the one-year follow-up, the patient had no complaints, and radiographic examination showed increased bone trabeculation and healing in the region.

RESULT: Radicular cysts may reach considerable sizes before being detected. Routine dental check-ups are important for detecting the lesion at earlier stages and preventing tissue destruction.

Keywords: Enucleation, histopathology, radicular cyst

EP-112

Osteomlara Bağlı Fasiyal Kontür Bozuklukları: Olgu Serisi ve Cerrahi Yaklaşım

Özge APAK, Hüseyin Can TÜKEL

Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Osteoma, olgun kemik dokusunun proliferasyonu ile gelişen benign bir osteojenik tümördür. Genellikle kraniyofasiyal yapılarda görülürken, yüz kemiklerini nadiren etkiler. Yavaş ve sınırlı büyüme gösterir, çoğu zaman asemptomatiktir. Bununla birlikte, büyük boyutlu osteomalar konuşma ve çiğneme güçlüğü, baş ağrısı, ağrı, şişlik ve fasiyal asimetri gibi fonksiyonel ve estetik sorunlara neden olabilir. Osteomalar kökenine göre santral, periferik ve ekstraskletal olmak üzere üç tipte sınıflandırılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 45 yaşında kadın hasta yüz hatlarını bozan sert şişlik sebebiyle kliniğe başvurdu. Hastanın klinik muayenesinde sağ mental bölgede sert, ağrısız, lenfadenopatiye sebep olmayan kitle olduğu anlaşıldı. CBCT incelemesinde dental etkenden bağımsız, sağ mandibula mental bölge kortikal kemik yüzeyinde mantar şekilli ekzofitik osseöz lezyon izlendi. Mental sinir ile yakın ilişkisi sebebiyle genel anestezi altında lezyonun piezocerrahi cihazıyla eksizyonu ve fasiyal kontür düzeltilmesi yapıldı. 52 yaşında kadın hasta yüzünün sağ tarafında bastırıldığında ağrıya sebep olan şişlik sebebiyle başvurdu. Şişliğin yavaşça büyüdüğünü anlatan hastanın CBCT incelemesinde sağ mandibula ramusta eksternal oblik ridge üzerinde osseöz bir lezyon izlendi. Lezyonun rahatça ekspoze edilebilmesi amacıyla genel anestezi altında lezyonun piezocerrahi cihazıyla eksizyonu ve mandibular kontür düzeltilmesi yapıldı. 15 yaşında erkek hasta çene ucunda sürekli büyüyen şişlik sebebiyle kliniğe başvurdu. CBCT incelemesinde mandibula gnathionda periferik osteoma olduğu düşünülen osseöz lezyon izlendi. Hastanın yaşı göz önünde bulundurularak takip önerildi. 1 yılın sonunda hastanın estetik kaygıları göz önünde bulundurularak lezyon eksize edildi.

SONUÇ: Mandibular osteomalar genellikle benign ve asemptomatik seyirli olup, estetik kaygı veya fonksiyonel bozukluklarda cerrahi eksizyon güvenli ve etkilidir; piezocerrahiyle başarılı sonuçlar elde edilmiştir. Uzun dönem takipte nüks izlenmemiştir.

Anahtar Kelimeler: fasiyal kontür bozukluğu, osteoma, peripheral osteoma

Facial Contour Deformities Caused by Osteomas: Case Series and Surgical Management

Özge APAK, Hüseyin Can TÜKEL

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: Osteoma is a benign osteogenic tumor arising from the proliferation of mature bone tissue. Although it commonly occurs in craniofacial structures, involvement of jaws are rare. It exhibits slow and limited growth and is often asymptomatic. However, large osteomas may cause functional and aesthetic problems such as speech and headache, pain, swelling, and facial asymmetry. Based on their origin, osteomas are classified into three types: central, peripheral, and extraskeletal.

CASE PRESENTATION: A 45-year-old female patient presented with a firm swelling that distorted facial contours. Clinical examination revealed a hard, painless mass in the right mental region without lymphadenopathy. CBCT showed a mushroom-shaped exophytic osseous lesion on the cortical surface of the right mandibular area, independent of dental origin. Excision with a piezosurgery and facial contour correction were performed.

A 52-year-old female presented with a slowly enlarging swelling on the right side of her face that caused pain upon palpation. CBCT revealed an osseous lesion on the external oblique ridge of the right mandibular ramus. Excision with a piezosurgery and mandibular contouring were performed.

A 15-year-old male patient presented with enlarging swelling of the chin. CBCT demonstrated an osseous lesion at the mandibular gnathion, suggestive of peripheral osteoma. Considering the patient's age, follow-up was initially recommended. After one year, due to esthetic concerns, the lesion was excised.

RESULT: Mandibular osteomas are generally benign and asymptomatic; however, surgical excision is safe and effective in cases with esthetic concerns or functional impairment. Successful outcomes were achieved with piezosurgery, and no recurrence was observed during long-term follow-up.

Keywords: facial contour deformity, osteoma, peripheral osteoma

EP-113

Pediatric Üst Çene Premolar Bölgesinde Periferik Dev Hücreli Granülom: Olgu Sunumu

Berk AKKOCA, Selin SEZGİN TÜRKMEN

Çukurova üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Periferik dev hücreli granülom (PDHG), dişeti/alveol mukozasında görülen reaktif bir lezyondur. Çoğunlukla lokal irritanlar (plak, taş, travma, restorasyon kenarı) ile ilişkilidir; kırmızı-mor, kolay kanayan, geniş tabanlı/pediküllü kitle olarak izlenir. Radyografide komşu krestal kemikte sığ “cupping” rezorpsiyon eşlik edebilir. Kesin tanı histopatoloji ile konur. Tedavide lezyonun periost düzeyine kadar eksizyonu, çevre kemiğin küretajı/periferik osteotomisi ve etken irritanların ortadan kaldırılması önerilir; nüks riskini azaltmak için temiz cerrahi sınır ve düzenli takip gereklidir.

VAKA SUNUMU: On iki yaş erkek hasta, 25 numaralı diş bölgesinde şişlik ile başvurdu. İntraoral muayenede eritemli, kolay kanayan kitle izlendi. Lokal anestezi altında yapılan insizyonel biyopsi PDHG ile uyumlu geldi. CBCT’de 25 numaralı dişte periodontal ligament aralığında belirgin kalınlaşma ve sınırlı alveolar kemik invazyonu saptandı. Lokal anestezi altında lezyon geniş sınırlarla çıkarıldı; lezyonu içine alan 25 numaralı diş çekildi. Cerrahi alan sekonder iyileşmeye bırakıldı.

SONUÇ: Çocuk hastada PDL kalınlaşması ve erken kemik tutulumunun eşlik ettiği olgularda, PDHG’nin geniş eksizyonu ve gerektiğinde ilişkili dişin çekimi, temiz cerrahi sınır elde edilmesi ve nüks riskinin azaltılması açısından etkilidir. Sekonder iyileşme, küçük-orta boy defektlerde kabul edilebilir fonksiyonel/estetik sonuçlar sağlayabilir. Bu olgu, PDHG’de sınırların kemik ve periodontal dokuyu içerecek biçimde yönetilmesinin ve yakın takibin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: periferik dev hücreli granülom, Periodontal ligament genişlemesi, Sekonder iyileşme

Pediatric Peripheral Giant Cell Granuloma of the Maxillary Premolar Region: A Case Report

Berk AKKOCA, Selin SEZGİN TÜRKMEN

Çukurova University Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Adana

OBJECTIVE: Peripheral giant cell granuloma (PGCG) is a reactive gingival/alveolar mucosal lesion, often triggered by local irritants (plaque, calculus, trauma, or overhanging restorations). Clinically it presents as a red-purple, easily bleeding, sessile or pedunculated mass. Radiographs may show shallow crestal "cupping" resorption. Diagnosis is histopathologic. Recommended management is excision down to periosteum with curettage/peripheral ostectomy of the underlying bone and elimination of etiologic irritants to reduce recurrence. This abstract reports a pediatric PGCG of the right maxillary premolar region managed with wide excision and tooth extraction.

CASE PRESENTATION: A 12-year-old boy presented with swelling around tooth #25. Intraoral examination revealed an erythematous, friable mass. Incisional bone biopsy under local anesthesia confirmed PGCG. Cone-beam CT demonstrated marked periodontal ligament space widening at #25 with limited alveolar bone invasion. Under local anesthesia, the lesion was excised with wide margins to periosteum; the surrounding bone underwent curettage, and tooth #25, encompassed by the granuloma, was extracted. The surgical field was left to heal by secondary intention.

RESULT: In pediatric PGCG with PDL thickening and early bone involvement, wide excision including peripheral osteoplasty and extraction of the involved tooth, when indicated, is effective for achieving clear margins and lowering recurrence risk. Secondary intention healing can provide acceptable functional and esthetic outcomes in small-to-moderate defects. This case underscores the importance of managing PGCG with attention to both bony and periodontal components and the need for close postoperative follow-up.

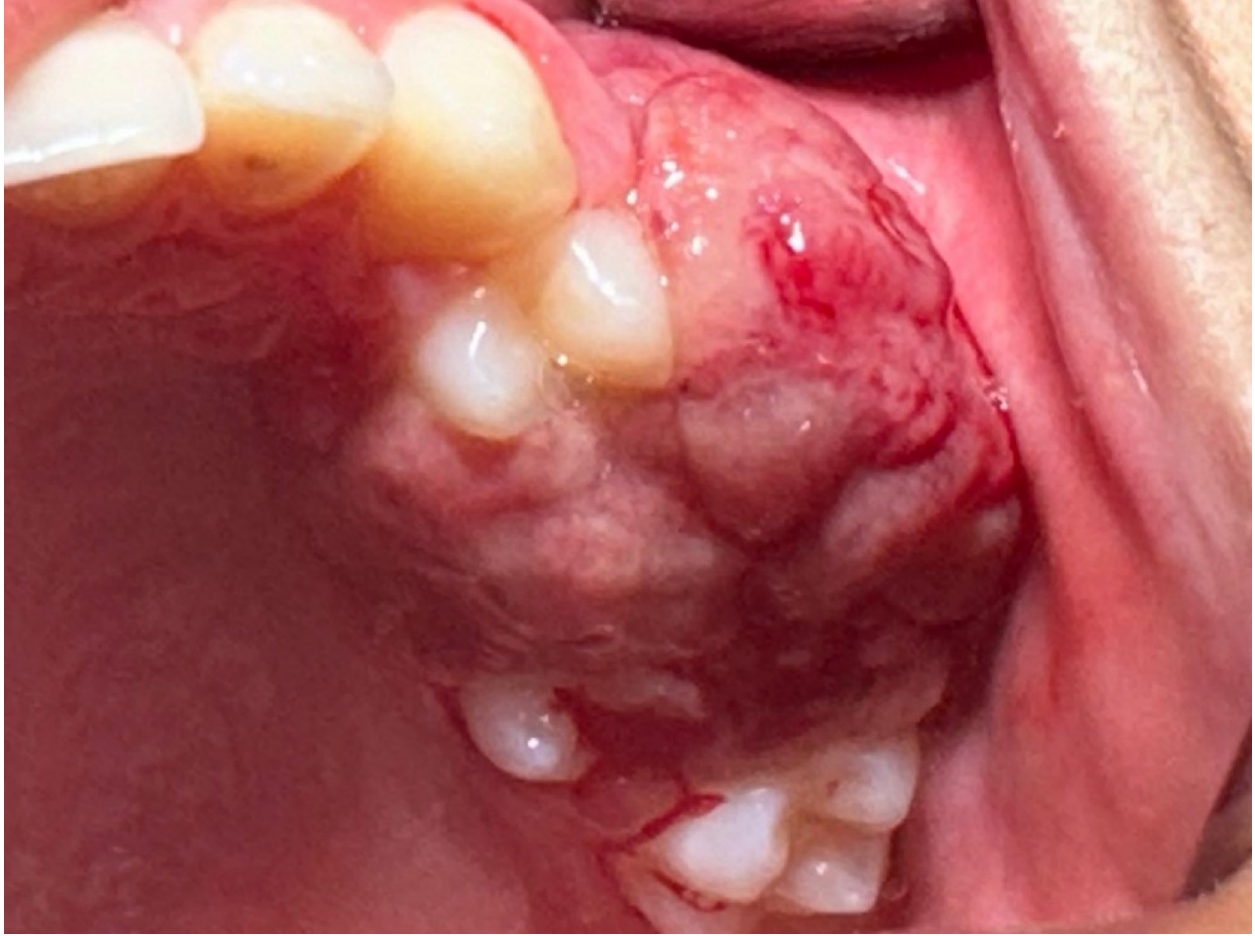
Keywords: Peripheral Giant Cell Granuloma, Periodontal ligament widening, Secondary intention healing

lezyonun eksizyonu
excision of the lesion

25 nolu dişin çekimi ve bölgenin geniş eksizyonu
Extraction of tooth number 25 and wide excision of the area

periferal dev hücreli granülom
Peripheral giant cell granuloma

hastanın ilk intraoral görüntüsü
the patient's first intraoral image

EP-114

Dudakta Görülen Bir Pleomorfik Adenom: Vaka Sunumu

Özge APAK, Tuncer AKDOĞAN

Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Pleomorfik adenom (PA), tükürük bezlerinin en sık görülen benign tümörüdür ve tüm tükürük bezi tümörlerinin yaklaşık %60'ını oluşturur. En sık parotis ve submandibular bezlerde görülür; minör tükürük bezlerinde ise daha nadir olup, özellikle sert damak yerleşimi (%40–60) ön plandadır. Dudak, yanak mukozası, dil ve ağız tabanı daha az tutulum gösteren bölgelerdir. Dudaktaki PA oranı %10 civarındadır. Klinik olarak genellikle iyi sınırlı, ağrısız, yavaş büyüyen, sert-elastik kıvamlı nodüler kitle şeklinde karşımıza çıkar. Kadınlarda 40–50 yaş arasında daha sık raporlanmıştır. Histopatolojik olarak epitel, miyoeptiel ve mezenkimal bileşenlerden oluşur; miksoid, kondroid veya mukoid stromada değişken epitel paterni ile karakterizedir. Etiyolojisi tam bilinmemekle birlikte, sitogenetik çalışmalar kromozom 8q12 ve 12q15 bölgelerinde bozuklukları işaret etmektedir. Maligniteye dönüşüm riski düşük olmakla birlikte uzun süreli takip önemlidir.

VAKA SUNUMU: 24 yaşında erkek hasta sol nazolabial bölgede sert şişlik sebebiyle kliniğe başvurdu. Klinik muayenesinde sol nazolabial bölgede, bukkal sulkusta mukoza altında formu izlenen sert ve sıkı lezyon görüldü. Ayırıcı tanıda mukosel, lipom, pleomorfik adenom düşünülen lezyon mukozada yapılan insizyon ve submukoz diseksiyonla kapsül ile eksize edildi.

SONUÇ: Pleomorfik adenomlar farklı klinik görünümsergileyerek tanıyı zorlaştırabilir. Nadir de olsa minör tükürük bezlerinden köken alabilirler ve erken dönemde doğru tanının konulması uygun tedavinin zamanında başlanması açısından önemlidir. Erken tanı ve doğru yönetim, hasta prognozunu belirgin şekilde iyileştirir. Tedavide tercih edilen yöntem, geniş sınırlarla tam cerrahi eksizyondur. Bununla birlikte, pleomorfik adenomların yıllar sonra dahi nüks edebileceği göz önünde bulundurularak hastaların uzun süreli takibi önerilmektedir.

Anahtar Kelimeler: tükürük bezi, pleomorfik adenom, üst dudak

A Pleomorphic Adenoma of the Lip: Case Report

Özge APAK, Tuncer AKDOĞAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: Pleomorphic adenoma (PA) is the most common benign tumor of the salivary glands, accounting for approximately 60% of all salivary gland tumors. It is most frequently found in the parotid and submandibular glands, while its occurrence in the minor salivary glands is less common. Other less frequently affected sites include the lip, buccal mucosa, tongue, and floor of the mouth. The incidence of PA in the lip is about 10%. Clinically, it typically presents as a well-circumscribed, painless, slow-growing, firm-elastic nodular mass. It is reported more frequently in women between the ages of 40 and 50. Histopathologically, PA is composed of epithelial, myoepithelial, and mesenchymal components, with epithelial patterns varying within a myxoid, chondroid, or mucoid stroma. Exact etiology remains unclear. The risk of malignant transformation is low.

CASE PRESENTATION: A 24-year-old male patient presented with a firm swelling in the left nasolabial region. Clinical examination revealed a well-defined, firm lesion located beneath the mucosa of the buccal sulcus in the left nasolabial area. The differential diagnosis included mucocele, lipoma, and pleomorphic adenoma. The lesion was excised completely with its capsule through a mucosal incision and submucosal dissection.

RESULT: Pleomorphic adenomas present with variable clinical features, making diagnosis difficult. Although rare, they may originate from minor salivary glands. Early recognition and appropriate management are critical for favorable outcomes. The preferred therapy is local excision, which minimizes the risk of recurrence. Long-term follow-up is strongly recommended, as pleomorphic adenomas may recur even years after initial treatment, highlighting the importance of sustained surveillance in clinical practice.

Keywords: Salivary gland, Pleomorphic adenoma, Upper lip

EP-115

Maksiller Sinüs ile İlişkili Radiküler Kistin Enükleasyonu

Muhammed Furkan YILMAZ¹, Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Asude Dilagah HOMAK¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kistler pulpanın nekrotik artıklarından gelişen ve çenelerde en sık rastlanan inflamatuvar kistlerdir. Ozmotik basınçla genişleyen içi sıvı dolu lezyonlardır. Etken diş devitaldir ve kistin büyümesi ile komşu dişlerin de devitalize olması mümkündür. Genellikle asemptomatik olarak görülürler ve radyolojik muayenede tesadüfen saptanırlar.

VAKA SUNUMU: 38 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı kadın hasta sol maksiller bölgede belirli aralıklarla gelişen şişlik ve ilgili bölgedeki dişlerde uyuşukluk şikayetleriyle kliniğimize başvurdu. Yapılan klinik muayenede ilgili bölgenin palpasyonunda bukkal kortikal kemikte ekspansiyon izlendi. Radyolojik muayenede ise sol maksiller bölgedeki dişlerin kökleri ile ilişkili, maksiller sinüsü içine alan geniş çaplı radyolüsent lezyon varlığı tespit edildi. Yapılan vitalite değerlendirmesi sonucu lezyon ile ilişkili dişlerin devital olduğu saptandı. 21 ve 22 numaralı dişlerin endodontik tedavi için yönlendirildi. Ardından lokal anestezi altında 23, 24, 25 numaralı dişlerin çekimi ile beraber kist enükle edildi. Histopatolojik inceleme sonucu radiküler kist ön tanısı doğrulandı. Post-operatif 1. ve 3. ay takibinde herhangi bir komplikasyon görülmeyen hastanın takibine devam edilmektedir.

SONUÇ: Radiküler kistler asemptomatik şekilde gelişerek büyük boyutlara ulaşabilir, komşu dişleri ve anatomik yapıları etkileyebilirler. Rutin dental muayeneler bu tarz büyük çaplı yıkımların önüne geçilmesinde önem teşkil etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon, maksiller sinüs, radiküler kist

Enucleation of a Radicular Cyst Associated with the Maxillary Sinus

Muhammed Furkan YILMAZ¹, Damla TORUL¹, Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Asude Dilagah HOMAK¹, Büşra ERŞAN ERDEM²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Radicular cysts are the most common inflammatory cysts of the jaws, arising from the necrotic remnants of the dental pulp. These fluid-filled lesions expand due to osmotic pressure. The associated tooth is devital, and the lesion may lead to devitalization of adjacent teeth as it enlarges. Typically, these cysts are asymptomatic and are discovered incidentally during radiographic examinations.

CASE PRESENTATION: A 38-year-old systemically healthy female patient presented to our clinic with complaints of intermittent swelling and numbness in the teeth in the left maxillary region. Clinical examination revealed buccal cortical bone expansion upon palpation. Radiographic evaluation showed a large radiolucent lesion involving the roots of the teeth in the left maxillary region and extending into the maxillary sinus. Pulp vitality testing confirmed that the teeth associated with the lesion were non-vital.

Teeth numbered 21 and 22 were referred for endodontic treatment. Subsequently, under local anesthesia, teeth numbered 23, 24, and 25 were extracted and the cyst was enucleated. Histopathological analysis confirmed the provisional diagnosis of a radicular cyst. At the 1st and 3rd postoperative month follow-ups, no complications were observed. The patient continues to be monitored regularly.

RESULT: Radicular cysts can develop asymptotically and reach considerable sizes, potentially affecting adjacent teeth and anatomical structures such as the maxillary sinus. Routine dental examinations are crucial in preventing extensive tissue destruction caused by such lesions.

Keywords: Enucleation, maxillary sinus, radicular cyst,

EP-116

Anterior Maksilla Yerleşimli Dev Hücreli Granülomun Cerrahi Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Buket TEMÜRLLENK¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Meltem TÜRK ALTAN²

¹Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

²Ordu Üniversitesi Tıp Fakültesi, Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Santral dev hücreli granülom, çoğunlukla genç kadınlarda ve mandibulada görülen iyi huylu bir kemik lezyonudur. Ayırıcı tanı hiperparatiroidizm, dev hücreli tümör, cherubism, anevrizmal kemik kisti brown tümörü ve osteosarkom ile yapılmalıdır. Cerrahi eksizyon ana tedavi seçeneğidir; diğer tedavi seçenekleri arasında intralezyonel kortikosteroid ve kalsitonin enjeksiyonları ve interferon tedavisi yer alır. Bu raporun amacı, santral dev hücreli granülom için en etkili tedavi yöntemi olan cerrahi eksizyonun önemini vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: 59 yaşında erkek hasta, anterior palatinal bölgesinde şişlik ve ağrı şikayetiyle başvurdu. Klinik muayenede, palatinal bölgede genişlemiş, kanamalı bir lezyon görüldü. Panoramik radyografide, radyolusent, düzgün sınırlı bir lezyon tespit edildi. Histopatolojik inceleme, santral dev hücreli granülom ön tanısını doğruladı. Operasyon genel anestezi altında gerçekleştirildi. 6 aylık takipte panoramik radyografide kemik iyileşmesi gözlemlendi.

SONUÇ: Santral dev hücreli granümlerde nüks riskinin yüksek olması nedeniyle hasta takibe alındı. 6 aylık takipte herhangi bir klinik semptom veya patoloji gözlenmedi.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi eksizyon, Dev hücreli granülom, Nüks

Surgical Management of Giant Cell Granuloma Located in Anterior Maxilla: A Case Report

Mehmet Melih ÖMEZLİ¹, Damla TORUL¹, Buket TEMÜRLLENK¹, Muhammed Furkan YILMAZ¹, Meltem TÜRK ALTAN²

¹Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

²Ordu University Faculty of Medicine, Department of Medical Pathology, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Central giant cell granuloma is a benign bone lesion that is mostly seen in young women and in the mandible. Differential diagnosis should be made among hyperparathyroidism, giant cell tumor, cherubism, aneurysmal bone cyst and brown tumor and osteosarcoma. Surgical excision is the main treatment option, other treatment options include intralesional corticosteroid and calcitonin injections and interferon therapy. The purpose of this report is to emphasize the importance of surgical excision, which is the most effective treatment method for central giant cell granuloma.

CASE PRESENTATION: A 59-year-old male patient complained of swelling and pain in the anterior palatal region. Clinical examination revealed an expansile, hemorrhagic lesion in the palatal region. Panoramic radiography revealed a radiolucent, regularly circumscribed lesion. Histopathological examination confirmed the preliminary diagnosis of central giant cell granuloma. Surgery was performed under general anesthesia. Bone healing was seen in panoramic radiography at 6-month follow-up.

RESULT: The patient was followed up due to the high risk of recurrence in central giant cell granulomas. No clinical symptoms or pathology development was observed during the 6-month follow-up.

Keywords: Surgical excision, Giant cell granuloma, Recurrence

EP-117

Kemik Metastazı Olan Böbrek Kanseri Hastasında Osteonekroz: Bir Olgu Sunumu

Ayşe Zişan TUNÇAY¹, Eren YILMAZ¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

²Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İzzet Baysal Eğitim Ve Araştırma Hastanesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: İlaçla ilişkili çene osteonekrozları (Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw- MRONJ) bifosfonatlar, monoklonal antikorlar, tirozin kinaz inhibitörleri, immünosupresanlar, antirezortif ve antianjiyojenik ilaçlar ile gelişen nekrozlardır. Bir hastada MRONJ tanısı konabilmesi için, mutlaka antirezortif ve/veya antianjiyojenik ilaçlar ile tedavi öyküsü bulunmalıdır. Çene bölgesinde 8 haftadan uzun süredir iyileşmeyen, açıkta kalan nekrotik kemik gözlenmelidir. Hastanın baş-boyun bölgesine radyoterapi uygulanmamış ve çene metastazı veya primer tümör bulunmamalıdır. Literatürde farklı yöntemler ve protokoller yayınlanmış olsa da üzerinde görüş birliği sağlanmış herhangi bir tedavileri yoktur.

VAKA SUNUMU: 71 yaşında, kemik metastazı yapmış böbrek kanseri olan erkek hasta, üst çenesinde ağrı sebebiyle kliniğimize başvurdu. Alınan anamnezde 6 yıl radyoterapi gördüğü, 5 yıl aktif kemoterapi aldığı, kanser ilaçları yanında denosumab kullandığı öğrenildi. İntraoral klinik muayenede maksilla sağ taraf posterior bölgede, ağrılı, ağız ortamına açık nekrotik kemik odakları gözlemlendi. Radyografik muayenede ise, ilgili bölgede kemik sekestrasyonu ile birlikte artmış kemik iliği yoğunluğu izlendi. Lokal anestezi altında sekestr eksize edildi, yerine trombositten zengin plazma yerleştirildi ve cerrahi saha primer kapatıldı. 4 hafta sonraki kontrolde herhangi bir kemik ekspozu ve nekrotik alan olmadığı görüldü.

SONUÇ: Kemoterapi, radyoterapi, diğer antikanser ilaçlar ve antirezortif ilaçlar ile tedavi edilen hastalarda gelişen nekrozların sebebi iyi irdelenmeli; nekrozların nüks ihtimaline karşı hastalar düzenli olarak kontrol edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Kemoterapi, Maksilla, Osteonekroz

Osteonecrosis in a Renal Cancer Patient with Bone Metastases: A Case Report

Ayşe Zişan TUNÇAY¹, Eren YILMAZ¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Türkiye

²Bolu Abant İzzet Baysal University, İzzet Baysal Training and Research Hospital, Department of Medical Pathology, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Medication-Related Osteonecrosis of the Jaw (MRONJ) is necrosis that develops due to bisphosphonates, monoclonal antibodies, tyrosine kinase inhibitors, immunosuppressants, antiresorptive, and antiangiogenic drugs. For an MRONJ diagnosis, the patient must have a history of antiresorptive and/or antiangiogenic drug use. Necrotic bone exposed for more than 8 weeks in the jaw region should be present. The patient should not have received radiotherapy to the head and neck, nor have jaw metastasis or primary tumor. Although various protocols have been reported in the literature, no universally accepted treatment exists

CASE PRESENTATION: A 71-year-old male with renal cancer and bone metastasis presented with pain in the maxilla. History revealed 6 years of radiotherapy, 5 years of chemotherapy, and denosumab use along with cancer medications. Intraoral examination showed painful necrotic bone exposure in the right posterior maxilla. Radiographic evaluation revealed sequestration and increased bone marrow density. Under local anesthesia, the sequestrum was excised, platelet-rich plasma placed, and the surgical site closed primarily. At 4-week follow-up, no bone exposure or necrosis was observed.

RESULT: Necrosis developing in patients treated with chemotherapy, radiotherapy, anticancer, and antiresorptive drugs should be carefully evaluated. Patients must be followed regularly for risk of recurrence.

Keywords: Chemotherapy, Maxilla, Osteonecrosis

EP-118

Bukkal Mukozada Oral Lipom: Bir Olgu Sunumu

Berkay TOKUÇ, Hüseyin Buğra KÖSE, Tamer ODABAŞ
Kocaeli Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kocaeli

GİRİŞ: Lipoma, yağ dokusundan köken alan ve ince bir fibröz kapsül ile çevrili benign mezenkimal tümördür. Vücudun diğer bölgelerinde sık görülen lipomalar, oral ve maksillofasiyal bölgede oldukça nadir izlenmektedir. Oral kavite içerisinde en sık bukkal mukozada lokalize olmakla birlikte, dil, bukkal sulkus, ağız tabanı ve diğer yumuşak doku bölgelerinde de görülebilmektedir. Bu poster sunumunda bukkal bölgede yerleşim gösteren bir oral lipom olgusu sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 55 yaşında, sistemik hastalık öyküsü bulunmayan kadın hasta, yaklaşık 10 aydır mevcut olan sağ yanak iç yüzünde ağrısız şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede, normal görünümlü mukoza ile örtülü, iyi sınırlı, palpasyonda yumuşak kıvamlı ve hareketli submukozal bir lezyon saptandı. Lokal anestezi altında lezyon tamamen eksize edilerek histopatolojik incelemeye gönderildi. Ölçüleri 3,6 × 2,5 × 2 cm olan lezyona histopatolojik olarak lipoma tanısı konuldu. Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon gözlenmedi ve hasta düzenli takiplerinde nüks izlenmeksizin takip edilmektedir.

SONUÇ: Oral lipomalar maksillofasiyal bölgede nadir görülmelerine rağmen, bukkal bölgedeki şişliklerin ayırıcı tanısında göz önünde bulundurulmalıdır. Kesin tanı histopatolojik inceleme ile konulmakta olup, tam cerrahi eksizyon sonrasında prognozu oldukça iyidir ve nüks riski minimaldir.

Anahtar Kelimeler: Benign tümör, Eksizyon, Lipoma, Yumuşak doku

Oral Lipoma of the Buccal Mucosa: A Case Report

Berkay TOKUÇ, Hüseyin Buğra KÖSE, Tamer ODABAŞ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kocaeli University, Kocaeli, Turkey

OBJECTIVE: Lipoma is a benign mesenchymal tumor originating from adipose tissue and encapsulated by a thin fibrous layer. While lipomas are common in other parts of the body, they are relatively rare in the oral and maxillofacial region. Within the oral cavity, they are most frequently localized in the buccal mucosa but may also occur in the tongue, buccal sulcus, floor of the mouth, and other soft tissue sites. In this poster presentation, a case of oral lipoma located in the buccal region is presented.

CASE PRESENTATION: A 55-year-old female patient with no systemic disease history presented with a painless swelling on the inner aspect of her right cheek, which had been present for approximately 10 months. Clinical examination revealed a well-circumscribed submucosal lesion covered by normal-appearing mucosa, which was soft in consistency and mobile on palpation. Under local anesthesia, the lesion was excised in its entirety and submitted for histopathological evaluation. The specimen measured $3.6 \times 2.5 \times 2$ cm, and was diagnosed histopathologically as a lipoma. The postoperative course was uneventful, and the patient has remained under regular follow-up without recurrence.

RESULT: Oral lipomas, though rare in the maxillofacial region, should be considered in the differential diagnosis of buccal swellings. Definitive diagnosis is established histopathologically, and complete surgical excision ensures an excellent prognosis with minimal risk of recurrence.

Keywords: Benign tumour, Excision, Lipoma, Soft tissue

EP-119

Periferal Dev Hücreli Granülom: Bir Olgu Sunumu

Eren YILMAZ¹, Ayşe Zişan TUNÇAY¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

²Türkiye Odalar Ve Borsalar Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Periferal dev hücreli granülom (PDHG) genellikle dişeti ya da alveolar mukozada görülen, reaktif kökenli, benign bir lezyondur. Genellikle travma, lokal irritasyon (diş taşları, kötü uyumlu protezler vb.), hormonal faktörler veya çekim sonrası iyileşme süreciyle ilişkilidir. Klinik olarak kırmızı-mor renkte, saplı veya sapsız, yumuşak dokudan kaynaklanan kitle şeklinde görülür. Çocuklarda ve genç erişkinlerde daha sık görülmekle birlikte her yaşta ortaya çıkabilir. Kadınlarda görülme sıklığı daha fazladır.

VAKA SUNUMU: 49 yaşında herhangi bir sistemik hastalığı olmayan kadın, ağzının sol tarafında çiğneme ile oluşan kanama şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede 35-38 nolu dişler bölgesinde, dişlerin bukkalinde yerleşimli, kırmızı-mor renkli, çiğneme sırasında üst dişler ile temas eden, ~1x3cm boyutlarında, hafif provokasyon ile kanayan bir lezyon tespit edildi. Radyografik muayenede 37-38 nolu dişlerin olmadığı ve 36 nolu dişin distalinde düzensiz kemik rezorpsiyonları izlendi. Lezyon lokal anestezi altında eksize edildi ve basınçla kanama kontrolü sağlandı. Histopatolojik incelemede periferal dev hücreli granülom olarak kesin tanı kondu.

SONUÇ: PDHG cerrahi eksizyonla tedavi edilebilir. Eksizyon sonrası kanama kontrolü mutlaka yapılmalıdır. Düzenli aralıklarla kontrolü sağlanmalı ve nüks takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Benign, Eksizyon, Periferal Dev Hücreli Granülom

Peripheral Giant Cell Granuloma: A Case Report

Eren YILMAZ¹, Ayşe Zişan TUNÇAY¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Türkiye

²Bolu Abant İzzet Baysal University, İzzet Baysal Training and Research Hospital, Department of Medical Pathology, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Peripheral Giant Cell Granuloma (PGCG) is a reactive, benign lesion typically seen on the gingiva or alveolar mucosa. It is often associated with trauma, local irritation (such as dental calculus, ill-fitting dentures, or restorative overhangs), hormonal factors, or the healing process following tooth extraction. Clinically, it presents as a reddish-purple, pedunculated or sessile soft tissue mass. Although more common in children and young adults, it can occur at any age and shows a higher prevalence in females.

CASE PRESENTATION: A 49-year-old female patient with no systemic disease presented to our clinic with a painless swelling. Radiological examination revealed an irregular radiolucent area adjacent to tooth number 36. The lesion was excised, and histopathological evaluation confirmed the diagnosis of peripheral giant cell granuloma. No recurrence was observed during the follow-up period.

RESULT: This study evaluates the clinical effectiveness and recurrence rate of surgical excision in treating peripheral giant cell granuloma (PGCG) lesions. Our findings indicate that excision is an effective and reliable method for complete removal of the lesion. Postoperative follow-up confirmed the success of the procedure and the resolution of the lesion.

Keywords: Benign, Surgical Excision, Peripheral Giant Cell Granuloma

EP-120

Gömülü Diş Çekimi Sonrası Oronazal Fistülün Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu

Merve Nur TURKAN, Ayşe BAYRAKTAR, Onur YILMAZ

Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Oronazal fistül, gömülü diş çekimleri sonrası nadir görülen ancak hastada ciddi fonksiyonel ve estetik sorunlara yol açabilen bir komplikasyondur. Oral ve nazal kavite arasında sürekli bir bağlantı olması; sıvıların burundan gelmesi, konuşma bozuklukları ve tekrarlayan enfeksiyonlara neden olabilir. Bu çalışmanın amacı, gömülü diş çekimi sonrası gelişen bir oronazal fistül olgusunun cerrahi tedavisini sunmaktır.

VAKA SUNUMU: 50 yaşında erkek hasta, gömülü maksiller kanin diş çekimi sonrası burundan sıvı gelmesi şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik muayene ve radyolojik değerlendirmede gömülü diş çekimi sonrasında oluşan destrüksiyona bağlı yaklaşık 4 mm çapında oronazal fistül saptandı. Cerrahi onarım lokal anestezi altında gerçekleştirildi. Öncelikle fistül çevresindeki granülasyon dokusu kürete edilerek sağlıklı sınırlar elde edildi. Ardından nazal mukoza primer sütür ile kapatıldı, defekt alanına uygun boyutlarda kortikokansellöz greft yerleştirilerek kemik rejenerasyonu desteklendi. Postoperatif dönemde hasta sıvı ve yumuşak diyetle takip edildi, düzenli kontrollerde herhangi bir komplikasyon izlenmedi. 1 ay sonraki değerlendirmede fistülün tamamen kapandığı ve bölgenin fonksiyonel olarak iyileştiği görüldü.

SONUÇ: Gömülü diş çekimi sonrası gelişen oronazal fistüller nadir ancak tedavisi zor klinik problemlerdir. Bu olguda uygulanan nazal mukoza sütürasyonu ve kortikokansellöz greft kombinasyonu, başarılı ve fonksiyonel sonuç sağlamıştır. Cerrahi planlama, uygun greft seçimi ve dikkatli postoperatif takip, nüksün önlenmesinde kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Oronazal fistül, gömülü diş, destrüksiyon, cerrahi tedavi

Surgical Management of an Oronasal Fistula Following Impacted Tooth Extraction: A Case Report

Merve Nur TURKAN, Ayşe BAYRAKTAR, Onur YILMAZ

Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Oronasal fistula is a rare complication following impacted tooth extractions, but it can cause serious functional and aesthetic problems for the patient. The presence of a continuous connection between the oral and nasal cavities can lead to fluid coming from the nose, speech disorders, and recurrent infections. The aim of this study is to present the surgical treatment of an oronasal fistula case that developed after impacted tooth extraction.

CASE PRESENTATION: A 50-year-old male patient presented to our clinic complaining of fluid discharge from the nose after extraction of an impacted maxillary canine tooth. Clinical examination and radiological evaluation revealed an oronasal fistula approximately 4 mm in diameter, associated with destruction following impacted tooth extraction. Surgical repair was performed under local anesthesia. First, the granulation tissue surrounding the fistula was curetted to obtain healthy margins. Then, the nasal mucosa was closed with primary sutures, and a corticocancellous graft of appropriate size was placed in the defect area to support bone regeneration. In the postoperative period, the patient was followed up with a liquid and soft diet, and no complications were observed during regular follow-up visits. At the 1-month follow-up, the fistula was found to be completely closed, and the area had functionally healed.

RESULT: Oronasal fistulas developing after impacted tooth extraction are rare but difficult to treat clinical problems. The combination of nasal mucosa suturing and corticocancellous grafting applied in this case provided successful and functional results. Surgical planning, appropriate graft selection, and careful postoperative follow-up are critical in preventing recurrence.

Keywords: Oronasal fistula, impacted tooth, destruction, surgical treatment

EP-121

Dev Dentigeröz Kist: Maksiller Sinüste Ektopik Üçüncü Molarla Bağlı Nadir Bir Olgu ve Tedavisi

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, GÜLEROL ZEHRA

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Bolu

GİRİŞ: Bu olgu sunumu, maksiller sinüste ektopik üçüncü molar ile ilişkili, orbital tabana kadar uzanan olağanüstü büyük bir dentigeröz kistin nadir özelliklerini ortaya koymaktadır. Olgu, yalnızca alışılmadık klinik ve radyografik özellikleri ile değil, aynı zamanda cerrahi yönetimi ve histopatolojik değerlendirmesi ile de literatüre katkı sağlamaktadır. Bu rapor ile amaç, maksiller sinüste görülebilecek dentigeröz kistlerin ayırıcı tanısı ve tedavi planlamasında multidisipliner yaklaşımın önemini vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: 16 yaşında erkek hasta, ağızda kötü tat ve koku şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede maksiller sinüs bölgesinde belirgin doluluk ve püy akışı izlendi. Panoramik radyografi ve CBCT incelemesi, 28 numaralı dişin ektopik ve gömülü olduğunu ve neredeyse tüm maksiller sinüsü kaplayan, sınırları belirgin multiloküler kistik bir lezyonla ilişkili olduğunu gösterdi. Kistik basıncı azaltmak ve anatomik yapıları korumak amacıyla negatif basınçlı dren kullanılarak dekompresyon uygulandı. Dekompresyon sonrasında lezyon belirgin şekilde küçüldü ve ardından genel anestezi altında tam enükleasyon gerçekleştirildi.

SONUÇ: Maksiller sinüste ektopik dişle ilişkili dev dentigeröz kistler nadir görülür ve tanı sürecinde dikkatli radyolojik ve histopatolojik değerlendirme gerektirir. Geniş lezyonlarda konservatif yaklaşımlar (dekompresyon/marsupiyalizasyon) hem vital anatomik yapıların korunmasını sağlar hem de cerrahi morbiditeyi azaltır. Bu olgu, genç yaşta bile bu tür lezyonların dramatik anatomik genişleme gösterebileceğini ve multidisipliner yaklaşımın önemini vurgulamaktadır. Maksiller sinüste ektopik dişle ilişkili dev boyutlu dentigeröz kistlerin nadirliğini ve konservatif-destekli cerrahi yaklaşımın etkinliğini göstermesi açısından bu olgu literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Caldwell-Luc yaklaşımı, dentigeröz kist, distraksiyon sugosteogenezi, ektopik diş, maksiller sinüs, üçüncü molar

Giant Dentigerous Cyst: A Rare Case Due To Ectopic Third Molar In The Maxillary Sinus and Treatment

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, GÜLEROL ZEHRA

Bolu Abant İzzet Baysal University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

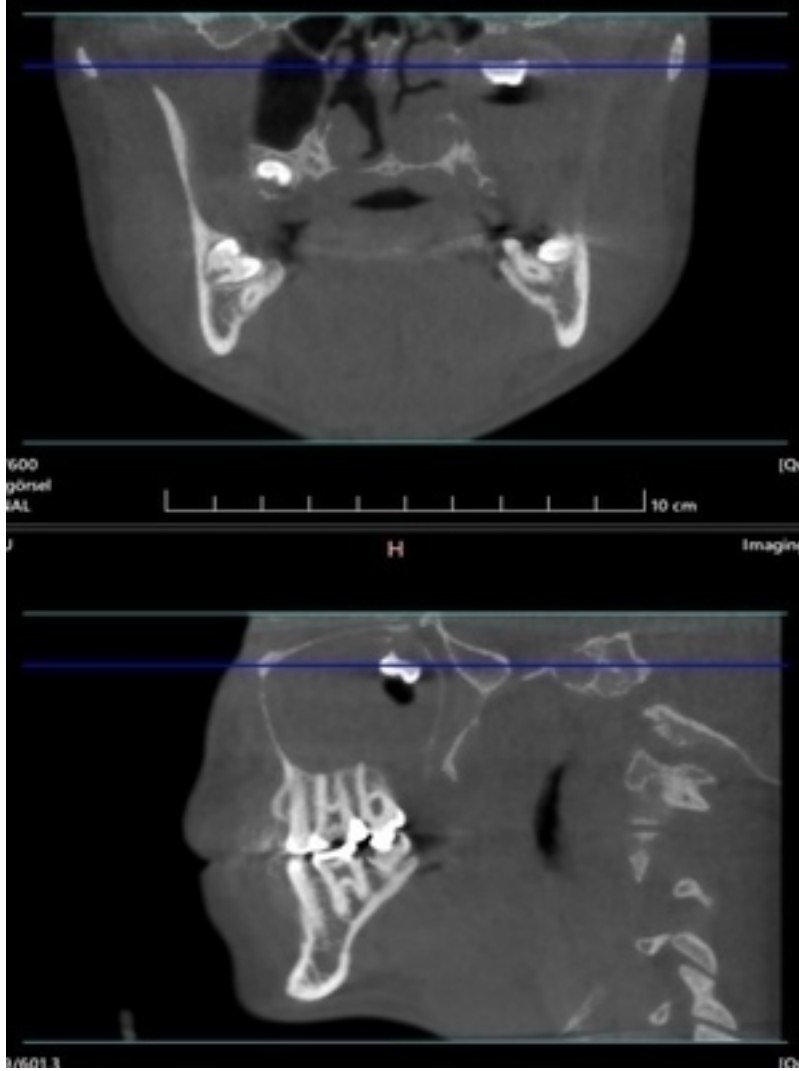
OBJECTIVE: This case report presents the rare features of a giant dentigerous cyst associated with an ectopic third molar, extending into the maxillary sinus and reaching the orbital floor. The case contributes to the literature not only with its unusual clinical and radiographic characteristics but also through its surgical management and histopathological evaluation. With this report, the aim is to emphasize the importance of a multidisciplinary approach in the differential diagnosis and treatment planning of dentigerous cysts that may occur in the maxillary sinus.

CASE PRESENTATION: A 16-year-old male patient presented to our clinic with complaints of a foul taste and odor in the mouth. Clinical examination revealed significant fullness in the maxillary sinus region accompanied by purulent discharge. Panoramic radiography and CBCT imaging demonstrated that tooth #28 was ectopic and impacted, associated with a well-defined multilocular cystic lesion occupying nearly the entire maxillary sinus. To reduce cystic pressure and preserve anatomical structures, decompression was performed using a negative-pressure drain. Following decompression, the lesion showed a marked reduction in size, after which complete enucleation was carried out under general anesthesia.

RESULT: Giant dentigerous cysts associated with ectopic teeth in the maxillary sinus are rare and require careful radiological and histopathological evaluation during the diagnostic process. In extensive lesions, conservative approaches (decompression/marsupialization) not only help preserve vital anatomical structures but also reduce surgical morbidity. This case demonstrates that such lesions can exhibit dramatic anatomical expansion even in young patients and underscores the importance of a multidisciplinary approach. Furthermore, the availability of previous panoramic images highlights the clinical significance of monitoring third molars for the potential development of dentigerous cysts and ectopic eruption.

Keywords: Caldwell-Luc approach, dentigerous cyst, distraction osteogenesis, ectopic tooth, maxillary sinus, third molar

Figür 2
Figure 2

Kist ve ektopik dişin CBCT görüntüsü.
CBCT image of the cyst and the ectopic tooth.

Figür 3
Figure 3

Dekompresyon prosedürünün sonunda alınan panoramik görüntü.
End of the decompression procedure.

EP-122

Mandibulada sessiz başlangıç: Akciğer kaynaklı metastazın ilk ipucu

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, EREN YILMAZ

Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Bu olgunun sunulmasındaki amaç, primer akciğer karsinomuna bağlı olarak gelişen nadir mandibula metastazını ortaya koymak, çene kemiklerindeki spesifik olmayan radyografik bulguların tanısal güçlüklerine dikkat çekmek ve erken tanı ile multidisipliner değerlendirmenin doğru yönetim sürecine katkısını vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: Orta yaşlı kadın hasta, spesifik olmayan sol yüz bölgesinde yaygın ağrı şikayeti nedeniyle kliniğimize başvurmuştur. Panoramik görüntüleme ile mandibula gövde bölgesinde zimba deliği görünümünde tek radyolüsent lezyon saptanmıştır. Daha önceki medikal değerlendirmelerinde belirgin bir primer malignite öyküsü bulunmayan hastada, konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) ile mandibula kondil başında güve yeniği benzeri ve ramusa uzanan çoklu litik alanlar gözlenmiştir. Bu bulgular üzerine hasta PET-BT görüntüleme ve onkolojik değerlendirme amacıyla onkoloji kliniğine yönlendirilmiştir. İleri incelemeler sonucunda hastada primer akciğer karsinomu tespit edilmiştir.

SONUÇ: Bu olgu sunumu, mandibular kemikteki spesifik olmayan radyolüsent lezyonların, altta yatan sistemik malignitelerin ilk bulgusu olabileceğini düşündürmektedir. Hastanın öyküsü göz önünde bulundurularak erken dönemde minimal radyolüsent odaklar bile gelişmiş görüntüleme yöntemleri ve multidisipliner bir yaklaşımla düşünülmeli ve desteklenmelidir. Bu şekilde tanı süreci hızlandırılabilir, uygun tedavi planı zamanında başlatılabilir ve hastanın prognozu olumlu yönde etkilenebilir.

Anahtar Kelimeler: Kaynağı bilinmeyen maligniteler, mandibula, metastatik tümörler,

Silent onset in the mandible: The first clue of lung-induced metastasis

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, EREN YILMAZ

Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

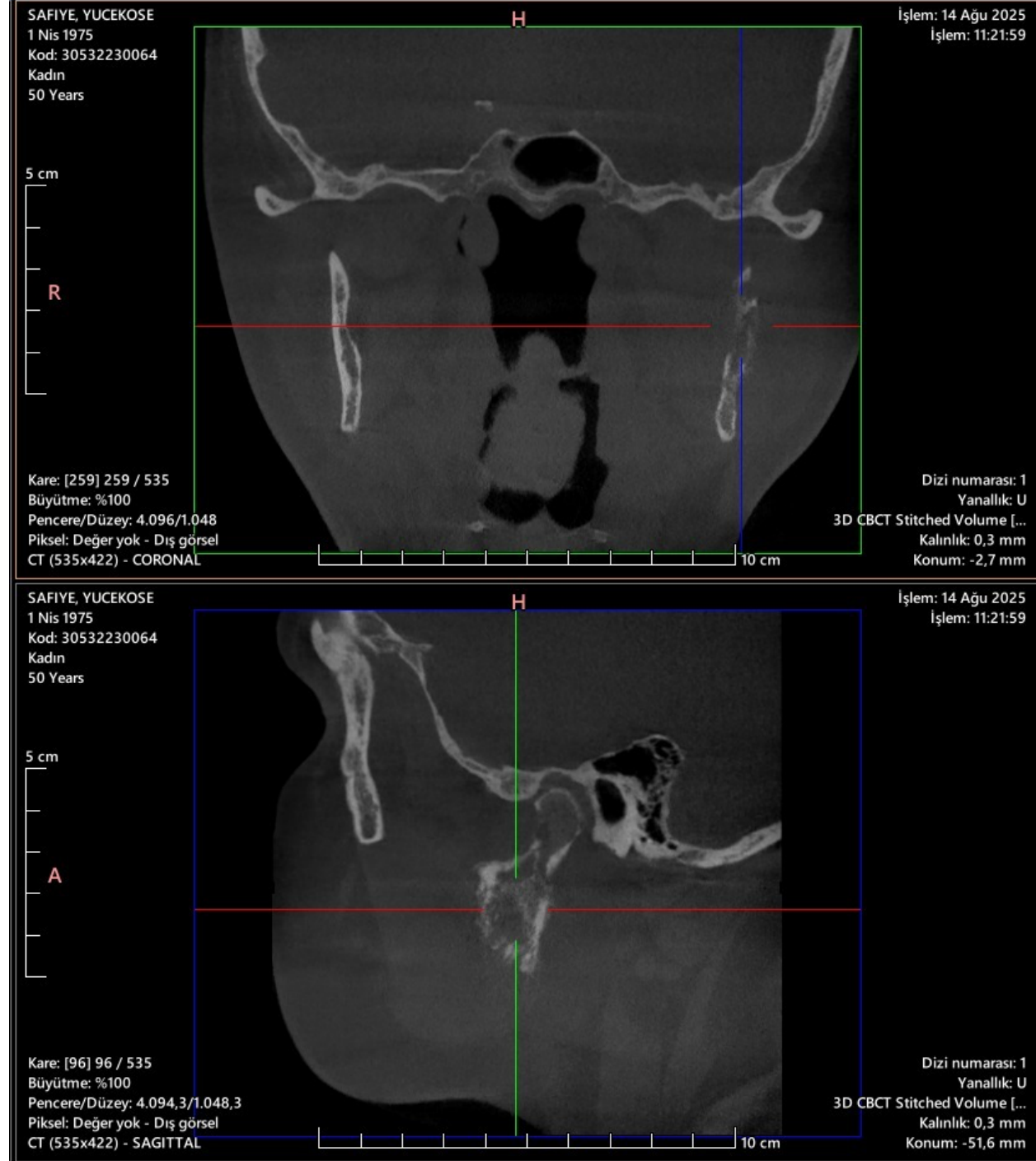
OBJECTIVE: The purpose of presenting this case is to demonstrate a rare mandibular metastasis secondary to primary lung carcinoma, to draw attention to the diagnostic challenges of nonspecific radiographic findings in the jawbones, and to emphasize the contribution of early diagnosis and multidisciplinary evaluation to an appropriate management process.

CASE PRESENTATION: A middle-aged female patient presented to the clinic with dental complaints. Radiographic examination revealed a single punched-out radiolucent lesion in the mandibular corpus region. In the initial evaluation, the patient had no significant history of primary malignancy; however, cone-beam computed tomography (CBCT) showed multiple moth-eaten-like lytic areas extending to the ramus. Based on these findings, the patient was referred for PET-CT and oncology consultation, and further investigations revealed primary lung carcinoma.

RESULT: This case demonstrates that nonspecific radiographic lesions in the mandible may represent the first sign of underlying systemic malignancies. Even minimal radiolucent foci in the early stages should be carefully considered and supported with advanced imaging methods and a multidisciplinary approach. In this way, the diagnostic process can be accelerated, and by initiating an appropriate treatment plan in a timely manner, the patient's prognosis can be positively influenced.

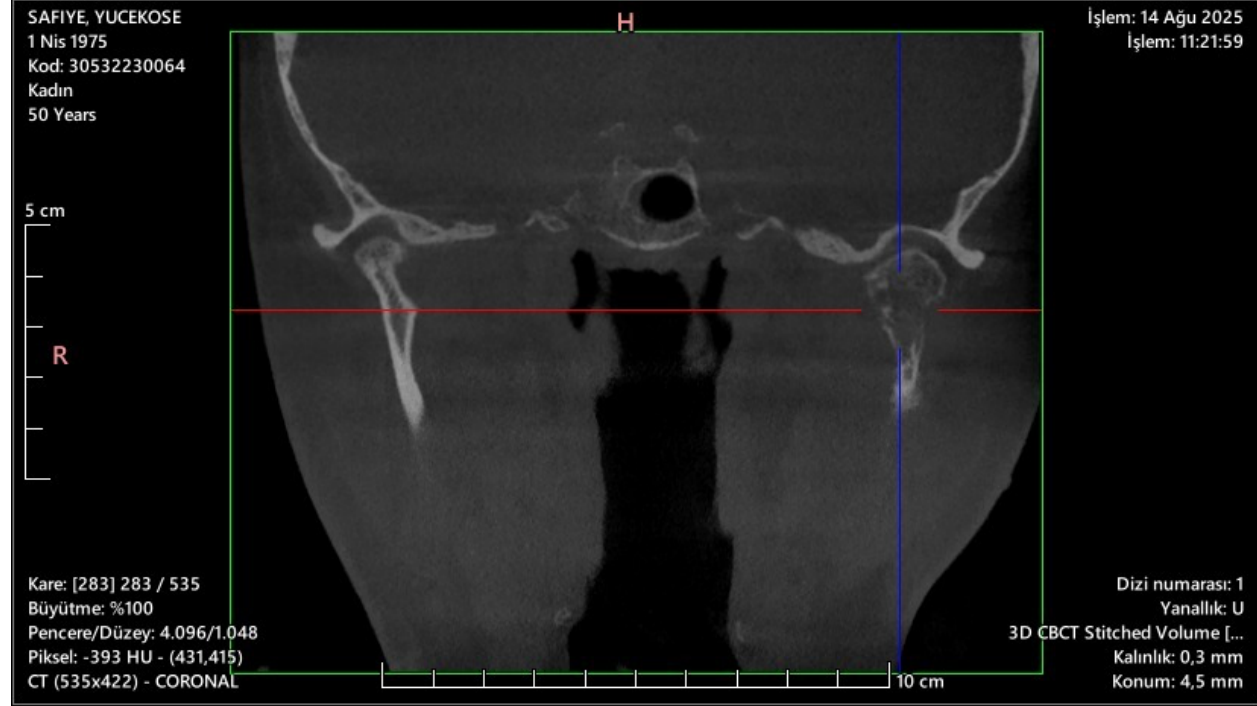
Keywords: Carcinoma of unknown primary, mandible, metastatic tumors,

Figür 2
Figure 2

Sol ramusta izlenen düzensiz osteolitik alanlar.
Irregular osteolytic areas observed in the left ramus.

Görsel 1
Figure 1

Sol kondilde rezorpsiyonlu alanlar.
Resorption areas in the left condyle.

EP-123

Palatal Pleomorfik Adenomun Tedavi Stratejileri: Sekonder İyileşme ile CGF Destekli Primer Kapatmanın Karşılaştırılması

Tutku TEKİN AYAZ, Muharrem Ergün DUDAK, Hüseyin KOCA
Ege Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir, Türkiye

GİRİŞ: Pleomorfik adenom, tükürük bezi tümörlerinin en sık görülen benign tipidir ve çoğunlukla parotis bezinde, ayrıca sert ve yumuşak damaktaki minör tükürük bezlerinde izlenir. Histolojik çeşitliliği, nüks riski ve nadiren malign transformasyon potansiyeli nedeniyle klinik açıdan önemlidir. Bu çalışmada, damakta pleomorfik adenom tanısı alan iki olgu farklı cerrahi yöntemlerle tedavi edilmiş ve defekt yönetim yaklaşımları değerlendirilmiştir.

VAKA SUNUMU: İlk olgu, sert damakta ağrısız ve yavaş büyüyen bir şişlik ile başvuran, sistemik olarak sağlıklı 52 yaşında erkek hastaydı. Lezyon kapsülü ile birlikte lokal anestezi altında tamamen çıkarıldı ve defekt, palatal akrilik plak desteğiyle sekonder iyileşmeye bırakıldı. İkinci olgu ise sistemik olarak sağlıklı 38 yaşında bir kadın hastaydı. Mukoperiostal flep kaldırılarak cerrahi eksizyon yapıldı ve lezyon kapsülü ile birlikte tamamen çıkarıldı. Defekt bölgesine Konsantre Büyüme Faktörü (CGF) membranı yerleştirildi ve primer kapatma sağlandı. Her iki olguda da histopatolojik incelemede pleomorfik adenom tanısını doğruladı. Postoperatif dönemde komplikasyon gelişmedi ve düzenli takiplerde nüks gözlenmedi.

SONUÇ: Pleomorfik adenom benign olmasına rağmen, nüksü önlemek için yeterli cerrahi sınırlarla dikkatli bir total eksizyon gereklidir. Palatal defektler sekonder iyileşmeye bırakılabilir veya CGF gibi biyolojik materyallerin desteğiyle primer olarak kapatılabilir. Sunulan olgular, her iki yaklaşımın da etkili olduğunu göstermektedir. Nüks riski ve olası malign transformasyon nedeniyle uzun dönem takip zorunludur.

Anahtar Kelimeler: Pleomorfik adenoma, Sert Damak, Cerrahi eksizyon, Minor tükürük bezleri

Treatment Strategies For Palatal Pleomorphic Adenoma: Secondary Intention Healing Versus Cgf-Enhanced Primary Closure

Tutku TEKİN AYAZ, Muharrem Ergün DUDAK, Hüseyin KOCA

Ege University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Izmir, Turkey

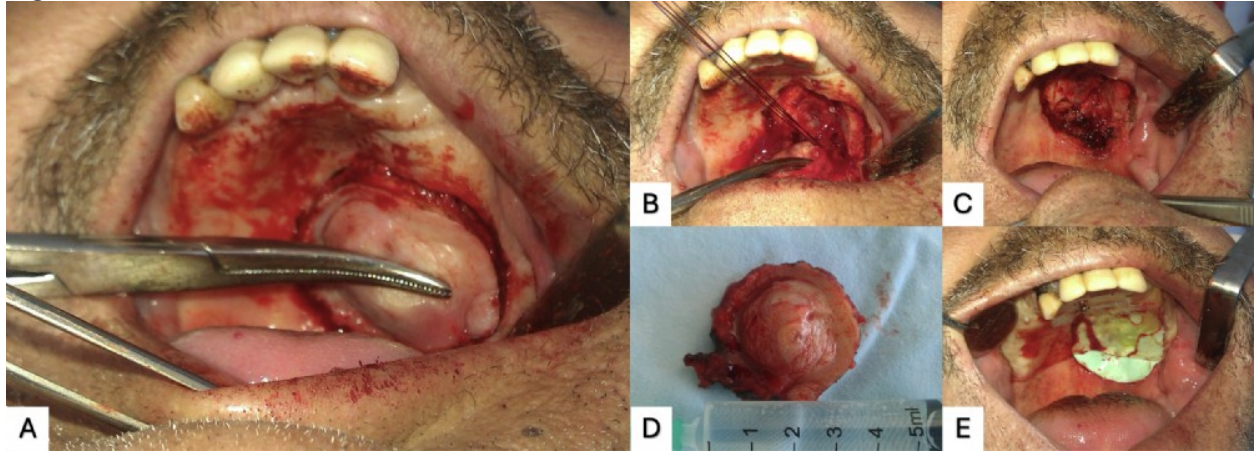
OBJECTIVE: Pleomorphic adenoma is the most common benign type of salivary gland tumor, predominantly observed in the parotid gland, as well as in the minor salivary glands of the hard and soft palate. Due to its histological diversity, risk of recurrence, and, albeit rarely, potential for malignant transformation, it holds significant clinical importance. In this study, two cases of palatal pleomorphic adenoma were treated with different surgical methods, and defect management approaches were evaluated.

CASE PRESENTATION: The first case was a 52-year-old systemically healthy male who presented with a painless, slow-growing swelling in the hard palate. The lesion was completely excised together with its capsule under local anesthesia, and the defect was left for secondary healing with the support of a palatal acrylic plate. The second case was a 38-year-old systemically healthy female. Surgical excision was performed by elevating a mucoperiosteal flap, and the lesion was totally removed along with its capsule. A Concentrated Growth Factor (CGF) membrane was placed at the defect site, and primary closure was achieved. In both cases, histopathological examination confirmed the diagnosis of pleomorphic adenoma. No postoperative complications developed, and no recurrence was observed during regular follow-up.

RESULT: Although pleomorphic adenoma is benign, careful total excision with adequate surgical margins is required to prevent recurrence. Palatal defects may be left to secondary healing or closed primarily with the support of biological materials such as CGF. The presented cases demonstrate that both approaches are effective. Long-term follow-up is essential due to the risk of recurrence and possible malignant transformation.

Keywords: Pleomorphic adenoma, Hard Palate, Surgical excision, Minor salivary glands

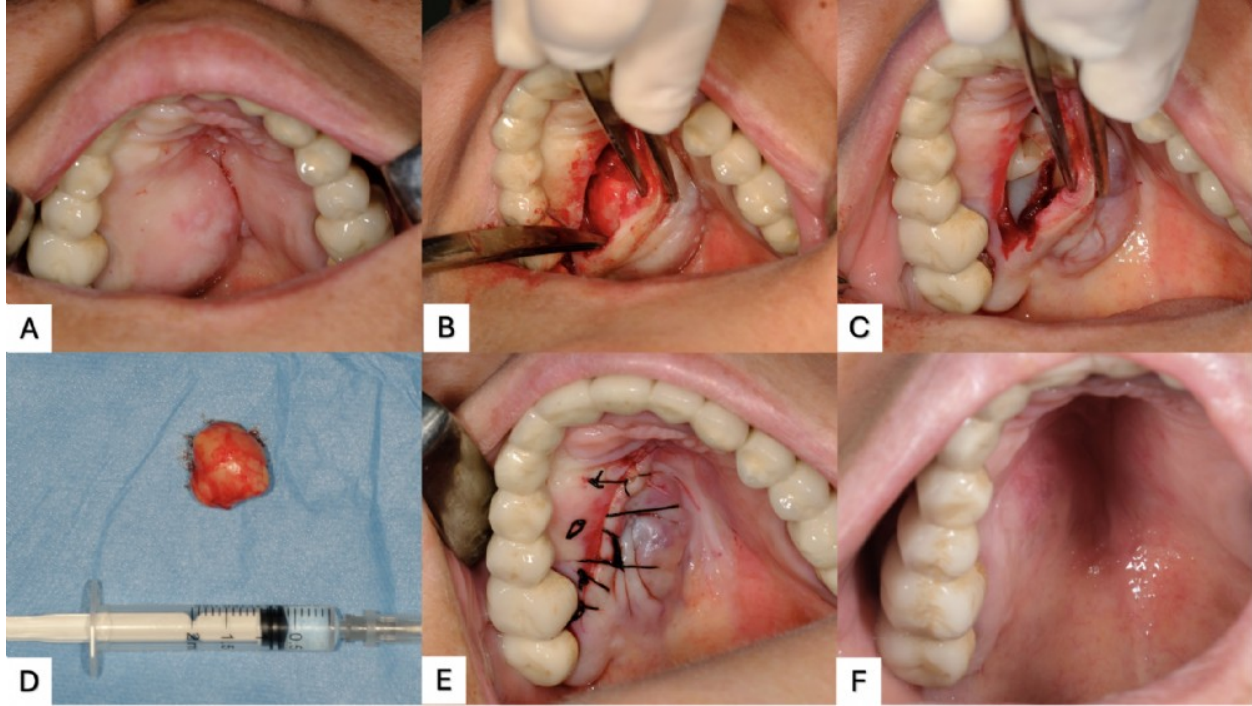
Şekil 1
Figure 1

Şekil 1: (A) Palatal mukozal insizyon sonrası tümör diseksiyonu. (B) Lezyonun çevre dokulardan ayrılması. (C) Eksizyon sonrası cerrahi defekt. (D) Eksize edilmiş lobüle kitle. (E) Sekonder iyileşme desteği için palatal plak yerleştirilmesi.

Figure 1: (A) Tumor dissection after palatal mucosal incision. (B) Lesion separation from surrounding tissues. (C) Post-excision surgical defect. (D) Excised lobulated mass. (E) Placement of a palatal plate for secondary healing support.

Şekil 2
Figure 2

Şekil 2: (A) Preoperatif ağız içi görünüm. (B) Lezyonun cerrahi olarak açılması ve dikkatli diseksiyonu. (C) Doku rejenerasyonunu desteklemek için Konsantre Büyüme Faktörü (CGF) yerleştirilmesi. (D) Eksize edilmiş lobüle kitle. (E) Postoperatif ağız içi görünüm. (F) Altı aylık postoperatif takipte nüks olmaksızın tam mukozal iyileşme.

Figure 2: (A) Preoperative intraoral view. (B) Surgical exposure and careful dissection of the lesion. (C) Placement of a Concentrated Growth Factor (CGF) to support tissue regeneration. (D) Excised lobulated mass. (E) Postoperative intraoral view. (F) Postoperative follow-up at 6 months showing complete mucosal healing without recurrence.

EP-124

Santral Dev Hücreli Granülomun Nüksü Sonrası Cerrahi Rezeksiyonu ve Rekonstrüksiyon Plağı Uygulanması: Olgu Sunumu

Helin Merve ÖZALP, Fatih GİRGİN, Efecan SİVRİKAYA
karadeniz teknik üniversitesi diş hekimliği fakültesi ağız diş çene cerrahisi trabzon

GİRİŞ: Santral Dev Hücreli Granülom baş boyun bölgesinde değişik lokalizasyonlarda görülebilmekle birlikte çoğunlukla maksilla ve mandibulayı tutan benign karakterli nadir görülen tümörlerdir ve tutulum bölgesinde kitle oluşturarak ve kemik yapıda deformite yaparak belirti verirler. Tedavide ilk akla gelen lezyonun total küretajıdır, ancak bu durumda rekürrens riski söz konusudur. Steroid tedavisinde kitle rezolüsyonu sağlanabilmekte ve cerrahi sonrası oluşan defektin azalması sağlanabilmektedir. Buna karşın, konservatif olarak tedavi edilemeyen olgularda cerrahi rezeksiyon kaçınılmaz olmaktadır.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize sağ ramus bölgesinde şişlik ve parestezi şikayetiyle başvuran 36 yaşındaki hastanın üç yıl önceki biyopsi raporunda santral dev hücreli granülom (SDHG) olduğu öğrenilmiştir. Klinik ve radyografik incelemeler sonrası sınırları net olmayan radyoopak görüntü veren SDHG'un rekürrens yaptığı anlaşılmıştır. Hastaya lezyon içine 3 ay haftada 2 kez kenacort A uygulaması yapılmıştır. Sınırlarının belirgin olarak küçülmesi tespit edildikten sonra lezyon kürete edilmiştir. Ancak 6 ay sonra hastada artan şikayetlerle birlikte lezyonun rekürrensi CBCT ile doğrulanmıştır. Bunun sonucunda hasta genel anestezi altında submandibular yaklaşım ile bölgeye ulaşılmış ve ağırlıklı sınırlarla cerrahi rezeksiyonu yapılmıştır. Bölgeye rekonstrüksiyon plağı uygulanmıştır. Lezyonla ilgili olan 46 ve 47 numaralı dişlerin çekimi yapılmıştır. Bölge primer olarak 3-0 vicrly ile kapatılmıştır.

SONUÇ: SDHG'lar genç yaşta kadın hastalarda baş boyun bölgesinde özellikle mandibula ve maksillayı tutan, benign karakterli ancak agresif seyirde gösterebilen nadir görülen lezyonlardır. Etyolojisi bilinmeyen bu lezyonlarda değişik medikal tedavilere alınan pozitif cevaplar bu lezyonları daha da gizemli hale getirmektedir. Vakamızda herhangi bir komplikasyon yaşanmamış olmakla birlikte maksimum ağız açıklığında kısıtlama görülmemiştir. Hastanın takibi devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: nüks, rezeksiyon, rekonstrüksiyon

Management of Recurrent Central Giant Cell Granuloma with Surgical Resection and Reconstruction Plate Application: Case Report

Helin Merve ÖZALP, Fatih GİRGİN, Efekan SİVRİKAYA

karadeniz technical university faculty of dentistry oral and maxillofacial surgery trabzon

OBJECTIVE: Giant cell reparative granuloma (GCRG) can be seen in various localizations in the head and neck region, but they are rare benign tumors that mostly involve the maxilla and mandible and show symptoms by forming a mass in the affected area and causing deformity in the bone structure. The first thing that comes to mind for treatment is total curettage of the lesion, but there is a possibility of recurrence. Mass resolution can be achieved with steroid treatment and the defect formed after surgery can be reduced.

CASE PRESENTATION: A 36-year-old patient who applied to our clinic with swelling and paresthesia in the left ramus region was found to have giant cell reparative granuloma in his biopsy report three years ago. After clinical and radiographic examinations, it was understood that GCRG recurred with radiopaque images with unclear borders. Five doses of kenacort A were applied to the patient's lesion. After detecting a significant reduction in the borders, the lesion was curetted. Laser application was performed after the procedure for paresthesia. Postoperative care was explained to the patient.

RESULT: DHRGs are rare lesions that affect the head and neck region, especially the mandible and maxilla, in young patients, and are benign but can have an aggressive course. The positive responses to various medical treatments in these lesions of unknown etiology make these lesions even more mysterious. No complications were experienced in our case, and the feeling of paresthesia has passed. The patient is being followed up.

Keywords: recurrens, resection, reconstruction

EP-125

Dev hücreli lezyondan Ewing sarkoma: Mandibulada tanısal tuzak — 16 yaş kız olgu

İbrahim DOĞRU, Ceren DAYANAN, İlevent CİĞERİM

Van Yüzüncü Yıl Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı

GİRİŞ: Adölesan bir hastada mandibulada hızla ilerleyen, permeatif kemik yıkımıyla seyreden bir lezyonda, başlangıç insizyonel biyopsisinin “dev hücreli lezyon” olarak raporlanmasına rağmen cerrahi spesimenle “Ewing sarkom (ES)” tanısına ulaşılması sürecini sunmak; erken dönemde örnekleme sınırlılıklarının ve klinik–radyolojik–patolojik entegrasyonun tanısal değerini vurgulamak.

VAKA SUNUMU: On altı yaşında kız hasta, sol mandibulada kısa sürede belirginleşen şişlik, aralıklı ağrı ve çiğneme güçlüğü ile başvurdu. Panoramik görüntülemelerde sınırları seçilemeyen, permeatif karakterde osteolitik yıkım; BT/MRG’de kortikal kontinüitenin bozulduğu ve yumuşak doku komponentinin eşlik ettiği izlendi. İlk insizyonel biyopsi “dev hücreli lezyon” lehine raporlandı ve bu rapora dayanarak lezyonun tamamının çıkarılması planlandı. Cerrahi spesimenin histopatolojik incelemesinde monomorf küçük yuvarlak hücreli neoplazi izlendi ve “Ewing sarkom” tanısı kondu. İmmünohistokimyada CD99’da diffüz membranöz ve NKX2.2’de nükleer pozitiflik saptandı; moleküler incelemede EWSR1 yeniden düzenlenmesi/füzyonu ile tanı desteklendi.

SONUÇ: Mandibulada destrüktif ve permeatif yıkımlı lezyonlarda, ilk biyopsi reaktif alanlar ve örnekleme yanlılığı nedeniyle benign yönde raporlanabilir; daha geniş doku hacmi sunan cerrahi materyal çoğu kez kesin tanıyı sağlar. Adölesan hastalarda ES, ayırıcı tanıda üst sıralarda tutulmalı; zamanında klinik–radyolojik–patolojik korelasyon kurulmalı ve CD99/NKX2.2 ile EWSR1 füzyonunu içeren tanısal panel uygulanmalıdır. Tedavi, onkolojik kontrolü fonksiyonel ve estetik gereksinimlerle dengeleyen multimodal ve multidisipliner yaklaşım çerçevesinde planlanmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Dev hücreli lezyon, Ewing sarkom, mandibula,

From Giant Cell Lesion to Ewing Sarcoma: A Diagnostic Pitfall in the Mandible — Case Report of a 16-Year-Old Girl

İbrahim DOĞRU, Ceren DAYANAN, İlevent CİĞERİM

Van Yuzuncu Yıl University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: To present an adolescent mandibular lesion with rapid progression and a permeative pattern in which an initial incisional biopsy yielded a “giant cell lesion,” yet the surgically excised specimen established a final diagnosis of Ewing sarcoma (ES); and to underscore the diagnostic value of early clinicoradiologic–pathologic integration given sampling limitations.

CASE PRESENTATION: A sixteen-year-old girl presented with rapidly enlarging left mandibular swelling, intermittent pain, and difficulty chewing. Panoramic imaging revealed an ill-defined permeative osteolytic pattern; CT/MRI demonstrated cortical discontinuity with an associated soft-tissue component. The first incisional biopsy was reported as a “giant cell lesion,” prompting a decision for complete excision. Histopathologic evaluation of the surgical specimen disclosed a monomorphic small round cell neoplasm consistent with ES. Immunohistochemistry showed diffuse membranous CD99 and nuclear NKX2.2 expression; molecular testing confirmed an EWSR1 rearrangement/fusion.

RESULT: In destructive mandibular lesions with a permeative pattern, preliminary biopsies may yield benign-appearing diagnoses due to reactive components and sampling bias; larger surgical specimens often provide definitive diagnosis. ES should rank high in the differential for adolescents, with timely clinicoradiologic–pathologic correlation and a diagnostic panel including CD99, NKX2.2, and EWSR1 fusion testing. Management should follow a multimodal, multidisciplinary strategy that balances oncologic control with functional and aesthetic outcomes.

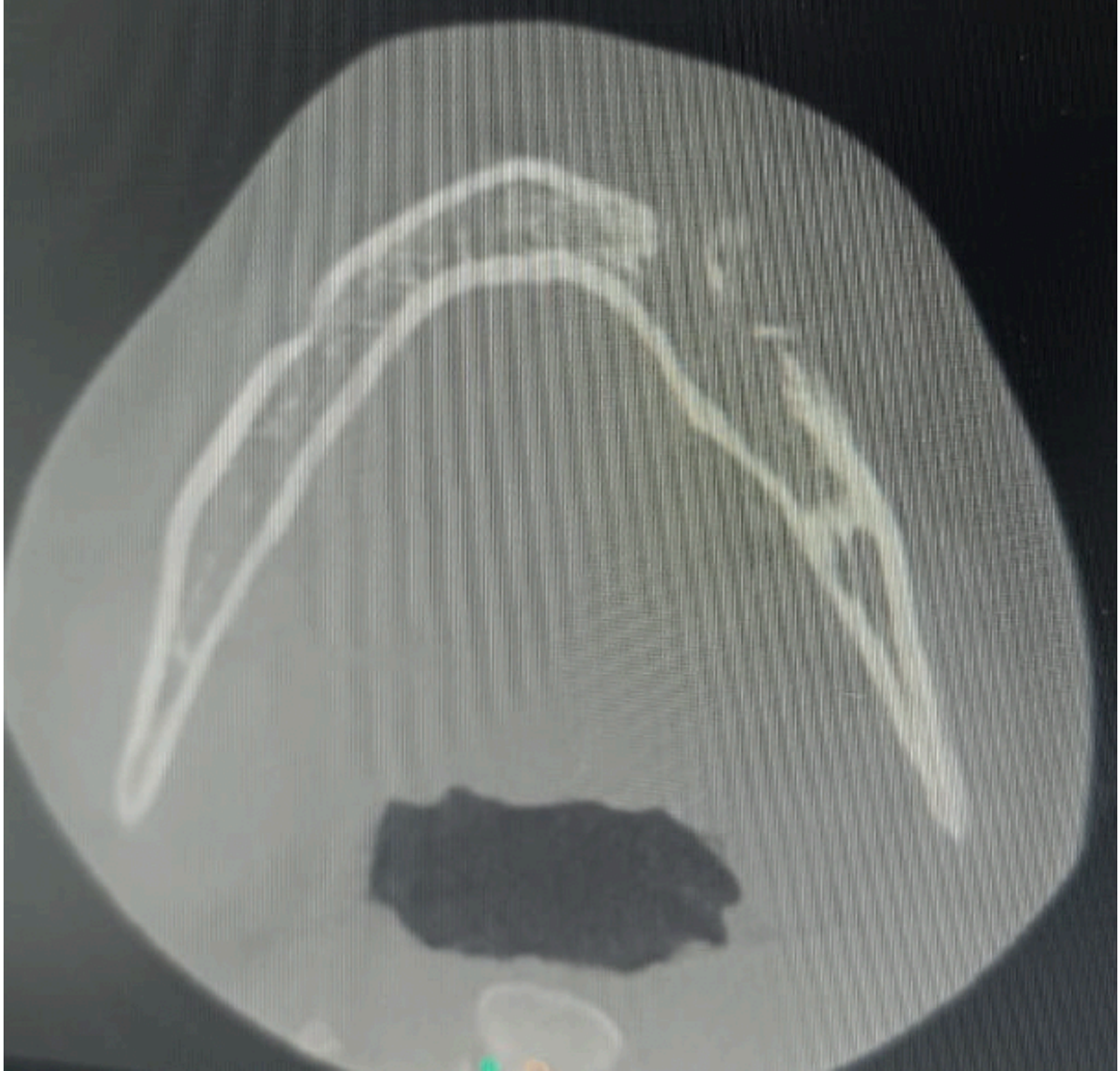
Keywords: Ewing sarcoma, giant cell lesion, mandible

Şekil 1.
Figure 1.

Panoromik radyografide ekspansiyonla beraber permeatif osteolitik yıkım (sol mandibula).
On the panoramic radiograph, the left mandible shows expansile, permeative osteolytic destruction

Şekil 2.
Figure 2.

Konik Işınlı Bilgisayarlı Tomografi permeatif osteolitik yıkım (sol mandibula).
CBCT shows permeative osteolysis in the left mandible.

EP-126

Temporomandibular Eklem Kondilinde Görülen Osteokondromanın Kondilektomi ile Tedavisi:

Vaka Sunumu

Nazlı Gizem AK, Fatih GİRĞİN, Efe Can SİVRİKAYA
karadeniz teknik üniversitesi diş hekimliği fakültesi ağız diş ve çene cerrahisi trabzon

GİRİŞ: Osteokondrom, iskelet sisteminde sık görülen benign kemik tümörlerinden biri olup nadiren kraniyofasiyal bölgede, özellikle de mandibular kondilde ortaya çıkabilir. Kondiler osteokondrom; fasiyal asimetri, mandibular deviasyon ve oklüzyon bozuklukları gibi klinik sorunlara yol açabilir. Tedavide cerrahi eksizyon temel yöntem olup, lezyonun boyutuna ve deformite derecesine göre kondilektomi veya kombine cerrahi yaklaşımlar uygulanabilir.

VAKA SUNUMU: 54 yaşında kadın hasta sol temporomandibular eklem bölgesinde ağrı, ağız açıklığında kısıtlılık şikayetleriyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyografik muayene sonrasında CBCT görüntüleme yöntemi ile lezyon tespit edildi. Hasta genel anestezi altındayken preauriküler yaklaşımla kondile ulaşıldı. Lezyon sağlam kemik sınırlarıyla rezeke edilerek kondilektomi yapıldı. Flep katmanlara dikkat edilerek primer olarak sütüre edildi. Çıkarılan lezyona yapılan patolojik inceleme sonucunda osteokondrom olduğu doğrulandı. Hastanın post-op dönemde ağız açıklığında artış, ağrılarında azalma görüldü. Ameliyat sonrasında görülen maloklüzyon elastiklerle düzeltildi.

SONUÇ: Kondilektomi, seçilmiş olgularda kondiler osteokondroma için etkili ve güvenilir bir tedavi seçeneği olabilir. Postoperatif maloklüzyon çoğu zaman elastiklerle, fonksiyonel tedavi ve fizyoterapiyle düzeltilebilir.

Anahtar Kelimeler: kondilektomi, kondiler osteokondroma, temporomandibular eklem cerrahisi

Management of Condylar Osteochondroma of the Temporomandibular Joint with Condylectomy: A Case Report

Nazlı Gizem AK, Fatih GİRĞİN, Efe Can SİVRİKAYA
Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry Oral and Maxillofacial Surgery Trabzon

OBJECTIVE: Osteochondroma is one of the most common benign bone tumors, but it rarely occurs in the craniofacial region, particularly in the mandibular condyle. Condylar osteochondromas may lead to clinical problems such as facial asymmetry, mandibular deviation, and occlusal disturbances. Surgical excision is the mainstay of treatment, and the approach varies depending on the size of the lesion and the degree of deformity, ranging from condylectomy alone to combined surgical procedures.

CASE PRESENTATION: A 54-year-old female patient presented to our clinic with complaints of pain and limited mouth opening in the left temporomandibular joint region. Clinical and radiographic examinations, including cone-beam computed tomography (CBCT), revealed a lesion involving the condylar process. Under general anesthesia, a preauricular approach was used to access the condyle. The lesion was resected with clear bony margins, and condylectomy was performed. Soft tissues were carefully repositioned and closed primarily. Histopathological examination confirmed the diagnosis of osteochondroma. In the postoperative period, the patient showed increased mouth opening and reduced pain. Postoperative malocclusion was successfully managed with elastics.

RESULT: Condyle resection through condylectomy can be an effective and reliable treatment option for selected cases of condylar osteochondroma. Postoperative malocclusion can often be corrected with functional therapy, elastics, and physiotherapy.

Keywords: condylar osteochondroma, condylectomy, temporomandibular joint surgery

EP-127

Büyük Boyutlara Ulaşan Odontojenik Keratokistin Tedavisi: Olgu Sunumu

Gizem ŞAHİN, Helin Merve ÖZALP, Onur YILMAZ, Efe Can SİVRİKAYA
Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Odontojenik keratokist (OKK), odontojenik epitel kökenli gelişimsel kistlerden biridir. Dünya Sağlık Örgütü (WHO) 2005 yılında biyolojik davranışları nedeniyle bu lezyonu “keratokistik odontojenik tümör” olarak adlandırmış, ancak 2017’de tekrar “odontojenik keratokist” terimi kullanılmaya başlanmıştır. Klinik olarak asemptomatik seyredebilen OKK, agresif büyüme potansiyeli, kemik destrüksiyonu ve yüksek nüks oranı ile dikkat çekmektedir. En sık mandibula posterior ve ramus bölgesinde görülmektedir. Radyografide sınırları belirgin, uniloküler ya da multiloküler radyolüsen si şeklinde izlenir. Histopatolojik açıdan parakeratinize çok katlı yassı epitel ile döşeli olması tipiktir. Tedavide enükleasyon, küretaj, marsupiyalizasyon ve ileri olgularda rezeksiyon uygulanabilir. Ancak yüksek nüks riski nedeniyle uzun dönemli takip zorunludur.

VAKA SUNUMU: Yirmi beş yaşında erkek hasta, mandibula anterior bölgede gelişen şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurmuştur. İntraoral muayenede ilgili bölgede ekspansiyon saptanmış, panoramik radyografide multiloküler radyolüsen si izlenmiştir. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi (CBCT) incelemesinde kortikal kemikte incelm e ve yer yer perforasyon alanları tespit edilmiştir.

İlk cerrahi yaklaşım olarak marsupiyalizasyon uygulanmış ve elde edilen biyopsi örneği histopatolojik incelemeye gönderilmiştir. Histopatolojik değerlendirme sonucunda kavitenin parakeratinize çok katlı yassı epitel ile döşeli olduğu saptanarak odontojenik keratokist tanısı kesinleştirilmiştir. On aylık takip süresinin ardından lezyonun enükleasyonu ve küretajı gerçekleştirilmiş, cerrahi işlem sırasında rezidüel epitel artıklarının elimine edilmesi amacıyla kist kavitesi Carnoy solüsyonu ile irri ge edilmiştir.

Postoperatif dönemde herhangi bir komplikasyon izlenmemiştir. Hasta düzenli klinik ve radyografik kontrollerle takip edilmiş olup, takip süresince nüks bulgusuna rastlanmamıştır.

SONUÇ: Odontojenik keratokist, agresif biyolojik davranışı ve yüksek nüks oranı nedeniyle dikkatle değerlendirilmelidir. Erken tanı, uygun cerrahi yöntem ve düzenli takip tedavi başarısı açısından kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: keratokist, marsupiyalizasyon, enükleasyon

Management of a Large Odontogenic Keratocyst: A Case Report

Gizem ŞAHİN, Helin Merve ÖZALP, Onur YILMAZ, Efe Can SİVRİKAYA
Karadeniz Technical University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Odontogenic keratocyst (OKC) is a developmental cyst of odontogenic epithelial origin. In 2005, the World Health Organization (WHO) reclassified this lesion as a “keratocystic odontogenic tumor” due to its aggressive biological behavior; however, in 2017 the term “odontogenic keratocyst” was reinstated. Although frequently asymptomatic, OKCs are clinically significant owing to their rapid growth, potential for bone destruction, and high recurrence rate. They occur most commonly in the posterior mandible and ramus. Radiographically, they appear as well-defined unilocular or multilocular radiolucencies, while histopathologically they are lined with parakeratinized stratified squamous epithelium. Treatment options include marsupialization, enucleation, curettage, and, in selected cases, resection. Due to the high risk of recurrence, long-term follow-up is required.

CASE PRESENTATION: A 25-year-old male patient presented with swelling in the anterior mandibular region. Clinical examination revealed buccolingual expansion, and panoramic radiography showed a multilocular radiolucent lesion. Cone-beam computed tomography (CBCT) demonstrated cortical bone thinning with areas of perforation. Marsupialization was performed as the initial surgical approach, and the biopsy specimen was submitted for histopathological evaluation. Histopathological analysis revealed a cystic cavity lined with parakeratinized stratified squamous epithelium, confirming the diagnosis of an odontogenic keratocyst. After a 10-month follow-up, the lesion was treated with enucleation and curettage, and the cavity was irrigated with Carnoy’s solution to reduce the risk of recurrence. The postoperative course was uneventful. The patient was placed on a regular follow-up program, and no recurrence was detected.

RESULT: Odontogenic keratocyst requires careful management due to its aggressive behavior and tendency to recur. Early diagnosis, appropriate surgical treatment, and long-term follow-up are essential for achieving successful outcomes. In this case, minor soft tissue procedures were required during follow-up, and the patient was referred to the periodontology department for further management.

Keywords: Keratocyst, Marsupialization, Enucleation

EP-128

Bukkal Mukozada Görülen Skuamöz Hücreli Papillom: Bir Olgu Sunumu

Nur Muhammed DEMİR, Eren YILMAZ, Ayşe Zişan TUNÇAY
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Skuamöz hücreli papillom (SHP), oral mukozanın skuamöz epitelinden köken alan, benign, genellikle human papilloma virüs (HPV) enfeksiyonu ile ilişkili, ekzofitik ve papiller bir lezyondur. Klinik olarak sıklıkla karnabahar veya parmak benzeri bir görünüm sergiler ve saplı veya sapsız olabilir. Lezyon, yavaş büyüme eğilimindedir ve genellikle ağrısızdır, bu nedenle uzun süre fark edilmeden kalabilir. Tanı, klinik muayene ve histopatolojik inceleme ile konur. Tedavide cerrahi eksizyon tercih edilir ve genellikle tedavi sonrası rekürrens oranı düşüktür. Bununla birlikte, bağışıklık sistemi baskılanmış hastalarda nüks riski artabilir.

VAKA SUNUMU: 55 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta kliniğimize başvurdu. İlgili bölgeden şikâyeti olmadığını söyleyen hastada intraoral muayene sonucu sol bukkal mukozada karnabahar şeklinde sapsız, ağrısız, yaklaşık 0,5 cm boyutlarında bir lezyon izlendi. Lokal anestezi altında lezyon eksize edilip patolojiye gönderildi. Histopatoloji sonucu skuamöz hücreli papillom ile uyumlu çıktı. Postoperatif 1. Ay kontrolünde herhangi bir nüks veya semptom rastlanılmadı.

SONUÇ: Skuamöz hücreli papillom semptom vermeden yavaş bir hızda ilerleme gösterebilir. Lezyon fark edildiğinde eksize edilmelidir. Cerrahi dışı tedavi seçenekleri arasında interferon uygulamaları, kriyoterapi, lazer ablasyon ve topikal antiviral ajanlar yer alabilir. Rekürrens riskine karşılık postoperatif kontrol randevularına çağırılmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi eksizyon, HPV, Skuamöz hücreli papillom

Squamous Cell Papilloma of the Buccal Mucosa: A Case Report

Nur Muhammed DEMİR, Eren YILMAZ, Ayşe Zişan TUNÇAY

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Squamous cell papilloma (SCP) is a benign exophytic and papillary lesion arising from the squamous epithelium of the oral mucosa and is often associated with human papillomavirus (HPV) infection. Clinically, it commonly presents as a cauliflower-like or finger-shaped growth and may be either pedunculated or sessile. The lesion tends to grow slowly and is usually painless, which may result in it remaining unnoticed for a long time. Diagnosis is made through clinical examination and histopathological analysis. Surgical excision is the preferred treatment, and the recurrence rate is generally low after complete removal. However, the risk of recurrence may increase in immunocompromised patients.

CASE PRESENTATION: A 55-year-old systemically healthy female patient presented to our clinic. She reported no complaints regarding the lesion. Intraoral examination revealed a painless, sessile, cauliflower-like lesion measuring approximately 0.5 cm on the left buccal mucosa. The lesion was excised under local anesthesia and submitted for histopathological examination. The histopathological findings confirmed the diagnosis of squamous cell papilloma. At the postoperative 1-month follow-up, no recurrence or symptoms were observed.

RESULT: Squamous cell papilloma can progress slowly without causing symptoms. Once detected, it should be excised. Non-surgical treatment options may include interferon therapy, cryotherapy, laser ablation, and topical antiviral agents. Due to the potential risk of recurrence, patients should be scheduled for regular postoperative follow-up visits.

Keywords: HPV, Squamous Cell Papilloma, Surgical Excision

EP-129

Alt Çene Gömülü Kanin Diş İle İlişkili Semento Ossifiye Fibrom: Bir Olgu Sunumu

Nur Muhammed DEMİR, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Dünya Sağlık Örgütü'nün 2022'de yayımlanan sınıflamasında semento-ossifiye fibrom, mezenkimal kökenli benign odontojenik tümör olarak tanımlanır. Genellikle 30–40 yaş arası kadınlarda yavaş büyüme gösterir; çoğu olgu tesadüfen saptanırken, büyük lezyonlar yüz asimetrisi ve dişlerde yer değişikliğine neden olabilir. Radyografide iyi sınırlı, kapsüllü ve karışık radyolüsent-radyoopak kitleler olarak izlenir. Histopatolojik olarak fibröz doku içinde kemik veya sement benzeri yapılar içerir ve enükleasyon, rezeksiyon gibi cerrahi tedavilerle genellikle düşük nüks oranı görülür.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hasta, sağ mandibula premolar bölgede sert şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Panoramik ve CBCT görüntüleme yöntemleriyle gömülü kaninle ilişkili, sınırları radyolüsent hatla çevrili radyoopasiteler izlendi. Lokal anestezi altında gömülü diş çıkarılarak lezyon eksize edildi ve histopatoloji sonucu semento-ossifiye fibrom ile uyumlu bulundu. Postoperatif dönemde herhangi bir semptomla rastlanılmadı ve ilgili bölgede kemikleşme görüldü.

SONUÇ: Semento-ossifiye fibrom genellikle mandibulada asemptomatik genişleyen bir kitle olarak görülür ve ilk tedavi seçeneği olarak konservatif cerrahi (enükleasyon, küretaj) tercih edilir.

Anahtar Kelimeler: Eksizyon, Gömülü Diş, Semento Ossifiye Fibrom

Cemento-Ossifying Fibroma Associated with an Impacted Mandibular Canine: A Case Report

Nur Muhammed DEMİR, Serkan POLAT

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: According to the World Health Organization's 2022 classification, cemento-ossifying fibroma is defined as a benign odontogenic tumor of mesenchymal origin. It typically exhibits slow growth and is more commonly observed in women aged 30–40 years. Most cases are detected incidentally; however, larger lesions can lead to facial asymmetry and tooth displacement. Radiographically, it appears as a well-defined, encapsulated, mixed radiolucent–radiopaque mass. Histopathologically, it consists of fibrous tissue containing bone or cementum-like structures. Surgical treatments such as enucleation or resection are usually effective, with low recurrence rates.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old systemically healthy female patient presented to our clinic with a complaint of a hard swelling in the right mandibular premolar region. Panoramic and CBCT imaging revealed radiopaque masses surrounded by a radiolucent border associated with an impacted canine. Under local anesthesia, the impacted tooth was extracted, and the lesion was excised. Histopathological examination confirmed the diagnosis of cemento-ossifying fibroma. No postoperative complications were observed, and bone regeneration was evident in the affected region.

RESULT: Cemento-ossifying fibroma generally presents as a slowly expanding, asymptomatic mass in the mandible. Conservative surgical management (enucleation or curettage) is the preferred first-line treatment.

Keywords: Cemento-Ossifying Fibroma, Excision, Impacted Tooth

EP-130

Mandibula Gömülü 20 Yaş Dişi ile İlişkili Radiküler Kist: Bir Olgu Sunumu

Nur Muhammed DEMİR, Ömer Faruk BOYLU

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kist, devital dişlerin periapikal bölgesinde gelişen en yaygın odontojenik kisttir. Genellikle asemptomatik olup rutin radyografilerde sınırları belirgin radyolüsent lezyon olarak saptanır. Radiküler kist en sık yaşamın üçüncü ve altıncı on yılları arasında görülür ve erkeklerde daha yaygındır. En sık maksilla anterior bölgede görülür. Tedavisinde kök kanal tedavisi, enükleasyon veya marsupyalizasyon uygulanır.

VAKA SUNUMU: Sistemik olarak sağlıklı 19 yaşındaki kadın hasta sağ alt bölgesinde ağrı şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Radyografik incelemelerde 48 numaralı diş ile ilişkili radyolüsent, sınırları belirgin lezyon tespit edildi. İlgili dişin çekiminden sonra lezyon enükle edildi ve histopatolojik incelemeye yollandı. Patoloji sonucu radiküler kist ile uyumluydu.

SONUÇ: Radiküler kistlerin tedavisi, lezyon lokalize olduğunda geleneksel kök kanal tedavisini, lezyon daha büyük olduğunda ise enükleasyon, marsupyalizasyon veya dekompresyon gibi cerrahi tedavileri içerir.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon, Gömülü Diş, Radiküler Kist

Radicular Cyst Associated with an Impacted Mandibular Third Molar: A Case Report

Nur Muhammed DEMİR, Ömer Faruk BOYLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University,
Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Radicular cyst is the most common odontogenic cyst that develops in the periapical region of non-vital teeth. It is usually asymptomatic and is often detected on routine radiographs as a well-defined radiolucent lesion. Radicular cysts most frequently occur between the third and sixth decades of life and are more common in males. They are most often observed in the anterior maxillary region.

Treatment options include root canal therapy, enucleation, or marsupialization.

CASE PRESENTATION: A 19-year-old systemically healthy female patient presented to our clinic with a complaint of pain in the right mandibular region. Radiographic examination revealed a well-defined radiolucent lesion associated with the impacted mandibular right third molar (tooth 48). Following the extraction of the tooth, the lesion was enucleated and sent for histopathological examination. The histopathology confirmed the diagnosis of a radicular cyst.

RESULT: The treatment of radicular cysts includes conventional root canal therapy when the lesion is localized, and surgical procedures such as enucleation, marsupialization, or decompression when the lesion is larger.

Keywords: Enucleation, Impacted Tooth, Radicular Cyst

EP-131

Trauner Yöntemi ve Anterior Lingual Sulkoplasti Kombinasyonu ile Ağız Tabanı Redüksiyonu: Bir Olgu Sunumu

Serkan POLAT, Nur Muhammed DEMİR, Açelya YEŞİL
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Bolu, Türkiye

GİRİŞ: Bukkal ve lingual vestibül derinliğinin yetersizliği, kas insersiyonlarının kret seviyesine yakın olması ve keratinize mukozanın eksikliği, uzun dönem protez başarısını sınırlandırabilir. Anterior lingual sulkoplasti, lingual sulkusun derinleştirilmesi ve mukozanın mobilitesinin artırılması amacıyla uygulanan cerrahi bir yaklaşımdır. Prosedür sırasında lingual tarafta mylohyoid ve genioglossus kaslarının yüksek pozisyonundaki insersiyonları apikal yönde serbestleştirilir ve yeniden konumlandırılır. Trauner yöntemi, ağız tabanının redüksiyonu için kullanılan klasik bir tekniktir. Sulkoplasti ile kombine edildiğinde dil ve ağız tabanı hareketliliği artar, vestibül derinliği iyileşir ve implant destekli protezler için uygun anatomik koşullar sağlanır.

VAKA SUNUMU: 60 yaşında sistemik olarak sağlıklı kadın hastada alt overdenture implant cerrahisinden sonra herhangi bir patolojik bulgu gözlenmezken, iyileşme başlıklarının takılmasının ardından hastanın ağız tabanında belirgin yükselme görüldü. KBB konsültasyonu sonucunda ilgili bölgede herhangi bir patolojiye rastlanılmadı. Ağız tabanı protez yapımına elverişsiz olduğu için anterior lingual sulkoplasti ve Trauner tekniği ile ağız tabanı redükte edildi. Lingual flep ve mylohyoid kas apikal yönde stabilize edilerek yeni sulkus derinliği sağlandı. Nüksü önlemek için önceden yapılan guide viscojel ile modifiye edilerek yerleştirildi.

SONUÇ: Bu iki yaklaşım, ileri derecede mandibular rezorpsiyon vakalarında implant destekli protezlerin adaptasyonu ve uzun dönem fonksiyonunu güvenli şekilde sağlamak için etkili bir yöntemdir.

Anahtar Kelimeler: Ağız Tabanı Redüksiyonu, Anterior Lingual Sulkoplasti, Trauner Tekniği

Reduction of the Floor of the Mouth with the Combination of the Trauner Technique and Anterior Lingual Sulcoplasty: A Case Report

Serkan POLAT, Nur Muhammed DEMİR, Aelya YEŞİL

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye

OBJECTIVE: Insufficient buccal and lingual vestibular depth, high muscle insertions near the alveolar crest, and lack of keratinized mucosa can limit the long-term success of prosthetic rehabilitation. Anterior lingual sulcoplasty is a surgical approach aimed at deepening the lingual sulcus and increasing mucosal mobility. During the procedure, the high insertions of the mylohyoid and genioglossus muscles on the lingual side are released and repositioned apically. The Trauner technique is a classical method used for the reduction of the floor of the mouth. When combined with sulcoplasty, it enhances tongue and floor of the mouth mobility, improves vestibular depth, and provides favorable anatomical conditions for implant-supported prostheses.

CASE PRESENTATION: A 60-year-old systemically healthy female patient showed no pathological findings following mandibular overdenture implant surgery; however, after the placement of the healing abutments, a significant elevation of the floor of the mouth was observed. ENT consultation revealed no pathology in the region. As the elevated floor of the mouth was unsuitable for prosthetic fabrication, anterior lingual sulcoplasty combined with the Trauner technique was performed to reduce the floor of the mouth. The lingual flap and mylohyoid muscle were stabilized apically to achieve a new sulcus depth. To prevent recurrence, the previously fabricated guide was modified with visco-gel and positioned in place.

RESULT: The combination of these two approaches is an effective method for ensuring the safe adaptation and long-term function of implant-supported prostheses in cases of advanced mandibular resorption.

Keywords: Anterior Lingual Sulcoplasty, Floor of the Mouth Reduction, Trauner Technique

EP-132

Maksilladaki Büyük Odontojenik Keratokistin Marsupyalizasyonla Tedavisi: Olgu Sunumu

Osman YAVAS, Halil Emre UYGUN, Yavuz Tolga KORKMAZ

Araştırma Görevlisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Odontojenik keratokistler, infiltratif davranış gösteren, iyi huylu, tek veya çok loblu olan ve çenelerin yassı epiteliyle döşeli kistleridir. Odontojenik keratokistler genellikle mandibular üçüncü molar ve yükselen ramus bölgesinde görülürler. Ancak hem maksilla hem de mandibulanın dişli segmentlerinde de görülebilir ve görünüm olarak tipik odontojenik kistleri taklit edebilir. Kistin büyüklüğüne, bulunduğu yere ve hastanın yaşına bağlı olarak, çeşitli tedavi seçenekleri mevcuttur. Bunlar küretaj, enükleasyon, radikal tedavi ve marsupyalizasyondur.

VAKA SUNUMU: Herhangi bir sitemik rahatsızlığı olmayan 48 yaşında erkek hasta rutin radyografik incelemeler sonucunda, büyük boyutlarda, gömülü 13 numaralı diş çevreleyen, sağ maksilla posterior bölgeden sol maksilla posterior bölgeye uzanan, nazal kaviteyi içine alan multiloküler lezyon tespit edildi. Keratokist ön tanısıyla 13 nolu dişin çekimi ve marsupyalizasyon tedavisine karar verildi. 13 nolu gömülü dişin çekimi takiben insizyonel biyopsi yapıldı ve keratokist tanısı doğrulandı. Ardından 3 farklı bölgeden obtüratör yerleştirildi. 18 aylık takibin sonucunda ilgili kistin önemli derecede küçüldüğü ve enükleasyon tedavisine uygun olduğu kararına varıldı.

SONUÇ: Odontojenik keratokistler agresif yapılarından dolayı semptom vermeden ciddi boyutlara ulaşabilmektedir. Genellikle mandibular üçüncü molar ve yükselen ramusta, büyük boyutlarda görülen odontojenik keratokistlerin aksine bu olguda maksillada görülen büyük boyuttaki odontojenik keratokistin konservatif tedavisi sunulmuştur.

Anahtar Kelimeler: marsupyalizasyon, keratokist, gömülü diş

Treatment of a Large Odontogenic Keratocyst in the Maxilla by Marsupialisation: A Case Report

Osman YAVAS, Halil Emre UYGUN, Yavuz Tolga KORKMAZ

Research Assistant, Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Odontoid keratocysts are benign, single or multi-lobed cysts with infiltrative behavior, lined with squamous epithelium of the jaws. Odontoid keratocysts are commonly seen in the mandibular third molar and ascending ramus region. However, they can also be seen in both the maxillary and mandibular dentate segments and can mimic typical odontogenic cysts in appearance. Depending on the size of the cyst, its location, and the patient's age, various treatment options are available. These include curettage, enucleation, radical treatment, and marsupialization.

CASE PRESENTATION: A 48-year-old male patient with no systemic disorders underwent routine radiographic examinations, which revealed a multilocular lesion surrounding a large impacted tooth number 13, extending from the right maxillary posterior region to the left maxillary posterior region and involving the nasal cavity. With a preliminary diagnosis of keratocyst, it was decided to extract tooth number 13 and perform marsupialization. Following extraction of the impacted tooth number 13, an incisional biopsy was performed, confirming the diagnosis of a keratocyst. Subsequently, obturators were placed in three different areas. After 18 months of follow-up, it was determined that the cyst had significantly reduced in size and was suitable for enucleation treatment.

RESULT: Odontoid keratocysts can reach serious sizes without causing symptoms due to their aggressive nature. Unlike odontoid keratocysts seen in the mandibular third molar and ascending ramus, which are usually large in size, conservative treatment was offered for the large odontoid keratocyst seen in the maxilla in this case.

Keywords: marsupialisation, keratocyst, impacted tooth

EP-133

Nadir Görülen Bir Periferal Kompleks Odontoma Vakası

Eda İZGİ

Nadir Görülen Bir Periferal Kompleks Odontoma Vakası

GİRİŞ: Periferal odontomalar, odontojenik tümörlerin kemik dışı yumuşak dokuda görülen nadir formlarıdır. Genellikle unilateral ve asemptomatik lezyonlar olarak ortaya çıkarlar. Bu vaka raporunun amacı, literatürde oldukça nadir olarak bildirilen bilateral palatinal periferal kompleks odontoma olgusunu sunmaktır.

VAKA SUNUMU: Kırk yaşında kadın hasta, sağ ve sol palatal mukozada asemptomatik sert kitleler şikayetiyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik muayenede, maksiller molar dişler bölgesinde palatal mukozada yerleşimli bilateral düzensiz nodüler lezyonlar tespit edilmiştir. Konik ışınlı bilgisayarlı tomografi (KİBT) incelemesinde, kemikle ilişkisi olmayan ve yumuşak doku içerisinde yer alan radyopak kitleler doğrulanmıştır. Lezyonlar, lokal anestezi altında mukoperiosteal flep kaldırılarak eksize edilmiş ve odontoma ön tanısıyla histopatolojik incelemeye gönderilmiştir. Histopatolojik kesitlerde, düzensiz bir kitle halinde organize olmuş mine ve dentin dokularının varlığı rapor edilmiştir. Bu bulgularla hastaya periferal kompleks odontoma tanısı konulmuştur. Hastanın 6 aylık takip periyodunda herhangi bir komplikasyon ya da nükse rastlanmamıştır.

SONUÇ: Periferal kompleks odontomaların bilateral olarak görülmesi son derece nadir bir durumdur. Bu vaka, palatal bölgede bilateral olarak gözlenen sert kitlelerin ayırıcı tanısında periferal odontomaların da düşünülmesi gerektiğini göstermektedir. Doğru tanı ve tedavi için dikkatli bir klinik ve radyolojik değerlendirme esastır.

Anahtar Kelimeler: Periferal Odontoma, Kompleks Odontoma, Palatal Mukoza

A Rare Case of Peripheral Complex Odontoma

Eda İZGİ

A Rare Case of Peripheral Complex Odontoma

OBJECTIVE: Peripheral odontomas are rare forms of odontogenic tumors that occur in extraosseous soft tissue. They typically present as unilateral and asymptomatic lesions. The purpose of this case report is to present an extremely rare case of bilateral palatal peripheral complex odontoma, a condition seldom reported in the literature.

CASE PRESENTATION: A 40-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of asymptomatic hard masses on the right and left palatal mucosa. On clinical examination, bilateral irregular nodular lesions were detected on the palatal mucosa in the maxillary molar region. Cone-beam computed tomography (CBCT) examination confirmed radio-opaque masses located within the soft tissue with no association to the underlying bone. The lesions were excised under local anesthesia by raising a mucoperiosteal flap and were sent for histopathological examination with a provisional diagnosis of odontoma. Histopathological sections reported the presence of a disorganized mass of enamel and dentin tissues. With these findings, the patient was diagnosed with peripheral complex odontoma. No complications or recurrence were observed during the patient's 6-month follow-up period.

RESULT: The bilateral occurrence of peripheral complex odontomas is an extremely rare condition. This case highlights that peripheral odontomas should be considered in the differential diagnosis of hard masses observed bilaterally in the palatal region. A thorough clinical and radiological evaluation is essential for an accurate diagnosis and treatment.

Keywords: Peripheral Odontoma, Complex Odontoma, Palatal Mucosa

EP-134

Kondiler Osteokondromun Neden Olduğu Yüz Asimetrisinin Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Mustafa BAYER, Furkan BAYRAMOĞLU, Mammad SHABANLI
atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: Osteokondrom, temporomandibular eklemlerde ortaya çıkabilen ve kondrom veya osteomun bir varyantı olarak kabul edilebilecek bir durumdur. Özellikle uzun kemiklerde (diz, kalça, omuz ve eklemler) epifiz plağından kırıkdağın fıtıklaşmasıyla oluşan iyi huylu bir lezyon olduğuna inanılmaktadır. Genellikle kırıkdağ bir başlıkla birlikte ağırlıklı olarak kemik bir çekirdekten oluşur. Lezyon, fonksiyon etkilendiğinde, örneğin maloklüzyon veya mandibular asimetri geliştiğinde semptomatik hale gelir.

VAKA SUNUMU: 25 yaşında erkek hasta, yüz asimetrisi ve çiğneme ile konuşma bozukluklarıyla kliniğimize başvurdu. Hastanın radyolojik ve fizik muayenesinin ardından hiperplazik kondile kondilektomi ve koronoidektomi yapılmasına karar verildi. Hasta genel anestezi altında ameliyathaneye alındı. Hiperplazik kondil ve koronoid çıkıntıya preauriküler ve intraoral vestibüler kesiler kullanılarak ulaşıldı. Aşırı büyümüş kemik yapılar çıkarıldı ve komşu yumuşak doku lezyonları temizlendi. Ameliyat sonrası eklem kapsülü onarıldı ve drenler yerleştirildi. Patoloji laboratuvarına gönderilen biyopsi materyali, osteokondrom tanısıyla sonuçlandı.

SONUÇ: Bu vaka, kondiler hiperplaziye neden olan bir osteokondromun başarılı cerrahi tedavisini vurgulamaktadır. Lezyonun çıkarılması, hastanın yüz asimetrisini gidermek ve normal çiğneme ve konuşma fonksiyonlarını geri kazandırmak için etkili bir tedavi yöntemi olduğunu kanıtlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Fasiyal Asimetri, Kondilektomi, Koronoidektomi, Osteokondroma, Kondiler Hiperplazi.

Surgical Management of Condylar Osteochondroma Causing Facial Asymmetry

Ümit ERTAŞ, Mustafa BAYER, Furkan BAYRAMOĞLU, Mammad SHABANLI
Department of Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: Osteochondroma is a condition that can occur in the temporomandibular joints and maybe considered a variant of the chondroma and osteoma. It is believed to be a benign lesion that arises predominantly in long bones from a herniation of cartilage through the epiphyseal plate (knee, hip, shoulder, and joints). It tends to present with a predominantly osseous core with a cartilaginous cap. The lesion becomes symptomatic when function is affected, for example, a malocclusion or mandibular asymmetry develops.

CASE PRESENTATION: A 25-year-old male patient was admitted to our clinic with complaints of facial asymmetry and decreased function during mastication and speaking. The hyperplased condyle causing these issues had been clinically visible for the last year. Following the patient's radiological and physical examination, it was decided to perform a condylectomy and coronoidectomy. The patient was taken to the operating room under general anesthesia. The hyperplased condyle and coronoid process were accessed using preauricular and intraoral vestibular incisions. The overgrown bone structures were excised, and neighboring soft tissue lesions were cleared. After the surgery, the joint capsule was repaired and drains were placed. The biopsy material sent to the pathology laboratory resulted in a diagnosis of osteochondroma.

RESULT: This case highlights the successful surgical management of an osteochondroma causing condylar hyperplasia. Excision of the lesion proved to be an effective treatment for resolving the patient's facial asymmetry and restoring normal masticatory and speech function.

Keywords: Facial asymmetry, Condylectomy, Coronoidectomy, osteochondroma, condylar hyperplasia

EP-135

T-Hücreli Lenfomanın Atipik Prezantasyonu: Maksilla ve Damakta İlerleyici Nekroz Vakası

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABBASBAYLI, Zeynep SEVİLMİŞ, Faruk ÖZDOĞAN
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: T-hücreli lenfomalar, lenfatik sistemin bir parçası olan T-hücrelerinden köken alan nadir bir kanser türüdür. Non-Hodgkin lenfomaların bir alt tipidir ve genellikle lenf düğümlerinde ortaya çıkar. Ancak bazen lenf düğümleri dışındaki doku ve organlara da yayılabilir. Bu durum, ektranodal tutulum olarak bilinir ve maksilla bu tür tutulum için nadir görülen bölgelerden biridir.

VAKA SUNUMU: 49 yaşında erkek hasta maksilla sol tarafta bulunan nekrotik alan nedeniyle tarafımıza başvurdu. İlgili bölgeden daha önce diş çekimi yapıldığı ve sinüse endoskopik cerrahi girişim yapıldığı öğrenildi. Hastanın maksillada bulunan nekroze alanın giderek yayıldığı izlendi. Hasta bölgenin debridmanı ve kesin tanı amaçlı biyopsi alınması için operasyona alındı. Hasta genel anestezi altında operasyona alındı. Maksilla sol alveolar kretteki, sert damak anterior bölgedeki, sert damak posterior ve yumuşak damaktaki nekrotik alanlar debride edildi. Biyopsi alınıp patoloji laboratuvara yollandı. Alınan biyopsi sonucu t hücreli lenfoma olarak raporlandı. Hasta hematoloji kliniğine devredildi.

SONUÇ: Bu olgu sunumu, nadir görülen ektranodal T-hücreli lenfoma tanısında karşılaşılan zorlukların altını çizmektedir. İlerleyici maksiller nekroz ve oral lezyonlar genellikle enfeksiyonlarla karıştırılırken, bu olgu lenfoma ve diğer kötü huylu hastalıkların ayırıcı tanıda yer alması gerektiğini göstermektedir. Hızlı ve doğru tanı, hastanın zamanında onkolojik tedaviye yönlendirilmesi için kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Lenfoma, nekroz, maksilla, damak, onkoloji, debridman

Atypical Presentation of T-Cell Lymphoma: A Case of Progressive Maxillary and Palatal Necrosis

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABBASBAYLI, Zeynep SEVİLMİŞ, Faruk ÖZDOĞAN
Department of Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: T-cell lymphomas are a rare type of cancer that originates from T-cells, which are part of the lymphatic system. They are a subtype of non-Hodgkin lymphomas and typically arise in the lymph nodes. However, they can sometimes spread to tissues and organs outside of the lymph nodes. This is known as extranodal involvement, and the maxilla is one of the rare sites for this kind of involvement.

CASE PRESENTATION: A 49-year-old male patient presented to our clinic with a necrotic area in the left maxillary region. It was learned that the patient had a tooth extraction and underwent an endoscopic surgical procedure on the sinus previously. The necrotic area in the patient's maxilla was observed to be progressively spreading. The patient was taken to the operating room for debridement of the affected area and for a biopsy to establish a definitive diagnosis. The patient was operated on under general anesthesia. The necrotic areas in the left maxillary alveolar crest, the anterior hard palate, the posterior hard palate, and the soft palate were debrided. A biopsy was taken and sent to the pathology laboratory. The biopsy result was reported as T-cell lymphoma. The patient was transferred to the hematology department.

RESULT: This case report underscores the challenges in diagnosing rare extranodal T-cell lymphoma. While progressive maxillary necrosis and oral lesions are often mistaken for infections, this case shows that lymphoma and other malignancies must be included in the differential diagnosis. Prompt and accurate diagnosis is critical for a patient's timely referral to oncological treatment.

Keywords: Lymphoma, necrosis, maxilla, palate, oncology, debridement

EP-136

Parsiyel Rezeksiyon Sonrası İliak Krest'ten Alınan Otojen Blok ve Rekonstrüksiyon Plağı Uygulaması

Özge APAK, Hilal Şeyma ÖZER ELMAS, Onur Evren KAHRAMAN, Mehmet Emre BENLİDAYI, Tuncer AKDOĞAN
Çukurova Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: İliak krestten alınan otojen blok greftler, çene defektlerinin rekonstrüksiyonunda altın standart olarak kabul edilmektedir. Hem kortikal hem de spongiöz yapı içermeleri nedeniyle yüksek hacim, osteojenik potansiyel ve hızlı vaskülarizasyon avantajı sunarlar. Bu özellikleri sayesinde implant yerleştirilmesine uygun stabil kemik hacmi oluşturur ve uzun dönem fonksiyonel ile estetik başarı sağlar.

VAKA SUNUMU: Kliniğimize başvuran 21 ve 38 yaşlarında olan iki kadın hastanın klinik bilgileri; 21 yaşındaki ameloblastom tanılı hastanın sağ mandibula corpus bölgesinde 35.30x27.48 mm boyutlarındaki lezyon sağlam sınırlardan rezeke edildi. İliaktan alınan otojen nonvasküler blok greftle rekonstrükte edildi. Takibin 1. ayında pü akışı ve insizyon bölgesinde açık alan görüldü. Alveoloplasti işlemi uygulandı. Hasta takibinin 6. ayında pü akışı ve sekestre doku görüldü. Sekestrektomi işlemi yapıldı. Postoperatif 20. günde kontrole gelen hastada aktif pü akışı gözlemlenmedi ancak yara bölgesinin henüz primer olarak kapanmadığı gözlemlendi. 38 yaşındaki ossifiye fibrom tanılı hastanın sağ mandibula corpus bölgesinde 33.10x26.46mm boyutlarındaki lezyon sağlam sınırlardan rezeke edildi. İliaktan alınan otojen nonvasküler blok greftle rekonstrükte edildi. Yapılan rekonstrüksiyon işleminin başarılı olduğu görüldü. Hastanın dişsiz boşluğunun giderilmesi amacıyla otojen blok bölgesine 2 üye implant tedavisi uygulandı. İmplantların osteointegrasyonu gerçekleşti.

SONUÇ: Çene defektlerinde altın standart olan otojen blok greftler, hem biyolojik uyum hem de fonksiyonel stabilite sağlayarak rekonstrüksiyonun altın standart yöntemlerinden biri olduğunu; komplikasyonların yönetilebilirliğine rağmen uzun dönem estetik ve fonksiyonel başarının mümkün olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular rezeksiyon, Otojen iliak krest kemik grefti, Rekonstrüksiyon

Partial Resection Followed by Reconstruction with Autogenous Iliac Crest Block and Reconstruction Plate

Özge APAK, Hilal Şeyma ÖZER ELMAS, Onur Evren KAHRAMAN, Mehmet Emre BENLİDAYI, Tuncer AKDOĞAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: Autogenous block grafts harvested from the iliac crest are considered the gold standard in the reconstruction of jaw defects. Due to their composition of both cortical and cancellous structures, they provide significant volume, osteogenic potential, and rapid vascularization. These properties enable the formation of stable bone volume suitable for implant placement and ensure long-term functional and aesthetic success.

CASE PRESENTATION: A 21-year-old patient diagnosed with ameloblastoma underwent resection of a 35.30x27.48 mm lesion in the right mandibular corpus with safe margins. Reconstruction was performed using a non-vascularized autogenous graft harvested from the iliac crest. At the 1st-month follow-up, purulent discharge and an open area at the site were observed. Alveoloplasty was performed. At the 6th-month follow-up, purulent discharge and sequestered tissue were detected, and sequestrectomy was performed. At the 20th postoperative day control, no active purulent discharge was observed; however, the surgical site had not yet achieved primary closure.

A 38-year-old patient diagnosed with ossifying fibroma underwent resection of a 33.10x26.46 mm lesion in the right mandibular corpus with safe margins. Reconstruction was performed with a non-vascularized autogenous graft from the iliac crest. The procedure was successful. To restore the edentulous space, implants were placed in the reconstructed area, and successful osseointegration was achieved.

RESULT: Autogenous block grafts, regarded as the gold standard in jaw defect reconstruction, provide both biological compatibility and functional stability. Despite potential complications being manageable, long-term functional and aesthetic success is achievable, supporting their role as one of the gold standard reconstruction methods.

Keywords: Mandibular resection, Autogenous iliac crest bone graft, Reconstruction

EP-137

Mandibular Ramustaki Keratokistik Odontojenik Tümörün Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Ümit GÜLSEVİNÇ, Alparslan ÇALIŞKAN, Kardelen KAYNAK
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Keratokistik odontojenik tümörler (KOT), yüksek nüks oranıyla bilinen agresif kistlerdir. KOT'ler uzun süre belirti vermezler, genellikle semptomsuzdurlar ve çene kemiklerinde önemli bir deformasyon olmadan geniş boyutlara ulaşabilirler. Genellikle rutin muayene sırasında tesadüfen bulunurlar. Etkili tedavi, yalnızca cerrahi eksizyonu değil, aynı zamanda bu riski azaltmak için adjuvan bir tedaviyi de gerektirir.

VAKA SUNUMU: Dudağında uyuşukluk şikayetiyle kliniğimize başvuran 36 yaşında bir kadın hastanın ağız içi ve radyografik muayenesinde, mandibula sağ taraf ramus bölgesinde multikistik bir lezyon saptandı. Hasta genel anestezi altında ameliyathaneye alındı. İnsizyon sonrası tam kalınlıkta bir flep kaldırıldı. Cerrahi frezlerle kemik kaldırılarak kiste ulaşıldı. Kist, epitel tabakası ile birlikte enükle edildi. Kist boşluğu küret ve frezle tamamen debride edildikten sonra temizlenen alana Carnoy solüsyonu uygulandı. Kanama kontrolü sağlandıktan sonra yara kenarları primer olarak kapatıldı. Çıkarılan örnek patolojik analiz için gönderildi. Patoloji sonucu keratokist olarak gelen hastanın takibi halen devam etmektedir.

SONUÇ: Bu vaka sunumu, mandibular ramusta keratokist bulunan 36 yaşındaki bir kadın hastanın başarılı tedavisini detaylandırmaktadır. Bu lezyonun agresif doğası ve yüksek nüks oranı nedeniyle, tam olarak çıkarılmasını sağlamak ve nüks riskini en aza indirmek için cerrahi enükleasyon ve Carnoy solüsyonu uygulamasından oluşan kombine bir yaklaşım kullanılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Kist, Carnoy Solüsyonu, Keratokist, Enükleasyon

Surgical Treatment of a Keratocystic Odontogenic Tumor in the Mandibular Ramus

Ümit ERTAŞ, Ümit GÜLSEVİNÇ, Alparslan ÇALIŞKAN, Kardelen KAYNAK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Keratocystic odontogenic tumors (KOT) are aggressive cysts known for their high recurrence rate. The KOT are long latent, often symptomless and may attain remarkable dimensions without significant deformation of the jaw bones. They are often found during routine dental X-ray examination. Effective management requires not only surgical removal but also an adjunctive treatment to reduce this risk.

CASE PRESENTATION: A 36-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of numbness. Intraoral and radiographic examination revealed a multilocular lesion in the right ascending ramus of the mandible. The patient was taken to the operating room under general anesthesia. Following the incision, a full-thickness flap was elevated. The cyst was accessed by removing bone with surgical burs. The cyst, along with its epithelial lining, was enucleated using a curette. The cyst cavity was thoroughly debrided with a curette and a bur, and Carnoy's solution was then applied to the cleaned area. After bleeding was controlled, the wound margins were closed primarily. The excised specimen was sent for pathological analysis. The patient, whose pathology result was a keratocyst, the patient is currently under follow-up

RESULT: This case report details the successful treatment of a 36-year-old female patient with a keratocyst in the mandibular ramus. Due to the aggressive nature and high recurrence rate of this lesion, a combined approach of surgical enucleation and Carnoy's solution application was used to ensure complete removal and minimize the risk of recurrence.

Keywords: Keratocyst, Carnoy's Solution, Enucleation, Cyst

EP-138

Pemfigus Vulgaris'in Erken Tanısında Diş Hekimliğinin Kritik Rolü: Bir Olgu Sunumu

Eda İZGİ¹, Aykut ŞAYLIĞ¹, Balça Begüm CENGİZ²

¹Kütahya Sağlık Bilimleri Üniversitesi, Gülsüm Güral Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Kütahya

²Kütahya Evliya Çelebi Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Patoloji Anabilim Dalı, Kütahya

GİRİŞ: Pemfigus Vulgaris (PV), desmoglein (Dsg) 3 ve 1'e yönelik IgG otoantiklorlarının tetiklediği, epitelyal hücre içi ayrılma (akantoliz) sonucu kronik büllöz lezyonlar geliştiren ciddi bir otoimmün hastalıktır. Oral mukoza, hastalığın sıklıkla ilk ve bazen tek tutulum yeridir. Bu oral lezyonlar (ağrılı erozyonlar ve ülserler), eritema multiforme veya yaygın viral enfeksiyonlar gibi durumlarla kolayca karıştırılabildiğinden, doğru tanı süreci uzayabilir. Erken tanı; morbiditeyi azaltmak, yaşam kalitesini artırmak ve hastalığın sistemik ilerlemesini önlemek için elzemdir. Bu sunumun amacı, kronik oral lezyonlarla başvuran bir hastada, diş hekiminin erken şüphesi ve yönlendirmesinin tanı ve tedavi sürecindeki hayati önemini göstermektir.

VAKA SUNUMU: 65 yaşında erkek bir hasta, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniğine, uzun süredir devam eden ve konvansiyonel tedavilere yanıt vermeyen ağrılı oral ülserler şikayetiyle başvurdu. Lezyonların kronik doğası ve atipik klinik görünümü, hekimde vezikülobüllöz bir süreç şüphesini uyandırdı. Bu şüphe üzerine, standart bir iyileşmeyen ülserin yönetimi yerine histopatolojik inceleme yoluna gidildi. Biyopsi sonucu, intraepitelyal yarık oluşumuyla karakterize otoimmün büllöz hastalık olasılığını güçlendirdi. Hastanın zaman kaybetmeksizin Dermatoloji Kliniğine yönlendirilmesi sağlandı. İmmünopatolojik testlerle desteklenen kesin Pemfigus Vulgaris tanısı konulduktan sonra hastaya gecikmeden sistemik kortikosteroid tedavisi başlandı.

SONUÇ: Bu olgu, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi hekiminin, ağrılı ve iyileşmeyen oral ülserleri olan hastalarda Pemfigus Vulgaris olasılığını tanıma ve hızla multidisipliner bir yaklaşıma geçme becerisinin önemini net bir şekilde göstermektedir. Diş hekimleri, oral başlangıçlı PV vakalarında ilk başvuru noktası olarak, atipik mukozal lezyonlarda yüksek tanısal şüphe göstererek hayat kurtarıcı bir rol oynamaktadır. Erken biyopsi ve doğru yönlendirme, sistemik tedavinin zamanında başlamasını sağlayarak hastanın genel prognozunu doğrudan olumlu etkilemiştir.

Anahtar Kelimeler: Pemfigus Vulgaris, Oral Lezyonlar, Erken Tanı, Otoimmün Hastalık

The Critical Role of the Dentistry in the Early Diagnosis of Pemphigus Vulgaris: A Case Report

Eda İZGİ¹, Aykut ŞAYLIĞ¹, Balça Begüm CENGİZ²

¹Kütahya Health Sciences University, Gülsüm Güral Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Kütahya

²Kütahya Evliya Çelebi Training and Research Hospital, Department of Pathology, Kütahya

OBJECTIVE: Pemphigus Vulgaris (PV) is a serious autoimmune disease characterized by chronic bullous lesions resulting from intraepithelial cell separation (acantholysis) triggered by IgG autoantibodies against desmoglein (Dsg) 3 and 1. The oral mucosa is often the initial and sometimes the only site of involvement. These painful erosive oral lesions can be mistaken for conditions such as erythema multiforme or viral infections, delaying accurate diagnosis. Early recognition is essential to reduce morbidity, improve quality of life, and prevent systemic progression. This presentation emphasizes the crucial role of the dentist's early suspicion and referral in the diagnostic and therapeutic process of patients with chronic oral lesions.

CASE PRESENTATION: A 65-year-old male patient presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery with painful oral ulcers that had persisted for a long time and did not respond to conventional treatments. The chronic nature of the lesions and their atypical clinical appearance raised the clinician's suspicion of a vesiculobullous process. Based on this suspicion, instead of managing the case as a standard non-healing ulcer, a histopathological examination was initiated. The biopsy results suggested a possible autoimmune bullous disease characterized by intraepithelial cleft formation. The patient was promptly referred to the Dermatology Department. Following immunopathological testing, a definitive diagnosis of Pemphigus Vulgaris was established, and systemic corticosteroid therapy was immediately initiated.

RESULT: This case clearly demonstrates the importance of the Oral and Maxillofacial Surgery specialist's ability to recognize the possibility of Pemphigus Vulgaris in patients with painful and non-healing oral ulcers and to promptly initiate a multidisciplinary approach. Dentists, often being the first point of contact in orally initiated PV cases, play a potentially life-saving role by maintaining a high level of diagnostic suspicion in atypical mucosal lesions. Early biopsy and timely referral directly contributed to the initiation of systemic therapy and positively impacted the patient's overall prognosis.

Keywords: Pemphigus Vulgaris, Oral Lesions, Early Diagnosis, Autoimmune Disease

EP-139

Maksillada Bulunan Geniş Bir Kistin Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Serdar DEMİR, Ümit GÜLSEVİNÇ, Erdeğan ORAK
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Ağız ve çene-yüz cerrahisi pratiğinde en sık gerçekleştirilen prosedürlerden biri kist ameliyatıdır. Odontojenik kistler, diş gelişiminde rol oynayan dokulardan türeyen, epitel ile çevrili patolojik bir boşluk olarak tanımlanmaktadır. Genellikle iyi huylu olsalar da, odontojenik kistlerin büyüme potansiyeli yüksektir ve çevre kemikte önemli tahribata neden olabilirler. Odontojenik kistlerin tedavisi temel olarak cerrahi eksizyondur.

VAKA SUNUMU: 67 yaşında erkek hasta, maksilla sol tarafta bulunan büyük bir kist nedeniyle kliniğimize başvurdu. Hastanın radyografik ve fiziksel muayenesi sonucu maksilla sol tarafta geniş bir kistik lezyon olduğu görüldü. Kistik lezyonun maksiller sinüs ve burun tabanına yakın olduğu görüldü. Hasta, genel anestezi altında ameliyata alındı. Yapılan horizontal insizyona takiben, künt diseksiyon yoluyla tam kalınlıkta bir flep kaldırıldı. Kiste kemik rezorpsiyonuna neden olduğu alandan ulaşıldı. Kist tamamen çıkarıldı. Maksiller sinüs membranı ve burun membranının sağlam olarak görüldü. Ameliyat tamamlandı.

SONUÇ: Bu vaka, maksillada bulunan büyük bir kistik lezyonun başarılı bir şekilde yönetimini göstermektedir. Kisti tamamen çıkarırken, maksiller sinüs ve burun tabanı gibi çevredeki canlı yapılar dikkatlice korundu.

Anahtar Kelimeler: Kist, Maksilla, Maksiller Sinüs, Burun Tabanı

Surgical Treatment of an Extensive Cyst in the Maxilla

Ümit ERTAŞ, Serdar DEMİR, Ümit GÜLSEVİNÇ, Erdeğan ORAK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: One of the most frequently procedure performed in oral and maxillofacial surgery practice is cyst surgery. Odontogenic cysts are defined as a pathological cavity lined with epithelium, which is derived from the tissues involved in tooth development. While generally benign, odontogenic cysts have the potential to grow and can cause significant destruction of the surrounding bone. The treatment for odontogenic cysts is primarily surgical excision.

CASE PRESENTATION: A 67-year-old male patient was referred to our clinic due to a large cyst in the left maxilla. Radiographic and physical examinations of the patient revealed a large cystic lesion in the left maxilla. The cystic lesion was observed to be close to the maxillary sinus and the nasal floor. The patient was taken into surgery under general anesthesia. Following gingivobuccal and vertical incisions in the left maxilla, a full-thickness flap was elevated with blunt dissection. The cyst was accessed through the area where it had caused bone resorption. The cyst was excised. The maxillary sinus membrane and nasal membrane were seen to be intact. The operation was completed and the patient was awakened.

RESULT: This case demonstrates the successful management of a large cystic lesion in the maxilla. We were able to completely excise the cyst while carefully preserving the vital surrounding structures, specifically the maxillary sinus and nasal membranes

Keywords: Cyst, Maxilla, Maxillary Sinus, Nasal Floor,

EP-140

Orbita ve Kafa Tabanı Tutulumu Olan Adenoid Kistik Karsinomun Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABABSAYLI, ulvi NOVRUZOV, Günay Burak GÜRKAN
atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: Adenoid kistik karsinom, ağız içi tükürük bezi maligniteleri arasında en sık görülen üçüncü tümördür. Bu tümörün yaklaşık %50'si parotis bezinde görülürken, diğer %50'si damağın küçük tükürük bezlerinde ortaya çıkar. Tümör, diğer karsinomlara kıyasla genellikle yavaş büyür, ancak perineural invazyon ve uzak organlara hematogen yayılım eğilimi gösterir ve en sık yaşlılarda görülür.

VAKA SUNUMU: 35 yaşında erkek hasta, sol maksillada uzun süredir devam eden ağrılı, ülsere şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Görüntüleme ve dış merkezden alınan biyopsi sonuçlarına dayanarak, adenoid kistik karsinom (AKK) ön tanısı konuldu ve hemimaksillektomi planlandı. İşlem, girişimsel radyoloji ekibi tarafından hastanın sol maksiller arterinin sağ femoral arter yoluyla embolizasyonu ile başladı. Genel anestezi altında, tam kalınlıkta bir flep kaldırmak için Weber-Ferguson insizyonu ve ağız içi sulkular insizyon yapıldı. Sol damak bölgesinde yerleşik olan ve maksiller sinüs, orbita tabanı, pterigopalatin fossa, infratemporal boşluk ve kavernoöz sinüse komşu sfenoid kemiğe kadar uzanmış olan tümör rezeke edildi. Negatif cerrahi sınırlar elde etmek için koronoidektomi ve zigomatik kemiğin kısmi rezeksiyonu da yapıldı ve tüm infiltrat olmuş yumuşak dokular temizlendi. İntraoperatif frozen section biyopsileri kullanıldı ve sınırlar negatif olana kadar ek rezeksiyonlar uygulandı. Rezeke edilen orbita tabanı, iliyak greft ve bir orbital titanyum mesh ile rekonstrükte edildi. Tümörün kavernoöz sinüse basısı nedeniyle, kafa tabanından tümörün tam olarak rezeksiyonunu sağlamak için nöroşirürji ekibi de operasyona dahil edildi.

SONUÇ: Bu vaka, agresif bir tümörün tedavisinde kapsamlı bir cerrahi yaklaşımın önemini vurgulamaktadır. Hızla büyüyen kitle, maksilla, sinüs ve çevre yumuşak dokuların geniş bir şekilde rezeksiyonunu gerektirmiştir. Negatif cerrahi sınırlar, başarılı bir işlemin göstergesidir. Bu vaka, karmaşık ve geniş invazyonlu tümörlerin yönetiminde kapsamlı cerrahi müdahale ve yakın takibin çok önemli olduğunu bir kez daha göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Adenoid kistik karsinom, Malign tümörler, Hemimaksillektomi, Weber-Ferguson insizyonu

Surgical Treatment of Maxillary Adenoid Cystic Carcinoma With Orbital and Skull Base Involment

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABABSAYLI, ulvi NOVRUZOV, Günay Burak GÜRKAN
department of Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: The adenoid cystic carcinoma is the third most common intraoral salivary gland malignancy.. Approximately 50% of these tumors occur in the parotid gland, whereas the other 50% occur in the minor glands of the palate. The tumor is typically slow-growing compared to other carcinomas and has a tendency for perineural invasion as well as hematogenous spread to distant organs and is most commonly seen in the elderly.

CASE PRESENTATION: A 35-year-old male patient presented to our clinic with a long-standing painful, ulcerated swelling on the left maxilla. Based on imaging and an external biopsy, a provisional diagnosis of adenoid cystic carcinoma was made, a hemimaxillectomy was planned. The procedure began with an interventional radiology team embolizing the patient's left maxillary artery via the right femoral artery. Under general anesthesia, a Weber-Ferguson incision and an intraoral sulcular incision were made to raise full-thickness flap. which was localized in the left palatal region had infiltrated the maxillary sinus, orbital floor, pterygopalatine fossa, infratemporal space, and reached the sphenoid bone adjacent to the cavernous sinus, was resected. To achieve negative surgical margins, a coronoidectomy and partial resection of the zygomatic bone were also performed, all infiltrated soft tissue was cleared. Intraoperative frozen section biopsies were used, further resection was carried out until margins were negative. Resected orbital floor was reconstructed with iliac graft and an orbital titanium mesh. Dueto the tumor's compression of cavernous sinus, neurosurgery team was involved to ensure complete tumor resection from the skull base.

RESULT: This case highlights the importance of a comprehensive surgical approach for treating an aggressive tumor. The rapidly growing mass required extensive resection of the maxilla, sinus, and surrounding soft tissues. Negative surgical margins indicate a successful procedure. This case underscores that extensive surgical intervention and close follow-up are essential for managing complex, widely invasive tumors.

Keywords: Adenoid cystic carsinom, malignant tumor, hemimaxillectomy, weber-ferguson incision

EP-141

Skuamöz Hücreli Karsinomun (SCC) Hemimaksillektomi ile Cerrahi Yönetimi

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABBASBAYLI, Ulvi NOVRUZOV, Habibullah TAHİROĞLU
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Skuamöz hücreli karsinom, tüm oral kanserlerin %85-95'ini oluşturan, üst sindirim ve solunum yolunun en yaygın malignitesidir ve tiroid kanserinden sonra en sık görülen ikinci baş ve boyun kanseridir. Sıklıkla 40 yaş üzeri erkeklerde görülür. Tütün ürünleri, sigara, alkol kullanımı, zayıf ağız hijyeni, kötü beslenme, viral faktörler ve kronik irritasyon en önemli etiyolojik nedenler arasındadır.

VAKA SUNUMU: 2013 yılında hemimaksillektomi yapılan skuamöz hücreli karsinom öyküsü bulunan 71 yaşında bir erkek hasta kliniğimize başvurdu. Tümör kitlesinde ve buruna komşu ciltte görünür şekilde büyüme izlendi. Hastaya maksiller kemiğin geri kalanının ve etkilenen cildin rezeksiyonu planlandı. Ameliyat alanına erişim sağlamak için Weber-Ferguson insizyonu kullanıldı. Maksiller sinüs, zigomatikomaksiller buttres ve burun septumuna komşu tümör kitlesi gözlendi. Maksiller kemik, burun septumu ve etkilenen cilt hemimaksillektomi yoluyla rezeke edildi. Hasta, toplam 19 gün servisimizde kaldıktan sonra taburcu edildi.

SONUÇ: Ağız kanserleri genellikle standart protokollere göre tedavi edilmez ve tedavi planı, hastanın yaşı, genel durumu, tümör evresi ve histolojik tipi değerlendirilerek bireysel olarak oluşturulur. Erken teşhis, ağız skuamöz hücreli karsinomlarında tam iyileşme sağlamada çok önemli bir faktördür. Genellikle radikal cerrahi tedavi gerektirir.

Anahtar Kelimeler: SCC, Hemimaksillektomi, Weber-Ferguson insizyonu, ağız kanseri

TURKISH ASSOCIATION OF ORAL AND MAXILLOFACIAL SURGERY

32nd INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONGRESS T A O M S ' 2 5

TURKISH ASSOCIATION OF ORAL
AND MAXILLOFACIAL SURGERY

05 - 09 NOVEMBER 2025

KAYA PALAZZO HOTELS & RESORTS

Antalya, Türkiye

Surgical Management of SCC of Maxilla with Hemimaxillectomy

Ümit ERTAŞ, Sabuhi ABBASBAYLI, Ulvi NOVRUZOV, Habibullah TAHİROĞLU
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Squamous cell carcinoma of the lip and oral cavity (OC) is the most common mucosal malignancy of the upper aerodigestive tract making up 85–95% of all head and neck cancers, the second most common head and neck cancer after thyroid cancer. It is frequently observed in men over 40 years old. Tobacco products, smoking, alcohol use, poor oral hygiene, poor nutrition, viral factors and chronic irritation are among the most important causes.

CASE PRESENTATION: 71 year old male patient was admitted to our clinic with a history of squamous cell carcinoma which was operated in 2013 via hemimaxillectomy. Visible enlargement of the tumour mass and the affected skin neighboring the nose was seen. Resection of the remainder of the maxillary bone along with affected skin was planned. A weber ferguson incision was used to gain access to operation site. Tumour body neighboring the maxillary sinus, zygomaticomaxillary buttress and the nasal septum was observed. Maxillary bone, nasal septum and the affected skin was resected via hemimaxillectomy. Patient was discharged after a total admittance of 19 days.

RESULT: Oral cancers are generally not treated according to standart protocols and the treatment plan is created individually by evaluating the patients age, general condition, tumor stage and histological type. Early diagnosis is also a very important factor in achieving cure in oral squamous cell carcinomas. It usually requires radical surgical treatment.

Keywords: SCC, Hemimaxillectomy, weber-ferguson incision, oral cancer, malignant tumor

EP-142

Hemimaksillektomi ile Oral Skuamöz Hücreli Karsinomun Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, İbrahim ARSLANTAŞ, Faruk ÖZDOĞAN
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Oral kavitedeki malign tümörlerin %90'ından fazlasını skuamöz hücreli karsinom oluşturur. 40 yaş üstü erkeklerde sıklıkla görülür. Tütün ürünü tüketimi, alkol kullanımı, kötü ağız hijyeni, kötü beslenme, viral faktörler ve kronik irritasyon en önemli nedenler arasında yer alır. İlk izlenen klinik bulgu genellikle ağrısız ülser oluşumudur. En sık görülen bölgeler; dil, ağız tabanı, alveol kret ve sert damaktır.

VAKA SUNUMU: 59 yaşında erkek hasta, maksilla anterior bölgede kırmızı, ülser alan ve şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik muayene ve alınan biyopsi sonucu ile hastaya SCC ön teşhisi konuldu. Maksillanın tamamen açığa çıkarılması için Weber-Ferguson insizyonu ve intraoral sulkular insizyonlar yapıldı. Tümörün yanındaki bölgeden alınan frozen biyopside negatif sonuçlar görülmesi üzerine hemimaksillektomi tamamlandı. Kanama kontrolü sağlanmasının ardından hasta sorunsuz şekilde servise alındı.

SONUÇ: Ağız kanserlerinde tedavi planı hastanın yaşı, genel durumu, tümör evresi ve histolojik tipi değerlendirilerek kişiye özel olarak oluşturulur. Erken teşhis, oral skuamöz hücreli karsinomlarda başarılı bir tedavi sağlanması için çok önemli bir faktördür. Tümörün etrafında bulunan sağlam kemik dokusuyla birlikte çıkarılması esastır.

Anahtar Kelimeler: SCC, Hemimaksillektomi, weber-ferguson insizyonu, ağız kanseri, malign tümör

Surgical Treatment of Oral Squamous Cell Carcinoma with Hemimaxillectomy

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, İbrahim ARSLANTAŞ, Faruk ÖZDOĞAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Squamous cell carcinoma accounts for more than 90% of malignant tumors in the oral cavity. It is frequently observed in men over 40 years old. Tobacco products, smoking, alcohol use, poor oral hygiene, poor nutrition, viral factors and chronic irritation are among the most important causes. The first clinical finding is usually painless ulcer formation. The most popular areas are; tongue, base of mouth, alveolar crest and hard palate.

CASE PRESENTATION: A 59-year-old male patient applied to our clinic due to red ulcerated area and swelling in the maxilla anterior. As a result of clinical and radiological examination, the patient was diagnosed with SCC. In this case Weber-Ferguson incision and intra-oral sulcular incisions were performed to expose the maxilla totally. Hemimaxillectomy was completed when negative answers were seen on the frozen biopsy which taken from next-to tumour-affected area. Once bleeding was controlled, the patient was taken to the ward uneventfully.

RESULT: Oral cancers are generally not treated according to standard protocols and the treatment plan is created individually by evaluating the patient's age, general condition, tumor stage and histological type. Early diagnosis is also a very important factor in achieving cure in oral squamous cell carcinomas. It is essential to remove the tumor together with intact bone tissue.

Keywords: SCC, Hemimaxillectomy, weber-ferguson incision, oral cancer, malignant tumor

EP-143

Mandibulanın Büyük Radiküler Kisti: Alışılmadık vaka raporu

Sezai ÇİFTÇİ¹, EMİL MAHAMMADLI², JAVAD BAKHTIYARLI², Cem ÜNGÖR²

¹İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya, TÜRKİYE

²Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, TÜRKİYE

GİRİŞ: Radiküler kist inflamatuvar kökenlidir ve enfekte nekrotik pulpaya sahip bir dişin apikal bölgesinde Malassez epitel hücre artıklarının inflamatuvar proliferasyonu ile oluştuğuna inanılmaktadır. Kismen veya tamamen keratinize olmayan tabakalı skuamöz epitel ile kaplı patolojik bir boşluktur. Tedavi yöntemleri, ulaşılabildiği boyuta göre farklılık gösterir, ancak marsupiyalizasyon, anatomik yapılara zarar verme tehlikesi olmadığından ve minimal invaziv bir cerrahi olduğu için sıklıkla tercih edilir.

VAKA SUNUMU: 4 senedir alt çenesinde şişlik oluşan 26 yaşında bir kadın hasta son 3 ay içerisinde dudağında da uyuşukluk hissedince Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene cerrahisi bölümüne başvurdu. Şişlik, ağrı ve fistül olmadan yavaşça büyüyormuş. Ağız içi muayenede anterior dişlerde deviasyon, lüksasyon ve mandibula anteriorda büyük bukkal ekspansiyon görüldü. Radyografik incelemede mandibula gövdesinin neredeyse tamamını kaplayan düzgün sınırlı radyolüsent lezyon görüldü. Biyopsi aldığımız seans kist çok büyük olduğu için 2 farklı noktadan marsupializasyon için drenaj yolu oluşturuldu. Hastaya postoperatif antibiyotik (Amoksisilin + Klavulanik Asit, 2x1 7 gün), analjezik (Ketoprofen, 2x1 3 gün) ve gargara (%0.12'lik Klorheksidin glukonat, 3x1 7 gün) reçete edildi. Postoperatif 3. haftada yara bölgesinin kapanmaması için obturatörle devam edildi. Lezyon epitelinden alınan örneğin histopatolojik incelemesi sonucu radiküler kist geldi. 6 ve 18 ay sonra alınan panoramik radyografilerde de kist boyutlarında belirgin bir küçülme ve periferik yeni kemik oluşumu izlendi. 18 aylık takip sonucunda kistin enükleasyon için yeteri kadar küçüldüğü görüldü.

SONUÇ: Çene kistlerinin tedavisinde uygulanacak yöntemi belirlerken, birçok sistemik ve lokal faktörün dikkate alınması gerekmektedir. İnvaziv tedavilerin post-operatif fonksiyon kaybı, diş ve çevresindeki vital dokuların hasarı gibi dezavantajları göz önüne alındığında, bu tür vakalarda marsupiyalizasyon ile tedavinin daha avantajlı olduğu görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Radiküler kist, marsupiyalizasyon, enükleasyon

Large Radicular Cyst of the Mandible: An Unusual Case Report

Sezai ÇİFTÇİ¹, EMİL MAHAMMADLI², JAVAD BAKHTIYARLI², Cem ÜNGÖR²

¹Inönü University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Türkiye

²Karadeniz Technical University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Trabzon, Türkiye

OBJECTIVE: A radicular cyst is inflammatory in origin and is believed to form by the inflammatory proliferation of Malassez epithelial cell rests in the apical region of a tooth with an infected, necrotic pulp. It is a pathological cavity lined partially or completely by non-keratinized stratified squamous epithelium. Treatment methods vary depending on the extent of damage, but marsupialization is often preferred because it does not pose a risk of damaging anatomical structures and is a minimally invasive procedure.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old woman with a 4-year history of lower jaw swelling presented to our department after experiencing numbness in her lip for the past 3 months. The swelling was slowly enlarging without pain or fistula. Intraoral examination revealed deviation and luxation of the anterior teeth and gross buccal expansion of the anterior mandible. Radiographic examination revealed a well-defined radiolucent lesion covering almost the entire body of the mandible. Because the cyst was so large at the time of biopsy, a drainage route for marsupialization was created at two different sites. Postoperative antibiotics (amoxicillin + clavulanic acid, twice daily for 7 days), analgesic (ketoprofen, twice daily for 3 days), and mouthwash (0.12% chlorhexidine gluconate, three times daily for 7 days) were prescribed. Histopathological examination of a sample of the lesion's epithelium revealed a radicular cyst. Panoramic radiographs taken 6 and 18 months later also revealed a significant reduction in cyst size and peripheral new bone formation. At 18 months of follow-up, the cyst was found to have shrunk sufficiently for enucleation.

RESULT: When determining the treatment method for jaw cysts, many systemic and local factors must be considered. Given the disadvantages of invasive treatments, such as postoperative loss of function and damage to the tooth and surrounding vital tissues, we believe that marsupialization is more advantageous in such cases.

Keywords: Radicular cyst, marsupialization, enucleation

EP-144

**DENTİGERÖZ KİST ENÜKLEASYONU SIRASINDA OLUŞAN MANDİBULA FRAKTÜRÜ ve
FRAKTÜRÜN İNTRAORAL PLAK KULLANILARAK AÇIK FİKSASYON ile TEDAVİ EDİLMESİ: OLGU
SUNUMU**

Sinem COŞKUN, Fırat GÜNEŞ, Salih OFLİOĞLU, Anıl ÖZYURT
Dokuz Eylül Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir

GİRİŞ: Dentigeröz kist, gelişimsel (odontojenik) kistler arasında en sık görülen kistlerden biri olan ve genellikle gömük dişlerin krununu çevreleyen, mine-sement birleşiminden kaynaklanan epitelyal bir kisttir. Çoğunlukla 3.molar ve kanin bölgelerinde görülür. Radyografide gömük dişin krununu saran, düzgün sınırlı radyolusent lezyon olarak izlenir. Genel olarak küçük kistler enükleasyon, büyük kistler ise marsupyalizasyon+enükleasyon ile tedavi edilir. Bazı çok büyük kistlerde veya işlem sırasında mandibula kırığı riski varsa, kist çıkarıldıktan sonra çene kemiği plaklarla stabilize edilebilir.

VAKA SUNUMU: 71 yaş sistemik sağlıklı erkek hasta diş eksiklikleri için kliniğimize başvurdu. Radyografide 48 nolu dişin etrafında radyolusent lezyon belirlendi. Biyopsi ile dentigeröz kist olduğu belirlenen 48 numaralı dişle ilişkili lezyonun intraoral olarak enükleasyonu yapıldı. İşlem sırasında mandibula kırığı meydana geldi. Eş zamanlı olarak alveolar inferior kanalın üstünden 4 vidalı modifiye rekonstrüksiyon plağıyla plaklandı. Hasta 1 yıllık takipte herhangi bir komplikasyon oluşmadığı gözlemlendi.

SONUÇ: Rekonstrüksiyon plakları patolojik kırıklar, rezeksiyon sonrası kemik defektleri veya kist/tümör cerrahileri sonrası oluşan stabilite kayıplarında kullanılır. Rekonstrüksiyon plaklarının lokal anestezi altında kullanımlarının sınırlı olması gibi dezavantajları varken lokal anestezi altında minimal invaziv çalışma imkânı, intraoral olarak estetik sorunlar oluşturmaması gibi avantajları vardır. Özellikle geriatric hastalarda bazal kemiğe yakın konumlu lezyonlarda mandibula angulus bölgelerde patolojik kırık riski artmaktadır bu hastalarda girişimsel işlemlerde hazır olunması gereklidir.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, Mandibula kırığı, intraoral plaklama

Treatment of Mandibular Fracture Occuring During Enucleation of a Dentigerous Cyst with Open Reduction and Internal Fixation Using an Intraoral Plate: A Case Report

Sinem COŞKUN, Fırat GÜNEŞ, Salih OFLİOĞLU, Anıl ÖZYURT

Department of Oral and Maxillofacial Surgery Dokuz Eylül University, Faculty of Dentistry, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Dentigerous cyst is one of the most common cysts among developmental (odontogenic) cysts and is an epithelial cyst usually associated with the crown of an impacted tooth, arising from the enamel–cement junction. It is most frequently observed in the third molar and canine regions. Radiographically, it appears as a well-defined, unilocular radiolucent lesion surrounding the crown of the tooth. The treatment of dentigerous cysts is enucleation, marsupialization, or a combination of both. In some large cysts, if there is a risk of mandibular fracture during the procedure, stabilization can be achieved with intraoral plates applied to the mandible.

CASE PRESENTATION: A 71-year-old male patient presented to our clinic with missing teeth and difficulty in chewing. Radiographic examination revealed a radiolucent lesion in relation to tooth 48. Biopsy confirmed a dentigerous cyst. Enucleation was performed intraorally for the lesion associated with tooth 48, during which a mandibular fracture occurred. Simultaneously, open reduction and internal fixation with intraoral plates was performed. The patient was placed on routine follow-up, and no complications were observed during the 1-year follow-up period.

RESULT: Reconstruction plates are used in pathological fractures, post-resection bone defects, and stability loss following cyst/tumor surgeries. The use of reconstruction plates under local anesthesia has certain disadvantages such as limited application, but also offers advantages including the possibility of minimally invasive surgery, absence of esthetic problems since applied intraorally, and suitability under local anesthesia. Especially in geriatric patients with lesions located close to the basal bone, the risk of pathological fracture increases in the mandibular angle region, and clinicians should be prepared for such interventions.

Keywords: Dentigerous cyst, Mandibular fracture, Intraoral plate

EP-145

Büyük Boyutlara Ulaşmış Radiküler Kistin Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Eren YILMAZ¹, Şule YILMAZ¹, İlkay Bedia KARADAVUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

²Türkiye Odalar ve Borsalar Üniversitesi Tıp Fakültesi Tıbbi Patoloji Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kistler, odontojenik kistlerin en sık rastlanan tipidir ve genellikle devital dişlerle ilişkilidir. Bununla birlikte, vital dişlerle ilişkili radiküler kistlerin görülmesi oldukça nadirdir ve klinisyenler açısından tanısal güçlük yaratabilir. Ayrıca tedavide konservatif yöntemler ile radikal yaklaşımlar arasında karar vermek, lezyonun boyutu, lokalizasyonu ve hastanın durumu gibi faktörlere bağlıdır. Bu olgu sunumunun amacı, vital dişlerle ilişkili büyük maksiller radiküler kist olgusunu sunmak ve özellikle başarısız marsüpyalizasyon sonrası enükleasyonun tedavi edici rolünü açıklamaktır.

VAKA SUNUMU: 27 yaşında, hafif mental retarde ve epileptik erkek hasta sağ üst çene lezyonu ile başvurdu. Panaromik radyografisinde 21-17 nolu dişler arası bölgede, ~4x8cm boyutlarında, iyi sınırlı, uniloküler ve radyolusent bir lezyon tespit edildi. CBCT'de lezyonun bukkal ve palatinal korteksi perfor ederek sinüs içinde orbita tabanına yaklaştığı görüldü. Klinik muayenede vestibüler ve palatinal ekspansiyon saptandı. İlgili dişler (21,11,12,13,14,15,16) vitaldi. İnzisyonel biyopsiyle radiküler kist tanısı konuldu ve konservatif tedavi olarak marsüpyalizasyona başlandı. Altı aylık takipte gerileme izlenmedi. Hasta genel anesteziyle opere edilerek lezyon enükle edildi. Histopatoloji sonucu yine radiküler kist ile uyumlu bulundu.

SONUÇ: Radiküler kistler çoğunlukla devital dişlerle ilişkili olmakla birlikte, vital dişlerle de gelişebilmektedir. Bu durum, yalnızca vitalite testine dayanarak tanı koymanın yetersiz olabileceğini göstermektedir. Ayrıca konservatif yaklaşımlar her zaman yeterli olmayabilir. Özellikle büyük boyutlu lezyonlarda başarısızlık durumunda enükleasyon kesin tedavi seçeneği olarak ön plana çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Enükleasyon, Marsüpyalizasyon, Radiküler Kist.

Management Of A Large Radicular Cyst: A Case Report

Eren YILMAZ¹, Şule YILMAZ¹, İlkay Bedia KARADAVUT¹, Ömer GÜNHAN²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Bolu Abant İzzet Baysal University, Bolu, Türkiye Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu, Türkiye

²Department of Pathology, Faculty of Medicine, TOBB University of Economics and Technology, Ankara, Türkiye

OBJECTIVE: Radicular cysts are the most common odontogenic cysts, usually linked to non-vital teeth. Their association with vital teeth is rare and diagnostically challenging. Treatment may be conservative or radical depending on lesion size, location, and patient condition. This report presents a large maxillary radicular cyst involving vital teeth and highlights enucleation after failed marsupialization.

CASE PRESENTATION: A 27-year-old male with mild mental retardation and epilepsy presented with a right maxillary lesion. Panoramic radiography showed a well-defined, unilocular radiolucency (~4 × 8 cm) between teeth 21–17. CBCT revealed buccal and palatal cortical perforation with extension into the maxillary sinus approaching the orbital floor. Clinically, vestibular and palatal expansion was evident. Teeth 21, 11, 12, 13, 14, 15, and 16 were vital. Incisional biopsy diagnosed a radicular cyst, and marsupialization was initiated. After six months, no regression occurred. The lesion was enucleated under general anesthesia, and histopathology again confirmed a radicular cyst.

RESULT: Although usually associated with non-vital teeth, radicular cysts may also occur with vital teeth, showing vitality testing alone is insufficient. Conservative therapy may fail, particularly in large lesions, where enucleation is the definitive treatment.

Keywords: Enucleation, Marsupialization, Radicular cyst.

EP-146

**Büyük Hacimli Radiküler Kistlerin Tedavisinde Marsupiyalizasyon Tedavisini Takiben
Enükleasyon Uygulanması: Vaka Sunumu**

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, KEVSER SANCAK

Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Ankara

GİRİŞ: Radiküler kistlerdir tedavisinde enükleasyon veya marsupyalizasyon uygulanmaktadır. Marsupiyalizasyon tedavisi ise cerrahi tedavi öncesinde vital yapıları korumak amacıyla kistin daha küçük hacimlere gerilemesine olanak sağlayan bir tedavi yöntemidir. Bu vaka sunumunda büyük hacimlere ulaşabilen kistik lezyonların; başarılı marsupyalizasyon tedavisi sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: Kliniğe başvuran 37 yaşında erkek hastanın radyografik muayenesinde sol maksillar bölgesinden 21- 26 dişler arasından uzanan bukkalde perforasyon yapan ekspansiyon yapmayan, radyografik olarak sınırları düzgün radyolusent, asemptomatik lezyon izlenmiştir. Hastada insizyonel biyopsi yapıldığı sırada bölgeye marsupiyalizasyon tüpü yerleştirilmiştir. Biyopsi sonucunda histopatolojik tanı radiküler kist olarak bulunmuştur. Hastanın 3 aylık aralıklarla panoramik radyografilerle lezyon takibi yapılmış ve 6 ay sonunda enükleasyonla tedavi tamamlanmıştır.

Kliniğe başvuran 24 yaşında kadın hastanın radyografik muayenesinde maksilla anterior dişlerle ilişkili bukkal kemiği destrükte etmiş lezyon izlenmiştir. Hastanın prognozu kötü olan 22 nolu dişi çekilerek insizyonel biyopsi yapıldığı sırada bölgeye marsupiyalizasyon tüpü yerleştirilmiştir. Biyopsi sonucunda histopatolojik tanı radiküler kist olarak bulunmuştur. Hastanın 3 aylık aralıklarla panoramik radyografilerle lezyon takibi yapılmış ve 6 ay sonunda enükleasyonla tedavi tamamlanmıştır.

SONUÇ: Komşu dişlerle ilişkili ve önemli anatomik yapılarla yakın ilişkili büyük kistlerde insizyonel biyopsi yapılmalıdır. Radiküler kist gibi prognozunun iyi olduğu bilinen kistler için marsupiyalizasyon ile olumlu sonuç elde edilmektedir. Büyük çene kistlerinin tedavisinde marsupiyalizasyon tedavisi uyumlu hastalarda uygulanabilir bir tedavi yöntemidir.

Anahtar Kelimeler: marsupiyalizasyon, enükleasyon, radiküler kist

Application of Enucleation Following Marsupialization in the Treatment of Large Radicular Cysts: A Case Report

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, KEVSER SANCAK

Ankara Yıldırım Beyazıt University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Radicular cysts are commonly treated with enucleation or marsupialization.

Marsupialization is a conservative technique that allows cystic lesions to regress to smaller volumes prior to definitive surgery, thereby preserving adjacent vital structures. This report presents successful marsupialization therapy in large cystic lesions of the jaws.

CASE PRESENTATION: A 37-year-old male patient presented to our clinic. Radiographic examination revealed a well-defined, asymptomatic radiolucent lesion extending from the maxillary left central to first molar region (teeth 21–26), with buccal perforation but without expansion. During incisional biopsy, a marsupialization tube was placed. Histopathological examination confirmed a diagnosis of radicular cyst. The lesion was monitored with panoramic radiographs at 3-month intervals, and definitive enucleation was performed after 6 months.

A 24-year-old female patient presented with a radiolucent lesion in the anterior maxilla, associated with destruction of the buccal cortical plate. Tooth 22, which had a poor prognosis, was extracted, and marsupialization was performed during incisional biopsy. Histopathological diagnosis confirmed a radicular cyst. The lesion was followed radiographically at 3-month intervals, and enucleation was carried out after 6 months.

RESULT: In large jaw cysts closely related to adjacent teeth and vital anatomical structures, incisional biopsy is mandatory. For lesions with a favorable prognosis such as radicular cysts, marsupialization provides satisfactory outcomes. Marsupialization can be considered a viable treatment option in cooperative patients with extensive cystic lesions.

Keywords: marsupialization, enucleation, radicular cyst

EP-147

Mandibulada Primer Adenoid Kistik Karsinom: Yaygın Metastaz Gösteren Nadir Olgu

Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Tuğba AKYUZLÜ, Tuanna DAŞTAN, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
İstanbul Beykent Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Bu olgu sunumunun amacı, tükürük bezi kökenli malign bir neoplazm olan primer mandibular adenoid kistik karsinomun (AKK) nadir bir olgusunu sunmaktır. Olgu başlangıçta odontojenik bir lezyonu taklit etmiş, ancak daha sonra yaygın metastaz göstererek ölümle sonuçlanmıştır.

VAKA SUNUMU: Elli beş yaşında kadın hasta, sağ mandibular premolar–kanin bölgesinde lokalize şişlik ve ağrı şikâyeti ile başvurdu. İntraoral muayenede, mercan pembesi renkte diş etiyle kaplı dişsiz alveoler kret üzerinde ülserasyon veya pürülan akıntı olmaksızın sert ve lokalize bir şişlik saptandı. Klinik ayırıcı tanıda ameloblastik fibro-odontoma gibi odontojenik tümörler düşünüldü. Lezyon cerrahi olarak enükle edildi. Çıkarılan örnek histopatolojik incelemeye gönderildi ve olası metastazı değerlendirmek amacıyla pozitron emisyon tomografisi (PET) ile sistemik değerlendirme yapıldı.

SONUÇ: Histopatolojik incelemede, adenoid kistik karsinomun en sık görülen histolojik alt tipi olan kribriiform patern doğrulandı. PET görüntülemesinde akciğer, mediastinum, vertebra ve kraniyal bölgeleri kapsayan yaygın metastaz saptandı. Destekleyici tıbbi tedaviye rağmen hastanın klinik durumu hızla kötüleşti. Klinik seyir agresif ilerledi ve tanıdan kısa süre sonra ölümle sonuçlandı. Bu durum, ileri evre adenoid kistik karsinomun kötü prognozunu açıkça ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Adenoid Kistik Karsinom, Metastaz, Neoplazma

Primary Mandibular Adenoid Cystic Carcinoma, A Rare Case Report With Widespread Metastasis

Büşra Nida ÜZÜMCÜ, Tuğba AKYUZLÜ, Tuanna DAŞTAN, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul Beykent University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: The aim of this report is to present a rare case of primary mandibular adenoid cystic carcinoma (ACC), a malignant neoplasm of salivary gland origin, which initially resembled an odontogenic lesion and later demonstrated widespread metastasis with fatal outcome.

CASE PRESENTATION: A 55-year-old female patient reported swelling and pain localized to the right mandibular premolar–canine region. Intraoral examination revealed an edentulous alveolar ridge with coral pink gingiva and a firm localized swelling, without ulceration or purulent discharge. Clinical differential diagnoses included odontogenic tumors such as ameloblastic fibro-odontoma. Surgical enucleation of the lesion was performed. The excised specimen was subjected to histopathological examination, and further systemic evaluation was carried out with positron emission tomography (PET) to assess potential metastasis.

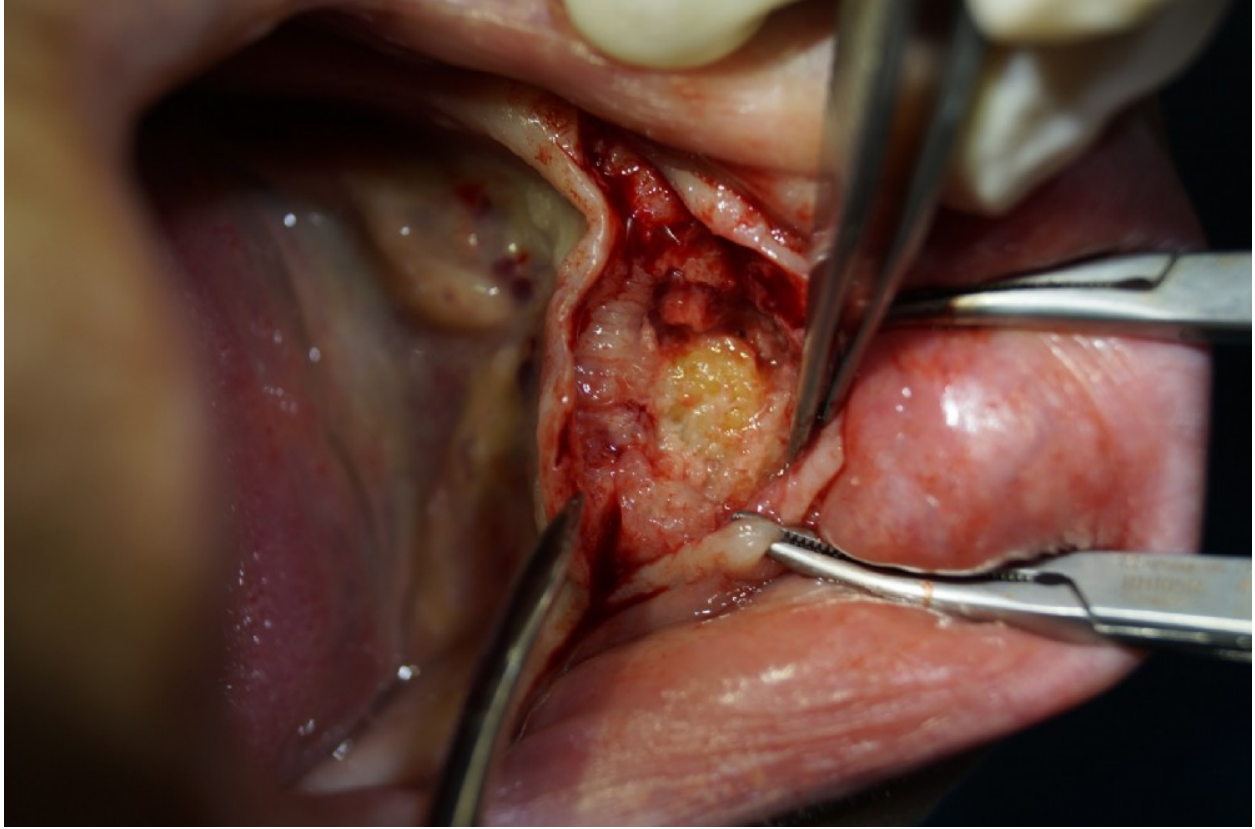
RESULT: Histopathological analysis confirmed adenoid cystic carcinoma with a cribriform pattern, the most frequently observed histological subtype of ACC. PET imaging revealed widespread metastatic disease involving the lung, mediastinum, vertebrae, and cranial regions. Despite supportive medical management, the patient's condition deteriorated rapidly. The disease progressed aggressively and resulted in death within a short period after diagnosis, underlining the poor prognosis associated with advanced-stage ACC.

Keywords: Adenoid Cystic Carcinoma, Metastasis, Neoplasm

Operasyon öncesi ağız içi görüntüsü
Preoperative intraoral view

Operasyon sırası ağız içi görüntüsü
Intraoperative intraoral view

EP-148

Kombine Özellikler Gösteren Odontojenik Tümör: Klinik ve Histopatolojik Olarak Çelişkili Bir Ameloblastoma Olgusu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Nazlı Sıla ARSLAN, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Bu olguda, başlangıçta odontojenik keratokist tanısı alan ancak sonraki incelemelerde ameloblastoma olarak raporlanan mandibular lezyonun klinik ve histopatolojik özelliklerinin sunulması amaçlanmıştır. Bu olgu sunumu ile histopatolojik olarak odontojenik keratokist ile ameloblastoma arasında çelişkili bulgular gösteren nadir bir mandibula lezyonuna dikkat çekilecektir.

VAKA SUNUMU: 26 yaşındaki kadın hasta, yaklaşık üç aydır giderek artan sol mandibula premolar-molar bölgesinde ağrısız şişlik şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede lingual kortekste belirgin ekspansiyon izlendi. Panoramik radyografide 42 ile 36 numaralı dişler arasına uzanan, iyi sınırlı, multiloküler radyolüsent lezyon gözlendi. Aspirasyonda sıvı içerik izlendi. 33-34 numaralı dişlerin arasında multiloküler olarak izlenen bölgeden insizyonel biyopsi yapıldı. İlk olarak odontojenik keratokist ile uyumlu raporlandı. Ancak dekompresyon sonrası yapılan ileri değerlendirmede histopatolojik tanı ameloblastoma olarak yenilendi.

SONUÇ: Odontojenik tümörlerde histopatolojik tanı ile klinik ve radyolojik bulguların her zaman uyumlu olmayabileceği unutulmamalıdır. Bu olguda, başlangıçta odontojenik keratokist olarak raporlanan lezyonun sonrasında ameloblastoma tanısı alması, kombine özellikler gösterebilen odontojenik lezyonların ayırıcı tanıda mutlaka dikkate alınması gerektiğini ortaya koymaktadır. Tedavi planlamasında bu tür tanısal farklılıklar göz önünde bulundurulmalı ve hastalar uzun dönemli takip edilmelidir.

Anahtar Kelimeler: Ameloblastoma, odontojenik tümör, kortikal kemik ekspansiyonu, multiloküler radyolüsen, odontojenik keratokist

Combined Features Odontogenic Tumor: A Clinically and Histopathologically Contradictory Case of Ameloblastoma

Zehra GÜLEROL AYDIN, Nazlı Sıla ARSLAN, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: This case report aims to present the clinical and histopathological features of a mandibular lesion that was initially diagnosed as an odontogenic keratocyst, but later reported as an ameloblastoma upon subsequent examination. The report seeks to highlight a rare mandibular lesion presenting with histopathological findings that are contradictory for both an odontogenic keratocyst and an ameloblastoma.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of a gradually increasing, painless swelling in the left mandibular premolar-molar region for approximately three months. Clinical examination revealed a notable expansion of the lingual cortex. A panoramic radiograph showed a well-defined, multilocular radiolucent lesion extending between teeth #42 and #36. Liquid content was observed in aspiration. An incisional biopsy was performed from the multilocular area between teeth 33 and 34. Initially, it was reported as consistent with odontogenic keratocyst. However, upon further evaluation following decompression, the histopathological diagnosis was revised to ameloblastoma.

RESULT: It should be noted that the histopathological diagnosis of odontogenic tumors may not always correlate with clinical and radiological findings. In this case, the subsequent diagnosis of ameloblastoma for a lesion initially reported as an odontogenic keratocyst highlights the necessity of including odontogenic lesions with combined features in the differential diagnosis. Such diagnostic discrepancies must be considered during treatment planning, and patients should be followed up in the long term.

Keywords: Ameloblastoma, odontogenic tumor, cortical bone expansion, multilocular radiolucency, odontogenic keratocyst

EP-149

Karışık Dişlenme Döneminde Dentigeröz Kist: Pediatrik Bir Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Muhammed Atıf KESKİN

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kist, sürmemiş veya gömülü dişlerin kronunu çevreleyen gelişimsel odontojenik bir kisttir. Odontojenik kistler arasında radiküler kistten sonra en sık görülen tiptir ve genellikle ikinci ve üçüncü dekatlarda ortaya çıkar. Bununla birlikte çocuk yaş grubunda da görülebilir ve karışık dişlenme döneminde rastlandığında klinik açıdan büyük önem taşır. Çocuklarda dentigeröz kistlerin varlığı, daimi dişlerin sürmesini engelleyerek maloklüzyon, sürme anomalileri ve estetik sorunlara neden olabilir.

VAKA SUNUMU: 11 yaşında kız hasta, sol alt çene bölgesinde ağrısız şişlik şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Panoramik radyografide sol mandibula posterior bölgede gömülü ikinci daimi premolar dişin kronunu çevreleyen, iyi sınırlı, uniloküler radyolüsent lezyon saptandı. insizyonel biyopsi sonucu kist duvarının non-keratinize çok katlı yassı epitel ile döşeli olduğu ve dentigeröz kist ile uyumlu olduğu raporlandı. şeffaf akrilik ile yapılan obturatör sonrası kistin dekompresyonu yapıldı. 7 ay sonra görülen kontrol radyografisinde daimi dişin sürmesi devam ettiği gözlemlendi.

SONUÇ: Dentigeröz kistler çocuk hastalarda da görülebilir ve daimi dişlerin sürmesini engelleyebilir. Erken tanı ve uygun tedavi fonksiyonel ve estetik açıdan önemlidir. Düzenli takip, olası nükslerin erken tespitinde kritik rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: dentigeröz kist, pediatrik hasta, dekompresyon

Dentigerous Cyst in the Mixed Dentition Period: A Pediatric Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Muhammed Atıf KESKİN

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu, Turkey

OBJECTIVE: The dentigerous cyst is a developmental odontogenic cyst that surrounds the crown of an unerupted or impacted tooth. It is the second most common type among odontogenic cysts after the radicular cyst, and it typically presents in the second and third decades of life. However, it can also be observed in the pediatric age group, where its presence during the mixed dentition period is of significant clinical importance. In children, the presence of dentigerous cysts can impede the eruption of permanent teeth, leading to malocclusion, eruption anomalies, and aesthetic problems.

CASE PRESENTATION: An 11-year-old female patient presented to our clinic with a complaint of a painless swelling in the left posterior mandibular region. A panoramic radiograph revealed a well-defined, unilocular radiolucent lesion surrounding the crown of the impacted permanent second premolar in the left posterior mandible. Incisional biopsy results reported that the cyst wall was lined with non-keratinized stratified squamous epithelium, consistent with a dentigerous cyst. Decompression of the cyst was performed following the placement of a clear acrylic obturator. A control radiograph taken 7 months later showed that the permanent tooth continued to erupt.

RESULT: Dentigerous cysts can occur in pediatric patients and may impede the eruption of permanent teeth. Early diagnosis and appropriate treatment are crucial for functional and aesthetic outcomes. Regular follow-up plays a critical role in the early detection of potential recurrences.

Keywords: dentigerous cyst, pediatric patient, decompression

EP-150

Gömülü Yirmi Yaş Dişi İle İlişkili Geniş Sınırlara Ulaşmış Dentigeröz Kist: Vaka sunumu

Fatmanur Betül URHAN, Esra MAVİ

Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Sivas

AMAÇ: Dentigeröz kistler, gömülü bir diş ile ilişkili olan, iyi sınırlı, çenelerde en sık görülen iyi huylu odontojenik kistlerden biridir. Bu lezyonlar genellikle asemptomatiktir ve rutin radyograflarda saptanır. Her yaş grubunda görülebilir.

Bu çalışmada, rutin muayenede fark edilen ve tamamen tedavi edilen bir dentigeröz kist olgusu sunulmuştur.

YÖNTEM: 17 yaşında sistemik olarak sağlıklı erkek hastada, rutin muayenede sağ retromolar bölgeden başlayıp 45 numaralı dişin apikali hizasına kadar devam eden, gömülü 48 numaralı diş ile ilişkili ve 47 numaralı dişte devrilmeye sebep olmuş, inferior alveoler sinirle ilişkili asemptomatik radyolösent lezyon tespit edildi. Hastaya 47 numaralı dişin çekimini takiben 7 ay dekompresyon tedavisi ve sonra enükleasyon yapıldı. Operasyon sonrası bölgeye kemik grefti koyulmadı.

BULGULAR: Histopatolojik tanı dentigeröz kistle uyumlu geldi. 1 senelik takipte bölgede tam bir iyileşme olduğu görüldü.

SONUÇ: Dentigeröz kistler, her yaş grubunda sıklıkla görülen ve çoğu zaman asemptomatik seyrettiği için rutin muayenede ancak teşhis edilen lezyonlardır. Tedavide, lezyon büyüklüğüne göre enükleasyon veya dekompresyon+enükleasyon yapılabilir. Inferior alveoler sinir hasarı riski olan özellikle genç hastalarda, lezyon büyük boyutlara ulaştığı için patolojik kırık riski bulunan hastalarda dekompresyon sonrası enükleasyon en güvenli tedavi seçeneğidir. Enükleasyon sonrası kemikte oluşan defekte kemik grefti koyulabilir veya kendiliğinden kemik oluşması beklenebilir. Bizim vakamızda hasta yaşı, lezyon boyutu ve inferior alveoler sinir ilişkisi göz önünde bulundurularak dekompresyon+enükleasyon tedavisi uygulanmış ve greft kullanılmadan bölgede tam bir kemik oluşumu görülmüştür. Bu vaka dentigeröz kistlerin klinik yaklaşımı ve yönetimi açısından literatüre katkı sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Dekompresyon, Dentigeröz kist, Enükleasyon

Widely Bordered Dentigerous Cyst Associated with Impacted Wisdom Tooth: A Case Report

Fatmanur Betül URHAN, Esra MAVİ

Sivas Cumhuriyet University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Sivas

OBJECTIVE: Dentigerous cysts, associated with an impacted tooth, are one of the most common benign odontogenic cysts of the jaws. These lesions are generally asymptomatic and detected on routine radiographs. They can occur in all age groups. This study presents a case of a dentigerous cyst discovered during a routine examination and completely treated.

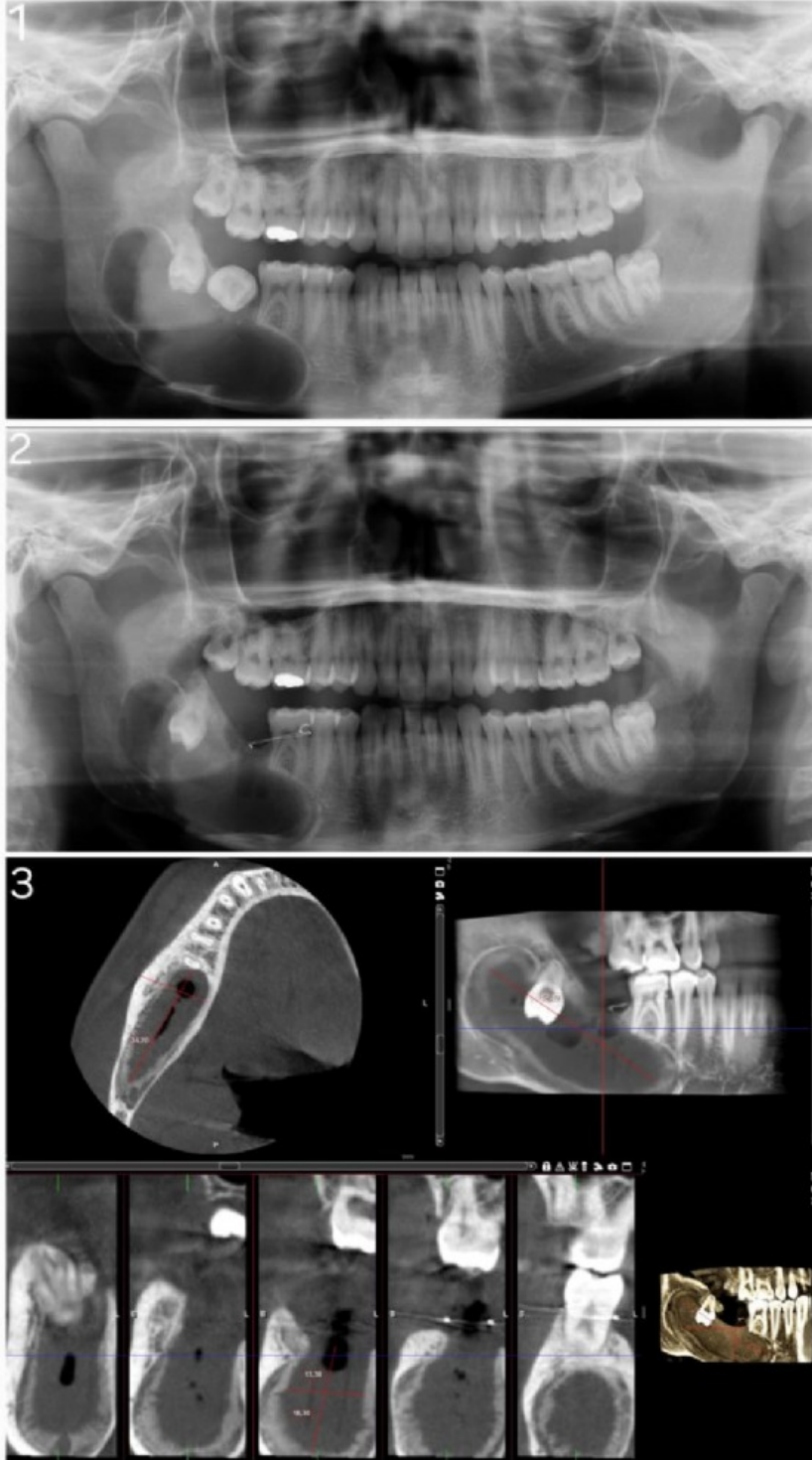
METHODS: A 17-year-old systemically healthy male patient was diagnosed with an asymptomatic radiolucent lesion originating in the right retromolar region, extending to the apex of tooth 45, associated with the impacted tooth 48, and causing tipping of tooth 47. The patient underwent decompression therapy for 7 months and then enucleation. No bone graft was placed in the area after the operation.

RESULT: Histopathological diagnosis was consistent with a dentigerous cyst. Complete healing was observed in the area at 1-year follow-up.

CONCLUSION: Dentigerous cysts are frequently seen in all age groups and are often asymptomatic, so they are often only diagnosed during routine examinations. Treatment can involve enucleation or decompression and enucleation, depending on the size of the lesion. For patients at risk of inferior alveolar nerve injury, particularly young patients, and those at risk of pathological fractures due to large lesions, decompression followed by enucleation is the safest treatment option. A bone graft can be placed in the bone defect created after enucleation, or spontaneous bone formation can be expected. In our case, decompression and enucleation were performed considering the patient's age, lesion size, and the relationship with the inferior alveolar nerve, and complete bone formation was observed in the area without the use of a graft. This case contributes to the literature regarding the clinical approach and management of dentigerous cysts.

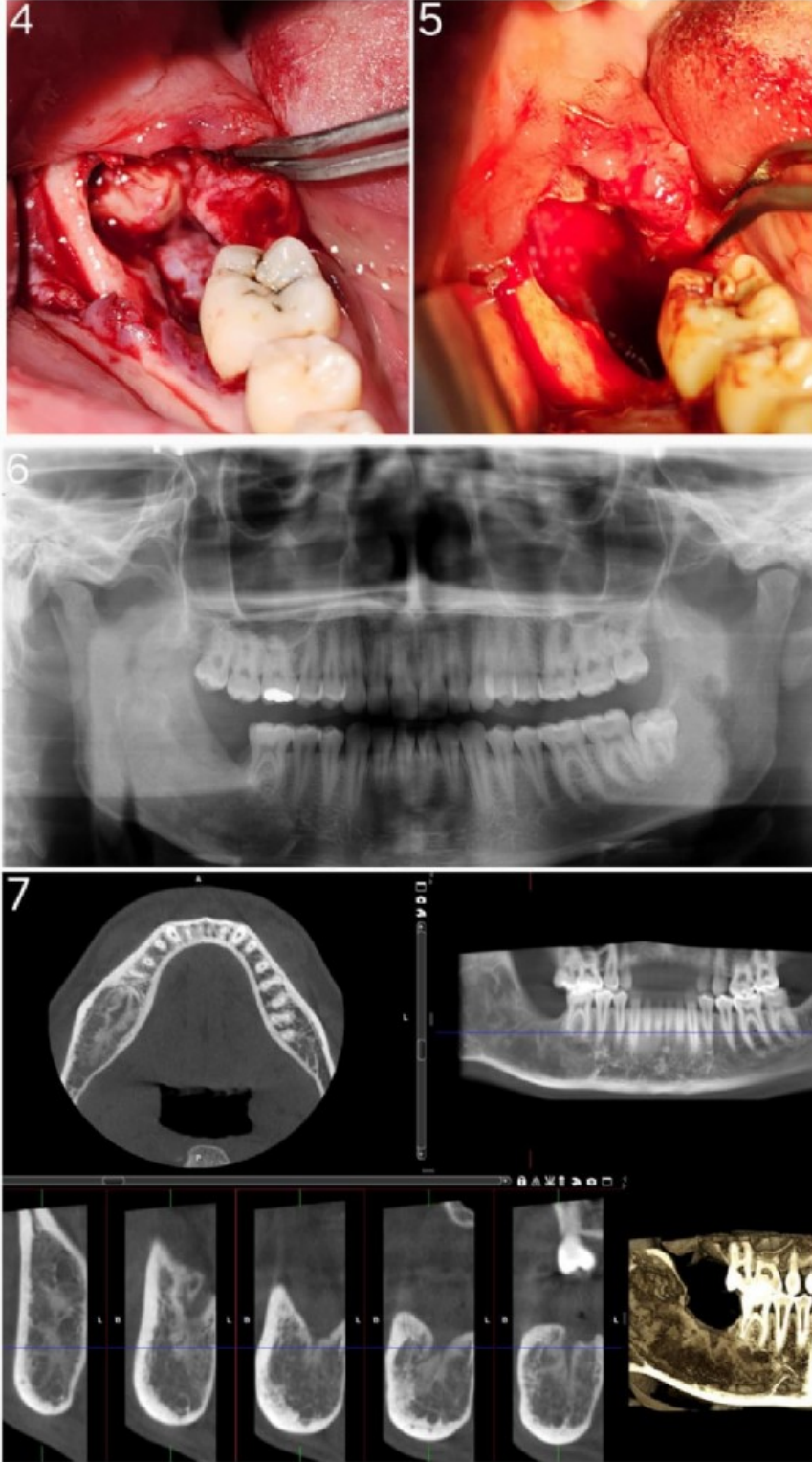
Keywords: Decompression, Dentigerous cyst, Enucleation

A- Preoperatif panoramik ve dekompresyon tedavisi takip görüntüleri
Preoperative panoramic and decompression follow-ups

1. Vakanın preoperatif panoramik film görüntüsü 2. Dekompresyon tedavisi 3. ay kontrolü panoramik filmi
3. Dekompresyon tedavisi 7. ay kontrolü, enükleasyon öncesi CBCT görüntüsü
1. Preoperative panoramic radiograph of the case. 2. Decompression therapy 3-month follow-up
panoramic radiograph. 3. Decompression therapy 7-month follow-up CBCT image before enucleation.

B- İntraoperatif ağız içi görüntü ve postoperatif takip görüntüleri
Intraoperative intraoral image and postoperative follow-up images

4. Enükleasyon sırasında operasyon bölgesinin görüntüsü 5. Enükleasyon sırasında operasyon bölgesinin görüntüsü 6. Postoperatif 10. ay panoramik film görüntüsü 7. Postoperatif 13. ay CBCT görüntüsü
4. Image of the operative site during enucleation 5. Image of the operative site during enucleation 6. Panoramic film image at 10 months postoperatively 7. CBCT image at 13 months postoperatively

EP-151

Pediatric Traumatik Kemik Kisti: Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, EREN MENTEŞE, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Travmatik kemik kisti (TBC), basit kemik kisti veya idiyopatik kemik boşluğu olarak da bilinen, epiteli bulunmayan, iyi huylu intraosseöz bir boşluktur. Etiyolojisi tam olarak aydınlatılamamış olsa da, travma sonrası meydana gelen intramedüller kanamanın yetersiz şekilde organize olması sonucunda geliştiği düşünülmektedir. En sık mandibulada, özellikle premolar–molar bölgede görülürken; maksillada yerleşimleri oldukça nadirdir. Radyografik olarak, genellikle komşu dişlerin kökleri arasına uzanan, sınırlı, uniloküler ve kenarları parmaksı uzantılı (scalloped) radyolüsent lezyonlar şeklinde izlenirler. Erken tanı ve uygun cerrahi tedavi, olası komplikasyonların önlenmesi ve kemik rejenerasyonunun sağlanması açısından önem taşır.

VAKA SUNUMU: 13 yaşındaki sağlıklı kadın hasta, rutin dental muayene amacıyla kliniğimize başvurdu. Ortopantografik inceleme sonucunda mandibula anterior bölgedeki dişlerin apeksinde hizalı iyi ve sklerotik sınırlı radyolüsent lezyon dikkat çekti. Hastaya yapılan aspirasyon biyopsisinde enjektöre 0.5 cc kadar koyu renkli kan sıvısı geldi. Lezyonun olduğu bölgeden mukoperiosteal flep kaldırıldıktan sonra kortikal kemik kaldırıldı. Lezyon boşluğunda hiçbir epitelik yapı içermediği görüldü. Lezyon sınırları keskin küret ile kanatıldı ve bölge primer olarak kapatıldı. Hastanın postoperatif röntgeninde yeni kemik oluşumu gözlenmiştir.

SONUÇ: Travmatik kemik kistleri genellikle asemptomatik seyreden, rutin radyografik incelemeler sırasında tesadüfen saptanan lezyonlardır. Erken tanı ve uygun cerrahi müdahale, komplikasyon gelişimini önlemede ve kemik rejenerasyonunun sağlanmasında önemli rol oynar. Bu olgu, erken teşhis ve doğru cerrahi yaklaşımın tedavi başarısındaki önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: travmatik kemik kisti, psödokist, idiyopatik kemik kavitesi

Pediatric Traumatic Bone Cyst: Case Report and Management in the Mandible

Zehra GÜLEROL AYDIN, EREN MENTEŞE, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu, Turkey

OBJECTIVE: The Traumatic Bone Cyst(TBC), also known as a simple bone cyst or idiopathic bone cavity, is a benign intraosseous cavity lacking an epithelial lining. Although its etiology is not fully elucidated, it is thought to develop as a result of insufficient organization of intramedullary hemorrhage following trauma. While it is most frequently observed in the mandible, particularly in the premolar-molar region, its localization in the maxilla is quite rare. Radiographically, it typically appears as a well-circumscribed, unilocular radiolucent lesion with scalloped margins extending between the roots of adjacent teeth. Early diagnosis and appropriate surgical treatment are important for preventing potential complications and ensuring bone regeneration.

CASE PRESENTATION: A healthy 13-year-old female presented to our clinic for a routine dental examination. Panoramic radiography (orthopantomogram) revealed a well-circumscribed radiolucent lesion with sclerotic borders aligned with the apices of the anterior mandibular teeth. Aspiration biopsy yielded approximately 0.5 mL of dark sanguineous fluid into the syringe. After elevation of a mucoperiosteal flap at the lesion site, a cortical window was created. Intraoperatively, the cavity was found to lack any epithelial lining. The bony margins were curetted with a sharp curette to induce bleeding, and the site was closed primarily. The postoperative radiograph demonstrated new bone formation.

RESULT: Traumatic bone cysts are typically asymptomatic lesions that are incidentally detected during routine radiographic examinations. Early diagnosis and appropriate surgical intervention play a pivotal role in preventing complications and promoting bone regeneration. This case underscores the importance of early detection and a proper surgical approach in achieving successful treatment outcomes.

Keywords: traumatic bone cyst, pseudocyst, idiopathic bone cavity.

EP-152

Yanılııcı Mandibula Lezyonları: Vaka Serisi

Tuğba AKYÜZLÜ, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
İstanbul Beykent Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Odontojenik kistler ve tümörler, klinik ve radyolojik açıdan benzer özellikler gösterebildiklerinden tanıda güçlükler yaratabilmektedir. Özellikle uniloküler radyolusent lezyonlar, odontojenik keratokist, unikistik ameloblastoma, lateral periodontal kist ve santral dev hücreli granülom gibi farklı patolojilerle ayırıcı tanı gerektirir. Yanılııcı klinik ve radyolojik bulgular, yanlış ön tanıya yol açabilir ve bu durum tedavi planlamasını doğrudan etkiler. Bu nedenle kesin tanı için histopatolojik inceleme vazgeçilmezdir. Bu çalışmada, başlangıçta odontojenik kist ve tümörleri taklit eden ancak histopatolojik değerlendirme ile farklı tanımlar alan iki mandibula olgusu sunulmakta; tanısal güçlükler ve konservatif cerrahi yaklaşımlar tartışılmaktadır.

VAKA SUNUMU: Sistemik hastalığı bulunmayan 26 yaşındaki kadın hasta, sağ posterior mandibulada şişlik şikâyeti ile başvurdu. Radyografide kök rezorpsiyonu ile birlikte iyi sınırlı uniloküler radyolusensi izlendi ve klinik olarak unikistik ameloblastoma düşünüldü. Aspirasyonda beyazımsı yoğun sıvı elde edildi, histopatolojik inceleme ise lezyonun odontojenik keratokist olduğunu gösterdi. Marsupyalizasyon sonrası lezyon boyutunda küçülme izlendi ve kesin tedavi olarak enükleasyon planlandı. İkinci olgu, mandibula anterior bölgede şişlik ile başvuran 13 yaşındaki erkek hastadır. Klinik ve radyolojik olarak lateral periodontal kist ön tanısı konuldu, ancak enükleasyon sonrası histopatolojik inceleme lezyonun santral dev hücreli granülom olduğunu ortaya koydu. Her iki olguda da tedavi sonrası başarılı iyileşme sağlandı.

SONUÇ: Bu iki olgu, klinik ve radyolojik olarak odontojenik kist veya tümörleri taklit edebilen mandibula lezyonlarında doğru tanıya ulaşabilmek için histopatolojik incelemenin vazgeçilmez olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Odontojenik keratokist, Santral dev hücreli granülom, Yanılııcı lezyonlar

Misleading Mandibular Lesions: A Case Series

Tuğba AKYÜZLÜ, Büşra Nida ÜZÜMCÜ, ERDİNÇ SULUKAN, Firdevs SENEL
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul Beykent University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Odontogenic cysts and tumors frequently exhibit overlapping clinical and radiographic features, which can pose significant diagnostic challenges. In particular, unilocular radiolucent lesions require careful differential diagnosis among entities such as odontogenic keratocyst, unicystic ameloblastoma, lateral periodontal cyst, and central giant cell granuloma. Misleading clinical and radiographic findings may lead to inaccurate preliminary diagnoses and directly affect treatment planning. Consequently, histopathological examination is indispensable for establishing a definitive diagnosis. The present study reports two mandibular cases that initially mimicked odontogenic cysts and tumors but were ultimately identified as different entities through histopathological evaluation, and discusses the associated diagnostic difficulties and conservative surgical approaches.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old female patient with no systemic disease presented with swelling in the right posterior mandible. Radiographic evaluation revealed a well-defined unilocular radiolucency with root resorption, leading to a clinical suspicion of unicystic ameloblastoma. Aspiration yielded a thick whitish fluid, and histopathological analysis established the diagnosis of odontogenic keratocyst. Following marsupialization, a reduction in lesion size was observed, and definitive enucleation was planned. The second case involved a 13-year-old male with swelling in the anterior mandible. Based on clinical and radiographic findings, a lateral periodontal cyst was suspected; however, histopathological evaluation after enucleation revealed the lesion to be a central giant cell granuloma. In both cases, conservative surgical management resulted in favorable healing.

RESULT: These cases underscore the indispensability of histopathological examination for accurate diagnosis of mandibular lesions that may clinically and radiographically resemble odontogenic cysts or tumors.

Keywords: Central giant cell granuloma, Misleading lesions, Odontogenic keratocyst

Operasyon öncesi panoramik röntgen görüntüsü Preoperative radiographic view

Operasyon öncesi panoramik röntgen görüntüsü
Preoperative radiographic view

EP-153

Yüzde Şişlik ve Ağrı Şeklinde Belirti Veren Yaygın Büyük B Hücreli Lenfoma

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Enes TARAKÇI, Kübra SARI
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Büyük B Hücreli Lenfoma, lenfatik sistemi etkileyen bir kanser türü olan lenfomanın bir çeşididir. Ağız boşluğu lenfomaları; skuamöz hücreli karsinom ve tükürük bezi kanserlerinden sonra, ağız boşluğunda en sık görülen üçüncü kanser türüdür. Bu hastalığın tedavisinde; immünoterapi, kemoterapi, radyasyon tedavisi, hedefe yönelik tedavi, kimerik antijen reseptör (CAR)-T hücre tedavisi ve kemik iliği kök hücre nakli olarak da bilinen kemik iliği nakli gibi yöntemler kullanılabilir.

VAKA SUNUMU: Diş merkezde sol maksilla posterior bölgede bulunan ağrı nedeniyle diş çekimi yapılan 55 yaşındaki kadın hasta, daha sonra yüzünün sol tarafında şişlik şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Yapılan laboratuvar testlerinde düşük hemoglobin ve periferik kan yaymada atipik lenfositler saptandı. Alınan biyopsi sonucu hastaya diffüz büyük B hücreli lenfoma tanısı koyuldu ve hasta şu anda hematoloji bölümü tarafından takip edilmektedir.

SONUÇ: Diffüz Büyük B Hücreli Lenfomanın ağız içi belirtileri nadir olsa da, maksillofasiyal patolojileri taklit edebilir ve bu durum tanı konulmasında gecikmelere yol açabilir. Bu olgu sunumu, başlangıçta diş ağrısı ve şişlik şikayetiyle tedavi arayan, ancak nihayetinde B Hücreli Lenfoma tanısı alan 55 yaşındaki bir kadın hastayı anlatmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Lenfoma, B lenfosit, Şişlik, Ağrı

Diffuse Large B-cell Lymphoma Presenting as Pain and Facial Swelling

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Enes TARAKÇI, Kübra SARI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Diffuse large B-cell lymphoma (DLBCL) is a type of lymphoma. Lymphoma is cancer that affects the lymphatic system. Lymphomas of the oral cavity are the third most common malignancy of the oral cavity, following squamous cell carcinoma and salivary gland malignancies. Treatment may include immunotherapy, chemotherapy, radiation therapy, targeted therapy, chimeric antigen receptor (CAR)-T cell therapy and bone marrow transplant, also called bone marrow stem cell transplant.

CASE PRESENTATION: A 55-year-old female patient had her tooth number 28 extracted at an outside clinic due to pain. She later presented to our clinic with swelling on the left side of her face. Laboratory tests revealed low hemoglobin and atypical lymphocytes on a peripheral blood smear. A biopsy confirmed the diagnosis of diffuse large B-cell lymphoma (DLBCL), and the patient is currently being followed by the hematology department.

RESULT: While oral manifestations of diffuse large B-cell lymphoma (DLBCL) are rare, they can mimic common dental conditions and lead to diagnostic delays. This case report presents a 55-year-old female who initially sought treatment for tooth pain and swelling, which ultimately led to the diagnosis of DLBCL.

Keywords: Lymphoma, B Lymphocyte, Swelling, Pain

EP-154

Mandibula Anterior Sahada Travmatik Kemik Kisti

Batuhan AYDIN, Efe Berent AFACAN

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Travmatik kemik kisti ilk olarak 1929 yılında tanımlanmıştır. Çene kemiklerinde nadir görülen, epitelyal astarı bulunmayan psödokistik bir lezyon olup, Dünya Sağlık Örgütü'nün 2022'de yayımlanan 5. baskısında çenelerin odontojenik olmayan kemik lezyonları arasında sınıflandırılmaktadır. Klinik olarak genellikle asemptomatik olup çoğu olgu radyografik inceleme sırasında tesadüfen saptanır. Radyografik olarak iyi sınırlı, uniloküler radyolusent görünüm sergiler. Sınırları taraksı veya düzensiz olabilir. Lezyon çoğunlukla mandibulada lokalizedir. Tedavi genellikle cerrahi eksplorasyon ve küretaj ile yapılır. Bu yöntem hem tanı sağlar hem de spontan kemik rejenerasyonunu destekler.

VAKA SUNUMU: 10 yaşında sistemik olarak sağlıklı hasta, mandibula anterior bölgede ağrısız şişlik şikayetiyle başvurdu. Hastanın anamnezinde 4 yıl öncesinde alt çenesine salıncak çarpma hikayesi mevcuttur. İntraoral muayenede mandibular anterior vestibüler bölgede hafif ekspansiyon saptandı. Panoramik radyografide uniloküler, iyi sınırlı ve kesici dişlerin kökleri hizasında radyolusent lezyon görüldü. İlgili bölgedeki dişlerin vitalite testleri pozitif. CBCT'de kortikal perforasyon saptanmadı. Lokal anestezi altında trapezoidal tam kalınlık mukoperiostal flep kaldırıldı ve vestibüler kortikal kemikte ostektomi sonrası pencere açıldı. Kavitede seröz sıvı saptandı ve kist epiteli gözlenmedi. Mevcut içerik boşaltıldı ve küretaj ile temizlendi. Kavite kanama oluşturularak spontan kemik iyileşmesi hedeflendi. Hastanın takip kontrollerinde kistik kavitede kemik rejenerasyonu izlendi.

SONUÇ: Travma öyküsü travmatik kemik kistinin olası bir tetikleyicisi olsa da zorunlu değildir. Tanıda vital dişler, radyografide kökler arası taraksı yapıda görünüm ve eksplorasyon cerrahisi esnasında epitel içermeyen kavite ayırt ettiricidir. Olgu, travmatik kemik kistinin farklı şekil ve özelliklerde ortaya çıkabileceğini, doğru anamnez ile radyolojik değerlendirmenin önemini vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Travmatik kemik kisti, Mandibular patolojiler, Eksploratif cerrahi

Traumatic Bone Cyst in the Anterior Area of the Mandible

Batuhan AYDIN, Efe Berent AFACAN

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: Traumatic bone cysts were first described in 1929. A rare pseudocystic lesion of the jawbones, lacking an epithelial lining, they are classified among non-odontogenic bone lesions of the jaws in the 5th edition of the World Health Organization's 2022 publication. Clinically, they are usually asymptomatic, and most cases are discovered incidentally during radiographic examination.

Radiographically, they present as well-defined, unilocular radiolucent lesions. The borders may be scalloped or irregular. The lesion is most commonly located in the mandible. Treatment is usually surgical exploration and curettage. This procedure provides both diagnosis and promotes spontaneous bone regeneration.

CASE PRESENTATION: A 10-year-old systemically healthy patient presented with a painless swelling in the anterior mandible. The history was notable for trauma to the lower jaw four years earlier, when it was struck by a swing. Intraoral examination revealed mild expansion in the anterior mandibular vestibular region. Panoramic radiography showed a well-circumscribed, unilocular radiolucent lesion at the level of the incisor roots. Pulp vitality testing of the associated teeth was positive. CBCT demonstrated no cortical perforation. Under local anesthesia, a trapezoidal full-thickness mucoperiosteal flap was elevated and a bony window was created in the vestibular cortical plate. On entering the cavity, serous fluid was encountered and no cystic epithelial lining was identified. The contents were evacuated and the walls were curetted; bleeding was induced to promote spontaneous osseous healing. On follow-up, progressive bone regeneration of the cystic cavity was observed.

RESULT: Although a history of trauma may act as a precipitating factor for a traumatic bone cyst, it is not requisite. Diagnostic hallmarks include vitality of the involved teeth, a scalloped radiolucency extending between the roots on imaging, and an epithelium-free cavity identified at surgical exploration. This case underscores the variable morphology and presentations of traumatic bone cysts and highlights the importance of thorough history taking and comprehensive radiographic assessment.

Keywords: Traumatic bone cyst, Mandibular pathologies, Exploratory surgery

EP-155

Yüz Bölgesinde Görülen Pediatrik Hemanjiyomun Konservatif Yönetimi ve Spontan Regresyonu: Olgu Raporu

Seher Ezgi KAMIŞ, Sezai ÇİFTÇİ

inönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi

GİRİŞ: Hemanjiyomlar, özellikle çocukluk çağında sık rastlanan vasküler tümörler arasında yer almakta olup, genellikle doğum sonrası ilk haftalarda belirginleşir ve hızlı bir proliferatif dönemin ardından genellikle spontan regresyon gösterirler. Yüz bölgesinde yerleşen büyük hemanjiyomlar, estetik kaygılar ve fonksiyonel problemlere yol açabilir; özellikle dudak ve yanak gibi bölgelerde konuşma, beslenme ve sosyal etkileşim üzerinde belirgin etkiler gözlemlenebilir. Hemanjiyomların yönetiminde, lezyonun büyüklüğü, lokalizasyonu, komplikasyon riski ve hastanın yaşına göre karar verilir. Çocukların büyüme-gelişme çağında olması ve potansiyel kanama risklerinin yüksekliği nedeniyle, bazı olgularda cerrahi veya invaziv müdahale yerine yakın takip ve konservatif yaklaşım tercih edilmektedir. Literatürde, özellikle yüz bölgesindeki hemanjiyomlarda, düzenli izlem ile spontan regresyonun sık gözlemlendiği ve çoğu olguda fonksiyonel ve estetik kayıpların minimal düzeyde kaldığı bildirilmektedir.

VAKA SUNUMU: 10 yaşında erkek hasta, sol yanak ve dudak bölgesinde belirgin hemanjiyom ile Hacettepe Üniversitesi Dermatoloji ve Plastik Cerrahi bölümlerine başvurmuş, burada yakın takip önerilmiştir. Lezyonun genişliği ve lokalizasyonu nedeniyle hastanın konuşma ve beslenme fonksiyonlarında kısmi kısıtlanma gözlenmiştir. Fizik muayenede, lezyonun yüzeyinde aktif kanama veya ülserasyon izlenmemiştir. Lezyonun büyüklüğü ve çocuk yaş grubunda olması nedeniyle cerrahi veya invaziv müdahaleler yüksek riskli kabul edilmiştir.

Hasta, önerilen konservatif yönetim ve yakın takip planı ile izlenmek üzere kliniğimize yönlendirilmiştir. İlk değerlendirme sonrası 1,5 yıl süren periyodik kontrollerde lezyonda belirgin spontan regresyon gözlenmiş ve fonksiyonel kısıtlanmalar büyük ölçüde ortadan kalkmıştır. Bu süreçte herhangi bir komplikasyon veya ek müdahale gereksinimi gözlenmemiştir. Hastanın yönetimi, Hacettepe Üniversitesi Dermatoloji ve Plastik Cerrahi bölümleri ile multidisipliner işbirliği içinde yürütülmüştür.

SONUÇ: Yüz bölgesinde yerleşen büyük hemanjiyomlarda konservatif yaklaşımın etkinliğini ve güvenliğini göstermektedir. Büyüme-gelişme çağındaki çocuklarda, fonksiyonel kısıtlanmalar ve estetik kaygılar bulunsada, yakın takip ve düzenli izlem ile spontan regresyon sağlanabilmekte ve invaziv girişimlerin potansiyel risklerinden kaçınılabilmektedir. Bu vaka, özellikle cerrahi veya medikal müdahale risklerinin yüksek olduğu olgularda konservatif yönetimin uygun bir seçenek olduğunu vurgulamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Hemanjiyom, Spontan regresyon, Vasküler tümör

Conservative Management and Spontaneous Regression of Pediatric Hemangioma in the Facial Region: A Case Report

Seher Ezgi KAMIŞ, Sezai ÇİFTÇİ

inönü University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Hemangiomas are among the most common vascular tumors, particularly in childhood, typically becoming noticeable within the first weeks after birth. After a rapid proliferative phase, they usually undergo spontaneous regression. Large hemangiomas located in the facial region can lead to aesthetic concerns and functional problems; notably, lesions on the lips and cheeks may significantly affect speech, feeding, and social interaction. Management of hemangiomas is guided by the size and location of the lesion, risk of complications, and the patient's age. Due to the high potential for bleeding and the fact that children are in a critical growth and development period, some cases are managed with close monitoring and a conservative approach rather than surgical or invasive intervention. The literature reports that, particularly for facial hemangiomas, regular follow-up often results in spontaneous regression, with most cases experiencing minimal functional and aesthetic impairment.

CASE PRESENTATION: A 10-year-old male patient with a prominent hemangioma on the left cheek and lip was initially evaluated at Hacettepe University's Dermatology and Plastic Surgery Departments, where close follow-up was recommended. The lesion caused partial impairment of speech and feeding, but no active bleeding or ulceration was observed. Due to the patient's age and lesion size, surgical intervention was considered high-risk. The patient was referred to our clinic for conservative management and periodic monitoring. Over 1.5 years, the lesion showed significant spontaneous regression, functional impairments largely resolved, and no complications or additional interventions were needed. Management was conducted in multidisciplinary collaboration with Hacettepe University.

RESULT: This case demonstrates the effectiveness and safety of a conservative approach for large hemangiomas located in the facial region. In children during the growth and development period, functional impairments and aesthetic concerns may be present; however, close follow-up and regular monitoring can allow for spontaneous regression while avoiding the potential risks of invasive interventions. This case emphasizes that conservative management is a suitable option, particularly in cases where surgical or medical intervention carries high risk.

Keywords: Spontaneous regression, Hemangioma, Vascular tumor

EP-156

Maksilla ve Mandibula Gömülü Yirmi Yaş Dişleriyle İlişkili Surnumere Dişler ve Dentigeröz Kistler

Batuhan AYDIN, Zehra GÜLEROL AYDIN, Ceren ATALAY, Serkan POLAT
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kistler, gelişimsel kökenli, benign ve yavaş büyüyen odontojenik kistlerdir. Bu kistler neredeyse tamamen daimi dişlerde görülür ve tüm vakaların %70'inden fazlası mandibulada yer alır. Sıklıkla mandibular üçüncü molar dişleri ve maksiller üçüncü molar dişleri etkilenir. Kistin gelişimi için vazgeçilmez olan unsur, sürmemiş dişlerin indirgenmiş mine epiteli ile diş kronu arasında biriken sıvının oluşturduğu hidrostatik basınçtır. Bu sıvı dişin kronunu sarar ve mine sement birleşimi seviyesinden diş tutunur. Radyografide, dentigeröz kist lezyonu iyi sınırlı sklerotik bir kenara sahip olup, sürmemiş bir dişin kronunu çevreleyen, iyi sınırlanmış uniloküler radyolusensi olarak görülür.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında sistemik sağlıklı hasta gömülü yirmi yaş diş çekimi için kliniğimize başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik muayene sonucu hastanın sol maksilla ve mandibulasında gömülü surnumere dişleri ve gömülü yirmi yaş dişleriyle ilişkili sklerotik sınırlı, radyolusent ve ilişkili olduğu dişi displase eden lezyon tespit edildi. Maksilladaki kistik lezyon ve gömülü surnumere diş maksiller sinüs ile yakın ilişkiydi. Mandibuladaki kistik lezyon ve gömülü dişler ise inferior alveolar sinir ile yakın ilişkiydi. Lokal anestezi altında 28,38 ve her iki gömülü yirmi yaş dişine eşlik eden surnumere dişler çekildi. İlgili bölgedeki kistik lezyonlar enükle edildi. Maksillada oroantral ilişki saptanmadı. Mandibulada inferior alveolar sinir bütünlüğü korundu. Alınan biyopsi örnekleri incelenmesi için patolojiye gönderildi. Histopatoloji sonucu dentigeröz kist olarak sonuçlandı. Hastadan alınan 3. Ay kontrol radyografisinde defekt bölgesinin kemikleşme görüldü.

SONUÇ: Surnumere diş kaynaklı dentigeröz kistler komşu dişlerde kök rezorpsiyonu veya deplasmana sebep olabilmektedir. Dentigeröz kistler, genellikle gömülü yirmi yaş dişleriyle ilişkili olarak asemptomatik seyretmelerine rağmen, tedavi edilmediklerinde ciddi komplikasyonlara yol açabilmektedir. Bu nedenle erken tanı ve uygun cerrahi yaklaşım oldukça önemlidir. Kistlerin yakın ilişkide olduğu kritik anatomik yapılar cerrahi tedavi sırasında korunmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, Surnumere gömülü diş, Kist enükleasyonu

Supernumerary Teeth and Dentigerous Cysts Associated with Impacted Wisdom Teeth in the Maxilla and Mandible

Batuhan AYDIN, Zehra GÜLEROL AYDIN, Ceren ATALAY, Serkan POLAT
Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: Dentigerous cysts are benign, slow-growing odontogenic cysts of developmental origin. These cysts occur almost exclusively in permanent teeth, with over 70% of all cases occurring in the mandible. Mandibular third molars and maxillary third molars are frequently affected. Hydrostatic pressure generated by fluid accumulating between the reduced enamel epithelium of unerupted teeth and the dental crown is crucial for cyst development. This fluid surrounds the crown of the tooth and attaches to it at the cemento-enamel junction. On radiographs, a dentigerous cyst lesion appears as a well-defined unilocular radiolucency with a well-defined sclerotic rim surrounding the crown of an unerupted tooth.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old systemically healthy patient presented to our clinic for the extraction of impacted wisdom teeth. Clinical and radiographic examination revealed radiolucent lesions with sclerotic borders, associated with impacted supernumerary teeth, and associated tooth displacement in the patient's left maxilla and mandible. The cystic lesion in the maxilla and the impacted supernumerary teeth were in close contact with the maxillary sinus. The cystic lesion and the impacted teeth in the mandible were in close contact with the inferior alveolar nerve. Under local anesthesia, the supernumerary teeth accompanying the #28, #38 and both impacted wisdom teeth were extracted. The cystic lesions in the affected region were enucleated. No oro-antral contact was detected in the maxilla. The inferior alveolar nerve integrity was preserved in the mandible. Biopsy samples were sent to pathology for examination. Histopathology revealed a dentigerous cyst. A 3-month follow-up radiograph revealed ossification of the defect area.

RESULT: Dentigerous cysts originating from supernumerary teeth can cause root resorption or displacement of adjacent teeth. Although dentigerous cysts are usually asymptomatic in association with impacted wisdom teeth, they can lead to serious complications if left untreated. Therefore, early diagnosis and appropriate surgical management are crucial. Critical anatomical structures closely associated with the cysts must be preserved during surgical treatment.

Keywords: Dentigerous cyst, Supernumerary impacted tooth, Cyst enucleation

EP-157

Pediatric Bir Olguda Daimi Diş ile İlişkili Dentigeröz Kist

Batuhan AYDIN, Eren MENTEŞE, Eren YILMAZ

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Dentigeröz kist WHO'nun kist sınıflamasına göre gelişimsel odontojenik kisttir. En yaygın ikinci odontojenik kist olarak kabul edilir. Diş gelişimi aşamasında indirgenmiş mine organı ve diş kronu arasındaki sıvı birikimi sonucu gelişir. Bu sıvı, dişin sürmesini engeller ve kistik boşluğu oluşturur. Genellikle 20-40 yaş arasındaki insanlarda ortaya çıkar.

VAKA SUNUMU: 12 yaşında sistemik olarak sağlıklı hasta rutin dental muayene amacıyla başvurdu. Rutin muayene sırasında alınan panoramik radyografide, mandibula sol posterior bölgede 35 numaralı dişin kron kısmından başlayarak mandibula basis kısmına kadar ilerleyen iyi sınırlı, düzgün konturlu, uniloküler radyolüsent bir lezyon tespit edildi. Lezyonun çevresinde ince, sklerotik bir sınır izlenmekteydi.. Yapılan vitalite testlerinde ilişkili dişler vital olarak saptandı. Lokal anestezi altında operasyon bölgesine mukoperiostal flep kaldırılarak erişim sağlandı. Kortikal kemik dikkatlice kaldırıldıktan sonra kistik boşluk ortaya çıkarıldı. Kist kavitesi, 35 numaralı premolar dişin kronunun distal kısmı ile ilgili dişin periapikal bölgesini içeriyordu. 35 numaralı dişin gelişimine devam etmesi amacıyla diş folikülü bırakılarak kiste ait dejeneratif dokuların eksizyonu gerçekleştirildi. Kist kavitesine dren yerleştirildi ve 1 ay sonrasında dren çıkarıldı. Bu süreçte düzenli aralıklarla hastanın ilgili bölgesi serum fizyolojik ile irriga edildi. Cerrahi işlem sonrası elde edilen kistik doku histopatolojik incelemeye gönderildi. Histopatolojik değerlendirmede, iç yüzeyi ince nonkeratinize çok katlı yassı epitel ile döşeli, duvarında fibröz bağ dokusu bulunan ve minimal inflamatuvar hücre infiltrasyonu içeren kistik bir yapı izlendi. Bu bulgular, dentigeröz kist tanısını doğruladı.

SONUÇ: Dentigeröz kistler, özellikle karma dişlenme dönemindeki bireylerde asemptomatik seyredebilmekte ve sıklıkla rutin radyografik incelemelerde tesadüfen saptanmaktadır. Erken tanı ve uygun cerrahi tedavi yaklaşımları, kistin yol açabileceği kök rezorpsiyonu, diş sürme bozuklukları ve patolojik kırıklar gibi komplikasyonların önlenmesi açısından büyük önem taşır.

Anahtar Kelimeler: Dentigeröz kist, Pediatric vaka, Mandibula

Dentigerous Cyst Associated with Permanent Teeth in a Pediatric Case

Batuhan AYDIN, Eren MENTEŞE, Eren YILMAZ

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: A dentigerous cyst is a developmental odontogenic cyst according to the WHO cyst classification. It is considered the second most common odontogenic cyst. It develops as a result of fluid accumulation between the reduced enamel organ and the tooth crown during tooth development. This fluid prevents tooth eruption and forms a cystic cavity. It typically occurs in people between the ages of 20 and 40.

CASE PRESENTATION: A 12-year-old, systemically healthy patient presented for a routine dental examination. A panoramic radiograph taken during the routine examination revealed a well-defined, well-contoured, unilocular radiolucent lesion in the left posterior mandible, originating from the crown of #35 and extending to the base of the mandible. A thin, sclerotic border was observed around the lesion. Vitality tests revealed vitality for the associated teeth. Under local anesthesia, a mucoperiosteal flap was used to access the surgical site. The cystic cavity was exposed after the cortical bone was carefully removed. The cyst cavity contained the distal portion of the crown of premolar tooth 35 and the periapical region of the involved tooth. To allow #35 to continue developing, the degenerative tissue surrounding the cyst was excised, preserving the dental follicle. A drain was placed in the cyst cavity and removed after 1 month. During this period, the patient's affected area was irrigated with saline at regular intervals. The cystic tissue obtained after the surgical procedure was submitted for histopathological examination. Histopathological evaluation revealed a cystic structure lined with thin, nonkeratinized stratified squamous epithelium on the inner surface, with fibrous connective tissue lining the wall and minimal inflammatory cell infiltration. These findings confirmed the diagnosis of dentigerous cyst.

RESULT: Dentigerous cysts can be asymptomatic, particularly in individuals with mixed dentition, and are often discovered incidentally during routine radiographic examinations. Early diagnosis and appropriate surgical treatment are crucial for preventing complications such as root resorption, tooth eruption disorders, and pathological fractures.

Keywords: Dentigerous cyst, Pediatric case, Mandible

EP-158

Odontojenik Keratokist: Klinik ve Histopatolojik Özellikleriyle Bir Olgu Sunumu

Zehra GÜLEROL AYDIN, Batuhan AYDIN, Ayşenur SEZEN

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Odontojenik keratokist (OKC), ilk olarak 1956'da Philipsen tarafından tanımlanmış olup, odontojenik epitel kökenli gelişimsel kistik bir lezyondur. Dünya Sağlık Örgütü'nün (DSÖ) 2017 sınıflamasına göre gelişimsel odontojenik kistler arasında yer almaktadır. 2022 WHO sınıflamasında odontojenik keratokist (OKC), lezyonların kategorileri içinde kistler (cysts of the jaws) grubu altında yer almaya devam etmektedir. Agresif klinik seyri, çevre dokulara infiltratif büyüme eğilimi ve yüksek rekürrens oranı nedeniyle klinik açıdan önem taşır. Histopatolojik olarak genellikle parakeratinize, dalgalı yüzey konturuna sahip ince bir epitel ile karakterizedir. OKC'lerin %60-80'i mandibulada görülür ve özellikle posterior bölgede lokalizedir. Klinik olarak çoğunlukla asemptomatik seyretnesine rağmen, kortikal ekspansiyon, dişlerin deviasyonu ve kök rezorpsiyonuna yol açabilir.

VAKA SUNUMU: 26 yaşında, sistemik hastalığı bulunmayan erkek hasta rutin muayene için oral diagnoz bölümüne başvurmuştur. Alınan panoromik radyografisi sonucunda mandibula anterior 31 ve 33 no'lu dişler arasında uniloküler, iyi sınırlı lezyon görüldü. Lezyonun değerlendirilmesi üzerine kliniğimize yönlendirildi. ilişkili dişlerin vitalite testine pozitif yanıt alındı. Lezyonun boyutları yaklaşık 15×10 mm ölçüldü. Travmatik kemik kistini düşündüren lezyon eksplorasyon cerrahisi için ilgili bölgenin lokal anestezisi sonra kemik penceresi açıldıktan sonra kist epiteliyle karşılaşıldı. Lezyon enükle edildi. Eksizyonel biyopsi sonrası histopatolojik değerlendirmede odontojenik keratokist tanısı konuldu. Postoperatif önemde komplikasyon izlenmedi. Hastanın takip süreci devam etmektedir.

SONUÇ: Odontojenik keratokist, klinik ve histopatolojik olarak dikkatle değerlendirilmesi gereken, agresif seyirli bir odontojenik lezyondur. Bu olguda olduğu gibi travmatik kemik kisti ile karıştırılabileceği için ayırıcı tanıda mutlaka göz önünde bulundurulmalı, histopatolojik doğrulama yapılmalı ve uzun dönemli takip ile rekürrens riski izlenmelidir.

Anahtar Kelimeler: odontojenik keratokist, travmatik kemik kisti, uniloküler

Odontogenic Keratocyst: Clinical and Histopathological Characteristics—A Case Report

Zehra GÜLEROL AYDIN, Batuhan AYDIN, Ayşenur SEZEN

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Bolu, Turkey

OBJECTIVE: Odontogenic keratocyst (OKC) is a developmental cystic lesion of odontogenic epithelial origin, first described by Philipsen in 1956. According to the World Health Organization (WHO) 2017 classification, it is included among developmental odontogenic cysts, and in the 2022 WHO classification it continues to be listed under the category of jaw cysts. Owing to its aggressive clinical behavior, propensity for infiltrative growth into adjacent tissues, and high recurrence rate, OKC is of considerable clinical significance. Histopathologically, it is typically characterized by a thin, parakeratinized epithelial lining with a corrugated surface contour. OKCs occur in the mandible in approximately 60–80% of cases, with a predilection for the posterior region. Clinically, they are most often asymptomatic, but may lead to cortical expansion, displacement of teeth, and root resorption.

CASE PRESENTATION: A 26-year-old systemically healthy man presented to the oral diagnosis clinic for a routine examination. Panoramic radiography revealed a unilocular, well-circumscribed radiolucent lesion in the anterior mandible between teeth #31 and #33. The patient was referred to our clinic for further evaluation. Vitality testing of the associated teeth yielded positive responses. The lesion measured approximately 15 × 10 mm.

With a preliminary impression of a traumatic bone cyst, exploratory surgery was performed under local anesthesia. After creating a cortical window, a cystic epithelial lining was encountered, and the lesion was enucleated. Histopathological examination of the excisional specimen established a diagnosis of odontogenic keratocyst. The postoperative course was uneventful, and the patient remains under follow-up.

RESULT: Odontogenic keratocyst is an aggressive odontogenic lesion that warrants careful clinical and histopathological evaluation. As in this case, it may be confused with a traumatic bone cyst; therefore, it must be considered in the differential diagnosis, histopathological confirmation is essential, and long-term follow-up is required to monitor the risk of recurrence.

Keywords: odontogenic keratocyst, traumatic bone cyst, unilocular.

EP-159

4 Kadranda Görülen Radiküler Kist: Bir Olgu Sunumu

Batuhan AYDIN, Sertan VURGUN, Serkan POLAT
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Radiküler kist, en yaygın odontojenik kist olup, dental pulpadaki nekroz ve enfeksiyon sonucu gelişmektedir. Bu lezyon, vitalitesini kaybetmiş bir dişin apeksinde periapikal granülomla benzer şekilde radyolüsent bir görüntü olarak ortaya çıkar. İlgili kistler unifokal veya multifokal yerleşimli olarak çenelerde görülebilir. Multifokal veya multiloküler radiküler kist olguları literatürde nadir olarak bildirilmiştir ve bu olgular, agresif kistik lezyonlar veya benign tümörlerle karışabilir.

VAKA SUNUMU: Sistemik hastalık öyküsü bulunmayan 30 yaşındaki bir hasta, kliniğimize diş çekimi için başvurdu. Panoramik radyografik incelemede devital dişlerin apeksleriyle ilişkili çok sayıda kistik lezyon tespit edildi. 4 kadranda toplam 7 adet iyi sınırlı ve uniloküler radyolüsent kistik lezyon görüldü. CBCT inclemesiyle sol mandibular premolar ve molar bölgesindeki kistlerin mental ve inferior alveolar sinir ile ilişkili olduğu tespit edildi. Sol maksiller anteriordaki kistin nasal tabana ve sol maksiller posteriordaki kistin ise maksiller sinüs bölgesine yakınlığı tespit edildi. Ön tanı olarak radiküler kist düşünüldü. Lokal anestezi altında tam kalınlık mukoperiosteal flep kaldırıldı. Etkilenen dişler çekildi ve kistik yapılar ostektomi sonrası enükle edildi. Maksillada oroantral ilişki gözlenmedi. Mandibulada mental ve inferior alveolar sinir bütünlüğü korundu. Histopatolojik inceleme sonucunda lezyonların radiküler kist olduğu doğrulandı. Hastada herhangi bir genetik varyasyona rastlanılmadı.

SONUÇ: Başlangıçta basit periapikal lezyonlar olarak ortaya çıkan granülomlar, zamanla büyük kistlere dönüşebilmektedir. Multiloküler veya multifokal radyolüsensi gösteren radiküler kistlerde, ayırıcı tanıda diğer agresif lezyonlar ve tümörler mutlaka göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Radiküler kist, Kist enükleasyonu, Mental sinir, Inferior alveolar sinir,

Radicular Cysts Involving All Four Quadrants: A Case Report

Batuhan AYDIN, Sertan VURGUN, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: Radicular cysts, the most common odontogenic cysts, develop as a result of necrosis and infection in the dental pulp. This lesion presents as a radiolucent appearance at the apex of a devoid tooth, similar to a periapical granuloma. These cysts can be unifocal or multifocal in the jaw. Cases of multifocal or multilocular radicular cysts have been reported rarely in the literature and may be confused with aggressive cystic lesions or benign tumors.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old patient with no history of systemic disease presented to our clinic for tooth extraction. Panoramic radiographic examination revealed multiple cystic lesions associated with the apices of devital teeth. A total of seven well-defined, unilocular, radiolucent cystic lesions were observed in four quadrants. CBCT examination revealed that the cysts in the left mandibular premolar and molar regions were communicating with the mental and inferior alveolar nerves. The cyst in the left maxillary anterior region was close to the nasal floor, and the cyst in the left maxillary posterior region was close to the maxillary sinus region. A radicular cyst was considered as the preliminary diagnosis. A full-thickness mucoperiosteal flap was raised under local anesthesia. The affected teeth were extracted, and the cystic structures were enucleated after ostectomy. No oroantral communication was observed in the maxilla. The mental and inferior alveolar nerves were preserved in the mandible. Histopathological examination confirmed the lesions as radicular cysts. No genetic variation was found in the patient.

RESULT: Granulomas, which initially appear as simple periapical lesions, can evolve into large cysts over time. In radicular cysts with multilocular or multifocal radiolucency, other aggressive lesions and tumors must be considered in the differential diagnosis.

Keywords: Radicular cyst, Cyst enucleation, Mental nerve, Inferior alveolar nerve,

EP-160

Submental Ekstraoral Yaklaşım İle Enfekte Mandibula Rekonstrüksiyon Plaklarının Cerrahi

Yönetim: Olgu Sunumu

Barış Erkut TÜRK, EMRE ULUBAŞ, Mehmet Barış ŞİMŞEK

Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

GİRİŞ: Mandibula kırıklarının cerrahi tedavisinde rijit fiksasyon; stabilite, çiğneme fonksiyonunun ve alt yüz konturunun yeniden kazanılmasında standart yaklaşımlardandır. Ancak geç dönem enfeksiyon, ekspozisyon ve vida gevşemesi kayda değer oranlarda bildirilmiştir. Biyofilm, mekanik instabilite ve yumuşak doku yetersizliği patogeneizde rol oynar. Enfeksiyon tedavisinde yalnız antibiyotik yeterli olmayıp, cerrahi debridman, sorunlu materyalin çıkarımı ve yeniden fiksasyon önerilmektedir. Bu olgu sunumu, intraoral yumuşak doku yetersizliği ve mekanik instabilite varlığında submental ekstraoral yaklaşımın endikasyonlarını ve erken sonuçlarını aktarmayı amaçlamaktadır.

VAKA SUNUMU: 55 yaşında erkek hasta, 2017'de iş kazası sonrası mandibula ve maksilla kırıkları nedeniyle plak-vida ile tedavi edilmiş. Son aylarda mandibulada ağrı ve akıntı yakınması olmuştur. Muayenede posterior diş eksiklikleri, alveoler rezorpsiyon, anterior vestibüler skar ve sol mandibular segmentte instabilite saptanmıştır. Konik ışınli bilgisayarlı tomografide plak uç segmentinde vida gevşemesi ve radyolüsensi izlenmiştir. İntraoral yumuşak dokunun yetersizliği nedeniyle genel anestezi altında submental ekstraoral yaklaşım uygulanmıştır. Submental insizyonla geniş görüş alanı sağlanmış, enfekte plak çıkarılmış, debridman yapılmış ve iki paralel titanyum plak ile yeniden rijit fiksasyon sağlanmıştır.

SONUÇ: Postoperatif dönemde iyileşme sorunsuz seyretmiş, enfeksiyon bulguları kaybolmuş ve fonksiyonel stabilite korunmuştur. Bu olgu, anterior mandibulada yumuşak doku uyumsuzluğu eşlik eden durumlarda ekstraoral submental yaklaşım ile tekrarlanan rijit fiksasyonun hem enfeksiyon kontrolü hem de biyomekanik stabilite açısından etkin ve güvenilir bir seçenek olduğunu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Mandibula kırığı, Ekstraoral submental yaklaşım, Rijit fiksasyon

Surgical Management of Infected Mandibular Reconstruction Plates via Submental Extraoral Approach: A Case Report

Barış Erkut TÜRK, EMRE ULUBAŞ, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Rigid fixation is a standard method for restoring mandibular stability, function, and contour after fracture. However, late complications—such as infection, plate exposure, and screw loosening—remain common. Biofilm formation, instability, and soft tissue deficiency are key contributors. When infection develops, antibiotics alone are often inadequate; surgical debridement, hardware removal, and refixation are usually required. This report describes a case managed via a submental extraoral approach in the presence of intraoral soft tissue deficiency and instability

CASE PRESENTATION: A 55-year-old male had mandibular and maxillary fractures treated with a plate-screw system in 2017. Recently, he developed pain and discharge in the anterior mandible. Clinical exam showed missing posterior teeth, alveolar ridge resorption, vestibular scar, and segmental mobility. CBCT revealed screw loosening and radiolucency around the plate. Because intraoral soft tissue was insufficient, a submental extraoral approach was used under general anesthesia. The infected plate was removed, thorough debridement performed, and two parallel titanium plates placed for refixation.

RESULT: Healing was uneventful, with infection resolved and stability preserved. Submental extraoral refixation proved a reliable option for infection control and biomechanical stability in cases with anterior mandibular soft tissue deficiency.

Keywords: Mandibular fracture, Extraoral submental approach, Rigid fixation

Resim 8

Figüre 8

Resim 8
Figüre 8
Resim 8
Figüre 8

Tedavi Sonrası Panoramik Görüntüsü
Post-treatment panoramic radiograph

EP-161

Enfekte Parasimfiz Kırığının Otojen Simfiz Greft ile Tedavisi: Olgu sunumu

Recep ÜNAL, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Mandibula kırıkları maksillofasiyal travmalar arasında en sık görülen yaralanmalardandır ve özellikle parasimfiz bölgesi sıklıkla etkilenmektedir. Enfeksiyon, kemik kaybı ve oklüzyon bozuklukları bu kırıkların en önemli komplikasyonları arasında yer alır. Kırık tedavisinde stabilitenin sağlanamaması enfeksiyonun devam etmesine ve plak başarısızlığına yol açabilir. Segmental kemik kayıplarında ise greft uygulaması kaçınılmazdır. Özellikle mandibula simfiz bölgesi kolay erişilebilirliği, yeterli kortikokansellöz kemik hacmi ve düşük morbidite oranı nedeniyle güvenilir bir donör saha olarak öne çıkmaktadır.

VAKA SUNUMU: Diş merkezde 1 yıl önce parasimfiz ve kondil kırığı nedeniyle mini plak uygulanan hasta parasimfiz bölgesinde ekstraoral şişlik, pü akışı ve ağrı şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik muayenede parasimfiz bölgesinde enfeksiyona bağlı kemik kaybı, miniplakların ve vidaların stabilitesinde ciddi kayıp ve oklüzyonun kaybolmasına bağlı erken temaslar gözlemlendi. Genel anestezi altında hastadan enfekte plaklar çıkarıldı, nekrotik dokular titizlikle debride edildi. Optimum oklüzyonu sağlayacak şekilde İMF uygulandı. Oluşan geniş defekt hastanın simfiz bölgesinden alınan kortikokansellöz kemik grefti ile rekonstrükte edildi ve 2 miniplak plak ile stabilizasyon sağlandı. Postoperatif dönemde geniş spektrumlu antibiyotik tedavisi uygulandı. Takiplerde enfeksiyon bulguları tamamen düzeldi, radyografik olarak greftin entegrasyonu izlendi ve fonksiyonel stabilite ile oklüzyonun geri kazanıldığı görüldü. Donör bölgede herhangi bir komplikasyon gelişmedi.

SONUÇ: Bu vaka, literatürde vurgulandığı gibi enfekte mandibula kırıklarının tedavisinde agresif debridman, rijid fiksasyon ve gerektiğinde otolog greft kullanımının başarı için temel ilkeler olduğunu göstermektedir. Simfiz bölgesi, düşük morbidite ve güvenilir kortikokansellöz doku sağlamasıyla mandibular defektlerin onarımında değerli bir seçenektir. Enfeksiyon varlığında erken cerrahi girişim ve geniş spektrumlu antibiyotik tedavisi ile tatmin edici klinik ve fonksiyonel sonuçlar elde edilebilir.

Anahtar Kelimeler: Enfeksiyon, Miniplak, Parasimfiz kırığı, Simfiz grefti

Management of an Infected Parasymphysis Fracture with Autogenous Symphysis Bone Graft: A Case Report

Recep ÜNAL, Mehmet Barış ŞİMŞEK

Gazi University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

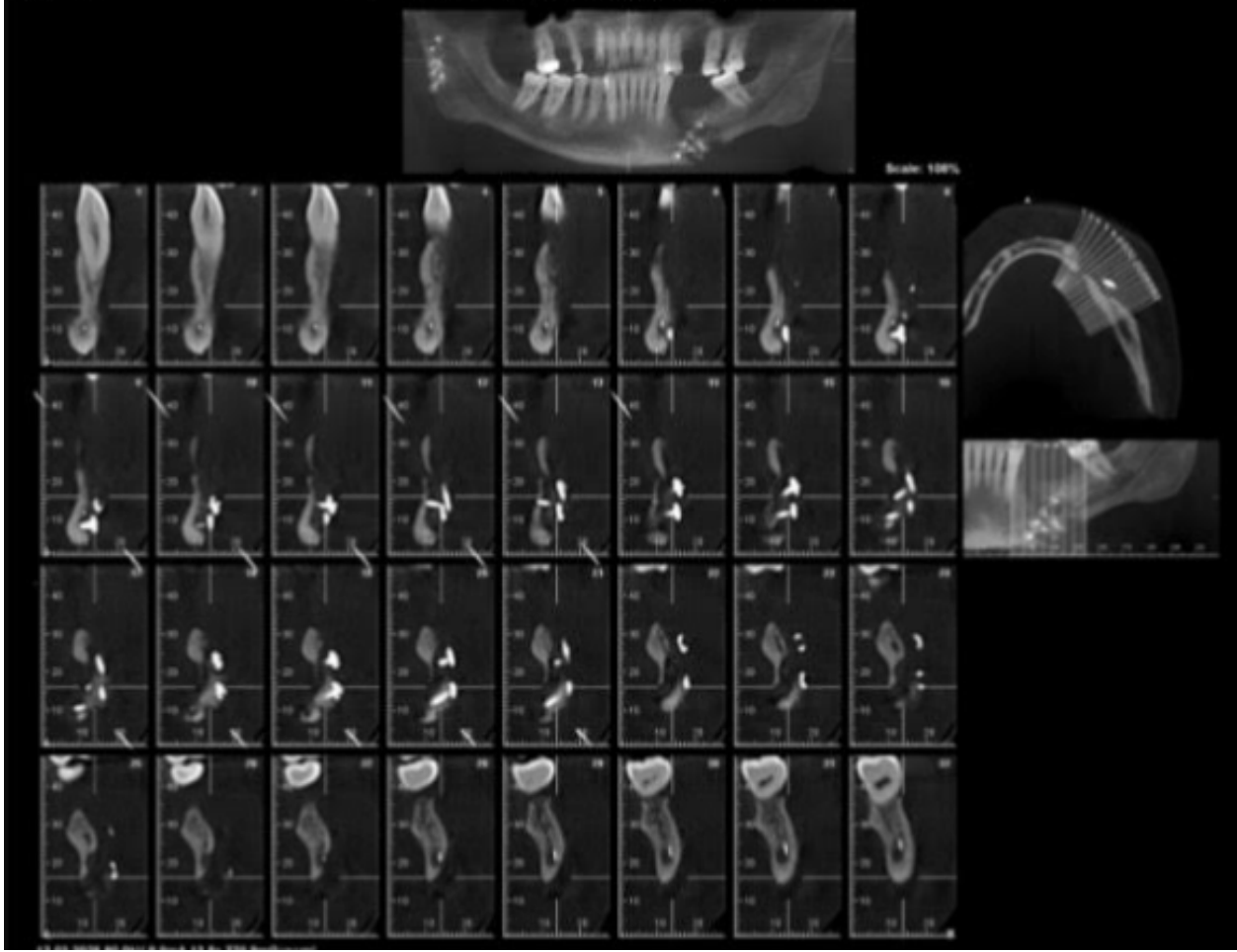
OBJECTIVE: Mandibular fractures are among the most common maxillofacial injuries and the parasymphysis region is frequently affected. Infection, bone loss and malocclusion are the main complications. Inadequate stabilization may cause persistent infection and plate failure. In cases of segmental bone loss, grafting is required. The mandibular symphysis is a reliable donor site because of its easy accessibility, adequate corticocancellous bone volume and low morbidity.

CASE PRESENTATION: A patient undergone miniplate fixation for parasymphysis and condylar fractures at an outside center one year earlier. He presented with extraoral swelling, fistula and pain in the parasymphysis region. Clinical and radiographic examinations showed bone loss due to infection and significant loss of stability in the miniplates and screws. Under general anesthesia, the infected plates were removed and necrotic tissues were debrided. The defect was reconstructed with a corticocancellous bone graft from the symphysis and stabilization was achieved using two miniplates. Postoperatively, broad-spectrum antibiotics were administered. Follow-up showed resolution of infection, radiographic graft integration, and restoration of functional stability and occlusion.

RESULT: This case highlights that aggressive debridement, rigid fixation and autologous grafting are essential in managing infected mandibular fractures. The symphysis is a valuable donor site for reconstruction due to its low morbidity and reliable bone quality. Early surgery combined with broad-spectrum antibiotics can achieve favorable clinical and functional outcomes.

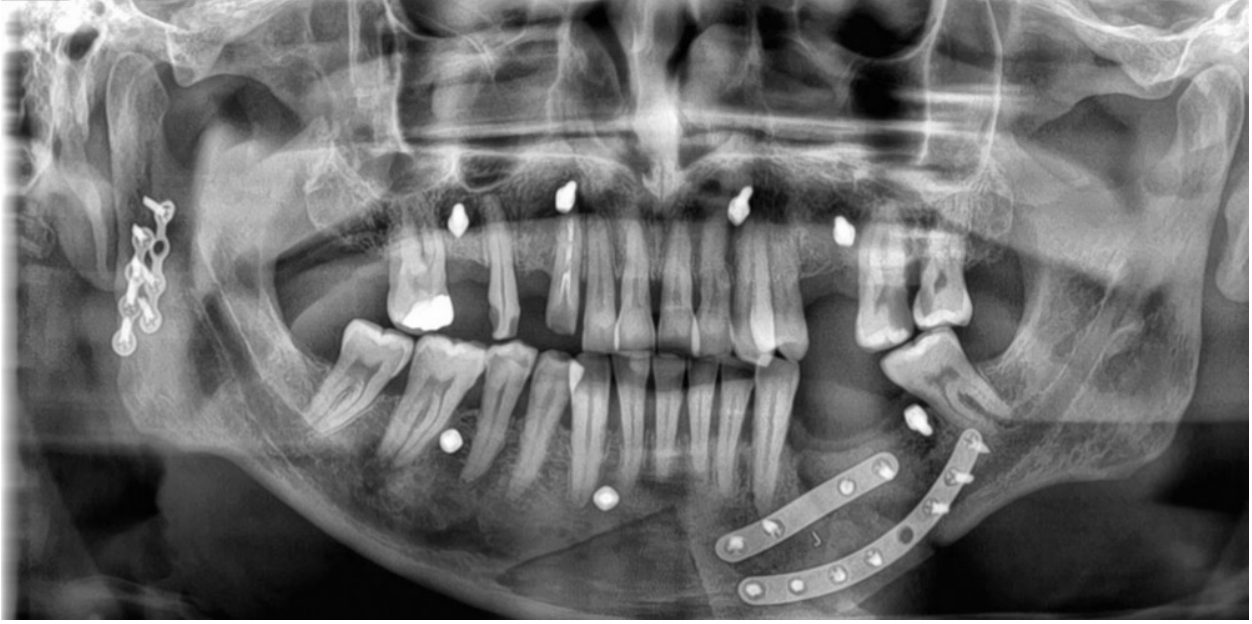
Keywords: Infection, Miniplate, Parasymphysis fracture, Symphysis graft

Resim 1
Figure 1

Enfekte miniplak ve kırığın operasyon önce konik ışınli bilgisayarlı tomografi görüntüsü
Preoperative cone-beam computed tomography image of the infected miniplate and fracture."

Resim 2
Figure 2

Tedavi sonrası panoramik görüntü
Postoperative panoramic radiograph.

EP-162

Travma Sonrası Gelişen Mandibula Kırığı: Olgu Sunumu

Sudenur KOCAMEMİK, Ahmet Faruk DERİN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ
İnönü üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Mandibula, yüz kemikleri arasında en güçlü olanıdır ve travmalardan kolayca etkilenebilir. Bu nedenle, yüz kırıkları arasında oldukça sık görülür. Genellikle trafik kazası, düşme, kavga veya spor yaralanmaları sonucu oluşur. Bu vakada sol mandibula kondil ve sağ mandibula simfiz bölgesinde fraktür tespit edilen hastada uygulanan açık redüksiyon ile tedavi sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 33 yaşında sistemik olarak sağlıklı olan kadın hasta düşme sonucu kliniğimize başvurdu. Hastanın yapılan klinik muayenesinde sol mandibula kondil bölgesinde ağrı ve ağız açma kapamada güçlük yaşadığı görülmüştür. Hastanın radyolojik muayenesinde sol mandibula kondil bölgesinde mediale deplase fraktür ve sağ mandibula simfiz bölgesinde vertikal fraktür tespit edilmiştir. Hasta genel anestezi altında açık redüksiyon ile tedavi edilmiştir.

SONUÇ: Travmatik mandibula kırıkları, özellikle birden fazla anatomik bölgeyi etkilediğinde, hem fonksiyonel hem de estetik açıdan ciddi sonuçlar doğurabilir. Bu vakada sol kondil bölgesinde mediale deplase fraktür ve sağ simfiz bölgesinde vertikal fraktür kombinasyonu, dikkatli klinik ve radyolojik değerlendirme ile tespit edilmiş; açık redüksiyon ve internal fiksasyon yöntemiyle başarılı şekilde tedavi edilmiştir. Bu tür kompleks mandibula kırıklarında erken tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, fonksiyonel ve estetik sonuçların iyileştirilmesinde kritik öneme sahiptir.

Anahtar Kelimeler: Açık redüksiyon, Maksillofasiyal travma, Mandibular simfiz kırığı

Mandibular Fracture Following Trauma: A Case Report

Sudenur KOCAMEMİK, Ahmet Faruk DERİN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ
Inonu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Turkey

OBJECTIVE: The mandible is the strongest among the facial bones, yet it is susceptible to trauma. Therefore, mandibular fractures are commonly seen among facial injuries. They usually result from traffic accidents, falls, physical assaults, or sports injuries. In this case, a patient with fractures in the left mandibular condyle and right mandibular symphysis was treated with open reduction.

CASE PRESENTATION: A 33-year-old systemically healthy female patient presented to our clinic following a fall. Clinical examination revealed pain in the left mandibular condyle region and difficulty in mouth opening and closing. Radiological evaluation showed a medially displaced fracture in the left mandibular condyle and a vertical fracture in the right mandibular symphysis. The patient was treated under general anesthesia using the open reduction technique.

RESULT: Traumatic mandibular fractures, especially when involving multiple anatomical regions, can lead to serious functional and aesthetic consequences. In this case, the combination of a medially displaced fracture in the left condyle and a vertical fracture in the right symphysis was accurately diagnosed through careful clinical and radiological evaluation. Successful treatment was achieved via open reduction and internal fixation. In such complex mandibular fractures, early diagnosis and appropriate surgical approach are critical for improving both functional and aesthetic outcomes.

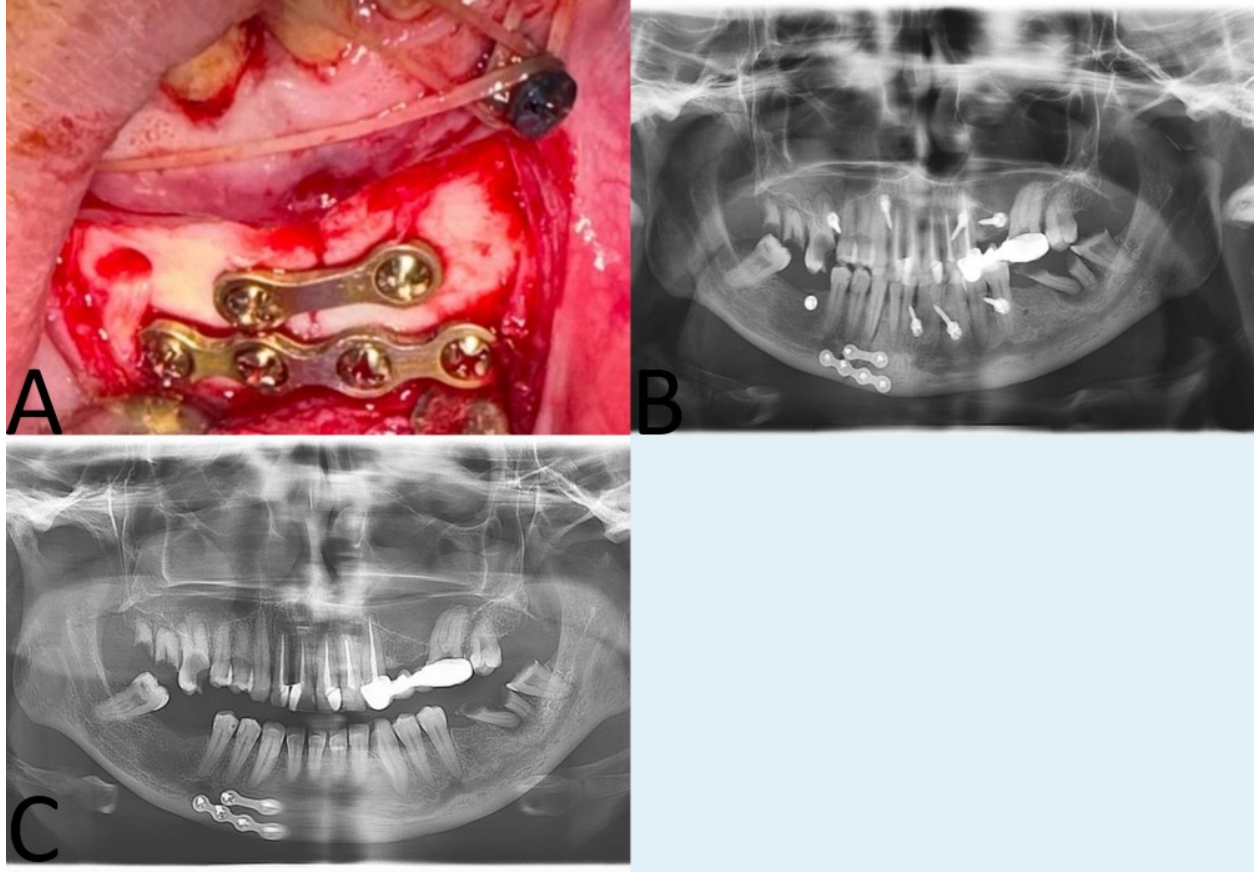
Keywords: Maxillofacial trauma, Mandibular symphysis fracture, Open reduction

Şekil 1
Figure 1

A) Pre-op radyografik görüntü, B) Pre-op intraoral görüntü
A) Pre-operative radiographic image, B) Pre-op intraoral image

Şekil 2
Figure 2

A) Post-op intraoral görüntü, B) Post-op radyografik görüntü, C) Post-op 3.ay panoramik görüntü
A) Post-op intraoral image, B) Post-operative radiographic image, C) Post-op 3rd month radiographic image

EP-163

Travma Sonrası Oluşan Mandibula Kırığı: Olgu Sunumu

Sudenur KOCAMEMİK, Ahmet Faruk DERİN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ
İnönü üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Mandibula, yüz kemikleri arasında en güçlü olanıdır ve travmalardan kolayca etkilenebilir. Bu nedenle, yüz kırıkları arasında oldukça sık görülür. Genellikle trafik kazası, düşme, kavga veya spor yaralanmaları sonucu oluşur. Bu vakada sol mandibula angulus bölgesinde 38 numaralı dişi de kapsayan fraktür tespit edilen hastada uygulanan açık redüksiyon ile tedavi sunulmuştur.

VAKA SUNUMU: 20 yaşında sistemik olarak sağlıklı olan erkek hasta aldığı darbe sonucu kliniğimize başvurdu. Hastanın yapılan klinik muayenesinde sol mandibulada ağrı, ödem ve trismus, ayrıca boyun bölgesinde eritem tespit edilmiştir. Hastanın radyolojik muayenesinde sol mandibula angulus bölgesinde 38 numaralı dişi de kapsayan fraktür tespit edilmiştir. Hasta lokal anestezi altında açık redüksiyon ile tedavi edilmiştir.

SONUÇ: Travmatik mandibula kırıkları, özellikle üçüncü molar dişin dahil olduğu angulus bölgesi fraktürlerinde hem fonksiyonel hem de enfeksiyon riski açısından dikkatle ele alınmalıdır. Uygun cerrahi yaklaşım ve bireye özel planlama, başarılı sonuçlar elde edilmesinde kritik rol oynamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Açık redüksiyon, Maksillofasiyal travma, mandibula angulus kırığı

Post-Traumatic Mandibular Fracture: Case Report

Sudenur KOCAMEMİK, Ahmet Faruk DERİN, Mehmet Sait ŞİMŞEK, İrfan ÜSTÜNDAĞ
Inonu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Malatya, Turkey

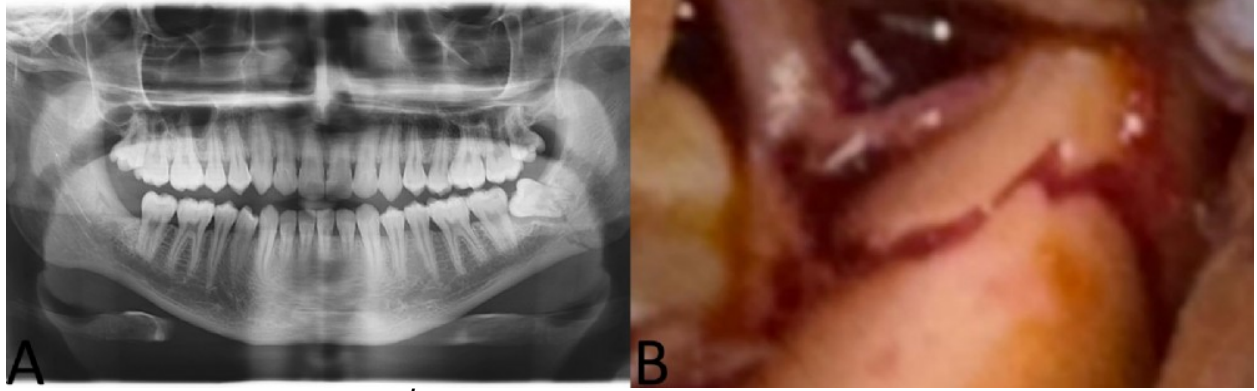
OBJECTIVE: The mandible is the strongest facial bone but is vulnerable to trauma. Therefore, mandibular fractures are frequently encountered among facial injuries. These typically result from traffic accidents, falls, assaults, or sports-related injuries. In this case, a fracture involving the left mandibular angle and the third molar (tooth 38) was detected and treated with open reduction.

CASE PRESENTATION: A 20-year-old systemically healthy male patient presented to our clinic after sustaining a blow to the face. Clinical examination revealed pain, edema, and trismus in the left mandibular region, along with erythema in the neck area. Radiological imaging confirmed a fracture in the left mandibular angle region involving tooth 38. The patient underwent open reduction under local anesthesia.

RESULT: Traumatic mandibular fractures, particularly those involving the angle region and the third molar, require careful assessment due to potential functional complications and increased risk of infection. A proper surgical approach and patient-specific planning play a critical role in achieving successful outcomes.

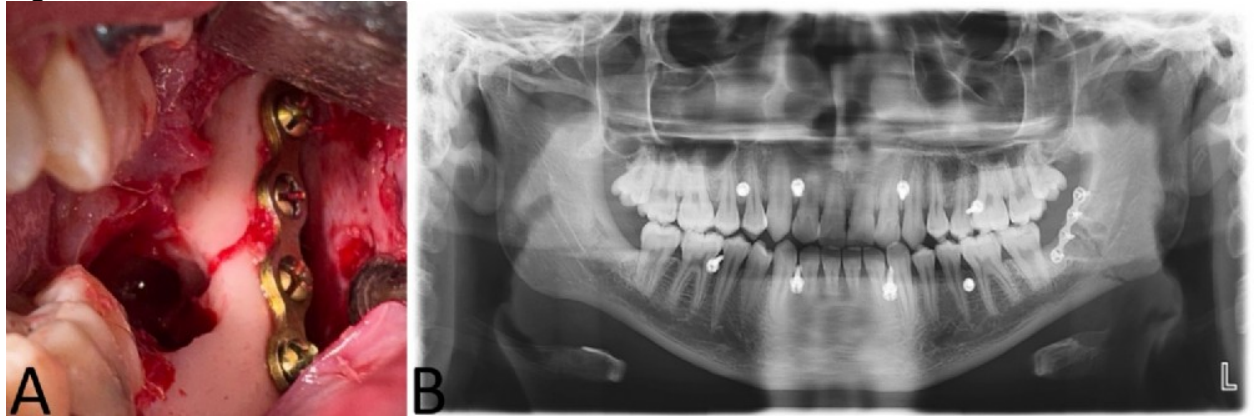
Keywords: Maxillofacial trauma, Mandibular angle fracture, Open reduction

Şekil 1
Figure 1

A) Pre-op radyografik görüntü, B) İntraoperatif intraoral görüntü
A) Pre-operative radiographic image, B) Intra-operative intraoral image

Şekil 2
Figure 2

A) Post-op intraoral görüntü, B) Post-op radyografik görüntü
A) Post-operative intraoral image, B) Post-operative radiographic image

EP-164

**Mandibular Malunion Revizyon Cerrahisinde Dijital Teknolojilerin Kullanımı: CAD/CAM Destekli
Rekonstrüksiyon ve İmplant Rehabilitasyonu**

Umut Can TURAN, Hüseyin Can TÜKEL
Çukurova Üniversitesi, Ağız Diş Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Adana, Türkiye

GİRİŞ: Bu olgu, dijital iş akışları ve hastaya özel planlamanın mandibula malunion revizyon cerrahisinde başarılı bir şekilde uygulanabileceğini ortaya koymaktadır.

VAKA SUNUMU: Mandibula fraktürünün miniplaklarla fiksasyonunu takiben gelişen malunion, özellikle oklüzal rehberliğin bulunmadığı ve stabilitenin sağlanmasının daha güç olduğu dişsiz hastalarda önemli bir komplikasyon oluşturmaktadır. Bu olgu sunumunda, diş merkezde ilk tedavisi yapılmış ve ek sistemik hastalığı bulunmayan 64 yaşında dişsiz erkek bir hastada gelişen mandibula malunion yönetimi ele alınmaktadır. CAD/CAM teknolojisi ile gerçekleştirilen sanal cerrahi planlama sayesinde mandibula segmentlerinin hassas bir şekilde yeniden konumlandırılması sağlanmış ve üç boyutlu yazıcıdan elde edilen model üzerinde rekonstrüksiyon plağı preoperatif olarak adapte edilmiştir. Ekstraoral yaklaşımla daha önce yerleştirilmiş miniplaklar sökülmüş, malunion hattı debride edilmiş ve önceden şekillendirilmiş rekonstrüksiyon plağı ile rijid fiksasyon sağlanmıştır. Sorunsuz kemik iyileşmesini takiben CAD rehberliğinde implant cerrahisi uygulanmış ve hastaya fonksiyonel ile estetik açıdan kesin bir rehabilitasyon kazandırılmıştır.

SONUÇ: Günümüz ağız ve çene cerrahisiyle en çok ilişkilendirilen yaralanmalardan biri mandibula kırığıdır. Daha basit kırıkların tedavisinde kapalı yöntemler hâlâ önemli bir yer tutsa da, en karmaşık mandibula kırıklarının bile redüksiyon, stabilizasyon ve fiksasyonundaki teknolojik ilerlemeler sayesinde hastaların fonksiyon ve estetik açıdan eski hâline dönme süreçleri artık çok daha başarılı şekilde yönetilebilir hale gelmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mandibular Fraktür, Dijital Tasarım, Rekonstrüksiyon

Management of Mandibular Malunion in an Edentulous Patient Utilizing CAD/CAM- Assisted Reconstruction and Guided Implant Rehabilitation: A Case Report

Umut Can TURAN, Hüseyin Can TÜKEL

Cukurova University, Oral and Maxillofacial Surgery Department, Adana, Türkiye

OBJECTIVE: This report aims to demonstrate how digital workflows and patient-specific planning can be successfully applied in the revision surgery of mandibular malunion.

CASE PRESENTATION: Malunion following mandibular fracture fixation with miniplates represents a challenging complication, particularly in edentulous patients where occlusal guidance is absent and stability is more difficult to achieve. This report describes the management of a 64-year-old edentulous male patient with no relevant systemic comorbidities, who presented with mandibular malunion after initial treatment at an external center. Virtual surgical planning with CAD/CAM technology enabled precise repositioning of mandibular segments and preoperative adaptation of a reconstruction plate on a three-dimensional printed model. Through an extraoral approach, the previously placed miniplates were removed, the malunion site was debrided, and rigid fixation was achieved using the pre-bent reconstruction plate. After uneventful osseous healing, CAD-guided implant surgery was performed, providing definitive functional and esthetic rehabilitation.

RESULT: For better or worse, there may be no single injury that is associated more with the contemporary oral and maxillofacial surgeon than the mandibular fracture. Although closed treatment of less complex mandibular injuries continues to play an important role in the treatment paradigm, technologic advances in the reduction, stabilization, and fixation of even the most complex mandibular fractures have resulted in unparalleled predictability with which patients are returned to form and function.

Keywords: Mandibular Fracture, Digital Design, Reconstruction

Şekil 1
Figure 1

Preoperatif planlama için kullanılan üç boyutlu yazıcıdan elde edilmiş mandibula modeli. CAD/CAM ile üretilen 3B model, revizyon cerrahisi öncesinde sanal cerrahi planlamanın yapılmasına ve rekonstrüksiyon plağının önceden şekillendirilmesine olanak sağlamıştır.
Three-dimensional printed mandibular model used for preoperative planning. The CAD/CAM-generated 3D model enabled accurate virtual surgical planning and pre-bending of the reconstruction plate prior to revision surgery.

Şekil 2.
Figure 2.

Revizyon cerrahisi sırasında rekonstrüksiyon plağının mandibulaya uygulanmış görünümü. Ekstraoral yaklaşımla daha önce yerleştirilmiş miniplaklar sökülmüş, malunion hattı debride edilmiş ve önceden şekillendirilmiş rekonstrüksiyon plağı ile rijid fiksasyon sağlanmıştır.

Intraoperative view showing application of the reconstruction plate during revision surgery. Through an extraoral approach, previously placed miniplates were removed, the malunion site was debrided, and rigid fixation was achieved with the pre-bent reconstruction plate.

EP-165

Mandibulada Parasimfiz ve Angulus Kırığı: Olgu Sunumu

Erkan MECU, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Kaan Anıl AKTAŞ
İnönü Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Malatya, Türkiye

GİRİŞ: Mandibula kırıkları, maksillofasiyal travmalar içerisinde en sık karşılaşılan yaralanmalardandır. Parasimfiz ve angulus bölgeleri, travmaya en duyarlı alanlar arasında yer alır. Tedavide amaç; oklüzyonun korunması, fonksiyonun yeniden sağlanması ve estetik görünümün devam ettirilmesidir. İntermaxiller fiksasyon (İMF) ile açık redüksiyon–internal fiksasyon (ARİF), en sık tercih edilen tedavi yöntemlerindendir.

VAKA SUNUMU: On yedi yaşında erkek hasta, travma sonrası kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyografik muayenede mandibula parasimfiz ve angulus bölgelerinde kırıklar saptandı. Lokal anestezi altında 8 adet vida ile intermaxiller fiksasyon uygulanarak elastik lastiklerle stabilizasyon sağlandı ve oklüzyon uygun hale getirildi. Ardından, her iki kırık bölgesine intraoral yaklaşımla açık redüksiyon ve titanyum plak ile internal fiksasyon gerçekleştirildi. Postoperatif takipte oklüzyonun uyumlu olduğu ve fonksiyonel iyileşmenin tatmin edici düzeyde sağlandığı gözlemlendi.

SONUÇ: Mandibula kırıklarının yönetiminde doğru tanı ve uygun cerrahi yaklaşım, başarılı sonuçların elde edilmesinde kritik öneme sahiptir. İntermaxiller fiksasyon ile açık redüksiyon ve internal fiksasyonun kombinasyonu, stabilite ve fonksiyonun yeniden kazanılması açısından etkili ve güvenilir bir tedavi seçeneği sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Açık Redüksiyon, Angulus Kırığı, İntermaxiller Fiksasyon, Parasimfiz kırığı

Mandibular Parasymphysis and Angle Fracture: A Case Report

Erkan MECU, İrfan ÜSTÜNDAĞ, Kaan Anıl AKTAŞ
Inonu University, Oral and Maxillofacial Surgery Department, Malatya, Turkey

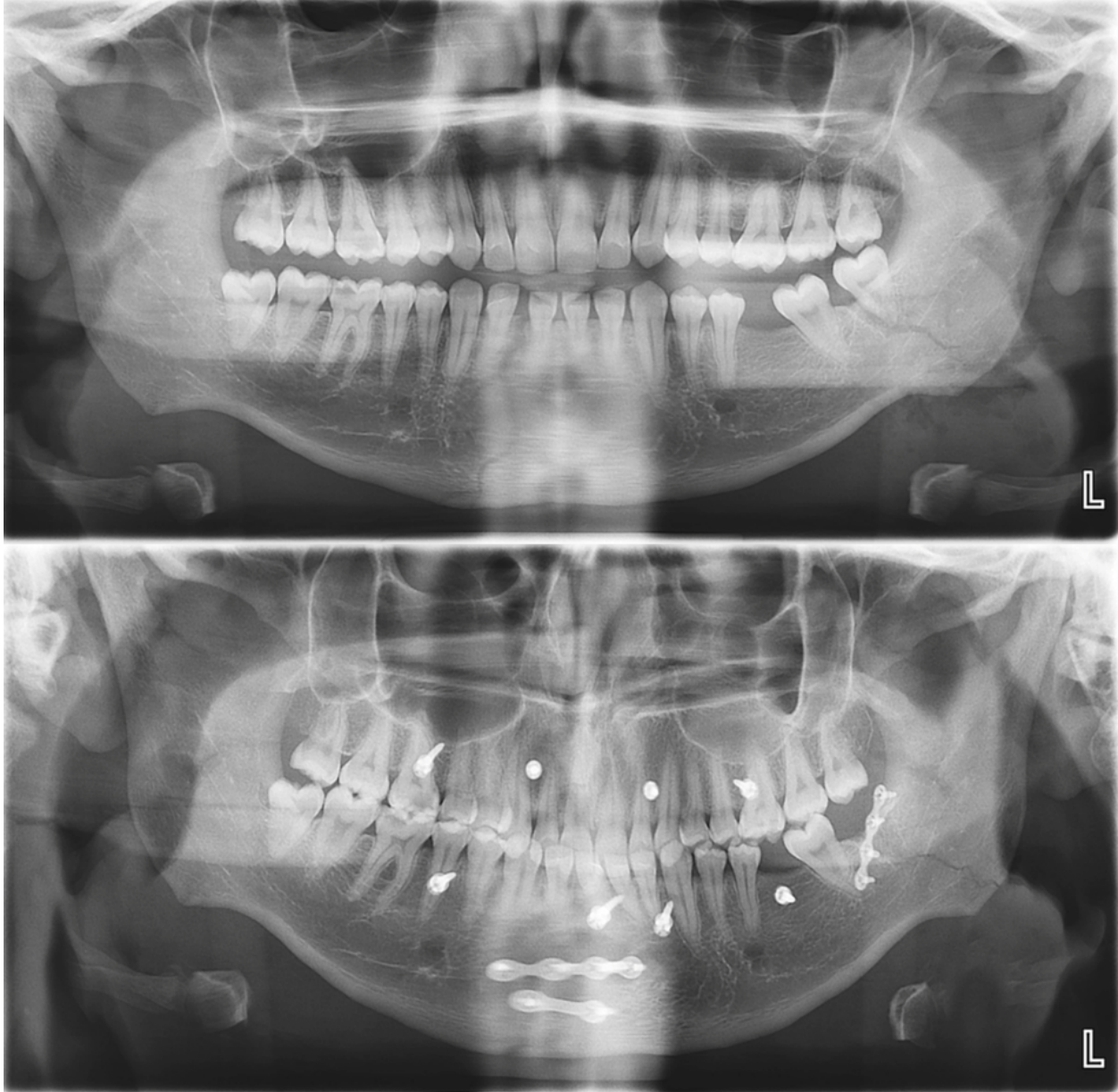
OBJECTIVE: Mandibular fractures are among the most common maxillofacial injuries. The parasymphysis and angle regions are particularly susceptible to trauma. The main goals of treatment are to preserve occlusion, restore function, and maintain esthetics. Intermaxillary fixation (IMF) and open reduction–internal fixation (ORIF) are the most frequently preferred treatment methods.

CASE PRESENTATION: A 17-year-old male patient presented to our clinic following trauma. Clinical and radiographic examination revealed fractures in the mandibular parasymphysis and angle regions. Under local anesthesia, intermaxillary fixation was performed with 8 screws, and stabilization was achieved with elastic traction to obtain proper occlusion. Subsequently, open reduction and internal fixation with titanium plates were carried out through an intraoral approach at both fracture sites. Postoperative follow-up showed satisfactory occlusion and functional recovery.

RESULT: Accurate diagnosis and appropriate surgical management are critical for achieving successful outcomes in mandibular fracture treatment. The combination of intermaxillary fixation and open reduction–internal fixation offers an effective and reliable treatment option for restoring stability and function.

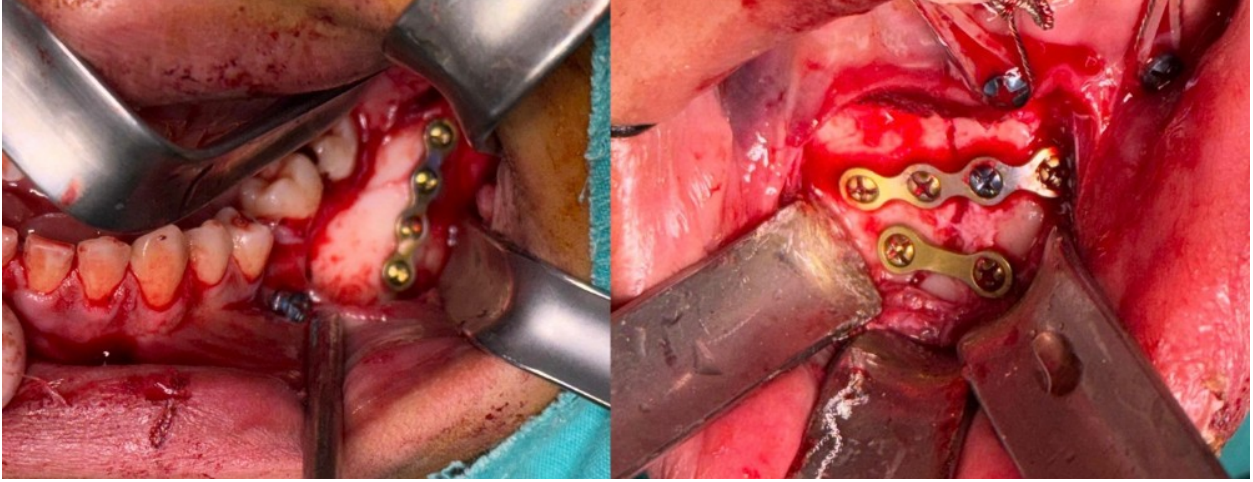
Keywords: Angle fracture, Intermaxillary fixation, Parasymphysis fracture, Open reduction

a
a

Ameliyat Öncesi ve Sonrası Panoramik Görüntüler
Preoperative and Postoperative Panoramic Images

b
b

Ameliyat Görüntüleri
Intraoperative images

EP-166

Gecikmiş Dönem Deplase Mandibula Kırığının Tedavisinde Adjuvan i-PRF Uygulaması: Olgu Sunumu

Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Ayberk BAYRAKTAR, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ordu, Türkiye

GİRİŞ: Mandibula kırıkları, travmatik etkenler sonucunda sık görülen maksillofasiyal yaralanmalar arasındadır. Sistemik hastalıkları ve immünsüpresif tedavi alan hastalarda iyileşme süreci daha kompleks olabilir. Bu olgu sunumunda, diyabeti ve iltihaplı romatizmal hastalığı bulunan ve rituksimab tedavisi alan bir hastada gelişen gecikmiş dönem deplase bilateral mandibula kırığının cerrahi tedavisi ve iyileşme sürecinde uygulanan destekleyici tedaviler değerlendirilmiştir.

VAKA SUNUMU: 50 yaşında erkek hasta, trafik kazası sonucu bilateral mandibula kırığı (sağ corpus, sol angulus) tanısıyla kliniğimize başvurdu. Hastanın ek hastalıkları arasında diabetes mellitus ve iltihaplı romatizmal hastalık bulunmakta olup, immünsüpresif tedavi kapsamında 6 ayda bir rituksimab almaktaydı. Cerrahi öncesi antibiyotik profilaksisi amacıyla hastaya bilateral ve intramusküler sulcud reçete edildi. Kırık fiksasyonu, miniplaklar ile gerçekleştirildi. Postoperatif dönemde kırık hattının iyileşmesini desteklemek amacıyla kontrol randevularında i-PRF (injectable platelet-rich fibrin) uygulaması yapıldı.

SONUÇ: İmmünsüpresif tedavi altındaki hastalarda kemik iyileşmesi gecikmiş olabilir. Bu olgu, mandibula kırıklarının cerrahi tedavisinde i-PRF'nin rejeneratif etkisinin potansiyel faydalarını ve immünsüpresif hastalarda postoperatif yönetimin önemini göstermektedir. Daha geniş hasta serileri ile i-PRF'nin kırık iyileşmesine katkısı üzerine ileri çalışmalar gereklidir.

Anahtar Kelimeler: İmmünsüpresyon, i-PRF, kemik iyileşmesi, mandibula kırığı

Adjuvant i-PRF Application in the Treatment of Delayed Displaced Mandibular Fracture: A Case Report

Mehmet Melih ÖMEZLİ, Damla TORUL, Ayberk BAYRAKTAR, Muhammed Furkan YILMAZ
Ordu University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ordu, Turkey

OBJECTIVE: Mandibular fractures are among the most common maxillofacial injuries resulting from trauma. In patients with systemic diseases receiving immunosuppressive therapy, the healing process can be more complex and prolonged. This case report presents the surgical management and adjunctive therapeutic strategies in a patient with diabetes mellitus and an inflammatory rheumatic disease undergoing rituximab therapy, who sustained bilateral mandibular fractures.

CASE PRESENTATION: A 50-year-old male patient was admitted to our clinic with bilateral mandibular fractures (right corpus and left angulus) following a traffic accident. His medical history included diabetes mellitus and an inflammatory rheumatic disease, for which he received rituximab infusions every six months. To minimize the risk of infection, preoperative antibiotic prophylaxis with biteral and intramuscular sulcid was administered. Fracture fixation was achieved using miniplates. During follow-up visits, injectable platelet-rich fibrin (i-PRF) was applied to the fracture site to support healing.

RESULT: Bone healing may be delayed in immunosuppressed patients. This case highlights the potential benefits of i-PRF in the surgical management of mandibular fractures and emphasizes the importance of postoperative care in immunosuppressed individuals. Further studies are needed to evaluate the impact of i-PRF on fracture healing.

Keywords: Bone healing, immunosuppression, i-PRF, mandibular fracture

EP-167

Mandibular Kondil Boynu Kırığının Açık Redüksiyon ile Tedavisi: Olgu Sunumu

Fatih CABBAR¹, Canan ÜNLÜKAHRAMAN¹, Elifnaz BAYSAL¹, Serdar YILMAZ²

¹Yeditepe Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

²Özel klinik, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Mandibula, maksillofasiyal bölgede en sık kırılan kemikler arasında yer alır. Mandibular kondil kırıkları, hayati fonksiyonlar üzerindeki etkileri nedeniyle doğru tanı ve uygun tedavi ile yönetilmelidir. Fonksiyonel ve estetik iyileşme zorlayıcı olabilir. Bu nedenle tedavinin odağı, kondilin hem anatomik yapısının hem de fizyolojik fonksiyonunun yeniden sağlanması olmalıdır.

VAKA SUNUMU: 30 yaşında kadın hasta, sağ kulak önünde lokalize ağrı ve ağız açmada güçlük şikâyetleriyle kliniğimize başvurdu. Ayrıntılı anamnez, semptomların yaklaşık bir hafta önce banyoda düşme sonrasında başladığını ortaya koydu. Klinik muayenede mandibular hareketlerde kısıtlılık, maloklüzyon ve sağ temporomandibular eklem (TME) bölgesinde hassasiyet saptandı. Konik ışınli bilgisayarlı tomografi, sağ kondil boynunda kırık ve kondil başında medial ve inferior yönde yer değiştirme olduğunu gösterdi. Yer değiştirmenin derecesi ve ilişkili oklüzal bozukluk göz önüne alındığında, genel anestezi altında açık redüksiyon ve internal fiksasyon ile cerrahi müdahale gerekli görüldü. Optimal erişim sağlamak amacıyla retromandibular yaklaşım tercih edildi. Operasyon sırasında oklüzyon, yaralanma öncesi duruma getirildi ve intermaksiller fiksasyon ile stabilize edildi. Kondil fragmanının anatomik olarak başarılı bir şekilde yeniden konumlandırılmasının ardından miniplaklar ve vidalarla rijit fiksasyon sağlandı. Postoperatif iyileşme sorunsuz ilerledi. Takip kontrollerinde mandibular fonksiyonun geri kazandığı ve oklüzyonun tatmin edici olduğu gözlemlendi.

SONUÇ: Kondil kırıklarında doğru tanı ve erken cerrahi müdahale, mandibular fonksiyonun yeniden sağlanması ve maloklüzyon, TME disfonksiyonu ile yüz asimetrisi gibi uzun vadeli komplikasyon risklerinin en aza indirilmesi açısından hayati öneme sahiptir."

Anahtar Kelimeler: açık redüksiyon, kondil kırığı, internal fiksasyon

Open Reduction Treatment of Mandibular Condylar Neck Fracture: Case Report

Fatih CABBAR¹, Canan ÜNLÜKAHRAMAN¹, Elifnaz BAYSAL¹, Serdar YILMAZ²

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Yeditepe University, Istanbul, Turkey

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Private clinic, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: The mandible is among the most frequently fractured bones within the maxillofacial region. Fractures of the mandibular condyle should be managed with accurate diagnosis and proper treatment due to their impact on vital functions. Functional and aesthetic recovery can be challenging. Therefore, treatment should focus on restoring both the anatomical structure and physiological function of the condyle.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old female patient was admitted to our department with complaints of pain localized in the front of the right ear, accompanied by difficulty in mouth opening. Detailed anamnesis indicated that the symptoms followed a fall in the bathroom approximately one week prior to presentation. Clinical examination demonstrated limited mandibular movement, malocclusion, and localized tenderness over the right temporomandibular joint (TMJ) region. Cone-beam computed tomography revealed a fracture at the level of the right condylar neck with medial and inferior displacement of the condylar head. Given the degree of displacement and associated occlusal dysfunction, surgical intervention via open reduction and internal fixation under general anesthesia was deemed necessary. A retromandibular approach was selected to provide optimal access. Intraoperatively, occlusion was restored to its pre-injury state and maintained with intermaxillary fixation. Following successful anatomical repositioning of the condylar fragment, rigid fixation was achieved using miniplates and screws. Postoperative recovery was uneventful. Follow-up assessments demonstrated restored mandibular function and satisfactory occlusion.

RESULT: Accurate diagnosis and early surgical intervention in condylar fractures are essential for the restoration of mandibular function and for minimizing the risk of long-term complications including malocclusion, TMJ dysfunction and facial asymmetry.

Keywords: open reduction, condylar fracture, internal fixation

EP-168

Mandibular Simfiz ve Mandibular Angulus Bölgesinde Gelişen Fraktürlerin Miniplak Kullanılarak Tedavisi: İki Olgu Sunumu

Nur Efşan AYDIN¹, Yağmur ŞENTÜRK AYTEKİN¹, Abdullah ÇEĞE²

¹Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ankara, Türkiye

²Karabük Ağız ve Diş Sağlığı Eğitim ve Araştırma Hastanesi, Karabük, Türkiye

GİRİŞ: Mandibular kırıklar, maksillofasiyal bölgede görülen en yaygın yaralanmalardır. Hastalarda ağrı, şişlik, maloklüzyon, trismus, cilt veya ağız içi yaralanmalardan kaynaklı kanama bulguları görülebilir. Hastalarda kapsamlı bir baş ve boyun muayenesi yapılmalı ve tedavi planlaması belirlenmelidir. Mandibular kırık olgularında, kapalı redüksiyon ile tedavi yapılabileceği gibi, miniplaklar kullanılarak açık fiksasyon ile tedavi planlaması yapılması da gerekebilir.

VAKA SUNUMU:

Olgu 1

19 yaşında erkek hasta sağ mandibula kanin-premolar bölgesinde ağrı, kanama, maloklüzyon şikayetiyle kliniğe başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik muayenede 43 ve 44 numaralı dişlerin interproksimal bölgesinden başlayıp, mandibula basisine kadar uzanan fraktür tespit edildi. Hastanın genel anestezi altında cerrahi operasyonu planlandı: mental sinir korunarak, 33 numaralı diş bölgesinden 46 numaralı diş bölgesine kadar uzanan horizontal insizyon yapıldı, periostal elevasyonları takiben kırık hattına ulaşıldı, 2 adet miniplak kullanılarak kırık fikse edildi ve insizyon hattı rezorbe olabilen sutur materyali kullanılarak suture edildi.

Resim 1. Hastanın radyografik görüntüsü

Olgu 2

45 yaşında erkek hasta sağ mandibula posterior bölgesinde ağrı, ve maloklüzyon şikayetiyle kliniğe başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik muayenede 47 numaralı dişin distal bölgesinden başlayıp, mandibula basisine kadar uzanan fraktür tespit edildi. Hastanın genel anestezi altında cerrahi operasyonu planlandı: 45 numaralı dişin distalinden ramusa uzanan horizontal insizyon yapıldı, periostal elevasyonları takiben kırık hattına ulaşıldı, 1 adet miniplak kullanılarak kırık fikse edildi ve insizyon hattı rezorbe olabilen sutur materyali kullanılarak suture edildi.

Resim 2. Hastanın radyografik görüntüsü

SONUÇ: Mandibular kırık olgularında, çiğneme kaslarının etkisiyle gerilim ve basınç bölgeleri oluşur, bu biyomekanik özellikler nedeniyle genellikle kırıkların miniplak kullanılarak açık fiksasyon ile tedavi edilmesi gerekir.

Anahtar Kelimeler: Fiksasyon, miniplak, mandibular fraktür

Treatment of Fractures Developing in the Mandibular Symphysis and Mandibular Angle Region Using Miniplates: Two Case Reports

Nur Efsan AYDIN¹, Yağmur ŞENTÜRK AYTEKİN¹, Abdullah ÇEĞE²

¹Gazi University Faculty of Dentistry, Ankara, Turkey

²Karabük Oral and Dental Health Training and Research Hospital, Karabük, Turkey

OBJECTIVE: Mandibular fractures are the most common injuries observed in the maxillofacial region. Patients may present with pain, swelling, malocclusion, trismus, and bleeding resulting from cutaneous or intraoral lacerations. In cases of mandibular fractures, treatment can be carried out with closed reduction; however, open reduction and internal fixation with miniplates may also be required.

CASE PRESENTATION:

Case1

A 19-year-old male patient presented to the clinic with complaints of pain, bleeding, and malocclusion in the right mandibular canine–premolar region. Clinical and radiographic examinations revealed a fracture line extending from the interproximal region of teeth 43 and 44 down to the mandibular base. The patient underwent surgery under general anesthesia: following protection of the mental nerve, a horizontal incision was made from the region of tooth 33 to tooth 46. The fracture line was exposed and fixed with two miniplates. The incision line was then closed using resorbable sutures.

Case2

A 45-year-old male patient presented to the clinic with complaints of pain and malocclusion in the right posterior mandibular region. Clinical and radiographic examinations revealed a fracture line extending from the distal region of tooth 47 to the mandibular base. The patient underwent surgery under general anesthesia: after horizontal incision and periosteal elevation, the fracture line was exposed and fixed with a single miniplate. The incision line was then closed using resorbable sutures.

RESULT: In mandibular fracture cases, the influence of masticatory muscles creates areas of tension and compression. Due to these biomechanical characteristics, fractures are generally treated with open reduction and internal fixation using miniplates.

Keywords: Fixation, miniplate, mandibular fracture

EP-169

Adölesan bir hastada daimi maksiller kesici dişin nazal tabana göçü ile birlikte intrüziv lüksasyonu

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, AYDIN BATUHAN

Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Bolu

GİRİŞ: Bu olgu sunumu, merdivenden düşme sonrası daimi bir maksiller kesici dişin tamamen intrüze olup nazal tabana göç ettiği nadir bir vakayı ortaya koymaktadır. Çalışmada klinik ve radyografik bulguların yanı sıra komplikasyonların önlenmesi ve dişin prognozunun en iyi şekilde sağlanmasına yönelik tedavi yaklaşımları ayrıntılı olarak sunulmuştur. Olgu, ciddi dental travmalarda dikkatli değerlendirme, zamanında müdahale ve uygun takip süreçlerinin önemini vurgulamakta, benzer yaralanmalarla karşılaşan klinisyenler için pratik bakış açıları sunmaktadır.

VAKA SUNUMU: 15 yaşında erkek hasta, üst çenesine katlanır merdiven çarpması sonucu sağ maksiller daimi keser dişin avülsiyonu şikâyetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik ve tomografik değerlendirme sonucunda, sol maksiller daimi keser dişin intrüze olarak nazal tabana yer değiştirdiği tespit edildi. Söz konusu diş, lokal anestezi altında doğrudan yaklaşım ile çıkarıldı. Redüksiyonun ardından diş, yanındaki sağlam dişlere splintlendi.

SONUÇ: İntrüziv lüksasyon vakaları, doğru tanı konulmasını ve etkilenen dişin prognozunun iyileştirilmesini sağlamak için dikkatli klinik muayene, radyografik inceleme ve gerektiğinde bilgisayarlı tomografi ile değerlendirme gerektirir. Bu vaka, ebeveynlerin, öğretmenlerin ve bakım verenlerin, travma sonrası hızlı bir şekilde uzman desteği aramalarının önemini vurgulamaktadır; çünkü zamanında müdahale, bu tür dental travmalara bağlı komplikasyonları ve uzun vadeli hasarı önemli ölçüde azaltabilir.

Anahtar Kelimeler: intrüzyon, nazal kavite, daimi dişlenme, diş yer değiştirmesi, diş travmaları

Intrusive luxation of a permanent maxillary incisor with nasal floor migration in an adolescent patient

ARSLAN NAZLI SILA, Serkan POLAT, AYDIN BATUHAN

Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Turkey

OBJECTIVE: This case report presents a rare instance of complete intrusion of a permanent maxillary incisor into the nasal floor following a fall from ladder. The report details the clinical and radiographic findings, as well as the management approach, including strategies to prevent complications and ensure optimal tooth prognosis. The case highlights the importance of careful evaluation, timely intervention, and appropriate follow-up in severe dental trauma, offering practical insights for clinicians facing similar injuries.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old male patient presented to our clinic with a complaint of avulsion of the right maxillary permanent central incisor after being struck in the upper jaw by a folding ladder. Clinical and tomographic evaluation revealed that the left maxillary permanent central incisor had intruded and displaced into the nasal floor. The tooth in question was directly approached and extracted under local anesthesia. Following reduction, the tooth was splinted to the adjacent healthy teeth.

RESULT: Intrusive luxation cases require careful evaluation with clinical examination, radiographs, and when necessary, computed tomography to ensure an accurate diagnosis and support a better prognosis for the affected tooth. This case highlights the importance of promptly guiding parents, teachers, and caregivers to seek specialized care, as timely intervention can significantly reduce complications and long-term damage associated with such dental trauma.

Keywords: intrusion, nasal cavity, permanent dentition, tooth dislocation, tooth injuries

Figür 1
Figure 1

Travma sonrası alınan CBCT görüntüsü
Post-traumatic CBCT image.

Figür 2
Figure 2

*Travma sonrası alınan CBCT görüntüsünde anterior nasal spina'da fraktür.
Post-traumatic CBCT image showing a fracture at the anterior nasal spine (ANS).*

EP-170

Trafik Kazası Sonrası Gelişen Ciddi Panfasiyal Yaralanmanın Yönetimi

Ümit ERTAŞ, Serdar DEMİR, Ulvi NOVRUZOV, Toghru MUSAYEV
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Panfasiyal travma, yüz iskeletindeki üst, orta ve alt bölgelerin hepsinde veya çoğunda meydana gelen kırıkları içeren karmaşık ve ciddi bir yaralanmadır. Panfasiyal travmaların tedavisi cerrahi açıdan zordur.

VAKA SUNUMU: Trafik kazası sonucu gelişen panfasiyal kırıklarla bölümümüze sevk edilen 19 yaşındaki kadın hasta acil servise sphenopalatin arter kanaması ile acil servise getirildi. Kanama Foley kateterinin burun içinden kanama bölgesine gönderilmesi ve serum fizyolojik ile kateterin şişirilmesi ile kontrol altına alındı. Hastanın genel durumu stabilize olduğunda hasta genel anestezi altında ameliyata alındı.

Öncelikle dilde bulunan laserasyon suture edildi. Sonrasında, hem sağ hem de sol taraftaki orbita ve infraorbital kırıklara subsilier insizyonlar yoluyla ulaşılarak tam kalınlıkta flep kaldırıldı. Kırık parçalar yerine oturtulup mini plak ve vidalarla sabitlendikten sonra prime sutureasyon sağlandı. Aynı prosedür, zigoma, maksilla ve mandibula kırıklarını onarmak için ağız içinden de uygulandı. Son olarak, hem sağ hem de sol kondil kırıklarına submandibular insizyonla ulaşıldı. Mediale doğru yer değiştirmiş olan kondil başları redükte edilip plak ve vidalarla sabitlendi ve tüm yaralar primer olarak kapatıldı.

SONUÇ: Bu vaka, arteriyel kanamanın kontrolünden, çoklu kırıkların kapsamlı açık redüksiyon ve internal fiksasyonuna kadar karmaşık bir panfasiyal travmanın başarılı bir şekilde yönetimini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Panfasiyal Kırık, Trafik Kazası, Orbita Kırığı, Zigoma kırığı, Kondil kırığı, Subsilier kesi

Management of a Severe Panfacial Trauma Following an In-Vehicle Traffic Accident

Ümit ERTAŞ, Serdar DEMİR, Ulvi NOVRUZOV, Toghrol MUSAYEV
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Panfacial trauma is a complex and serious injury that involves fractures in all or most of the upper, middle, and lower regions of the facial skeleton. Treatment of panfacial fractures are surgically challenging.

CASE PRESENTATION: A 19-year-old woman was referred to our department with panfacial fractures following an in-vehicle traffic accident. Upon arrival at the emergency department, a sphenopalatine artery hemorrhage was controlled with a Foley catheter. The patient was then taken for surgery under general anesthesia. First, the laceration on the tongue was sutured. Next, the orbital and infraorbital fractures on both the right and left sides were exposed via incisions and a full-thickness flap was reflected. The fragments were reduced and fixed with mini-plates and screws before the wounds were primarily closed. The same procedure was performed intraorally to repair the zygoma, maxilla, and anterior mandibular fractures. Finally, both right and left condylar fractures were accessed through submandibular incisions. The medially displaced condylar heads were reduced and fixed with plates and screws, and a penrose drain was placed on the right side before all wounds were closed.

RESULT: This case demonstrates the successful management of a complex panfacial trauma, from the initial control of an arterial hemorrhage to a comprehensive open reduction and internal fixation of multiple fractures.

Keywords: Panfacial Fracture, Traffic Accident, Orbital Fracture, Zygoma Fracture, Condyle Fracture, Subciliary Incision

EP-171

Üçüncü Molar İlişkili Mandibula Angulus Fraktürünün Cerrahi Yönetimi: Vaka Sunumu

Yunus ÇETİNER, Emel YARDIMCI

İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Mandibular kırık tedavisinin temel ilkeleri arasında oklüzal düzlemin korunması, uygun fiksasyon yönteminin kullanılması ve enfeksiyonun önlenmesi yer alır. Kırık çizgisindeki dişler, bu prensipleri önemli ölçüde etkiledikleri için dikkatlice değerlendirilmelidir. Bu vakada trafik kazası sonucu sağ posterior bölgede mandibula angulusta meydana gelen fraktürün ve 48 numaralı dişin tedavisi sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 24 yaşında kadın hasta, geçirdiği trafik kazasından yaklaşık iki ay sonra sağ mandibula bölgesinde gelişen şişlik şikâyeti ile hastanemize başvurdu. Yapılan klinik ve radyografik incelemelerde, sağ mandibula angulusunda 48 numaralı diş hizasında fraktür hattı saptandı. Lokal anestezi altında ilgili diş çekildi, fraktür hattı kürete edilerek temizlendi. Ardından hastanın oklüzyonu intermaxiller fiksasyon vidaları yardımıyla sağlandıktan sonra fraktür hattı miniplak ve vidalar ile anatomik olarak uygun şekilde tespit edildi. Operasyon sırasında herhangi bir komplikasyon gelişmedi. Postoperatif dönemde hastaya antibiyotik, analjezik ve %0,12'lik klorheksidin glukonat içeren gargara reçete edilerek kontrol randevusu verildi.

SONUÇ: SONUÇ: Literatürde, kırık hattındaki dişlerin tedavi sırasında korunması veya çıkarılması konusunda kesin bir kılavuz bulunmamaktadır. Ancak redüksiyonu engelleyen, kök kırığı bulunan, perikoronit ile ilişkili olan veya enfeksiyon bulgusuna sahip dişlerin çekilmesi gerektiği belirtilmektedir. Bu olguda, 48 numaralı dişin çekimi; fraktür hattında redüksiyonu engelleme ve potansiyel enfeksiyon gelişimini önleme gerekçeleriyle uygun bir yaklaşım olarak değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Mandibula angulus fraktürü, miniplak fiksasyonu, travma

Surgical Management Of Third Molar–associated Mandibular Angle Fracture: A Case Report

Yunus ÇETİNER, Emel YARDIMCI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Inonu University Faculty of Dentistry Malatya

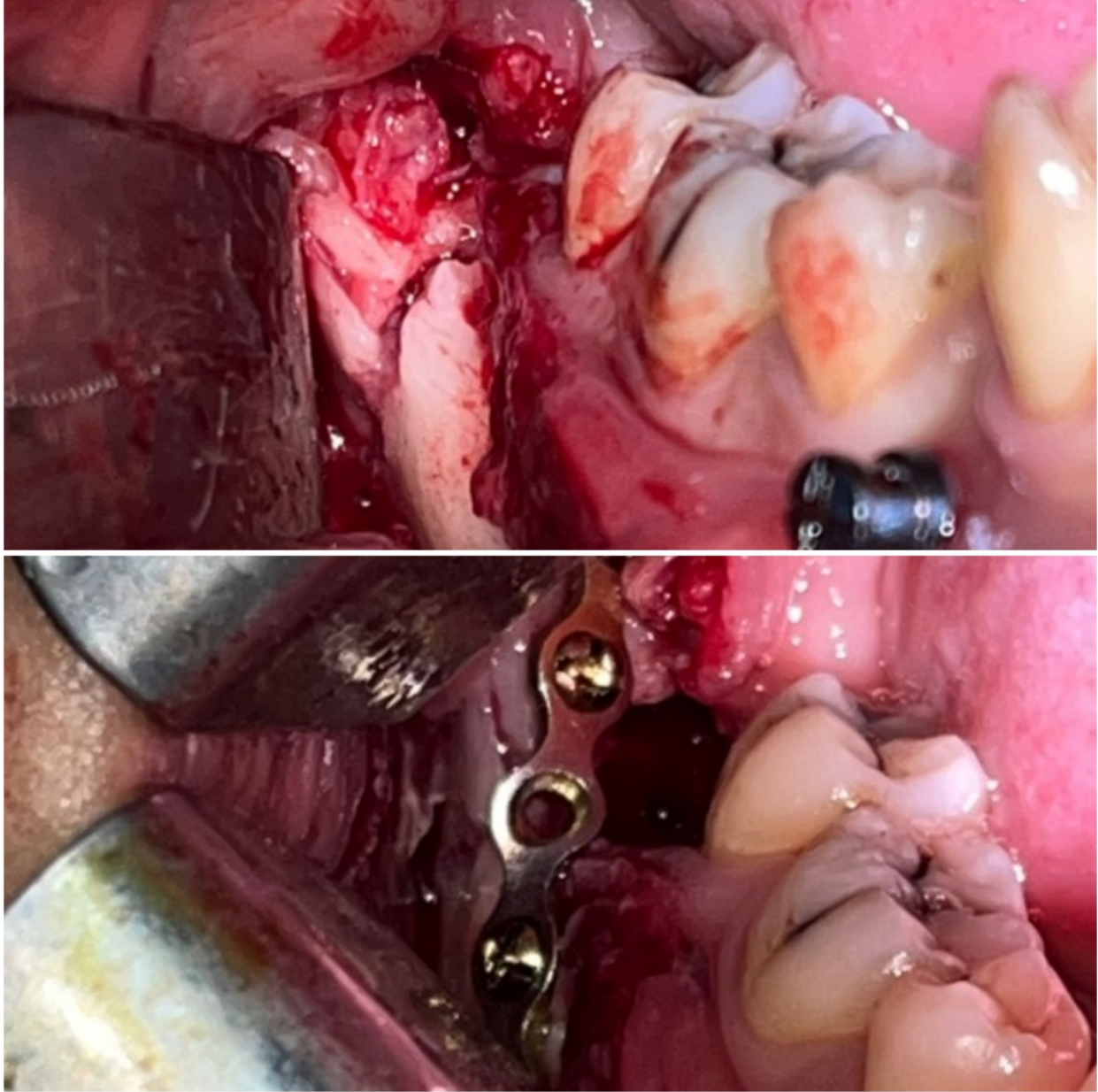
OBJECTIVE: The fundamental principles in the management of mandibular fractures include preservation of the occlusal plane, application of appropriate fixation techniques, and prevention of infection. Teeth located within the fracture line must be carefully evaluated, as they can significantly influence these principles. In this case, we present the management of a mandibular angle fracture in the right posterior region, associated with the impacted third molar (tooth 48), following a traffic accident.

CASE PRESENTATION: A 24-year-old female patient presented to our hospital with a complaint of swelling in the right mandibular region approximately two months after a traffic accident. Clinical and radiographic examinations revealed a fracture line in the right mandibular angle region at the level of tooth 48. Under local anesthesia, the involved tooth was extracted and the fracture line was curetted and debrided. Following the establishment of proper occlusion using intermaxillary fixation screws, the fracture was anatomically reduced and stabilized with miniplates and screws. No intraoperative complications occurred. In the postoperative period, the patient was prescribed antibiotics, analgesics, and a 0.12% chlorhexidine gluconate mouth rinse, and was scheduled for follow-up.

RESULT: In the literature, there is no definitive guideline regarding whether teeth located in the fracture line should be preserved or extracted during treatment. However, extraction is recommended for teeth that hinder reduction, present with root fracture, are associated with pericoronitis, or show signs of infection. In this case, extraction of tooth 48 was considered an appropriate approach due to its potential to interfere with reduction and increase the risk of infection.

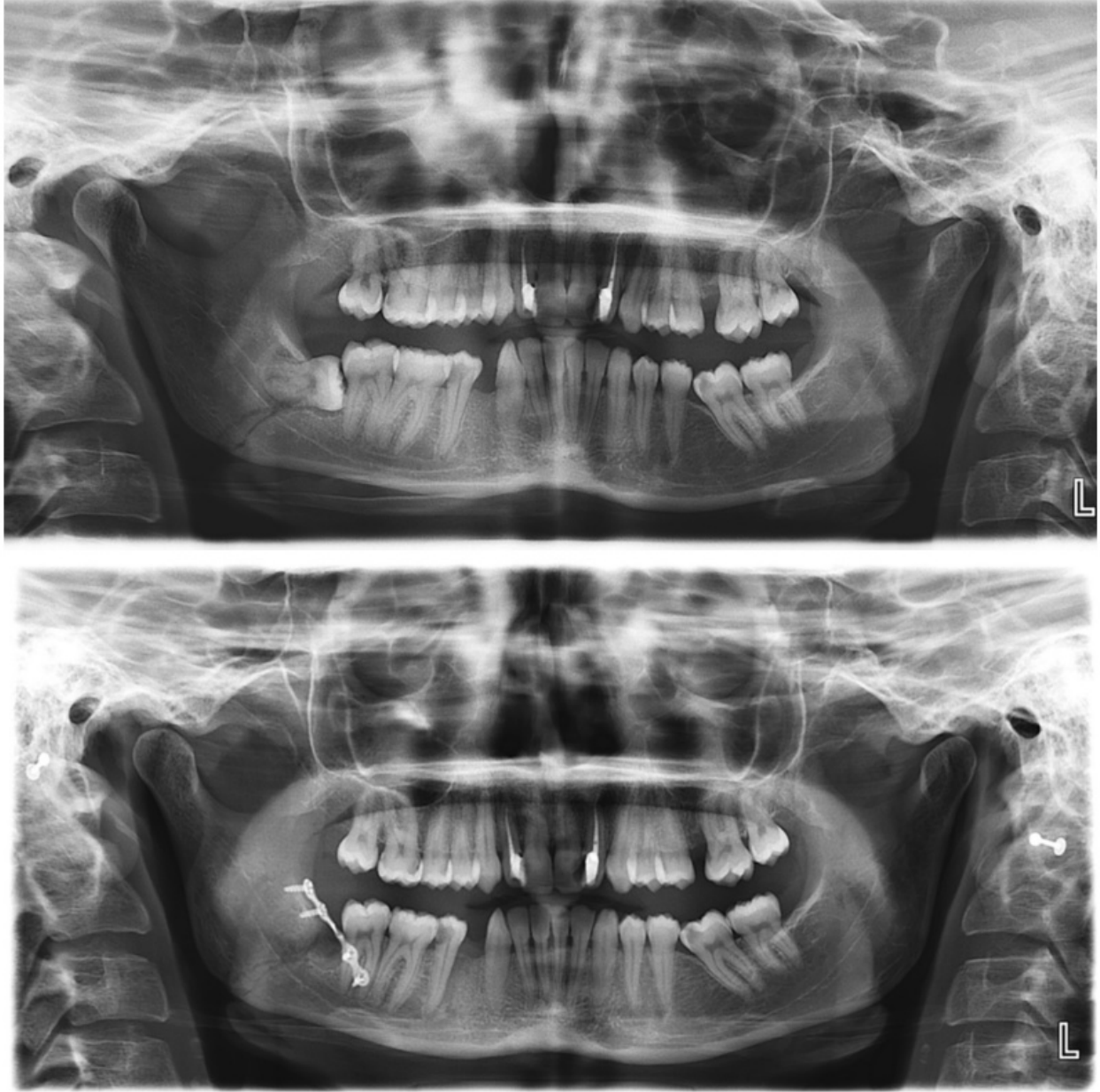
Keywords: Mandibular angle fracture, miniplate fixation, trauma

Şekil 1.
Figure 1.

İşlemden önce ve işlemden sonra ağız içi görüntü
"Pre and post-treatment intraoral view"

Şekil 2.
Figure 2.

İşlemden önce ve sonraki panoramik radyografi
Preoperative and postoperative panoramic radiograph

EP-172

Araç İçi Trafik Kazası Sonrası Gelişen Panfacial Fraktür

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Enes TARAKÇI, Çağla TAŞÇI
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Çene-yüz travmaları, tüm vücut travmalarının %70'ini oluşturmaktadır. En sık nedeni motorlu taşıt kazalarıdır, ancak saldırı, iş, ev, spor kazaları ve düşmeler de diğer nedenler arasındadır. Bu travmalar sonucunda tek bir kemikte veya birden fazla yüz kemiğinde kırıklar meydana gelebilir. Bu makale, bir araç kazası sonucunda çoklu yüz ve çene kemiği kırıkları olan bir vakayı sunmaktadır.

VAKA SUNUMU: Trafik kazası sonrası yüzünün orta ve üst kısımlarında çok sayıda kırık oluşan 44 yaşındaki erkek hasta acil servise getirildi. Hastanın gözüaltı bölgesindeki kırıklar, subsilier yaklaşımla açığa çıkarıldı ve 4 mini-vida ile 1 mini-plak kullanılarak tedavi edildi. Sol göz yuvası duvarındaki kırığa ulaşmak için başka bir kesi yapıldı ve bu açık cerrahi işlem 8 mini-vida ve 2 plak ile gerçekleştirildi. Son olarak, üst çenenin sağ ve sol taraflarında vestibüler-horizontal insizyon yapılarak, üst çene 4 mini-plak ve 16 mini-vida ile sabitlendi.

SONUÇ: Bu vaka sunumu, 44 yaşındaki bir erkek hastanın trafik kazası sonrası gelişen yüz kırıklarının başarılı bir şekilde cerrahi olarak nasıl yönetildiğini anlatmaktadır. Hastanın orta ve üst yüz kırıkları, açık redüksiyon ve internal fiksasyon yapılarak onarıldı. Bu süreçte, kırık kemikler doğru konumda hizalanıp mini-plak ve vidalarla sabitlendi.

Anahtar Kelimeler: Maksillofasiyal Travma, Motorlu Taşıt Kazaları, Çoklu Kırıklar, Subsilier İnsizyon, Frontal Kırık, Orbita Kırığı.

Panfacial Fracture Developing After In-Vehicle Traffic Accident

Ümit ERTAŞ, Onur Engin CAN, Enes TARAKÇI, Çağla TAŞÇI
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: Maxillofacial traumas constitute 70% of general body traumas. Motor vehicle accidents take the first place in its etiology, but are among the other causes of assault, work, home, sports accidents and falls. As a result of maxillofacial trauma, there may be a fracture in a single bone, there may be cases where multiple facial bones are affected together. In this case report, a case with multiple maxillofacial fractures as a result of a vehicle accident is presented.

CASE PRESENTATION: A 44 year old male patient was taken to the emergency room due to multiple fractures in the mid to upper third of his face that occurred after accident. The fractures on infraorbital area reduced with 4 mini-screws and 1 mini-plate. subcilier incision was used to uncover the area. Another incision were made on left superior orbital area to reach the fractured orbital wall. This open reduction were made with 8 mini-screws and 2 plates. On the right and left sides of maxilla the vestibular-horizontal incision was made. Maxilla was fixated with 4 mini-plates and 16 mini-screws.

RESULT: This case presentation describes the successful surgical management of complex facial fractures in a 44-year-old male patient following a traffic accident. The patient's midface and upper face fractures were repaired using open reduction and internal fixation. In this process, the fractured bones were properly aligned and secured with mini-plates and screws.

Keywords: Maxillofacial Trauma, Motor vehicle accidents, multipl fractures, subcilier incision, frontal fracture, orbita fracture

EP-173

Kombine Mandibula Subkondiler ve Parasimfiz Fraktürünün Cerrahi Tedavisi: Vaka Sunumu

Bahadır SANCAR, Emel YARDIMCI

Kombilnönü üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Malatya

GİRİŞ: Mandibula fraktürleri, maksillofasiyal travmalar içerisinde en sık görülen kırık tiplerinden biridir. Bu bölgelerdeki fraktürler, oklüzyonun bozulması ve özellikle temporomandibular eklemden fonksiyon kaybına yol açabilir. Kondil kırıklarının tedavi yöntemleri hala tartışmalıdır. Bu vakada trafik kazası sonucu sol mandibula kondil boynunda ve parasimfizde meydana gelen fraktürün cerrahi tedavisi sunulmaktadır.

VAKA SUNUMU: 30 yaşında erkek hasta, kliniğimize merdivenden düşme sonrası çene bölgesinde ağrı ve ağız açma kısıtlılığı şikayetleri ile başvurdu. Klinik muayenede mandibular hareketlerde ağrı ve oklüzyonda bozulma izlendi. Panoramik radyografi ve konik ışınli bilgisayarlı tomografi (KIBT) incelemesinde, sol mandibula parasimfiz bölgesinde kırık ve sol kondilde mediale deplase fraktür saptandı. Hasta genel anestezi altında alındı. Kondil boynundaki fraktür hattına önce ekstraoral olarak preauricular insizyonla ulaşıldı. Daha sonra retromandibular insizyon atıldı ve kondil repoze edildi. Kondil, iki miniplak ve vidalar ile fiks edildi. Bölge, ölü boşluk bırakılmadan primer olarak kapatıldı. Parasimfiz kırığına intraoral yaklaşımla ulaşıldı ve fraktür hattı miniplak ve vidalar kullanılarak stabilize edildi. Ameliyat sürecinde herhangi bir komplikasyon gelişmedi.

SONUÇ: Parasimfiz ve kondil fraktürlerinin birlikte görüldüğü olgularda, tedavi stratejisi kırığın yeri, deplasman miktarı, hastanın yaş ve fonksiyonel ihtiyaçlarına göre belirlenmelidir. Özellikle kondil boynu fraktürlerinde cerrahi tedavi; temporomandibular eklemin fonksiyonel sonuçların iyileştirilmesinde ve ankiloz riskinin azaltılmasında etkili bir yöntemdir. Subkondiler kırıklarının tedavisinde açık redüksiyon ve internal fiksasyon, doğru vaka seçimi ile stabilize ve fonksiyonel iyileşme açısından avantaj sağlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Açık redüksiyon, mandibula kondil fraktürü, travma

Surgical Management of Combined Mandibular Subcondylar and Parasymphiseal Fracture: A Case Report

Bahadır SANCAR, Emel YARDIMCI

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Inonu University Faculty of Dentistry Malatya

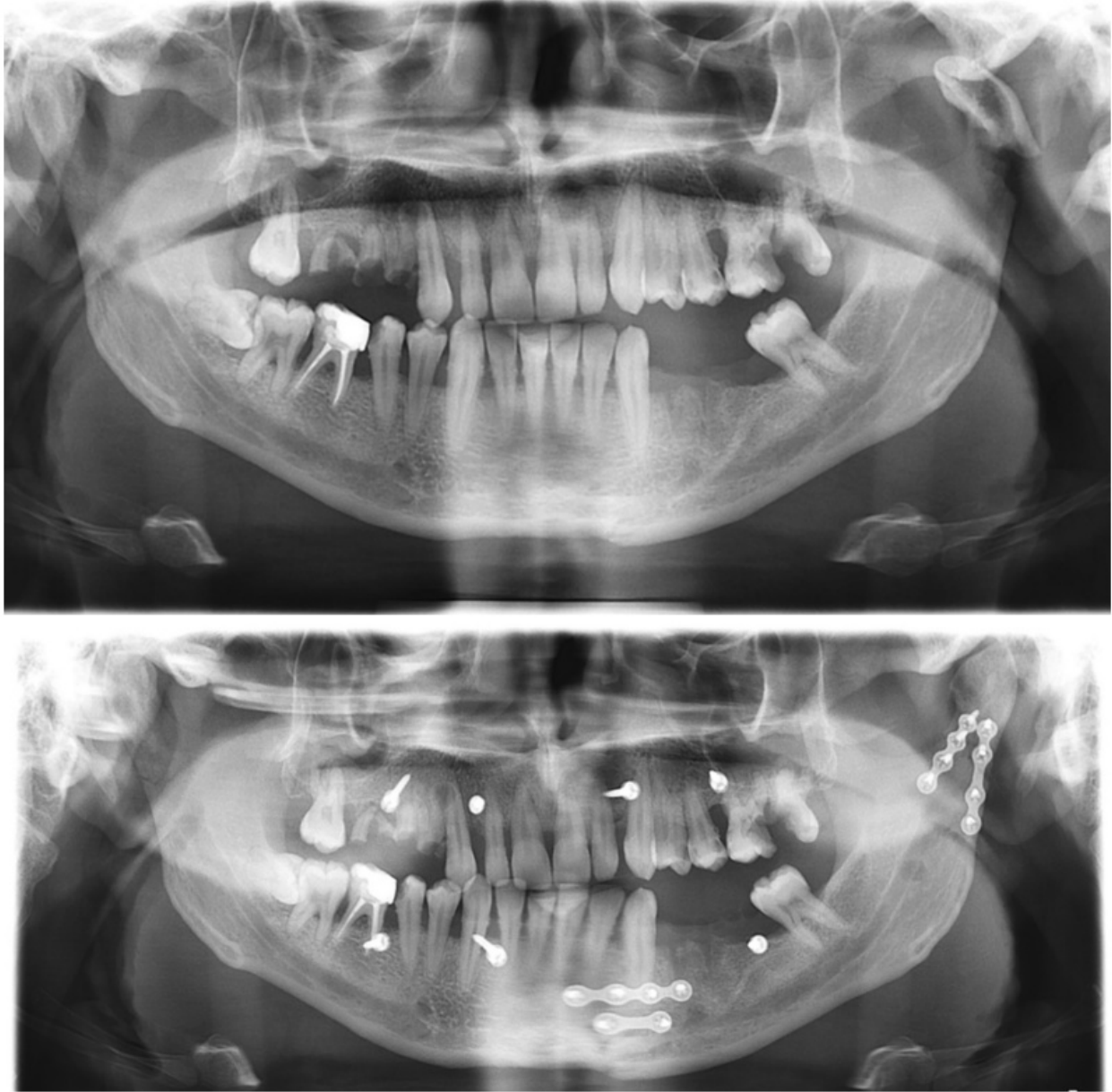
OBJECTIVE: Mandibular fractures are among the most common types of maxillofacial injuries. These fractures may lead to occlusal disturbances and, in particular, functional impairment of the temporomandibular joint. The management of condylar fractures remains a matter of debate. In this case, the surgical treatment of a mandibular condylar neck fracture and a parasymphiseal fracture on the left side, caused by a traffic accident, is presented.

CASE PRESENTATION: A 30-year-old male patient was admitted to our clinic with complaints of pain in the mandibular region and restricted mouth opening following a fall from stairs. Clinical examination revealed pain during mandibular movements and malocclusion. Panoramic radiography and cone-beam computed tomography (CBCT) demonstrated a fracture in the left parasymphiseal region of the mandible and a medially displaced fracture of the left condyle. The patient was operated on under general anesthesia. Access to the condylar neck fracture was first achieved via a preauricular extraoral incision, followed by a retromandibular incision. The condyle was repositioned and fixed using two miniplates and screws. The surgical area was closed primarily without leaving dead space. The parasymphiseal fracture was approached intraorally and stabilized with a miniplate and screws. No postoperative complications were observed.

RESULT: In cases where parasymphiseal and condylar fractures occur simultaneously, the treatment strategy should be determined according to the fracture site, the degree of displacement, and the patient's age and functional requirements. Particularly in condylar neck fractures, surgical treatment is effective in improving the functional outcomes of the temporomandibular joint and in reducing the risk of ankylosis. In the management of subcondylar fractures, open reduction and internal fixation, when applied with appropriate case selection, offers advantages in terms of stability and functional recovery.

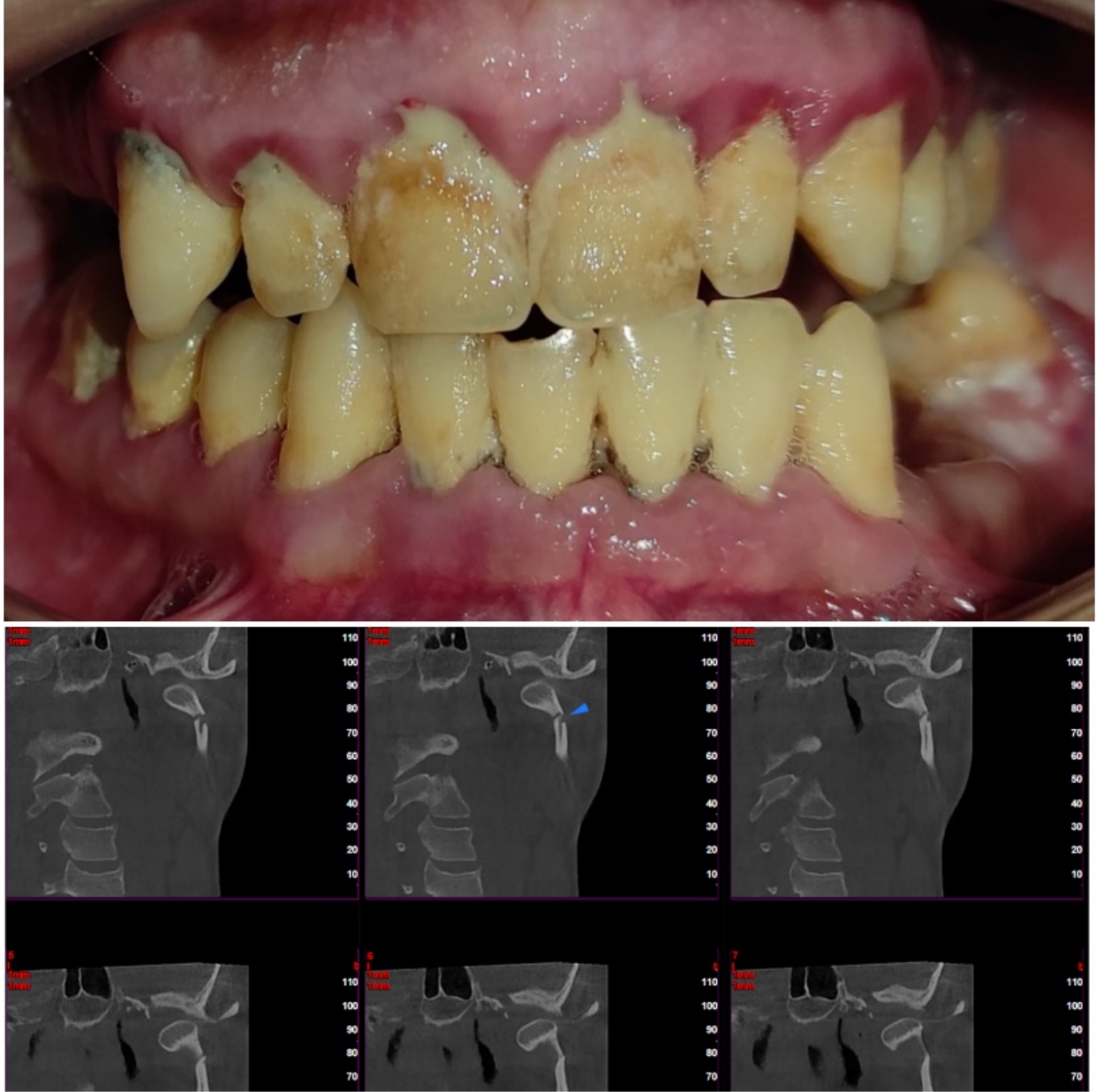
Keywords: Mandibular condylar fracture, open reduction, trauma

Şekil 2.
Figure 2.

Hastanın işlem öncesi ve işlem sonrası panoramik radyografisi
Patient's preoperative and postoperative panoramic radiographs

Şekl 1.
Figure 1.

Hastanın intraoral ve KIBT görüntüsü
Patient's intraoral and CBCT images

EP-174

Infratemporal Fossaya Deplase Mandibula Angulus Fraktürünün Gecikmiş Cerrahi Tedavisi: Olgu Sunumu

Merve Nur TURKAN, Efe Can SİVRİKAYA

Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Mandibula fraktürleri, maksillofasiyal travmalar içerisinde en sık karşılaşılan patolojilerden biridir. Angulus bölgesi, masseter ve medial pterygoid kasların çekiş kuvvetleri nedeniyle fraktür hattında belirgin deplasman riskine sahiptir. Kondil ve koronoid proçesin eşlik ettiği olgularda fraktür fragmanlarının yer değiştirmesi, cerrahi tedavinin planlanmasını daha da zorlaştırmaktadır.

VAKA SUNUMU: Araç içi trafik kazası sonrası sistemik instabilitesi bulunan 42 yaşındaki erkek hastanın klinik ve radyolojik incelemelerde mandibula angulus bölgesinde unfavourable fraktürü ve fasial asimetri tespit edildi. Alınan BT görüntülerinde angulus bölgesinde fraktür segmentinin kas çekisi etkisiyle infratemporal fossaya deplase olduğu saptandı. Hastanın sistemik instabilitesi nedeniyle cerrahi tedavi travmadan yaklaşık 5–6 ay sonrasına ertelendi. Gecikmiş cerrahi girişime rağmen temporomandibular eklemden ankiloz ya da fraktür hattında malunion bulgusu gözlenmedi. Operasyonda fraktür segmenti anatomik pozisyona redükte edilerek, iki adet mini plak ve mini vidalar kullanılarak rijit internal fiksasyon sağlandı. Oklüzal stabilitenin korunabilmesi amacıyla intermaksiller fiksasyon elastikler yardımıyla uygulandı. Postoperatif takiplerde tatmin edici oklüzal ilişki, yeterli ağız açıklığı ve komplikasyonsuz iyileşme izlendi.

SONUÇ: Bu olgu, mandibula fraktürlerinin tedavisinde gecikmiş cerrahi yaklaşımların uygun cerrahi planlama ve rijit osteosentez materyalleri ile başarılı klinik ve fonksiyonel sonuçlar verebileceğini göstermektedir. Sistemik instabilite nedeniyle cerrahi tedavinin ertelendiği olgularda dahi, anatomik redüksiyon ve uygun fiksasyon teknikleri ile fonksiyonel rehabilitasyonun güvenle sağlanabileceği vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Angulus fraktürü, infratemporal fossa, gecikmiş cerrahi tedavi

Delayed Surgical Treatment of a Displaced Mandibular Angular Fracture into the Infratemporal Fossa: A Case Report

Merve Nur TURKAN, Efe Can SIVRİKAYA

Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Mandibular fractures are one of the most common pathologies encountered in maxillofacial trauma. The angle region is at risk of significant displacement along the fracture line due to the pulling forces of the masseter and medial pterygoid muscles. In cases involving the condyle and coronoid process, displacement of fracture fragments further complicates the planning of surgical treatment.

CASE PRESENTATION: A 42-year-old male patient with systemic instability following a motor vehicle accident was found to have an unfavorable mandibular angle fracture and facial asymmetry on clinical and radiological examination. CT images revealed that the fracture segment in the angle region had been displaced into the infratemporal fossa due to muscle traction. Due to the patient's systemic instability, surgical treatment was postponed for approximately 5–6 months after the trauma. Despite the delayed surgical intervention, no ankylosis of the temporomandibular joint or malunion of the fracture line was observed. During the operation, the fracture segment was reduced to its anatomical position, and rigid internal fixation was achieved using two mini plates and mini screws. Intermaxillary fixation was applied with elastics to maintain occlusal stability. Postoperative follow-ups showed satisfactory occlusal relationship, adequate mouth opening, and complication-free healing.

RESULT: This case demonstrates that delayed surgical approaches in the treatment of mandibular fractures can yield successful clinical and functional outcomes with appropriate surgical planning and rigid osteosynthesis materials. It is emphasized that even in cases where surgical treatment is delayed due to systemic instability, functional rehabilitation can be safely achieved with anatomical reduction and appropriate fixation techniques.

Keywords: Angulus fracture, infratemporal fossa, delayed surgical treatment

EP-175

Karanfil Yağı Enjeksiyonuna Bağlı Palatal Nekroz ve Gelişen Oroantral Fistül: Nadir Bir Olgu
Sunumu

Hüseyin Can BALKAYA, Metehan KESKİN
Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Samsun

GİRİŞ: Karanfil yağı (*Syzygium aromaticum*), içerdiği öjenol sayesinde analjezik ve antimikrobiyal etkilere sahip olup geleneksel olarak diş ağrılarında kullanılmaktadır. Ancak yanlış kullanımda, sitotoksik ve kaustik özellikleri nedeniyle ciddi doku hasarına yol açabilmektedir.

VAKA SUNUMU: Bu olguda, sağlık hizmetine erişim imkânı olmayan bir hastanın ağrıyan maksiller molar dişinin palatinal mukozasına karanfil yağı enjekte etmesi sonrası gelişen komplikasyonlar sunulmaktadır. Başlangıçta ağrı ortadan kalksa da kısa süre içinde mukozal nekroz, kemik ekspozisyonu ve palatal plak sekestrasyonu ortaya çıkmıştır. Erken dönemde yapılan debridman ve medikal tedaviye rağmen lezyon ilerlemiş, beşinci haftada yaklaşık 10 mm çapında oroantral fistül gelişmiştir. Cerrahi kapama planlanmış, ancak hasta tedaviyi yarım bırakmıştır.

SONUÇ: Bu olgu, geleneksel tedavi yöntemlerinin kontrolsüz kullanımının yaratabileceği ciddi komplikasyonları göstermektedir. Klinik uygulayıcıların bu tür vakalara karşı dikkatli olması ve özellikle sağlık hizmetine erişimin kısıtlı olduğu bölgelerde halkın bilinçlendirilmesi önem arz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: geleneksel tedaviler, karanfil yağı, olgu sunumu, oroantral fistül, öjenol, palatal nekroz

Clove Oil Injection–Induced Palatal Necrosis and Subsequent Oroantral Fistula: A Rare Case Report

Hüseyin Can BALKAYA, Metehan KESKİN

Oral and Maxillofacial Surgery Department, Ondokuz Mayıs University, Samsun, Turkey

OBJECTIVE: Clove oil (*Syzygium aromaticum*), widely used as a traditional remedy for dental pain, contains eugenol, which exerts analgesic and antimicrobial effects. However, its misuse can cause severe tissue damage due to its cytotoxic and caustic properties.

CASE PRESENTATION: We report the case of a patient who, lacking access to healthcare services, self-injected clove oil into the palatal mucosa adjacent to a painful maxillary molar. Initial pain relief was followed by mucosal necrosis, bone exposure, and eventual sequestration of the palatal plate. Despite initial debridement and medical management, the lesion progressed, leading to the development of a 10 mm oroantral fistula within five weeks. Surgical closure was planned, but the patient discontinued treatment.

RESULT: This case demonstrates the hazards of traditional self-remedies, particularly when administered via injection. Clinicians should be aware of such complications and emphasize preventive education in underserved populations.

Keywords: case report, clove oil, eugenol, oroantral fistula, palatal necrosis, traditional remedies

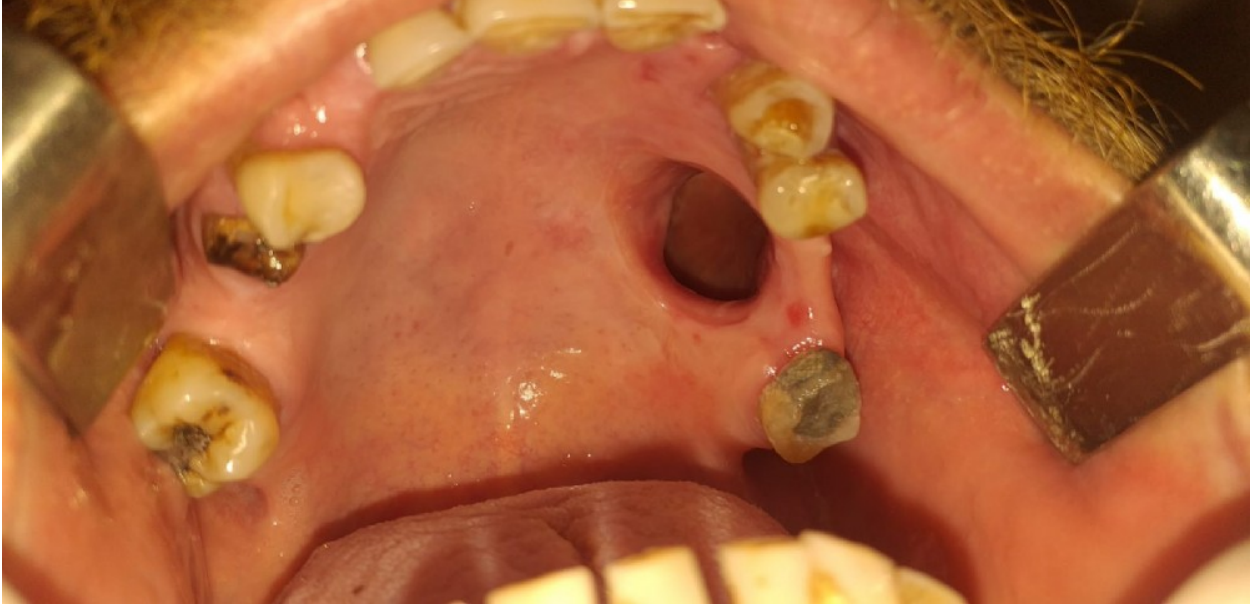
1. hafta
1.week

nekrotik dokunun teşhisi yapıldı.

The presence of necrotic tissue was confirmed on diagnosis.

5. hafta
5. week

*Enjeksiyon bölgesinde yaklaşık 10 mm çapında yuvarlak bir oroantral fistül tespit edildi.
A circular oroantral fistula, approximately 10 mm in diameter, was identified.*

EP-176

Dental Travma Sonrası Dudakta Gömülü Diş Parçası: Vaka Sunumu

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, Fatih DOĞANOĞLU, Zeynep SELVİ KUŞ, KEVSER SANCAK
Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı,
Ankara

GİRİŞ: Dental travmalar, sert ve yumuşak dokularda farklı yaralanmalara yol açabilir. Bu olgu sunumunda, travma sonrası 22 numaralı dişin kırılan parçasının alt dudak yumuşak dokusunda retansiyona uğraması ve gecikmiş tanı süreci ele alınmaktadır.

VAKA SUNUMU: 23 yaşında kadın hasta çenesini yere çarpma sonrası diş kırığı meydana gelmiştir. Diş kırığının dudağa penetre olduğunu fark etmeyen hasta ertesi gün alt dudakta şişlik, ağrı ve püy akışı şikâyetiyle kliniğimize başvurmuştur. Klinik muayenede alt dudakta inflamasyon ve püy akışı, intraoral incelemede 22 numaralı dişte dentinle sınırlı kron kırığı saptanmıştır. Alınan panoramik, periapikal radyograflar ve konik ışınli bilgisayarlı tomografide çene kırığı izlenmemiş, alt dudak yumuşak dokusunda diş parçası retansiyonu tespit edilmiştir. Diş parçası cerrahi olarak çıkarılmıştır. Bölge debride edildikten sonra 5-0 prolen suture ile suture edilmiştir. Hastaya antibiyotik ve analjezik reçete edilerek takip edilmiştir. Bir haftanın sonunda dikişleri alınan hastanın dudağı iyileşmiş ve 22 nolu dişin rehabilitasyonu endodonti kliniğinde tamamlanmıştır.

SONUÇ: Bu olgu, dental travmaların değerlendirilmesinde yalnızca sert dokuların değil, yumuşak dokuların da dikkatle incelenmesi gerektiğini göstermektedir. Tanı ve tedavide gecikme yaşanabileceği ve bunun komplikasyon riskini artırabileceği unutulmamalıdır.

Anahtar Kelimeler: dental travma, dudak yaralanması, diş parçası retansiyonu

A Case Report of a Tooth Fragment Embedded in the Lip Following Dental Trauma

Gizem ÖNEN EKMEKÇİ, Fatih DOĞANOĞLU, Zeynep SELVİ KUŞ, KEVSER SANCAK
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Ankara Yıldırım Beyazıt University,
Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Dental traumas can lead to various injuries involving both hard and soft tissues. This case report presents the delayed diagnosis of a tooth fragment retained within the lower lip soft tissue following fracture of the maxillary left lateral incisor.

CASE PRESENTATION: A 23-year-old female patient sustained a dental trauma after hitting her chin on the ground, resulting in a crown fracture. The patient, unaware that the fractured tooth fragment had penetrated the lower lip, presented to our clinic the following day with swelling, pain, and purulent discharge in the lower lip. Clinical examination revealed inflammation and pus discharge in the lower lip, while intraoral examination showed a crown fracture of tooth #22 limited to dentin. Panoramic and periapical radiographs, as well as cone-beam computed tomography (CBCT), revealed no jaw fracture but confirmed the presence of the fractured tooth fragment within the lower lip soft tissue. The fragment was surgically removed, and the wound was debrided and sutured with 5-0 Prolene. Postoperatively, the patient was prescribed antibiotics and analgesics. At one-week follow-up, sutures were removed, showing uneventful healing of the lip, and the rehabilitation of tooth 22 was completed in the endodontics department.

RESULT: This case highlights the importance of carefully evaluating not only hard tissues but also soft tissues in dental trauma management. Delayed diagnosis may occur, particularly in cases involving soft tissue injuries, which can increase the risk of complications.

Keywords: dental trauma, lip injury, tooth fragment retention

EP-177

Travma Sonrası Gelişen Maksiller Santral Kesici Dişin Nasal Tabana İntrüziv Lüksasyonu ve Anterior Nasal Spina Fraktürünün Konservatif Tedavisi

Batuhan AYDIN, Nazlı Sıla ARSLAN, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Dental travmalar ergenlik ve çocukluk döneminde yaygındır ve en sık etkilenen dişler maksiller kesici dişlerdir. İntrüziv lüksasyon, dişin apikal yönde kısmi veya tam yer değiştirmesine neden olan ciddi travmatik yaralanmalardan biridir. Etiyolojisinde genellikle yüksekten düşme ve bisiklet kazaları yer alır.

VAKA SUNUMU: Ortodontik tedavi gören 15 yaşında erkek hasta, travma sonrası dişlerinin yerinden çıkması şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Panoramik radyografide 21 numaralı dişin burun tabanını perforate ederek nazal kaviteye doğru intrüze olduğu ve 11 numaralı dişin avülse olduğu tespit edildi. 11 numaralı dişin, eksik braketlerin ve diğer dişlerde bulunmayan ark telinin aspirasyon olasılığı radyografik incelemelerle ekarte edildi. CBCT'de anterior nazal spinada (ANS) fraktür görüldü. Aksiyel kesitte septal deviasyon izlendi. Lokal anestezi altında burun tabanına migre olan diş burun içerisinden periost elevatörü yardımıyla soketine yerleştirildi. ANS fragmanının periosteal beslenmesinin bozulmaması amacıyla flepsiz yaklaşımla mini vida ile maksillaya fiks edildi. Hastanın mevcut braketlerine ek olarak 12, 13, 21 ve 22 numaralı dişlere de braketler yerleştirildi ve ark teli ile sabitlendi. Okluzal travmadan korumak için 21 numaralı diş infraoklüzyonda konumlandırıldı. Reimplantasyon sonrasında septal deviasyonda iyileşme inspeksiyonel muayenede tespit edildi. Dişin endodontik tedavisi iki hafta içinde gerçekleştirildi.

SONUÇ: Ciddi şekilde intrüze olan dişlerin pozisyonunun belirlenmesinde klinik muayene, panoramik görüntüleme ve CBCT önemlidir. Bu vakaların teşhisi, diş avülsiyonlarıyla karıştırılabileceğinden dikkatli olmayı gerektirir. Travma sonucu dental yapılarla birlikte çevre yumuşak ve kemik dokuları da etkilenebilmektedir. Küçük kemik fragmanlarının periosteal beslenmesi kemik rejenerasyonu açısından önemlidir. Travma sonrası avülse dokuların ve/veya yabancı cisimlerin aspirasyonu veya yutulması görülebilmektedir. Bu olasıklar uygun görüntülemelerle dışlanmalıdır. Daimi dişlerin burun tabanına yer değiştirmesi nadir görülen bir durumdur. Nazal hava yolu tıkanıklığı, septal deviasyon, enfeksiyon ve kanama gibi komplikasyonlara yol açabileceğinden erken teşhisi ve tedavisi önemlidir.

Anahtar Kelimeler: Travma, Nasal taban perforasyonu, ANS fraktürü, İntrüziv lüksasyon,

Conservative Management of an Anterior Nasal Spine Fracture with Post-Traumatic Intrusive Luxation of a Maxillary Central Incisor into the Nasal Floor

Batuhan AYDIN, Nazlı Sıla ARSLAN, Serkan POLAT
Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: Dental trauma is common during adolescence and childhood, with the maxillary incisors being the most commonly affected teeth. Intrusive luxation is a serious traumatic injury that causes partial or complete apical displacement of a tooth. Etiologies often include falls from heights and bicycle accidents.

CASE PRESENTATION: A 15-year-old male patient undergoing orthodontic treatment presented to our clinic complaining of traumatic tooth dislocation. Panoramic radiography revealed that #21 had perforated the nasal floor and intruded into the nasal cavity, while #11 was avulsed. Aspiration of #11, the missing brackets, and the missing archwire were excluded by radiographic examination. Axial imaging revealed a fracture of the anterior nasal spine (ANS). Axial imaging revealed a septal deviation. Under local anesthesia, the tooth, which had migrated to the nasal floor, was repositioned intranasally using a periosteal elevator. To prevent disruption of the periosteal blood supply to the ANS fragment, it was fixed to the maxilla with miniscrews using a flapless approach. In addition to the patient's existing brackets, brackets were placed on teeth 12, 13, 21, and 22 and secured with archwires. #21 was positioned in infraocclusion to protect it from occlusal trauma. After reimplantation, improvement in septal deviation was noted on inspection. Endodontic treatment of the tooth was performed within two weeks.

RESULT: Clinical examination, panoramic imaging, and CBCT are important in determining the position of severely intruded teeth. Diagnosing these cases requires caution, as they can be confused with dental avulsions. Trauma can affect not only the dental structures but also the surrounding soft and bony tissues. Periosteal blood supply of small bone fragments is important for bone regeneration. Aspiration or ingestion of avulsed tissues and/or foreign bodies may occur after trauma. These possibilities should be excluded with appropriate imaging. Displacement of permanent teeth to the nasal floor is a rare condition. Early diagnosis and treatment are crucial, as it can lead to complications such as nasal airway obstruction, septal deviation, infection, and bleeding.

Keywords: Trauma, Nasal floor perforation, ANS fracture, Intrusive luxation,

EP-178

Mandibulada Multiple Fraktüre İkincil Gelişen Submandibular Loj Apsesi: Olgu Sunumu

Batuhan AYDIN, Yusuf POLAT, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Bolu/Türkiye

GİRİŞ: Mandibula kırıkları, maksillofasial travma pratiğinde sıkça rastlanan yaralanmalardır ve tüm yüz kırıkları içinde yaklaşık %36 ila %59 arasında bir oranı temsil etmektedir. Anatomik lokalizasyon açısından çalışmalar arasında farklılıklar olmakla birlikte, bazı serilerde angulus, gövde ve parasimfiz/simfiz bölgeleri kırıkların en sık yerleştiği bölgeler olarak tanımlanmıştır. Multiple fraktürlü olgular, tek lokalizasyonlu fraktürlere kıyasla daha nadir olmakla birlikte literatürde anlamlı bir paya sahiptir. Bununla birlikte geç zamanlı müdahale, enfeksiyon riski ve komplikasyon potansiyeli nedeniyle dikkat gerektirir

VAKA SUNUMU: 40 yaşında sistemik olarak sağlıklı hasta kavga sonrası alt çenesine aldığı darbeye bağlı kırık şikayetiyle başvurdu. Klinik ve radyografik inceleme sonrası mandibula sağ parasimfiz ve sol angulus bölgesinde nondeplase multiple fraktür tespit edildi. Angulus fraktürü gömülü yirmi yaş dişi ve inferior alveolar sinir ile ilişkiliydi. Arch barlar ve elastikler ile uygun oklüzyonda intermaksiller fiksasyon sağlandı. Ağız açıklığının yeterli olmaması sebebiyle yalnızca parasimfiz bölgesindeki fraktürün 2 adet mini plakla fiksasyonu sağlandı. Postoperatif 3. günde, hastanın sol submandibular loj bölgesinde selülit bulguları saptandı. Selülit tarzında şişlik olduğu halde cerahatli erime ile tehlikeli yayılım göstermemesi için uygun antibiyoterapi altında intraoral ve ekstraoral bölgeden drenaj sağlandı ve her iki bölgeye dren yerleştirildi. Gömülü yirmi yaş dişi enfeksiyon kaynağı olabileceği düşüncesiyle çekildi. Enfeksiyon kontrol altına alındıktan sonra angulus bölgesindeki fraktür geç dönemde eksternal oblik sırt bölgesinden açık redüksiyonu ve tek mini plak ile internal fiksasyonu uygulandı. Hasta doğal oklüzyonuna geldikten sonra arch barlar çıkarıldı.

SONUÇ: Mandibula kırıklarının erken dönemde stabilizasyonu ve/veya rijit fiksasyon özellikle diş destekli bölgelerde enfeksiyon riskini azaltma potansiyeline sahiptir. Gömülü yirmi yaş dişi bölgeleri mikrobiyal kontaminasyon açısından risk oluşturabilir. Bu nedenle fraktür hattı ve diş ilişkisi dikkatle değerlendirilmelidir. Geç dönemde enfeksiyon kontrolü sağlandıktan sonra uygulanacak internal redüksiyon ve rijit fiksasyon yaklaşımları başarılı olabilir.

Anahtar Kelimeler: Travma, Mandibular fraktür, Submandibular apse, Rijit fiksasyon

Submandibular Space Abscess Secondary to Multiple Mandibular Fractures: A Case Report

Batuhan AYDIN, Yusuf POLAT, Serkan POLAT

Bolu Abant İzzet Baysal University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Bolu/Turkey

OBJECTIVE: Mandibular fractures are common injuries encountered in maxillofacial trauma practice, representing approximately 36% to 59% of all facial fractures. While anatomic location varies among studies, some series have identified the angle, body, and parasymphysis/symphysis regions as the most common sites of fractures. Multiple fracture cases, while less common than single-site fractures, represent a significant portion of the literature. However, delayed intervention requires caution due to the risk of infection and potential complications.

CASE PRESENTATION: A 40-year-old systemically healthy patient presented with a fracture to the lower jaw due to a blow to the jaw following a fight. Clinical and radiographic examination revealed multiple nondisplaced fractures in the right parasymphysis and left angulus regions of the mandible. Angulus fracture was associated with the impacted wisdom tooth and the inferior alveolar nerve. Intermaxillary fixation was achieved with arch bars and elastics in appropriate occlusion. Due to inadequate mouth opening, only the parasymphysis fracture was fixed with two miniplates. On the third postoperative day, signs of cellulitis were detected in the patient's left submandibular region. Despite the cellulitis-like swelling, intraoral and extraoral drainage was established under appropriate antibiotic therapy to prevent purulent dissolution and dangerous spread, and drains were placed in both areas. The impacted wisdom tooth was extracted due to the suspicion of being a source of infection. After the infection was brought under control, the fracture in the angulus region was reduced openly from the external oblique ridge and internal fixation was performed with a single mini plate. After the patient reached natural occlusion, arch bars were removed.

RESULT: Early stabilization and/or rigid fixation of mandibular fractures has potential to reduce the risk of infection, particularly in tooth-supported areas. Impacted wisdom teeth may pose a risk for microbial contamination. Therefore, the fracture line and tooth relationship should be carefully evaluated. Internal reduction and rigid fixation approaches applied after infection control is achieved in the late period may be successful.

Keywords: Trauma, Mandibular fracture, Submandibular abscess, Rigid fixation

EP-179

Araba kazası sonrası gelişen nazo-orbitoetmoid kırığının tedavisi

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, Sema ÇOMURLU, Onur Engin CAN
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Le Fort II kırığı, orta yüzü kafatası tabanından ayıran piramidal bir kırıktır. Pterygoid plaklardan ve zigomatiko-maksiller suturedan infraorbital kenarlar boyunca uzanır ve nazofrontal sutureda son bulur. Le Fort II kırıklarında zigoma ve orbitanın lateral kısımları sağlam kalır. Le Fort II kırıkları genellikle yüksek enerjili bir yaralanmanın göstergesidir ve kafa içi yaralanma ve yüksek ölüm oranı ile ilişkili olduğu bulunmuştur.

VAKA SUNUMU: 38 yaşında erkek hasta geçirdiği araç içi trafik kazası sonrası atatürk üniversitesi acil tıp kliniğine sevk edilmiş ve tarafımıza yatışı yapılmıştır. Sol tarafta le fort 2 kırığı, nazo-orbita-ethmoid kırık, frontal sinüs posterior duvar kırığı ve nazal fraktürü ve burun sırtında laserasyonu bulunan hastanın klinik bulguları şu şekildeydi; sol frontal lobta hematoma, subaraknoid kanama, pnömosefali ve periorbital ekimoz. Hastaya maksiller vestibüler yaklaşım ile fraktür hatlarına ulaşıp fragmanlar redükte edilip plak ve vidalarla fiksasyon sağlandı. Hastanın burun sırtında bulunan laserasyonu suture edildi.

SONUÇ: Bu vaka, bir araç içi kazası sonrası meydana gelen şiddetli panfasial kırıkların ve ilişkili kafa yaralanmalarının başarılı cerrahi onarımını göstermektedir. Hastaya uygulanan plak ve vida fiksasyonu, yüz iskelet bütünlüğünü etkili bir şekilde yeniden sağlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Le-Fort 2 kırığı, nazo-orbitoethmoid fraktür, frontal sinüs kırığı, nazal fraktür, subaraknoid kanama

Treatment of Naso-orbitoethmoid fracture following an in car accident

Ümit ERTAŞ, Eda ÖZBİLGE, Sema ÇOMURLU, Onur Engin CAN
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: The Le Fort II fracture is a pyramidal fracture that involves separation of the central midface from the cranial base. It extends from the pterygoid plates and zygomatico-maxillary suture through the infraorbital rims and ends at the nasofrontal suture. The zygomas and lateral aspects of the orbits are intact with Le Fort II fractures. Le Fort II fractures are usually indicative of a more severe injury and have been found to be significantly associated with intracranial injuries and increased mortality.

CASE PRESENTATION: A 38-year-old male was transferred to the Atatürk University Emergency Medicine Clinic following an in-vehicle traffic accident and was subsequently admitted to our department. He presented with a left-sided Le Fort II fracture, a naso-orbito-ethmoid (NOE) fracture, a frontal sinus posterior wall fracture, a nasal fracture, and a laceration on the nasal dorsum. Clinical findings included a hematoma in the left frontal lobe, subarachnoid hemorrhage, pneumocephalus, and periorbital ecchymosis. A maxillary vestibular approach was used to access and reduce the fracture fragments, with fixation achieved using plates and screws. The laceration on the patient's nasal dorsum was also sutured.

RESULT: This case demonstrates the successful surgical repair of severe panfacial fractures and associated head injuries following an in-vehicle accident. The patient underwent plate-and-screw fixation, which effectively restored facial skeletal integrity.

Keywords: Le Fort 2 Fracture, naso-orbitoethmoid fracture- frontal sinüs fracture, nasal fracture, subarachnoid hemorrhage.

EP-180

Mandibular Angulus Kırığının İntraoral Yaklaşım ile Tedavisi: Olgu Sunumu

Elif Begüm YİĞİT ÇETİNER¹, Yunus ÇETİNER²

¹İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Pedodonti Anabilim Dalı

²İnönü Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Mandibular angulus kırıkları, travmatik çene yaralanmaları arasında sık görülen bir kırık tipidir. Bu bölge, üçüncü molar dişin varlığı, kemik yapısı ve kas çekimlerinin yönü nedeniyle kırığa yatkındır. Günümüzde intraoral yaklaşımlar, estetik avantajları ve düşük komplikasyon oranları nedeniyle sıklıkla tercih edilmektedir.

VAKA SUNUMU: 45 yaşında erkek hasta, sol angulus bölgesinde ağrı ve ağız açıklığında kısıtlılık şikâyeti ile başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirme sonucunda sol mandibular angulus kırığı saptandı. Operasyon lokal anestezi altında intraoral yaklaşımla gerçekleştirildi. Cerrahi alana ulaşıldıktan sonra kırık hattındaki 38 numaralı diş çekildi. Segmentler uygun oklüzyon sağlanarak redükte edildi ve titanyum miniplak ve vidalar kullanılarak rijit fiksasyon sağlandı. Postoperatif dönemde oklüzyonun stabil olduğu, enfeksiyon veya parestezi gibi komplikasyonların görülmediği gözlemlendi.

SONUÇ: Mandibular angulus kırıklarının tedavisinde intraoral yaklaşım, ekstraoral iz bırakmaması ve düşük morbidite oranı nedeniyle güvenli ve etkili bir yöntemdir. Üçüncü moların kırık hattı üzerinde bulunduğu olgularda dişin çekilmesi, uygun redüksiyon ve stabil fiksasyonun sağlanmasına katkıda bulunur. Bu olguda, intraoral yaklaşımla başarılı redüksiyon ve komplikasyonsuz iyileşme elde edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Angulus kırığı, Ağız içi yaklaşım, Mandibular kırık, Miniplak osteosentezi, Rijit fiksasyon, Üçüncü molar çekimi

Management of Mandibular Angle Fracture via Intraoral Approach: A Case Report

Elif Begüm YİĞİT ÇETİNER¹, Yunus ÇETİNER²

¹Department of Pediatric Dentistry, Inonu University Faculty of Dentistry

²Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Inonu University Faculty of Dentistry

OBJECTIVE: Mandibular angle fractures are among the most common types of traumatic jaw injuries. This region is prone to fracture due to the presence of the third molar, the bone structure, and the direction of muscle traction. Currently, intraoral approaches are widely preferred because of their esthetic advantages and low complication rates.

CASE PRESENTATION: A 45-year-old male patient presented with pain and limited mouth opening in the left mandibular region. Clinical and radiographic examinations revealed a left mandibular angle fracture. The surgery was performed under local anesthesia using an intraoral approach. After accessing the surgical field, the tooth numbered 38, located along the fracture line, was extracted. The bone segments were reduced with proper occlusion, and rigid fixation was achieved using a titanium miniplate and screws. In the postoperative period, stable occlusion was observed without any signs of infection or paresthesia.

RESULT: The intraoral approach is a safe and effective technique for the treatment of mandibular angle fractures, as it avoids extraoral scarring and presents a low morbidity rate. In cases where the third molar lies along the fracture line, extraction of the tooth contributes to achieving proper reduction and stable fixation. In this case, successful reduction and uneventful healing were obtained through the intraoral approach.

Keywords: Angle fracture, Intraoral approach, Mandibular fracture, Miniplate osteosynthesis, Rigid fixation, Third molar extraction

Figure 1: Hastanın ameliyat öncesi ve ameliyat sırasındaki radyolojik ve klinik görünüşleri.
Figure 1: The patient's radiological and clinical appearance before and during surgery.

EP-181

Bimaxiller Ortognatik Cerrahi ile Open Bite Kapanışa Sahip Hastanın Tedavisi: Bir Olgu Sunumu

Mehmet Sait ŞİMŞEK¹, Hilal ALAN², İrfan ÜSTÜNDAĞ¹

¹İnönü üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

²Özel Klinik, Malatya

GİRİŞ: Dentofasiyal deformiteler, büyüme ve gelişimi etkileyen çeşitli faktörlerin kombinasyonu sonucunda ortaya çıkmaktadır. Büyüme modifikasyonu veya kamuflaj tedavisi ile düzeltilemeyen şiddetli ortodontik problemleri olan hastalar için çenelerin cerrahi düzeltimi veya dentoalveolar segmentlerin repozisyonu, tek tedavi seçeneği haline gelmektedir.

VAKA SUNUMU: Fakültemize çenesinde fonksiyon bozukluğu ve estetik şikayetlerle başvuran 22 yaşındaki sistemik olarak sağlıklı bir kadın hasta, klinik ve radyolojik muayenede iskeletsel deformite ve açık kapanış teşhis edildi. Ortodontik tedavisi tamamlandıktan sonra, hastanın genel anestezi altında opere edilmesine karar verildi. Öncelikle, maksillada Le Fort I osteotomisi için gerekli kesiler yapılarak maksilla hareket ettirildi ve kafa tabanına göre yeniden konumlandırıldı. Stabilizasyon, miniplak ve vidalarla sağlandı. Ardından, maksillanın yeni konumuna göre pozisyonlandırılabilmesi için mandibulaya BSSRO uygulanarak osteotomi hatları mini-plak ve vidalarla rijit fiksasyona alındı.

SONUÇ: İskeletsel açık kapanış hastalarında, ortognatik cerrahinin kombine ortodontik tedavi ile birlikte kullanılması, estetik ve fonksiyon açısından etkili bir tedavi yöntemi sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: ortognatik cerrahi, open bite, sınıf III maloklüzyon

Treatment of a Patient with Open Bite Closure Using Bimaxillary Orthognathic Surgery: A Case Report

Mehmet Sait ŞİMŞEK¹, Hilal ALAN², İrfan ÜSTÜNDAĞ¹

¹İnönü University, Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery

²Private Clinic, Malatya

OBJECTIVE: Dentofacial deformities arise as a result of a combination of various factors affecting growth and development. For patients with severe orthodontic problems that cannot be corrected through growth modification or camouflage therapy, surgical correction of the jaws or repositioning of the dentoalveolar segments becomes the only treatment option.

CASE PRESENTATION: A 22-year-old systemically healthy female patient presented to our faculty with complaints of functional impairment of the jaw and esthetic concerns. Clinical and radiographic examinations revealed skeletal deformity and an anterior open bite. Following the completion of orthodontic treatment, it was decided to perform surgery under general anesthesia. Initially, incisions were made for a Le Fort I osteotomy, and the maxilla was mobilized and repositioned in relation to the cranial base. Stabilization was achieved using miniplates and screws. Subsequently, to adapt the mandible to the new position of the maxilla, bilateral sagittal split ramus osteotomy (BSSRO) was performed, and the osteotomy sites were rigidly fixed with miniplates and screws.

RESULT: In patients with skeletal open bite, the use of orthognathic surgery in combination with orthodontic treatment provides an effective treatment approach in terms of both esthetics and function.

Keywords: Orthognathic surgery, open bite, Class III malocclusion

intraoral görüntüler
intraoral images

a: pre-op b: post-op
a: pre-op b: post-op

panoramik görüntüler
panoramic radiographs

a: pre-op b: post-op
a: pre-op b: post-op

EP-182

Ortognatik Cerrahide Sanal Planlama

Özgür DAĞAL, Barış Erkut TÜRK, Mehmet Barış ŞİMŞEK
Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi, Ankara

GİRİŞ: Ortognatik cerrahi, dentofasiyal deformitelerin düzeltilmesi ve stomatognatik fonksiyon ile yüz estetiğinin iyileştirilmesi amacıyla yaygın olarak uygulanmaktadır. Geleneksel planlama; fotoğraflar, sefalometrik ölçümler ve alçı modeller üzerinden yapılırken, günümüzde üç boyutlu (3D) sanal yaklaşımlar giderek önem kazanmaktadır. Sanal cerrahi planlama (SCP), bilgisayar destekli simülasyonlarla yüz iskeleti, yumuşak dokular ve dentisyonun 3D görüntülenmesini sağlayarak tanı, cerrahi simülasyon ve farklı tedavi seçeneklerinin karşılaştırılmasına imkân tanır. Bu yöntem, karar sürecini kolaylaştırır ve postoperatif sonuçların iyileştirilmesine katkıda bulunur. Özellikle cerrahi doğruluk ve postoperatif stabilitenin kritik olduğu bimaxiller osteotomi gibi karmaşık işlemlerde önemli avantajlar sunar.

VAKA SUNUMU: Herhangi bir sistemik hastalığı olmayan 20 yaşındaki erkek hasta, mandibular prognatizm ve yüz asimetrisi şikâyetiyle Gazi Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Kliniği'ne başvurmuştur. Klinik ve radyolojik inceleme sonucu bimaxiller ortognatik cerrahi planlanmıştır. Bir yıl süren ortodontik tedavi sonrası hasta cerrahiye hazırlanmıştır. Panoramik, CBCT ve 3D modelleme ile Dolphin (ABD) yazılımı kullanılarak sanal planlama yapılmıştır. SCP sayesinde havayolu açıklığı, çeneler arası ilişki ve kraniyal yapılarla uyum yüksek doğrulukla değerlendirilmiştir. Planlama kapsamında maksilla 6,5 mm öne ve 0,5 mm aşağı, mandibula sağ 3 mm ve sol 5 mm geriye alınarak rotasyon sağlanmış ve asimetri düzeltilmiştir. Cerrahi splintler hazırlanmış, operasyon başarıyla tamamlanmış ve bir yıllık takipte sonuçların stabil kaldığı görülmüştür.

SONUÇ: SCP, geleneksel cerrahi planlamaya kıyasla güvenilir ve doğru bir alternatif olup, sanal tanı ve cerrahi simülasyon imkânı sayesinde cerrahların birden fazla tedavi planını değerlendirmesine ve postoperatif sonuçları optimize etmesine olanak tanımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Cerrahi splint, Ortognatik Cerrahi, Sanal Planlama

Virtual Planning in Orthognathic Surgery

Özgür DAĞAL, Barış Erkut TÜRK, Mehmet Barış ŞİMŞEK

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, Ankara, Turkey

OBJECTIVE: Orthognathic surgery is widely performed to correct dentofacial deformities and to improve stomatognathic function and facial aesthetics. Traditional planning has relied on photographs, cephalometric measurements, and plaster models; however, three-dimensional (3D) virtual approaches have gained increasing importance. Virtual surgical planning (VSP) enables computer-assisted visualization of the facial skeleton, soft tissues, and dentition in 3D, allowing accurate diagnosis, surgical simulation, and comparison of alternative treatment strategies. This technology streamlines decision-making and contributes to improved postoperative outcomes, offering particular advantages in complex procedures such as bimaxillary osteotomy, where surgical accuracy and postoperative stability are critical.

CASE PRESENTATION: A 20-year-old male patient without systemic disease presented to the Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Faculty of Dentistry, Gazi University, with complaints of mandibular prognathism and facial asymmetry. Clinical and radiological examinations confirmed the need for bimaxillary orthognathic surgery. After one year of orthodontic treatment, the patient underwent virtual planning using panoramic imaging, cone-beam computed tomography (CBCT), and 3D modeling with Dolphin (USA) software. VSP allowed high-accuracy evaluation of airway space, maxillomandibular relationships, and cranial structures. The surgical plan advanced the maxilla 6.5 mm and lowered it 0.5 mm, while setting the mandible back 3 mm on the right and 5 mm on the left to achieve rotational correction and facial symmetry. Surgical splints were fabricated, the operation was completed successfully, and one-year follow-up demonstrated stable results.

RESULT: Compared with conventional methods, VSP provides a reliable and accurate alternative, enabling virtual diagnosis and surgical simulation that allow surgeons to evaluate multiple treatment plans and optimize postoperative results.

Keywords: Orthognathic surgery, Surgical splint, Virtual planning

EP-183

Genioplasti: Olgu Sunumu

Osman YAVAS, Efe Can SİVRİKAYA

Araştırma Görevlisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi
Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Genioplasti tek başına veya diğer ortognatik prosedürlerle birlikte çene deformitelerinin düzeltilmesinde rutin olarak kullanılan bir yaklaşımdır. Bir diğer adıyla 'inferior border osteotomisi' olan genioplasti; mandibulanın anterioru ve gövdesindeki anomalilerin düzeltilmesi amacıyla çene ucunun üç boyutlu formunun değiştirilmesi temeline dayanmaktadır. Ayrıca mandibuladaki asimetri olgularında uygulanabilen bir prosedürdür.

VAKA SUNUMU: Sağlıklı 34 yaşında erkek hasta, kliniğimize çene uçundaki asimetri ve artmış alt yüz yüksekliği şikayetiyle başvurdu. Yapılan klinik ve radyolojik muayene sonucu pogonion noktası normal pozisyonundan anterioposterior olarak 3.7 mm posteriorda ve vertikal olarak 5.4 mm inferiorda yer aldığı tespit edilmiştir. Genel anestezi altında çene ucunun 3.7 mm anteriora alınmasına ve 5.4 mm süperiora konumlandırılması planlandı. Bu amaçla diş köklerinden 5 mm uzaklıkta oklüzal düzleme paralel osteotomi yapıldı, bu osteotomiye paralel olacak şekilde 5.4 mm inferiora osteotomi yapıldı ve iki osteotomi vertikal osteotomilerle birleştirildi. İlgili segment çıkarıldıktan sonra çene ucu uygun pozisyona getirilip mini plaklar ile fiksasyon sağlandı.

SONUÇ: Dentofasiyal anomaliler için önemli bir teknik olan genioplasti, çenenin üç boyutlu konumunu değiştirerek genel yüz dengesini yeniden sağlamayı amaçlar. Bu olguda hastaların beklentileri ve yüz dengesi genioplasti ile başarılı bir şekilde gerçekleştirildi ve komplikasyon gelişmediği izlendi.

Anahtar Kelimeler: genioplasti, osteotomi, dentofasiyal anamoli

Genioplasty: Case Presentation

Osman YAVAS, Efe Can SİVRİKAYA

Research Assistant, Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Genioplasty is a routine approach used alone or in combination with other orthognathic procedures to correct jaw deformities. Also known as 'inferior border osteotomy', genioplasty is based on changing the three-dimensional form of the chin tip in order to correct anomalies in the anterior and body of the mandible. It is also a procedure that can be applied in cases of mandibular asymmetry.

CASE PRESENTATION: A healthy 34-year-old male patient presented to our clinic complaining of asymmetry in the chin tip and increased lower face height. Clinical and radiological examination revealed that the pogonion point was located 3.7 mm posteriorly and 5.4 mm inferiorly from its normal position in the anteroposterior and vertical planes, respectively. Under general anesthesia, it was planned to move the chin tip 3.7 mm anteriorly and position it 5.4 mm superiorly. To this end, an osteotomy parallel to the occlusal plane was performed 5 mm away from the tooth roots, an osteotomy parallel to this osteotomy was performed 5.4 mm inferiorly, and the two osteotomies were joined with vertical osteotomies. After removing the relevant segment, the chin tip was brought into the appropriate position and fixed with mini plates.

RESULT: Genioplasty, an important technique for dentofacial anomalies, aims to restore overall facial balance by altering the three-dimensional position of the jaw. In this case, the patients' expectations and facial balance were successfully achieved with genioplasty, and no complications were observed.

Keywords: genioplasty, osteotomy, dentofacial anomalies

EP-184

Minimal İnvaziv ve Standart Ortognatik Cerrahi Tedavisi Gören Hastaların Post-Operatif İyileşme Dönemlerinin Karşılaştırılması

Berivan DENİZ, Mehmet Emre YURTTUTAN

Ankara Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Ankara

AMAÇ: Ortognatik cerrahi 19. yüzyılın ortalarından beri uygulanmakla birlikte dentofasiyal deformitelerin düzeltilmesi ile estetik ve fonksiyonun yeniden kazandırılmasında önemli bir yer tutmaktadır. Son zamanlarda, MIOS (minimal invaziv ortognatik cerrahi) protokolü ön plana çıkmıştır. Daha kısa kesiler ve minimal diseksiyon kullanımıyla cerrahlar, işlemleri daha nazik bir şekilde gerçekleştirebilir, komplikasyonları azaltabilir ve daha hızlı iyileşmeyi kolaylaştırabilir. Bu çalışmanın amacı; kliniğimizde standart olarak uyguladığımız bimaxiller ortognatik cerrahi ve minimal invaziv ortognatik cerrahi ile opere olan her iki gruptaki hastaların ağrı, ödem, operasyon sürelerinin kıyaslamak ve herhangi bir üstünlüğü olup olmadığını araştırmaktır.

YÖNTEM: Çalışmaya katılan hastalara deformite şiddetine göre ayırım yapılmadan kliniğimize başvurmuş bimaxiller ortognatik cerrahi operasyonu ihtiyacı olan sınıf 2 ve sınıf 3 hastalara uygulanmıştır. Çalışmayı onaylayan hastalar iki gruba ayrılmıştır. Standart ortognatik cerrahi (n=10) ve minimal invaziv ortognatik cerrahi (n=10) olmak üzere toplan 20 hasta opere edilmiştir. Operasyon sonrası ağrı VAS skalası ile değerlendirilip, ödem ölçümü cilt üzerinde işaretli noktalar arasından uygulanmıştır. Operasyon süresi ise kesinin başladığı andan son sütur atılıncaya kadarki süre tutularak her hastada dosyasına not edilmiştir.

BULGULAR: Ödem ölçümlerinde; post-op hemen, 2., 5. günlerde minimal invaziv cerrahi ile opere edilen hastalarda daha az ödem gelişmekle birlikte ağrı skorları da daha düşük gözlenmiştir. Operasyon süre ortalamalarında anlamlı bir farklılık görülmemiştir.

SONUÇ: Minimal invaziv ortognatik cerrahi travmayı en aza indirme, iyileşmeyi hızlandırma ve yüksek kaliteli sonuçlar sunma potansiyelleri ortognatik cerrahinin geleceğinde önemli bir konuma getirmektedir. Bu yöntemin başarılı klinik uygulanması ve ve sürekli iyileştirilmesi büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Le fort 1 Osteotomisi, Minimal İnvaziv Ortognatik Cerrahi, Ortognatik Cerrahi, Sagittal Split Ramus Osteotomisi

Comparison of Post-Operative Recovery Periods Between Patients Treated with Minimally Invasive and Standard Orthognathic Surgery

Berivan DENİZ, Mehmet Emre YURTTUTAN

Ankara University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara

OBJECTIVE: Although orthognathic surgery has been practiced since the mid-19th century, it plays an important role in restoring aesthetics and function by correcting dentofacial deformities. Recently, the MIOS (minimally invasive orthognathic surgery) protocol has come to the fore. By using shorter incisions and minimal dissection, surgeons can perform procedures more gently, reduce complications, and facilitate faster recovery. The purpose of this study is to compare the pain, edema, and operative times of patients undergoing bimaxillary orthognathic surgery, which we perform as standard in our clinic, and minimally invasive orthognathic surgery, and to investigate whether there is any superiority.

METHODS: The study included patients requiring bimaxillary orthognathic surgery, regardless of deformity severity. Patients who consented to the study were divided into two groups: standard orthognathic surgery (n=10) and minimally invasive orthognathic surgery (n=10). A total of 20 patients underwent surgery. Postoperative pain was assessed using the VAS scale, and edema was measured between marked points on the skin. The duration of the operation was recorded in the file of each patient, from the moment the incision was made until the last suture was placed.

RESULT: In edema measurements, patients who underwent minimally invasive surgery developed less edema immediately after surgery and on days 2 and 5, and their pain scores were also lower. No significant difference was observed in the average duration of surgery.

CONCLUSION: Minimally invasive orthognathic surgery's potential to minimize trauma, accelerate healing, and deliver high-quality results places it in a prominent position in the future of orthognathic surgery. The successful clinical application and continuous improvement of this method are of paramount importance.

Keywords: Le fort 1 Osteotomy, Minimally Invasive Orthognathic Surgery, Orthognathic Surgery, Sagittal Split Ramus Osteotomy

EP-185

Total Alloplastik Temporomandibular Eklem Protezi ve Eş Zamanlı Ortognatik Cerrahi: Vaka Raporu

Mehmet Alp ERİŞ¹, Meyra DURMAZ², Mahzun YILDIZ¹, Merve Berika KADIOĞLU², Mehmet Emre YURTTUTAN¹

¹Ankara Üniversitesi, Ağız, Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

²Ankara Üniversitesi, Ortodonti Anabilim Dalı, Ankara, Türkiye

GİRİŞ: Ortognatik cerrahi, çene ve yüz iskeletinde doğuştan veya edinsel olarak gelişen iskeletsel ve dental uyumsuzlukların yanı sıra çiğneme, konuşma ve solunum gibi fonksiyonel sorunlar ile estetik bozuklukların düzeltilmesi amacıyla uygulanan cerrahi bir tedavi yöntemidir. İleri derecede dejeneratif eklem patolojileri veya ankiloz olgularında, temporomandibular eklem (TME) protez cerrahisi ile eş zamanlı olarak gerçekleştirilebilmesi, hem eklem patolojilerinin hem de dentofasiyal deformitelerin tek seansta tedavi edilmesine olanak sağlamaktadır. Bu olgu sunumunun amacı, eş zamanlı TME protezi ve bimaxiller ortognatik cerrahi uygulanan bir hastada elde edilen fonksiyonel ve estetik sonuçların değerlendirilmesidir.

VAKA SUNUMU: Yirmi yaşında kadın hasta, ağız açıklığında kısıtlılık ve dental çapraşıklık şikâyeti ile kliniğimize başvurdu. Klinik ve radyolojik değerlendirmede unilateral TME ankilozu ile birlikte mandibular retrognati ve fasiyal asimetri saptandı. Ağız açıklığındaki kısıtlılık nedeniyle ortodontik tedaviye başlanamadığından tedavi "surgery-first" yaklaşımı ile planlandı. Fonksiyonel kısıtlılığın giderilmesi, maloklüzyonun düzeltilmesi ve estetiğin iyileştirilmesi amacıyla eş zamanlı TME protezi ve ortognatik cerrahi uygulandı. Üç boyutlu sanal cerrahi yazılımı (NemoFab) ile yapılan planlama doğrultusunda Le Fort I osteotomisi, bilateral sagittal split osteotomisi (BSSO) ve kişiye özel eklem protezi operasyonu aynı seansta gerçekleştirildi. Postoperatif ikinci günden itibaren elastikler, intermaksiller fiksasyon vidalarından uygulanarak oklüzal stabilite sağlandı. Hastanın ortodontik tedavisi ve takipleri halen devam etmektedir.

SONUÇ: Eş zamanlı ortognatik cerrahi ve kişiye özel TME protezi uygulaması, ankilozla ilişkili dentofasiyal deformitelerde tek seansta fonksiyonel kısıtlılığın giderilmesini, oklüzal uyumun sağlanmasını ve estetik görünümün belirgin şekilde iyileştirilmesini mümkün kılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Ankiloz, Ortognatik Cerrahi, Surgery-First Yaklaşımı, Temporomandibular Eklem Protezi, Üç Boyutlu Sanal Cerrahi Planlama

Total Alloplastic Temporomandibular Joint Prosthesis and Simultaneous Orthognathic Surgery: A Case Report

Mehmet Alp ERİS¹, Meyra DURMAZ², Mahzun YILDIZ¹, Merve Berika KADIOĞLU², Mehmet Emre YURTTUTAN¹

¹Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ankara University, Ankara, Türkiye

²Department of Orthodontics, Ankara University, Ankara, Türkiye

OBJECTIVE: Orthognathic surgery is a surgical treatment method performed to correct skeletal and dental discrepancies of congenital or acquired origin, as well as functional problems such as mastication, speech, and respiration, and associated esthetic concerns. In cases of severe degenerative joint pathology or ankylosis, simultaneous temporomandibular joint (TMJ) prosthetic surgery and orthognathic surgery allow for the correction of both joint pathology and dentofacial deformities in a single stage. The aim of this case report is to present the functional and esthetic outcomes of a patient treated with simultaneous TMJ prosthesis and bimaxillary orthognathic surgery.

CASE PRESENTATION: A 20-year-old female patient presented with restricted mouth opening and dental crowding. Clinical and radiological evaluation revealed unilateral temporomandibular joint (TMJ) ankylosis accompanied by mandibular retrognathia and facial asymmetry. Since orthodontic treatment could not be initiated due to the functional limitation, a surgery-first approach was adopted. Virtual surgical planning was performed using NemoFab software, and simultaneous orthognathic surgery with custom-made TMJ prosthesis replacement was carried out in a single session. The surgical procedure included Le Fort I osteotomy, bilateral sagittal split osteotomy (BSSO), and unilateral TMJ prosthesis placement. Intermaxillary elastics were applied from the second postoperative day to support occlusal stability. The patient remains under orthodontic treatment and follow-up, demonstrating satisfactory functional recovery and improved facial esthetics.

RESULT: Simultaneous orthognathic surgery and custom-made TMJ prosthesis placement enables the resolution of functional limitation, establishment of occlusal harmony, and significant improvement of facial esthetics in a single stage for ankylosis-associated dentofacial deformities

Keywords: Ankylosis, Orthognathic Surgery, Surgery-First Approach, Temporomandibular Joint Prosthesis, Virtual Surgical Planning

EP-186

Unilateral Kondiler Hiperplazi Nedeniyle Yüz Asimetrisi: Olgu Sunumu

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Bedia GÜL, Tuncer AKDOĞAN, Mehmet Emre BENLİDAYI
Çukurova Üniversitesi Ağız ve Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, Adana

GİRİŞ: Unilateral kondiler hiperplazi (UKH), genellikle genç bireylerde ortaya çıkan ve mandibular kondilin tek taraflı(unilateral) anormal büyümesiyle seyreden bir patolojidir. Klinik olarak yüz asimetrisi, mandibular deviasyon, maloklüzyon ve eklem disfonksiyonu ile kendini gösterebilir.[1]

Tanıda konvansiyonel görüntüleme yöntemleri (panoramik, CT,sefalometri) kondil morfolojisini ortaya koyarken, lezyonun aktif büyüme gösterip göstermediğini belirlemede fonksiyonel yöntemler önem taşır. SPECT(Single-photon emission computed tomography), kondiler metabolik aktiviteyi değerlendirmesi sayesinde aktif büyümeyi tanımlamada güvenilir bir yöntem olup tedavi planı hastanın yaşı, büyümenin aktif olup olmaması ve deformitenin derecesine göre değişir. [2,3]Aktif büyümenin devam ettiği durumlarda yüksek kondilektomi, büyüme merkezinin ortadan kaldırılmasını sağlar. [4] Gerekli olgularda ortognatik cerrahi ile kombine edilebilir.

VAKA SUNUMU: 28 yaşında kadın hasta, fasial asimetri şikayetiyle kliniğimize başvurdu. Klinik muayenede mandibular sağ kondiler bölgede büyüme izlendi. CT ve panoramik radyografilerde unilateral kondiler hiperplazi şüphesi üzerine hasta SPECT görüntülemesine yönlendirildi. SPECT incelemesinde kanlanma ve kan havuzu fazında simetrik dağılım görülürken, geç kemik fazında sağ kondiler bölgede relatif artmış radyofarmasötik tutulumu saptandı. Bulgular unilateral kondiler hiperplazi ile uyumlu değerlendirildi. Hastaya proportional kondilektomi uygulandı. Postoperatif takiplerde fasiyal asimetrinin azaldığı ve fonksiyonel iyileşmenin sağlandığı gözlemlendi. Ortodonti bölümü ile takibi süren hastanın, uzun dönem stabilite ve estetik gereksinimlere bağlı olarak ortodontik veya ortognatik tedaviye dahil edilmesi planlanmaktadır.

SONUÇ: Unilateral kondiler hiperplazi, fasiyal asimetrinin önemli nedenlerinden biridir. Bu olguda SPECT görüntüleme ile aktif kondiler büyüme doğrulanmış ve proportional kondilektomi sonrası başarılı sonuçlar elde edilmiştir. Uzun dönem takip, olası rekürrens ve fonksiyonel adaptasyon açısından önemlidir. Proportional kondilektomi ile bu olguda estetik ve fonksiyonel olarak başarılı sonuç elde edilmiştir

Anahtar Kelimeler: Kondilektomi, kondiler hiperplazi, SPECT, yüz asimetrisi

Facial Asymmetry Due to Unilateral Condylar Hyperplasia: A Case Report

Selin SEZGİN TÜRKMEN, Bedia GÜL, Tuncer AKDOĞAN, Mehmet Emre BENLİDAYI
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Çukurova University, Adana, Turkey

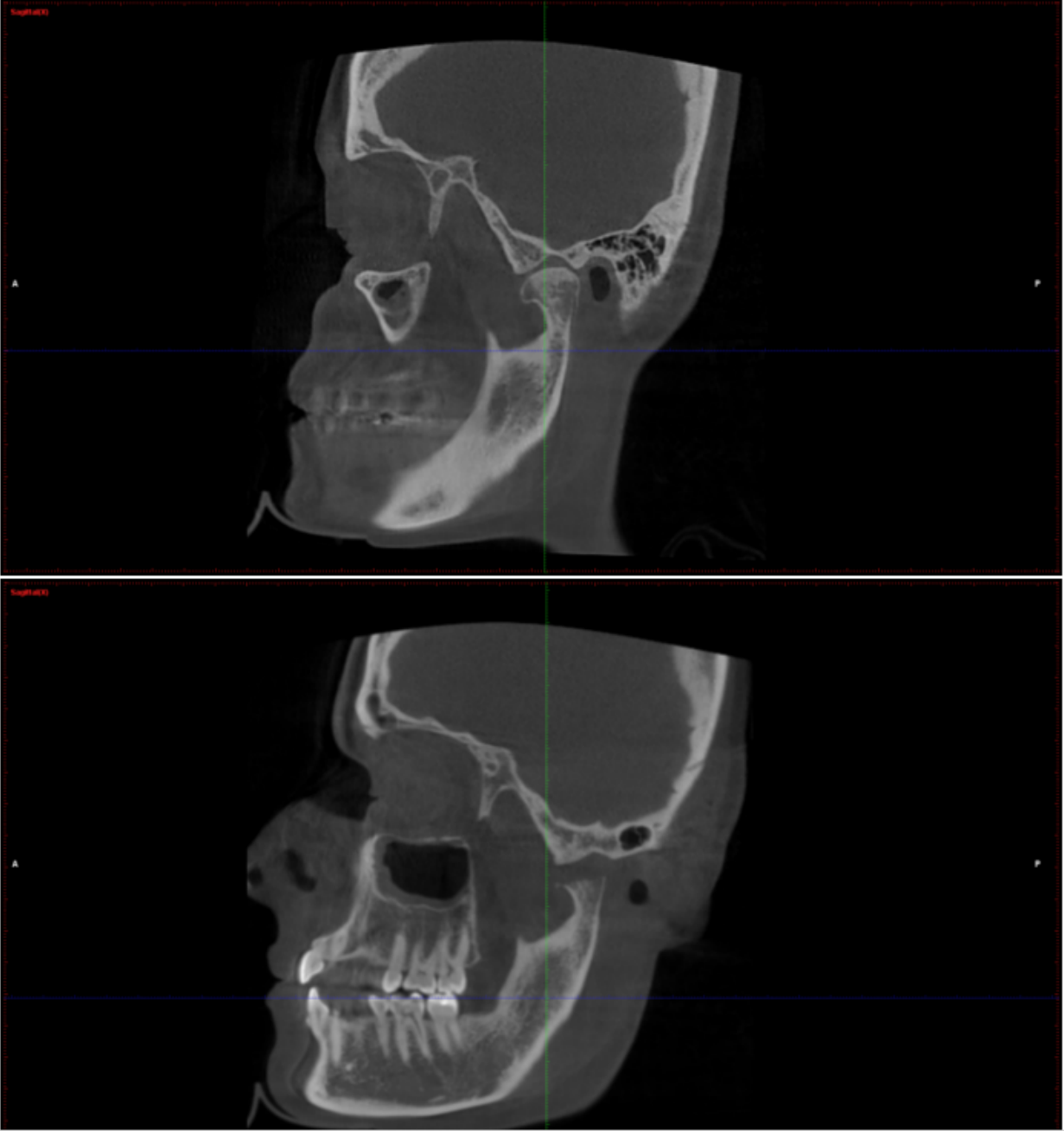
OBJECTIVE: Unilateral condylar hyperplasia (UCH) is a rare developmental disorder characterized by unilateral overgrowth of the mandibular condyle. UCH often presents with asymmetry, mandibular deviation, malocclusion, and temporomandibular dysfunction.[1] Radiological evaluation with CT reveals condylar morphology, while functional imaging such as SPECT plays a key role in determining growth activity. [2,3] Treatment depends on patient age, activity of growth, and severity of deformity. [4] High condylectomy eliminates the growth center and may be combined with orthognathic surgery when necessary.

CASE PRESENTATION: A 28-year-old female presented with facial asymmetry. Clinical examination showed enlargement in the right condylar region. Panoramic radiograph and CT suggested unilateral condylar hyperplasia, and SPECT imaging was performed. While perfusion and blood pool phases were symmetric, the delayed bone phase revealed relatively increased uptake in the right condyle, confirming active growth. The patient underwent proportional condylectomy. Postoperative follow-up demonstrated improvement in both facial symmetry and mandibular function. The patient is under follow-up in the Department of Orthodontics, with the possibility of being included in orthodontic or orthognathic treatment depending on long-term stability and esthetic considerations.

RESULT: UCH is an important cause of facial asymmetry. SPECT imaging is a reliable method for detecting active condylar growth. In this case, proportional condylectomy resulted in favorable aesthetic and functional outcomes. Long-term follow-up is essential to monitor recurrence and functional adaptation.

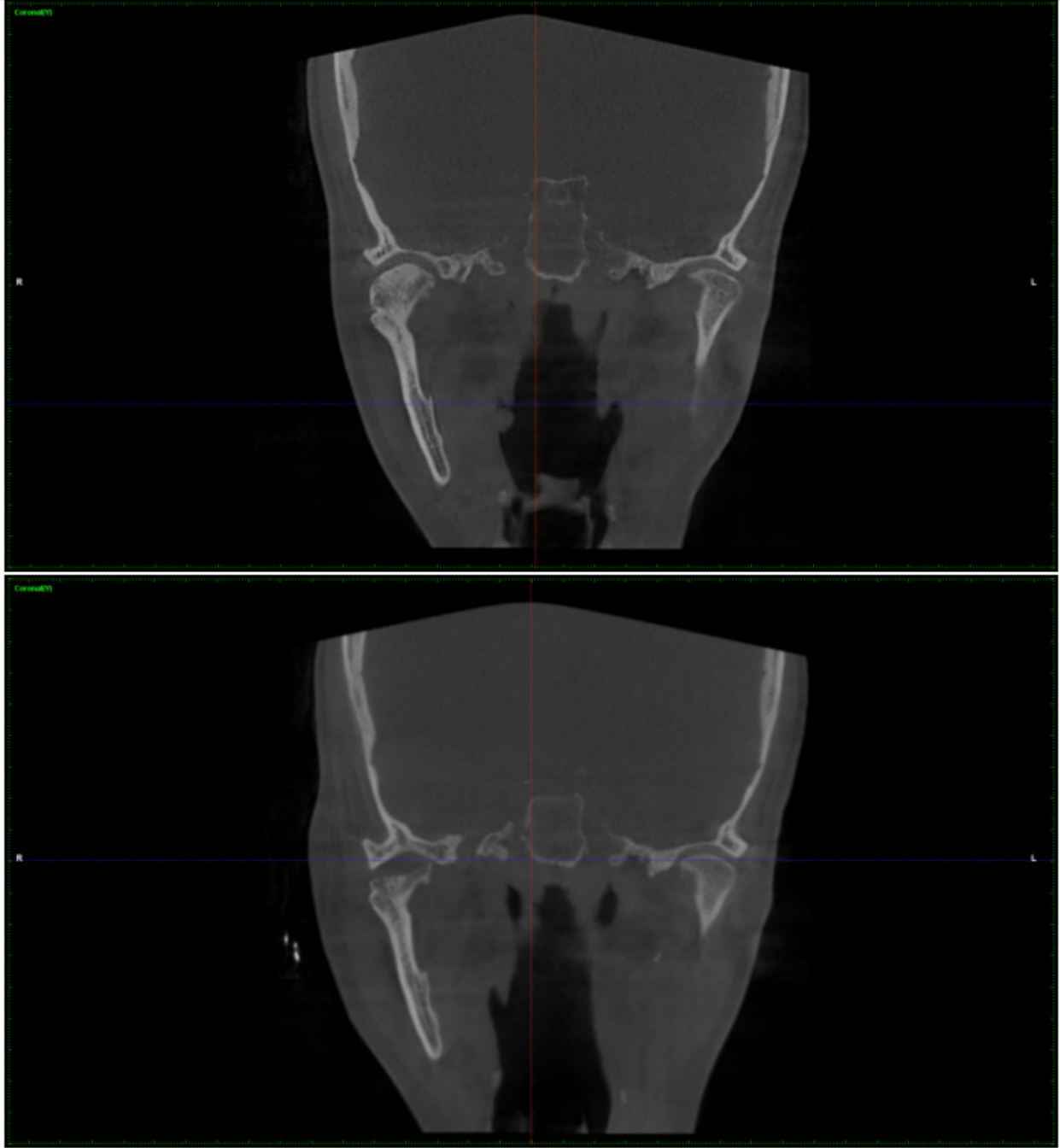
Keywords: Condylar hyperplasia, condylectomy, facial asymmetry, SPECT

Şekil 1
Figure 1

Sagittal preoperatif ve postoperatif CBCT görüntüleri
Sagittal preoperative and postoperative CBCT images

şekil 2
figure 2

Koronal preoperatif ve postoperatif CBCT görüntüleri
Coronal preoperative and postoperative CBCT images

EP-187

Mandibular Kondilde Görülen Osteokondromanın Cerrahi Tedavisi: Olgu Raporu

Emine DİKER, Merve Nur TURKAN, Onur YILMAZ

Karadeniz Teknik Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Trabzon, Türkiye

GİRİŞ: Osteokondroma, kemik korteksinden büyüyen ve kartilajla kaplı ekzofitik bir lezyondur. Tüm benign tümörlerin yaklaşık %35 ila %50'sini ve tüm primer kemik tümörlerinin %8 ile %15'ini oluşturur. Kraniofasial bölgede nadir görülmesine rağmen en çok etkilenen alanlar koronoid proses ve kondildir. Mandibular kondilde görülen osteokondromaların cerrahi tedavisi, lezyonun rekonstrüksiyonla birlikte veya rekonstrüksiyon yapılmadan kondilektomi veya lokal eksizyonudur.

VAKA SUNUMU: Sağ preauriküler bölgede ağrı şikayetiyle kliniğimize başvuran 70 yaşında kadın hastamızın klinik ve radyolojik muayenesi yapılmıştır. BT ve panoramik radyografinin incelenmesiyle sağ kondil başından inferior ve mediale doğru kemik büyümesi olduğu, buna bağlı ağrı meydana geldiği belirlendi. Klinik ve radyografik değerlendirmelere dayanarak klinik tanı sinoviyal kondromatozis olarak düşünüldü. İlave rekonstrüktif cerrahi olmaksızın kondil başının yeniden şekillendirilmesi için yüksek seviyeli kondilektomi planlandı. Genel anestezi altında preauriküler yaklaşımla lezyon bütünüyle çıkarılarak kondilektomi yapıldı. Perfore olan disk yerine abdominal bölgeden alınan yağ grefti yerleştirildi. Lezyonun histopatolojik değerlendirmesinde osteokondroma olduğu belirlendi.

SONUÇ: Mandibular kondilde görülen osteokondroma yüz asimetrisi, TME disfonksiyonu, ağız açıklığı kısıtlanması ve maloklüzyona neden olabilir. Bu tümörde vakamızda olduğu gibi nadiren ağrı görülür. Kondilektomi ile hastanın ağrı şikayeti giderilmiştir.

Anahtar Kelimeler: osteokondroma, kondilektomi, preauriküler

Surgical Treatment of Osteochondroma in the Mandibular Condyle: A Case Report

Emine DİKER, Merve Nur TURKAN, Onur YILMAZ

Karadeniz Technical University Faculty of Dentistry, Department of Oral and Maxillofacial Surgery,
Trabzon, Turkey

OBJECTIVE: Osteochondroma is an exophytic lesion that grows from the bone cortex and is covered with cartilage. It accounts for approximately 35 to 50% of all benign tumors and 8 to 15% of all primary bone tumors. Although rare in the craniofacial region, the most commonly affected areas are the coronoid process and condyle. The surgical treatment of osteochondromas seen in the mandibular condyle is condylectomy or local excision with or without reconstruction.

CASE PRESENTATION: A 70-year-old female patient who presented to our clinic with complaints of pain in the right preauricular region underwent clinical and radiological examination. Examination of the CT and panoramic radiographs revealed bone growth from the right condyle head inferiorly and medially, causing pain. Based on clinical and radiographic evaluations, the clinical diagnosis was considered to be synovial chondromatosis. A high-level condylectomy was planned to reshape the condyle head without additional reconstructive surgery. Under general anesthesia, condylectomy was performed by completely removing the lesion via a preauricular approach. An adipose graft taken from the abdominal region was placed in place of the perforated disc. Histopathological evaluation of the lesion revealed it to be an osteochondroma.

RESULT: Osteochondroma of the mandibular condyle can cause facial asymmetry, TME dysfunction, limited mouth opening, and malocclusion. Pain is rarely seen in this tumor, as in our case. The patient's pain complaint was resolved with condylectomy.

Keywords: osteochondroma, condylectomy, preauricular

EP-188

Kırık Çene Rekonstrüksiyon Plağının Total TME Proteziyle Cerrahi Tedavisi

Ümit ERTAŞ

Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Temporomandibular eklem (TME) ankilozu, çene hareketlerini kısıtlayan ve hastaların yaşam kalitesini ciddi şekilde etkileyen bir hastalıktır. TME protezi, ankiloz tedavisinde etkili bir seçenektir. Total temporomandibular eklem protezleri, son evre eklem hastalığı, travma veya başarısız önceki rekonstrüktif ameliyatlara gibi ciddi TME patolojisi olan hastalar için güvenilir ve kesin bir çözüm sunar.

VAKA SUNUMU: Dış merkezde önceden sol mandibula ramusta bulunan kistin rezeksiyonu yapılmış ve rekonstrüksiyon plağı yerleştirilmiş olan hasta, rekonstrüksiyon plağının kırılması nedeniyle tarafımıza başvurdu. Yapılan muayene sonrasında, kırık plağın çıkarılmasına ve yerine total temporomandibular eklem protezi yerleştirilmesine karar verildi. Hasta genel anestezi altında ameliyathaneye alındı.

Girişimsel radyoloji tarafından embolizasyon yapıldı. Sol tarafta, preauricular ve submandibular yaklaşımla ekstraoral kesi yapılarak künt diseksiyon ile tam kalınlıkta bir flep kaldırıldı. Kırılmış rekonstrüksiyon plağı çıkarıldı ve bölge debride edildi. Ardından sol eklem bölgesine ulaşıldı. Bir kılavuz yardımıyla, çene altı bölgesinden Misonix cihazı kullanılarak kondilotomi yapıldı. Daha sonra kondil, TME diski ve çevresindeki fibröz dokular çıkarıldı. Eklem protezinin proksimal kısmı kulak önünden yapılan kesi yoluyla vidalarla sabitlendi. Protezin iki bileşeni daha sonra adapte edildi ve distal kısmı çene altına vidalarla sabitlendi. Sol eklem bölgesi Rifampisin ile yıkandı. Ameliyat tamamlandı. Ameliyat sonrası hastanın ağız açıklığında artış gözlemlendi.

SONUÇ: Bu vaka, total temporomandibular eklem protezinin, başarısız olmuş komplike mandibula rekonstrüksiyonlarının yönetimi için etkili bir çözüm olduğunu göstermektedir. Prosedür, kırık rekonstrüksiyon plağını başarıyla değiştirerek fonksiyonu geri kazandırmış ve hastanın ağız açıklığını artırmıştır.

Anahtar Kelimeler: TME Ankilozu, TME Protezi, Embolizasyon, Rekonstrüksiyon plağı, Kondilotomi

Surgical Management Of A Fractured Mandibular Reconstruction Plate with a Total TMJ Prosthesis

Ümit ERTAŞ

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: TMJ ankylosis is a disease that restricts jaw movement and severely impacts patients' quality of life. A TMJ prosthesis is an effective option for the treatment of ankylosis. Total temporomandibular joint (TMJ) prostheses offer a reliable and definitive solution for patients with severe TMJ pathology, including end-stage joint disease, trauma, or failed previous reconstructive surgeries.

CASE PRESENTATION: A patient who had previously undergone a resection and reconstruction plate placement for a cyst in the left mandibular ramus at an outside center presented with a fractured reconstruction plate. Following examination, it was decided to remove the broken plate and replace it with a total temporomandibular joint (TMJ) prosthesis. The patient was taken to the operating room under general anesthesia. An embolization was performed by interventional radiology. On the left side, an extraoral preauricular and submandibular incision was made, and a full-thickness flap was raised via blunt dissection. The previously placed, fractured reconstruction plate was removed, and the area was debrided. The left joint area was then accessed. A condylotomy was performed from the submandibular area using a Misonix device with the help of a guide. Subsequently, the condyle, the TMJ disc, and the surrounding fibrous tissues were removed. The proximal part of the joint prosthesis was fixed with screws through the preauricular incision. The two components of the prosthesis were then adapted and the distal part was fixed with screws through the submandibular region. The left joint area was irrigated with Rifampicin. The surgery was completed. Postoperatively increase in the patient's mouth opening was observed.

RESULT: This case demonstrates that a total temporomandibular joint (TMJ) prosthesis is an effective solution for complex mandibular reconstruction failures. The procedure successfully replaced a fractured plate, restoring function and increasing the patient's mouth opening.

Keywords: TMJ Ankylosis, TMJ Prosthesis, Embolization, Reconstruction plate, Condylotomy

EP-189

Alloplastik Temporomandibular eklem rekonstrüksiyonu: Olgu sunumu

Ece İrem GÖKOĞLU, Anıl ÖZYURT, Candan EFEOĞLU

Dokuz Eylül Üniversitesi, Diş Hekimliği Fakültesi, Ağız Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, İzmir

GİRİŞ: Temporomandibular eklem (TME) ankilozu disk-kondil kompleksinin temporal kemiğin artiküler yüzeylerine füzyonudur. Ankiloz varlığında hastaların alt çene hareketleri kısıtlanır, konuşma bozulur, çiğneme zorlaşır. TME ankilozunun tedavisi ankiloz fragmanın çıkarılması ve alloplastik materyaller kullanılarak eklem rekonstrüksiyonudur. Tedavinin amacı ağız açıklığını arttırmak, TME fonksiyonunu yeniden yapılandırmaktır.

VAKA SUNUMU: Trigeminal nevralji tanısı ile 2 yıl radyofrekans terapisi alan sonrasında ağız açmada kısıtlılık ve kas fibrozisi nedeniyle 2022 yılında opere edilen 73 yaşındaki kadın hasta kliniğimize sol TME bölgesinde kısıtlılık ve 1mm ağız açıklığıyla gelmiştir. Hastadan alınan MR sonucunda sol TME bölgesinde ankiloz gözlenmiş olup hastaya 2025 yılında alloplastik temporomandibular eklem protezi uygulanmıştır. Hastanın güncel ağız açıklığı 20 mmdir. Post op dönemde Thera- bite kullanımı ile hasta takip edilmektedir.

SONUÇ: Alloplastik rekonstrüksiyon, ilerlemiş TME hastalıklarında erken mobilizasyonun sağlanması, stabil uzun dönem sonuçların kazanımı ve çene fonksiyonunun iyileştirilmesi gibi avantajları nedeniyle tedavi seçeneği olarak göz önünde bulundurulmalıdır.

Anahtar Kelimeler: Temporomandibular eklem protezi, temporomandibular eklem ankilozu, Thera-bite

Alloplastic Temporomandibular Joint Reconstruction:A Case Report

Ece İrem GÖKOĞLU, Anıl ÖZYURT, Candan EFEOĞLU

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Dokuz Eylül University, Izmir, Turkey

OBJECTIVE: Temporomandibular joint (TMJ) ankylosis is the fusion of the disc-condyle complex to the articular surfaces of the temporal bone. In the presence of ankylosis, patients experience limited mandibular movement, speech impairment, and difficulty chewing. Treatment for TMJ ankylosis involves removal of the ankylotic fragment and joint reconstruction using alloplastic materials. The goals of treatment are to increase mouth opening and restore temporomandibular function.

CASE PRESENTATION: A 73-year-old female patient, who had received radiofrequency therapy for trigeminal neuralgia for 2 years, followed by surgery in 2022 due to limited mouth opening and muscle fibrosis, presented to our clinic with restriction in the left temporomandibular joint region and a 1 mm mouth opening. The MRI result revealed ankylosis in the left TMJ region. The patient underwent alloplastic temporomandibular joint replacement (TMJ prosthesis) surgery in 2025. The patient's current mouth opening is 20 mm. She is being followed up in the postoperative period with the use of a Thera-Bite device.

RESULT: Alloplastic reconstruction should be considered a treatment option in advanced TMJ diseases due to its advantages, such as achieving early mobilization, gaining stable long-term results, and improving mandibular function.

Keywords: Temporomandibular joint prosthesis, temporomandibular joint ankylosis, Thera-bite

EP-190

Travma Sonrası Oluşan TME Ankilozunun TME Protezi ve Gap Artroplastisi ile Tedavisi

Ümit ERTAŞ, Sema DUTAR ÇAMURLU, Ümit GÜLSEVİNÇ, Halil İbrahim KARTAL
atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum, Türkiye

GİRİŞ: TME ankilozu, çene hareketini kısıtlayan ve hastaların yaşam kalitesini ciddi şekilde etkileyen bir hastalıktır. TME protezi, ankiloz tedavisinde etkili bir seçenektir. Total temporomandibular eklem (TME) protezleri, ileri evre eklem hastalığı, travma, TME ankilozu veya başarısız olmuş geçirilmiş ameliyatlara gibi ciddi TME patolojisi olan hastalar için güvenilir ve kesin bir çözüm sunar.

VAKA SUNUMU: 7 yaşındayken balkondan düşme sonrası tme ankilozu oluşan hasta ağız açık kısıtlılığı şikayetiyle tarafımıza geldi. Hastaya yapılan muayene sonrasında eklem protezi planlandı. Hastaya girişimsel radyoloji tarafından maksiller arter embolizasyonu yapıldı. Sağ submandibular alandan kondil bölgesine ulaşım sağlanarak guide yardımıyla misonix ile kondilektomi yapıldı. Sonrasında kondil tme diski ve etrafındaki fibröz dokularla birlikte çıkarıldı. Preauricular bölgeden girilerek eklem protezinin proksimal kısmı vidalarla fiks edildi. Sol tarafa geçildi, preauricular bölgeden tam kalınlıkta flep kaldırıldı. Gap artroplastisi yapıldı. Ardından temporal kas flebi çevrildi. Ameliyat tamamlanarak hasta uyandırıldı. Post operatif hastanın ağız açıklığında artış gözlemlendi.

SONUÇ: Bu vaka, ciddi travma sonrası gelişen TME ankilozu için kişiselleştirilmiş bir cerrahi yaklaşımın etkinliğini göstermektedir. TME protezi ve gap artroplastisini birleştiren bu hibrit tedavi, hastanın ağız açıklığını başarıyla artırarak işlevselliği geri kazandırmıştır.

Anahtar Kelimeler: TME ankilozu, TME protezi, Gap artroplastisi, submandibular insizyon, preauriküler insizyon, temporal kas flebi.

Treatment of post traumatic TMJ Ankylosis with TMJ Prosthesis and Gap arthroplasty

Ümit ERTAŞ, Sema DUTAR ÇAMURLU, Ümit GÜLSEVİNÇ, Halil İbrahim KARTAL
department of Oral Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Türkiye

OBJECTIVE: TMJ ankylosis is a disease that restricts jaw movement and severely impacts patients' quality of life. A TMJ prosthesis is an effective option for the treatment of ankylosis. Total temporomandibular joint (TMJ) prostheses offer a reliable and definitive solution for patients with severe TMJ pathology, including end-stage joint disease, trauma, tmj ankylosis or failed previous reconstructive surgeries.

CASE PRESENTATION: A patient who developed TMJ ankylosis after falling from a balcony at age 7 presented with a limited mouth opening. After an examination, a TMJ prosthesis was planned. The patient underwent maxillary artery embolization by interventional radiology. A condylectomy was performed through a right submandibular approach, reaching the condylar region with the help of a guide and a Misonix device. Subsequently, the condyle was removed along with the TMJ disc and surrounding fibrous tissues. The proximal part of the joint prosthesis was then fixed with screws via a preauricular incision. The surgery then proceeded to the left side, where a full-thickness flap was raised from the preauricular region. A gap arthroplasty was performed, followed by the rotation and repair of a temporal muscle flap. The surgery was completed and the patient was awakened. Postoperatively an increase in the patient's mouth opening was observed.

RESULT: This case demonstrates the effectiveness of a customized surgical approach for severe post-traumatic TMJ ankylosis. The hybrid treatment, which combined a TMJ prosthesis and gap arthroplasty, successfully increased the patient's mouth opening and restored function.

Keywords: TMJ ankylosis, TMJ prosthesis, Gap arthroplasty, submandibular incision, preauricular incision, temporal muscle flap

EP-191

İleri Derece Deforme Temporomandibular Eklem Hastasında Çift Taraflı Total Eklem Protezi Uygulaması

Ümit ERTAŞ, Sema ÇOMURLU, Ümit GÜLSEVİNÇ, Furkan BAYRAMOĞLU
Atatürk Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı, Erzurum

GİRİŞ: Son evre eklem hastalığı, bir eklem hastalığı veya başka nedenlerle yapısal olarak ciddi şekilde olumsuz etkilenmesiyle hastada fonksiyonel bozukluğun ortaya çıktığı durumu ifade eder. Bu tür vakaların çoğunda, hastanın rehabilitasyonu için alloplastik eklem protezleri kullanılmaktadır.

VAKA SUNUMU: 59 yaşında bir kadın hasta, ağız açıklığında şiddetli azalma ve fonksiyon sırasında ağrı şikayetleri ile kliniğimize başvurdu. Ameliyat öncesi çekilen tomografide, çene eklemlerinin ciddi şekilde deforme olduğu izlendi. Hastaya yapılan muayene sonucu çift taraflı temporomandibular eklem protezi planlandı. Hasta genel anestezi altında operasyona alındı. Cerrahi bölgelere ulaşmak için çift taraflı preauricular ve submandibular insizyon uygulandı. Çift taraflı kondilektomi yapıldı ve önceden hazırlanmış kişiye özel protezler, çevre anatomik yapılara adapte edildi. Ameliyat başarıyla tamamlandı. Operasyon sonrası takiplerinde hastanın ağız açıklığında artış olduğu ve fonksiyon esnasındaki ağrının azaldığı görüldü.

SONUÇ: Bu vaka sunumu, deforme olmuş çene eklemleri nedeniyle şiddetli ağrı ve kısıtlı ağız açıklığı olan 59 yaşındaki bir kadın hastanın başarılı cerrahi yönetimini göstermektedir. Tedavi; preauricular ve submandibular insizyonlarla yapılan çift taraflı kondilektomi ve ardından kişiye özel hazırlanmış protezlerin yerleştirilmesini içermektedir. Bu kapsamlı işlem, hastanın kaybolmuş fonksiyonunu geri kazandırmış ve semptomlarını hafifletmiştir.

Anahtar Kelimeler: Çene Eklemi Hastalığı, Çene Eklemi Protezi, Kondilektomi, Pre-auricular İnsizyon, Submandibular insizyon

Bilateral Total Joint Prosthesis Application in Severely Deformed Temporomandibular Joint Disease

Ümit ERTAŞ, Sema ÇOMURLU, Ümit GÜLSEVİNÇ, Furkan BAYRAMOĞLU
Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Ataturk University, Erzurum, Turkey

OBJECTIVE: End stage joint disease indicates a joint that is so negatively affected architecturally by disease or injury that severe functional impairment is the final result for the patient. In many such cases alloplastic joint prosthetics are used for the rehabilitation of the patient.

CASE PRESENTATION: A 59-year-old female patient was admitted to our clinic with complaints of severely decreased mouth opening and pain during function. Preoperative tomography showed severely deformed temporomandibular joints. As a treatment, bilateral temporomandibular joint prosthetics were planned for the patient. The patient was taken to the operating room under general anesthesia. Bilateral preauricular and submandibular incisions were used to access the surgical sites. A bilateral condylectomy was performed, and custom-made prosthetics, prepared in advance, were adapted to the surrounding anatomical structures. The operation was successfully completed. During the postoperative follow-up, an increase in the patient's mouth opening was observed, and the pain during function was reduced.

RESULT: This case report summarizes the successful surgical management of a 59-year-old female patient with severe pain and limited mouth opening due to deformed temporomandibular joints. The treatment involved a bilateral condylectomy, accessed via preauricular and submandibular incisions, and the subsequent placement of pre-made custom prosthetics. This comprehensive procedure was critical for restoring jaw function and alleviating the patient's symptoms.

Keywords: TMJ Disease, TMJ Prosthesis, Condylectomy, Preauricular Incision, Submandibular Incision

EP-192

İleri Yaş Erkek Hastada Mandibula Anteriorda Lokalize Santral Dev Hücreli Granülom: Olgu Sunumu

Berrin İYİLİKÇİ, Ece ÜNAL, Özüm ŞENGÜL

Pamukkale Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi Ağız, Diş Ve Çene Cerrahisi Anabilim Dalı

GİRİŞ: Santral dev hücreli granülom (SDHG), çene kemiklerinde görülen nadir, benign ancak lokal agresif özellik gösterebilen intraosseöz bir lezyondur. Genellikle genç yaşlarda ve kadınlarda daha sık izlenirken, mandibula posterior bölge en sık tutulum alanıdır. Bu olgu sunumunun amacı, ileri yaş erkek hastada mandibula anterior bölgede lokalize SDHG'nin klinik, radyolojik ve histopatolojik özelliklerini literatür ışığında tartışmaktır.

VAKA SUNUMU: 69 yaşında erkek hasta, mandibula anteriorda üç aydır mevcut olan ağrısız şişlik nedeniyle başvurdu. Tıbbi anamnezinde hipertansiyon, diabetes mellitus tip II, kronik böbrek yetmezliği ve radyoterapi öyküsüyle tedavi edilmiş prostat kanseri yer almaktaydı. Klinik muayenede vestibüler kortikal ekspansiyon ve kırmızı-mor renkte mukozal şişlik saptandı. Radyolojik incelemelerde, düzensiz sınırlı uniloküler radyolüsensi ile birlikte kök rezorpsiyonu ve kortikal perforasyon izlendi. Ayırıcı tanıda ameloblastoma, keratokistik odontojenik tümör, anevrizmal kemik kisti ve metastatik tümör düşünüldü. İnsizyonel biyopsi sonrası histopatolojik inceleme SDHG ile uyumlu bulundu. Lezyonun sınırlı boyutu ve biyopsi sonrası hızlı iyileşme göz önüne alınarak konservatif cerrahi tedavi planlandı. Lokal anestezi altında enükleasyon ve ilişkili dişlerin çekimi gerçekleştirildi. Postoperatif dönemde komplikasyon görülmedi ve altı aylık takipte nüks bulgusu saptanmadı.

SONUÇ: Bu olgu, ileri yaş erkek hastada mandibula anterior yerleşimli SDHG'nin nadir görülmesi nedeniyle dikkat çekicidir. Agresif özellikler sergilemesine rağmen, konservatif cerrahi enükleasyonla başarılı sonuç elde edilmiştir. Bulgular, agresif olguların dahi uygun hasta seçimiyle konservatif yöntemlerle tedavi edilebileceğini göstermekte olup, uzun dönemli klinik ve radyolojik takibin gerekliliği vurgulanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: konservatif tedavi, mandibula, santral dev hücreli granülom

Central Giant Cell Granuloma Localized In The Anterior Mandible Of An Elderly Male Patient: A Case Report

Berrin İYİLİKCI, Ece ÜNAL, Özüm ŞENGÜL

Pamukkale University Faculty Of Dentistry Department Of Oral And Maxillofacial Surgery

OBJECTIVE: Central giant cell granuloma (CGCG) is a rare, benign but locally aggressive intraosseous lesion of the jaws. It is more frequently reported in young individuals, particularly females, and most commonly affects the posterior mandible. The aim of this case report is to present the clinical, radiological, and histopathological features of CGCG localized in the anterior mandible of an elderly male patient and to discuss the management strategy in light of the literature.

CASE PRESENTATION: A 69-year-old male presented with a painless anterior mandibular swelling persisting for three months. His medical history included hypertension, type II diabetes mellitus, chronic kidney disease, and prostate cancer managed with radiotherapy. Clinical examination revealed vestibular cortical expansion and reddish-purple mucosal swelling. Radiological evaluation demonstrated an ill-defined unilocular radiolucency with root resorption and cortical perforation. Differential diagnosis included ameloblastoma, keratocystic odontogenic tumor, aneurysmal bone cyst, and metastatic lesion. Incisional biopsy was performed, and histopathological analysis confirmed CGCG. Considering lesion size and favorable healing after biopsy, conservative surgical management was selected. Enucleation with extraction of associated teeth was performed under local anesthesia. The postoperative course was uneventful, and no recurrence was observed during a 6-month follow-up.

RESULT: This case is remarkable due to its occurrence in an elderly male patient and the unusual anterior mandibular localization. Despite aggressive clinical and radiological features, conservative enucleation achieved successful outcomes. This supports the notion that even aggressive CGCG cases may be effectively managed with conservative surgery, provided that long-term clinical and radiological follow-up is maintained.

Keywords: central giant cell granuloma, conservative surgery, mandible

Resim 1
Figure 1

İlk muayenede lezyonun intraoral görünümü kırmızı-mor renkli şişlik şeklindedir.

At the initial examination, the intraoral appearance of the lesion was a reddish-purple swelling.

Resim5
Figure 5

*Enükleasyon ve küretaj işlemi sırasında alınan operasyon görüntüsü.
Intraoperative image obtained during the enucleation and curettage procedure.*

EP-193

Mandibulada Travmatik Kemik Kisti: Bir Olgu Sunumu

Berrin İYİLİKÇİ, Sümeyye KARACA
Pamukkale Üniversitesi, Ağız Diş ve Çene Cerrahisi, Denizli

GİRİŞ: Travmatik kemik kisti (TKK), çenelerde görülen nadir, non-neoplastik intraosseöz bir lezyondur. Epitel tabakası bulunmaz ve kavite genellikle boş ya da sıvı içeriklidir. Çoğunlukla genç hastalarda, rutin radyografik incelemeler sırasında tesadüfen saptanır. Bu sunumun amacı, bir TKK olgusunu tanıtmak ve literatür eşliğinde klinik, radyografik ve cerrahi özelliklerini vurgulamaktır.

VAKA SUNUMU: 12 yaşında kız hasta, rutin muayene sırasında alınan panoramik radyografide mandibulanın sağ premolar bölgesinde tespit edilen radyolüsent lezyon nedeniyle kliniğimize yönlendirildi. Sistemik rahatsızlığı ve travma öyküsü yoktu; ilgili bölgede herhangi bir şikâyeti bulunmuyordu. Klinik muayenede lezyon ile ilişkili bölgedeki dişler vitaldi. Radyografik incelemede sağ birinci ve ikinci premolar dişler arasında sınırlı, uniloküler, taraksı kenarlı radyolüsent alan saptandı. Lokal anestezi altında cerrahi müdahale sırasında yapılan incelemede kavitenin boş olduğu gözlemlendi. Lezyonun duvarlarına küretaj yapılarak kanama sağlandı ve bölge primer olarak kapatıldı. Postoperatif dönem sorunsuz geçti. Birinci ay kontrol panoramik radyografisinde kavite alanının belirli bölgelerinde kemikleşmenin başladığı izlendi.

SONUÇ: Travmatik kemik kisti, genç hastalarda asemptomatik seyreden ve çoğunlukla rutin radyografilerde saptanan bir lezyondur. Radyografik bulgular tanıda yol gösterici olsa da kesin tanı cerrahi işlem sırasında konur. Küretaj hem tanısal hem de tedavi edici olup, kanama sonrası kavitenin spontan olarak kemik ile dolmasını sağlar. Bu olguda da olduğu gibi prognoz genellikle iyidir.

Anahtar Kelimeler: travmatik kemik kisti, basit kemik kisti, mandibula

Traumatic Bone Cyst of the Mandible: A Case Report

Berrin İYİLİKÇİ, Sümeyye KARACA

Pamukkale University, Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Denizli

OBJECTIVE: Traumatic bone cyst (TBC) is a rare, non-neoplastic intraosseous lesion of the jaws. It lacks an epithelial lining, and the cavity is usually empty or fluid-filled. It is most often detected incidentally during routine radiographic examinations in young patients. The aim of this presentation is to report a case of TBC and to highlight its clinical, radiographic, and surgical features in light of the literature.

CASE PRESENTATION: A 12-year-old female patient was referred to our clinic after a radiolucent lesion was detected in the right premolar region of the mandible on a panoramic radiograph taken during routine examination. She had no systemic disease or history of trauma, and no complaints related to the area. Clinical examination revealed that the teeth in the region were vital. Radiographic evaluation showed a well-defined, unilocular, scalloped radiolucent area between the right first and second premolars. During surgery under local anesthesia, the cavity was found to be empty. Curettage of the cavity walls was performed to induce bleeding, and the area was primarily closed. The postoperative course was uneventful, and bone formation was observed at one-month follow-up.

RESULT: Traumatic bone cyst is a lesion that usually presents asymptotically in young patients and is most often detected on routine radiographs. Although radiographic findings are helpful in diagnosis, a definitive diagnosis is established during the surgical procedure. Curettage is both diagnostic and therapeutic, as it induces bleeding and allows the cavity to spontaneously fill with bone. As in the present case, the prognosis is generally favorable.

Keywords: traumatic bone cyst, simple bone cyst, mandible.

Kortikal kemiğe açılan pencere ve boş kavitenin gözlenmesi
Fenestration of the cortical bone and observation of the empty cavity

pre-op lezyonun radyografik görüntüsü
Pre-operative radiographic image of the lesion

EP-194

**Pediatric Vakada Erken Ergenlik ile Birlikte Görülen, Mandibulada Lokalize Kompleks Odontoma:
Olgu Sunumu**

Çise Aleyna ÇEKİ, Adnan FERİZOVLİC, Mustafa AYHAN
İstanbul Üniversitesi Ağız Diş Çene Cerrahisi Ana Bilim Dalı, İstanbul

GİRİŞ: Odontomalar, en sık görülen odontojenik tümörler olup gerçek neoplazm değil, hamartomatöz oluşumlar olarak kabul edilir. Mine, dentin, sement ve pulpa içerirler; diş benzeri yapılar (compound) ya da düzensiz kitleler (kompleks) şeklinde görülebilirler. Çoğu asemptomatiktir ancak büyük kompleks lezyonlar diş sürmesini engelleyebilir veya şişliğe neden olabilir. Radyografik olarak genellikle mandibula posteriorunda, çevresi radyolusent bir bantla sınırlı radyopak kitleler olarak izlenir. Etiyolojisi çok faktörlü olup genetik ve çevresel etkenler rol oynamaktadır. Son bulgular, Wnt/ β -katenin sinyal yolunu hem odontogenez hem de erken puberte gibi endokrin bozukluklarla ilişkilendirmektedir. Bu olguda mandibulada büyük kompleks odontoması ve periferik erken pubertesi olan dokuz yaşındaki bir kız çocuğu sunularak olası ortak bir mekanizmaya dikkat çekilmektedir.

VAKA SUNUMU: Dokuz yaşındaki kız çocuğu, sol mandibulada şişlik ve yüz asimetrisi ile başvurdu, periferik erken puberte nedeniyle tedavi görmekteydi. Klinik muayenede sert şişlik ve birinci daimi azı dişinin eksikliği saptandı. Görüntülemelerde mandibulada büyük, radyopak kitle izlendi ve kompleks odontoma düşünüldü. İlk cerrahide sinir yakınlığı nedeniyle lezyon kısmen çıkarıldı, histopatoloji kompleks odontoma tanısını doğruladı. Bir ay sonra yapılan ikinci cerrahide lezyon tamamen çıkarıldı. İyileşme sorunsuz geçti, duyu kaybı olmadı ve iki aylık takipte nüks görülmedi.

SONUÇ: Kompleks odontomalar benign ve çoğunlukla asemptomatik olmalarına rağmen, diş sürmesini ve oklüzal gelişimi engelleyerek önemli klinik etkilere yol açabilir. Sunulan olguda cerrahi tedavi başarıyla uygulanmış, postoperatif komplikasyon veya nörosensoryel bozukluk gelişmemiştir. Odontomaların etiyolojisi çok faktörlü olmakla birlikte, son veriler Wnt/ β -katenin sinyal yolunun rolüne dikkat çekmekte ve bu yolun iskelet olgunlaşması ile puberte zamanlamasında da etkili olduğunu göstermektedir. Bu hastada erken pubertenin eşlik etmesi, ortak bir patojenik mekanizmanın olabileceğini düşündürmekte ve gelişimsel yolların bozuk düzenlenmesinin hem odontoma oluşumuna hem de erken puberte başlangıcına katkıda bulunabileceğini işaret etmektedir. Bu olası ilişkiyi daha iyi anlamak için ileri çalışmalara ihtiyaç vardır.

Anahtar Kelimeler: complex odontoma, odontogenic tumor, precocious puberty, Wnt/ β -catenin signaling pathway, pediatric case

Complex Odontoma of the Mandible in a Pediatric Patient with Precocious Puberty: A Case Report

Çiçe Aleyna ÇEKİ, Adnan FERİZOVIĆ, Mustafa AYHAN

Department of Oral and Maxillofacial Surgery, Istanbul University, Istanbul, Turkey

OBJECTIVE: Odontomas are the most common odontogenic tumors, considered hamartomatous rather than true neoplasms. They contain enamel, dentin, cementum, and pulp, appearing as tooth-like structures (compound) or irregular masses (complex). Most are asymptomatic but larger complex lesions may block eruption or cause swelling. Radiographically, they appear as radiopaque masses with a radiolucent rim, often in the posterior mandible. Etiology is multifactorial, with genetic and environmental factors implicated. Recent evidence links Wnt/ β -catenin signaling to both odontogenesis and endocrine disorders such as precocious puberty. We report a nine-year-old girl with a large mandibular complex odontoma and peripheral precocious puberty, suggesting a possible shared mechanism.

CASE PRESENTATION: A nine-year-old girl presented with swelling and facial asymmetry in the left mandible while on treatment for peripheral precocious puberty. Clinical exam showed a firm swelling and missing first permanent molar. Imaging revealed a large radiopaque mandibular mass displacing the inferior alveolar canal, suggesting complex odontoma. Initial surgery allowed only partial excision due to nerve proximity; histopathology confirmed complex odontoma. Complete removal was achieved in a second surgery one month later. Recovery was uneventful, with no sensory deficits, satisfactory bone healing, and no recurrence at two months.

RESULT: Complex odontomas, though benign and often asymptomatic, can exert significant clinical impact by interfering with tooth eruption and occlusal development. In the present case, successful surgical management was achieved without postoperative complications or neurosensory disturbances. While the etiology of odontomas is multifactorial, emerging evidence highlights the possible role of molecular pathways such as Wnt/ β -catenin signaling, which are also implicated in skeletal maturation and pubertal timing. The coexistence of early puberty in this patient raises the possibility of a shared pathogenic mechanism, suggesting that aberrant regulation of developmental pathways may contribute both to odontoma formation and premature pubertal onset. Further studies are warranted to better understand this potential association.

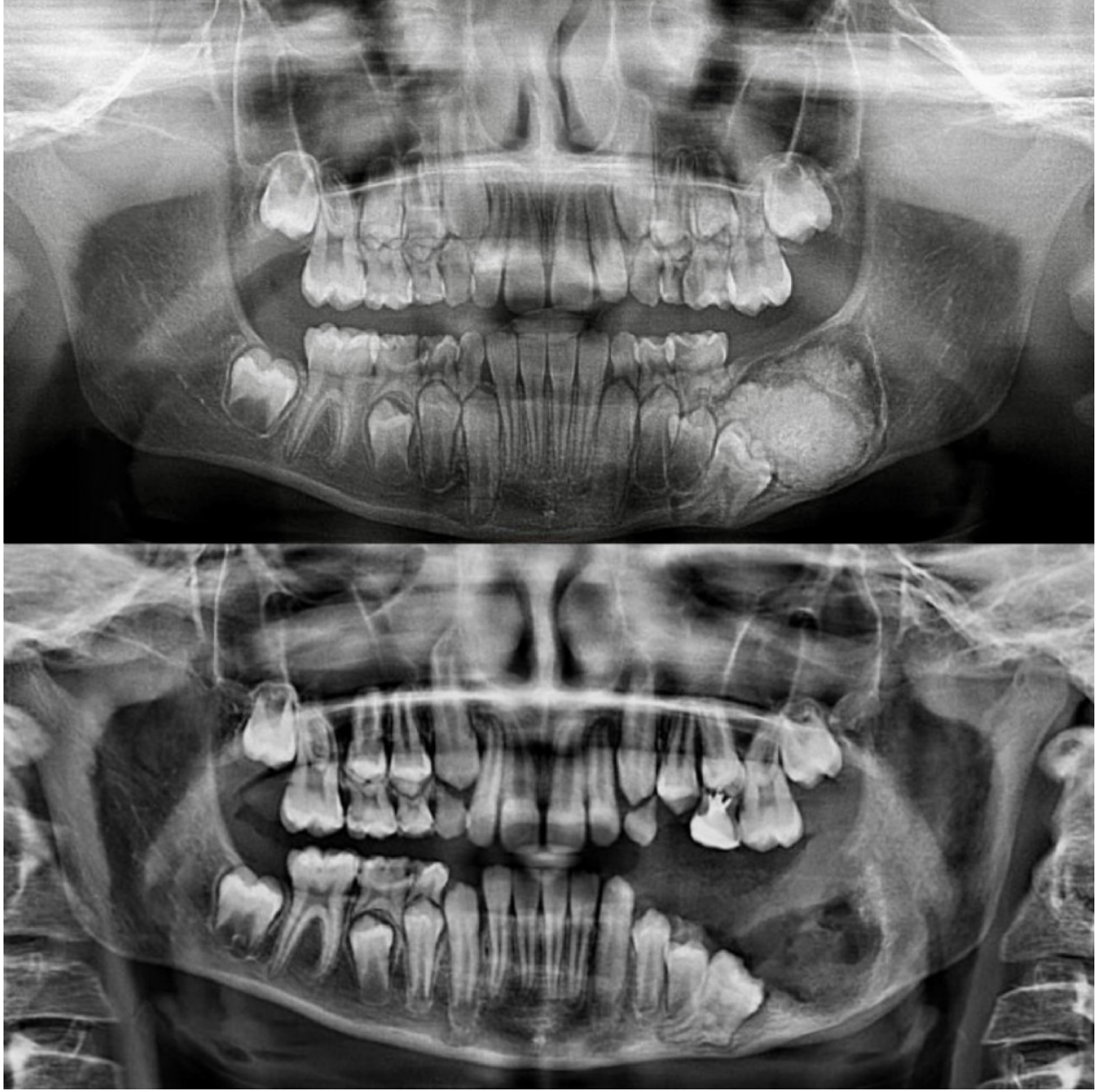
Keywords: complex odontoma, odontogenic tumor, precocious puberty, Wnt/ β -catenin signaling pathway, pediatric case

Operasyon resimleri
Surgical images

operasyon sırası intraoral ve çıkan lezyon resimleri mevcut.
operasyon sırası intraoral ve çıkan lezyon resimleri mevcut.

PANORAMİK (PREOP-POSTOP)
PANORAMIC (PREOP-POSTOP)

işlem öncesi ve sonrası panoramik filmler
Preoperative and postoperative panoramic radiographs.

EP-195

Hafif İskeletsel Sınıf II Olgularda Hyalüronik Asit Dermal Dolgular ile Non-Operatif Tedavi

Yaklaşımı: Bir Vaka Raporu

Onur YILMAZ, Ahmet YAY

ktü diş hekimliği ağız diş ve çene cerrahisi trabzon

AMAÇ: Bu çalışmanın amacı, hyalüronik asit dermal dolguların; yaşlanmaya bağlı hacim kaybı, kırışıklıklar, kontur düzensizlikleri ve yumuşak doku desteği gerektiren estetik veya fonksiyonel durumların tedavisinde, en sık tercih edilen biyouyumlu ve geri döndürülebilir dolgu materyalleri olarak kullanımını ortaya koymaktır.

YÖNTEM: Bu vaka raporunda, mandibular retrüzyon şikâyeti ile başvuran 25 yaşındaki kadın bir hastada hyalüronik asit (HA) içeren dermal dolgu uygulaması gerçekleştirilmiştir. Hastanın klinik ve radyografik değerlendirmesinde hafif iskeletsel Sınıf II ilişkisi ve buna eşlik eden dental Sınıf I ilişkisi tespit edilmiştir. Ortodonti Anabilim Dalı'nda yapılan ayrıntılı analizde, mentonun kraniyal baza göre süperior konumlandığı ve gnathion'un posterior yönde yer değiştirdiği belirlenmiştir. Hasta ortodontik ya da cerrahi tedavi istemediğinden, konservatif bir yaklaşım olarak dermal dolgu uygulaması tercih edilmiştir.

İşlem öncesinde olası komplikasyonlar hakkında ayrıntılı bilgilendirme yapılmış ve profilaktik amaçla oral valasiklovir (Valtrex®) 500 mg/gün, girişimden üç gün önce başlanmıştır. Uygulama sırasında, gnathion ve menton noktalarına ve bu iki noktayı birleştiren hatta, subperiostal bolus tekniği kullanılarak toplam 2 mL Restylane Defyne® hyalüronik asit dolgu enjeksiyonu yapılmıştır. Hastanın işlem öncesi (Şekil 1) ve işlemden bir ay sonraki klinik görüntüleri (Şekil 3) kayıt altına alınmıştır.

BULGULAR: İşlem komplikasyonsuz olarak tamamlanmış ve hasta herhangi bir advers etki bildirmemiştir. Enjeksiyon sonrası erken dönemde ödem ve morarma gözlenmemiştir. İşlemden bir ay sonraki klinik değerlendirmede mandibular konturun belirginleştiği, menton ve gnathion bölgelerinde projeksiyon artışı sağlandığı kaydedilmiştir. Hastanın profil görünümünde estetik iyileşme elde edilmiş ve fonksiyonel açıdan herhangi bir kısıtlılık izlenmemiştir. Hasta tedavi sonucundan memnuniyetini bildirmiştir.

SONUÇ: Hafif iskeletsel Sınıf II ilişkisi bulunan ve cerrahi ya da ortodontik tedaviyi tercih etmeyen hastalarda, hyalüronik asit içeren dermal dolgu uygulamaları estetik iyileşme sağlayan, minimal invaziv ve geri döndürülebilir bir tedavi seçeneği olarak değerlendirilebilir. Bu vaka, uygun endikasyonlarda dermal dolguların mandibular konturun düzeltilmesine yönelik etkin ve güvenli bir alternatif sunabileceğini göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: DERMAL DOLGU, HYALURONİK ASİT, ÇENE UCU

Non-Operative Treatment Approach with Hyaluronic Acid Dermal Fillers in Mild Skeletal Class II Cases: A Case Report

Onur YILMAZ, Ahmet YAY

departman of maxillofasial surgery, ktü dentistry trabzon turkey

OBJECTIVE: The aim of this study is to demonstrate the use of hyaluronic acid dermal fillers as the most commonly preferred, biocompatible, and reversible filling materials in the treatment of aging-related volume loss, wrinkles, contour irregularities, and aesthetic or functional conditions requiring soft tissue support

METHODS: In this case report, a 25-year-old female with mandibular retrusion and mild skeletal Class II underwent conservative treatment with 2 mL of Restylane Defyne® hyaluronic acid filler. Clinical and radiographic evaluation revealed a superior menton and posterior gnathion relative to the cranial base. The patient declined orthodontic or surgical treatment. Prophylactic oral valaciclovir (500 mg/day) was started three days prior. Subperiosteal bolus injections were administered at the menton, gnathion, and connecting line. Clinical photographs were recorded pre-treatment and one month post-procedure.

RESULT: In patients with mild skeletal Class II relationships who do not prefer surgical or orthodontic treatment, dermal filler applications containing hyaluronic acid may be considered a minimally invasive, reversible, and effective option for achieving aesthetic improvement. This case demonstrates that, in appropriate indications, dermal fillers can provide a safe and effective alternative for enhancing mandibular contour.

CONCLUSION: Hyaluronic acid (HA) dermal fillers offer a minimally invasive and reversible alternative for patients with mild skeletal Class II mandibular retrusion who decline orthodontic or surgical treatment. In this case, subperiosteal injections at the menton and gnathion enhanced mandibular contour and projection, providing immediate aesthetic improvement without complications. Although underlying skeletal discrepancies remain uncorrected, HA fillers can serve as a safe and effective conservative option, improving patient satisfaction and facial harmony.

Keywords: DERMAL FILLER, HYALURONIC ASİD, MENTON, GNATHION

